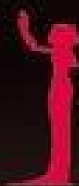

TRILOGIA MISTICĂ

CARTEA A DOUA

TRACI HARDING

REGINELE-DRAGON

TRACI HARDING

TRILOGIA MISTICĂ

CARTEA A DOUA

REGINELE-DRAGON

Traducere din limba engleză şi note de

LIGIA CARANFIL

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

ISBN 978-973-102-256-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARDING, TRACI
Trilogia mistică / Traci Harding; trad.: Ligia Caranfil
– Bucureşti: Leda, 2011
3 vol.
ISBN 978-973-102-254-3
Vol. 2: Reginele-dragon. – ISBN 978-973-102-256-7

I. Caranfil, Ligia (trad.)

821. III (94)-31=I35.I

Tuturor femeilor minunate din viaţa mea.
Toate sunteţi regine-dragon pentru mine.

MULŢUMIRI

Primii de pe lista mea cărora le datorez mulţumiri sunt chiar cititorii mei. Din cauza problemelor de sănătate, tipărirea acestei cărţi a fost întârziată cu un an. Sper că *Reginele-dragon* vă vor răsplăti pe deplin răbdarea pentru care vă mulţumesc din toată inima.

Familia, prietenii şi colaboratorii mei au pierdut o groază de timp pentru a mă ajuta să închei acest roman. N-am cuvinte să mulţumesc fiecăruia pentru sprijin şi înţelegere. Acelaşi lucru este valabil pentru cei care-mi scriu pe Internet şi pentru castelanii virtuali din Trazling. Fără voi toţi n-aş fi putut face nimic.

Mulţumiri speciale lui Ann-Marie pentru că a contribuit la cercetările mele privitoare la Amenti[1], şi lui Chez, pentru că a citit manuscrisul de mai multe ori, oferindu-mi un feedback sincer de fiecare dată.

Port cea mai profundă recunoştinţă lui Sue, pentru că a pus umărul la cea mai îndelungată şi mai ardentă redactare pe care am întreprins-o vreodată!

Îi îmbrăţişez cu toată dragostea pe Sarah, John şi David, care mi-au stat alături la bine şi la rău, ajutându-mă să-mi refac sănătatea, ca să mă bucur iar de viaţă.

[1] Echivalent al infernului în mitologia egipteană, loc de tenebre, stupoare şi zbucium, unde erau condamnate sufletele oamenilor deosebit de perverşi, totodată tărâm al zeilor şi regat al lui Osiris. Era capătul ultim al Duat-ului şi se împărţea în paisprezece părţi, fiecare dintre ele relaţionată cu anumite circumstanţe din viaţa viitoare a omului. Accepţia ezoterică şi literală a lui Amenti, de fapt, este aceea de sălaş al zeului Amen sau Amon, zeul „tainic” al panteonului egiptean.

LISTA PERSONAJELOR

Secolul al XIX-lea

Lady Suffolk, Lady Ashlee Granville-Devere
Lordul Suffolk, Lordul Earnest Devere
Levi Granville-Devere, fiul cel mare al lui Ashlee şi moştenitorul domeniului Suffolk
Rebecca Granville-Devere, fiica cea mare a lui Ashlee
Charlotte Granville-Devere, fiica cea mică a lui Ashlee
Thomas Granville-Devere, fiul cel mic al lui Ashlee
Lordul Malory, Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Sangrealului
Contele de Derby, Lordul Eric Cavandish
Bulibaşa Cingar Choron
Albray Devere, cavaler cruciat
Chiara, vrăjitoare
Domnul J. E. Taylor, director al şantierului arheologic din Ur
Domnişoara Ajalae Koriche, lingvistă, angajată pe şantierul arheologic din Ur
Nasr ed-Din, şahul Persiei
Kazem, reprezentant oficial al Şahului
Cienna, fată din harem
Raineath Saray, elevă a lui Cingar
Marele Scrib, Toth – Mathu (şi ocazional Levi)
Zalman, gardian al Staţiei Signet numărul 10
Denera, patroană a deşertului
Guarino Antonazzi, cardinal al Scaunului Apostolic
Pintar, căpetenie a draconienilor
Taejax, luptător draconian
Poliţistul Fletcher
Căpitanul/Prinţul Henry Sinclair.
Lugh Lamhfada, conducătorul războinicilor anu
Reptilieni/draconieni

Lista personajelor din Culoarele din Amenti

Culoarul 1 – Tara – Viitor îndepărtat
Tărâmurile eterice ale Pământului – trecut îndepărtat
Rasele primordiale 1 şi 2

Marele Sfat din Amenti
Solarian
Polaris
Dexter
Vespera
Arcturus
Meridon
Levi
Thana
Castor
Talori
Zalman
Denera

Kali, regină a rasei anunnaki pe Tara
Mathu, prinţ al rasei anunnaki pe Tara

Culoarul 2 – Lemuria 50000 î.H.
Dimensiunea fizică a Pământului – Rasa primordială 3

Amazoanele
Hyleana
Antiope
Melonippe
Asteria
Heracles, căutător al cingătorii de aur
Tezeu, prinţ al Aticii
Reptilieni – nagaşi

Culoarul 3 – Atlantis – 9000 î.H.
Dimensiunea fizică a Pământului – Rasa primordială 4

Maestrul Hermes
Manetho, ucenic
Aleka, ucenică
Poseidonis, conducător al Atlantidei

Culoarul 4 – Franţa – 1200
Dimensiunea fizică a Pământului – Rasa primordială 5

Lilitu du Lac, păzitoare a Hărţii Staţiilor Signet
Marie de Saint-Clair, Marele Maestru al Sionului
Sir Christian Molier, călăuză
Madame de Blanchefort, păzitoare a lui Lilitu

Culoarul 5 – Anglia – 1900
Dimensiunile astrale ale Pământului – Rasa primordială 6

Culoarul 6 – New Mexico – Viitorul
Dimensiunea cauzală a Pământului – Rasa primordială 7

Solarian, gardiană a Staţiei Signet numărul şase

O NOTĂ DIN PARTEA AUTOAREI, MIA MONTROSE

Nu pot pretinde că sunt adevărata autoare a acestei cărţi, chiar dacă este a doua pe care o scriu la comandă, din această trilogie. În ceea ce priveşte cea mai mare parte din conţinutul ei, port răspunderea compilării şi redactării informaţiilor obţinute din jurnalele străbunelor mele, care, la rândul lor, m-au inspirat să continui tradiţia familiei de a scrie cronici, o obsesie pe care i-am inoculat-o şi fiicei mele, Tamar, al cărei prim jurnal scris de mână a contribuit în mare măsură la scrierea acestei lucrări.

Am deghizat aceste autobiografii interconectate în veşmintele ficţiunii fantastice, pentru că vieţile membrilor neamului meu sunt izvorul tuturor legendelor omenirii şi străvechilor mistere aflate la temelia lor.

În clipa în care am început să fac cronica explorărilor mele personale în privinţa liniei de sânge a Graalului, n-am avut intenţia să o public. Cu toate acestea, pe măsură ce am trecut prin atâtea revelaţii fascinante de atunci încoace, am fost nevoită să mă străduiesc a oferi aceste date publicului larg, spre a fi luate în considerare. Chiar şi sub masca unui roman fantastic, o parte dintre aceste informaţii vor constitui o revelaţie pentru alţii care, probabil, au trăit experienţe similare, având siguranţa că nu sunt singura care a văzut o fantomă, şi-a atins propriul potenţial parapsihologic, sau a descoperit câteva schelete supranaturale ascunse în debaraua familiei.

În cursul povestirii care urmează, v-aţi putea întreba de ce, ca mamă, nu mi-am făcut mai multe griji în legătură cu rolul jucat de fiica mea în aceste chestiuni. Adevărul este că, înainte ca fetiţa mea cea mică să se fi născut măcar, am fost pusă în gardă în privinţa anumitor evenimente cruciale care aveau să i se întâmple în viaţă, odată ce depăşea vârsta copilăriei. Am crezut la vremea aceea că profeţia legată de ea era mai curând exagerată, dar văd acum că prezicerile în privinţa destinului ei n-au fost deloc departe de adevăr. Cum o mamă este, de obicei, ultima care să ştie că un lucru de o importanţă majoră se petrece în viaţa fetei sale adolescente, cu ocazia zilei sale de

naştere, când împlinea vârsta de treisprezece ani, i-am oferit în dar primul ei jurnal cu coperţi cartonate, ce se închidea cu un lăcăţel. Cum hârtia şi uneltele de scris sunt aşa de rare şi la un preţ ridicat în ziua de astăzi, i-am făcut o mare bucurie. Speram că, dacă tot nu-mi spunea nimic despre extraordinarele evenimente care aveau loc în viaţa ei, putea, cel puţin, să facă mărturisiri în acel jurnal. Din fericire, nu m-am înşelat. Este adevărat că, la data la care fiica mea îşi începea relatarea ei scrisă, spera să vadă câte ceva din el publicat, dar în clipa în care mi-a dăruit jurnalul ei, nu amorul-propriu a fost motivul pentru care a dorit să mi-l arate. A simţit că revelaţiile de care se ciocnise ar putea fi un bun subiect de meditaţie pentru cititorii mei. Ca şi mine, nu caută faimă şi atenţie în acest moment, pentru că este prinsă cu o treabă mult mai misterioasă. La ora la care această carte este publicată, acea sarcină va fi fost dusă la îndeplinire.

Faptul că a citit jurnalul strămoaşei sale, lady Ashlee Granville-Devere, a determinat-o pe fiica mea să-şi cunoască destinul, aşa cum am şi bănuit, de altfel. Jurnalul care a inspirat-o a fost relatarea scrisă de lady Ashlee a călătoriilor sale în Persia şi Egipt, începând din anul 1856, la mulţi, mulţi ani după aventura ei din Sinai, descrisă în prima carte a acestei trilogii. I-am tot citit fiicei mele din multe jurnale de-ale strămoaşelor noastre, dar acest tom îl pusesem deoparte, special pentru ea, ştiind că descoperirile conţinute în el, în legătură cu flacăra albastră din Amenti şi legendarele regine-dragon, aveau să trezească în cugetul copilei mele amintiri şi puteri latente, iar fetiţa mea cea mică, inocentă, cu ochi senini, va rămâne pe veci doar în amintirea părinţilor ei.

PROLOG

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

În sfârşit, te am, jurnalule care vei deveni baza primei mele cronici de familie. Cu toate acestea, clipa în care mi-ai fost dăruit n-a fost deloc aşa cum mi-aş fi imaginat-o, fiindcă părinţii mei cei perfecţi tocmai erau prinşi în prima lor ceartă zdravănă pe care am auzit-o vreodată.

De ce a trebuit ca mica surpriză a tatei pentru mama să fie scoasă din geanta lui în dimineaţa zilei mele de naştere? Chiar dacă n-a fost de fapt vina lui pentru că n-a fost primită întocmai aşa cum se aştepta. Totuşi, îmi închipuisem că aveam să fiu drăgălită toată ziua de scumpii mei părinţi, că va ploua cu daruri şi alte surprize plăcute. Aşa cum au stat lucrurile în realitate, n-am avut decât prilejul de a deschide primul cadou (acest jurnal cu încuietoare), când a sunat telefonul, iar ziua special dedicată mie s-a transformat într-un haos complet!

Şi totuşi, dacă aş fi avut de ales un singur dar dintre toate cele pregătite pentru mine astăzi, aş fi optat pentru jurnalul ăsta. Îl aştept de când am înţeles care este scopul unui jurnal. Am păstrat jurnale zilnice în trecut, pregătindu-mă pentru clipa de faţă. Cu toate acestea, cuvântul bătut la maşină s-a dovedit mult mai perisabil decât tradiţionala scriere de mână. Micile aparate electronice de buzunar, atât de accesibile, au un talent pentru a se pierde sau a se lăsa furate, având prostul obicei de a se strica atunci când, uitate în vreun buzunar, sunt trecute prin maşina de spălat. Şi, cum intenţia scrierii acestui jurnal este să transmit mai departe informaţii urmaşilor mei, îmi dau seama că un dispozitiv electronic nu va trece niciodată testul timpului. Tehnologia progresează atât de rapid, componentele se deteriorează, nimeni nu se poate bizui pe găsirea bateriei de dimensiuni potrivite în următorul deceniu, ca să nu mai vorbim de un secol sau mileniu de acum înainte! Hârtia este aşa de scumpă în anul 2017, încât un manuscris în cerneală este ceva cu totul rar şi preţios, la fel ca şi odinioară.

Timp de veacuri, femeile din familia mea şi-au scris cronica vieţii lor şi a epocilor în care au trăit. În biblioteca noastră de acasă, avem memorii ce datează încă din secolul al XIII-lea. Trebuie să recunoaştem că există un uriaş hiatus în istoricul

familiei, până în secolul al XIX-lea, când marea mea străbună, baroneasa lady Ashlee Granville-Devere, a început să aştearnă pe hârtie evenimentele din viaţa ei. Nefiind o femeie oarecare din epoca victoriană, lady Ashlee a fost un medium renumit, cu relaţii în multe societăţi secrete, fiind implicată în câteva cercetări neoficiale, desfăşurate în această pioasă epocă dominată de Biserică, în legătură cu linia de sânge care a stat la baza legendelor Graalului şi a basmelor populare. Mama nu m-a lăsat să citesc singură jurnalele lui lady Granville-Devere, însă mi-a citit pagini din ele. Bănuiesc că ar conţine descrieri erotice pe care mama simte că trebuie să le cenzureze, ca şi cum n-aş şti ce presupune sexul!

Ce-mi place mie cel mai mult la povestirile lui lady Ashlee este că ele înfăţişează stafia unui cavaler cruciat pe nume Albray Devere. Dar ăsta-i chiar numele tatălui meu şi, cum este la fel de brav, de smead şi de frumos, mi-am închipuit dintotdeauna că el trebuie să fie cavalerul din poveste. Părinţii mei n-au negat niciodată. De fapt, chiar mi-au încurajat micile fantezii! Mama se referă mereu la tata numindu-l cavalerul ei, iar el pretinde fără ruşine că a fost readus la viaţă de misticele doamne ale Elohimilor, graţie iubirii sale pentru mama. Obişnuiam să-i cred pe cuvânt în copilărie. Chiar dacă am ajuns la vârsta adolescenţei, tot îmi mai place să-i aud povestind.

Motivul pentru care tatăl meu se potriveşte atât de bine rolului unui cavaler din secolul al XIII-lea se datorează faptului că ţine prelegeri despre cruciade, având diplome de specialitate în istoria Europei şi a Orientului şi scriind nenumărate cărţi despre această epocă. Mama are un doctorat în limbi vechi. În cursul cercetărilor sale asupra mai multor explorări arheologice, şi-a dezvoltat un interes pentru practicile cercetărilor ştiinţifice din Antichitate, aşa cum reies din numeroasele texte vechi descifrate de ea, din investigaţiile lui lady Ashlee, ale contemporanilor şi ale familiei sale. Mulţumită acestor surse şi experienţe rare, mama şi-a dat seama că i se oferea o şansă unică de a realiza ceea ce niciuna dintre străbunele ei nu mai fusese în stare: să ofere o explicaţie misterelor antice prin prisma tehnologiilor moderne. În consecinţă, ea şi-a petrecut ultimii doisprezece ani în cercetarea şi păstrarea în scris a informaţiilor legate de străvechile enigme ce înconjurau genealogia familiei noastre.

De curând, desprinzând o pagină dintr-unul din jurnalele lui lady Ashlee, mama şi-a contopit rezultatele cercetărilor ei şi poveştile familiei cu romanţa de basm pe care ea şi tata au tot ţesut-o în jurul meu în toţi aceşti ani, pentru a crea o operă fantastică. Pentru mama, această ocupaţie secundară n-a însemnat nimic mai mult decât un hobby. Scopul textului în ochii ei a fost acela de a-şi aduce propria contribuţie la cronicile familiei noastre, fiecare dintre ele amalgamând câte un germene de fantezie cu istoria reală, dând naştere unei lecturi ce te pune pe gânduri. Acest stil de a scrie urmează tradiţia folclorului şi a legendelor care s-au ivit pentru a păstra vechea cultură a liniei noastre de sânge după ce Biserica şi-a impus domnia în veacul al VIII-lea – poveşti cu minunaţi prinţi prefăcuţi în broaşte şi prinţese adormite de veacuri, închise în turnuri sau prefăcute în lebede. Totuşi, întreţesute cu aceste basme sunt alegoriile şi simbolistica lumii de dinainte de creştinism. Din cauza amestecului de ficţiune cu fapte reale din cronicile familiei noastre, nu se va şti sigur niciodată unde se opreşte realitatea şi unde începe fantezia, lăsând la latitudinea cititorului să descopere singur cât din text este adevăr. Personal, abia aştept să-mi încerc mâna în felul ăsta de a-mi istorisi în scris viaţa!

O parte a cronicilor de familie care-i absolut adevărată este semnul de naştere ereditar al celor care aparţin liniei de sânge a Graalului. Are forma unei mici cruci, cunoscută drept semnul lui Cain, iar mama îl poartă între sâni, la fel ca tata, în vreme ce al meu este pe spinare, între omoplaţi.

Dar să mă întorc la motivul pentru care părinţii mei se certau în dimineaţa zilei în care împlineam eu treisprezece ani…

Tata, după ce citise de curând manuscrisul terminat al mamei, şi-a permis, fără să-i ceară voie, să trimită în secret o copie editoarei sale, pentru a-i cere părerea. În dimineaţa asta, editoarea a sunat-o pe mama. I-a spus cât de atrăgătoare găseşte ea povestea şi cât de nerăbdătoare este să cumpere drepturile de publicare. Majoritatea oamenilor ar fi încântaţi să primească un asemenea telefon… Eu aşa aş fi! Dar nu mama!

— Am crezut că te vei bucura să afli că opera ta este de valoare, se străduia tata s-o împace în bucătărie şi, deşi vorbeau amândoi în surdină, am auzul foarte ascuţit. Femeia asta citeşte tot timpul manuscrise. Susţine că de multă vreme

n-a fost atât de captivată de un roman de debut.

— Asta pentru că poate vedea cât de discutabil este! ripostă mama, care nu părea prea bucuroasă, ci mai curând încurcată. Nu-i vorba de teoriile pe care le conţine, ci de întrebările pe care le ridică, Albray. Noi am trecut prin asta.

— Adevărul nu poate face decât bine.

— Nu nouă! adăugă mama.

— Mă rog, nu eşti obligată să dai nume, argumentă tata. Şi, din câte se ştie, e un *roman fantastic.*

— E mai rău decât dac-aş fi scris o lucrare de specialitate! răspunse ea. Nu vreau ca niciunul dintre colegii mei de breaslă să afle c-am scris un basm! O să-mi pierd credibilitatea şi nu-mi doresc să întâmpin piedici în cariera mea profesională din cauza hobbyului meu!

— Atunci o să-i refuzăm, o să le spunem că nu te interesează să-ţi publici cartea, conchise tata pe un ton ferm, încercând să pună capăt disputei.

— Dar o parte din mine îşi *doreşte* să fie publicată!

Aha, egoul mamei se arăta la faţă.

— Este o poveste minunată, o încurajă tata.

— Poate aşa crezi tu, pentru că tu eşti eroul, se răsti mama.

— Nu ăsta-i motivul pentru care doresc s-o văd publicată, îi dădu replica tata cu tonul lui prin care parcă-i spunea: „Ar trebui să ştii mai bine!” Publicarea acestor poveşti a fost prezisă. Sau ai uitat pentru ce te-ai apucat să le aşterni pe hârtie?

— S-ar putea să ne ardem rău, îi atrase atenţia mama în şoaptă.

— Sau ne-ar putea salva ca prin minune, sugeră tata.

Se lăsă liniştea. Mi-am imaginat că se sărutau, probabil. Părinţii mei se giugiulesc mult! Ori asta, ori şi-au coborât glasurile pentru ca eu să nu mai pot trage cu urechea.

— Haide, este ziua în care fata noastră împlineşte treisprezece ani, putem discuta mai târziu despre asta.

Bunul tata, în sfârşit cineva care-şi mai amintea şi de mine!

— Ai dreptate, se sili mama să râdă. Toate cadourile ei încă se mai află aşezate pe masă, biata puştoaică!

— În afară de noul ei jurnal, observă tata. Pot să jur că asta o face atât de liniştită dincolo.

— Despre ce crezi că scrie?

Cum îmi dădeam prea bine seama că nu-i va lua mamei prea mult timp să afle răspunsul la întrebare, mi-am încheiat repede primul paragraf şi mi-am încuiat jurnalul.

Mă distrez aşa de bine, încât de două zile n-am mai avut ocazia să mă întorc la noul meu jurnal. Nu mai este nevoie să spun că ziua mea de naştere a decurs mai bine decât mă aşteptam. Cu toate acestea, n-am să le împărtăşesc urmaşilor mei felul în care mi-am petrecut-o. Simt eu că aţi prefera să ştiţi ce a hotărât mama să facă în privinţa ofertei de publicare a cărţii ei.

Mia, aşa o cheamă pe mama, visează să fie o autoare publicată. Mereu şi-a dorit să publice. Şi-a închipuit, doar, că prima ei operă publicată va fi despre limbile semite sau despre nemaipomenita ei traducere a vreunui text antic. Însă mama n-a avut norocul ăsta, pentru că rezultatele cercetărilor ei s-au dovedit a fi prea discutabile, ori, cum se găseşte mereu în subordinea cuiva, cea mai mare parte din cele mai bune lucrări ale ei au fost atribuite descoperitorului, nu traducătorului.

Hotărârea pe care a luat-o este aceea de a publica sub un pseudonim, dacă va fi vreodată tipărită. Nici nu-i de mirare. Nu s-a decis încă asupra pseudonimului său. De fapt, manuscrisul ca atare nici măcar nu are titlu! I-am sugerat „Mistica”. Atât tata, cât şi mama s-au arătat dispuşi să-l adopte, deşi poate că au glumit numai cu mine, fiindcă era ziua mea de naştere.

Acum tata a scos-o în oraş pe mama, pentru a lua cina împreună, iar pe mine m-au lăsat singură acasă, ca să-mi aleg unul dintre textele străbunelor mele pe care mi-aş dori să-l citesc în primul rând. Cât de copleşită sunt!

Ca adolescentă, intru oficial în rândul femeilor, aşadar mama a hotărât că sunt destul de mare pentru a citi singură jurnalele. Înainte ca părinţii mei să iasă în oraş la cină, mama mi-a lăsat cheia de la cabinetul cu garnituri de oţel în care se află bătrânele manuscrise, cu îndemnul de a-mi alege unul.

Iată, prin urmare, unde mă aflu acum, în camera de lucru. Mă uit la jurnalele de pe raft. Le recunosc pe cele din care mama mi-a citit fragmente. Jurnalele lui lady Ashlee din Sinai erau preferatele mele. Am mai ascultat şi părţi din jurnalele lui lady Susan Devere tot din Sinai, ale lui Douglas şi Clarissa Hamilton, cunoştinţe ale lui lady Ashlee. Pentru moment, am lăsat deoparte memoriile scrise de copiii lui Ashlee. Nu

îndrăznesc să mă ating de sulul scris de mâna preotesei catare Lillet du Lac, din secolul al XIII-lea. Însă acum am descoperit un alt volum uriaş, scris de lady Ashlee, despre călătoria întreprinsă de ea în Persia, pentru a vizita şantierul arheologic al marelui zigurat din Ur.

Cum nu-mi aduc deloc aminte ca mama să-mi fi citit vreodată din jurnalul ăsta, simt că trebuie să fie cea mai bună alegere. Ulterior, mă voi întoarce şi voi umple golurile cu alte povestiri ale lui lady Ashlee. Gândul că voi citi singură una dintre aventurile străbunei mele, despre care încă nu ştiu nimic, este mult prea ispititor.

Mă întreb dacă stafia cruciatului va apărea şi-n această relatare. Eu aşa sper, fiindcă, spre deosebire de fetele de vârsta mea, tot mai cred că tatăl meu este cel mai tare tip de pe planetă!

Oricum, am de gând să mă întorc în anul 1856, prin prisma lui lady Ashlee Granville-Devere…

PARTEA ÎNTÂI

ÎN CĂUTAREA STRĂVECHII CETĂŢI UR

REVELAŢIA 1
GENEZA

DIN JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

„Hawah concepu şi dădu naştere unui fiu pe nume Qayin, şi zis-a apoi:

— Căpătat-am om cu ajutorul Domnului Sama-El.

Pe urmă, dădu naştere fratelui lui Qayin, Hevel, fiul lui Ataba. Hevel era păzitor la oi, în vreme ce Qayin înălţat fu deasupra lui Hevel şi căpătă stăpânire asupra întregului Pământ. Hevel adus-a Domnului jertfe de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor şi fost-au plăcute Domnului, care bine le primi. De la Qayin nu era nevoie să primească asemenea jertfe de mâncare, pentru că el se trăgea din însăşi sămânţa Regească a Domnului. Iar Domnul zis-a:

— De va omorî cineva pe Qayin, el să fie răzbunat de şapte ori!

Şi Domnul hotărât-a un semn pentru Qayin, o cruciuliţă roşie. După aceea Qayin a trăit în ţara Nod (în neîncetată incertitudine).

Nevasta lui Qayin numitu-s-a Luluwa, fiica lui Lilith, fiica lui Nergal[2] *şi consoarta Şarpelui Nopţii, Sama-El.”*

— Asta seamănă dubios de mult cu Facerea!

Eram uimită de traducerea pentru care lordul Malory mă chemase în biblioteca lui personală din Londra ca s-o citesc.

Somptuos decorat cu piese de artă, tezaure şi mobilier preţios din toate locurile lumii cunoscute, apartamentul lui Malory era situat deasupra unuia dintre cluburile ultramoderne pentru domni de pe Pall Mall, care era deţinut în proprietate şi administrat de frăţia secretă din care făcea parte. Trebuie să mărturisesc că simţeam o anumită superioritate feminină de câte ori eram invitată acolo, chiar dacă, femeie fiind, eram escortată înăuntru şi la ieşire, trecând prin intrarea privată a lordului Malory. Pur şi simplu nu se cădea ca fraţii să ştie că o

---

[2] Stăpânul infernului în mitologia babiloniană, dar şi patron al războaielor, al epidemiilor şi al calamităţilor. Mai este numit şi Erra, sau Erragal, apelativ care-l prezintă într-o nouă ipostază, de soţ mulţumit, dormind adânc în patul conjugal.

soră îndeplinea pentru ei sarcinile strict secrete ale frăţiei. M-am întors intrigată spre lordul Malory:

— De aici se înţelege că nu Cain a fost fiul lui Adam, el fiind fiul zeilor, contrazicând teza *Vechiului Testament,* potrivit căreia linia de sânge a regalităţii cobora din Set, cel de-al treilea fiu al Evei.

— Da, aşa-i, nu? îmi zâmbi cu toată faţa impozantul bătrân, foarte încântat de primele mele observaţii. Dacă se dovedeşte a fi autentic, iar traducerea corectă, atunci textul ăsta va arăta adevărul asupra începuturilor genealogiei Graalului, din care amândoi ne tragem.

— Dar unde l-aţi găsit, Dumnezeule mare?

— Draga mea lady Suffolk, nu am libertatea de a-mi destăinui sursa, mă tachină lordul Malory. Vi-l prezint în speranţa că, graţie competenţei voastre paranormale, aţi avea putinţa să vă formaţi o părere în privinţa autenticităţii sale.

Am făcut din cap un semn negativ. Îmi cerea imposibilul.

— Este evident că ţin în mâini o traducere în limba engleză a originalului, care trebuie să fie egiptean, nu? Sau, poate, babilonian?

— Textul original este sumerian, recunoscu Malory într-un târziu. Iar această versiune a Facerii se potriveşte cu cea a textului evreiesc iniţial, *Midraş*[3]*,* aşa cum este propovăduit de maeştrii *Cabalei*[4]*.* Credem că acest text mai vechi ar putea fi una dintre sursele doctrinei de mai târziu, înainte de a fi coruptă în paginile *Vechiului Testament.*

Malory se ridică în picioare. Se apropie de mai multe rafturi înşiruite de-a lungul pereţilor, pline de cărţi şi de pergamente vechi.

— Text sumerian? am oftat cu încântare, în vreme ce bătrânul lord alegea un sul de pergament şi mi-l întindea. Ce fascinant!

---

[3]Culegere de peste 60 de comentarii, povestiri, eseuri etice aranjate după ordinea cărţilor *Tora, Profeţi* şi *Scrieri.* Textele din *Midraş* datează din epoca în care a fost scrisă *Mişna* şi autorii ei apar în ambele culegeri. *Midraş* constituie totodată o metodă exegetică a textelor biblice, aplicate pentru studiul sau cercetarea *Torei.*

[4]Cabala ţinea la origini de tradiţia mistică iudaică. Cuvântul provine din cuvântul ebraic *kabbalah.* Cabala este o doctrină teozofică ce recurge la o interpretare mistică a *Vechiului Testament* şi la practici oculte, pretinzând a comunica cu spiritele.

Am desfăcut sulul, în timp ce el turna ceaiul. Rândurile conţinute îmi tăiară respiraţia. Ştiam mai multe limbi antice. Chiar dacă aceste pictograme mă zăpăceau complet, veneraţia stârnită numai de simpla idee că-mi aruncam un ochi asupra unuia dintre cele mai vechi documente scrise din istoria omenirii era la fel de mare.

— Ce vă spune acum instinctul? mi se adresă Malory, nerăbdător.

Mi-am trecut uşor degetele peste text. Am perceput crâmpeie dintr-un peisaj deşertic.

— O femeie a descoperit manuscrisul ăsta, i-am răspuns. Este foarte încântată de ce-a găsit. Crede că-i autentic.

— Dar cum rămâne cu scribul care l-a scris? Nu percepeți nimic în privinţa lui?

M-am concentrat intens pentru o vreme asupra pergamentului, dar a trebuit să-mi recunosc, până la urmă, eşecul, clătinând din cap:

— Nu, nimic. Ar trebui să-mi pun mâinile pe coloana din care a fost scos textul.

Lordul Malory păru dezamăgit, nu şi surprins.

— M-am temut c-aşa va fi. Ah, mă rog, se întoarse el în fotoliul lui, toate la timpul lor. Sorbi de câteva ori din ceaşca lui de ceai, prost dispus, după care adăugă: Pergamentul ăsta nu-i decât un mic fragment din textele care sunt la ora actuală dezgropate.

Mi-am dat seama că lordul încerca să-mi aţâţe şi mai tare curiozitatea.

— Chiar aşa?

El făcu din cap un semn că da.

— Evident, suntem nerăbdători să verificăm şi să cercetăm scrierile astea înainte ca Biserica să afle de descoperirile noastre.

— Şi apoi să le îngroape în arhiva Vaticanului, alături de oricare alt text readus la lumina zilei ce contrazice versiunea ei oficială asupra istoriei, am spus eu şi am zâmbit, în timp ce vedeam cu ochii minţii reacţia Bisericii la faptul că întreg *Vechiul Testament* ar fi contrazis de un text ce predata tot ce s-ar fi putut afla la temelia doctrinei sale. Nu vă gândiţi să mă trimiteţi pe şantierul ăsta ca să verific şi să cercetez descoperirile arheologice? m-am oferit.

Dezamăgirea lui Malory dispăru deodată fără urmă:

— V-aţi gândi să porniţi la un asemenea drum? Toate cheltuielile vi le-am suporta noi, fireşte… Veţi căpăta un onorariu frumuşel pentru a vă pune la bătaie competenţa în beneficiul cauzei noastre.

Am ridicat din umeri, indiferentă la bani, dar fermecată de ideea unei noi aventuri:

— N-ar fi prima oară când pornesc într-o asemenea călătorie.

— Dar soţul dumneavoastră? Familia dumneavoastră? îmi atrase el atenţia asupra a ceea ce credea că sunt piedicile din drumul meu.

— Familia mea se poate descurca foarte bine şi fără mine pentru o vreme, l-am asigurat eu, ştiind că cel mic are acum zece ani iar cel mai mare, douăzeci. Dar poate aţi dori să-mi revelaţi destinaţia, înainte de a accepta această misiune? Sau frăţia vă obligă să mă asasinaţi după aceea?

Sangrealul adera la un cod foarte strict al păstrării secretelor. Malory se amuză de gluma mea şi de neglijenţa lui:

— Săpăturile au loc în Persia, pe locul în care se crede îndeobşte că s-ar fi găsit cetatea antică Ur.

— Sună interesant! am remarcat eu, sorbind din ceai, încercând să-mi stăpânesc încântarea.

Nu mai călătorisem în străinătate de douăzeci de ani. La vârsta de treizeci şi nouă de ani mă simţeam destul de coaptă pentru o nouă aventură. Anglia victoriană era un loc apăsător şi plicticos pentru cineva cu interesele mele atât de neobişnuite. O călătorie în Orientul Apropiat ar fi fost o bine-venită schimbare de peisaj.

— Aş avea nevoie de puţin timp ca să mă gândesc mai bine la propunerea dumneavoastră, am adăugat.

— Fireşte, consimţi Malory, care părea încântat de faptul că-i luam în considerare propunerea. Duceţi mai departe renumele tutoarei dumneavoastră, din câte mi se pare.

Guvernanta mea, lady Charlotte Cavandish, fusese singura femeie acceptată vreodată în rândurile Ordinului Cavalerilor Sangrealului. Refuzasem multe oferte pline de solicitudine ale lordului Malory pentru a deveni cel de-al doilea membru de sex feminin din istoria acestei frăţii secrete, însă avusesem plăcerea în nenumărate rânduri de a le oferi consultaţii în multe probleme de ordin supranatural în ultimii douăzeci de ani

ai colaborării noastre.

Terminându-mi ceaiul, m-am ridicat să plec:

— Vom mai vorbi despre asta cât de curând.

— Înainte să plecaţi, lady Suffolk, am ceva pentru dumneavoastră. Bătrânul gentleman scoase din buzunarul său un plic sigilat cu ceară roşie. Tot căutând prin câteva dintre arhivele noastre săptămâna trecută, am dat peste asta.

Am înţeles că se referea la arhivele Ordinului Cavalerilor Sangrealului, ceea ce-mi aţâţă curiozitatea.

— Un dar pentru mine, lord Malory?

— Este un dar, în măsura în care n-aţi fi avut de unde şti de existenţa lui dacă nu l-aş fi scos eu la iveală. Vedeţi dumneavoastră, tocmai mă ocupam de catalogarea unor noi intrări în colecţia noastră, când am găsit din întâmplare o fişă în care scria că acest plic conţine un text scris de mâna mamei dumneavoastră, cu treizeci şi unu de ani în urmă.

Îmi înmână plicul, marcat pe partea exterioară doar printr-un număr. „N-aveam decât opt ani pe atunci”, m-am gândit, în vreme ce acceptam darul cu veneraţie şi cu tulburare, căci 1825 era anul în care fusesem internată într-un ospiciu. Tot ce ştiam despre starea de spirit a mamei în cea mai neagră perioadă a copilăriei mele era că ea se îmbolnăvise, devenind foarte retrasă pe tot parcursul acelui episod. Poate că documentul avea să arunce o lumină asupra gândurilor ei de atunci.

— Dar pentru ce să fi confiscat ordinul dumneavoastră ceva scris de mâna mamei mele?

— Cum nu eram pe atunci Mare Maestru, mă tem că nu vă pot răspunde la întrebare, mă lămuri lordul Malory, părând să regrete sincer faptul. Ceea ce ştiu, totuşi, este că tocmai tatăl dumneavoastră a adus documentul în atenţia noastră, după moartea lui lady Suffolk.

Tatăl meu, lordul Suffolk, răposat şi el acum, îmi mărturisise odinioară că fusese implicat în Ordinul Cavalerilor Sangrealului în ajunul cununiei cu mama. Cu toate acestea, pretindea că rupsese orice legături cu ei după ce fusese supus unui ritual secret în noaptea nunţii, în cursul căruia fusese drogat, din câte credea.

— Ce ciudat! am remarcat.

M-am încruntat când am observat că sigiliul de ceară de pe

spatele plicului nu fusese atins. Dacă documentul fusese sigilat după sau înainte de predarea lui în mâinile frăţiei, lordul Malory n-a putut să-mi spună. Nu-mi venea a crede că Marele Maestru şi-ar fi luat libertatea să transmită un document necenzurat cuiva care nu era membru al ordinului său, cu atât mai mult unei femei!

— Indiferent pentru care motiv a intrat documentul ăsta în mâinile lojii dumneavoastră, cu siguranţă trebuie să conţină informaţii îndeajuns de preţioase pentru a le păstra secretul?

— Foarte probabil, fu lordul Malory de acord. Dar am încredere în faptul că orice ar conţine şi trebuie ştiut de mine, îmi veţi aduce la cunoştinţă.

— Bine, dar în calitatea dumneavoastră de Mare Maestru l-aţi fi putut citi, am plusat eu, nedumerită de discreţia lui.

— Dacă ar fi fost un document destinat circulaţiei n-ar mai fi fost sigilat, îmi explică Malory. Am sentimentul că documentul ăsta e unul de natură intimă. Nu doresc să mă amestec în treburile personale ale prietenilor mei foarte dragi.

Am apreciat faptul că lordul Malory mă considera prietena lui dragă, deşi tot nu m-am putut abţine să nu-l iau peste picior:

— Aveam impresia că nu există nimeni născut din stirpea mea de ale cărui treburi personale să nu se afle în ordinul dumneavoastră.

Lordul Malory se amuză, fără să-mi respingă afirmaţia:

— Atunci vă veţi simţi cu atât mai onorată de darul meu, lady Suffolk.

REVELAŢIA 2

NUMELE TATĂLUI?
NUMELE FIULUI

„Numele «Levi» provine din cuvântul latinesc ce însemna «lumină», la fel ca şi cuvintele «a levita» şi «levitaţie». Numele are o asociere mai veche cu preoţii leviţi, păzitorii mandatari ai Chivotului Legământului. Potrivit unor relatări scrise, Chivotul cântărea peste o tonă. Precum se ştie, fiind ridicat pe doi drugi de lemn de numai patru oameni, se bănuieşte că se foloseau de puterea levitaţiei.”

Aceasta fusese explicaţia pe care lordul Malory mi-o oferise cu şaptesprezece ani în urmă, când primul meu născut, care, pe atunci, abia împlinise vârsta de trei ani, ne informase pe mine şi pe soţul meu că numele lui nu era Thomas, aşa cum fusese botezat, după tatăl meu, şi insistase că numele său era Levi. Chiar în clipa în care lordul Malory mă lămurea asupra istoriei neobişnuitului nume pe care singur şi-l alesese fiul nostru, mi-am dat seama pe dată de ce era atât de nimerit.

Călătoria mea în Sinai fusese motivată de dorinţa arzătoare a dragului meu lord Hereford, bărbatul cu care am fost cât pe ce să mă mărit. În ajunul decesului său neaşteptat, mi-a încredinţat o fiolă umplută cu o substanţă remarcabilă ce sfida gravitaţia, denumită de antici *Thummim-Schethiya,* Piatra de Foc coloidală, Steaua. Ultima dorinţă a lordului Hereford a fost ca fiola să fie readusă la locul său de provenienţă, un pisc pe nume Serâbit de pe muntele Sinai, unde odinioară, pe când era mai tânăr, condusese un şantier arheologic. Pe drum am descoperit că cea mai mică doză din conţinutul fiolei îmi sporea temporar puterile paranormale într-un grad foarte mare, oferindu-mi putinţa de a săvârşi fapte imposibile. Luasem mai multe doze din substanţa Stelei, înainte să descopăr că eram însărcinată cu Levi. Fiola Stelei s-a dovedit, totodată, că era una dintre cele două chei ce descuiau unul din cele două

Chivoturi făurite pe vârful Serâbit.

Ţinând cont de atâtea legături subtile cu Orientul şi cu Chivotul, îmi era clar de ce alegerea numelui Levi era mult mai potrivită decât i-ar fi fost cu putinţă să priceapă pe vremea pruncіei lui.

La Levi mă gândeam în timp ce trăsura mă purta spre casă. Ştiam că în clipa în care primul meu născut prindea de veste că mă gândeam să pornesc iar la drum spre Orient, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putere să mă însoţească. Iar el *avea* să afle.

Bănuiam că fiul meu era mai înzestrat din punct de vedere parapsihologic decât mine, iar eu eram considerată cel mai proeminent medium din ţară de către cunoscătorii care puneau preţ pe ceea ce le puteam oferi în materie de cunoaştere nemijlocită. Cu toate acestea, l-am învăţat pe Levi de la o vârstă fragedă să nu dezvăluie nimănui măsura zestrei sale spirituale, nici măcar tatălui său ori mie.

Levi a vădit dintotdeauna o puternică fascinaţie pentru Ţara Sfântă şi Egipt. Deşi o bursă la Cambridge în limbi vechi îi mai amânase visul de a călători pe acele meleaguri, fiul nostru era mai familiar cu limbile, istoria, miturile şi geografia Orientului decât cu civilizaţia şi cultura Angliei. Eram destul de convinsă că, deşi soţul meu avea să protesteze împotriva acestei noi misiuni pe care mi-o asumam, n-avea să-mi interzică nicicând să plec. Dacă dragul meu lord Devere avea sau nu de gând să-i dea voie fiului nostru să renunţe la bursa lui pentru a veni cu mine în noua mea aventură, asta era altă chestiune.

Ne aflam în Londra de Paşti. Aşteptam sosirea lui Levi la reşedinţa noastră londoneză din St James în după-amiaza zilei următoare. Ceea ce-mi dădea un răgaz de o zi să deschid subiectul călătoriei mele în prezenţa soţului meu, înainte ca băiatul nostru să complice problema. La sosirea mea acasă, m-am bucurat să mă găsesc singură, în deplină libertate. Majordomul nostru, Tibbs, mă informă că cele două fiice ale mele se duseseră să-și viziteze verii din Hyde Park și că mezinul era plecat împreună cu tatăl lui în oraş. Am cerut să mi se servească ceaiul în bibliotecă, unde m-am aşezat, cu darul lordului Malory în mână. O parte din mine exulta la gândul citirii unui document scris de mâna mamei mele, pentru că nu fusesem niciodată prea apropiate. Cealaltă parte din mine respingea ideea de a mă întoarce cu gândul în acea epocă

întunecată din viaţa mea. Deşi făcusem faţă multora dintre aspectele afective şi amintirile hidoase ale acelui episod, tot mai reuşea să mă necăjească.

Mă rog, mai bine să mă amărăsc acum, în singurătate, decât să-mi irosesc energia tot întrebându-mă ce conţine plicul acesta, m-am gândit.

Am rupt sigiliul şi am deschis documentul, care se întindea pe câteva pagini. Începea foarte solemn:

> *Mor de ruşine şi de durere. Istoria îmi va saluta crima împotriva familiei ca pe o parte integrantă a evoluţiei umane şi, astfel, absolvită de orice vină, fi-voi condamnată să fiu adorată ca sfântă. Cred că pot să înţeleg cum trebuie să se fi simţit maica noastră, Maria, când a fost de faţă la crucificarea pruncului său, căci viaţa mea şi a ei prezintă multe asemănări.*
>
> *Fiica mi-a fost internată într-un ospiciu şi nu pot să fac nimic s-o scot de-acolo, decât dacă mi-aş mărturisi infidelitatea soţului meu. Privind în urma mea, mi-este atât de ruşine pentru faptul că m-am lăsat sedusă de un înger, în noaptea în care m-am nuntit cu lordul meu Suffolk, încât nici măcar nu îndrăznesc să scot vreun cuvânt despre asta. Aşadar, mă voi spovedi unei coli de hârtie, pe care s-o pot înmâna soţului meu, spre a-l convinge că fetiţa noastră n-are nicio vină pentru zestrea ei paranormală. Eu sunt de vină.*
>
> *Certitudinea mea rezultă din cunoaşterea faptului că sânge străvechi curge prin venele stirpei mele, coborâtoare până la reginele-dragon din Orientul Antic. Prin evuri a urcat până la mine, prin străbunele mele picte. Se spune că reginele-dragon au fost consoarte ale îngerilor, ai căror vlăstare au făcut trupurile omeneşti pe potriva sufletelor îngereşti care au sălăşluit în ele. Chiar şi cu cel mai strict control asupra mariajelor, sângele ne-a fost diluat odată cu trecerea eonilor, aşa încât, din când în când, câte o urmaşă a dragonilor se împerechează, la un nivel spiritual, cu una dintre făpturile îngereşti. Rodul acestei uniuni reintroduce material genetic îngeresc în codul genetic uman, unde îngerii îşi pot continua seria de reîncarnări în forme omeneşti, veghind asupra fundamentului evoluţiei speciei noastre.*
>
> *Cum Ashlee este mlădiţa unei asemenea împreunări, ar*

putea foarte bine încarna un înger, aşa cum se va întâmpla cu mulţi care vor descinde din ea. Ceea ce explică aptitudinile ei supraumane şi interesele ei atât de diverse.

Nu sunt nebună. Aş prefera să-mi fi pierdut minţile, ceea ce ar însemna că nu mi-am minţit soţul în toţi aceşti ani, iar fiica mea n-ar mai avea niciun fel de griji, ca orice fetiţă de vârsta ei. Mi-am pierdut judecata la gândul negrăitei măreţii de a mă implica într-un asemenea plan al omenirii… M-am simţit măruntă şi insignifiantă, de aceea m-am supus. Membrii mai bătrâni ai familiei mele, pe care-i respect şi în care am încredere într-un mod implicit, au fost cei care au pus la cale trădarea mea. Ce s-ar fi ales de mine dacă refuzam să intru în joc? Nu că aş fi fost avertizată în această privinţă mai mult decât a fost soţul meu. Am aflat ceea ce ştiu acum despre familia mea în cursul şi după ritualul la care am participat.

Nunta mea a început la fel ca majoritatea ceremoniilor pline de pompă: cu o slujbă la biserică şi o masă festivă îmbelşugată, alături de familie şi de prieteni. A avut loc pe proprietatea Granville din Suffolk. Uniunea lordului Suffolk cu mine a fost frumos întâmpinată sărbătoreşte de ai noştri, iar la momentul acela nu ştiam pe de-a-ntregul care le era motivul. Bănuiesc acum că lordul meu Suffolk fusese atras în ordinul cavaleresc secret din care fac parte şi rudele mele de sex masculin, în care caz, viitorul meu soţ ar fi fost iniţiat în misterele sângelui care curge în venele amândurora, deşi ramura familiei lui este mai îndepărtată decât a mea.

După banchete, când cei mai mulţi însurăţei se zoresc să-şi înceapă luna de miere, lordul Suffolk şi cu mine am fost îndemnaţi să ne mai amânăm plecarea până-n zorii zilei următoare. Seara, mulţi dintre oaspeţii noştri mai importanţi fură nevoiţi, totuşi, să ne părăsească, aşa încât soţul meu îşi îmbie asociaţii cu băuturi tari, în vreme ce eu mă pregăteam pentru noaptea nunţii, iar mama, împreună cu celelalte musafire, insistară să-mi dea o mână de ajutor.

Mă aşteptam ca însoţitoarele mele să mă lase singură, în aşteptarea soţului meu. În schimb, am fost dezbrăcată la piele, înfăşurată într-o robă cu glugă de un roşu-închis, apoi condusă în pădure, până-ntr-un luminiş unde se afla un stejar uriaş. Aici am fost instruită să-mi aştept soţul. Toate se

întoarseră acasă, în afară de mama.

— Mamă? i-am cerut eu o explicaţie, întrucât se lăsa întunericul, iar ciudata alegere a locului în care să aibă loc prima mea noapte de dragoste cu soţul meu mă făcea să mă simt expusă şi neliniştită.

— Eşti în siguranţă aici, mă potoli ea. Lordul tău ţi se va alătura chiar acum.

Am urmărit-o cum se îndepărta prin umbrele acaparatoare ale nopţii în pădure şi, când m-am întors ca să înaintez prin luminiş, am observat o luminiţă ieşind dintr-o uriaşă scorbură a stejarului, a cărei deschizătură era destul de largă ca să intre un bărbat în floarea vârstei, fără să se aplece niciun pic. La început, părea să fie o minge mare de lumină pură care, deşi scânteia, nu-mi ardea ochii. Am încremenit în picioare, înspăimântată, în timp ce globul de lumină se desfăcea în silueta unui bărbat extraordinar de înalt şi de frumos, prin care puteam să văd ca-n sticlă. Silueta era albă ca neaua, astfel încât îmi era imposibil să-i discern naţionalitatea sau culoarea pielii.

O fantomă! La această concluzie, groaza îmi pătrunse în inimă dar, până să mă gândesc la o scăpare, seducătoarea arătare mă privi, iar eu m-am liniştit pe dată, vrăjită de căutătura lui.

— Cine eşti? l-am întrebat, făcând sfioasă câţiva paşi mai aproape, ca să mă uit mai bine la el.

Trăsăturile îi erau alungite, ochii, foarte mari, pletele, lungi, iar urechile aveau vârfuri ascuţite, asemenea unui elf. Făptura îmi surâse, alungându-mi toate temerile într-o fugară secundă de mare frumuseţe.

— Lady Suffolk?

L-am auzit pe soţul meu strigându-mă din adâncul scorburii de copac. Panica îmi reveni. Am alergat spre el.

— Doamna mea, slavă Domnului! exclamă bărbatul meu când mă văzu venind spre el în lumina lunii. Cred c-am fost narcotizat! constată el, împiedicându-se.

Mi-am întins braţele, ca să-l ţin să nu cadă.

— De ce crezi asta?

— Toate simţurile îmi sunt extraordinar de treze, se încruntă el, în timp ce se silea să-mi explice. Şi pot să văd prin beznă! Văd culori strălucitoare în toate!

Îşi flutură braţul, arătând spre pădurea din jurul nostru, apoi îşi întoarse privirea la mine.

— Tu... Se dădu înapoi, împleticindu-se, uimit de ce vedea. Arăţi ca un înger.

M-am amuzat, flatată de remarca lui, până când mi-am dat seama că nu pe mine mă arăta cu degetul, ci silueta care aştepta acum în picioare, lângă noi.

— Un înger...

Lordul meu îşi dădu ochii peste cap şi începu să se prăbuşească la pământ. Pe când cădea, spiritul se dispersă într-un fascicul de lumină care se grăbi să intre în corpul soţului meu. Căderea lui se opri la câţiva centimetri de pământ, după care trupul îi reveni la poziţia verticală.

Ochii lui rămaseră închişi. Atunci i-am frecat obrazul cu o mână, pentru a-l trezi. Pleoapele i se deschiseră, dând la iveală scânteieri intense. Şocul perceperii prezenţei îngerului în soţul meu mă determină să mă retrag, însă el mă apucă de mâini, trăgându-mă cu blândeţe înapoi. Atingerea îi era magnetică, în acelaşi timp reconfortantă. Buzele lui se lipiră cu blândeţe de ale mele. I-am permis domnului şi stăpânului meu să-şi lipească trupul de al meu. Parcă întreaga mea fiinţă era inundată, rând pe rând, de valurile euforiei. La un moment dat, am conştientizat că avea loc actul fizic de penetrare sexuală, deşi subtilul transfer de energie era atât de copleşitor şi de intens, că nu prea-mi mai amintesc când mi-am pierdut virginitatea. N-am să uit cum conştiinţa mi-a săgetat pentru o vreme, prin univers, într-o stare de binecuvântată ultraluciditate. Cu toate acestea, am fost silită să-mi reintru în corp, pe măsură ce ajungeam în punctul orgasmului. Acum se vede cât de vinovată sunt.

Ashlee, totuşi, este o fiinţă unică, prea indispensabilă pentru omenire ca să rămână întemniţată. Trebuie găsită o altă soluţie, aşa încât harurile să-i fie cultivate, înţelese şi puse în slujba unei cauze bune. Altfel, de ce-ar mai fi venit ea pe lume? Cu riscul de a fi alungată din căminul şi din sânul familiei mele, îl rog pe domnul şi stăpânul meu legiuit să-mi ierte înşelăciunea, cerându-i cu umilinţă îndurare.

Mă tulbura mai tare conţinutul acestui document decât al celui pe care-l citisem în tălmăcire, în ciuda vechimii lui, în

biblioteca lui Malory mai devreme, în acea după-amiază. M-am gândit că darul Marelui Maestru trebuie să fie o izbitoare coincidenţă, în cazul în care nu citise relatarea mamei mele, dacă se lua în calcul similaritatea dintre cele două texte.

Era evident că mama nu-i arătase niciodată această scrisoare lui tata, întrucât el fusese convins de răposata mea tutoare, lady Charlotte, să mă elibereze din ospiciu, ceea ce fusese o mare uşurare pentru mama. Tata trebuie să fi găsit această mărturisire după moartea mamei. Poate că el o predase Marelui Maestru al ordinului secret cavaleresc pe care-l părăsise la scurt timp după noaptea nunţii lui, ca să verifice împreună cu el faptele relatate în scrisoare. Nu puteam decât să speculez asupra modalităţilor în care documentul ajunsese în arhivele Ordinului Cavalerilor Sangrealului. Ceea ce mă îngrijora mai tare erau implicaţiile ezoterice ale spovedaniei mamei.

Tata se plânsese că ar fi fost narcotizat în noaptea nunţii. Mi-am dat seama că, pentru ca simţurile lui paranormale să fie trezite într-atât încât să poată percepe aura mamei şi făptura îngerească, trebuie să fi băut din Focul-Stea. Dar de unde să fi făcut rost frăţia de acea substanţă nepământeană? Legenda spune că rasa nepământeană a nefilimilor a fost cea care a făurit Focul-Stea, ceea ce părea să implice că frăţia Sangrealului încă mai era în contact cu nefilimii care le livrau substanţa. Sau, poate, cavalerii aflaseră cum să-şi producă propriul Foc-Stea. De şi mai mare interes pentru mine era pretenţia mamei că mă trăgeam din stirpea reginelor-dragon, despre care nu ştiam nimic.

Un ciocănit în uşa bibliotecii mă făcu să tresar. Am împăturit documentul şi l-am ascuns în cea mai apropiată carte, apoi am spus:

— Intră!

O parte din mine fu încântată când Levi intră în bibliotecă, pentru că povestea mamei încă mă tulbura şi m-am bucurat să fiu distrasă de la acele gânduri. Pe de altă parte, faptul că băiatul meu sosise atât de devreme îmi încurca socotelile în privinţa planurilor mele de călătorie.

— Am ştiut eu că te găsesc aici! îmi mărturisi cu un zâmbet larg pe faţă.

Am bănuit că fiul meu ştia deja de viitoarea mea aventură.

Spre deosebire de mine, fiul meu n-avea nevoie să se găsească chiar lângă cineva pentru a-i citi gândurile. Avea un fler de a pescui orice informaţii dorite de el din stratosferă, la fel de uşor cum alţii culegeau flori într-o grădină. M-am întrebat de ce nu mă anunţase nimeni de venirea lui.

— Nu mă aşteptam să te întorci până mâine, i-am mărturisit, apropiindu-mă să-i dau bineţe flăcăului frumos şi înalt, la fel de blond ca şi tatăl lui, însă fără onduleurile mele sau cârlionţii soţului meu.

— Aşa-i… dar am reuşit să plec mai devreme, zise Levi, luându-mi ambele mâini într-ale lui şi sărutându-mă pe obraz. Am venit direct aici, ca să putem sta de vorbă pe îndelete.

— Vrei să discuţi cu mine despre ceva anume?

Dacă sosirea mai devreme a fiului meu se datora acelei cauze, aşa cum bănuiam, însemna că el aflase de rezultatul întrevederii mele cu Malory din acea după-amiază chiar înainte să fi avut loc. Levi îmi întoarse surâsul plin de iubire, iar ochii lui albaştri străluceau de neastâmpăr.

Întotdeauna era un prilej de fericire şi de veselie când familia noastră se aduna în jurul mesei de seară. Levi era ca o forţă de armonizare a vieţilor noastre. El scotea ceea ce era mai bun din fiecare. De când plecase la universitate, starea de spirit a tuturor celor din casa noastră fusese destul de proastă.

Fiica noastră cea mai mare, Rebecca, o roşcată exuberantă în vârstă de şaisprezece ani, rareori se oprea din vorbit, neputând să piardă ea ocazia de a se lua peste picior cu fratele ei mai mare. Mezina, Charlotte, avea paisprezece ani. Era exact opusul Rebeccăi, pentru că rareori îi scăpa un cuvânt de pe buze. Spre deosebire de sora ei mai mare, care n-avea niciun pic de har parapsihologic, Charlotte, la fel ca Levi şi ca mine, avea darul clarviziunii, fiind interesată în special de natură. Iată de ce între Charlotte şi Levi exista o strânsă legătură şi înţelegere paranormală, pe care fiica mea cea mică n-o mai nutrea faţă de alţi fraţi ai săi. Cel mai tânăr dintre copiii noştri, Thomas, care nu mai avu niciun fel de obiecţii în privinţa botezării lui după tatăl meu, era un băiat obişnuit, în vârstă de zece ani, care îi ducea dorul fratelui său mai mare când acesta era plecat la studii, neplăcându-i să fie lăsat într-o casă unde era înconjurat de atâtea femei. Cred că şi lordul meu Devere îi

ducea dorul din acelaşi motiv. Mie însămi îmi era constant dor de Levi şi de micile lui provocări parapsihologice, precum cea din clipa de faţă, dacă îi voi da soţului meu vestea cea nouă în privinţa intenţiei primului nostru născut de a mă însoţi în Persia.

Bănuiala mea în legătură cu motivul pentru care Levi dorise să stea de vorbă cu mine se dovedise îndreptăţită, iar eu am insistat să-i dezvălui personal lordului meu planurile mele de călătorie. Dacă Levi dorea să renunţe la bursă şi să mă însoţească la drum, atunci era treaba lui să se înţeleagă cu tatăl său. N-aveam nicio intenţie să-i pledez cauza, în ciuda faptului că Levi mi-a prezis exact contrariul, iar predicţiile lui rareori se dovedeau greşite.

Tocmai când treceam la al doilea fel, Tibbs intră să ne anunţe că la uşa din faţă se afla un om bizar, care refuza să lase o carte de vizită şi cerea să fie îndată primit în audienţă de către mine.

— Ce vrei să zici, Tibbs, prin „bizar”? îl întrebă lordul Devere.

— Gentlemanul pare a fi un ţigan, *my lord,* îl lămuri Tibbs cu dispreţ.

— Un ţigan?

Cuvântul îmi făcu inima să-mi bată ca o tobă în piept, şi m-am uitat la soţul meu cu neîncredere.

— Ar putea fi…?

Melodiosul sunet de vioară se strecură din holul de la intrare până-n sufragerie. Atât eu cât şi soţul meu am zâmbit larg.

— El e! am strigat într-un singur glas.

— Condu-l pe domnul înăuntru, porunci lordul Devere. Şi mai pune un tacâm la masă.

Tibbs păru mai curând mirat de hotărârea noastră:

— Prea bine, *my lord.*

Pe omul care aştepta la uşa noastră îl salvasem odinioară, în Franţa, de la întemniţare, după ce m-am duelat cu cel mai bun spadasin al ducelui care-l ţinea captiv. El compusese în cinstea victoriei mele melodia pe care acum o cânta în holul nostru. Se părea că bulibaşa ţiganilor mai era încă în stare să vrăjească inima oricărei femei cu muzica lui, lucrul de căpetenie pentru care ducele îl aruncase în temniţă, după ce-i vrăjise un timp inima ducesei de Guise. Pe când vechiul meu prieten intra în

sufragerie, m-am ridicat în picioare şi m-am dus să-l întâmpin.

— Cingar Choron!

Anii de pribegie sub cerul liber îl îmbătrâniseră pe vechiul meu tovarăş de drum. Şuviţe sure îi împestriţau acum lungile lui bucle negre, mustaţa şi barba, iar pielea îi era arsă de soare şi ridată. Cu toate acestea, era mai chipeş ca niciodată. Cingar mai era încă slab, cu membre lungi, însă umbletul său părea să-şi fi pierdut puţin din semeţie. Mi se părea că trecuse nu de mult printr-o tragedie, bănuială care mi se confirmă atunci când am perceput cu claritate profunda pată întunecată ce-i acoperea centrul inimii din aura lui.

— Bine ai venit la noi acasă, căpitane, i-am urat, îmbrăţişându-l cu căldură. Ce te-ar putea aduce la uşa noastră după douăzeci de ani?

Şatra lui Cingar călătorea de obicei prin sudul Franţei şi Italia, deşi Cingar se mai ducea şi-n Orient, în căutarea unor mărfuri exotice, pentru a le vinde pe continent. Niciodată nu se aventurase însă în nordul îndepărtat, aşa încât să ne viziteze în Anglia.

— Chiara m-a trimis, răspunse ţiganul. Mi-a zis că ai de gând să porneşti într-o călătorie şi ai avea nevoie de ajutorul meu.

Păru îngrijorat când observă nedumerirea de pe chipul soţului meu, iar eu n-am ştiut ce să spun.

— Dar ce mai face soţia ta, Jessenia? am întrebat, în speranţa de a schimba subiectul. Şi cum se va descurca şatra ta fără căpetenia ei?

Expresia de pe chipul lui Cingar spunea tot.

— Jessenia nu mai e, am ghicit eu.

— Iarna trecută, atât reuşi să spună Cingar. Cât despre oamenii mei, fiul meu, nu mai tânăr decât al tău, se apropie el de Levi, a preluat conducerea şatrei noastre pentru a se obişnui mai bine cu responsabilităţile lui viitoare… Aşa mi-am luat libertatea de a mai intra încă o dată în slujba ta, se înclină el.

L-am luat pe Cingar de un braţ, renunţând la formalităţi, ca să-l împiedic pe soţul meu să-l ia la întrebări pe prietenul nostru ţigan în privinţa scopurilor lui.

— Permite-mi să ţi-i prezint pe copiii noştri, am zis, înconjurând împreună cu el masa ca să-i fac cunoştinţă cu fiecare în parte.

Lordul meu Devere aşteptă cu răbdare cât timp fiii şi fiicele

noastre terminară ce aveau de spus, apoi se dovedi că nu putea fi distras de la ceea ce-l ardea.

— Lady Devere şi cu mine n-avem habar de vreo călătorie iminentă, îl informă el pe Cingar. Nu-i aşa, draga mea? se întoarse el spre mine.

Am refuzat întotdeauna să-l mint în faţă pe preaiubitul meu soţ, aşadar ce mai puteam face decât să mărturisesc… ori măcar să mă abţin să-i răspund câteva clipe?

— Nu-i aşa? începu el să mă iscodească, cu un început de bănuială că aveam de dat o explicaţie.

Am ridicat din sprâncene cu un zâmbet forţat, un răspuns mai mult decât adecvat la întrebările lui.

— Vai, nu! îmi ceru iertare Cingar din priviri. Să fie sosirea mea puţin cam prematură?

— Asta-i preţul pe care-l plăteşti când te asociezi cu sufletele morţilor, am spus, pentru a alunga stânjeneala. Mai ştiu atât de puţin despre trecerea timpului, încât le este imposibil să nu fie inoportune.

— Se pare că trebuie să stăm de vorbă, îmi sugeră soţul meu pe un ton prietenos, îndreptându-se spre uşă.

În vreme ce lordul Devere se scuză faţă de cei prezenţi, m-am uitat înapoi la masă, surprinzând surâsul ce lumina toată faţa lui Levi. Schiţă o mică lovitură cu pumnul în aer, pentru a mă îndemna să mă confesez mai repede.

— Cred că o nouă aventură este o idee nemaipomenită! mă surprinse bărbatul meu cu răspunsul lui, după ce i-am mărturisit tot. Cât de repede plecăm?

„Plecăm”! Eram de două ori mai uluită.

— Dar cum rămâne cu obligaţiile tale din Parlament?

Devere îmi făcu semn să tac cu o fluturare a mâinii:

— Contez pe fratele meu să-mi trimită vorbă dacă prezenţa mea va fi necesară acolo. Ca să treci indiferent ce lege prin Parlament pare să-ţi ia o viaţă întreagă, trăită numai în dispute, aşadar sunt convins că vom fi de mult întorşi acasă când va fi urgentă nevoie de mine.

— Eşti sigur? Pot să mă descurc şi singură, l-am asigurat, încercând să-l descurajez cu subtilitate.

Nu ştiu de ce preferam să fac acel drum fără el. Poate că aveam nevoie să uit, măcar pentru o vreme, că eram lady

Granville-Devere, soţie şi mamă devotată, ca să-mi reamintesc cum era să fiu doar Ashlee.

— Aha!… Deci nu vrei să vin cu tine, îmi ghici soţul meu intenţia într-o secundă, mai treaz din punct de vedere spiritual ca niciodată. Crezi că sunt gata să te las să fugi de acasă cu Cingar, Levi şi fantoma aia a ta, fără mine?

— N-am de gând să iau cu mine *fantoma aia a mea.* Abia atunci am priceput pe deplin spusele lui: Ştii deja că Levi doreşte să vină cu mine?

— Cum o asemenea călătorie este visul de-o viaţă al fiului nostru, normal că va dori să te însoţească, răspunse bărbatul meu. Oricum, Levi n-a tânjit niciodată după vreo bursă, nici n-a arătat vreun interes, oricât de mic, faţă de politică, de moştenirea lui, de administrarea unei proprietăţi, ba chiar faţă de *Anglia,* ţara lui.

— Seamănă foarte mult cu părinţii lui, am comentat eu, încântată că soţul meu se gândea la dorinţele băiatului nostru.

Devere al meu nu era ca majoritatea bărbaţilor din vremurile noastre. Îşi cunoştea bine familia, iar eu îl iubeam pentru acest motiv.

— Sigur că vreau să vii cu mine, dacă asta ţi-e dorinţa, i-am spus. M-am apropiat de el, încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului său. Dar cum rămâne cu Levi?

Jurasem să nu susţin defel cauza fiului meu şi iată-mă luându-i apărarea, ceea ce îi adeverea previziunea.

— Este un om matur, liber să-şi aleagă propria cale de urmat, răspunse Devere cu înţelepciune, iar ochii lui albaştri se aprinseră, însufleţiţi de gânduri. Ştii de ce vrea Levi cu atâta disperare să meargă în Locurile Sfinte?

Întotdeauna am presupus că la baza dorinţei lui arzătoare era faptul că fusese conceput în cursul călătoriei mele pe muntele Sinai, însă ceva îmi spuse deodată că nu era vorba de asta.

— Levi crede că are să cunoască acolo o femeie, continuă soţul meu, o întâlnire hotărâtoare pentru destinul lui.

— Ţi-a spus el asta? l-am întrebat, încântată că fiul nostru i-ar fi destăinuit asemenea intuiţii intime tatălui său.

Soţul meu făcu din cap semn că da, zâmbind cu gura până la urechi:

— Avea doisprezece ani pe atunci, dar sunt convins că

premoniţia reprezintă încă o mare parte din ceea ce-i motivează pasiunea de a cunoaşte acea regiune a lumii.

Nu prea ştiam ce atitudine să iau la aflarea acestei veşti care explica, desigur, lipsa de interes a lui Levi pentru piaţa matrimonială din Londra.

— Aşadar, până la urmă, totul se reduce la o femeie? m-am mirat eu.

Soţului meu i se păru ironică remarca mea.

— Ca-ntotdeauna, draga mea.

Şi îmi făcu galant o reverenţă.

REVELAŢIA 3
CORNUL ABUNDENŢEI

— Prin anul 10.000 Î.H., o întindere de pământ, în forma cornului de lună, ideală pentru cultivarea plantelor, cuprindea o mare parte din Mesopotamia, Canaanul şi Egiptul. Această regiune a fost leagănul civilizaţiei, supranumită „Cornul Abundenţei”. Deşi ştim câte ceva despre cetatea Ur din povestirile biblice, situarea ei exactă a rămas un mister. Totuşi, Biblia ne-a lăsat câteva indicii privitoare la locaţia ei aproximativă, arătând că Avram – Avraam – venea din Urul Caldeei, despre care se crede că ar fi ocupat regiunea dintre Tigru şi Eufrat, odinioară sudul Mesopotamiei, ceea ce ar plasa Urul în vârful extremităţii sud-estice a Cornului Abundenţei.

Levi, lordul Devere, Cingar şi cu mine stăteam în picioare pe puntea vasului nostru, *Sea Rose*[5], urmărind din priviri Golful Persic, în timp ce băiatul meu ne oferea o scurtă prezentare a legendarei cetăţi Ur.

— Aşadar, ce spui tu este că aceste săpături spre care ne îndreptăm ar putea scoate la suprafaţă locul de naştere al patriarhului Avraam? îl întrebă lordul Devere.

— Este foarte posibil, confirmă Levi.

Ne luase patru luni ca să ajungem aici. Din Londra am navigat tot drumul până la Alexandria, pe urmă am călătorit pe uscat până la Marea Roşie, unde ne aştepta vasul nostru, spre a ne duce prin Marea Arabiei şi Golful Oman până în Golful Persic. Cu trei ani mai înainte, britanicii semnaseră un armistiţiu marin cu toţi şeicii de pe coasta Oman, ce interzicea construirea navelor şi fortificaţiilor de mari dimensiuni de-a lungul Coastei Statelor Armistiţiului[6]. Drept rezultat, Compania Britanică a Indiilor de Est se afla la conducerea Golfului. De aceea, vasul nostru a reuşit să navigheze fără incidente spre coasta odinioară renumită pentru piraţii ei.

Pe măsură ce ne apropiam de teritoriul pe care doream să-l explorăm, lui Levi îi venea tot mai greu să-şi stăpânească nerăbdarea. A suportat drumul călare pe cămilă prin deşert, de la Cairo la Suez, ca un beduin, în vreme ce noi ceilalţi eram

[5] Roza Mării.

[6] Astăzi Emiratele Arabe Unite.

istoviţi de arşiţă. După câteva ore de călătorit în compania adevăraţilor beduini, primul nostru născut flecărea cu ei pe limba lor, făcându-şi-i rapid prieteni. Era atât de interesat de cultura şi istoria regiunii, încât găsise nenumărate subiecte de discuţie cu fiecare dintre cei întâlniţi de noi pe drum, iar cunoştinţele lui în privinţa civilizaţiei lor îi impresionară puternic pe localnici.

— Care-i climatul politic în Persia de astăzi? am întrebat, concentrându-mi atenţia asupra aspectelor mai pragmatice ale călătoriei noastre.

Levi îşi drese glasul, nerăbdător să ne impresioneze cu erudiţia sa, pentru a-şi dovedi valoarea ca membru al expediţiei noastre:

— Tronul Persiei este ocupat de şahul Nasr ed-Din[7], membru al dinastiei Qajar. El deţine cele trei funcţii ale guvernării: puterea legislativă, executivă şi juridică, le numără el pe degete, ca şi cum ar fi ţinut o prelegere. Cuvântul său este lege. Şahul numeşte şi demite toţi miniştrii, demnitarii, ofiţerii şi judecătorii. Are putere de viaţă şi de moarte asupra propriei familii şi asupra funcţionarilor militari şi civili din solda sa, fără să răspundă în faţa vreunui tribunal. Are dreptul să exploateze orice bogăţie a ţării, la dispoziţia lui se află toate lucrările publice, precum mineritul şi săpăturile. Toate acestea nu se pot face fără aprobarea lui.

— Prin urmare, frăţia Sangrealului îl plăteşte din greu pe şahul Persiei, am conchis eu. Îmi imaginez că trebuie să-i coste ceva.

— Nu-l *plăteşte,* mă corectă Cingar cu sarcasm. Şahul primeşte *daruri.*

Versiunea ţiganului mă amuză:

— Ce manieră politicoasă de mituire!

— Mama nu te înţelege, remarcă Levi, care se întoarse spre mine. Aşa este obiceiul în Persia, de la şah coborând pe scara ierarhiei politice. Cu greu vei găsi vreun demnitar care să nu fie sensibil la cadouri, nici vreun scaun care să nu poate fi ocupat, ori vreun venit care să nu fi fost adunat prin primirea de cadouri. Aşa a fost guvernată Persia de veacuri, iar sistemul se opune cu fermitate oricărei reforme. Practica de a face

---

[7] Năşer od-Dïn sau Nasir Ad-din (1831—1896), şah al Iranului între 1848 şi 1896, an în care a fost asasinat de un fanatic religios.

cadouri se numeşte *madakhil.* Acest cuvânt nu se poate traduce precis în limba engleză, dar poate fi redat cu aproximaţie prin termenii de „comision”, „bacşiş”, sau „profit”. Reprezintă totalul sumei ce-i revine cuiva drept câştig personal în orice formă de tranzacţie. Levi, observându-mi încruntarea, se hotărî că era mai potrivit să-mi dea o explicaţie mai simplă: Vezi tu, la primirea unui dar, nu numai că trebuie să-i oferi la rândul tău celui care ţi-l dăruieşte un cadou de acelaşi preţ, trebuie să-l şi compensezi cu mărinimie, într-un raport proporţional cu valoarea în bani a cadoului său.

— Ceea ce face ca mulţi demnitari din Persia să fie foarte bogaţi, conchise Cingar.

— Aşa-i, aprobă Levi. Nu prea există provincie, judeţ, târg sau oraş în Persia care să nu fie guvernat de unul dintre prinţişorii şahului. Toţi aceştia pradă ţara ca un puhoi de lăcuste, pentru a-şi susţine propria curte şi un harem cât mai mare.

— În Persia, cămile, muşte şi prinţi găseşti la tot pasul! rosti Cingar o veche zicală.

— Aşadar, şahul are o familie numeroasă? am dorit eu să ştiu.

— Vai, da! ridică Levi o sprânceană. Soaţele şi ţiitoarele şahului se numără cu sutele. Nu mai e nevoie să spunem că are o puzderie de odrasle.

— Bietul om, mormăi lordul Devere, care găsea că a avea în grijă o singură soţie şi patru copii era mai mult decât putea el duce.

Am fost întrerupţi de un marinar care ne anunţă că lordul Suffolk era chemat la căpitan. Soţul meu plecă să vadă ce dorea acela, iar Cingar îi luă locul pe punte.

— Mâine în amurg vom păşi pe sol persan, constată Levi, în vreme ce se întorcea împreună cu mine să admire linia de coastă, scăldată acum în razele soarelui care începea să apună. Abia aştept să văd şantierul arheologic.

Eram convinsă că nu numai misiunea noastră stârnea atâta bucurie în sinea băiatului meu.

— Dorinţa ta de cunoaştere e un izvor de inspiraţie, l-am ironizat. Ai zice că te aştepţi să găseşti ceva anume acolo.

— Ce vrei să spui, mamă? Atunci observă el surâsul care-mi lumina chipul. Ţi-a zis tata, ghici, sugându-şi obrajii ca să-şi

ascundă jena.

— Ce vrei să spui? i-am maimuţărit eu inocenţa din ton.

Levi îmi întoarse spatele, îndepărtându-se, dându-mi de înţeles că nu dorea să mai continue discuţia pe acel subiect.

— Sunt convins că predicţia mea nu înseamnă deloc ce-ţi închipui tu.

— Tatăl tău mă visa cu mult înainte de a mă întâlni în realitate, i-am mărturisit, recâştigându-i atenţia.

— Tu l-ai visat pe el? mă întrebă, însă eu ştiam că adevărata lui întrebare era: „M-a visat ea oare?”

— Numai după ce ne-am cunoscut, i-am răspuns. Dar la vremea aceea inima mea era dăruită unui călător mult mai bătrân şi mai experimentat, lordul Hereford.

— Visele tale privitoare la tata s-au dovedit profetice atunci? mă iscodi Levi.

— Într-un fel da, am recunoscut, aducându-mi aminte de vedeniile mele din visul de atunci, ca şi când l-aş fi avut ieri. În visul meu pornisem într-o aventură nebunească, iar tatăl tău tot apărea să mă salveze exact atunci când aveam mai mare nevoie de el… Ceea ce s-a dovedit îndeajuns de adevărat.

Un surâs îmi încălzi chipul, pe când îmi aminteam toate prin câte trecuse soţul meu ca să mă protejeze, să-mi recâştige încrederea şi inima.

— Îmi amintesc că m-am trezit cu un sentiment de mare apropiere şi atracţie pentru tatăl tău.

Această remarcă aduse un zâmbet larg pe faţa fiului meu, care dispăru fără urmă în clipa în care am adăugat:

— Sentiment ce nu a durat decât câteva secunde. După aceea, judecata mea lucidă l-a înghesuit în cel mai îndepărtat ungher al minţii mele, uitându-l cu totul.

— Dar până la urmă tata a ieşit învingător.

— Vai, da! am recunoscut cu o voce emoţionată, pentru că-mi iubeam soţul mai presus de mine însămi. Niciun alt bărbat n-a mai ocupat un asemenea loc în inima mea.

— Sunt foarte mişcat să aflu asta.

Levi şi cu mine ne-am întors cu spatele la coastă şi l-am găsit pe lordul Devere trăgând cu urechea la conversaţia noastră.

— Totuşi, mama ta nu ţi-a mărturisit întregul adevăr, adăugă el.

Levi se tulbură uşor la cuvintele tatălui său, care mă

nedumeriră şi pe mine.

— Şi Albray? sugeră lordul Devere, aducându-mi aminte.

— Cine-i Albray? dori Levi să ştie.

Am râs:

— Albray nu e om.

— Nici câine nu-i, ripostă lordul meu.

— Cine sau ce este el atunci? întrebă intrigat fiul nostru.

— Albray este o stafie, l-am lămurit. Fantoma unui cavaler cruciat cu care n-am mai avut de-a face de douăzeci de ani.

— Chiar aşa? mă provocă soţul meu.

— Da, am insistat eu. Şi nici nu mă gândesc să mai intru vreodată în legătură cu el.

— Interesant să aud asta din gura ta, constată lordul meu, încruntându-se uimit. Atunci e de mirare de ce-ai mai luat cu tine sabia şi veşmântul bărbătesc dăruite ţie de ducele de Guise. Amândoi ştim la fel de bine că abia eşti în stare să ridici sabia într-o mână fără ajutorul lui Albray, ca să nu mai vorbim de mânuirea ei.

Pe parcursul provocării în care l-am învins pe cel mai bun spadasin al ducelui cu ajutorul lui Albray, am fost cât pe ce să-mi pierd braţul când m-am împiedicat de fusta mea greoaie. După aceea, când mi-am asigurat victoria, ducele mi-a oferit în dar un costum din catifea verde, alcătuit dintr-o pereche de pantaloni, o haină până la pulpe şi o mantie lungă cu glugă, care dădea mai multă decenţă deghizării mele în bărbat. M-am putut folosi de acele veşminte ca să-mi ascund feminitatea pe de-a-ntregul. Mi s-a mai dat şi o pereche de cizme lungi, de călărie, ce se puteau îndoi la genunchi, împreună cu o centură din piele de care să-mi anin armele.

— Centura cu arme de la costumul ăla mai are şi un *pistol,* pe care-l pot mânui foarte bine şi singură, m-am justificat eu. Aşa cum tocmai ne-a spus şi Levi, există un anumit element de fărădelege în ţinutul spre care ne îndreptăm. Trebuie să ne asumăm riscul.

— Înţeleg, se amuză pe seama mea lordul Devere, cu un surâs din care se citea că nu se lăsase convins pe de-a-ntregul. Ai luat la tine şi pietricica?

— Ce pietricică?

Ca medium, Levi se mândrea cu faptul că afla totul despre oricine, dar era limpede că n-auzise niciodată despre această

misterioasă stafie, mărul discordiei dintre mine şi tatăl lui. Într-adevăr, lordul Devere şi cu mine ne-am dat peste cap să facem uitată această chestiune.

Am tăcut. Nu-mi puteam minţi tovarăşul de viaţă.

— Aha! îşi dădu seama lordul Devere că mă prinsese cu mâţa-n sac. Prin urmare ai luat-o la tine!

— Chiara este şi ea legată de mica mea comoară, i-am reamintit eu. S-ar putea să am nevoie de povaţa ei, în concluzie, *da,* am luat pietricica la mine.

Chiara era stafia unei ţigănci vrăjitoare, pe care Albray mi-o prezentase când am avut nevoie să mă sfătuiesc cu cineva competent în vrăji şi în poţiuni magice. Mai era şi stră-străbunica lui Cingar. Numai la solicitarea ei m-am dus să-l salvez pe bulibaşă din temniţa ducelui de Guise. Când am reuşit să-i salvez stră-strănepotul, Chiara s-a oferit să mă slujească toată viaţa mea, iar acum sufletul ei era legat de ineluşul meu de piatră.

— O ai la tine acum? mă iscodi soţul meu, uşor jignit.

— Da.

Habar n-aveam de ce trebuia să mă simt vinovată recunoscând acest lucru, când nu făcusem mai mult decât să mă gândesc la Albray în ultimii douăzeci de ani.

— Sper că nu în dreptul inimii? spuse rugător Devere.

— Nu.

Mi-am scos mănuşa de pe mâna stângă ca să-i arăt lanţul din jurul încheieturii şi pietricica găurită în mijloc prinsă de el. Lordul meu, îndeajuns de domolit, mă apucă de cealaltă mână, trăgându-mă mai aproape de el:

— Nu ştiu dacă-mi convine ideea ca tu să ţii în palmă sufletul unui alt bărbat.

M-am uitat lung în ochii soţului meu, ca să-l liniştesc.

— Nu mai există alt bărbat pentru mine, domnule Devere.

— Vai, vă rog, nu în public! strigă Levi.

Afecţiunea noastră făţişă a unuia pentru celălalt întotdeauna trezise ruşinea în sufletul copiilor noştri.

— Cum am ajuns noi să creştem aşa o familie de pudibonzi? se întrebă soţul meu.

— E ceva de neimaginat, i-am răspuns, uitându-mă la băiatul nostru care se îndepărtase de noi cu dezgust. Ai crede că Levi ar fi încurajat să ştie că poate găsi dragoste adevărată.

— Nu mă aflu aici ca să mă îndrăgostesc! comentă supărat Levi, dar când observă că protestul său nu ne convinge, se luptă să-şi ascundă zâmbetul. Vorbesc serios.

Odată ce fiul nostru dispăru sub punte, lordul Devere şi cu mine am chicotit pe seama lui.

— N-ar trebui să-l tachinăm, recunoscu soţul meu, strângându-mă tare la pieptul lui şi sărutându-mă pe creştet.

— Fleacuri! Care altul să fie rostul copiilor pe lume?

Glumeam, pentru că mi-a venit foarte greu să-i las în urma mea pe ceilalţi trei pentru un an. Singura mea consolare era faptul că îi lăsasem în grija celei mai de încredere persoane. Doamna Beatrice Winston îmi fusese şi mie dădacă, ba chiar mai apropiată decât propria mea mamă. Era acum în fruntea tuturor servitoarelor noastre. Cu toate acestea, n-ar fi renunţat la poziţia ei de dădacă a copiilor noştri. Bea ne însoţea oriunde, sau mai bine ar fi să spun că ne însoţea oriunde mergeau copiii, care o adorau la fel de mult ca şi mine, la vârsta lor. Eram mândră să pot zice că, spre deosebire de părinţii mei, pe care îi cunoşteam doar din vedere, am fost apropiată de toţi copiii mei. Totuşi, după douăzeci de ani în care m-am dedicat maternităţii, venise timpul să-mi mai urmez o dată chemarea. Însă, în mod bizar, descopeream că nu mă mai exalta acelaşi sentiment de libertate în cursul acestei călătorii precum în cea anterioară, pentru că mintea mea fugea mereu acasă, la ce făceau ceilalţi trei copii ai mei.

— Trăieşte clipa! îmi şopti soţul meu la ureche. Vom fi din nou legaţi de rutina şi responsabilităţile care ne aşteaptă în Anglia, şi destul de curând.

Avea dreptate. La urma urmei, nu ne întâlneam în fiecare zi cu şansa de a explora o cetate antică, încă nedescoperită, mai ales una care avea să cadă sub cenzura Bisericii Romano-Catolice. Da, pătrundeam într-un teritoriu ostil. Bănuiam, însă, că bandiţii deşertului aveau să fie cea mai mică dintre problemele ce ne aşteptau pe drum.

Şantierul arheologic era situat cam la jumătatea distanţei dintre Bagdad şi Golful Persic, la vreo 26 de km vest de Eufrat. De-a lungul marelui fluviu se găseau împrăştiate mici cătune de bordeie, însă la apus se întindea un deşert uriaş. Dincolo de acest pustiu se înălţa colina pe care arabii o numeau Tall al-

Muqayyar, „Movila de Catran”. Malory şi echipa lui bănuiau că acolo fusese odinioară marea cetate Ur.

Pe când cămilele noastre se apropiau de marea movilă, valuri de căldură tremurau peste pustiul din jurul nostru, ademenindu-ne cu miraje de ape liniştite. De pe promontoriu am putut desluşi grădinile de palmieri înşiruite pe malul fluviului, la răsărit, de unde pornisem mai devreme în ziua aceea. La nord, vest şi sud nu se mai vedea nimic altceva decât nisipurile deşertului, însă spre sud-vest linia orizontului era întreruptă de înaltul foişor cenuşiu care marca ruinele turnului în trepte din Eridu, sacra cetate despre care sumerienii credeau că-i cea mai veche aşezare omenească de pe Pământ.

Sponsorii proiectului nu-şi cruţaseră banii. Departe de a fi o tabără de corturi, aşa cum îmi închipuisem, sediul central al şantierului era o clădire mare, înconjurată de un adevărat sat, construit de curând. Şirul nostru de cămile se opri în faţa ei. Un bărbat ieşi în întâmpinarea noastră.

— Bine aţi venit pe şantier, rosti el, după grai fiind limpede că era englez. Sunt domnul Taylor[8], director la British Museum şi consul la Basra. La dispoziţia dumneavoastră!

— Dar acum nu mai eşti în Basra, vechiul meu prieten, i se adresă lordul Devere, care sări de pe cămilă pentru a-l saluta pe domnul Taylor, pe care era evident că-l cunoştea.

„Un alt membru al Ordinului Cavalerilor Sangrealului, fără îndoială”, am bănuit eu.

— Mi-am luat un an sabatic, dedicat cercetării, ne explică gazda noastră. Mă simt mult mai util pe teren decât la masa de lucru.

Taylor avea o siluetă zveltă şi, ca multe alte persoane cu înclinaţii arheologice, pielea arsă de soare după ani de activitate în aer liber. Îmbrăcămintea lui era un amestec neglijent de haine englezeşti şi veşminte persane ce se poartă numai în deşert. Părul negru, destul de lung, era drept. Era clar că avea nevoie de o tunsoare, întrucât îi tot intra în ochi. Mustaţa şi barba rare, foarte îngrijite, îi dădeau, totuşi, o înfăţişare de bărbat chipeş şi elegant. În ciuda faptului că se apropia de vârsta lordului Devere, încă nu se însurase. Cu toate acestea, dacă făcea parte din clubul de bărbaţi al lui Malory, nu

---

[8] John George Taylor, viceconsul la Basra între 1851 şi 1858, a efectuat primele săpături la Ur, pentru British Museum, în 1853 şi 1854.

era ceva neobişnuit pentru membri să rămâne holtei, din cauză că-şi urmăreau interesele secrete. La fel ca şi al meu lord Devere, care fusese primit în sânul Ordinului Cavalerilor Sangrealului încă din copilărie, erau încurajaţi să ia de soţie o fiică de sânge, pentru a consolida străvechea şi sfânta genealogie. Soţul meu se depărtase de ordinul secret după căsătoria noastră.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Taylor când strânse mâna soţului meu:

— Fiul risipitor se întoarce!

— Numai ca observator temporar! îi atrase atenţia lordul meu.

— Chiar aşa. Şi unde-i faimoasa lady Suffolk despre care am auzit atâtea?

Nu mă mira că domnul Taylor nu reuşea să mă distingă, ascunsă sub mantia albă, cu glugă, a unui arab, peste o pereche de pantaloni de vară şi o cămaşă albă, împrumutate de la mezinul meu înainte de a părăsi Londra, întrucât purtam aceleaşi măsuri. Ţinuta îmi era completată de cizmele de călărie pe care ducele de Guise mi le dăruise acum douăzeci de ani. Mă serveam de ele la fel de bine în această călătorie ca şi în cea din urmă. Veşmintele femeieşti din epoca victoriană nu-şi găseau rostul în Orient, mai ales într-un şantier arheologic. Taylor izbucni în râs când soţul meu arătă spre mine. M-am dat jos de pe cămila mea. Cingar era alături.

— Sunteţi exact aşa cum mi-am imaginat, îmi luă mâna amfitrionul.

Înainte s-o sărute, însă, i-am strâns-o eu pe a lui şi i-am scuturat-o ferm:

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Taylor! I-am dat drumul la mână, apoi m-am întors spre asociatul meu: Acesta-i dragul meu prieten, domnul Choron.

Taylor strânse mâna ţiganului:

— Şi care-i scopul vizitei voastre pe şantierul nostru?

Lui Cingar nu-i plăcu inflexiunea de îndoială din glasul lui Taylor:

— N-am venit aici să prad, dacă aşa credeţi.

Am intervenit, înainte ca situaţia să devină critică. Ţiganii aveau reputaţia că nu erau nimic altceva decât o haită josnică de hoţi, o presupunere care, din experienţa mea, n-avea absolut

niciun temei.

— Scopul lui Cingar este personal, am spus eu. Lordul Malory a permis prezenţa lui aici, pentru că suntem prieteni vechi.

— Mă rog, orice amic al lordului Malory este şi amicul nostru, se strădui Taylor să alunge subitul fior de răceală din atmosferă. Vă asigur că n-am dorit deloc să vă jignesc cu întrebarea mea, domnule Choron. Este un drum prea lung până la Cornul Abundenţei pentru a veni aici fără un scop anume. Mă întrebam doar…

— Vai, dar am un obiectiv! spuse Cingar.

Era adevărat că nici el, nici eu nu ştiam care era acela, dar dacă Chiara socotise că aveam nevoie de ajutorul strănepotului său în noul meu periplu, atunci aşa trebuia să fie.

— Toate se vor vădi la timpul lor, l-am domolit pe Taylor, cu un zâmbet larg, schimbând subiectul. Am înţeles că lordul Malory v-a informat că primul nostru născut ne însoţeşte în călătorie? Permiteţi-mi să vi-l prezint.

— Aşadar, ăsta-i cel mai tânăr flăcău căruia i s-a acordat vreodată o bursă la Cambridge, numai pentru a o refuza ca să vină în Orientul Mijlociu, spuse Taylor şi îi strânse cu putere mâna lui Levi, impresionat de hotărârea băiatului.

— Aş prefera mai curând să studiez faptele decât teoriile, se justifică Levi. Şi trag nădejde că decizia mea va da roade.

— Aşa va fi, se arătă de acord consulul din Basra. Cred că suntem pe cale să dezgropăm marele zigurat din Ur, ne arătă el cu degetul piscul stâncos al Movilei de Catran, unde vreo cincizeci şi ceva de săpători munceau din greu. Veniţi să vă arăt.

În timp ce discutam despre săpături, Levi observă o tânără femeie ieşind dintr-o gaură în pământ, ţinând în soare o copie în grafit a unei inscripţii, ca s-o inspecteze. Era o localnică, judecând după straie. Doar faţa şi mâinile îi mai ieşeau din rochia lungă, simplă, şi eşarfa în care îşi înfăşurase capul şi umerii.

— Ce se găseşte acolo jos, în groapa aia? îl întrebă Levi pe Taylor, arătând-o cu degetul pe tânăra care stătea în picioare, absorbită în munca ei.

— Este o mică locuinţă din cărămidă arsă datând dintr-o

perioadă mai târzie, fără vreo importanţă reală, îi explică Taylor, indicându-i cu un gest rogojinile ce acopereau gaura largă din pământ. Zidurile sunt atât de înalte, încât muncitorii le-au făcut un acoperiş, încropindu-şi astfel un adăpost.

— Şi atunci de ce-o mai interesează locuinţa aia pe femeie? se miră Levi.

— Habar n-am. Ea este specialista mea în limbi... Vino! Am să ţi-o prezint. Domnişoară Koriche! o chemă el pe tânără.

Tânăra îşi ridică privirea, foarte uimită să vadă câţi erau în jurul ei. Împături documentul, evitând să ni-l arate, şi zise:

— Domnule Taylor! Dădu din cap în semn de recunoaştere, deşi, judecând după tonul ei, nu-l avea deloc la inimă. Văd că ţi-au venit noii translatori!

Taylor se arătă exasperat de remarca ei:

— Aceşti oameni nu se află aici ca să te înlocuiască pe dumneata. Cred c-am fost destul de clar în privinţa asta.

— Sunt lady Suffolk, domnişoară Koriche, m-am prezentat eu, făcând un pas înainte şi întinzându-i mâna; în clipa în care am atins-o, i-am recunoscut energia. A dumneavoastră era traducerea pe care am citit-o în biblioteca lordului Malory. Povestea m-a impresionat foarte mult, am spus. Nu sunt traducătoare, am continuat. Fiul meu, domnul Levi Granville-Devere, este expert în limbi.

I-am făcut cunoştinţă cu Levi, doar ca să constat, când am observat cu câtă dragoste o urmărea el, că ea era femeia din premoniţia lui.

— Mai am încă multe de învăţat, admise Levi, înclinându-se în faţa domnişoarei Koriche. Speram să pot fura câteva lucruri cât stau aici.

Domnişoara Koriche lăsă impresia că era puţin copleşită şi jenată, drept urmare am continuat cu prezentările:

— Acesta e soţul meu, lordul Suffolk.

Soţul meu îşi ridică pălăria în faţa ei:

— Un simplu spectator!

— Şi scumpul meu prieten, domnul Choron, i l-am arătat eu pe Cingar, care, ţinând două degete în sus, îi făcu un semn cu mâna.

— Un oaspete misterios, se prezentă el, ca să-l necăjească pe Taylor.

— Este o copie în grafit ce ai tu acolo? se dispensă Levi de

formalităţi, nefiind în stare să-şi mai înfrâneze curiozitatea.
— Una mică, îşi minimaliză domnişoara Koriche descoperirea.
— Ce n-aş da să pot vedea şi eu copia unui text sumerian! insistă fiul meu, în ciuda reţinerii evidente a lingvistei de a o mai arăta şi altora.
— Putem găsi una mai bună, arătă cu degetul Taylor gaura din pământ. Coborâţi şi aruncaţi o privire asupra inscripţiei originale.
— Ar fi nemaipomenit!
Levi şi Taylor coborâră împreună scara mobilă. Am observat cum domnişoara Koriche îşi înfrâna un imbold de a protesta şi încerca să ascundă ceva, ceea ce explica interesul fiului meu tocmai pentru această gaură din pământ. I-am aruncat un surâs de consolare tinerei, în vreme ce coboram la rândul meu în sit.
Era o ruină cu două camere din cărămidă arsă, cu două arcade. Levi inspectă zidăria care, în mod neobişnuit, era fixată în mortar din bitum, când ceva îi atrase atenţia. Se apropie mai mult.
— Ce este? l-am întrebat.
— Aceste cărămizi au fost însemnate cu o inscripţie, se întoarse el către domnul Taylor. Aţi tălmăcit-o?
— Cred că s-a uitat cineva la ea, se referi Taylor la domnişoara Koriche, care ne urmase în groapă.
— Cum mai multe epoci istorice s-au suprapus aici, este dificil să atribuim această locuinţă unei perioade specifice, ne lămuri domnişoara Koriche.
Cuvintele i se stinseră ca un ecou, în vreme ce eu treceam pe sub pragul arcuit al camerei următoare, unde am găsit un colţ liniştit ca să-mi pun palmele pe străvechea zidărie din cărămidă.
Unul dintre cele mai dezvoltate haruri paranormale ale mele era psihometria, ceea ce însemna că puteam citi amprentele parapsihologice ale obiectelor neînsufleţite. Levi îmi moştenise acest dar. Iată cum mi-am dat seama că minţea când îşi declarase neputinţa de a arunca o lumină asupra inscripţiei care-l intrigase.
Pe când îmi concentram atenţia asupra structurii atomice a cărămizii, primul lucru perceput de mine a fost întunecimea rece a mormântului. Pe măsură ce amintirea se întorcea în

timp, ţărâna dispăru, iar clădirea se reconstitui singură în locuinţa cu două încăperi din relatarea lui Taylor. Nu era totuşi sălaşul unor oameni simpli. Era un altar de templu dedicat unui zeu-rege pe care nu l-am recunoscut. Simbolul încrustat pe pereţi era cel al unui ibis aşezat pe o stinghie. Mi-am făcut mintal o notiţă la care să revin mai târziu. Razele soarelui pătrundeau în locaş şi, uitându-mă în lumină, am remarcat o arcadă ce ducea în afară. Mi-am îndreptat conştiinţa în acea direcţie… Un pavaj din cărămizi ducea drept înainte, între două ziduri înalte, către un spaţiu sub cerul liber. M-am înspăimântat când m-am trezit stând pe platforma înaltă a marelui zigurat, cu vedere spre uriaşa curte interioară pavată. M-am întors să mă uit în direcţia Movilei de Catran. Acolo se înălţa cel mai înalt nivel al ziguratului, unde, însă, se găsea un alt altar uriaş.

— Vii, draga mea? mă aduse, cu o tresărire, în prezent vocea soţului meu.

— Da, i-am strigat în urmă, din cealaltă cameră. Aşteaptă o clipă.

Ochii mei cuprinseră podeaua din pământ. Percepţia mea extrasenzorială îmi definea cu limpezime că existau mai multe taine legate de această structură, chiar sub noi, deşi nu-mi aminteam să fi existat scări în viziunea altarului celui mic. Am observat că podeaua din pământ se adâncea considerabil lângă peretele din celălalt capăt, unde săpase cineva. Zidăria era altfel acolo. La o privire mai atentă, mi se confirmă faptul că acele cărămizi erau marcate cu o inscripţie total diferită.

— Trebuie să fie dintr-o perioadă mai timpurie, am murmurat eu.

Simţind pe cineva în spate, m-am întors şi l-am văzut pe soţul meu.

— Ai găsit ceva interesant? mă iscodi el.

— Nu chiar, i-am răspuns, luându-i braţul ca să ies.

Mă gândeam să mă întorc mai târziu, pentru a investiga aceste străvechi cărămizi. Lordul Devere se aplecă mai aproape ca să-mi şoptească la ureche:

— Mincinoaso!

— Mai târziu!

M-am întors, în linişte, iar soţul meu, mulţumit că smulsese adevărul din cugetul meu pe cale telepatică, nu mai spuse

nimic. În timp ce ne căţăram pe scară, ieşind din groapă, Levi încă mai discuta cu domnişoara Koriche chestiunile de fineţe ale textului sumerian.

— Duceţi-vă fără mine, ne îndemnă. Vă prind eu din urmă.

Lordul Devere şi cu mine ne-am abţinut cu greu să nu zâmbim ironic.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Koriche, am încheiat eu.

— Ne mai vedem, îşi luă rămas-bun şi lordul Devere.

REVELAŢIA 4

MARELE ZIGURAT

— Ziguratul este o trăsătură specifică arhitecturii sumeriene, începu să explice Taylor. Cei care s-au aşezat în valea fluviului Eufrat au coborât din ţinutul deluros de la răsărit şi, găsindu-se pe platouri întinse, s-au pornit să clădească un „loc înalt“ unde să-şi poată venera zeii şi să urmărească mişcările duşmanilor. Ruinele de la Ur sunt, în principal, rămăşiţe ale marelui zigurat înălţat de Ur-Nammu din dinastia a treia. Totuşi, al lui a fost doar ultimul dintre numeroase asemenea turnuri care s-au construit aici, încă dintr-o epocă dinastică mai veche.

Discursul lui Taylor era fascinant, însă ceea ce mă surprindea cu adevărat, ca să fiu sinceră, era că se puteau dezgropa aici obiecte întregi şi nu doar fragmente.

Principalul lui obiectiv era să găsească relicvele şi textele sacre cu care să îmbogăţească rafturile de la British Museum (precum şi biblioteca frăţiei secrete, fără îndoială) şi, în graba lui, săpăturilor ca atare li se acorda prea puţină atenţie. În lipsa arheologilor profesionişti, ruinele erau măcelărite de localnicii care furau cât puteau, iar Taylor se plângea că destul de des micile descoperiri preţioase, scoase la vedere în cursul săpăturilor, dispăreau în buzunarele muncitorilor care le vindeau la negru. Poruncise să se controleze personalul la sfârşitul fiecărui schimb, lucru care îl ajută la început să-i descopere pe unii dintre aceşti hoţi, dar soluţia nu-şi dovedi eficacitatea şi pe termen lung. Nici măcar controalele la faţa locului nu reuşiră să mai descopere alţi prădători. Se pare că oamenii găsiseră alte mijloace de a-şi trafica micile lor comori.

La cină, m-am interesat dacă-mi putea cineva aduce aminte ce zeu era reprezentat de glifa ibisului care şedea pe o stinghie. Levi mă informă că ibisul era simbolul lui Thot, scribul zeilor[9]. Am aşteptat până când ni s-au luat din faţă farfuriile

[9] În mitologia egipteană, secretarul zeilor, cel care stăpâneşte arta cuvântului, păstrătorul „registrelor” celor două lumi, cea a zeilor şi cea a oamenilor, cel care stabileşte destinul atât al zeilor, cât şi al oamenilor. Este reprezentat cu cap de ibis şi este patronul lunii. Mai târziu, asimilat cu Hermes Trismegistul, s-a bucurat de un mare succes în literatura hermetică.

primului fel, ca să aduc în discuţie subiectul sălaşului cu două camere, pentru ca nu cumva să fie pus în legătură cu întrebarea mea despre simbolul cu pricina.

— Domnule Taylor, am mic cont de reglat cu dumneata!

— Deja, lady Suffolk? ripostă consulul cu umor.

— Aşa se pare, i-am răspuns, păstrându-mi tonul vesel, dar profesional. Are de-a face cu locuinţa aia, cu două camere, pe care am inspectat-o astăzi.

— Ce-i cu ea?

— Spre deosebire de dumneata, domnule Taylor, cred că nicio descoperire arheologică nu-i lipsită de relevanţă şi nici nu cred c-ar trebui să le permiţi oamenilor dumitale să folosească vestigiul istoric drept adăpost. În numele autorităţii cu care m-a învestit lordul Malory, aş dori să te rog să laşi liberă acea zonă, în vederea unor investigaţii viitoare.

— Dar nu s-a mai găsit nimic de valoare acolo, în afară de inscripţiile de pe câteva cărămizi, se apără el, neputând să-mi înţeleagă îngrijorarea.

— Totuşi, aşa cum a menţionat şi domnişoara Koriche mai devreme, există mai multe epoci istorice suprapuse compact în acele ruine.

M-am uitat la lingvistă, care se sili să-mi surâdă, în semn de recunoaştere a autorităţii mele în domeniu. În ciuda acestui fapt, am simţit că o speria interesul meu în privinţa acelei locuinţe.

— Prin urmare, de ce să nu înlăturăm riscul de a-i produce daune şi mai mari? Colibele sunt pentru adăpost, domnule Taylor. Un şantier arheologic nu-i destinat decât săpăturilor. Chiar dacă nu te interesează absolut deloc o asemenea descoperire, gândeşte-te, te rog, la arheologii care-ţi vor călca pe urme. Lasă vestigiile cât mai intacte posibil pentru ca ei să aibă în viitor de unde să se documenteze.

Era evident că Taylor se simţi puţin deranjat de discursul meu:

— Aşa cum spunea de multe ori lordul Malory, este adevărat că oferiţi poveţe înţelepte, doamna mea.

— Atunci vei pune să se evacueze locuinţa? am insistat eu.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, îmi promise el, ţinându-şi sus paharul, ca semn că încheiasem o înţelegere.

— Dar cum rămâne cu oamenii care şi-au găsit un acoperiş

temporar în locuinţa aia? protestă domnişoara Koriche, luând apărarea localnicilor.

Surprinsă de atitudinea ei, am profitat de ocazie ca să dezvălui ceva din micul ei secret.

— Sunt sigură că domnul Taylor va avea grijă ca ei să fie cazaţi cum se cuvine, am potolit-o eu. Ca savantă, domnişoară Koriche, m-aş fi aşteptat, mai degrabă, ca dumneata să faci tot posibilul pentru conservarea acelui sit.

— Desigur, îşi dădu ea seama de greşeala pe care o făcuse. Îşi aşeză şervetul pe masă, apoi se ridică de pe scaun: Vă rog să mă scuzaţi! Tocmai mi-am amintit că am o problemă de rezolvat.

Toată lumea de la masă se ridică să-i ureze noapte bună. Observându-i corpul de lumină, mi-am dat seama că domnişoara Koriche avea o inimă bună, însă ştiam, cu toate acestea, că nu era o persoană de încredere. Avea un plan ascuns. Ceva îmi spunea că misiunea ei şi a noastră urmau cât de curând să se ciocnească într-un mod foarte dezagreabil.

Primul lucru pe care l-am făcut după micul dejun de a doua zi a fost să mă grăbesc spre locuinţa cu două camere, despre care Taylor mă asigurase că o evacuase şi că acum personalul de pe şantier nu mai avea acces la ea, până la noi ordine. Lordul Devere, care-mi aflase, cu o noapte în urmă, toate observaţiile parapsihologice în intimitatea dormitorului nostru, mă însoţi în inspecţie.

Jos, în cea de-a doua încăpere din groapă, nu m-a mirat să găsesc mai multă zidărie dezgropată de ieri până azi. Săpăturile nu ajunseseră, totuşi, până la podeaua etajului inferior şi, judecând după înălţimea pereţilor din jurul nostru, trebuia să se afle îngropată foarte adânc în pământ.

— O ultimă încercare a muncitorilor de a găsi aici înăuntru o micuţă comoară? sugeră soţul meu un motiv pentru reînnoitul lor efort.

— Sau poate o ultimă tentativă a unei lingviste care se aştepta să găsească ceva special?

— N-ai încredere în domnişoara Koriche? observă el.

— Nici ea în noi, am ripostat eu.

— Nu, mamă, în domnul Taylor n-are încredere domnişoara Koriche, interveni Levi, murdar de noroi, în pragul dintre cele

două camere.

— Tu ai făcut asta? i-am arătat eu solul proaspăt dezgropat.

— Da, răspunse el zâmbind cu gura până la urechi, m-au mai ajutat şi cei pe care i-am izgonit de aici. I-am plătit, fireşte.

— Şi ce anume a inspirat această explozie de energie? l-am iscodit, nerăbdătoare să aflu cât de multe descoperise el deja.

— Lăcaşul în care ne aflăm nu aparţine unei perioade mai târzii, aşa cum bănuieşte Taylor, ci datează cam din veacul al paisprezecelea î.H., din vremea regelui kassit Kurigulzu[10], începu Levi.

— Numele lui l-am văzut noi săpat pe cărămizi? l-am întrerupt, iar fiul meu încuviinţă din cap. Domnişoara Koriche ţi-a spus asta?

Levi îşi dădu seama că încă mă mai temeam de femeia de care el era atât de îndrăgostit.

— Pot şi eu să citesc glifele, din câte ştii şi tu, îmi atrase el atenţia, însă domnişoara Koriche tocmai descifra o listă a regilor înscrisă pe o coloană antică din lut, iar de aici am reuşit să deducem, în mare, epoca istorică. Cărămizile mai vechi coboară şi mai mult în timp, datând din vremea regelui din Larsa[11], Ishme-Dagan[12]. Copia în grafit pe care domnişoara Koriche a făcut-o ieri de pe zidul celeilalte camere confirmă că Kurigulzu a restaurat vechea clădire care, din zilele de demult, căzuse în paragină. El a reconstruit cele patru laturi şi a redat *Edublalmah*-ului[13] gloria sa, consolidându-i temelia.

— Cu alte cuvinte, a construit peste vechiul zigurat, am tras eu concluzia.

Levi confirmă cu un semn din cap:

— Cu toate astea, nu i-a respectat întru totul structura.

---

[10] Kurigalzu. Există cel puţin doi regi cu acest nume în dinastia kassită din imperiul babilonian. Amândoi au domnit în secolul al XIV-lea î.H. şi unul dintre ei a fondat cetatea de scaun Dur-Kurigalzu.

[11] Sau Laraq, ori Larak, veche cetate din sudul Mesopotamiei antice, la sud-est de Uruk. Astăzi, Tall Sankarah, sau Tell as-Senkereh, în Irak.

[12] Al patrulea rege al primei dinastii din Isin, potrivit listei regilor sumerieni. Fiu al lui Iddin-Dagan, a domnit între anii 1889 Î.H.–1871 î.H. I-a urmat la tron Lipit-Eshtar.

[13] Poartă monumentală în colţul sud-estic al ziguratului, transformată mai târziu într-un sanctuar boltit de către regele kassit Kurigalzu al II-lea (1345 î.H. – 1324 î.H.). Întreaga aripă sud-estică a ziguratului a fost închinată zeiţei Ninlil, purtând numele *Giparu.*

Ziguratul original era mai mic, cu multe temple la margine şi, din câte bănuiesc, în subterane. Vezi cu ochii tăi, mă îndemnă el, apropiindu-se de cărămizile ce-mi stârniseră atâta interesul cu o zi mai înainte.

Fără să mai spun nimic, mi-am lipit ambele palme de cărămizi, apoi mi-am concentrat atenţia spre a percepe istoria peretelui din faţa mea.

Locuinţa cu două încăperi în care mă aflam se prăbuşi la pământ, pierind fără urmă. Deasupra mea, noapte şi zi, întuneric şi lumină, trecură ca fulgerele, cât ai bate din palme, iară şi iară, în ritmul unui puls accelerat. Sub picioarele mele ceva izbea şi, într-o mare explozie de foc, o clădire se înălţă de sub mine. Am coborât plutind, căzând în picioare, pe cel mai înalt nivel al unui zigurat cu mult mai falnic decât primul. Chiar dacă nu avea aceleaşi proporţii gigantice, detaliile arhitecturale erau mult mai complicate şi mai frumoase. Într-adevăr, întreaga construcţie era o capodoperă. Pretutindeni nu găseai o singură linie dreaptă. Fiecare perete, fiece culoar de trecere era o curbă calculată cu infinită grijă, din care se năştea aceeaşi iluzie optică pe care meşterii zidari ai marelui Parthenon aveau s-o realizeze cu multe veacuri mai târziu. În dreapta mea, platforma pe care mă găseam cobora ca un tobogan într-o grădină uluitoare, cu o vegetaţie atât de abundentă încât te puteai crede în Europa. De fapt, acolo se aflau grădinile suspendate ce împodobeau fiecare etaj şi colţ al clădirii. În stânga mea, se deschidea perspectiva unei laturi a ziguratului şi panorama cetăţii de jos, care de asemenea amintea de Grecia antică. Unele dintre marile clădiri păreau deja învechite. Fuseseră construite, probabil, într-o perioadă mai timpurie. M-am minunat să văd cascade făcute de mâna omului revărsându-se la fiecare etaj al marelui zigurat şi prin cetatea de dedesubt. Cu siguranţă, dacă cineva ar fi putut să rămână ca să admire străvechea cetate Atlantida dintr-o asemenea perspectivă, ar fi avut o privelişte foarte asemănătoare cu a mea.

Uită-te în spatele tău!

Am perceput indicaţia lui Levi şi mi-am răsucit conştiinţa, ca să zăresc scările ce coborau în zigurat.

Am urmat treptele din cărămidă ce dădeau într-un coridor lung, mărginit de douăsprezece statui uriaşe din aur, şase zeiţe

cu zeii lor, aşezaţi în perechi, doi câte doi. În mijlocul celor şase santinele se găsea încastrat în perete un orb gigantic din aur. În centrul acestei sfere era ochiul atoatevăzător, iar înăuntrul pupilei lui un lotus, floarea vieţii, îşi deschidea corola. Pe zidul de la exterior, ferestruici prelungi şi înguste lăsau să pătrundă razele soarelui de răsărit, care încălzeau statuile. Un capăt al coridorului cel lung se curba după un colţ. Celălalt capăt, cel mai aproape de mine, se termina pe un prag cu boltă largă, ornată cu geme şi aur emailat. Înăuntru se găsea un altar gravat cu aceeaşi glifă a ibisului pe care o mai remarcasem şi în locul care avea să fie construit mai târziu deasupra. Un mare altar de piatră se ridica în centru, pe care se aduceau ofrande. Această piesă centrală era acoperită cu glife pe care nu le-am putut descifra.

Este un discurs despre zeul căruia îi este închinat acest altar, mă lămuri Levi. *Începe aşa:*

„Venerabilul Ibis, inimă a Soarelui şi a Lunii ce strălucesc în Ceruri, care aduce cunoaşterea depărtărilor şi dă Viaţă oamenilor. Binefăcătorul Universal, splendid în vorbire, iscusit în planurile sale, Stăpânul Destinului, Cel Plin de Graţie ce poate alunga acest rău. Domnul Veşniciei, al Magiei şi al Scrierii. Cel care Calculează Timpul pentru Zei şi pentru Oameni. Stăpânul Amuletei şi Scribul Cărţii Sfinte care dă simţire inimii. Tânărul de Aur care s-a întrupat din Floarea de Lotus va fi de trei ori născut. Păzitorul Insulei Flăcării Albastre, care pune la încercare cerbicia bărbaţilor în Sala Vieţii, sub Raza Puterii, îşi aşteaptă următorul aspirant…”

Curiozitatea mă scoase din transă, întorcându-mă în prezent.

— Cum de se găseşte altarul lui Thot, un zeu egiptean, într-un templu sumerian? am dorit eu să ştiu.

— Nicăieri în discurs nu dă scribul numele zeului în chestiune, îmi atrase atenţia Levi. Numai din perspectiva noastră modernă îl recunoaştem pe zeul despre care ni se vorbeşte, ca având atribuţiile zeului egiptean Thot, ori echivalentul lui din panteonul grec, Hermes. În Mesopotamia el era mezinul lui Enki[14], Ningishzida[15], stăpânul arborelui

[14] În mitologia sumeriană, este cel care vine pe calea apei, organizează lumea şi aduce civilizaţia pe pământ, patronul cetăţii antice Eridu.

[15] Zeul lumii subpământene din panteonul Sumerului antic, de fapt, fiu al lui Ninazu şi Ningirda. Patron al medicinii, mai poate fi considerat şi un zeu al

adevărului. În mitologia romană era numit Mercur, fiul lui Jupiter, şi aşa mai departe. Mai ciudată mi s-a părut alegerea pietrei din care e cioplit altarul, continuă Levi. Prea dură ca să se găsească în aceste regiuni la epoca respectivă. Altarul ăla a fost făurit spre a dăinui în timp.

— Ai dreptate, orice altceva a fost clădit din cărămizi de lut, am zis. Şi, judecând după mărimea lui, nici nu trebuia mutat!

Un gând îmi trecu prin minte:

— N-ai de gând să încerci să sapi până la altar, nu-i aşa?

— Nu prea, mă linişti Levi. Ar însemna să sap un tunel, ceea ce mi-ar lua un mileniu. Mă gândesc să sap până la următorul etaj, pentru că, din impresia pe care mi-au lăsat-o aceşti pereţi, scara ce coboară la nivelul vechiului altar a fost blocată pentru a face loc reclădirii unui zigurat mai nou, mai înalt.

— „Păzitorul Insulei Flăcării Albastre...”, am murmurat eu dusă pe gânduri, aducându-mi aminte de inscripţie. Se poate referi la câmpia lui Shar-on şi la Piatra de Foc prin care pătrunzi pe acel tărâm?

— În vechea cosmologie egipteană, există un loc pe nume Amenti, explică Levi, care a fost greşit identificat cu un tărâm al morţilor. Spre deosebire de lumea subpământeană a egiptenilor, totuşi, unde sufletele răposaţilor sunt judecate de Osiris[16], apoi pedepsite sau răsplătite după faptele lor din timpul vieţii, din câte înţeleg eu, Amenti ar fi mai corect tradus ca „loc ascuns”, unde sălăşluiesc sufletele celor nemuritori, păzitori ai unei flăcări albastre despre care se zice că păstrează amprenta evoluţiei omenirii pe planeta noastră. Hathor a fost considerată stăpâna tărâmului Amenti, iar Thot era scribul. Printre sălile exterioare din Amenti se găseşte Sala Arhivelor, renumită pentru faptul că acolo se păstrează scrierile scribului Thot, alături de străvechile doctrine ale Atlantidei. În unele cercuri ezoterice, s-ar crede că Amenti ar fi situat sub scufundata cetate a Atlantidei, alţii pretind că s-ar afla sub Gizeh. Nu există în plan fizic, totuşi, iar asupra acestui punct

---

naturii, întrucât numele său în limba sumeriană înseamnă: „domn al arborelui bun”.

[16] Zeu al vegetaţiei în mitologia Egiptului antic, fiu al lui Nut şi al lui Geb, frate cu Isis, Neftis şi Seth. Treptat, preia toate prerogativele altor zei din panteonul egiptean. Adesea s-a făcut o paralelă între cultul lui Osiris şi cel al lui Dionisos în spaţiul Greciei antice.

toată lumea este de acord.

Paşii care se auziră coborând scara mobilă ne alertară că foarte curând aveam să nu mai fim singuri.

M-am mustrat în sinea mea. N-ar fi trebuit să deschid discuţia despre Piatra de Foc în aer liber, unde puteam fi foarte uşor auziţi de alţii. Era mai bine ca străvechea taină să rămână îngropată.

— Domnişoară Koriche, o întâmpină Levi cu căldură.

Intrusa îi zâmbi, la rândul ei.

— Muncitorii întreabă dacă doreşti să beneficiezi astăzi de serviciile lor în partea asta a săpăturilor, se interesă ea, pe un ton aproape jucăuş.

Atunci, observând prezenţa mea şi a lordului Devere, se grăbi să-şi ascundă felul deschis de a-l trata pe Levi sub masca unei atitudini profesionale.

— Poţi să le spui muncitorilor că am foarte mare nevoie de ei astăzi, o lămuri Levi. Haideţi să vedem dacă presimţirea noastră în legătură cu descoperirea unei părţi din vechea structură de dedesubtul acesteia se dovedeşte a fi corectă.

Domnişoara Koriche surâse din nou:

— Mă tem că domnului Taylor nu-i prea convine interesul dumitale în această zonă. I-am sugerat de mai multe ori că această ruină merită să fie cercetată în continuare, dar nu mă ascultă.

— Mă rog, eu te ascult, o asigură Levi, şi cum atât mama cât şi eu suntem de acord cu tine…

Chiar aşa? l-am întrebat în gând, deşi m-am prefăcut a-l susţine cu un surâs.

— … domnul Taylor va trebui să ne rabde cu zâmbetul pe buze, încheie Levi.

Domnişoara Koriche urcă înapoi pe scara mobilă, să recruteze probabil o mică echipă de muncitori.

— Prezenţa dumitale aici mi se pare cu mult mai providenţială decât m-am aşteptat, îi mărturisi ea lui Levi.

— Mă simt mai uşurat să te aud vorbind aşa, strigă Levi în urma ei, apoi întorcându-se spre noi şi observându-ne privirile ciudate, se miră: Ce?

— *„Nu mă aflu aici ca să mă îndrăgostesc”*, am repetat eu cuvintele rostite de el chiar înainte de a păşi pe pământul persan.

— Haideţi să nu sărim la concluzii, ne astâmpără el, dar surâsul lui ne confirmă faptul că se simţea atras de domnişoara Koriche.

Nu se mai obosi să ne respingă raţionamentul.

— Mă rog, noi, cei dăruiţi cu puteri paranormale, cam avem tendinţa să tragem concluzii pripite, l-am tachinat eu, ştiind că nu trebuia să-i mai spun de lipsa mea de încredere în tânăra femeie.

— Cred că instinctele tale se înşală în cazul ăsta, mă provocă el.

— Aşa aş vrea şi eu să cred.

Chiar nu doream să mă joc de-a avocatul diavolului cu opţiunile sociale ale fiului meu, însă era ceva legat de domnişoara Koriche care mie, uneia, nu-mi mirosea prea bine. Speram că nu era la mijloc decât gelozia unei mame faţă de prima legătură adevărată de dragoste a fiului ei.

Aproape o săptămână mai târziu, la vreo şase metri sub nivelul la care ne începusem săpăturile, echipa de muncitori a lui Levi dezgropă cărămizi similare celor găsite în pereţii locuinţei subterane a căror vechime atingea aproape patru milenii.

— Acum ce mai ziceţi? îl chestionă Levi pe domnul Taylor, care venise să vadă descoperirea.

— Continuaţi, negreşit! îl încurajă Taylor, frecându-şi mâinile una de alta, gândindu-se că poate vor găsi mai multe comori antice decât ar fi putut el visa să dezgroape din vârful ziguratului în viitorul apropiat. Târnăcoapele vă vor ajuta să vă debarasaţi într-o clipă de acele cărămizi.

— Nu te poţi folosi de târnăcoape într-o asemenea operaţie, am protestat eu. Cărămizile astea sunt antice. Trebuie extrase şi catalogate una câte una. Am putea strica o zidărie ce s-a păstrat perfect intactă până-n zilele noastre. Nu văd niciun motiv pentru a distruge mai departe situl ăsta.

— Mă rog, lady Devere, poate n-ar fi rău să vă gândiţi mai bine, pentru că, din câte se pare, timpul ne-ar sta împotrivă, ripostă Taylor, exasperat de pretenţiile mele insistente în vederea conservării. Au ajuns până la mine zvonuri că liderii independenţi ai Heratului[17] se aşteaptă ca şahul să împiedice

[17] Herät sau Harät, capitală a provinciei cu acelaşi nume în vestul Afghanistanului, situat în valea râului Hari, cel de-al treilea oraş ca mărime

reanexarea lor la regatul afgan.

— Dar Heratul se află sub protectorat britanic. Dacă trupele persane ar urma să ocupe oraşul, atunci britanicii ar declara război Persiei, se amestecă în vorbă lordul Devere, alarmat de acea posibilitate.

— Britanicii au emis deja un avertisment la adresa şahului, ca acesta să-şi ia gândul de la ocupaţie, ne spuse Taylor.

În sinea mea, m-am întrebat care or fi sursele de informare ale domnului Taylor.

— Pentru unul care trăieşte de atâta timp într-o pustietate, pari foarte bine informat! am remarcat eu.

Consulul, remarcându-mi curiozitatea, mi-o satisfăcut

— Este de datoria mea să mă ţin la curent, însă trebuie să mărturisesc că informaţiile primite ar putea fi vechi de mai multe săptămâni, iată de ce ar trebui să ne grăbim.

— Ce se va întâmpla cu noi dacă izbucneşte războiul? întrebă soţul meu.

Cum era şi firesc, îl îngrijora mai tare siguranţa decât misiunea noastră.

— În cel mai fericit dintre cazuri, bineînţeles, şahul ne va confisca tot, ne va face pachet şi ne va trimite acasă, ne lămuri Taylor.

În vreme ce soţul meu nu mai scoase un cuvânt, cântărind în minte riscurile rămânerii noastre în preajma minelor cetăţii Ur, domnul Taylor îşi întoarse ochii la mine:

— Şi atunci vă las pe dumneavoastră să hotărâţi, lady Devere, vom pierde preţiosul timp ce ne-a mai rămas cu catalogarea cărămizilor, sau vom descoperi ce se află sub ele?

Oricât de egoist mi se păru raţionamentul lui, mi-am călcat peste inimă, iar muncitorilor nu le luă prea mult să sfărâme o pardoseală care se păstrase absolut întreagă peste milenii. Nu m-am putut uita. Am urcat sus, în arşiţa după-amiezii, ca să iau o gură de aer.

— Vă tulbură distrugerile!

Mi-am terminat de băut raţia mea de apă pe oră, după care am răspuns observaţiei domnişoarei Koriche:

— Chiar nu pot să-mi dau seama cine-i mai nociv: Biserica Romano-Catolică sau clubul de milionari de aici?

Remarca mea îi smulse un zâmbet lingvistei, care se

---

al acestui stat musulman.

apropiase de Levi, dar făcuse tot posibilul să se ţină cât mai departe de noi ceilalţi.

— Aş putea să vă întreb cum se face că tocmai o femeie are atâta influenţă în sânul unui asemenea club? mă ironiză ea.

Era o întrebare justă, însă îmi dădea foarte clar de înţeles că mi se cerea socoteală.

— Lucrez în asigurări, i-am răspuns, ştiind că încă nu-şi satisfăcuse curiozitatea în privinţa competenţelor mele.

— Sunteţi expertă în finanţe?

— Ai putea spune şi asta, am consimţit eu. Şi dacă tot vorbim de expertiză, trebuie să-mi arunc şi eu o privire asupra coloanelor cilindrice din lut pe care le descifrezi. Nu se poate să fi bătut atâta drum până aici fără să îndeplinesc singura rugăminte pe care a avut-o lordul Malory la mine.

Îmi fuseseră arătate în treacăt descoperirile în atelierele de restaurare din sediul central al şantierului, la fel ca tuturor celorlalţi din anturajul meu, însă amânasem tentativa de a căuta amprente parapsihologice pe vreuna dintre acele piese în speranţa găsirii unui moment mai liniştit, mai propice. Ştiam deja, cu ajutorul cărămizilor din zona de săpături, care ne treziseră atâta interes în ultima săptămână, că textul găsit pe această colină antedata toate cronicile religioase.

— Ceea ce ne-au transmis deja inscripţiile este nepreţuit, observă domnişoara Koriche, căreia îi displăcea ideea de a stabili un preţ înscrisurilor antice, socotite de ea atât de revelatoare.

— Sunt absolut de acord cu dumneata. Totuşi, nu sunt în măsură să dau un raport, atâta vreme cât n-am autentificat piesele respective.

Domnişoara Koriche se arătă intrigată:

— Cum vă gândiţi să faceţi asta, doamna mea?

— Am un ochi foarte antrenat, am lămurit-o şi n-o minţeam, căci ochiul meu interior era foarte dezvoltat. De aici vine influenţa pe care o exercit asupra bărbaţilor la putere. Am un dar respectat şi solicitat de ei.

— Desigur. Îşi dădu seama că era mult prea prudentă faţă de mine şi scoase o legătură de chei. Veniţi să vă dau drumul înăuntru.

— Îţi rămân foarte recunoscătoare.

Pe drumul de întoarcere la sediul central al şantierului

arheologic am mers în tăcere. Domnişoara Koriche nu era genul care să flecărească în lipsă de ceva mai bun, în niciun caz cu mine. Eram atât de tentată să văd pe cale paranormală ce gândeşte. Voiam să ştiu de ce se ferea atât de noi. Numai pentru că eram venetici? Domnişoara Koriche nu se născuse nici ea în Persia, ci într-o familie înstărită de marocani, făcându-şi educaţia la Cairo. O altă grijă a mea era interesul arătat fiului meu. Acum puteam să înţeleg atracţia lui Levi faţă de ea, pentru că nu-i împărtăşea numai interesul pentru limbile vechi, dar era şi frumoasă şi ageră la minte. Era mai mare cu cel puţin cinci ani decât băiatul meu şi trebuia să fi fost surdă, mută şi oarbă ca să nu observe că era îndrăgostit lulea de ea. Petrecuseră o groază de timp împreună în ultima săptămână, iar el susţinea că învăţa enorm de la domnişoara Koriche, o declaraţie pe care nu ştiam sigur cum s-o interpretez. Ea nu era deloc femeia orientală tipică, servilă, ba chiar mai neobişnuit era faptul că se dovedea a fi o savantă care pretindea că nu aparţinea nici unui cult religios. Probele arheologice pe care le descifrase păreau să indice că nicio doctrină nu putea să vădească întregul adevăr din spatele originii vieţii pe Pământ. În acea privinţă eram amândouă de acord.

În ciuda curiozităţii mele faţă de tânăra femeie, m-am abţinut să-i violez intimitatea cugetului. Învăţasem din experienţă că făceam mai mult rău decât bine când spionam gândurile ascunse ale altora, fiindcă rareori se surprindea firul gândirii în continuitatea şi întregimea lui, putându-se trage foarte uşor o concluzie greşită.

Înăuntrul camerelor alăturate din sediul central al şantierului care serveau drept depozite pentru păstrarea comorilor recuperate în urma săpăturilor, ţinute sub cheie de domnişoara Koriche, am privit îndelung relicvele aşezate pe mese, marile coloane şi tăbliţele din argilă rezemate de pereţi, ca să văd dacă nu exista ceva mai special care să-mi atragă atenţia. Am trecut repede peste vasele de lut şi peste peceţi, concentrându-mă în schimb asupra unui pieptăn de femeie, din fildeş. Era gravat cu simbolul unui şarpe de aur care forma un cerc în încolăcirea lui, mâncându-şi coada. Degetele mele se întinseră după obiect, domnişoara Koriche, însă, se grăbi să apuce ea accesoriul de păr.

— Aveţi un ochi foarte pătrunzător, într-adevăr, recunoscu ea. Mi se pare că acesta este cel mai vechi dintre artefactele descoperite până acum de noi.

— Îmi dai voie? am rugat-o, întinzând mâna după el.

Domnişoara Koriche ştia că n-avea niciun drept să mă refuze, deşi îmi era foarte clar că, să fi avut de ales, ar fi făcut-o. O îngrijora posibilitatea deteriorării obiectului sau descoperise că aveam darul psihometriei? Mă îndoiesc foarte tare că Levi i-ar fi destăinuit atât de multe despre mine, când îl învăţasem de atâtea ori cât de important era să-şi păstreze harurile supranaturale pentru el.

Şovăind, domnişoara Koriche îmi puse în palmă străvechiul accesoriu de păr, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Nu doresc să te distrag de la lucru, domnişoară Koriche. Te caut eu în cazul în care am întrebări de pus, i-am zâmbit, aşteptând ca ea să plece.

— Mă găsiţi în camera cealaltă, mă anunţă ea, lăsându-mă singură.

M-am întors cu faţa în direcţia opusă camerei în care se dusese domnişoara Koriche. Am ridicat pieptănul în lumina soarelui, prefă- cându-mă că-l evaluez, deoarece mă rodea o bănuială că încă mă mai spiona. Atunci, ţinând obiectul în palma mea stângă, mi-am trecut degetele mâinii drepte peste fildeşul neted şi, după ce mi-am focalizat ochiul interior asupra lui, în câteva secunde, sub privirile mele interioară şi exterioară, apăru o imagine.

Mă găseam într-o procesiune în şir indian de tinere femei, înveşmântate în robe lungi, roşii, fluturânde. Pletele întunecate ale celei din faţa mea erau răsucite într-un nod complicat, prins cu un pieptăn pe care era gravat un şarpe. Toate femeile în roşu aveau acelaşi pieptăn, inclusiv eu. Dar nu era vorba de un ceremonial. Era o evacuare! Am simţit senzaţia de panică şi o nevoie stringentă de a escalada treptele de piatră de sub tălpile mele. Când am ajuns în vârful scării, am pătruns în altarul marii păsări Ibis printr-o deschidere în pardoseală, acolo unde ar fi trebuit să se afle uriaşa piatră de altar. Giganticul şi greul bloc de piatră plutea chiar deasupra capetelor noastre. Patru femei mai învârstă, îmbrăcate tot în roşu, se concentrau intens asupra bolovanului. Ele erau cele care-l ţineau în aer. Ultima femeie din procesiune nu era departe în spatele meu. Imediat

după ce am trecut toate de prag, marea piatră de altar a fost coborâtă la pământ, ca să ascundă intrarea în templu.

Fără hrană sacră, altarul nu poate fi mişcat din loc... Cheia spre Amenti se află la adăpost. Gândul acesta mă linişti profund.

Abia fu marele altar coborât la locul său, când o hoardă de războinici se năpusti în goană pe coridorul Enneadei, ajungându-ne din urmă. Spre marea mea groază, nu erau oameni! Ochii le aruncau fulgere galbene, iar pielea le era acoperită de solzi verzi, ca un fel de şopârle diavoleşti. Mai mulţi invadatori mă apucară şi mă zvârliră la pământ. Pieptănul cu şarpele mi-a fost smuls din păr de către unul dintre atacatori, spre a fi păstrat ca trofeu al acelei cuceriri.

La zgomotul pânzei sfâşiate, m-am grăbit să aşez la loc pieptănul pe masă, ca să nu mai văd cum acele fiinţe subumane violau şi sugrumau preotesele din Ur. Să fi fost un coşmar ce am perceput eu din pieptăn? mă întrebam. Nu reuşeam să înţeleg cum putea fi adevărată povestea acelei femei. Totuşi, dacă era relatarea unor evenimente reale, atunci exista un pasaj în templu sub coridoarele cu statui. Iar echipa de săpători a lui Levi tocmai pătrunsese prin cărămizile ce odinioară alcătuiseră pardoseala aceluiaşi coridor. Faptul în sine îmi dădea fiori de exaltare prin tot corpul.

Am cugetat îndelung la ultimele gânduri ale tinerei preotese: *Cheia spre Amenti se află la adăpost.* Se referise la „hrana sacră” necesară pentru ridicarea altarului în aer. Această „hrană” era Piatra de Foc coloidală. Care, atunci, să fi fost „cheia” pe care dorea s-o ţină la adăpost? Şi să mai fie încă îngropată sub ruinele ziguratului?

Ridicându-mi privirea, am surprins-o pe domnişoara Koriche spionându-mă din încăperea de alături.

— Iertaţi-mi curiozitatea, se scuză ea, încumetându-se să se întoarcă în camera unde mă aflam eu, dar ce părere v-aţi făcut despre pieptăn?

Bănuiam că îmi punea la încercare abilitatea de a evalua piesa.

— Cred că această descoperire ar putea fi chiar mai veche decât dinastia Larsei. Sunt de acord cu estimarea dumitale, domnişoară Koriche.

— Simbolul şarpelui mâncându-şi propria coadă aduce

aminte de Curtea Dragonilor, începu domnişoara Koriche. În Egipt, Curtea Dragonilor a fost înfiinţată ca instituţie faraonică de regina Skemiophris[18] din dinastia a douăsprezecea, despre care se spune că ar fi domnit cam prin 1700 î. H., când cred eu c-ar fi fost epoca de înflorire a cetăţii Larsa.

— Curtea Dragonilor? am întrebat, curioasă.

— Curţile Dragonilor erau academii dedicate învăţăturilor zeului Thot, ce au existat încă de pe vremea regelui Raneb[19] din cea de-a doua dinastie, care ar fi domnit în jurul anului 2800 î.H. Prin urmare, în realitate, acest accesoriu de păr ar fi putut fi fabricat cândva în cursul acestui mileniu, îmi confirmă estimarea domnişoara Koriche.

— Curtea Dragonilor să fie cumva o instituţie a reginelor-dragon? m-am hazardat eu să-i sugerez, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept pe când făceam asocierea.

— Sigur că da, fu de acord domnişoara Koriche, părând uimită de întrebare.

— Te surprind cunoştinţele mele sau interesul meu? i-am zâmbit, sperând s-o fac să se destindă, fiind evident că ştia mai multe despre reginele-dragon decât mine.

— Ambele!

— Atunci cine au fost reginele-dragon? i-am pus eu întrebarea direct, stingherind-o.

Faptul că se ferea să-mi dea un răspuns părea să-mi confirme bănuiala că ascundea ceva.

— Nu ştiu prea multe despre ele, se eschivă. Există teorii diverse…

— Cum ar fi?

— Mă rog, cea mai populară dintre ele este că reginele-dragon erau urmaşele lui Cain şi, potrivit tălmăcirii pe care am dat-o eu textului citit de dumneavoastră, prima dintre reginele-dragon a fost…

— Luluwa, am întrerupt-o eu.

— Nu, mă corectă domnişoara Koriche, genealogia regală a prinţilor şerpeşti descindea din Qayin, sau Cain, şi Luluwa, iar

---

[18] Fiică a lui Ammenemes al III-lea (1843 Î.H. – 1796 Î.H.) şi soţie a lui Ammenemes al IV-lea (1799 Î.H. – 1787 î.H.). A domnit ca faraon (1787 î.H. – 1784 î.H.) după moartea soţului său.

[19] Raneb sau Nebre, faraon din dinastia a doua (2780 Î.H. – 2635 î.H.), urmat la tron de Nynetjer.

primul dintre prinţi a fost Enoh[20]. Cu toate astea, linia de sânge a reginelor-dragon se pare că ar descinde din Lilith[21], prima femeie ce se pretindea fiica spirituală a lui Sama-El[22]. De fapt, se zice că Sama-El a fost tatăl tuturor reginelor-dragon, despre care textele antice afirmă că ar fi şase la număr plus una.

De-a lungul veacurilor, Sama-El fusese regândit ca diavolul care arătase omenirii calea spre pomul cunoaşterii. „Să ai diavolul drept tată”, m-am amuzat eu în gând cu acea premisă, pentru că mulţi mai erau oamenii care ar fi gândit aşa. Ideea m-ar fi îngrijorat şi pe mine, dacă n-aş fi ştiut că Sama-El mai fusese numit şi Enki, cel mai vechi zeu al apelor. De curând descoperisem că s-ar putea să-i fiu fiică, începeam să bănuiesc că nu numai tata, dar şi mama a fost drogată în noaptea nunţii lor. Am schimbat subiectul, întrucât mă stânjenea la fel de tare ca şi pe domnişoara Koriche.

— Din care dintre aceste coloane de lut provine varianta Facerii?

— De aici, se apropie domnişoara Koriche de celălalt perete al camerei la care ea lucra, iar eu m-am luat după ea. Această coloană datează evident de la ultima restaurare a ziguratului, cu o vechime probabilă de 3400 de ani. Dar această variantă a Facerii poate fi şi mai veche, pentru că povestea în sine ar fi putut fi transmisă dintr-o perioadă anterioară.

M-am apropiat de coloană. Mi-am pus mâna pe ea. M-am încălzit îndată, fiindcă m-am trezit în pielea tânărului care lucra la ea sub soarele fierbinte al unei după-amiezi din Sumerul antic. În faţa mea, protejată de umbra unui zid, se afla o coloană netedă, încă umedă, pe care începusem să scriu cu

---

[20] Cel de-al şaptelea patriarh în Cartea Facerii, părinte al lui Matusalem şi bunic al lui Noe, despre care se povesteşte că Dumnezeu l-ar fi luat cu El la ceruri, şi astfel el nu a mai cunoscut moartea. Anticii greci l-au identificat cu Hermes Trismegistul. În literatura rabinică se mai menţionează şi că ar fi primit titlul de „mare scrib” *(Safra rabba,* ebr.).

[21] Diavoliţă din folclorul iudaic. Numele şi personalitatea îi derivă din clasa demonilor mesopotamieni denumiţi *lil*, la feminin, *lil tu.* Un cult asociat cu Lilith a mai supravieţuit printre vechii evrei până în secolul al VII-lea d.H.

[22] Samael (Sammael) este un arhanghel important în legendele talmudice şi post-talmudice, precum şi în tradiţia şi demonologia creştină: îngerul morţii, acuzator, seducător şi distrugător, considerat a îmbina în fiinţa lui atât binele, cât şi răul. Se crede uneori că etimologia numelui său constituie o combinaţie între *sam,* însemnând „otravă/venin”, şi *el,* care înseamnă „(al/a) domnului”, cu alte cuvinte „otrava domnului”.

ajutorul unui băţ ascuţit la un capăt. Lângă mine se găseau bucăţile unei tăbliţe de lut sparte şi apoi reasamblate, ca un joc de puzzle. Rescriam conţinutul tăbliţei sparte pe coloana proaspătă. După toate aparenţele, textul de pe vechea tăbliţă de lut era complet.

— Trebuie să vorbim.

Nota de alarmă din vocea soţului meu mă catapultă înapoi în prezent. Deschizând ochii, m-am uitat în direcţia lordului meu. Cu el se mai aflau domnul Taylor şi Levi.

— Ce s-a întâmplat?

— Bagă-i lui tata minţile-n cap, mă rugă Levi, foarte întors pe dos.

— Ni s-a dat ordinul de evacuare, mă informă Taylor. Tocmai ne-au făcut o vizită câţiva demnitari ai şahului. Într-o săptămână trebuie să plecăm din Persia.

— Dar nu mă aflu aici decât de o săptămână! am protestat. Şi mi-a luat luni de zile ca să ajung în ţara asta.

— Regret foarte tare, fu de acord cu mine soţul meu. Cu toate astea, plecăm.

— Nu! Nu putem pleca tocmai acum când… M-am oprit la timp, pentru a nu divulga ceea ce abia aflasem din pieptănul cu şarpe. M-am grăbit să-mi îndrept greşeala: Tocmai acum când devine mai interesant!

— Exact aşa am zis şi eu! exclamă Levi, aruncându-şi în sus braţele, într-un gest de exasperare.

Totuşi, ştiam că săpăturile nu erau singurul motiv pentru care băiatul meu era atât de dornic să mai rămână.

— Nu contează ce *zici* tu, îl lămuri lordul Devere pe fiul nostru în privinţa problemei, pentru că în cazul ăsta, vom fi arestaţi dacă nu ne supunem.

— Nu-l putem întoarce pe şah din hotărârea luată? l-am întrebat pe domnul Taylor, uitându-mă la el cu o privire plină de speranţă.

— Va trebui să vă adresaţi *kad-khuda*-ului local, primarului, cel care aplică dreptul cutumiar, îmi răspunse Taylor.

Am surâs, încântată de faptul că exista o cale de a-mi manifesta dorinţa.

— Însă tocmai oamenii săi au fost cei care ne-au adus ordinul de evacuare, continuă Taylor, zdrobindu-mi speranţele. Aşa că n-are niciun rost să ne adresăm lui, pentru că ordinele îi vin

direct de la şah. Un *kad-khuda* nu va încălca niciodată porunca suveranului său.

— Atunci mă voi adresa chiar şahului, am hotărât eu.

Levi mă încurajă cu un chiuit de bucurie.

— Ca să-i spui ce? mă întrebă soţul meu, încercând să facă apel la raţiunea mea. Înţelege că omul ăsta face legea aici. Ţi-ar zbura capul de pe umeri pentru un singur cuvânt înţeles greşit!

— În realitate, perşii n-au mai decapitat femei de mii de ani, îşi potoli Levi tatăl, care îi aruncă o privire plină de suspiciune, convins că fiul nu ştia chiar tot. Sunt înclinat să cred că le spânzură în ziua de azi, mărturisi băiatul nostru până la urmă.

— Ba chiar mai rău, adăugă domnişoara Koriche. În ultima vreme, criminalii condamnaţi la moarte au fost crucificaţi, catapultaţi prin tunuri, îngropaţi de vii, traşi în ţeapă, prefăcuţi în torţe umane şi sfârtecaţi în două, fiind legaţi de vârfurile a doi copaci care sunt îndoiţi unul spre celălalt, după care lăsaţi să îşi revină iar în poziţia lor verticală.

Lordul Devere îmi aruncă o privire cruntă:

— Mă străduiesc din răsputeri să te susţin în cele mai multe dintre cazuri, doamnă Devere, dar trag linie când vine vorba de o misiune sinucigaşă.

— Mă voi prezenta şahului cu un dar, am grăit, nelăsându-l pe soţul meu să protesteze şi uitându-mă la domnul Taylor. Atunci se va considera că-i o ruşine să pună să mă execute, nu-i aşa?

— Trebuie să fie un dar foarte preţios, mă avertiză Taylor. Iar eu, cu siguranţă, aş găsi rochia potrivită pe care s-o port în prezenţa şahului, să fiu în locul dumneavoastră!

Şi îmi arătă cu un gest veşmântul bărbătesc pe care-l purtam pe şantier.

— Ce dar am putea noi să-i facem şahului Persiei care să fie de nepreţuit? întrebă exasperat lordul Devere. Şi chiar dac-am şti ce-ar putea fi, nu-l avem.

— Ba-l avem, am ripostat.

Soţul meu mă avertiză din priviri, convins că mă refeream la abilităţile mele parapsihologice.

— Nu-i ce crezi tu, am ripostat. Totuşi, cred că pricep acum de ce a fost atât de important să ne însoţească Cingar în misiunea asta.

— Nu. Nu-i vom primejdui şi lui viaţa, hotărî soţul meu, categoric.

— Dar nu vezi că aşa i-a fost scris? l-am replicat.

— Am avut impresia că nu crezi în soartă.

Lordul meu mă prinsese pe picior greşit, fiindcă, într-adevăr, nu cred în soartă. A crede înseamnă a accepta ideea că te afli la mila unor forţe exterioare, în vreme ce eu eram chiar conştientă de faptul că-mi cream propria realitate.

— Mai degrabă aş zice că i-a fost predestinat de mine, am postulat. Am nevoie să-i ofer ceva şahului, iar universul mi l-a oferit cu mult înainte de a şti că am nevoie de el.

— Nu-i drept ca tu să profiţi de devotamentul lui Cingar faţă de tine, constată soţul meu, refuzând să ia măcar în considerare planul meu.

— Hai să-l întrebăm şi pe Cingar, am hotărât eu, ceea ce-l supără şi mai tare pe soţul meu.

— Îţi datorează viaţa şi nu-ţi va refuza nimic! îmi spuse tăios. Chiar dacă l-ai împinge la sacrificiul suprem.

— Nu vezi că legământul lui nu-i decât o scuză? l-am lămurit cu blândeţe. Adevăratul motiv pentru care Cingar s-a întors în viaţa mea nu este integral legat de obligaţiile lui faţă de mine. El îşi caută un nou scop în viaţă.

Lordul Devere se mai calmă puţin, în timp ce cugeta la această idee inedită, şi anume că Cingar se folosea de periplul nostru pentru a scăpa de gândul la pierderea soţiei lui.

— Foarte bine, consimţi el. Îl vom lăsa pe prietenul nostru să decidă singur pentru el. Însă eu îi voi pune întrebarea, aşa încât să se simtă mai puţin obligat.

Am fost de acord. Când soţul meu îi prezentă ideea lui Cingar, răspunsul său fu:

— Sigur că voi cânta pentru şah, dacă vă serveşte la ceva. Sunt convins că pentru asta m-a trimis Chiara în ajutorul vostru.

Era clar că lordul Devere se găsea în minoritate. Ceilalţi din grupul nostru erau nerăbdători să încercăm măcar să facem recurs, şi aşa, ca de obicei, mi-am impus punctul de vedere. Totuşi, privirea grea pe care mi-o aruncă Earnest îmi arăta faptul că nu trebuia să mă aştept ca pentru el acea decizie să fie o fericire, întrucât constituia o sfidare la adresa voinţei sale.

În dimineaţa în care ne pregăteam să plecăm la Bagdad, Levi ne căută pe mine şi pe tatăl lui ca să ne anunţe că domnişoara Koriche dispăruse.

— Probabil că-i prin şantier pe undeva…, am început eu.

— Nu, nu-i, mă întrerupse Levi. Am pus s-o caute prin tot şantierul.

— Poate c-a trebuit să se ducă să mai aducă provizii sau…

— Mi-ar fi zis, insistă Levi, tot mai disperat de la o clipă la alta.

— Ce te face să crezi că domnişoara Koriche te-ar ţine la curent cu fiecare pas al ei? se interesă curios lordul Devere.

Levi păru să-ncremenească la întrebarea tatălui său. Reacţia lui ne oferea deja un răspuns.

— Unde ai văzut-o ultima oară pe domnişoara Koriche? insistă soţul meu.

Levi păru deodată pus în încurcătură:

— În camera mea.

— Ai văzut-o plecând?

— Nu, se înroşi Levi, cu o mină încă solemnă, pe când ridica din umeri. Adormisem.

— Înţeleg, glăsui lordul meu, încercând să-şi reprime mândria masculină în faţa cuceririi amoroase a fiului său. Mă rog, poate că domnişoara Koriche se gândeşte acum mai bine la relaţia ei cu tine. Asta să fie motivul pentru care s-a retras.

Aceasta era, evident, o explicaţie la care Levi nu se gândise, iar inima mi se frânse la vederea durerii pe care i-o pricinui.

— Dacă-i din cauza asta, n-aş fi avut cum să bănuiesc, mărturisi el.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, nu o singură dată, îi arătă lordul Devere compasiune.

Nu m-am putut opri să nu chicotesc.

— Dar mereu m-a găsit exact când aveam nevoie mai mare de el, am spus, apoi am adăugat: ai vreun motiv s-o bănuieşti de înşelăciune?

— Nu.

— Era domnişoara Koriche preocupată de ceva sau de cineva? am continuat.

— Nu, din câte ştiu, se încruntă Levi. Doar de Taylor.

— Domnul Taylor o fi el un profitor al relicvelor istorice şi un

profanator al templelor antice, am spus, dar e posibil s-o fi răpit?

Ideea era puţin cam trasă de păr.

— Sunt convinsă că domnişoara Koriche se va întoarce de bunăvoie şi nesilită de nimeni cât de curând, am adăugat.

Levi băgă mâna în buzunar şi scoase o eşarfă:

— A lăsat asta. Speram că ai putea…

— Ah, nu! am refuzat eu tranşant să citesc amprentele parapsihologice de pe eşarfă. Dacă vrei să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, atunci fă-o tu.

— Adevărul e că din cauza mea s-a făcut Ajalae nevăzută, mă tem, ne destăinui Levi încet. Dar dac-a dat peste vreun necaz?

— Atunci este treaba ei, poate a ta, dar în niciun caz a mea.

— Înţeleg, spuse el, vizibil dezamăgit, dar nedorind să împingă mai departe lucrurile. Drum bun, ne ură el şi plecă înainte de a-i mai putea răspunde.

— M-aş fi putut descurca mai bine, m-am criticat eu singură.

— Mi se pare că destinul tău e să-l scoţi din sărite pe fiecare bărbat din viaţa ta în săptămâna asta, remarcă lordul Devere, silindu-se să surâdă, în vreme ce-şi zăvora cufărul.

M-am gândit că cel mai bine era să ignor dezaprobarea soţului meu, aşa cum procedasem de când mă hotărâsem să fac recurs la interdicţia noastră de a mai călca pe pământul Persiei:

— Să sperăm că voi avea mai mult succes cu şahul!

— Altceva nici nu mai putem face!

REVELAŢIA 5
ŞAHUL PERSIEI

În calitatea lui de consul la Basra, domnul Taylor avea posibilitatea să-l contacteze pe consulul din Bagdad, care ne făcu rost de o întâlnire cu şahul şi de o amânare a termenului nostru de evacuare de o săptămână, pentru a ne da timp să călătorim până la Bagdad, în vederea audienţei noastre. Acum, în ajunul zilei stabilite, domnul Taylor ne dădea câteva sfaturi în privinţa şahului, în timpul ceaiului de după-masă de la Consulatul englez.

— Pentru poporul Persiei, şahul este şahinşah, sau rege peste regi. El este umbra Domnului şi centrul universului, de aici rezultă că nu există vreo limitare în scris a prerogativelor sale regale. Tot ce-i aprobat de şah devine o virtute, iar a căuta să te opui înseamnă a-ţi semna propria condamnare la moarte. Astfel e divinitatea şahului încât el nu participă la dineurile de stat şi nu mănâncă laolaltă cu supuşii săi. Atitudinea până şi a celor mai vechi dintre sfetnicii lui e una de proslăvire şi de prosternare totală. „Îngăduie-mi să fiu mielul tău de sacrificiu, Adăpost al Universului!” este formula de adresare obişnuită a tuturor supuşilor lui. Nu îndrăzneşte nimeni să-i zică adevărul în faţă ori să-i ofere vreun sfat nepărtinitor. Diplomaţii străini sunt probabil singura lui sursă de unde află cum stau în realitate lucrurile, sau de la care primeşte poveţe fără linguşire. Şahului Nasr ed-Din îi mai plac pisicile şi glumele proaste, îşi încheie Taylor descrierea făcută omului pe care urma să-l întâlnim.

— Minunat! remarcă lordul Devere. Rege şi bufon al regelui într-o singură persoană!

— În cel mai maiestuos fel, desigur, replică Taylor.

— Şi cum ar trebui să mă adresez eu şahului? m-am interesat. Va binevoi el să-i vorbească unei femei?

— Oh, da, îmi garantă Taylor. Am făcut o cerere de primire în audienţă în numele dumneavoastră. Ca o venetică ce sunteţi, vă puteţi adresa şahului la fel ca reginei dumneavoastră: cu apelativele „Maiestatea Voastră, Înălţimea Voastră” şi aşa mai departe.

Mă simţeam acum puţin emoţionată la gândul audienţei, dar

nu precum Cingar, din câte lăsa el impresia. Era limpede că nu se simţea defel la largul lui în incinta de un fast moderat al consulatului, şi atunci cum ar fi putut el să facă faţă curţii şahului Persiei?

De fapt, când am sosit, am fost cu toţii copleşiţi de luxul deosebit al curţii persane. Iar aceasta nici măcar nu era principala reşedinţă a şahului Persiei, pe care el şi-o alesese în nordicul oraş Teheran. Din fericire pentru noi, Maiestatea Sa tocmai se găsea într-o vizită de lucru la Bagdad, fără îndoială pentru a se întâlni cu demnitarii străini şi a se consulta cu ei în privinţa incidentului din Herat.

Fiecare poartă şi boltă era păzită de gărzi, înarmate până-n dinţi. Am putut vedea că celălalt nume al şahului, „Monarh peste armate la fel de numeroase ca stelele de pe cer”, nu constituia nicio exagerare, deşi eram conştientă că Persia nu se putea mândri cu vreo flotă marină.

Un oficial ne-a întâmpinat în faţa sălii de primire a şahului, unde ni s-a spus că suntem aşteptaţi şi, dacă voiam să rămânem puţin acolo, vom fi conduşi spre locul în care urma să fim primiţi în audienţă, după ce aveam să fim anunţaţi.

— Oricum nu mai putem da înapoi, constată soţul meu, uitându-se la mine, iar eu mi-am dat seama că, în sfârşit, nu mai era împotriva planului meu. Să fii măreaţă, doamnă Devere!

Am surâs, arătându-mă recunoscătoare pentru sprijinul acordat:

— Ca întotdeauna!

Cingar, în spatele nostru, şopti:

— Cred că trebuie să fac pipi!

— Mă tem că va trebui să mai aştepţi, i-am răspuns, încuviinţând cu un semn din cap către oficialul şahului, care se întorsese să ne ia cu el.

— Pe aici, vă rog, ne conduse el în sala de primire.

În sala de audienţe a şahului se aflau mai mulţi demnitari şi consilieri de curte. Am simţit că prezenţa unei femei, ca să nu mai pomenesc de părul meu roşu ca focul şi de rochia cu crinolină uriaşă, fu pricina şoaptelor înăbuşite ale celor care se amuzau în jurul nostru, în vreme ce eram aduşi dinaintea Înălţimii Sale.

Şahul nu arăta deloc aşa cum m-aş fi aşteptat. Mi-l

închipuisem un bărbat gras, bătrâior, înveşmântat în mătăsuri opulente, cu capul înfăşurat într-un turban. Însă şahul Nasr ed-Din era tânăr, cochet şi îmbrăcat cu un stil impecabil. Părul negru era tuns foarte scurt, iar barba îi era rară şi tăiată îngrijit, ceea ce-i scotea şi mai mult în evidenţă mustaţa stufoasă, foarte dichisită şi ea, de altfel. Purta un costum foarte fin, croit în stil occidental, cu o vestă scurtă, pe măsura siluetei sale subţiri. N-avea niciun turban, doar o mică pălărie neagră, fără boruri. Şedea pe un tron spaţios, confortabil, cu picioarele încrucişate, o poziţie care-i scotea la iveală şosetele albe imaculate şi pantofii negri din cea mai fină piele.

Ne-am închinat şahului, iar el ne răspunse cu un semn din cap de încuviinţare.

— Lordul şi lady Suffolk, domnul Taylor şi… un prieten…, se întrerupse şahul, dând cu ochii de Cingar, curios să afle cum se face că ţiganul făcea parte din anturajul nostru. Mi s-a spus c-aţi venit să-mi aduceţi un dar nepreţuit, în schimbul autorizaţiei pentru continuarea săpăturilor voastre.

— Este perfect adevărat, Maiestatea Voastră, am spus şi am făcut un semn către Cingar, însă n-am mai putut continua, pentru că Înălţimea Sa izbucni într-un hohot de râs homeric.

— Asta-i o glumă, nu-i aşa? chicoti el, uitându-se în jur, la sfetnicii lui, încercând să ghicească cine dintre ei o pusese la cale.

— Nicidecum, Maiestatea Voastră, i-am răspuns politicos.

— Draga mea lady Suffolk, începu el, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului, mi-ai adus în dar un ţigan. N-ai aflat că regatul meu este deja plin de ei?

— Nu este un ţigan oarecare, Maiestatea Voastră, i-am atras atenţia, obligată să ridic tonul, întrucât ceilalţi curteni din preajmă îndrăzniseră să împărtăşească amuzamentul monarhului lor. Vi l-am adus pe cel mai înzestrat violonist al Europei, pe Cingar Choron.

Maiestatea Sa se opri subit din râs. La fel făcură toţi ceilalţi din sală.

— Nu-i chiar infamul Cingar Choron? se miră el. Tocmai omul care era cât pe ce să fie executat de ducele de Guise pentru c-a vrăjit inima ducesei sale cu cântecele lui?

— Ba chiar acela în persoană, am confirmat eu încântată, iar ţiganul păru flatat că renumele i se dusese atât de departe.

— Acelaşi Cingar Choron care a fost salvat de la moarte de către o misterioasă spadasină, care l-a înfrânt în duel pe cel mai bun dintre oamenii ducelui? continuă şahul pe acelaşi ton.

Cingar, stăpânit de bucuria clipei, mă arătă cu degetul, anunţându-l solemn:

— Maiestatea Voastră sunteţi de două ori binecuvântat, pentru că dinaintea voastră stă tocmai cea care mi-a salvat viaţa. Apoi, văzând că mă făceam mică, îi trecu prin gând că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura în acea privinţă şi şopti: Îmi pare rău.

— Dumneavoastră sunteţi cea pe care de Guise o numea *Lady du Lac*? mă iscodi şahul, arătându-se foarte impresionat.

— Eu sunt aceea, am recunoscut cu sfială. De unde a auzit Maiestatea Voastră povestea asta?

— Păi cum, de la de Guise în persoană, mă lămuri el. Am călătorit peste tot prin Europa şi am fost oaspetele ducelui pentru o vreme. Într-adevăr, bătu el din palme, încântat, am crezut că ducele îmi povestea tot soiul de scorneli, dar iată-vă aici pe amândoi! A mă întâlni cu legende încă în viaţă este un dar cu adevărat fără de preţ. Trebuie să ne demonstraţi şi nouă iscusinţa dumneavoastră.

— Este o cinste pentru mine, se înclină cu mândrie Cingar, însă şahul se încruntă:

— Mă refeream la *Lady du Lac.*

Inima aproape că-mi sări din piept.

— Iscusinţa mea, Maiestatea Voastră?

— Cu sabia, preciză el.

Oh, nu! am exclamat în gândul meu. I-am aruncat soţului meu o privire, cerându-i părerea. N-aveam nicio îndemânare la mânuitul sabiei fără Albray. Mai purtam încă pietricica lui la încheietură, sub mănuşă, dar nu mă încumetam să-mi chem cavalerul fără consimţământul alesului inimii mele. Lordul Devere scutură uşor din cap, în semn că nu.

— Maiestatea Voastră, nu vă pot face pe plac în straiele astea, m-am grăbit să-i prezint prima şi cea mai la îndemână dintre obiecţiile la care mă puteam gândi, dat fiind că veşmintele victoriene erau încă mai groaznice decât rochia pe care o purtasem acum douăzeci de ani şi aproape că mă făcuse să pierd duelul cu spadasinul lui de Guise.

— Sunt convins că vă putem găsi ceva mai potrivit, se oferi

cu mărinimie şahul. Ba vă mai acordăm şi câteva ore de încălzire.

— Înălţimea Voastră, vă rog! interveni soţul meu pentru mine, cum nu ajungeam nicăieri în strădania mea de a-l descuraja pe şah. Asta a fost acum douăzeci de ani. Soţia mea nu mai este de mult în formă pentru o asemenea provocare.

Mi-am pus mâinile în şolduri, insultată:

— Ha! Nu zău?

Reacţia mea stârni râsul celor de la curtea regală. Dacă şahul dorea un spectacol în schimbul autorizaţiei noastre, mi-am zis în gând, atunci n-aveam de gând să dau înapoi.

— Am trecut prin patru naşteri. Chiar crezi că nu sunt în stare să fac faţă *acestei* provocări?

— Femeie dragă, fii rezonabilă! mă rugă lordul meu, întorcându-se spre mine, ca să mă liniştească, dându-şi seama că obiecţia lui îmi putea răni amorul-propriu.

Cu toate acestea, când observă cum se mai distrau toţi cei de la curte pe socoteala micii noastre altercaţii, înţelese ce făceam. Esenţa tinerei cutezătoare care riscase totul pentru a-şi trăi aventura cu douăzeci de ani în urmă îmi împrumută deodată energia ei plină de prospeţime:

— Abia aştept să fac pe placul Maiestăţii Voastre, am hotărât, înclinându-mă dinaintea şahului, care păru foarte încântat. După aceea, m-am întors cu faţa la soţul meu: Şi voi fi *măreaţă!*

Bunele intenţii ale lordului meu se întorceau asupra lui ca un bumerang, hăituindu-l.

— Iar eu voi fi gelos, îmi spuse în şoaptă, ştiind că în situaţia de faţă chiar nu mai avea de ales decât să îngăduie ceea ce trebuia făcut.

— Ocupaţi-vă de asta, porunci şahul, iar supuşii lui se şi puseră pe treabă.

— Urmaţi-mă, vă rog! ni se adresă oficialul desemnat să ne întâmpine, care se întorsese să mă însoţească până-n locul unde aveam să-mi schimb hainele şi să mă antrenez.

Faţă de femeile de la curtea persană pe care le văzusem până acum, între care sora şi mama şahului, bărbaţii erau, în majoritatea lor, deosebit de supli, astfel încât straiele bărbăteşti îmi veniră foarte bine. Cu mâna pe inimă, arătam

teribil de fercheşă în pantalonii negri, vesta asortată şi cămaşa lungă şi albă, pe care am lăsat-o să atârne peste pantaloni, până la jumătatea coapselor, din pudoare. Mi-am prins centura sabiei deasupra, peste şale, strângându-mi astfel cămaşa. Cizmele negre ce mi se rezervaseră erau mai scurte decât cele primite în dar de la ducele de Guise pe vremuri, venindu-mi până sub genunchi, însă pielea lor moale mă făcea să cred că de zece ani nu mă mai despărţisem de ele.

Cum fusesem lăsată singură pentru a mă schimba de haine, m-am gândit că acesta era cel mai bun prilej să-l invoc pe Albray. Am prins ineluşul din piatră în palma goală a mâinii stângi, apoi i-am strigat numele de trei ori.

Lady Suffolk! mă salută el, apărând înaintea ochilor mei. Înfăţişarea nu-i era atinsă de anii în care nu ne mai aflasem în legătură.

Dusesem dorul după compania şi sfaturile dragului meu Albray, iar surâsul ce-i lumina chipul îmi spuse că şi el îşi dădea seama de acest fapt, fiind legaţi unul de altul într-un sens parapsihologic ori de câte ori purtam pietricica pe piele.

— Îmi pare rău să te târăsc înapoi în lumea mea, dragă prietene, dar se pare că am cam dat de belea.

Da, aşa-i! fu de acord Albray.

Ştiam că urmărise tot ce se petrecuse în viaţa mea de când începusem să port iar pietricica.

Totuşi, nu sunt sigur dacă beleaua este mai mare cu spadasinul şahului, sau cu soţul tău.

Am râs de felul în care rezuma el întreaga situaţie. Albray mai era încă acel cavaler cutezător, oacheş, capricios pe care-l cunoscusem în tinereţea mea, iar surâsul lui era la fel de cald şi de prietenos ca-n amintirile mele.

— Sper ca niciunul şi nici altul să nu ne facă prea multe probleme.

Să nu ne facem cine ştie ce iluzii, spuse el. *Dar cu siguranţă sunt pregătit pentru întrecere, dacă şi tu eşti gata.*

— Dacă eşti convins că-l putem da gata pe omul şahului în ciuda trupului meu îmbătrânit, atunci îţi garantez c-am să-l împac eu pe lordul Devere, l-am asigurat eu pe vechiul meu prieten, făcându-i încrezătoare cu ochiul.

Greşea amarnic, ştii, remarcă Albray cu toată seriozitatea, *când zicea că nu mai ai silueta de-acum douăzeci de ani. Lady*

Devere, lasă-mă să~ţi spun că eşti încă în mare formă!

Eram flatată, dar am recunoscut totodată micul joc atât de plăcut al lui Albray, de a se folosi de cunoştinţele acumulate prin legătura noastră telepatică pentru a-l pune într-o lumină proastă pe soţul meu.

— Puţină concentrare, domnule, te rog! i-am atras atenţia, pe un ton de descurajare, dar nereuşind să-mi alung zâmbetul de pe faţă.

Mă bucuram atât de tare să-l redescopăr pe cavalerul meu, chiar şi pentru o scurtă perioadă.

La atac! strigă el cu îndrăzneală.

— Eşti conştient că ni s-a dat ceva răgaz în prealabil pentru încălzire? l-am întrebat, trăgându-mi o pereche de mănuşi negre din piele.

Nu cred c-am nevoie! se lăudă el ca-ntotdeauna.

— Încălzirea este în beneficiul meu.

Îţi garantez, doamna mea, că trupul tău va fi în siguranţă în stăpânirea mea.

Îmi făcea iarăşi curte, iar cu mă prefăceam că nu observ, deşi ştiam că îşi dădea seama de faptul că mă distra cu jocul lui. Mai ştia şi că pentru mine nu era decât un joc. Îl iubeam pe Devere şi nimeni nu putea rivaliza cu el în inima mea.

— Glumeşti pe socoteala mea? l-am iscodit.

Albray făcu o adâncă plecăciune:

Sunt la porunca ta, o, fiică a lui Isis!

Mă tachina, ştiind prea bine că nu-mi plăcea deloc să mi se zică astfel.

— Nu începe iar să mă proslăveşti ca pe o prinţesă a Graalului, altfel am să-ncep să-ţi zic de-acuma numai Cel Strălucitor, ori poate că preferi Cel Mare peste Lumină, Albe-Ra?

Descoperisem o mulţime de lucruri despre cavalerul meu după ultima mea aventură. Întotdeauna se eschivase să-mi povestească viaţa lui de cruciat, însă din jurnalul din acea vreme al dragei mele cumnate, aflasem că jucase într-un fel rolul unui spion dublu, operând în cadrul Ordinului Cavalerilor Sionului în numele unei alte frăţii secrete din Locurile Sfinte, cu numele de Melchi. Mai mult decât nişte simpli cavaleri, Melchii erau totodată şi preoţii unei sfinte caste. Până astăzi, Melchii încă mai făceau legea în Orientul Apropiat, protejând

misterele străvechi ale zeilor, locurile şi comorile lăsate pe Terra de ei. Până-n zilele noastre, la şase sute de ani după moartea lui Albray, fiecare membru al acestei caste de preoţi războinici îţi putea depăna povestea lui Albe-Ra.

Aşadar, ştii de-acum! admise el, cu un zâmbet ceva mai şters, pentru că scurta, dar aventuroasa lui viaţă îi pricinuise o eternă amărăciune.

Îşi pusese sufletul în slujba doamnelor Elohimilor pentru a salva viaţa femeii iubite.

— Ce ştiu este că ştii mult mai multe decât ai vrut să-mi destăinui în trecut, i-am spus, iar el păru îngrijorat de direcţia în care o luase conversaţia noastră. Zi-mi ceva despre reginele-dragon, Albray.

Îmi lăsă impresia că-l distra previzibilitatea mea:

Regina-dragon, regina elfă, regina zânelor şi aşa mai departe este partea femeiască a genealogiei Graalului cu sângele cel mai pur; *indiferent de epoca istorică în care se naşte.*

— Şi ce înseamnă să fii una dintre reginele-dragon, mă întreb?

M-am uitat la Albray, căutând o revelaţie, însă el îmi făcu numai un semn de refuz din cap:

Acesta este un secret sacru al stirpei tale, aşa încât nu ţi-l pot dezvălui.

Cum, din câte se părea, asta era tot ce reuşisem să scot de la Albray pe acel subiect, am sunat din clopoţel ca să-i dau de ştire călăuzei mele oficiale că eram pregătită să-mi încep încălzirea.

— Prietenii dumneavoastră vă aşteaptă în sala de arme, mă informă acesta. Vă rog să mă urmaţi.

Pereţii uriaşei săli de arme constituiau o adevărată „autoservire”, dotată cu toate soiurile de arme, iar în mijlocul uriaşului spaţiu se găseau două trepte de marmură ce coborau într-o încăpătoare arenă circulară pentru antrenament.

Foarte practic, comentă Albray, în vreme ce ne plimbam ochii peste selecţia de unelte ucigaşe.

— Şahul doreşte să ştie care este preferinţa dumneavoastră în privinţa spadei în această după-amiază, doamnă. Ce să-i transmit? mă întrebă demnitarul.

M-am uitat la cavalerul meu, întrucât habar n-aveam ce să-i

răspund omului.

Să rămână la alegerea şahului, propuse Albray cu o încrezătoare indiferenţă.

I-am transmis acest răspuns oficialului persan, care se înclină:

— Foarte bine.

Ne lăsă singuri, ducându-se să-i raporteze suveranului său.

— Sunteţi plină de surprize, lady Suffolk! comentă Taylor.

Era clar că-n sinea lui îşi închipuia că mă hazardez cu hotărârea luată, ceea ce probabil era adevărat.

— Ah, da, se arătă de acord soţul meu, cu privirea pironită asupra stafiei de lângă mine. Nu ştiu ce o apucă uneori!

I-am oferit un surâs uşor, în semn de apreciere a strădaniei lordului meu de a-şi etala simţul umorului.

Lord Devere, îşi salută Albray vechiul rival cu o căldură exagerată, *ce bucurie să vă văd din nou!*

Soţul meu ură bun venit stafiei cu o uşoară înclinare a capului, ştiind că cel mai bine era ca nimeni să nu afle de secretul meu.

În cursul ultimei noastre aventuri, Cingar fusese martorul unui episod în care Albray posedase trupul cumnatei mele pentru a câştiga favoarea unui adversar de temut. Cu toate acestea, ţiganul nu-l putea zări cu ochii lui pe cavalerul-fantomă. Cingar nu avea niciun strop de har paranormal, în ciuda faptului că era coborâtor dintr-o lungă stirpe de clarvăzătoare. Talentele lui nu erau decât de natură fizică. Fie că el bănuia sau nu că Albe-Ra era forţa din spatele propriei mele îndemânări în duel, n-a spus niciodată nimic.

— Sunt încântat că voi fi martor la victoria ta de astă dată, se bucură Cingar.

Soţul meu şi domnul Taylor îi aruncară o privire dură şi dispreţuitoare.

— Mă rog, data trecută lâncezeam în puşcărie, se apără el.

Presupun că nu vă supăraţi pe mine dac-am să împrumut trupul soţiei dumneavoastră în după-masa asta, îmi tachină Albray bărbatul, neputându-se abţine să nu-l sâcâie puţin.

Am de ales? ripostă soţul meu, cu fălcile încleştate. *Cu alte cuvinte, mă întrebi dacă-mi mai vreau soţia în viaţă astă-seară?*

Trebuia să recunosc că savuram gelozia soţului meu, fiindcă multă vreme trecuse de când îi mai dădusem vreun motiv.

Cu voia dumneavoastră, my lady!

După ce am tras o dată adânc aer în piept, spiritul cavalerului intră în forma mea fizică. Am încercat să-mi ascund plăcerea de a mă trezi deodată debordând de curaj şi vigoare masculină, dar am fost sigură că propria-mi mină mi-a trădat, probabil, încântarea. Totuşi, era cam neliniştitor să-mi pierd controlul asupra propriului meu trup. În secunda în care Albray preluă controlul asupra mea, mă purtă direct la peretele plin de panoplii. Alese două săbii sarazine identice, ale căror uriaşe tăişuri curbate începu să le rotească în jurul meu cu o viteză şi o precizie ce sfidau moartea.

— Şi mai credeaţi că nu poate face faţă! îl luă peste picior Cingar pe Devere, dându-i coate, însă fu redus ruşinos la tăcere de privirea pe care o primi drept răspuns.

— Te pricepi la săbii, Devere, îmi provocă Albray soţul prin intermediul vocii mele. Sau preferi să-ţi spun Danior Terkari?

— Ha! râse Cingar scurt. Uitasem cu totul de şarada aia.

— Te-am văzut luptându-te cu mai mulţi tâlhari deodată în noaptea aia, îşi aduse Albray aminte.

— La nunta mea, zise Cingar, amintindu-şi câte ceva din evenimentele la care se referea Albray. Ce noapte de pomină a mai fost, nu-i aşa?

Însă Albray îşi aţintise ochii asupra lordului Devere, aşteptând un răspuns de la el.

— Alege-ţi o armă, *my lord,* îl aţâţă el.

Chiar trebuie să te încaieri cu soţul meu? l-am certat eu.

Îţi garantez că este cel mai bun spadasin de aici, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, nu voi atrage atenţia asupra lui, mă linişti Albray în gând.

— Voi toţi, alegeţi-vă câte o armă, îşi extinse provocarea cavalerul meu celorlalţi doi bărbaţi de faţă.

— N-aş putea niciodată să mă lupt cu stăpâna mea, hotărî Cingar, aşezându-se pe una dintre cele două trepte.

— Şi dumneata, domnule Taylor? i se adresă Albray direct.

— Departe de mine să mă lupt cu soţia unui alt bărbat, se scuză acesta din urmă, făcând un pas înapoi şi aşezându-se lângă ţigan.

Albray se uită ţintă la soţul meu.

— Presupun că-mi revine mie să văd câte parale faci, constată lordul Devere, uitându-se urât la Albray prin ochii mei.

— Facem un dans? îl îmbie Albray, schimonosindu-mi gura într-un rânjet, în semn de invitaţie, în vreme ce încrucişa cele două săbii la pieptul meu.

— O luptă care de mult trebuia să aibă loc, conchise lordul Devere şi înşfăcă două săbii late de mărime mijlocie, înaintând spre cavaler.

Într-un fioros scrâşnet metalic, începu duelul meu.

— Ce legătură interesantă au ăştia doi, comentă Taylor, adresându-se lui Cingar, pe când urmăreau lupta. Dacă nu i-aş cunoaşte, aş crede sincer că încearcă să se omoare reciproc.

— E puţin mai vioaie lupta decât te-ai fi aşteptat, trebuie să recunosc, spuse Cingar, chircindu-se la fiecare zăngănit răsunător al metalului pe metal. Vezi să n-o tai în bucăţi înainte de turnirul şahului, îl sfătui el pe lordul Devere.

— Prostii, nici măcar n-am apucat încă s-asud, îl asigură Albray pe ţigan în numele meu, ieşind brusc dintr-o încrucişare de săbii cu un brânci dat lordului meu, care se duse câţiva paşi îndărăt. Haide, Devere, pune-ţi osul la treabă!

Nu-l mai stârni! l-am rugat.

Mi se-nmuiau genunchii să mă ştiu ţinta violenţei propriului meu soţ. După o jumătate de oră, Albray sfârşi să se mai joace cu bărbatul meu. Dezarmându-l de ambele săbii dintr-o singură mişcare rapidă, strigă:

— Următorul!

La drept vorbind, nici nu credeam că Earnest punea înfrângerea la inimă. Era prea sleit de puteri. Odinioară, Albray fusese rivalul mai în vârstă al iubitului meu, acum, însă, stafia era mai tânără şi mai în puteri decât lordul meu.

— Senzaţional spectacol! ne ovaţionă Taylor în picioare, precum Cingar, iar Albray se înclină cu graţie, drept mulţumire pentru aplauze. Eşti mândru? îl iscodi diplomatul pe lordul Devere, punându-şi o mână pe umărul lui.

— Trăiesc visul oricărui bărbat, îi răspunse sarcastic soţul meu, în vreme ce se aşeza să-şi vină în fire.

După o clipă, se uită la Albray. N-am mai văzut în viaţa mea o căutătură atât de neagră în ochii lui.

Te vreau afară din trupul ei în clipa în care se termină duelul, îi ordonă el.

Uşile sălii se deschiseră, iar oficialul şahului, însoţit de mai multe gărzi înarmate, anunţă:

— A sosit timpul.

— Şahul nu trebuie să se teamă că voi pierde ocazia acestui duel, aşa încât nu văd rostul unui alai atât de mare, am grăit, aşezând săbiile la locurile lor în panopliile din perete. Ba dimpotrivă, aş putea spune că abia aştept să înceapă.

Nu mă puteam opri să nu observ cât de îngrijorat părea omul şahului în faţa entuziasmului meu, pe măsură ce mă apropiam de el ca să mă conducă pe câmpul de luptă. Dar tot ce mai zise fu:

— Şi şahul este extrem de nerăbdător să asiste la el.

După aceea ieşirăm împreună pe uşile galeriei de arme. Gărzile aşteptară ca asociaţii mei să mă urmeze în coridor, înainte de a porni la coada întregului cortegiu.

Şahul alesese o curte interioară largă, pavată, în care să se ţină spectacolul, întrucât corespundea cu locaţia lui de Guise pentru duelul meu. Cum era în toiul după-amiezii, umbra se întindea pe o bună parte din zona deschisă.

De-a lungul zidurilor tuturor celor patru colonade stăteau gărzi înarmate. Şahul se aşeză, împreună cu favoriţii lui, la un balcon umbrit de la al doilea etaj al palatului, cu vedere spre curte. O scară urca de la una dintre colonadele de jos până la balconul, unde, am fost informaţi, Maiestatea Sa le rezervase locuri asociaţilor mei.

În vreme ce era condus de pe teren, soţul meu se uită în direcţia mea:

Ai grijă să rămână vie şi nevătămată, Albray!

I-am pus vreodată viaţa în primejdie? îl întrebă retoric cavalerul.

Lordul Devere se sili să surâdă, măsurând în minte lauda cruciatului. Fapt este că ne salvase vieţile amândurora şi nu o singură dată.

Mozaicul de pe pardoseala curţii nu era diferit de cel din sala armelor. Mai multe trepte coborau spre o arenă circulară din mijloc, în centrul căreia am luat poziţie de luptă. M-am înclinat spre şah şi am aşteptat ca adversarul meu să-şi facă apariţia.

Odată ce se aşezară şi asociaţii mei, la o fluturare din mână a şahului şase războinici, toţi mascaţi în negru, cu excepţia ochilor, se înşiruiră în curte, făcând un cerc în jurul meu.

Asasini, observă Albray pentru mine.

Din câte ştiam eu, Asasinii erau afiliaţi cu Melchii care-l crescuseră şi-l educaseră pe Albray.

Ar fi cazul să-mi fac griji?

Nu, Doamne fereşte! îmi răspunse cavalerul meu. *Toţi mânuiesc arma mea predilectă.*

După cum se putea prevedea, şahul optase pentru arma preferată pe plan local. Mie mi se prezentară două săbii sarazine, asemănătoare acelora cu care tocmai mă antrenasem în sala armelor.

Am auzit glasul soţului meu ridicându-se cu îngrijorare:

— Să fie asta una dintre faimoasele farse ale şahului? La curtea lui de Guise, doamnei mele nu i s-a cerut decât să lupte cu cel mai bun spadasin al său!

— Haide, haide, domnule Suffolk, nu este decât o întrecere prietenească, nu un duel pe viaţă şi pe moarte, sublinie şahul.

Era clar că ceva din tonul lui îl neliniştea pe lordul meu.

— Nu ştiam că Asasinii iau parte la întreceri prieteneşti, ripostă el.

Şahul îi servi soţului meu o privire prin care-i dădea de înţeles că se ambala din cale-afară.

— Soţia dumneavoastră nu se plânge, constată el, observându-mă cum mă obişnuiam cu armele. Aceşti bărbaţi nu fac greşeli, lord Suffolk. Femeia dumneavoastră este mult mai ferită bătându-se cu ei decât cu un novice, iar ei au primit instrucţiuni specifice de la mine, pentru a se angaja pe rând în luptă cu doamna.

Cum soţul meu deschise iar gura, fără îndoială pentru a-i da o replică dură, Taylor îi dădu un cot discret, reamintindu-i că nu era înţelept să discute prea mult cu şahul.

— N-am pus niciodată la îndoială bunele intenţii ale Maiestăţii Voastre, bineînţeles, încheie lordul meu.

Şahul, cu un zâmbet forţat, închise ochii asupra incidentului. Făcu un semn aprobator din cap în direcţia crainicului care strigă:

— Începeţi!

Atacul fu pe dată lansat. Simţeam încântarea absolută a lui Albray. Se simţea cu adevărat în elementul lui cu un tăiş ascuţit în mâini. Totuşi, dacă mi-aş fi putut ţine ochii închişi până se termina freneticul asalt, aş fi fost bucuroasă să o fac. Aşa cum stăteau lucrurile, m-am simţit de parcă aş fi călărit un armăsar

pursânge ce-mi scăpase de sub control. Tot ce puteam face era să mă agăţ disperată şi să sper că voi rămâne-n viaţă până când animalul avea să se oprească din galopul lui nebunesc. Cu toate acestea, după primele zece minute am început să-mi recapăt încrederea în mine şi chiar să savurez cursa, apreciind faptul că Albray mă făcea să par cu adevărat iscusită. Unii dintre localnici începură chiar să mă aclame, inclusiv şahul însuşi, pe chipul căruia curgeau lacrimi de încântare. Acum avea şi el o poveste de adăugat la legenda lui *Lady du Lac* şi a ţiganului, pe care avea să i-o destăinuie cu mare încântare lui de Guise la următoarea lor întâlnire.

— Cântă-mi darul, lăutare, îi porunci şahul lui Cingar, fără să-i arunce nicio privire.

— Chiar acum, Maiestate? îl întrebă ţiganul, căruia îi venea greu să-şi ia ochii de la spectacolul pe care-l dădeam.

— Ce moment mai bun decât clipa de faţă pentru a-i imortaliza spiritul pentru posteritate? îi confirmă Maiestatea Sa.

Deşi provocarea îl făcu pe Cingar să şovăie o secundă, îşi scoase la iuţeală instrumentul din caseta lui şi, neluându-şi ochii de la cele ce se petreceau în arenă, începu să compună pe loc.

La început, prin melodie răzbăteau suspansul şi primejdia, dar pe măsură ce ţiganul observa cât de bine mă descurcam în faţa Asasinilor, tema deveni mai îndrăzneaţă, mai plină de admiraţie. În timp ce melodia frenetică prindea viaţă sub mişcările arcuşului, Albray găsi un nou imbold, iar audienţa fu uluită să mă vadă adăugând câţiva pumni şi picioare la repertoriul meu.

— Şi eu care credeam că soţiile mele sunt o pacoste! se minună şahul, râzând de mina buimacă a soţului meu.

Lordul Devere înţelese comicul situaţiei. Expresia severă de pe faţa lui se topi într-un surâs.

— Viaţa nu-i niciodată plicticoasă alături de soţia mea, admise el, iar şahul hohoti mai abitir.

Din fericire, Cingar îşi dădu seama curând că impunea ritmul duelului şi îşi mai domoli puţin focul. Eram o femeie care la vârsta de treizeci şi nouă de ani se ţinea încă bine, dar nu mai făcusem de multă vreme ceva care să-mi solicite atâta efort fizic. Aveam să fiu doborâtă de oboseală a doua zi.

Şahul dădu din cap, iar crainicul strigă:

— Destul!

Îndată, Asasinii îşi încetară atacul, iar Cingar îşi încheie compoziţia cu un acord lung şi inspirat al arcuşului său.

Şahul aplaudă spectacolul şi, spre uimirea celor prezenţi, mă ovaţionă în picioare. Curtea se grăbi cu mic, cu mare să-i urmeze exemplul.

— Trebuie să rămâneţi la palat în noaptea asta ca oaspeţi ai mei, ne invită el pe noi toţi. Şi vom mai discuta despre autorizaţie.

Ar fi mai bine să mă duc atunci! mă anunţă Albray, ascultând de porunca soţului meu de a se despărţi de persoana mea îndată ce se termina duelul.

Pe neaşteptate, am simţit întreaga greutate a săbiilor pe care le ţineam în sus. Tăişurile căzură la pământ cu atâta putere, încât aproape că-mi smulseră braţele din umeri. Fiecare muşchi din corp începu dintr-odată să mă doară crâncen şi, nefiind în stare să fac faţă atacului durerilor acute, puterile m-au lăsat şi m-am prăbuşit leşinată la pământ.

Prima senzaţie pe care am încercat-o, când mi-am recăpătat cunoştinţa, a fost că eram îngropată până la gât. Am crezut imediat că îl jignisem cu ceva pe şah, iar acesta concepuse vreun chin hidos în care să mă dea morţii. Un geamăt îmi scăpă de pe buze în clipa în care am încercat să mă mişc. Atunci pleoapele mi se deschiseră şi am văzut chipul surâzător al soţului meu.

— Nu sunt pe moarte? l-am întrebat, văzându-l liber şi binedispus.

— Nu, zise el, doar că ai avut şi zile mai bune.

Când am râs, toţi muşchii mi se încordară dureros. Am început din nou să gem.

— Mai bine te ascultam, am ţipat. Mă simt de parcă tot corpul mi-ar fi acoperit de vânătăi.

Îmi pare rău, se scuză Albray făcându-mi semn cu mâna din spatele lordului meu. *Dar ne-am atins ţelul, şahul te invită la cină.*

— N-am auzit eu că şahul nu mănâncă niciodată în prezenţa altcuiva? l-am întrebat pe lordul Devere, care păru puţin enervat de prezenţa lui Albray.

Nădăjduisem ca după acea demonstraţie să-i fac semn să plece cavalerului meu, ca să evit alte neplăceri, dar cum nu mai avusesem ocazia, am mirosit că Albray şi soţul meu avuseseră o altercaţie în cursul leşinului meu.

— Maiestatea Sa nu va lua masa cu noi dar, mă anunţă bărbatul meu, cu faţa toată luminată de zâmbet, ni s-a oferit o audienţă personală cu şahul, pentru că doreşte să discute condiţiile reînnoirii autorizaţiei noastre.

— Serios?

Vestea aceea îmi alină într-atâta durerea, încât m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am îmbrăţişat soţul:

— Atunci ce mai contează puţină febră musculară?

Pe măsură ce mă părăsea extazul victoriei, membrele mele în suferinţă mai stoarseră un geamăt din mine, iar lordul Devere mă ajută să mă întind la loc.

— Am de gând să-i spun şahului că nu vei asista la întrevedere, se hotărî el. Taylor poate negocia condiţiile în care se vor desfăşura în continuare săpăturile.

— Nu, te rog, l-am implorat. N-am nevoie decât de o baie fierbinte.

— Se poate aranja? îl întrebă lordul Devere pe oficialul de la palat care ne avea în grijă, întorcându-şi privirea spre el.

— Fără îndoială, îi răspunse acesta şi plecă să se ocupe de solicitarea noastră.

— Vai, domnul meu, am şoptit eu, observând, în sfârşit, cât de somptuoasă era camera în care mă întremam.

— Da, se pare că nimic nu se ridică la înălţimea unei legende în viaţă!

Mi-am dat seama, după expresia din ochii soţului meu, că era foarte mândru de mine.

— Albray este legenda, l-am corectat eu, aruncându-i o privire cavalerului meu, prin care i-am mulţumit din suflet pentru ajutorul lui. De-acum încolo mă voi strădui s-o atârn în cui pe *Lady du Lac.*

Vă asigur că plăcerea a fost cu totul de partea mea, îmi răspunse Albray. *Este bine să-mi mai ascut şi eu tăişul sabiei din când în când,* adăugă el, aşa încât comentariul lui anterior să nu fie înţeles greşit de soţul meu. *Dar dacă nu mai aveţi nevoie de mine, aş vrea să-mi iau rămas-bun.*

Aşa mi-aş fi dorit să-mi arăt în viu grai mulţumirea, să laud

iscusinţa în duel a cavalerului meu şi să-i spun cât dor avea să-mi fie de el, cât de minunată a fost revederea noastră, dar cu soţul lângă mine, ştiam că în felul acela doar le-aş alimenta duşmănia.

— Rămas-bun, Albray, te-ai dovedit un prieten nepreţuit pentru amândoi.

Mi-am aşezat mâna peste a lordului meu ca să-i potolesc gelozia, în vreme ce-i dădeam drumul stafiei. Gândul meu era că dacă lordul Devere îşi trăgea mâna de sub a mea, atunci resentimentul lui faţă de Albray era adânc. Mâna lui rămase sub a mea, cu toate că mi-am dat seama că nu se întrista deloc să-l vadă plecând pe cavaler.

— În sfârşit, suntem singuri, suspină el, zvârlindu-şi pălăria cât colo, ca să-mi dăruiască un surâs drăgăstos, prelung, dulce şi din tot sufletul.

Îl auzirăm pe demnitarul şahului dregându-şi glasul. După ce ne atrase atenţia în acest fel, ne anunţă:

— Baia doamnei este gata.

— Ce repede! m-am mirat eu, în vreme ce soţul mă ajuta să mă ridic în picioare.

Cu un braţ în jurul mijlocului meu, mă conduse către oficial.

— Îmi pare rău, declară acela, însă lord Suffolk ar trebui să vă aştepte aici.

— Vă rog…, am încercat să mă adresez călăuzei noastre la curtea persană pe numele său, dar mi-am dat seama că nu i-l aflasem încă.

— Puteţi să-mi ziceţi Kazem, îmi sări el în ajutor, dezvăluindu-mi numele lui mic, chiar dacă era evident că deţinea un rang înalt, poate mai înalt decât al meu, de baroneasă.

— Kazem, am rostit eu, cu un semn de încuviinţare din cap spre el, plină de respect. Cum încă nu mă simt prea bine, aş dori ca soţul meu să rămână cu mine cât timp mă îmbăiez. Nu puteţi să faceţi o excepţie în acest caz?

— Şahul m-a instruit să vă îndeplinesc toate dorinţele, spuse Kazem cu un zâmbet îndatoritor. Aşadar, dacă doriţi să mă urmaţi amândoi…

Noul nostru prieten ne oferi o scurtă prezentare a palatului şi a comorilor sale în drum spre destinaţia noastră, situată într-una dintre clădirile adiacente ale reşedinţei şahului, unde se

aflau locuinţele. Plimbarea chiar îmi făcu destul de bine, pe măsură ce reuşeam să-mi pun în mişcare muşchii care mă dureau.

În faţa unui uriaş set de uşi duble, fixate într-un cadru arcuit, Kazem se înclină dinaintea noastră:

— Nădăjduiesc să găsiţi tot ce vă trebuie înăuntru.

— Îţi mulţumim, Kazem.

Atât eu, cât şi lordul Devere i-am răspuns cu o reverenţă. Kazem ne înştiinţă că el urma să se întoarcă într-o oră ca să ne conducă la masa de seară, apoi se îndepărtă în direcţia curţii.

— Dumnezeule mare! am exclamat cu răsuflarea tăiată la vederea uriaşei piscine plină cu apă aburindă.

Era înconjurată de o duzină de coloane falnice de marmură ce susţineau tavanul, deschis spre cer deasupra uriaşei întinderi de apă. Pardoseala din jurul bazinului era din gresie neagră, însă marginea piscinei era dintr-un mozaic de dale albe, negre şi de jad, care creau frumoase modele răspândite pe margine şi pe fundul ei.

— Mă rog, ar cam trebui să ne înghesuim puţin, dar cred că vom putea încăpea amândoi, glumi cu exuberanţă lordul Devere.

Adesea ne îmbăiam împreună acasă în Anglia. Într-adevăr, camera de baie era singurul loc unde ne puteam ocupa în linişte de problemele noastre, atât personale, cât şi profesionale.

— Am auzit că persanii ţin foarte mult la curăţenie, dar vai de mine!… a fost tot ce-am putut spune, pe când îmi scoteam hainele.

Se simţea un parfum divin ridicându-se din apa în care abia aşteptam să mă scufund. Senzaţia undei fierbinţi curgându-mi pe trup, pe când mă afundam în adâncurile piscinei, era atât de revitalizantă, încât am ieşit la suprafaţa apei lăsând să-mi scape de pe buze un suspin adânc de încântare.

— Îmi place *grozav* în Persia, am hotărât în clipa aceea. Cred c-ar trebui să ne mutăm aici.

Lordul Devere se dezbrăca alene, arătându-se foarte captivat de zbenguielile mele:

— Sau am putea, pur şi simplu, să ne construim un bazin acoperit la Suffolk, propuse el.

— Splendidă idee! am exclamat, rostogolindu-mă pe spate cu

ochii aţintiţi la cerul de seară, şi m-am lăsat să plutesc la suprafaţa apei.

Câteva secunde mai târziu am auzit un pleoscăit şi bărbatul meu mi se alătură în piscină.

— Mai ai nevoie acum de asta? mă întrebă el, remarcând că încă mai purtam la încheietura mâinii lănţucul de aur de care era prinsă amuleta lui Albray.

— Câtă dreptate ai! am spus, scoţându-mi brăţara de la mână şi aşezând-o pe marginea piscinei. Acum chiar suntem singuri!

Nu era prima oară când ne iubeam în baie, şi nici ultima, dar alături de seara petrecută împreună în Alexandria în timpul lunii noastre de miere, aceea s-a numărat printre cele mai senine şi mai erotice clipe de intimitate din viaţa mea.

— Cred c-ar trebui să ne îmbrăcăm mai repede, până nu se întoarce Kazem! mă atenţionă lordul Devere.

Chiar dacă îi dădeam dreptate, îmi venea greu să mă ridic de unde ne aşezasem în acea poziţie odihnitoare, pe treptele piscinei. Era una dintre acele clipe când doream să pot opri timpul în loc pentru câteva zile, însă mica mea raită prin Nirvana fu subit întreruptă de chicotelile unui cârd de femei de undeva din apropiere.

Lordul Devere se sperie foarte tare când dădu cu ochii de femeile care intraseră printr-o uşă din celălalt capăt al sălii de baie, faţă în faţă cu cea pe care intrasem noi. Se cufundă mai adânc în bazin, îmbrăţişându-mă strâns ca să-şi acopere goliciunea cu a mea.

După câteva momente de confuzie în care am încercat să mă fac înţeleasă în mai multe limbi, până la urmă am rămas la italiană, pe care una dintre femeile mai tinere de faţă o ştia. Îmi aduse la cunoştinţă că ne aflam în sălile de baie ale haremului şahului.

— Minunat! îi zâmbi cu graţie lordul Devere, în vreme ce una dintre femei îi întinse un halat, cu privirile întoarse în direcţia opusă. Să fiu surprins înotând gol în haremul şahului, asta o să-i placă Înălţimii Sale când o auzi.

— Nu-i de mirare că persanul n-a vrut să te lase să vii aici cu mine. Înţeleg de ce şahul nu permite nici unui bărbat să pătrundă în haremul lui… încă intact, cum ar veni, am remarcat, râzând de păţania soţului meu.

O tânără îmi întinse un halat şi ne explică:

— Am fost trimise s-o ajutăm pe doamna la îmbrăcat.

— Mă rog, atunci, chiar trebuie să plec şi să v-o las în grijă, cedă lordul Devere, trăgându-şi pantalonii sub halatul ud.

Pe urmă îşi scoase halatul, încă picurând de apă, în faţa unei reacţii amestecate din partea publicului său feminin. Femeile mai bătrâne oftară oripilate, în vreme ce tinerele chicoteau şi-l aclamau. Simţindu-se pe jumătate decent, lordul Devere îşi adună în grabă restul hainelor şi o luă iute la picior, ajutat de Kazem, care sosise tocmai la timp.

— Mii de scuze, lord Devere, i se adresă oficialul, abţinându-se cu greu să nu râdă. Am vrut să ajung aici înainte de venirea doamnelor Excelenţei Sale.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse soţul meu, iuţindu-şi pasul ca să-l ajungă din urmă pe demnitar, în vreme ce mai multe dintre femeile în vârstă din harem urlau la el, arătându-i pumnii.

Kazem le vorbi aspru, informându-le, din câte mi se părea, că lordul meu era aici cu permisiunea şahului, pentru că tăcură imediat, lăsându-i pe bărbaţi să iasă din cameră în linişte.

În ceea ce mă priveşte, nu m-am putut opri să nu pufnesc în râs. Mă simţeam foarte destinsă după înot şi celelalte activităţi recreative, ca să nu mai vorbim de extazul total în care mă adusese gândul că eram pe cale să-mi ating scopul pentru care venisem la palat. Acum mai aveam o şansă ca fiul meu să stea cu mine de vorbă după întoarcerea noastră la şantierul arheologic. Mă întrebam dacă o regăsise pe domnişoara Koriche.

Pe când reflectam la aceste chestiuni, am fost îmbrâncită şi smucită din toate părţile de femeile care mă îmbrăcau. Deşi hainele îmi erau foarte diferite de portul locului, era clar că femeile haremului ştiau ce fac. În timp ce se jucau şi-mi coafau cu încântare zulufii roşiatici, am observat ca unele dintre ele râdeau pe înfundate. Am întrebat-o pe Cienna, tânăra care vorbea limba italiană, care era motivul veseliei lor.

— Ele spun că trebuie să fie foarte obositor să ai grijă de un singur soţ, îmi explică ea. Însă li se pare că bărbatul dumitale este chipeş şi trebuie să fie o plăcere să te desfeţi cu el.

I-am zâmbit:

— Aşa este, am recunoscut cu mândrie. N-aş suporta să-l

împart cu o altă femeie.

Cienna transmise cuvintele mele femeilor care mă slujeau, iar ele răspunseră nedumerite:

— Dar cum mai reuşeşti să-ţi faci puţin timp pentru tine, ca să studiezi sau să înveţi o limbă străină, să creezi un obiect de artă, ori să exersezi la un instrument muzical?

În acea clipă, am realizat subit ce era atât de atrăgător la viaţa de harem. Haremul era cel mai propice loc pentru ca o femeie persană să primească o educaţie, fără să mai fie distrasă de la studiile sale pentru a îngriji un soţ, având puţini copii, sau chiar deloc.

— Citesc mult, le-am lămurit eu, şi am călătorit destul.

Un suspin zbură de pe buzele Ciennei:

— Şi eu călătoream când eram mică, şi îmi lipsesc toate acele drumuri. Dar sunt protejată între aceşti pereţi, am multe de învăţat de aici. Nu mi-aş dori să mă aflu iar în libertate.

Am ştiut din instinct că avusese parte de molestări în trecut. Astfel, era fericită să stea ascunsă undeva, la adăpost de labele bărbaţilor.

Într-adevăr, aura ei îmi confirmă bănuielile, pentru că mai avea unele resturi de pete noroioase în jurul chakrelor rădăcinii şi ale inimii. Ceilalţi centri de lumină ai corpului său subtil erau foarte frumoşi, totuşi, iar eu am simţit că Cienna avea în curând să uite de necazurile ei de odinioară.

Multe dintre femeile de aici aveau corpuri de lumină mult mai urâte. Una, în special, nu părea deloc să se bucure de izolarea în care trăia. Stătea în pragul uşii, departe de restul suratelor ei, citind o carte. Corpul ei de lumină avea pete mari, noroioase, ce ameninţau să înghită aproape fiecare centru al ei de lumină. Suferea cu adevărat.

Cienna îmi citi curiozitatea pe faţă.

— Aceea e sora mea mai mare, Raineath, mă lămuri ea. Am fost aduse în acelaşi timp în haremul şahului. Pretinde că mai bine s-ar omorî decât să fie a şahului. S-a făcut de ruşine îngrozitor mărturisindu-i lucrul ăsta suveranului nostru suprem. I-a zis-o-n faţă. Din fericire, Înălţimea Sa multpreamilostivă i-a arătat compasiune, cruţându-i viaţa.

Explicaţiile surorii sale ajunseră la urechile lui Raineath, care scuipă pe jos şi strigă:

— Mi-a furat singurul lucru la care ţineam! Sub ochii mei,

singura mea raţiune de a trăi mi-a fost făcută fărâme!

Primul meu gând îngrozit a fost că Raineath se referea la vreun iubit, sau copilaş.

— Se referă la instrumentul ei muzical, grăi Cienna.

— Cum să mai trăiesc fără un mijloc de a mă exprima? mă întrebă sora ei.

— Tu ţi-ai făcut-o cu mâna ta, Raineath, o mustră Cienna. N-ar fi trebuit să-l jigneşti pe domnul şi stăpânul nostru.

Una dintre femeile mai în vârstă le ceru fetelor să tacă din gură şi îi spuse Ciennei să-mi transmită că ele au terminat cu părul meu. Eram gata de cina la care mă invitase şahul.

Kazem mă conduse la uriaşele uşi duble ale unei săli de mese, unde se găseau doi slujitori, îmbrăcaţi în mătăsuri fine. Se înclinară de cum mă văzură.

— Oaspete de onoare, baroneasă de Suffolk, doamna Granville-Devere, anunţă crainicul şahului şi întreaga curte se ridică în picioare când am intrat.

O mână se strecură într-a mea, iar eu, întorcându-mă, l-am văzut pe lordul Devere. I-am strâns mâna ca să-i dau de înţeles cât de tare mă bucura prezenţa lui.

— Doamna mea, începu el, ridicându-mi mâna şi ducând-o la buze. Mă aflu aici să vă conduc în separeul nostru, îmi şopti el în ureche, ca să-l pot auzi dincolo de cuvintele de întâmpinare pe care toţi cei prezenţi le revărsau asupra noastră. Se pare că noi nu mâncăm împreună cu cei de la curte.

— Nu? m-am mirat surâzătoare, înclinându-mi uşor capul spre curteni, pe când păşeam pe covorul roşu persan din mijlocul camerei, spre un alt set de uşi duble, mai mici şi cu decoraţiuni mai complicate decât primul.

Încăperea în care intrarăm era cu mult mai opulentă şi mai intimă. Şahul se găsea aşezat în capul unei mese de mică înălţime, înconjurată de multe perne pe care să te întinzi. Erau bucate din belşug pe masă. Mai mulţi servitori aşteptau în picioare în ungherele îndepărtate ale camerei, gata să umple un pahar sau să ia de pe masă o farfurie goală. Şahul se întreţinea cu domnul Taylor şi cu Cingar, care erau aşezaţi unul lângă altul pe o latură a mesei. Amândoi bărbaţii se ridicară la intrarea mea, însă şahul, în calitatea lui de zeu, rămase pe perna sa. Lordul Devere şi cu mine ne înclinarăm în faţa

Maiestăţii Sale, care ne permise cu un gest să ne apropiem.

— Vă rog, luaţi loc lângă mine, lady Suffolk, mă îmbie el cu graţie. Cred că sunteţi o persoană fascinantă.

— Mă simt onorată, Înălţimea Voastră!

Cu o oarecare greutate, din cauza uriaşei crinoline a rochiei mele, m-am aşezat lângă şah, iar fustele mi se umflară ca un balon. Vai, cât îmi mai doream să fiu în straiele mele bărbăteşti, sau măcar într-una dintre rochiile pe corp din copilăria mea. Moda curentă europeană era o mare pacoste pe capul tuturor femeilor de pe continentul nostru.

Şahul susţinu o conversaţie lejeră, până când oaspeţii lui terminară de mâncat. Ne vorbi despre ţara lui, despre variatele lui planuri de modernizare a oraşelor persane. Discută cu Taylor despre celelalte şantiere arheologice care se mai găseau pe teritoriul ţării lui în prezent. Făcu remarci în legătură cu spectacolul de după-masă şi se interesă cum mă simt.

— Baia parcă m-a întinerit, mulţumesc de întrebare, Maiestatea Voastră. Mă simt foarte răsfăţată văzându-mă înconjurată de atâta fast. Cu ochii minţii, am revăzut clipa de intimitate în compania soţului meu spre sfârşitul după-amiezii, şi am adăugat: Nici nu visez să mai apuc vreodată o baie atât de minunată cum e cea de astăzi.

Şahul se arătă mulţumit de laudele mele la adresa ospitalităţii sale şi se uită la soţul meu:

— Aud că sunteţi un foarte bun înotător, lord Suffolk?

Întrebarea aproape că-l făcu pe bărbatul meu să verse vinul pe masă.

— Îmi place să înot ori de câte ori am ocazia, Maiestatea Voastră, răspunse el, fără să confirme sau să nege ceea ce i se spusese şahului.

Înălţimea Sa găsi amuzantă riposta.

— Şi eu la fel, mărturisi el, chicotind.

Apoi îşi schimbă mina, indicându-ne că terminase cu amabilităţile sociale. Sosise momentul să trecem la treburi serioase.

— Prin urmare, continuă el, cum sunt foarte bucuros de darul pe care mi l-aţi făcut cu lăutarul, binevoiesc să vă prelungesc autorizaţia până la izbucnirea unui război între ţările noastre.

— Noi sperăm să nu se întâmple asta niciodată, mărturisi Taylor.

Am avut impresia că încerca să vadă ce gândea şahul de fapt despre această problemă, pentru că era prima oară când deschidea subiectul conflictului din Herat. Şahul, totuşi, nu mai făcu niciun comentariu prin care să ne dezvăluie cât de puţin intenţiile sale în acea privinţă.

Eu aveam alte griji. Felul în care Maiestatea Sa îşi formulase propunerea suna ca şi cum ne-ar fi înţeles intenţia total greşit.

— Sunt încântată că Maiestatea Voastră a fost plăcut impresionată de iscusinţa lui Cingar, am zis. Poate că va binevoi să vă mai cânte o dată, înainte de plecare.

Acum şahul fu cel care păru nedumerit:

— Vă luaţi darul înapoi acasă?

— Darul nostru a constat în cântec, nu în lăutar, Înălţimea Voastră. Cred că m-am exprimat foarte clar. Domnul Choron îmi este un prieten apropiat. Nu pot să vă ofer ceea ce nu deţin.

— Dar ce rost mai are o compoziţie muzicală oferită în dar, dacă la curtea mea nu mai există niciun lăutar care să mi-o cânte? se întrebă şahul, luând o atitudine foarte înţeleaptă faţă de neînţelegerea dintre noi. Speram să pot reconstitui întregul spectacol data viitoare, când ne mai vizitează de Guise.

— L-aş putea învăţa piesa pe unul dintre muzicienii dumneavoastră, propuse Cingar. Aş putea rămâne la curtea Maiestăţii Voastre atâta timp cât prietenii mei vor mai avea treabă pe şantierul arheologic.

— Nu există nimeni priceput la vioară pe care să-l poţi învăţa, declară şahul.

Gândul îmi zbură la Raineath.

— Nu există o femeie în haremul vostru care cântă la un instrument muzical? m-am interesat.

Şahul se arătă foarte nemulţumit de sugestia mea:

— Despre *femeia aia* nici nu poate fi vorba. Nu va mai pune mâna pe o vioară cât trăiesc eu. Asta-i pedeapsa ei pentru că şi-a insultat stăpânul.

M-am uitat la Cingar, căruia femeia în chestiune deja îi stârnise mila.

— Dar de ce n-o omorâţi atunci? ripostă el.

Era evident că ţiganul prefera moartea în schimbul unei vieţi fără muzică.

— Îşi doreşte moartea, îl lămuri şahul.

Era clar că Cingar era pe cale să zică ceva pe care toţi aveam

să-l regretăm la urmă. Din fericire, se amestecă în vorbă lordul Devere:

— Dacă nu vă supăraţi pe mine că vă spun, Înălţimea Voastră, în calitatea mea de soţ şi tată, mi se pare o risipă îngrozitoare să întreţineţi o femeie care nu vă serveşte la nimic.

L-am perceput pe soţul meu rugându-se în gând să nu-i fi adus vreo insultă mai mare decât ar fi putut ţiganul, însă figura impenetrabilă a şahului se mai topi încă o dată într-un surâs.

— Aţi adus un argument bun, lord Suffolk! Şahul se opri din vorbă, lăsând impresia că vedea lucrurile într-o lumină nouă: Dacă îi voi arăta o mare îndurare şi îi voi da voie să se perfecţioneze, poate că atitudinea ei faţă de mine se va schimba în bine.

Am simţit că şahul avea o slăbiciune tainică faţă de Raineath, pentru că atunci când s-a referit la ea, centrii de lumină inferiori de pe corpul său astral se aprinseră ca nişte flăcărui. Nu era dragoste, totuşi, pentru că centrul inimii nu se arătă afectat în niciun fel.

— Felul în care văd eu lucrurile, Maiestate, este ca mai bine să vă fie utilă la curte decât o povară fără rost, îşi întări raţionamentul lordul Devere, care gândea acum la fel ca oamenii locului.

— Iar Raineath este foarte plăcută ochiului, Înălţimea Voastră, am adăugat. Sunt sigură că ducele de Guise vă va invidia pentru muziciana voastră, însă mă îndoiesc foarte tare că-i va mai plăcea să dea iar ochii cu Cingar.

— Ah, da, să nu uit de infama vrajă în care le prinde pe femei domnul Choron, îşi reaminti şahul micul amănunt. Poate ar fi mai înţelept să ţin cât mai departe de haremul meu un asemenea om.

Cingar se apără:

— Asta a fost acum douăzeci de ani, înainte de un foarte fericit mariaj, Înălţimea Voastră. Legenda mea s-a stins în ziua în care m-am cununat cu soţia mea.

— Înţeleg, însă, că soţia dumneavoastră este acum decedată? dori să ştie şahul.

— Nu şi-n inima mea, Maiestatea Voastră, ripostă ţiganul cu atâta durere, încât îi tremură vocea.

— Poate că Înălţimea Voastră i-aţi putea supraveghea lecţiile? i-am propus.

— Oh, aşa voi face! hotărî surâzător şahul, dându-mi de înţeles că ajunsesem la un acord. Domnul Choron va fi tratat în continuare ca oaspete al meu, până când situaţia se va schimba, punând capăt acordului nostru. Între timp, voi avea grijă să se întoarcă la voi viu şi nevătămat, ca să se poată duce acasă.

REVELAŢIA 6

BLESTEMUL INELUȘULUI DE PIATRĂ

— În Evanghelia Vrăjitoarelor, se spune că atunci când cineva găseşte o pietricică cu gaură-n mijloc primeşte un semn special de graţie din partea zeiţei Diana. O piatră rotundă, fie ea mare sau mică, este un semn de bun augur, cu condiţia să nu te mai desparţi niciodată de ea, pentru că cel care o primeşte va lua cu el tot norocul, iar asupra celui care o dăruie se vor abate nenorociri.

Îi explicam legenda soţului meu pentru că, din cauza neatenţiei mele, rătăcisem preţiosul ineluş de piatră, pierzând atât legătura cu Albray, cât şi cu străbuna lui Cingar, Chiara. Mi-am dat seama de grava mea neglijenţă pe când lordul Devere şi cu mine eram conduşi înapoi în camera noastră, după cină. Pe dată i-am dat de ştire lui Kazem despre obiectul pierdut, iar el ne însoţi amabil înapoi în sala de baie, ca să-mi caut mica mea comoară rătăcită, însă ineluşul de piatră nu mai era acolo unde-l lăsasem.

Degeaba mi-am mai lipit palma de locul de lângă piscină unde-mi aşezasem pietricica, pentru a vedea dacă nu puteam să percep cine-o luase, căci prin baie se perindaseră o mulţime de persoane peste zi, aşa încât n-am mai putut repera cu precizie făptaşa din masa de chipuri pe care le scrutam.

— Piesa arată pentru oricine altcineva ca o banală pietricică de râu, însă pentru mine are o mare valoare sentimentală, l-am lămurit pe Kazem, care m-a asigurat că se vor face cercetări pentru a vedea cine îmi găsise talismanul.

— Dar în Evanghelia Vrăjitoarelor nu se specifică dacă ghinionul se abate asupra unei persoane care pierde o asemenea amuletă, spre deosebire de cineva care o dăruieşte, îmi spuse soţul meu în intimitatea dormitorului nostru, încercând să mă aducă la sentimente mai bune.

Vedea el bine că nu-mi mai găseam liniştea.

— Îmi închipui că atâta timp cât ineluşul trece dintr-o mână într-alta, blestemul tot loveşte.

— Am crezut că ţi-ai creat propria realitate, doamnă Devere! Nu-ţi stă în fire să atribui puteri vreunor superstiţii din vechime.

— A crede în magie presupune a accepta şi existenţa blestemului, i-am atras eu atenţia. Aşa cere legea polarităţii.

— Dar nu poţi spune c-ai avut ghinion, încercă el, încrezător, să mă convingă. Tocmai ai reuşit să ajungi prin negocieri la înţelegerea mult visată cu şahul Persiei.

— Asta a fost înainte să-mi dau seama că-mi lipsea pietricica!

— În concluzie, de-acum încolo ne va merge tot mai rău, mă zeflemisi el cu blândeţe.

— Chiar tu însuţi ai căzut sub blestem, în ziua în care ne-am întâlnit şi am scăpat amuleta. Îţi mai aduci aminte? Ai luat-o de jos pentru mine, deşi am insistat c-o să-ţi poarte ghinion, şi uite prin ce iad te-am târât după aceea!

Lordul meu se încruntă, înţelegându-mi raţionamentul, dar tot nu era de acord cu mine:

— Ce-am păţit cu tine a fost numai din vina mea pentru că te-am minţit. N-are nimic de-a face cu niciun blestem!

— Dar s-ar fi putut ca înşelăciunea să nu-ţi fie descoperită, cu mai mult noroc, i-am ripostat.

Pe lordul Devere începea să-l exaspereze argumentul meu, iar îngrijorarea pe care o arătam pierderii ineluşului îi stârnea gelozia:

— Doar nu ţi-ai pierdut chiar tot harul parapsihologic, mă consolă el. N-ai pierdut decât serviciile lui Albray, iar dacă intenţionezi s-o încui pe *Lady du Lac* în garderob, atunci nu văd care mai e problema.

— Te bucuri, nu? N-ar fi trebuit s-o scot niciodată de la mână.

Pentru o clipă, în starea mea de frustrare, l-am bănuit chiar pe lordul meu că-mi făcuse pierdută pietricica.

— Ştiu ce vrei să zici, mă avertiză Devere. Chiar dacă este adevărat că nu mă întristează prea tare să-l văd plecat pentru totdeauna pe amicul tău spectral, nu ţi-aş distruge niciodată intenţionat pacea sufletească într-o asemenea manieră. Dac-aş şti unde se află pietricica în momentul ăsta, crede-mă pe cuvânt, ţi-aş spune.

Bărbatului meu nu-i plăcea deloc când ne certam. Reţinându-

mi frustrarea, i-am explicat care era adevărata mea pricină de îngrijorare.

— Dacă blestemul lui Albray va fi vreodată ridicat de una dintre urmaşele mele, aşa cum mi s-a prezis, trebuie negreşit să găsesc amuleta. Pentru că, fără ea, cum va reuşi una dintre stră-stră-strănepoatele noastre să intre în legătură cu Albray? Cum să-l mai ajute atunci?

— Nu-l poţi chema şi prin altă pietricică? îmi sugeră lordul.

— Nu ştiu, am mărturisit. Ar trebui să găsesc iar o alta… Numai cu ajutorul zeiţei am putut da peste prima!

Am început să mă plimb prin cameră, urându-mă pentru pericolul în care pusesem singura speranţă de fericire viitoare a cavalerului meu, după câte făcuse pentru mine.

— Ar fi trebuit s-o las acasă în cutiuţa ei. Dacă aş fi făcut aşa, acum ar fi fost în siguranţă. Şi dacă cine mi-a găsit-o recunoaşte unealta care este ea, de fapt?

Aceasta era cea mai îngrozitoare posibilitate dintre toate.

— Oricine versat în arta vrăjitoriei i-ar ghici pe dată valoarea.

Lordul Devere se săturase să-mi tot audă tânguielile:

— Acum te ambalezi prea tare. Vrăjitoria nu prea e la mare modă aici, în inima Islamului. Kazem va găsi pietricica şi ţi-o va înapoia mâine-dimineaţă, sunt convins!

Soţul meu se descălţă de cizme şi se trânti pe pat.

— Mi-aş dori să am şi cu optimismul tău, i-am zis, continuând să mă plimb fără rost încoace şi încolo, domolindu-mi, totuşi, pasul.

Oricât îmi doream ca lordul Devere să aibă dreptate în acest caz, premoniţia mea parapsihologică îmi spunea că recuperarea micii mele comori nu avea să fie deloc simplă.

Abia dac-am închis un ochi în noaptea aceea, ca şi-n celelalte nopţi care urmară. Nu eram genul de plângăcioasă, dar gândul că-l pierdusem pe Albray pe vecie în Lumea De Dincolo, fără să-i dau putinţa să-şi ducă misiunea la îndeplinire, fără ca sufletul lui să se mai poată reîncarna, îmi tot umplea ochii de lacrimi.

Cu inima grea m-am întors pe malurile Eufratului, lângă Movila de Catran. Kazem poruncise să se caute prin întregul palat. Toată lumea fusese întrebată dacă nu găsise cineva pietricica mea, dar nimeni n-o văzuse.

— Chiar nu-mi place să te văd atât de deprimată, spuse lordul Devere, oferindu-mi o ceaşcă cu apă. Mai ales din pricina unui alt bărbat.

Privirile îmi rămaseră pironite pe celălalt mal al râului, unde câţiva ştrengari se bălăceau în apă. Mă gândeam la propriii mei copii şi la cât de mult îi adoram. Albray nu avusese niciodată urmaşi, nici nu cunoscuse binecuvântarea unei familii, iar acum, după toate aparenţele, nu mai avea vreo posibilitate.

— Doamnă Devere? mă trezi soţul meu din visare, înghiontindu-mă uşor cu umărul.

L-am privit în ochi:

— Scuză-mă, ai spus ceva?

Îşi dădu ochii peste cap, punându-mi în mână ceşcuţa cu apă.

— Nu te mai recunosc. De ce nu te gândeşti că, poate, ţi-ai pierdut talismanul pentru un temei? Ce vreau eu să zic este că mereu te-ai bucurat de graţiile zeiţei, de ce ţi-ar merge altfel tocmai acum? Să mai existe cineva care are nevoie de ajutorul lui Albray mai mult decât tine? Sau, probabil, este felul firii de a-ţi arăta că trebuie să te bizui pe propriile-ţi haruri, fără să mai recurgi la forţe din afară, care să-ţi rezolve ţie problemele?

— Aşa crezi? m-am supărat pe el, deşi o parte din mine ştia că era doar o formă de a nu accepta că lordul meu avea dreptate. N-aş fi rezistat nicio secundă în faţa acelor spadasini fără Albray.

— Ştiu asta, consimţi lordul Devere, foarte răbdător cu mine. Ce vreau să spun este că dacă n-ai fi avut alternativa ajutorului acordat de dragul tău cavaler, te-ai fi gândit la o altă cale de a-l convinge pe şah şi a căpăta ceea ce vrei, în acelaşi fel în care te-ai descurcat în ultimii douăzeci de ani fără să mai ceri vreun ajutor din partea fantomelor tale.

— Mă rog, acum nu mai am de ales, am constatat cu un suspin prelung, înghiţindu-mi cu greu lacrimile care ameninţau să-mi umple iar ochii. Şi am dezamăgit un prieten drag, iată ceea ce mă doare de fapt.

— Nu poţi fi atât de sigură, îşi puse soţul meu o mână peste a mea. Poate tot vei mai avea putinţa să restabileşti contactul cu Albray printr-o altă pietricică. De ce să te dai bătută, înainte de a epuiza fiecare posibilitate?

Acum chiar că avea dreptate, iar eu mi-am plecat capul, ruşinată de atitudinea mea pesimistă.

— Mă chinuie remuşcările, i-am mărturisit.
Inima îmi era atât de grea, încât o simţeam că s-ar fi prăbuşit cu toată greutatea în uitare, lăsându-mi o gaură adâncă în piept.
— Îmi dau seama ce trebuie să simţi, îmi spuse plin de înţelegere. Şi eu am fost acela care te-a rugat să-ţi dai jos amuleta, drept urmare cum crezi că mă simt eu?
Ştiam că nu glumea cu mine. Chiar dacă nu-l plăcea prea mult pe Albray, înţelegeam ce tulburare îi pricinuiseră lordului Devere cele întâmplate.
— Totuşi, te mustră cugetul numai pentru c-ai ales să reacţionezi aşa în situaţia dată, continuă el, servindu-mi propria mea filosofie de viaţă. Ai fi putut la fel de uşor să-ţi spui în sinea ta că tot răul spre bine, la urma urmei, şi, chiar dacă planează vreun blestem asupra capului tău, va avea asupră-ţi doar atâta putere cât vei fi dispusă să-i acorzi.
— Ai dreptate, am recunoscut eu, alungându-mi tristeţea, dar lăsând să-mi scape un suspin adânc, ca să mă eliberez de nodul vinovăţiei ce-mi stătea în gât de zile în şir. Orice este posibil, dacă permit eu.
— Aşa te vreau! Vorbesc serios, îmi declară el, lovindu-mi uşor ceşcuţa cu apă, ca semn că trebuia s-o beau, altfel mă deshidratam.
Am luat o sorbitură, străduindu-mă să-mi alung gândurile negre.
— Am trecut eu prin lucruri mai grele decât un blestem. Îl voi găsi din nou pe Albray, într-un fel sau altul, m-am hotărât, simţindu-mă mult mai optimistă.
— Abia aştept, glăsui lordul meu.
I-am aruncat o privire care-i dădea de înţeles că eram foarte conştientă de sarcasmul lui.
— Nu, serios, insistă el. Atunci te-aş putea face să te mai gândeşti şi la alte lucruri.
— Îmi pare rău, am spus, hotărând că venise timpul să schimbăm subiectul discuţiei. Mă întreb ce progrese a mai făcut Levi în absenţa noastră.
— Te referi la şantier, din câte-mi dau seama?
Soţul meu arbora un surâs şăgalnic, neputând să-şi ascundă mândria că fiul său era atât de atrăgător pentru femei.
— Mă refeream şi la progresele lui cu domnişoara Koriche, i-

am mărturisit. Sper că ea n-are intenţia să-i frângă inima.

— Sunt destul de impresionat de faptul că Levi a putut seduce o asemenea femeie, zise soţul meu. Asiaticele sunt mai caste decât europencele…

Lordul Devere îşi muşcă limba când observă expresia de pe faţa mea.

— Chiar aşa? m-am răstit eu, prefăcându-mă insultată de acel comentariu.

— Ce voiam să zic era… Se opri să-şi caute cuvintele, apoi îşi dădu seama că nu mai avea cum s-o dreagă. Domnişoara Koriche este atât de rezervată cu majoritatea oamenilor şi, totuşi, cu Levi…, spuse el, ridicând din umeri.

— Da, este puţin cam ciudat, i-am luat vorba din gură. De ce a ales să se comporte aşa? Pentru că băiatul nostru era mai tânăr decât noi ceilalţi, i-a fost ei mai uşor să se încreadă în el?

— Nu-ţi face griji, mă linişti lordul Devere. În câteva zile, vom afla totul chiar din gura lor.

— Sper că i-a mai trecut supărarea pe mine, am spus, regretând că mă despărţisem de Levi fără să mă împac cu el, înainte ca neînţelegerea dintre noi să se agraveze.

— Levi nu poate ţine o supărare cu tine prea multă vreme, ştii foarte bine!

— Dar nu m-am mai interpus niciodată între el şi doamna inimii lui, am adăugat.

— Mă rog, când începem să-l luăm pe „dacă” în braţe…, surâse lordul meu. Dar dacă situaţia s-a îndreptat în absenţa noastră, toate îţi vor fi iertate, mai ales c-ai reuşit să obţii prelungirea autorizaţiei. Cred că ăsta-i un scenariu mult mai pozitiv la care să meditezi.

Până la urmă, reuşi să mă facă să râd:

— Eşti într-o stare de spirit foarte bună astăzi, *my lord.* Mă faci să mă simt ruşinată de gândurile mele.

Soţul meu se bucură văzându-mă râzând. A fost bine că am mai uitat de grijile mele pentru o clipă.

Când am ajuns la Movila de Catran, am găsit şantierul pustiu. Departe de a scăpa de necazuri, mă temeam că acesta era doar începutul. Singurul lucru care mai mişca dinaintea ochilor noştri era un vânt macabru, care ridica nisipul din jurul săpăturilor şi prin micul sat din şantier.

— Vai, Doamne!… Ce s-a întâmplat?

Primul lucru care-mi trecu prin minte era că bandiţii sau agenţii care aplicau legea dăduseră o raită.

— Nu pare să existe niciun semn că s-ar fi dat o luptă, constată Taylor, aruncându-şi un ochi rapid prin sat. Nici nu pare să mai fi rămas cineva pe aici. Bănuiesc că şantierul ne-a fost închis.

— În pofida poruncilor şahului? m-am mirat, gândindu-mă că era imposibil. Să nu fi primit deja *kad-khuda* decretul regal?

Soţul meu ieşi din sediul central al şantierului, unde căutase peste tot. De mult nu-l mai văzusem atât de întunecat la faţă.

— Nici Levi nu-i aici, anunţă el. Toţi servitorii casei şi-au luat tălpăşiţa.

— Să fie Levi în vreo săpătură? am sugerat.

Ne-am grăbit cu toţii spre groapă. Oricât n-aş fi dorit să accept că blestemul ineluşului de piatră pierdut ar fi putut avea vreo legătură cu această ciudată întorsătură a sorţii, îmi dădea impresia unei coincidenţe cam bizare. În cea de-a doua încăpere a străvechii clădiri pe care o dezgropam, gaura din pardoseală se adâncise şi mai mult. Zidurile fuseseră consolidate cu scânduri. Un scripete şi o sfoară fuseseră fixate pe o grindă de deasupra, oferind cuiva mijlocul de a se lăsa în jos. Nu se putea zări fundul gropii, scufundat în beznă.

— Ei, cineva a fost foarte ocupat aici, remarcă Taylor, evident impresionat de progresul fiului nostru.

— Levi! l-am strigat prin hăul întunecat, fără să primesc vreun răspuns.

— Cred că ne-ar trebui o torţă, propuse lordul Devere.

Domnul Taylor aduse obiectul amintit din sediul central şi, aprinzând făclia, am aruncat-o în groapă. Se opri la aproximativ nouă metri sub noi, ca apoi să dispară zăngănind.

— Trepte, deduse domnul Taylor. Propun să coborâm.

— Eu mă duc, se hotărî lordul Devere, scoţându-şi haina. Trebuie să-mi găsesc fiul.

— Este şi fiul meu, am ripostat, neavând de gând să mă dau la o parte.

— N-ai decât să mă urmezi, doamnă Devere, glăsui soţul meu, apucându-se de frânghie. Dar *eu* cobor primul.

Domnul Taylor îl ajută pe lordul Devere să se lase în jos, şi mă ajută şi pe mine să cobor după el. Din fericire, eram

îmbrăcată potrivit, căci mă întorsesem pe şantier călare pe o cămilă. Odată ce am ajuns teafără jos, Taylor aruncă spre noi mai multe torţe neaprinse, pe care să le putem aprinde cu prima, care încă mai ardea puţin mai jos, pe trepte. Apoi lordul Devere îl ajută să coboare pe domnul Taylor, care ni se alătură.

— Treptele astea-s de piatră, am constatat, observând calitatea rară a materialului.

Mi-am amintit pe dată de preoteasa căreia îi aparţinuse pieptănul cu şarpe, de goana ei pe aceleaşi trepte, înainte să fie îngropate şi uitate pe parcursul istoriei.

— Şi pereţii sunt tot de piatră, remarcă Taylor, aproape neputând să-şi creadă ochilor. Ce extravaganţă pentru nişte simple scări.

Părea incitat la gândul de a descoperi o mare comoară.

— Ceea ce ar putea explica de ce această construcţie nu este plină de pământ ca restul ziguratului, specul̆ă lordul Devere. Pereţii sunt destul de rezistenţi pentru a stăvili nisipul şi apa.

— Până acum, i-am atras atenţia. Sau mai bine zis, până când Levi a dezgropat acest pasaj.

Nelinişte pe care mi-o stârnea dispariţia fiului meu îmi strângea inima tot mai tare, cu fiecare secundă ce trecea.

— Să vedem unde ne duce scara asta neobişnuită, da? propuse Taylor. Dacă avem noroc, poate îi vom găsi pe cei care lipsesc.

Treptele, clădite din blocuri gigantice de piatră, coborau adânc sub pământ. La capătul lor se înălţa o uriaşă intrare boltită. Iscusit dăltuite în piatră mai erau glifele străvechi pe care nu le-am putut descifra! Cu toate acestea, trecându-mi degetul peste inscripţie, am avut putinţa să discern amprenta parapsihologică a scribului care a gravat cu mâna lui acest mesaj în piatră. Am rostit cu voce tare tălmăcirea:

„Să nu intre în ăst Lăcaş nimeni care nu-i pregătit să-i împace pe marele scrib şi pe doamna lui, păstrătoarea cheii divine. În Coridoarele din Amenti, cel drept va căpăta binecuvântarea să se bucure de dulcea sevă a florii sacre. Cei nedrepţi nu vor mai ieşi niciodată la lumină.”

— Aveţi multe talente ascunse, lady Devere, remarcă domnul Taylor, surprins că aveam aptitudinea fiului meu de a descifra limbi străvechi.

I-am declarat, nerăspunzând curiozităţii sale:

— Am mai furat şi eu de pe ici, de pe colo prin călătoriile mele!
— Acest avertisment nu sună prea promiţător pentru unul ca mine, glumi Taylor. Voi doi v-aţi descurca mai bine.
— Problema e cum s-a putut descurca Levi, se întrebă lordul Devere, ridicându-şi torţa şi trecând pragul pe sub boltă.
Imensitatea sălii următoare îmi tăie respiraţia. Lumina a trei făclii arzânde nu reuşea să umple întregul spaţiu. Pereţii de piatră se înclinau spre un tavan plat din centru care avea aceeaşi lungime şi lăţime cu aleea din faţa noastră. Şase coloane masive din piatră de fiecare parte a trecerii sprijineau uriaşele lespezi de rocă din tavan.
— Cum dracu’ au reuşit să ridice asta? îşi clătină Taylor capul cu neîncredere, la fel cum savanţii au tot făcut de veacuri, contemplând aproape fiecare edificiu antic cunoscut oamenilor.
— Poate levitaţia să fi fost la mare trecere în Mesopotamia antică? am sugerat eu.
Domnul Taylor presupuse că glumeam şi scoase un hohot de râs. Lordul Devere ştia că vorbeam serios. În perimetrul uriaşelor coloane, cu faţa spre alee, se găseau efigiile gravate a şase zeiţe. De partea cealaltă a coloanelor, cu faţa la pereţii de piatră, erau gravaţi şase zei corespunzători.
— Zeiţele întoarse spre interior ar putea indica faptul că acest altar era îngrijit şi supravegheat de femei, am observat cu voce tare. Presupun că acesta era lăcaşul reginelor-dragon, prinţese şi preotese din Ur care studiau învăţăturile scribului, ale lui Thot, despre care se povesteşte că erau scrise pe cincisprezece table de smarald. Scribul era slujitorul marii mame, numită Ninharsag sau Hathor, iar ea, la rândul ei, îl proteja pe Thot şi îl călăuzea pe calea iluminării.
— Okay, îşi ridică domnul Taylor ambele sprâncene, încercând să fie receptiv la teoria mea, fiind limpede că nu cunoştea mai nimic din marile comori şi documente pe care le scotea la suprafaţă.
Nu puteam desluşi ce se afla la capătul aleii, dar pe latura pilaştrilor, de-a lungul pereţilor spre care priveau zeii, am descoperit un uriaş canal de piatră ce lăsa impresia că fusese acoperit cu cărămizi în ambele direcţii, foarte probabil până la extremităţi.

— Îmi închipui că odinioară au fost canale de apă, comentă Taylor.

— Se zice că străvechea cetate Ur era pe de-a-ntregul înconjurată de un uriaş şanţ cu apă, care alimenta canalele ce străbăteau marele zigurat şi splendidul oraş de sub el, am grăit. Prin urmare, teoria dumitale este foarte probabilă.

Am înaintat cu prudenţă de-a lungul aleii, spre bezna de la celălalt capăt al sălii. Dincolo de coloane se ridica o imensă statuie de piatră, sculptura unui bust de femeie, cu cap de bivoliţă. Între marile ei coarne arcuite din creştet se zărea discul soarelui.

Taylor zâmbi în timp ce noi admiram masiva piesă centrală ce cuprindea aproape întregul perete al incintei:

— Până şi eu pot recunoaşte zeitatea întruchipată de această sculptură!

Se uită la mine, impresionat de comentariul pe care-l făcusem ceva mai devreme.

— Acum înţeleg eu de ce v-a trimis aici lordul Malory, *my ladyl*

Deodată, o lumină apăru înaintea noastră. Ne-am oprit cu toţii în loc.

— Levi? am strigat.

Flacăra, care se dovedi a fi o torţă, începu să se legene încoace şi încolo. Am simţit o mişcare în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut pe lordul Devere legănându-şi făclia în acelaşi fel.

— O reflexie în oglindă, mi-am dat eu seama.

Taylor scrută acea imagine în oglindă, care încă se afla departe de noi.

— Flacăra din oglindă pare ceva mai colorată, constată el.

Se apropie de suprafaţa care o reflecta. Când torţa lui lumină acel material, ni s-a tăiat răsuflarea.

— Aur! exclamă domnul Taylor, încremenit de uimire.

Aurul forma două porţi pe masiva statuie a lui Hathor, unde se găsea pântecul zeiţei. Înainte ca domnul Taylor să le atingă, uşile se deschiseră, glisând în pereţi. Năuc, rămase înmărmurit.

— Dar este imposibil!

— Nu-i chiar aşa de imposibil, îl contrazise lordul Devere. Există documente privitoare la asemenea uşi în Alexandria

antică. Mecanismul se baza pe o piedică sub pardoseală care punea în mişcare o contragreutate, făcând uşile să se deschidă.

Soţul meu se apropie de locul în care se oprise Taylor și arătă cu degetul spre pardoseală:

— Ce ţi-am zis?

În graba lui de a ajunge la uşile de aur, Taylor păşise fără să vrea pe o lungă fâşie de lemn din pardoseală care se continua dincolo de intrarea în încăperea următoare.

— Odată ce treci dincolo de piedică, uşile se vor închide în urma ta, îl lămuri lordul Devere, înaintând iar. Te sperii mult prea uşor, amice!

Pe când treceam pragul uşii boltite, pătrunzând în pântecul lui Hathor, camera dinăuntru se lumină în jurul nostru, cum pereţii erau alcătuiţi din ceea ce păreau a fi tăbliţe din aur masiv. Aceste uriaşe blocuri rectangulare variau în lăţime. Erau aşezate în aşa fel, încât formau semicercuri pe ambele laturi ale camerei circulare. Din curiozitate, am numărat tăbliţele.

— Cincisprezece, am rostit.

— Nu sunt din smarald totuşi, dădu glas evidenţei lordul Devere. Aşadar, este clar că nu sunt tablele de smarald ale lui Thot.

— Dar ar putea fi nişte copii foarte frumoase, am sugerat. Thot a călătorit mult. Probabil că şi-a scris revelaţiile oriunde l-au purtat paşii.

În mijlocul încăperii se înălţa un bazin rotund, plin cu lichid. Când i-am dat foc, lumină întreaga cameră. Ciudat era că în momentul în care lumina se răspândi, am auzit un zgomot, de parcă o mulţime de oameni trăgeau profund aer în piept.

— Slavă Zeiţei! exclamă Taylor şi ochii lui se umeziră de bucurie la vederea tuturor acelor tăbliţe din aur, fiecare gravată meticulos cu fragmente ale unui text antic. Este mai presus de tot…

— Şşt! l-am redus la tăcere atât eu, cât şi lordul Devere.

— Auzi? mă întrebă soţul meu.

— Da.

M-am uitat pe rând la fiecare dintre tăbliţe.

— Ce auziţi? se interesă Taylor în şoaptă.

— Fie că aceste tăbliţe au capacitate de proiectare telepatică, fie există un soi de inteligenţă conştientă legată de fiecare.

Lordul Devere păşi înainte ca să se concentreze asupra fiecărei tăbliţe pe rând.

— Vreţi să spuneţi că tăbliţele vorbesc? ne întrebă domnul Taylor, căruia în mod clar îi venea să pufnească în râs, dar se abţinea din politeţe. Şi ce vă zic?

— Recită textul gravat pe ele, l-am lămurit. I-am arătat cu mâna tăbliţa cea mai apropiată de mine: Asta de aici se numeşte Cheia înţelepciunii, iar asta, i-am arătat-o pe cea de lângă ea, este povestea Naşterii Spaţiului.

— Asta-i Cheia Timpului, ne informă lordul Devere, referindu-se la tăbliţa asupra căreia se concentra.

Era de ajuns să le acorde cineva atenţie pe rând, că glasul fiecărei tăbliţe se trezea la viaţă, deşi, cum domnul Taylor era incapabil să audă ceva, era limpede că se cerea o oarecare aptitudine paranormală pentru a putea face conexiunea telepatică. Am descoperit că, dacă dădeam atenţie unei tăbliţe pe sărite, aceasta sărea peste capitole şi îşi relua învăţămintele de oriunde doream. Încă mai uimitor era faptul că discursurile se rosteau în limba engleză, dar dacă doream să le aud în latină ori italiană, sau în oricare dintre limbile pe care le ştiam, atunci tăbliţa îmi făcea pe voie. Ceea ce sugera că acele inscripţii erau înzestrate cu un soi de intelect, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era omenesc sau artificial, fără să cercetez mai bine.

— Ce incredibilă creaţie, autentic paranormală, am murmurat cu profund respect faţă de autorul lor.

Puteam să îndrăznesc să ating una dintre tăbliţe ca să aflu cine a fost autorul lor?

— Aşteptaţi! se încruntă domnul Taylor, pe când îşi ciulea urechile. Aud şi eu ceva. Îmi pare… o femeie ce se tânguie.

Am renunţat să mai ating tăbliţa de lângă mine şi mi-am întors atenţia de la text. Fireşte că auzeam şi eu vaierul.

— Vine de acolo, ne arătă Taylor cu degetul un prag boltit care ducea în străfundurile ruinei.

Şovăind, lordul Devere şi cu mine am întors spatele tăbliţelor. Aveam destul timp să le studiem mai târziu.

Prin acea intrare boltită se găsea o altă sală uriaşă. Lordul Devere se opri în faţa bolţii, observând o cavitate în cadrul placat cu aur.

— Un alt set de uşi, presupuse el, deschise de cineva, mai înainte de a pătrunde noi.

— Levi? am dat eu glas întrebării pe care ne-o puneam amândoi.

— Ia uitaţi-vă la asta!

Domnul Taylor se învârtea în cerc, pătrunzând mai adânc în încăperea tot rotundă. Forma altarului părea să indice că acest templu nu făcuse nicicând parte din ziguratul de deasupra, ci fusese construit iniţial ca un adăpost subteran secret. Coloane gigantice susţineau plafonul înalt, a cărui cupolă închipuia o uriaşă floare de lotus, cu totul şi cu totul din aur. Petalele ei se deschideau deasupra unei platforme centrale ridicate în mijlocul templului. În vârful scării platformei se găsea un bloc circular de altar, din argint.

— Această descoperire este fără precedent! strigă Taylor.

Am remarcat că pardoseala de sub picioarele mele nu mai răsuna nici ca piatra, nici ca lemnul. M-am lăsat pe vine, ca să-i văd mai bine suprafaţa lucioasă, netedă.

— Aur roşu! i-am spus soţului meu.

Amândoi mai văzusem acest metal rar mai demult, pe Sinai, ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: cei care clădiseră acest templu ştiau să producă Focul-Stea pe cale alchimică.

Focul-Stea, pe lângă utilizarea lui la accelerarea procesului de iluminare spirituală a purtătorilor genei lui Isis, mai era folosit la întărirea metalelor preţioase la un nivel excepţional, sporindu-le şi greutatea, odată ce metalul revenea la o stare rece şi solidificată. Dar când aceste metale elastice erau încălzite la temperaturi extreme, superconductivitatea lor le făcea să leviteze, ba chiar să se disipeze uneori pe de-a-ntregul.

— Noroc bun la jefuirea acestui templu de comorile lui! mormăi soţul meu către mine.

Domnul Taylor nu era atent la observaţiile noastre. Încă se mai învârtea în cerc, admirând tavanul din aur.

Am observat ceva pe altarul de argint şi am luat-o la goană pe lângă Taylor. Torţa lui lumina porţiunea din argint, iar eu am desluşit că un lichid întunecat îl pătase pe margini, prelingându-se pe treptele scării în jos.

— Este sânge, am constatat atingându-l şi ridicându-mi degetele în lumină. Şi nu s-a închegat încă.

Am urcat cu greu scările abrupte, aşteptându-mă să-mi găsesc fiul, dar am dat peste trupul unei femei zăcând pe

marele bloc de argint ca ofrandă, cu ambele încheieturi ale mâinii tăiate. I-am dat părul la o parte de pe faţă:

— Domnişoară Koriche!

Degetele mele îi căutară pulsul la baza gâtului.

— Trăieşte încă, am strigat spre ceilalţi.

Era un miracol, având în vedere cantitatea de sânge care se scursese din ea. Am început să-mi rup basmaua de pe cap în mai multe fâşii, pentru a-i bandaja rănile.

— Dumnezeule mare! exclamă Taylor, şocat să-şi găsească lingvista într-un asemenea hal. Apoi, observând ispititoarea rochie din mătase albă pe care domnişoara Koriche o purta, adăugă: Apele liniştite sunt întotdeauna adânci!

— Nu, protestă slab domnişoara Koriche, care-şi revenise în simţiri pe jumătate, faţă de primul ajutor primit de la mine. Nu merit eu…

— Ce s-a întâmplat aici?

Am scuturat-o puţin, ca să văd dacă puteam s-o ajut să-şi revină pe de-a-ntregul.

— Unde-s ceilalţi? Unde-i Levi?

— Dus… murmură ea.

— Dus unde? am întrebat-o eu alarmată, ridicându-i trupul şi sprijinind-o de mine.

— Au venit după el…

— Cine?

O loveam cu palmele peste faţă în speranţa că o voi face să nu leşine iar, însă trupul ei se lăsă moale în braţele mele.

— Hai s-o readucem în simţiri, propuse lordul Devere, pe cât de calm îi permitea să fie neliniştea din sufletul lui. Şi să ne rugăm pentru viaţa ei.

Luă fata în braţe şi ne grăbirăm spre scară.

— Vii, domnule Taylor? l-am întrebat, observând că amfitrionul nostru părea să nu se mai poată smulge din locul acela, absorbit cum era în calculele potenţialului profit pe care l-ar fi putut stoarce din această descoperire, în ciuda colegei lui pe moarte.

— Vin acuma, răspunse el, neluându-şi ochii de la imensul lotus de aur de deasupra.

Domnişoara Koriche era într-o stare foarte gravă. Era palidă, rece şi încă inconştientă.

— Tot ce ai de făcut este s-o atingi, iar noi vom şti ce s-a întâmplat, mă îndemnă soţul meu.

Domnul Taylor ne lăsase singuri cu pacienta, pretinzând că are de scris urgent nişte scrisori. Era o adevărată dilemă morală. Detestam să mă amestec în gândurile personale ale altora, deşi în acest caz chiar aveam un temei solid.

— Dacă moare, va duce cu ea în mormânt ceea ce ştie, încercă să mă convingă lordul Devere.

Nu-i stătea în fire să mă încurajeze să fac abuz de harurile mele.

— Spiritul ei ar putea opta să comunice cu mine, am spus, ştiind prea bine că era un contraargument firav.

— Dar ar putea la fel de bine să te refuze, îmi spulberă el cu politeţe protestul. Ce te face să crezi că domnişoara Koriche s-ar încrede mai mult în tine după moarte decât în viaţă? Şi chiar şi aşa, dacă se trezeşte din leşin, s-ar putea să nu ne divulge nimic.

M-am dat bătută:

— Prea bine, o voi face… de dragul lui Levi.

— Nu trebuie să-ţi justifici fapta faţă de mine, mă încurajă lordul Devere surâzând.

Ştiam că-mi purta recunoştinţă pentru hotărârea luată. Mi-am pus o mână peste a domnişoarei Koriche şi mi-am concentrat ochiul interior, spre a mă conecta la subconştientul ei. I-am transmis următoarea întrebare: *Ştii ce s-a întâmplat cu Levi?*

Drept răspuns, o cascadă de imagini şi de sunete mă fulgeră ca-ntr-un caleidoscop, derulându-se invers de cum s-au petrecut, apoi viziunile se fixară într-o anumită ordine. Eram, sau mai bine spus domnişoara Koriche era în sălaşul cu două camere de deasupra descoperirii noastre, discutând cu Levi. Din câte se părea, era prima noastră zi la Movila de Catran, iar săpăturile mai serioase la cea de-a doua încăpere nu fuseseră încă demarate…

Levi rămăsese cu domnişoara Koriche, după ce noi, ceilalţi, plecaserăm să inspectăm restul săpăturilor. Spusese că dorise să discute cu ea amănuntele mai subtile ale străvechii limbi sumeriene. Domnişoara Koriche îi explica simbolurile de pe copia ei, când băiatul meu o întrerupse.

— Poţi să nu te mai prefaci acum, de vreme ce am rămas singuri, o asigură el.

— Nu sunt chiar aşa de sigură că ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Granville-Devere, protestă ea, iar eu am simţit-o zâmbind, datorită curiozităţii.

Levi îi întoarse surâsul cu unul foarte fermecător:

— Vreau să zic că mă aşteptam să te întâlnesc aici, în Persia. Dumneata mă aşteptai pe mine? Am crezut că văd o umbră de recunoaştere în ochii dumitale când am făcut cunoştinţă. Să mă fi înşelat?

Domnişoara Koriche fu atât de impresionată de încrederea lui deplină, încât ezită între a recunoaşte adevărul şi a-şi păstra masca. Poate le reuşea pe amândouă?

— Mi s-a prevestit că veţi intra în viaţa mea, admise ea, spre marea încântare a lui Levi.

— Ţi s-a prevestit de către dumneata însăţi?

— Poate, glumi ea cu el, iar surâsul lui Levi deveni precaut.

— Îţi râzi de mine? o întrebă el.

Domnişoara Koriche făcu din cap semn că nu şi începu să se descheie la rochie, începând de la gât. Levi fu plăcut surprins să vadă familiarul semn din naştere între sânii ei.

— Acum mă credeţi? îl întrebă ea.

Levi se topi tot într-un zâmbet, pentru că semnul ei din naştere era identic cu al lui, situat pe spinare, între omoplaţi, la fel ca al meu.

— Argumentul dumitale este foarte convingător, o asigură el.

Domnişoara Koriche se încheie la loc, apoi scoase un obiect din buzunar. Era înfăşurat într-o eşarfă, aceeaşi pe care Levi dorise să-mi încerc puterile parapsihologice în ziua plecării noastre la Bagdad.

— De fapt, am un cadou pentru dumneavoastră, îi atrase ea luarea aminte, apropiindu-se de fiul meu şi punându-i cu blândeţe în mâini darul ei.

— Este cam greu, comentă Levi.

Fu surprins, când desfăcu legătura, să găsească un lanţ lung, fin, de aur, pe care atârna un pandantiv din acelaşi metal, prelung, gravat cu hieroglife antice.

— „El aşteaptă sub lotus”, citi Levi cu voce tare inscripţia, întrebându-se de ce-i dăruia domnişoara Koriche tocmai lui un asemenea obiect.

— Este un mesaj din partea doamnelor Elohimilor, preciză ea. Am fost informată că-i veţi găsi cu timpul sensul şi vă va sluji în ţelul pe care-l urmăriţi în Orient.
— Aveam impresia că scopul meu era să te întâlnesc pe dumneata, se miră Levi.
— Nu sunt decât un simplu mesager, îl lămuri domnişoara Koriche, însă mi-am dat seama că juca un rol mai însemnat în misiunea lui Levi decât era pregătită să recunoască la prima lor întâlnire.
— Nu-i la fel cum am prevăzut eu, se aventură el, săgetând-o cu un zâmbet şăgalnic.
Domnişoara Koriche îi răspunse cu un surâs sfielnic:
— Îmi permiteţi?
Ridicând pandantivul din eşarfă, ea i-l atârnă de gât. Când Levi luă în mână medalionul lunguieţ ca să-l admire, pe dată închise ochii, absorbit în percepţiile lui interioare. După o vreme, deschise ochii şi anunţă:
— Ştiu ce înseamnă.
— Eram sigură că veţi afla, îl asigură domnişoara Koriche, cu inima plină de admiraţie.
— Am nevoie de ajutorul câtorva dintre muncitori, o informă el, plin de entuziasm pentru proiectul său.
— Da.
Era clar că domnişoara Koriche se lăsa prinsă de încântarea lui, pentru că râse:
— Sunteţi exact aşa cum mi s-a dat de înţeles.
— Cine ţi-a dat de înţeles? dori să ştie Levi.
— O putere superioară, atât îi destăinui ea. Cei care cuvântă nu ştiu, iar cei care ştiu… nu cuvântă.
Pe Levi îl distră răspunsul ei.
— Pot să vă ajut să vă găsiţi o echipă, schimbă subiectul domnişoara Koriche. Când doriţi să începeţi?
— La noapte, o lămuri el.
Tânăra se arătă surprinsă de nerăbdarea lui de a o ajuta în propria ei misiune secretă, chit că el habar n-avea. Levi Granville-Devere era cu adevărat trimisul zeilor, aşa cum i se promisese.
— Voi vedea ce voi putea aranja, încheie ea.
Percepţia mea făcu un pas înainte în timp, iar eu am mai întrezărit doar mici fragmente din ceasurile intime pe care

domnişoara Koriche le petrecea în compania fiului meu. Interesul lor comun pentru săpături îi apropie foarte tare şi foarte iute, deşi tânăra femeie avea grijă să nu-şi divulge niciodată interesul ei special în săpături. Am simţit că Levi avea impresia că lingvista se afla acolo doar pentru a-l ajuta în misiunea lui, pe care n-o discutase deschis cu ea. Fie băiatul meu presupunea că ea ştia care-i era obiectivul, fie păstra pentru sine intenţionat ceea ce-i revelase lănţişorul de la gât.

Pe urmă, amintirile domnişoarei Koriche făcură un salt în noaptea din ajunul plecării noastre spre Bagdad, noaptea în care dispăruse din patul băiatului meu. Din puţinul pe care am reuşit să-l percep din acea seară, îmi dădeam seama că ea se îndrăgostise cu adevărat de Levi, dăruindu-se de bunăvoie. Cu toate acestea, fugise din patul lui plângând, în toiul nopţii, lăsându-l să doarmă în continuare, fără să ştie nimic de plecarea ei. Crezuse că săvârşise o greşeală îngrozitoare cedându-i fiului meu atât de curând, deşi a-l seduce fusese intenţia ei în tot acest răstimp.

— Nu mai pot continua, am zis, dând drumul mâinii domnişoarei Koriche. Este mult prea personal şi prea bizar. Nu-mi place să spionez viaţa intimă a iubitei fiului nostru.

— Ai aflat ce-a păţit Levi? mă întrebă lordul Devere.

— Nu, n-am ajuns până acolo.

— Atunci pentru ce ţi-ai mai încălcat propriul cod moral?

Soţul meu se arătă frustrat de lipsa noastră de progres.

— Mai există şi o altă cale, mi-am dat seama, povestindu-i ceea ce deja aflasem. I-am putea administra domnişoarei Koriche o transfuzie de sânge. Când îşi va reveni în simţiri ne va spune ce dorim să ştim… Tot ce ne trebuie este doar o seringă.

— Ai înnebunit? N-ai citit despre ultimele descoperiri ale doctorului Blundell[23] în privinţa asta? În numai cincizeci la sută dintre cazurile lui transfuzia de sânge a reuşit, şi nu şi-au dat seama de ce. Am putea s-o omorâm!

— Oricum e pe moarte, *my lord.* Simţeam cum sufletul ei ostenit tânjea să se desprindă de fragilul său vas pământean. Regăsirea fiului nostru este mai importantă decât viaţa acestei

[23] Blundell, James (1791—1878), obstetrician britanic care a efectuat prima transfuzie sanguină de succes în tratarea unui caz hemoragic.

fete? l-am întrebat.

Lordul Devere nu mai scoase niciun cuvânt cât rumegă în minte întrebarea.

— Sunt ferm convinsă că sângele meu o va reînvia, am adăugat.

— Ce te face să fii atât de sigură?

Lordul meu nu mai avea răbdare. Am dat la o parte pătura în care o înfăşurasem pe fată şi am tras în jos decolteul adânc al rochiei sale de mătase, arătându-i semnul de naştere pe care-l aveam atât eu, cât şi lordul Devere.

— Are acelaşi sânge cu noi, oftă el, după care îşi miji ochii cu suspiciune: De ce am dintr-odată sentimentul că misiunea noastră nu este, de fapt, de a aduna informaţii pentru fraţi? Dac-ar avea, în realitate…

— … de-a face cu Levi? Mă gândisem și eu la acelaşi lucru. A-l aduce acolo unde doreşte frăţia să se afle! M-am mâniat imediat. Sper să mă înşel, pentru că altfel, vai şi amar de Malory. Dacă se dovedeşte c-am avut dreptate, am să-l omor cu mâna mea!

Accesul meu de furie transmise un val de şoc din fiinţa mea care aproape că-l doborî pe soţul meu.

— Uşurel, dragostea mea, mă domoli lordul Devere. Nu-i nimic sigur deocamdată.

Doar de două ori în viaţa mea mi-am dat frâu liber puterii mele psihocinetice cu toată viteza. În ambele dăţi m-am aflat într-o primejdie de moarte şi în ambele cazuri au avut loc tragedii. Această energie nu mi se activa decât prin frică şi mânie, drept urmare n-o puteam controla. Iată de ce mi-era teamă să recurg la ea în mod conştient.

Domnul Taylor se întoarse, arătând puţin zguduit pe când intra pe uşă, împleticindu-se:

— Aţi simţit cutremurul de adineauri? Aproape că m-a luat pe sus.

Mi-a trebuit un mare efort de voinţă ca să nu mă descarc asupra gazdei noastre. Cu puterea unui singur gând, puteam să-l ţintuiesc de perete şi să storc de la el tot ce ştia. Totuşi, în felul acela îmi etalam întregul potenţial faţă de un duşman posibil. Mai bine să nu ştie de ce eram cu adevărat în stare.

— Există vreo trusă medicală pe aici pe undeva în care am putea găsi o seringă şi un scalpel?

Soţul meu îi distrăsese atenţia domnului Taylor cu întrebarea lui, în acelaşi timp întorcându-l şi conducându-l înapoi către uşă.

— Desigur, spuse domnul Taylor, năucit de întrebare.

— Nu vreţi să fiţi atât de bun să o căutăm?

Ieşind pe urmele gazdei noastre, soţul meu închise uşa în urma lor, lăsându-mă să mă calmez în singurătate şi să cântăresc situaţia.

Îmi era domnişoara Koriche prietenă sau duşmancă? Iar dacă se dovedea că-mi este adversară, faptul de a-i cerceta gândurile devenea mai puţin reprobabil? Şi dacă mă înşelam în privinţa transfuziei de sânge? Dacă bărbatul meu avea dreptate, iar domnişoara Koriche ducea cu ea în mormânt amintirile ei legate de ceea ce i se întâmplase lui Levi? Dacă una dintre frăţiile secrete îl capturase, nedorind să fie găsit de noi, s-ar putea dovedi că era aproape imposibil a i se da de urmă, chiar şi pentru mine. Domnişoara Koriche rămânea singura şansă de a-l mai regăsi.

Îngrijorarea pentru fiul meu fu mai puternică decât bunul-simţ. Aşezându-mă lângă muribundă, i-am luat iar mâna într-a mea.

Ce s-a întâmplat după ce l-ai părăsit pe fiul meu în noaptea aia?

Domnişoara Koriche se urcase pe o cămilă şi fugise de pe şantier până în cel mai apropiat sat, unde se ascunse timp de o săptămână, ca nu cumva să-i destăinuiască lui Levi ce ştia. Ultimul lucru la care se aşteptase din întâlnirea cu el era să-i fure inima. De ce nu prevăzuse această întorsătură a lucrurilor niciunul dintre cei bătrâni şi înţelepţi? Ori s-o fi prevăzut? Ştia că era o încercare, însă inima îi era prea răvăşită ca să mai poată hotărî ce era mai bine să facă. Ce avea să se aleagă de iubitul ei apusean? Niciodată nu-şi închipuise că-i va duce grija. Însă acum, când ajunsese să-l cunoască pe Levi, n-avea nicio intenţie să-l trădeze. A-i purta copilul în pântec era o cinste la fel de mare ca a purta pruncul unui zeu! Domnişoara Koriche ştia însă că superiorii ei n-aveau să gândească la fel.

Trebuie să mă întorc, se hotărî ea într-un târziu. *Să-mi duc la îndeplinire sarcina pentru care am fost zămislită.*

Era clar că Levi fu încercat de sentimente amestecate când o

revăzu pe domnişoara Koriche la întoarcerea ei pe şantier, cu câteva zile înainte de revenirea noastră.

— De ce ai plecat fără să-mi spui un cuvânt? o luă la rost. De îngrijorare nici n-am mai ştiut de mine.

Se abţinu s-o îmbrăţişeze, până când nu primi un răspuns. Ea îi mângâie obrazul, plină de tandreţe.

— N-am avut intenţia să-ţi stârnesc îngrijorarea, îl domoli ea. O situaţie s-a ivit brusc, de o însemnătate divină, ce mi-a solicitat pe dată întreaga atenţie. N-am mai avut timp să informez pe nimeni. Te rog, crede-mă că ţi-aş fi spus dacă mi s-ar fi dat voie.

Grăia adevărul, ceea ce-i ascundea şi mai bine înşelăciunea. Levi se lăsă liniştit de mângâierea ei. O apucă de mijlocel cu amândouă mâinile, trăgând-o mai aproape de el:

— Eşti o femeie foarte misterioasă, domnişoară Koriche.

— Şi dumneata eşti un bărbat misterios, îl sărută ea, fără să se mai sinchisească de cine i-ar fi putut vedea.

Dar, când s-au desprins din îmbrăţişare, ea-şi dădu seama, în sfârşit, că nu se afla nicio suflare de om în tot şantierul.

— Unde sunt muncitorii?

— Le-am dat tuturor un concediu plătit de o săptămână, la fel şi personalului de la centru, o lămuri el, conducând-o la excavaţie.

— De ce să faci asta? îl mustră ea, de teamă că faptul ar putea întârzia descoperirea curţii dragonilor.

— Am reuşit să dezgropăm o scară de piatră, Ajalae, o anunţă Levi, cu glasul plin de entuziasm.

— Poftim?

Era încântată şi, în acelaşi timp, speriată de moarte.

— Hai, vino să-ţi arăt!

O îndemnă să-l ia de mână, iar ea se supuse, încercând cu disperare să nu revină asupra deciziei sale de a rămâne devotată propriei misiuni şi de a nu-i spune nimic lui Levi despre pericolul care-l păştea.

Jos, în sala tăbliţelor, uşile de aur care duceau spre templu nu erau încă deschise. Gravată în uşi, se putea desluşi următoarea ghicitoare, scrisă în acelaşi alfabet străvechi cu capacitate de tălmăcire telepatică:

„Pe Vechiul Tărâm un Cuvânt fermecat s-a făurit
Spre-a deosebi demonul umbrelor de omul ce-n lumină păşeşte.
Rosteşte cuvântul ce numai de om poate fi rostit
Ori întoarce-te pe al tău tărâm de noapte ce veşnic dăinuieşte!”

Levi îi transmise înţelesul inscripţiei domnişoarei Koriche, care se arătă copleşită.

— Nici măcar eu nu puteam descifra aşa ceva, recunoscu ea.

Îl privi. O mai uimise încă o dată, aşa cum făcuse neîncetat de când îl cunoscuse. Fusese avertizată că tânărul domn Granville-Devere era bănuit c-ar deţine un mare potenţial parapsihologic, însă el nu se grozăvise niciodată cu acest aspect. Sigur nu-i vorbise nicicând despre harurile sale. Îi destăinuise doar că ea îi apăruse într-un vis.

— Ştii cumva şi la ce cuvânt se referă? îl iscodi ea.

— Nu încă, recunoscu Levi, deşi nu părea prea dezarmat de neştiinţa lui.

Domnişoara Koriche îşi înăbuşi un oftat de uşurare.

— Dar sunt convins că răspunsul se găseşte pe una dintre aceste tăbliţe, arătă Levi către cele cincisprezece inscripţii ce acopereau pereţii sălii rotunde. Le studiez şi le înregistrez în memoria mea de ceva vreme. Nu va trece mult până când voi dezlega ghicitoarea.

Domnişoara Koriche îşi reţinu cu greu sentimentul de veneraţie ce i-l trezea în suflet incredibila descoperire. Poate dacă reuşea să-l mai întârzie pe Levi în potolirea setei lui de cunoaştere, s-ar fi ivit anumite circumstanţe care să-i schimbe soarta.

— Mi-ai dus dorul? îl întrebă ea cu o voce seducătoare.

Levi, însă, se concentra asupra tăbliţei din faţa lui.

— Aici, în Cheia Misterelor, se face referire la Atlantida şi la venirea Copiilor Umbrelor care au fost chemaţi din marele adânc…

Levi fu surprins de un sărut.

— Numai muncă grea fără niciun pic de distracţie e foarte rău pentru sufletul unui bărbat, îl ademeni domnişoara Koriche, luându-l de mână şi conducându-l afară din camera tăbliţelor.

Băiatul meu nu se lăsă rugat de două ori să-şi lase deoparte

treaba pentru o vreme.

— Sunt aici de zile în şir, prin urmare cred c-ar fi cazul să mă mai odihnesc, consimţi el.

Domnişoara Koriche surâse:

— Nu m-aş bizui pe prea multă odihnă dac-aş fi în locul tău.

REVELAŢIA 7

ÎNŞELĂTORUL CUVÂNT AL UMBRELOR

— Înainte de scufundarea Vechiului Tărâm, fiinţe dintr-un ciclu cosmic inferior fură chemate printr-o poartă interdimensională de către oamenii care tânjeau după puterea materială. Numai prin voinţa omului și extragerea spiritului din sânge se putură ele întrupa. Se mişcau numai în unghiuri, niciodată în curbe. Prin farmecele lor, umbrele putură lua înfăţişarea oricărui om. Cei Şapte Seniori Cosmici, atotputernici în magie, făuriră un cuvânt secret, pe care omul singur îl putea rosti, iar acest cuvânt era…, citi Levi cu glas tare de pe o tăbliţă,… *Kininigen!*

Domnişoara Koriche intră în sala tăbliţelor tocmai pe când îl auzea pe băiatul meu dând glas străvechiului cuvânt. Reuşise să-l distragă de la studiul lui timp de o zi şi jumătate, însă vigilenţa îi fu până la urmă biruită de nevoia de somn, lăsându-l pe fiul meu să se strecoare afară din culcuşul lor, pe nesimţite. Spre marea ei spaimă, uşile de aur care până atunci baricadaseră intrarea în templu se deschiseră ca răspuns la cuvântul rostit de Levi.

— Da! se bucură băiatul meu de propriul succes, în vreme ce se apropia de prag.

— Nu, Levi, nu trebuie să intri în templu, îl avertiză domnişoara Koriche, alergând după el şi apucându-l de braţ.

— De ce ţi-e aşa de frică, Ajalae? o întrebă el cu tandreţe.

— Mă tem să nu te pierd, îi mărturisi ea, simţind că viaţa ei nu mai merita trăită fără el.

— Asta-i o prostie, spuse Lovi, cu glas potolit, când m-ai minţit cu fiecare cuvinţel şi gest pe care l-ai schimbat cu mine.

Inima domnişoarei Koriche se zbătea în piept ca o pasăre rănită:

— Ştii?

Se făcu mică, îndepărtându-se de el, ruşinată şi uimită. Pe el păru să-l întristeze răspunsul ei.

— Acum ştiu.

Domnişoara Koriche era de două ori mai tulburată, să afle că tânărul ei prieten tocmai o prinsese cu mâţa în sac.

— Simt cum se trezeşte în mine o memorie de proporţii vaste, continuă el. Mă cheamă să-mi părăsesc această formă fizică pentru o vreme. Nu m-aş putea îndupleca să-i răspund la chemare dac-ar însemna să frâng inima cuiva la care ţin atât de mult.

Domnişoara Koriche oftă emoţionată. Dorea atât de mult să-i dovedească lui Levi dragostea ei, dar el îi făcu semn să tacă, ridicând un deget, până când îşi termină propria mărturisire:

— Aud vocea din spatele proiecţiei verbale a tăbliţelor. Mi s-a adresat direct azi-dimineaţă, vorbindu-mi despre adevărata mea menire şi cale în viaţa asta. Mi-a mai arătat cum aş putea confirma tot ceea ce-am aflat. Când scribul mi-a zis că aleasa inimii mele mă ademenea într-o capcană iscusit întinsă, i-am contestat murdara afirmaţie cu vehemenţă. Atunci el mi-a explicat că nu eşti îndrăgostită de mine, ci te afli aici ca să-i satisfaci *lui* dorinţele, odată ce-i voi ceda controlul asupra vasului pământesc în care vieţuiesc pe Pământ.

Cuvintele lui îi pătrunseră domnişoarei Koriche adânc în inimă, fiindcă înţelegea ce rană deschisese în inima lui Levi lovitura mortală pe care i-o dăduse ea.

— Te rog, nu merge mai departe ca să-mi faci mie în ciudă, îl imploră ea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Chiar te iubesc, Levi, altfel n-aş fi aici să te împiedic.

— Tot mai crezi că asta-i o capcană, constată el, luându-i spusele drept o dovadă a vinovăţiei ei.

Pentru a-şi ascunde lacrimile şi mâhnirea, Levi îşi scoase torţa dintr-un suport fixat pe zid şi trecu pragul intrării în templu.

— M-am tot frământat să-ţi spun adevărul! strigă după el domnişoara Koriche, însă starea ei emoţională care se deteriora rapid nu reuşea să-l abată pe băiatul meu din drumul lui. M-am întors aici, trădând tot ceea ce am ştiut şi am învăţat, ca să-ţi salvez ţie viaţa.

— Indiferent dacă lucrurile stau sau nu aşa, mi s-a confirmat acum adevărata mea menire, grăi Levi. Du-te acum şi pregăteşte-te să mergi pe calea aleasă de tine, pentru că o viaţă pentru care te-ai pregătit nu trebuie irosită în van. Văd ce

ispită reprezinţi, Ajalae. Este clar că lumea fizică n-are nimic de oferit unuia ca mine în momentul ăsta.

Domnişoara Koriche oftă, jignită de comentariul iubitului său. Levi se opri din mers, ca să se uite la ea:

— Nu vreau să te jignesc, pentru că nu mi-ai ales tu destinul. Tu n-ai nicio vină pentru tot ce s-a întâmplat. Mi-ai făcut un mare serviciu... Chiar aşa. Părea senin şi împăcat: Fiindcă ţie ţi-a fost dat să-mi îndrumi paşii către epifania asta. Dacă ar trebui cineva să fie de vină, atunci eu sunt acela, pentru că nu mi-am dat seama mai devreme de adevărul despre noi, lăsând să se ivească probleme între noi doi. N-am fost făcuţi unul pentru celălalt, tu şi cu mine.

— Nu spune asta, te rog...

Domnişoara Koriche făcu un pas spre Levi, dar se trezi în aer, zburând ca o rachetă înapoi. Ţipă când trecu prin sala de la intrare, urcă scările de piatră, ieşi prin acoperişul clădirii cu două camere, străbătând zona săpăturilor şi aterizând în sediul şantierului, unde se prăvăli în propriu-i pat.

Odată ce trecu primul şoc, pe tânără o podidiră lacrimile, tremurând ca varga. Dacă de asta era capabil Levi bărbatul, se speria la gândul puterilor lui ca zeu. Singurul fel în care s-ar mai fi putut apropia din nou de băiatul meu era să se pregătească, aşa cum o îndemnase el. Îşi şterse lacrimile. Dintr-un compartiment secret al cufărului ei scoase repede straiele unei virgine vestale. Părea o ipocrizie din partea sa să îmbrace un asemenea costum, însă omul şi zeul erau de-acum unul şi acelaşi, doar conştiinţa mai diferea.

În momentul în care domnişoara Koriche se întoarse la sanctuarul din templu, Levi zăcea nemişcat pe piatra de altar. Uriaşa încăpere rotundă era luminată doar de torţa lui, fixată alături de altarul mai înalt pentru ofrande, sub petalele florii de lotus.

Nu mai pierdu vremea, se urcă pe altar şi se reculese lângă iubitul ei:

— Levi? Se încumetă să-i dezmierde obrazul cu o mână. Mă auzi?

Lacrimi îi ţâşniră iar din ochi când nu primi niciun răspuns. Atunci, subit, pleoapele lui se deschiseră, iar el o privi lung.

— Bună, îi vorbi ea în sfârşit, rupând îndelungata tăcere.

— Bună, îi răspunse el, ridicându-se în capul oaselor şi

uitându-se în jur. De ce-ai venit aici?

Ea se încruntă, plină de suspiciune. Mina lui i se părea bizară şi străină. O lucire nepământeană îi ieşea prin albul ochilor. Privirea lor era hipnotică.

— Levi? îndrăzni ea.

— Nu, îi răspunse el. S-ar putea ca el să nu se mai întoarcă pentru o vreme.

Domnişoara Koriche gemu îngrozită, atât din pricina pierderii lui Levi, cât şi pentru faptul că se adresa marelui Ibis.

— *Stăpâne!* Se înclină până la pământ dinaintea lui: Te rog, îmi iartă neobrăzarea.

El zâmbi, amuzat de veneraţia şi spaima ei:

— Îmi dau seama că-mi cunoşti bine vasul pământesc, aşadar îngrijorarea îţi este de înţeles.

Se ridică în picioare, fără să-şi mişte un singur muşchi, doar levitând în poziţie verticală. Domnişoara Koriche nu îndrăzni să ceară entităţii mai multe informaţii cu privire la Levi şi la locul unde s-ar afla. Dacă sufletul iubit de ea era acum izgonit din lume, nu prea mai avea rost să nutrească speranţa că mai putea trăi împreună cu el într-o căsnicie obişnuită, nici măcar o singură zi. Aceasta fusese fantezia care o îndemnase să fie cinstită cu Levi, dar acum părea să nu mai existe decât o singură cale pentru ea, cea predestinată.

— Stăpâne, se înfrână cu greu domnişoara Koriche să nu se bâlbâie, mă aflu aici să-ţi satisfac dorinţa pământeană ce te-ar putea încerca la trezirea ta din somnul greu. Ca fiică a lui Isis, mă rog să mă arăt vrednică de sămânţa ta.

El râse zgomotos la oferta ei:

— N-am nicio dorinţă pentru plăcerile pământeşti, iar nevoile acestui trup au fost prea bine împlinite în ultimele zile. Se uită în jurul său, lăsând impresia că avea alte griji în minte: Unde-mi sunt preoţii, mă întreb?

Coborând în zbor de pe platforma ridicată, înaintă păşind spre sala tăbliţelor, unde se ivise un grup de bărbaţi cu glugi care îi aşteptau porunca.

Domnişoara Koriche era distrusă: o viaţă închinată pregătirilor, studiului şi trăită în serviciul zeului se irosise, pentru că ea se grăbise cu răsplata prea devreme. Să fi rezistat farmecelor lui Levi, să-i fi călăuzit paşii în schimb, aşa cum fusese instruită, poate că zeul acum ar fi fost nerăbdător să-şi

satisfacă nevoile fizice ale trupului său de carne. Nu prea mai avea sens să se întoarcă la suratele ei. Ruşinea ei era de două ori mai mare şi n-avea curajul să mărturisească neîmplinirea flagrantă a îndatoririi sale.

Poate că-n moarte îmi voi găsi dragostea şi-mi voi vedea visul împlinit…

Scoase lama ascunsă în talpa pantofului.

Percepţia mea asupra evenimentelor slăbi. Tocmai mă pregăteam să deschid ochii, când am detectat o energie vitală suplimentară, ataşată de trupul domnişoarei Koriche. Uitându-mă dincolo de fiinţa ei fizică spre slăbiţii centri de lumină ai corpului său subtil, am reperat o minusculă scânteie de lumină cosmică, îngropată în străfundurile pântecului său. Era începutul umil al unui nou corp de lumină.

Inima aproape îşi opri bătăile când am priceput că domnişoara Koriche purta în pântecul ei primul meu nepot. Am alergat la uşă, ca să văd ce anume îl reţinea pe soţul meu.

— Grăbeşte-te! am urlat prin coridor, uitându-mi manierele de doamnă.

Mi-am suflecat mânecile, ca să-mi pregătesc mâna pentru sângerare. Dacă fata asta credea că avea să moară cu unul dintre urmaşii mei în pântecul ei, se înşela amarnic! Nici vrerea zeilor, a societăţilor secrete, a frăţiilor, niciun nenorocit de blestem n-avea să lipsească acest copil de dreptul său la viaţă.

În clipa în care transfuzia se încheie, domnişoara Koriche zăcea întinsă, respirând uşor, cu culoarea revenită în obraji. Eram plină de sânge, atât al ei, cât şi al meu.

— Norocul pare să fie de partea noastră, constată lordul Devere, în vreme ce verifica semnele vitale ale pacientei noastre.

Soţul meu vedea la fel de limpede ca şi mine că această femeie ne era de-acum rudă, deşi îşi păstră observaţiile pentru sine, până când domnul Taylor se îndepărtă spre a-şi vedea de treburile lui presante, care, din câte-mi închipuiam, se reduceau la vânzarea descoperirilor noastre cui avea să dea mai mult.

— Bunici! zâmbi lordul Devere tresărind la gândul acela. Dar cum rămâne cu Levi? Ai găsit ceva?

Mi-am închipuit că avea destul temei să presupună că-mi

trădasem principiile morale cu prima ocazie. De fapt, chiar aşa şi era.

— Nu ştiu unde este fiul nostru în clipa de faţă, dar îţi pot spune că trupul şi spiritul său se află în două locuri total diferite… Unul este mai uşor de găsit decât celălalt.

Lordul Devere se îngrijoră la auzul spuselor mele, cum era şi firesc.

— Spune-mi totul, îmi ceru el, aşezându-se lângă mine.

I-am destăinuit ce aflasem, apoi am încercat să răspund întrebărilor lui până-am răguşit.

— Când i-a pomenit pe preoţii lui, ce crezi c-a vrut să zică? se interesă, dus pe gânduri, lordul Devere.

— Nu sunt prea sigură, poate Melchii? am căscat eu.

— Vai, da! Ordinul lui Melchisedec.

Ne ciocniserăm în treacăt de aceşti preoţi războinici în cursul periplului nostru trecut din Orientul Apropiat.

— Nu erau ei frăţia de care ţinea Albray?

I-am răspuns cu un semn afirmativ din cap. Nu eram eu cea care aveam s-o spun. Lordul Devere mă scuti de povară:

— Fir-ar să fie! Avem nevoie de Albray.

— Cred c-ar şti unde ar putea fi găsiţi unii dintre preoţii ăştia, am sugerat, mulţumind cerului că amândoi gândeam la fel.

— La naiba! izbucni lordul Devere, lăsând impresia că dorea să izbească-n ceva.

— Trebuie, pur şi simplu, să mă întorc la Bagdad, ca să-mi caut iarăşi pietricica, am hotărât cu calm.

— Ceea ce va întârzia căutarea lui Levi cu mai multe săptămâni! constată lordul Devere.

Ridicându-se în picioare, începu să se plimbe încoace şi încolo.

— Bănuiesc că unde s-a dus fiul nostru timpul nu mai este o problemă reală, am spus. De altfel, asta-ţi va da un răgaz să afli toate informaţiile din sala tăbliţelor, înainte ca Taylor să le vândă, să le ambaleze şi să le încarce pe toate pe nave.

— Doar nu crezi că are de gând să jefuiască şantierul? Asta ar atrage asupra noastră mult mai multă atenţie decât i-ar plăcea lui Malory, ca să nu mai vorbim că şahul ar avea un cuvânt de spus.

— Numai Dumnezeu ştie ce se petrece în mintea lui Taylor.

Ce ştiu sigur este că Levi a studiat aceste tăbliţe, pentru a găsi răspunsurile care-i trebuiau. Aşadar, cu puţin noroc, poate ne vor spune măcar în parte ce-a păţit băiatul nostru.

— Şi cine să se întoarcă la Bagdad cu tine? dori să ştie soţul meu.

— Am mai călătorit şi înainte singură.

Numai la auzul cuvintelor ce tocmai îmi ieşeau pe gură mi-am dat seama ce diferită era această călătorie de cea anterioară.

— Pe atunci te puteai bizui pe iscusinţa de spadasin a lui Albray, îmi atrase atenţia soţul meu.

— În cazul ăsta va trebui să mă bazez doar pe dibăcia mea de a mânui pistolul, am hotărât, ducându-mi mâna la gură ca să-mi ascund un alt căscat. La urma urmei, nu m-a sfătuit domnul şi stăpânul meu să-mi folosesc propriile talente, în loc să caut protecţia altor forţe externe?

Lordul meu, dăruindu-mi un surâs, mă luă în braţele lui:

— Este timpul să-ţi găsesc un pat, doamnă Devere.

A doua zi, m-am sculat dimineaţa devreme şi mi-am făcut bagajele. Voiam s-o pornesc la drum înainte ca bărbatul meu să mă convingă să renunţ la plecare.

— Atunci nu mai este loc de discuţie, constată el şi se răsuci în pat, descoperind că-mi închideam cufărul.

— Tu eşti cel care nu vrea să piardă timpul, i-am amintit, apropiindu-mă de el şi punându-i în mână un jurnal neînceput. Asta-i pentru tine, să-ţi notezi observaţiile. Doresc să ştiu tot ce-i interesant şi relevant din conţinutul acelor tăbliţe… Şi stai cu ochii pe domnul Tay…

Se auzi un ciocănit nervos în uşă.

— Intră, am strigat amândoi.

Consulul îşi băgă capul pe uşă:

— Veniţi repede, iar îşi deschide venele.

M-am dus în camera domnişoarei Koriche, luând-o înaintea celor doi bărbaţi, şi am văzut-o cum stătea ghemuită într-un colţ, cu pumnalul în mână, gata să lovească pe oricine s-ar fi apropiat de ea, iar sângele proaspăt îi cursese iar pe rochia deja mânjită.

— Afară, l-am îmbrâncit pe domnul Taylor în soţul meu, închizându-le amândurora uşa în nas. Mă ocup eu de asta!

— Nu vă apropiaţi de mine, mă avertiză domnişoara Koriche.

Vreau să mor.

— Îmi pare rău, dar nu-ţi dau voie.

M-am apropiat domol de ea. Nici nu i-am smuls bine prin puterea propriei mele voinţe cuţitul pe care-l ţinea-n mână, că-l şi strângeam între degete. Domnişoara Koriche icni, cu răsuflarea tăiată, şi, preţ de o clipă, în ochii ei se citi groaza. De fapt, eram şi eu la fel de surprinsă, căci nu realizasem că-mi puteam folosi forţa psihocinetică fără a răni pe nimeni de moarte.

— Nu-ţi fie teamă, am liniştit-o eu, n-am fost posedată de vreun zeu străbun. Sunt doar o fiică de neam, ca şi tine.

Am azvârlit cuţitul în celălalt colţ al camerei. M-am lăsat pe vine, ca să-i refac bandajul de la încheietura mâinii.

— Ce vă pasă dumneavoastră dacă trăiesc sau mor? mă imploră ea, prea istovită ca să mai opună rezistenţă ajutorului meu. Ştiţi ce i-am făcut fiului dumneavoastră?

— Ştiu tot, i-am răspuns, fără să-i destăinui cum, şi sunt convinsă că indiferent ce i s-a întâmplat lui Levi a fost pe propria lui răspundere, aşadar nici să nu te gândeşti să-ţi asumi responsabilitatea pentru actele lui. Ai acum alte griji.

— Voi fi sacrificată pentru abaterea mea!

Era clar că domnişoara Koriche îmi considera inutile eforturile de a o păstra în viaţă.

— Numai peste cadavrul meu! i-am răspuns cu hotărâre.

Ea crezu c-a priceput motivul pentru care mă îngrijora atâta soarta ei.

— Aveţi nevoie să mă ţineţi în viaţă pentru informaţii.

— Nu, am nevoie ca tu să ai mare grijă de tine, astfel ca primul meu nepot să se nască sănătos şi puternic.

I-am terminat de legat pansamentul. Mi-am ridicat privirea la tânăra care uitase şi să mai respire de atâta uimire. Într-un târziu, oftă, iar ochii i se umplură de lacrimi, pe când înţelegea, în sfârşit, că aştepta un copil.

— Sunteţi sigură? mă iscodi ea, neîndrăznind să surâdă.

— Mai sigură ca oricând. Aşa încât te-aş ruga să-ţi păstrezi bruma de sânge care ţi-a mai rămas în trup, pentru că nu-mi mai pot permite să-ţi mai donez vreun strop.

— Am sângele *dumneavoastră* în venele mele!

Luând în considerare harurile pe care mi le dezvăluisem sub ochii ei, nu mă mai mira şocul domnişoarei Koriche.

— Din mai multe puncte de vedere.

— Mă uimeşte faptul că mi-aţi dăruit tocmai mie un lucru atât de preţios.

— Întâmplător, am avut destul ca să mai dau şi altora, am consolat-o, ridicând din umeri, ca şi cum ar fi fost o problemă minoră. Ştiu că-mi iubeşti fiul, în ciuda tuturor celor petrecute. Mai ştiu şi că el te iubeşte, în pofida amăgirii tale, şi c-ar fi foarte mândru să ştie că-i porţi în pântec copilul.

Domnişoara Koriche se forţă să surâdă. Era evident că mă considera prea mărinimoasă:

— Este cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Trebuie să fiţi foarte mândră de el.

— Nu mă mândresc cu faptul că te-a părăsit aşa cum a făcut-o, pentru a-ţi da o lecţie.

Mă gândeam că n-ar fi fost rău să-mi dojenesc băiatul după ce aveam să-l găsesc, deşi nu prea aveam dreptul să-i ţin predici tocmai acum despre abuzul de putere cosmică.

— N-ar fi trebuit să-l mint, continuă domnişoara Koriche să se învinuiască.

— Minciuna nu mai este un păcat când serveşte unui ţel mai înalt, i-am zis, încercând s-o eliberez de sentimentul ei de culpabilitate.

— Dar minciuna n-are nimic sfânt, ripostă ea, dându-şi seama în retrospectivă, aşa încât nu poate servi cu adevărat divinităţii.

— Bravo, am lăudat-o încetişor, admirându-i râvna cu care-şi asuma răspunderea pentru propriile greşeli. Omul cât trăieşte învaţă.

Ea încuviinţă din cap:

— O să mă străduiesc.

— Când am să mă-ntorc de la Bagdad…, am început eu.

— Vă mai duceţi acolo? De ce? mă întrebă, părând îngrijorată.

— Pentru că am acolo un prieten care s-ar putea să ne ajute să-l găsim pe Levi… Măcar trupul lui, am lămurit-o eu.

— Aşa mi-aş dori să vă pot spune unde i-a fost dus corpul, dar n-am nicio idee.

— Ştiu, am liniştit-o.

Dac-ar fi ştiut ceva, informaţia mi-ar fi parvenit când i-am sondat mintea.

— Am un plan, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci probleme.

Am dat să mă ridic în picioare, dar domnişoara Koriche mă apucă de braţ şi mă ţinu lângă ea.

— Chiar credeţi că vă mai puteţi găsi fiul prin Culoarele din Amenti? mă iscodi pe un ton care-mi dădea de înţeles că ea nu mai avea nicio speranţă.

— Acolo crezi că se află acum conştiinţa lui?

— Nu încă, dar foarte curând, îmi răspunse ea. Acum că s-a contopit cu marele Ibis, domnul Granville-Devere deţine Cheia către Amenti, însă eu nu ştiu unde poate fi găsită poarta.

— Dumnezeu însuşi este Cheia, am spus, înţelegând deodată sensul ultimelor gânduri ale anticei preotese.

— Iar odată ce Domnul trece corpul fizic al lui Levi prin poarta tărâmului Amenti, nu se va mai întoarce timp de o sută de ani, dacă nu şi mai mult.

— Poftim? am încremenit, apoi am tresărit la auzul unui ciocănit în uşă.

— Totu-i în ordine?

Era lordul Devere.

— Totu-i bine, i-am răspuns, uitându-mă la domnişoara Koriche, care îmi făcu un semn de aprobare din cap, cu un zâmbet sincer. Acum poţi intra.

Soţul meu intră în cameră. Mă ajută s-o aşezăm pe pat pe pacienta noastră.

— Lordul Devere rămâne aici să cerceteze tăbliţele, aşa încât te va avea în grijă până mă întorc, am informat-o, acoperind-o cu pătura.

— Sigur aşa voi face, îmi întări soţul meu spusele, fericit că totul se rezolvase până la venirea lui. S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumitale pentru a-mi duce sarcina la îndeplinire, o înştiinţă pe domnişoara Koriche.

— Mă voi bucura să vă pot ajuta, îl asigură ea.

— Odată ce te vei simţi mai bine.

— Ceea ce nu se va întâmpla chiar dintr-odată, i-am atras atenţia, având experienţa gravidităţii. Acum ai grijă să mănânce bine…

— Da, n-am uitat, îmi aminti bărbatul meu că şi el trecuse prin patru naşteri, nu numai eu.

— Ascultă-l pe soţul meu, am sfătuit-o pe domnişoara Koriche, este destul de versat în chestiile astea.

— Dacă pruncul meu, când va creşte mare, îl va ajunge măcar pe jumătate pe fiul dumneavoastră, atunci mă voi simţi binecuvântată, mărturisi domnişoara Koriche, dându-ne de înţeles că avea să ne primească orice sfat cu bunăvoinţă. Nu mi-am cunoscut niciodată mama. Nu ştiu cum e să creşti într-o familie.

— Ei bine, i-am declarat, luându-i mâna într-a mea, de-acum ai una. Şi vă vom feri de orice rău, atât pe tine, cât şi pe copil.

— Îţi promitem solemn, mă susţinu soţul meu.

Am ieşit amândoi din cameră, în vreme ce domnişoara Koriche surâdea radios în urma noastră. Pe hol, soţul meu îmi strânse cu blândeţe umărul, ca să-şi arate admiraţia pentru felul în care mă înţelegeam cu oamenii.

— Ăsta-i cel mai mare har al tău, mă lăudă el. Nu-i de mirare că mă simt obligat să fac tot ce-mi spui tu că trebuie.

— Şi astăzi nu ne mai certăm în legătură cu plecarea mea la Bagdad? l-am întrebat, nelăsându-l să-mi fure un sărut până nu i-am auzit acordul.

Însă lordul meu clătină din cap în semn că nu, făcând pe voia lui de această dată.

PARTEA A DOUA

ÎN CĂUTAREA LUI LEVI

REVELAŢIA 8
ADULTERA

Am ajuns la Bagdad, unde l-am găsit pe Cingar mâhnit de ultimele evenimente de la palatul şahului. Lecţiile de muzică promise lui Raineath eşuaseră în mod groaznic. Deşi nu el fusese de această dată aruncat în temniţă, ţiganul se simţea răspunzător pentru încarcerarea elevei sale.

Ţiganul îmi povesti cum erau ţinute femeile din haremul şahului departe de restul palatului.

— Recluziunea femeilor în gospodăria islamică îşi are rădăcinile în legile Coranului, îmi explică el. Un bărbat poate avea câte soţii şi ţiitoare e-n stare să întreţină. Fiecare dintre femeile astea sunt în proprietatea lui exclusivă. Toate sunt sclave în esenţă şi trebuie să-şi acopere feţele cu un văl în prezenţa tuturor bărbaţilor, în afară de tatăl, fratele şi soţul lor. Orice încălcare a acestei reguli este considerată cea mai gravă ofensă, ceea ce-i oferă soţului dreptul absolut de a o mutila sau ucide pe respectiva soţie sau concubină.

Şahul aranjase ca Cingar s-o înveţe pe Raineath sub observaţia directă a unui cuplu de eunuci albi, care păzeau haremul exterior. În primele săptămâni totul a mers bine. O perdea îl separa pe Cingar de Raineath în cursul lecţiilor, iar tânăra purta vălul obligatoriu, în ciuda faptului că îi îngreuna cântatul la vioară. Apoi, într-o bună zi, se iscă o învălmăşeală lângă sala lor de muzică, care-i scoase pe paznici afară. Raineath profită de moment ca să-i vorbească profesorului său în propriul lor grai. Cingar încremeni când descoperi că limba ei maternă era tot rromani.

Cu toate acestea, Raineath era mai interesată să stea de vorbă cu renumitul Cingar Choron.

— Am visat să vă întâlnesc de când am auzit povestea dumneavoastră acum cincisprezece ani, când eram o fetiţă, îi mărturisi ea. Datorită dumneavoastră am ales de la bun început vioara.

Pe Cingar îl flatară destăinuirile ei, îl întristă halul în care o găsea, dar pe urmă se îngrozi când îi văzu mâna apucând perdeaua ce-i despărţea.

— Mi-aş da şi viaţa să fiu capabilă să cânt pentru

dumneavoastră, spuse ea, trăgând perdeaua îndărăt, ca să-l privească în faţă. Făcu ochii mari la vederea idolului său. Sunteţi mai chipeş chiar decât se arată în legendă, constată ea, nebăgându-i deloc în seamă panica.

— Sunt un moşneag care şi-a trăit traiul şi şi-a mâncat mălaiul, zise el, ştiind că admiraţia ei venea din izolare şi frustrare. Vă rog frumos să trageţi perdeaua la loc.

În loc să-l asculte, Raineath începu să-şi ridice vălul.

— Nu vreţi să mă auziţi cântând? Doar de astă dată? îl îmbie ea. Pentru mine ar fi un vis împlinit.

Ştiam că a cânta la vioară precum Cingar Choron însemna nu numai măiestria felului în care muzica era interpretată la instrument, ci şi mişcările trupului care sporeau farmecul performanţei.

Cingar nu suporta să-i răpească fetei singurul vis frumos din coşmarul pe care-l trăia. Dacă, însă, era prinsă în clipa în care i se arăta lui, amândoi şi-ar fi pierdut viaţa, ba poate chiar mai rău.

— Vă ascult şi fără să vă văd, se rugă el de ea. Vă rog, nu vă puneţi viaţa în primejdie din pricina mea.

— Viaţa mea nu preţuieşte mai nimic în comparaţie cu şansa pe care, în pofida tuturor greutăţilor, marea mamă mi-a oferit-o, îşi pledă Raineath cauza. N-o să-mi faceţi această onoare?

Începu să cânte, în speranţa că-l va face pe Cingar să se întoarcă şi să o privească. Deşi lui i se frânse inima, nu se întoarse. În acea clipă, eunucii se înapoiară. Văzând-o pe Raineath cum se expunea, fără văl peste faţă, îşi acoperiră îndată ochii şi se grăbiră să-i îndrepte nelegiuirea.

Cântecul femeii se opri subit când o palmă peste faţă o zvârli brutal la pământ, iar instrumentul îi zbură prin încăpere. Cingar nu-mi dezvălui adevăratul motiv pentru care nu făcuse pe placul lui Raineath, în timp ce-şi depăna trista poveste, însă eu l-am ghicit. Tânăra femeie crezuse probabil că idolul său refuza să-şi pună pielea la bătaie, dar de fapt Cingar nu voia să-mi pună misiunea în primejdie.

— Bine, dar şahul nu poate fi atât de jignit pe cât te temi că e! am exclamat. La urma urmei, a fost fericit să stea de vorbă cu mine fără să port vreun văl peste faţă.

— Maiestatea Sa a călătorit mult. Înţelege şi respectă obiceiurile apusene, mă lămuri Cingar. Dar când vine vorba de

propria lui gospodărie, nu se mai arată la fel de liberal în gândire. Şahul intenţionează să-i taie mâinile lui Raineath şi să-i scoată ochii! continuă el, pe un ton aproape isteric. Am făcut deja apel la demnitarii lui, explicându-le că numai legenda mea a făcut-o să se dezvăluie, însă şahul refuză să-mi vorbească. Ţiganul îngenunche dinaintea mea. Nu-mi place să te rog, doamna mea…

— Vai, Cingar! am grăit, îngenunchind lângă el. Nu m-aş mai putea lupta în vreun duel, ultimul era aproape să mă omoare din pricina efortului.

I-am dat singura scuză care-mi veni în minte. Dacă nu mi-aş fi pierdut amuleta din piatră, nici n-ar fi trebuit să mă roage. Se ridică ruşinat în picioare.

— Fireşte, te rog să mă ierţi! începu să se plimbe încoace şi încolo, înjurând. Blestemată fie legenda mea! Dac-aş fi ştiut câte necazuri avea să-mi aducă, n-aş fi cântat niciodată la vioară!

Vioara era toată viaţa lui, iar acum îşi blestema talentul din cauza lui Raineath… sau, mai bine zis, a mea.

— Nu-mi place să te aud vorbind în felul ăsta, i-am spus, muzica ta a adus multă bucurie atâtor oameni. Ţii la femeia asta, Cingar?

— Nu, absolut deloc, negă el, lăsând impresia că-l tulbura întrebarea mea. Dar nu pot îngădui ca o fată să fie mutilată pentru că s-a îndrăgostit la prima vedere de cel care am fost acum douăzeci de ani!

Aşezându-mă pe un scaun din curtea palatului, mi-am cuprins capul, care mă durea groaznic, în mâini:

— Ce încurcătură!… Mai întâi dispare Levi, iar acum asta!

Începeam să cred că n-ar fi trebuit să mă mai întorc niciodată în Orientul Apropiat, pentru că, din câte se părea, fiecare vizită a mea făcea prăpăd.

— Fiul tău a dispărut! Şi iată-mă împovărându-te cu problemele mele!

Cingar păru că voia să-şi tragă o palmă.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, prietene. Ştiu unde este… mai mult sau mai puţin.

M-am încruntat, întrebându-mă ce-mi mai rămânea de făcut.

— Nici măcar nu te-am întrebat ce vânt te aduce înapoi la Bagdad, îşi dădu seama ţiganul. Are vizita ta vreo legătură cu

Levi?

— S-ar putea zice că mă aflu în căutarea cuiva… Nu mă întreba pe cine caut, am adăugat, dând căutării mele o aură de mister, când, în realitate, habar n-aveam.

Urmă o clipă de tăcere, de care am profitat pentru a-mi formula în minte un plan de acţiune.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne adresăm şahului în numele lui Raineath, l-am povăţuit eu. Dacă-i sclavă, n-am putea s-o cumpărăm?

— În condiţii normale, s-ar putea, dacă Raineath n-ar fi comis nicio nelegiuire. Dar după cum stau lucrurile…

L-am apucat pe Cingar de mână, ca semn de încurajare, deşi adevărul era că-mi făceam la fel de puţine speranţe pentru sărmana fată ca şi el.

— Mă rog… nu vom şti până nu vom încerca.

— Voi plăti oricât mi s-ar cere, îmi garantă ţiganul.

Ştiam că avea mijloace limitate.

— Nu-i nevoie, l-am asigurat. Sunt convinsă că lordul Malory va fi fericit să mă recompenseze pentru silinţa pe care mi-am dat-o de dragul lui. La urma urmei, eu am fost cea care am propus s-o înveţi pe Raineath, aşadar de soarta ei tot eu răspund în final…

— Ba nu, insistă Cingar. N-aveai de unde să ştii ce urma să se întâmple.

— Ba da, aş fi putut, l-am contrazis, certându-mă singură în sinea mea.

Nu-mi ascultasem vocea interioară pe cât de mult ar fi trebuit. Când ţiganul se grăbise să-i ia apărarea necunoscutei la cină, în prezenţa şahului, în seara aceea, văzusem că un anume soi de scânteie se aprinsese între ei. Aveam unele cunoştinţe elementare în privinţa regulilor haremului şi, totuşi, lăsasem periculoasa situaţie să evolueze la voia întâmplării.

În acea clipă, mi-am dat seama că nu era o coincidenţă faptul că avusesem parte numai de nenorociri în ultima vreme. Propria-mi neglijenţă şi încrederea oarbă în puterile mele paranormale au fost adevăratele blesteme care s-au abătut asupra capului meu. Poate mai aveam o şansă să-l manevrez pe şah şi fără ineluşul de piatră, dar a da de preoţii războinici Melchi era o altă chestiune. Trebuia să găsesc pietricica!

Nici n-a fost de mirare că de această dată n-am mai obţinut deloc uşor o audienţă la şah. A trebuit să aştept mai multe zile. M-ar fi îngrijorat soarta lui Raineath dacă Cingar nu m-ar fi informat că pedeapsa ei urma să fie dusă la îndeplinire abia la sfârşitul săptămânii. Din câte se părea, şahul îi amâna sentinţa, pentru ca ea să se frământe în izolare, cu gândul la inevitabila ei mutilare.

Kazem ne întâmpină în sala de aşteptare a palatului. În vreme ce ne conducea spre sala de audienţe a şahului, mă informă că nu se făcuse niciun progres în căutarea brăţăruşei pierdute de mine. Această veste fu, într-adevăr, foarte descurajantă, deşi Kazem promise să continue căutările, iar eu i-am mulţumit pentru osteneală.

Pe măsură ce ne apropiam de marile uşi duble, boltite, ale curţii persane, ele se deschiseră şi un grup de notabilităţi ieşiră din sală. În mijlocul gărzilor, preoţilor şi diaconilor, păşea agale un cardinal al Bisericii din Roma. Mi-am dat seama după straie. Întregul cortegiu nu trecu pe lângă noi, ci fu condus într-o altă direcţie. M-am întrebat ce căutau în Persia. Poate pledau cauza englezilor în Herat?

Curtea nu era nici pe departe aglomerată astăzi. Şahul nu avea lângă el decât câţiva sfătuitori şi obişnuitele gărzi.

— Lady Suffolk!

Faptul că şahul mă recunoştea îmi permise să îi vorbesc, însă îl ignoră pe Cingar.

— Ce noroc să vă avem iar printre noi la curte, fiindcă trebuie să vă informez că înţelegerea noastră se apropie de sfârşit, din câte mă tem. Vă puteţi lua lăutarul, aşa cum v-am promis, şi vă puteţi întoarce acasă.

Mi se puse un nod în gât la auzul declaraţiilor sale. Să însemne asta oare că britanicii declaraseră război Persiei? Sau schimbarea în tonul Maiestăţii Sale să se datoreze incidentului cu Cingar şi Raineath? Speranţa de a-l găsi pe Levi mă părăsea cu repeziciune.

— Maiestatea Voastră ne-a onorat foarte mult cu atâta ospitalitate, i-am răspuns, dar mai multe incidente care s-au petrecut între timp mă obligă să vă rog pentru o prelungire a şederii mele în Persia.

— Cum ar fi? mă întrebă şahul.

— Fiul meu cel mare a dispărut, Maiestatea Voastră, aşa

încât a trebuit să mă întorc la Bagdad, pentru a vă implora să aveţi răbdare cât timp ne străduim să aflăm ce s-a ales de el.

Am aşteptat cu sufletul la gură, în vreme ce şahul îşi lipea degetele ambelor mâini unele de celelalte, cu arătătoarele rezemate de buze, ca şi cum s-ar fi reţinut să vorbească înainte de a cugeta asupra solicitării mele.

— Aţi dat de înţeles că nu aveţi doar un singur motiv pentru audienţa asta, lady Suffolk?

Îmi dădeam seama prea bine că Maiestatea Sa mă împingea să deschid subiectul lui Raineath, ca să găsească un motiv pentru a-mi respinge cererea de prelungire a vizitei mele. Şi Cingar înţelegea. M-am uitat la prietenul meu, care abia perceptibil îmi făcu un semn negativ din cap, pentru a mă împiedica să o aduc în discuţie pe sclavă în acea clipă. Soarta lui Levi era mult mai importantă. Prefăcându-mă că nu-l văd, mi-am început pledoaria:

— Da, Maiestatea Voastră. Înţeleg că femeia care, la propunerea mea, a încercat să înveţe de la Cingar compoziţia lui muzicală v-a ofensat?

— Aşa-i, confirmă el pe acelaşi ton calm.

Reacţia corpului său de lumină nu mai era la fel de liniştită, totuşi. Imediat ce am deschis subiectul lui Raineath, o pată întunecată de deasupra centrilor inferiori ai şahului începu să freamete. Se părea că Raineath îl supărase destul de tare pe şah. Ştiam că-mi forţam norocul continuând să-mi susţin propunerea, dar nu prea aveam de ales.

— Întrucât mă simt responsabilă pentru această tristă întorsătură a situaţiei, sper că mi s-ar putea permite s-o compensez pe Maiestatea Voastră pentru necazurile pe care şi le-a atras tânăra fată, din pricina ignoranţei şi a proastei mele judecăţi.

Şahul se întoarse spre gărzile lui, care-i aduseră dinainte o femeie acoperită cu un voal. Tot ce puteam desluşi la ea erau ochii, iar unul îi era foarte umflat şi învineţit.

— Draga mea lady Suffolk, mă tem că vă asumaţi o responsabilitate prea mare în cazul ăsta, de vreme ce intenţiile v-au fost onorabile, recunoscu şahul. Numai că făptura asta trădătoare a ales să abuzeze de bunele noastre intenţii, iar acum trebuie să plătească preţul nesupunerii.

Un gardian o sili pe Raineath să îngenuncheze, în vreme ce

altul îi ţinea mâinile legate în faţă. Un al treilea îşi trase sabia din teacă, pentru a duce la îndeplinire decretul Maiestăţii Sale.

— Nu mi-ar putea permite Înălţimea Voastră s-o cumpăr pe acuzată? am rostit, într-o ultimă încercare disperată de a păstra integritatea fizică a tinerei. Accept orice preţ, l-am implorat.

— Odată ce-şi va fi ispăşit pedeapsa, poate că vom putea negocia, deliberă Alteţa Sa. Doar dacă… buna mea *Lady Du Lac* n-ar vrea să se lupte în duel pentru membrele acestei creaturi?

Mă încerca sentimentul groaznic că în acest scop îmi arătase şahul atâta răbdare, negociind cu mine de atâta timp. Dorea o legendă numai a lui. Soţul meu mă avertizase că încrederea mea în Albray avea să mă coste într-o bună zi. Din câte se părea, venise şi momentul acela.

— Maiestatea Voastră, eu…

— Pot să-mi protejez şi singură propriile membre! glăsui Raineath.

Îl îmbrânci în faţă pe gardianul care o ţinea de mâini şi, folosindu-se de funia cu care era legată, îl doborî la pământ cu forţa unei singure lovituri din cap. Pe când acela se prăbuşea la podea, ea îi înşfăcă sabia, scoţându-i-o din teacă, sări în picioare şi se răsuci spre gardianul din spatele ei, pocnindu-l în frunte cu mânerul armei. Omul se împletici înapoi, orbit de izbitură. În timp ce al treilea gardian îşi cobora tăişul sabiei asupra ei, Raineath se răsuci pe călcâie cu faţa la el, se dădu câţiva paşi înapoi, ţinându-şi mâinile întinse în faţă. Tăişul nu făcu decât să-i taie sforile care o ţineau legată. Fata îi mulţumi celui care-o atacase pentru serviciul său, apoi îl pocni în gât, lăsându-l să se sufoce.

Albray! Inima îmi bătu să-mi spargă pieptul la vederea spiritului său în trupul lui Raineath. Ea era cea care-mi găsise amuleta! Ca o adevărată rromă, Raineath trebuie să fi ştiut de vechea vrajă. Recunoscuse în pietricica mea talismanul care era. Nu mă mai miram că fusese atât de îndrăzneaţă cu Cingar, pentru că, aflându-se în legătură cu Albray, cavalerul ar fi povăţuit-o, cu siguranţă, să-şi urmeze dorinţa inimii, aşa cum Albray niciodată nu făcuse şi nu mai apucase zile pentru a regreta acest fapt.

Cât ai clipi din ochi, Raineath îşi opri sabia în gâtul şahului:

— Un spectacol destul de bun pentru Maiestatea Voastră, nu credeţi? Sau trebuie să vă ucid ca să-mi recapăt libertatea?

— Acum chiar am dat de bucluc, îmi şopti la ureche Cingar, în vreme ce gărzile ne împresurau.

— Ne găsim într-un punct mort, Raineath, am avertizat-o eu, îndemnându-l în felul acela pe Albray să nu meargă mai departe, înainte ca toţi să ne trezim aruncaţi în temniţă.

— Da, doar nu doreşti să ne pui în situaţia de a-ţi ucide idolul chiar sub ochii tăi, o ameninţă şahul, păstrându-şi sângele-rece în faţa morţii.

— Nu asta vreau eu, îi mărturisi Albray şahului prin gura lui Raineath, pentru că Maiestatea Voastră va porunci gărzilor sale să-mi lase apărătorii în pace. De fapt, aş dori ca toţi să iasă din cameră.

Şahul o privi pe Raineath drept în ochi, străduindu-se să-şi dea seama dacă nu era cumva o cacialma.

— Tăişul ăsta-i foarte ascuţit, Maiestatea Voastră, îi atrase Albray atenţia. Nu mă siliţi să vă dovedesc adevărul spuselor mele, lăsând cicatrice pe sfânta voastră persoană.

În clipa aceea am rămas cu respiraţia tăiată. Nu-mi venea a crede că spectralul cavaler putea avea atâta cutezanţă. Nu-mi puteam închipui cum se gândea el că mai reuşeam să scăpăm din situaţia de faţă. Cu toate acestea, indiferent de planul său, eram întru totul de partea lui.

Şahul făcu un semn aprobator din cap, iar gărzile ne lăsară în pace, ieşind pe rând din sală. Pe când ţiganul şi cu mine ne apropiam prudenţi de Raineath, am observat că unul dintre demnitarii şahului îşi căuta pistolul. Instinctiv, mi l-am scos pe al meu din buzunarul interior al cămăşii. L-am ţintit pe şah, poruncindu-i omului să-şi arunce arma cât mai departe. Oficialul se supuse, iar Cingar ridică arma de jos.

După o oarecare întârziere, uşile sălii se închiseră, iar şahul rămase singur cu noi.

— Mă rog, asta-i o răsturnare interesantă de situaţie, comentă Alteţa Sa, care încă-şi mai păstra sângele-rece.

— Cam aşa ceva, am consimţit eu, uitându-mă la şah prin cătarea armei mele. Se pare că Maiestatea Voastră a devenit o parte mult prea implicată a legendei, până la urmă.

— Aşa s-ar părea.

Alteţa Sa nu se amuza defel, însă în acelaşi timp nici nu părea prea tulburat.

— Mă tem că încheierea acestui capitol nu va fi prea

victorioasă pentru dumneavoastră, lady Suffolk.

— Rămâne de văzut, comentă Raineath, care se grăbi să tragă zăvorul la uşi.

Se întoarse în mijlocul nostru. Scoase o mică fiolă din veşmintele ei, pe care i-o întinse şahului:

— Beţi-o!

Evident, Maiestatea Sa refuză.

— Mai bine mor de sabie decât de otravă!

— Şi aşa vă veţi găsi, probabil, moartea, îi garantă tânăra ţigancă, punând cu forţa sticluţa în mână şahului, pentru că licoarea asta nu va face altceva decât să vă adoarmă. Sau preferaţi să folosesc mijloace mai brutale?

Eram sigură că poțiunea din sticluţă era una de-a Chiarei, cea de care mă folosisem şi eu în nenumărate ocazii din trecut.

Maiestatea Sa tot mai refuza.

— N-aveţi cum să ieşiţi din sala asta, aşa încât mai bine lăsaţi-vă la mila mea.

— A minţi nu-i tocmai o virtute, Alteţa Voastră. Cavalerul care deţinea controlul asupra lui Raineath îşi pierdu răbdarea: Beţi!

Tăişul sabiei șfichiui aerul ca semn de avertizare, iar şahul tresări când pălăria îi zbură de pe cap. Fără alte ezitări, Maiestatea Sa bău poţiunea, apoi zvârli fiola cât colo.

— Niciunul dintre voi n-o să iasă din Persia viu şi nevătămat, jură el, în vreme ce pleoapele începeau să i se lase.

În câteva minute dormea ca un prunc.

— Ai fost magnifică! o lăudă Cingar pe Raineath. Şi iată-ne pe noi, storcându-ne mintea cum să te facem scăpată, iar tu reuşeşti să ne salvezi pielea tuturor.

— Pielea noastră nu-i încă salvată nici pe departe, am subliniat eu, adresându-mă lui Albray. Cum ai de gând să ne scoţi de aici, când suntem asediaţi din toate părţile?

— În acelaşi fel în care şi Maiestatea Sa s-ar face nevăzut dacă s-ar afla în aceeaşi situaţie, îmi răspunse Albray, care încă se mai găsea în trupul lui Raineath.

Fata se duse în spatele tronului şahului şi, împingând zdravăn, făcu jilţul să alunece în faţă, lăsând să se vadă în acest fel treptele unei scări spre un pasaj secret care ducea în subteranele palatului.

— Repede, ne îndemnă tânăra pe mine şi pe Cingar, în vreme

ce amândoi ne uitam încremeniţi la gaura din pardoseală. Haideţi să dispărem, înainte să-şi dea seama cineva de intenţia noastră şi să trimită gărzile să ne întâmpine la celălalt capăt al tunelului.

Cingar coborî primul.

— Nu pot să văd nimic aici jos, se plânse el. Am putea călca direct într-o groapă în care să ne găsim moartea!… Din câte aud eu, ar fi şobolani prin preajmă.

— Eşti bărbat sau nu? îl provocă Albray prin gura lui Raineath, care apoi îşi întoarse privirea spre mine: nu fac nicio aluzie la noi, fireşte!

N-am făcut decât să-mi clatin capul într-un semn de negare. Comentariul suna ridicol în gura lui Raineath.

— Nu mă gândeam decât la voi, doamnelor, ne lămuri ţiganul, părând puţin jignit de întrebarea retorică a tinerei sale ucenice, în vreme ce mă ajuta să cobor scara.

Nici nu eram îmbrăcată potrivit pentru a face faţă unor tuneluri subterane.

— Vom scăpa cu viaţă, i-am garantat eu.

Raineath fu ultima care coborî. Când se întoarse să împingă tronul la locul său, Cingar se grăbi să-i sară în ajutor. Când reuşiră, ne trezirăm cu toţii în cea mai neagră beznă.

Fata trecu pe lângă mine spre a ne deschide drumul.

— Luaţi-vă după vocea mea, ne spuse ea.

Şi începu să fredoneze melodia învăţată de la Cingar.

DIN JURNALUL ZILNIC AL LUI TAMAR DEVERE

Am întors pagina jurnalului persan, şi am dat peste un şir de foi răzleţe, păstrate în siguranţă printre paginile volumului gros, iar scrisul de mână era cu totul diferit de cel al lui lady Ashlee. Cu toate acestea, ea făcuse o însemnare la începutul textului inserat, atribuind materialul adiţional soţului ei, lordul Suffolk, Earnest Devere.

Un bonus! am decis eu, căci nu mai avusesem prilejul să citesc ceva ieşit chiar de sub condeiul lordului. Acestea trebuie să fie observaţiile pe care Ashlee îl rugase pe Devere să le noteze în lipsa ei.

Totuşi, cum petrecusem destulă vreme tot citind, am hotărât să mă aprovizionez cu ceva rezerve din bucătărie înainte de a-mi relua lectura. Cotrobăiam prin bufet după o gustare pe

placul meu, când sună telefonul. Am bănuit că apelul era făcut de părinţii mei, care voiau să verifice dacă eram bine, aşadar am răspuns. Am apăsat pe butonul receptorului, aşteptându-mă să văd chipurile părinţilor mei pe ecran, dar, spre marea mea surpriză, ecranul rămase întunecat. Oricine mă suna, o făcea de la un vechi telefon audio, un obiect despre care credeam că nu mai exista de peste un deceniu.

— Alo? Aici reşedinţa familiei Devere, am început eu, politicoasă.

— Eşti Tamar Devere? mă interogă o voce de bărbat pe care n-am recunoscut-o şi, cum nu-i puteam vedea chipul, fiind singură acasă, m-am temut să-i mai răspund.

— Cine întreabă?

— Un vechi amic, veni răspunsul.

— Numele dumneavoastră? am insistat.

— Numele meu n-are nicio importanţă.

— Nu cred că un vechi amic de-al meu ar şovăi să-mi spună numele său, am pufnit dispreţuitoare, pe urmă mi-am astupat gura cu palma.

Prea târziu. Îmi divulgasem deja identitatea.

— Deci tu *eşti* Tamar, presupuse cel care mă căuta.

M-am înfuriat şi m-am speriat în acelaşi timp.

— La revedere! i-am spus, dând să apăs pe butonul de întrerupere a legăturii telefonice.

— Nu! Te rog nu închide.

Rugămintea lui era destul de disperată, aşadar m-am oprit.

— Cred că te afli într-o mare primejdie.

— Da, chiar aşa, am pufnit cu dispreţ. Cine dracu’ s-ar interesa de mine?

— Multă, multă lume cu puteri, mă imploră el să-l iau în serios. Tu şi familia ta sunteţi ţinuţi sub observaţie.

Afirmaţia lui mă sperie puţin, prin urmare m-am întors ca să verific dacă toate storurile erau trase. Erau.

— Ce fac eu acum?

Mi-am ridicat degetul mijlociu într-un gest jignitor şi m-am învârtit pe loc.

— Duşmanii voştri vă urmăresc, nu eu, mă lămuri cu calm.

— Eu n-am duşmani, i-am spus eu tăios celui care mă sunase, întrucât îmi dădea fiori pe şira spinării.

Era timpul să închei această convorbire.

— Ba *ai,* deţinătoare a cheilor, mă contrazise el. Trebuie să eviţi luminile puternice…

Am apăsat butonul de închidere.

— Fraiere! m-am răstit în receptor, închipuindu-mi că cel care mă sunase era vreun student de la universitate, plictisit, ofticat, sau amândouă la un loc.

Dar eram foarte hotărâtă să nu-i dau niciun fel de satisfacţie, lăsându-l să mă sperie.

Telefonul sună iar, făcându-mă să tresar, aşa încât am răspuns, am apăsat pe întrerupător, apoi am deconectat aparatul.

— Îţi ajunge. Găseşte-ţi alţi proşti care să te creadă.

M-am întors la lectura mea, dar nu înainte de a verifica dacă toate uşile şi ferestrele erau închise bine. M-am gândit în treacăt dacă s-o sun pe mama, pentru a-i povesti totul despre renghiul care mi se jucase la telefon, dar mi-am dat seama că i-aş fi stricat seara petrecută în compania tatei, iar eu n-aveam de gând să-i dau satisfacţie laşului anonim care îndrăznise să mă sune.

De altfel, eram nerăbdătoare să aflu ce avea lordul Devere de spus. Prin urmare, am scos paginile inserate în jurnal şi m-am apucat de citit.

REVELAŢIA 9
TABLELE LUI THOT

DIN JURNALUL LORDULUI DEVERE

Deşi am intrat în Coridoarele din Amenti, las Secretul Secretelor ascuns în aceste Table spre a lumina calea adeptului pornit în căutarea adevărului. Prin eoni, spiritul meu va veghea din tărâmul tainic şi-i va aştepta pe cei puţini aleşi care au depăşit încercările din afară. Cheamă-mă pe mine, Cheia, şi îţi voi ieşi înainte, din Coridoarele Zeilor din Amenti, ca să-l primesc cum se cuvine pe iniţiat. Ştiu unde pot fi găsite porţile către Insula Focului şi-i voi divulga cuvintele aducătoare de putere pentru a-l înălţa pe iniţiat la ceruri, unde va primi înţelepciunea veacurilor.

Am descoperit acest fragment pe tabla care se identifica drept una dintre cele două suplimentare din rândul celor care iniţial au fost treisprezece, aşadar o voi numerota cu numărul paisprezece de dragul clarităţii, întrucât nu poartă vreun alt nume. Ultima dintre table, căreia i-am dat numărul cincisprezece, se identifică drept „Secretul Secretelor” şi promite să fie cea mai interesantă dintre toate, dar cum am mare nevoie de hrană, voi începe imediat studierea ei după un prânz foarte întârziat.

Se pare că va trebui să mai amân studierea ultimei table. Muncitorii noştri s-au întors cu toţii din concediul acordat lor de Levi, aşa că Taylor i-a pus la lucru. Se opintesc să scoată una dintre table la suprafaţă. Nu-mi va destăinui ce are de gând să facă cu ea, odată ce-şi va atinge scopul, dar aş îndrăzni să spun că a chemat un grup de interesaţi să vină s-o vadă. Recunosc, sunt teribil de impresionat de felul în care oamenii au reuşit să târască uriaşa lespede de aur până la scară. Acum încearcă să monteze un sistem de pârghii care să fie îndeajuns de rezistent pentru a o scoate la suprafaţă.

Zorile unei zile noi scot la iveală o uriaşă santinelă de aur, veghind glorios deasupra platoului nisipos al şantierului, scânteind în toată splendoarea ei sub razele calde ale soarelui de dimineaţă. Taylor este un om foarte ambiţios.

Vestea bună este că după acest efort uriaş, care a durat până noaptea târziu, întreaga echipă de muncitori de la Movila de Catran încă mai este cufundată în somn, aşa încât situl este pustiu în dimineaţa aceasta. Am de gând să profit din plin. Haidem să descoperim acum care este acest mare Secret al Secretelor…

Această tablă vorbeşte despre mistere nepătrunse. Ne spune cum întunericul (dezordinea) şi lumina (ordinea), deşi aparent deosebite, ţin de aceeaşi natură, căci amândouă s-au născut din izvorul a toate câte există, numit aici Integrala Suverană, iar noi îl numim Dumnezeu. Tabla îi mai aminteşte şi pe gardieni, doisprezece plus doi la număr, care, reprezentând canale ale Integralei Suverane, vor direcţiona desfăşurarea fiinţei. Se arată că menirea existenţei omenirii este transformarea întunericului în lumină. Omul este legat de Pământ, care este încercuit de un val de vibraţii. Aici urmează o instruire în detaliu, alături de cuvinte-cheie, în vederea depăşirii barierei de vibraţii, aşa încât să se poată explora dincolo de vreo formă astrală. Pe urmă, tabla oferă instrucţiuni chiar asupra subiectului căutat de noi, şi anume cum se intră în Coridoarele din Amenti. Există o meditaţie amănunţită, pe care o voi copia chiar acum.

Iarăşi am fost întrerupt din studiul asupra tăbliţelor. Am fost chemat la suprafaţă de unul dintre angajaţi, ca să aflu că stimabilul domn Taylor se găsea într-o criză cumplită de nervi!

Surpriza surprizelor, uriaşa lui tablă din aur, trasă de zece oameni, dispăruse pur şi simplu de acolo. Desigur, prima lui concluzie a fost că i s-a furat.

— Doar nu vorbeşti serios, l-am potolit. Şi unde Dumnezeu crezi c-ar putea-o ascunde localnicii?

— Atunci explică-mi dumneata! se răsti la mine, frustrat.

— Cu plăcere, i-am promis, astă-seară.

— De ce nu acum? întrebă precaut, observând cum mă amuza panica lui.

— Am şi eu motivele mele, i-am răspuns calm. Dar te asigur, n-ai pentru ce să-ţi faci probleme, întrucât tabla dumitale se va întoarce de bunăvoie.

— Astă-seară? se miră, pe un ton mai curând sceptic, nedumerit de sugestie.

— Ascultă-mă pe mine! l-am asigurat, nerăbdător să mă retrag din soarele arzător de la amiază în răcoarea sălii tăbliţelor.

Taylor mă apucă de braţ:

— Şi dacă nu pot aştepta lămuririle dumitale până diseară?

În implorarea lui se simţea un strop de disperare care mă tulbură.

— Ce-i aşa de urgent?

Îşi întoarse privirea în direcţia orizontului, spre Eufrat, unde am zărit un mare alai venind spre noi, cu stindardele Bisericii Romei fluturând în vânt.

— Idiotule!

L-am apucat de guler, cu intenţia să-l dobor cu un pumn la pământ. Atunci, însă, mi-am dat seama că nu aveam nici timp, nici energie de pierdut. Trebuia să cobor înapoi, în sala tăbliţelor, ca să copiez cuvintele-cheie şi meditaţiile de care aveam nevoie pentru a-l găsi pe Levi. I-am dat drumul lui Taylor şi m-am grăbit spre scara mobilă.

— Fraţii nu mi-au trasat şi mie un drum spre marea bogăţie şi fericire, ca dumitale, Devere!

Glasul consulului mă opri din mers.

Am aruncat o privire înapoi. L-am văzut cu un pistol îndreptat spre mine.

— A trebuit să-mi fac propriile aranjamente, concluzionă. Acum… o să-mi spui ce s-a întâmplat cu tăbliţele mele de aur.

— Eu nu explic doctrinele secrete trădătorilor, am replicat, invitându-l să tragă dacă asta dorea.

— Erai la fel de deficient ca şi mine din punct de vedere paranormal înainte ca Malory să te însoare cu femeia aia extraordinară a dumitale! Văd că toate prostiile alea pe care ordinul cavaleresc ni le-a băgat pe gât în legătură cu proslăvirea Zeiţei şi-au dovedit, până la urmă, relevanţa. Cum nu făceam niciun comentariu, încercă o altă metodă de a mă scoate din fire. Ashlee mai este încă o femeie foarte frumoasă! mă aţâţă el. Spune-mi, crezi că Malory se va gândi s-o împerecheze iar, după ce vei fi mort şi îngropat?

Ai fi fost mândră de mine, doamnă Devere, căci mi-am reprimat primul impuls de mânie, acela de a-i arde insului un toc de bătaie soră cu moartea, ceea ce cu siguranţă mi-ar fi adus un glonţ între ochi. Încă îmi mai formulam un plan B, când

un bolovan îl izbi pe Taylor în ceafă, iar el căzu la pământ, pierzându-şi cunoştinţa.

Domnişoara Koriche se grăbi spre mine:

— Sunteţi teafăr?

— Da… mulţumită ţintei dumitale aducătoare de moarte.

— Aducătoare de moarte? Numai de-am avea noi norocul ăsta! zise ea, lăsându-se pe vine ca să verifice pulsul lui Taylor. Este doar inconştient, trebuie să recunosc cu tristeţe.

Am avut impresia că Taylor ar fi încercat să se impună în faţa domnişoarei Koriche atâta timp cât împărţiseră sediul central al şantierului până la sosirea noastră acolo. Cu toate acestea, n-am îndrăznit să mă amestec.

— Mii de mulţumiri pentru c-ai venit să mă salvezi, i-am spus, dar nu-mi pot închipui cum îi vom îndepărta la fel de uşor pe reprezentanţii Sfântului Scaun Apostolic de aceste locuri.

Îi vedeam pe oaspeţii lui Taylor cum se apropiau, pe când mă îndreptam spre scara mobilă, ca să cobor înapoi, până-n sala tăbliţelor. Când zări şi ea convoiul, domnişoara Koriche oftă, panicată:

— Trebuie să plecăm!

— Nici c-aş putea fi mai de acord. Pune să ne încarce bagajele pe cămile, în vreme ce eu voi mai petrece câteva minute jos, ca să mai iau nişte notiţe.

— Şi cu el cum rămâne? se interesă ea, arătându-l cu degetul pe Taylor, căzut lat la pământ sub arşiţa soarelui de amiază.

I-am spus că-i voi arunca o funie cu care să-l lege fedeleş. Pe urmă, ea va trebui să aducă nişte muncitori care să-l care până-n sediul şantierului, unde să-l încuie în atelierul de restaurare. Domnişoara Koriche mă zori cu cercetarea.

— Biserica arde femei ca mine pe rug, îmi aminti ea.

— Am jurat să împiedic asemenea lucruri să se întâmple, i-am garantat eu.

— Un jurământ de cavaler, presupuse ea, uitându-se indiferentă la Taylor.

— Un jurământ de soţ, am corectat-o eu, de tată şi… (deşi nu-mi plăcea deloc s-o recunosc) de bunic.

Domnişoara Koriche surâse.

— Mă voi ocupa de bagaje, ca să putem pleca într-o oră, mă asigură ea.

— Voi fi gata până atunci.

M-am lăsat la pământ şi i-am aruncat o bucată lungă de sfoară.

— Mai aşteaptă o clipă, am să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nu-i nevoie, îmi spuse ea. Faceţi ce ştiţi că trebuie. Eu vă aştept la sediul şantierului.

Când m-am întors în sala tăbliţelor, am avut conştiinţa dureroasă a tablei dispărute. Tot ce mai rămăsese era soclul metalic pe care stătuse. Soclul părea să fie dintr-un oţel oarecare, deşi radia o strălucire slabă, foarte bizară, atât de subtilă, încât putea fi pusă pe seama unei reflecţii luminoase înşelătoare. Într-adevăr, aşa crezuse şi Taylor. Faptul că acest oţel dăinuise peste milenii, fiind turnat cu mult înainte de descoperirea lui de către oameni, trebuie să fi fost total irelevant pentru directorul de la British Museum. Tot ce-a putut el vedea era posibilul preţ în bani. Astfel, a încercat să scoată soclul din pardoseală, cu ajutorul muncitorilor. Cu toate târnăcoapele, cazmalele şi forţa brută a bărbaţilor, nici măcar o zgârietură nu lăsaseră pe suprafaţa lui. Noi am descoperit, însă, că soclul era puternic magnetizat, întrucât de fiecare dată când bărbaţii se apropiau cu uneltele lor de săpat, acestea din urmă se lipeau de oţel, trebuind să fie smulse de acolo cu forţa de mai mulţi muncitori.

Eram tentat să examinez în continuare ciudatul material, dar timpul mă presa prea tare. În schimb, m-am aşezat dinaintea ultimei table. Am copiat străvechile rituri şi cuvintele-cheie pe spatele acestui jurnal.

În clipa în care termin de trecut în scris aceste informaţii, sunt sigur că am folosit deja o mare parte din ceasul pe care domnişoara Koriche mi-l dăduse ca răgaz. Cu o ultimă privire lungă, plină de jale, asupra magnificei săli de învăţătură, am urcat la suprafaţă, să mă întâlnesc cu ea la sediul şantierului.

Frica mi-a pătruns în inimă când am găsit locul din faţa sediului şantierului complet pustiu, fără cămile, ori servitori care să ne încarce bagajele pe spinările lor, în vederea plecării noastre iminente.

În tăcere, mi-am blestemat graba de a copia informaţiile necesare din table, uitând să iau cu mine arma lui Taylor. Mai mult, ar fi trebuit să-l văd cu ochii mei legat fedeleş şi zăvorât.

Nu prea mai avea niciun sens să încerc să-mi surprind adversarul. Fără îndoială, mă pândea şi mă aştepta, iar domnişoara Koriche era luată ostatică.

Am intrat în salonul de zi, unde l-am găsit pe Taylor aşezat pe un divan, lângă domnişoara Koriche, care stătea în picioare, nemişcată. Fermecătorul nostru amfitrion avea un braţ trecut în jurul coapsei ostaticei lui, iar cu cealaltă mână îşi ţinea pistolul, cu ţeava îndreptată spre pântecul femeii.

— Devere… era şi timpul să ne onorezi cu prezenţa dumitale.

Taylor dezmierdă coapsa domnişoarei Koriche. Se vedea clar că femeii îi repugna atingerea lui.

— Acum, dacă nu doreşti să pierzi următoarea generaţie de supraoameni, ţi-aş sugera să-mi dezvălui ce s-a ales de tabla mea din aur.

— Nu i s-a întâmplat nimic, l-am lămurit, exasperat, pentru că nu eram în stare să-i ofer o explicaţie deplină, acum când consulul se dovedise a fi un trădător. Tăbliţa se mai află încă acolo unde ai lăsat-o. Bănuiesc că s-a ridicat la o frecvenţă de rezonanţă unde noi n-o mai putem percepe.

— Fleacuri, decise Taylor după o clipă, apăsând mai puternic ţeava pistolului de pântecul domnişoarei Koriche.

Am încercat să-i destăinui cât am putut mai mult, fără să pomenesc de experienţa mea personală cu Focul-Stea.

— Din câte am citit eu, străvechea mană a fost amestecată cu metale de rând şi metale preţioase, pentru a se scoate un compus care, expus la o căldură foarte mare, se poate ridica în aer. Şi, odată ce atinge o anumită temperatură, va dispărea complet din acest plan al existenţei. În concluzie, dacă chiar trebuie să învinuieşti pe cineva de furt, mă tem că vinovatul pe care-l cauţi este soarele de pe cer.

Taylor încă mai părea să-şi păstreze scepticismul.

— Dacă eu mint, atunci înşelăciunea mea va ieşi la iveală în seara asta, când temperatura de afară va coborî, i-am argumentat eu. Dacă spun adevărul, atunci dumneata chiar ai noroc, pentru că nicio urmă din legendara substanţă n-a mai fost vreodată scoasă la suprafaţă din străfundurile pământului.

— Ne vedem în atelierul de restaurare, atunci? propuse Taylor, luându-i domnişoarei Koriche cheile, înainte de a se ridica în picioare şi a o împinge în direcţia mea. Se pare că v-aţi mai câştigat câteva ceasuri de trăit. Sunt foarte convins că

reprezentanţii Papei vor dori să stea de vorbă cu amândoi.

Tânăra se arătă cu adevărat înfricoşată de acea perspectivă, iar eu n-am condamnat-o. Biserica avea prea puţin respect pentru condiţia oricărei femei, ca să nu mai vorbesc de una care era orientală şi deloc creştină.

La momentul în care termin de relatat în scris cele de mai sus, soarele a coborât la orizont, iar temperatura scade cu repeziciune. Mă aştept ca tăbliţa să apară dintr-o clipă într-alta.

Domnişoara Koriche s-a frământat până la istovire, iar acum doarme dusă. N-am inima s-o trezesc din somn şi s-o înştiinţez că suita Sfântului Scaun Apostolic a sosit cu mai multe ore în urmă, în ciuda solicitării ei de a fi alertată în privinţa unor noi evenimente.

Cu toate acestea, se trezi numaidecât când Taylor năvăli prin uşă în amurg, însoţit de mai mulţi oameni din sfânta gardă.

— Se pare că teoria dumitale a fost infirmată, mă anunţă el pe un ton supărat.

Domnişoara Koriche şi cu mine am fost târâţi până la locul faptei, unde ne aştepta sfântul cortegiu.

— Aici am lăsat tăbliţa, preciză consulul, sărind peste introduceri şi intrând direct în subiect. Este seară de-acum, atunci unde-i?

— Ai verificat şi în sala tăbliţelor? i-am sugerat.

— Ai zis că se va întoarce unde am lăsat-o, ripostă el. Şi atunci de ce să mai verific şi în sala tăbliţelor?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că soclul pe care stătea tăbliţa e magnetizat.

L-am lăsat să tragă singur concluziile. El îi imploră pe oaspeţii săi să aibă răbdare, în vreme ce coborî în groapă, ca să investigheze singur acea posibilitate. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, câtă vreme i-am aşteptat întoarcerea. Niciun membru din sfântul cortegiu nu ne-a aruncat o singură privire, darămite un cuvânt! Lăsau înspăimântătoarea impresie că nu-i amuza absolut deloc mica lor incursiune în pustietatea persană. Taylor se ivi din nou, arătând nespus de bucuros:

— Devere a avut dreptate! îi anunţă el, pe un ton mai degrabă uluit. Tăbliţa s-a întors la locul ei de drept, constată el cu un hohot de râs. Extraordinar!

— Într-adevăr! exclamă singurul cardinal din sfântul

cortegiu, care, prin contrast, nu se arăta defel surprins. Să acoperiţi pragul din josul scării cu cărămizi, porunci Sfinţia Sa căpeteniei gărzilor sale. Şi pe urmă acoperiţi întreaga groapă cu ţărână.

— Poftim? făcu Taylor, cuprins de panică.

— Nu mai vreau să văd nici o singură urmă care să sugereze că acest morman de humă a fost vreodată răscolit.

Cardinalul se întinse mai aproape de urechea omului său, şoptindu-i ceva preţ de o clipă, după care ne întoarse spatele, ca să se retragă în sediul şantierului.

— Vom pleca îndată ce veţi termina, conchise el.

Taylor se luă după cei care intrau în clădire:

— Cum rămâne cu înţelegerea noastră?

Cardinalul ridică un deget, de parcă şi-ar fi dat seama dintr-odată că uitase ceva. Se întoarse cu faţa la mine:

— Domnul Taylor mă informează că aţi avea un carnet în care vă notaţi informaţii extrase de pe tăbliţe. Puteţi să mi-l daţi mie, vă rog frumos?

Domnişoara Koriche îmi aruncă o privire în care i se citea clar îngrijorarea. Am simţit-o că era la fel de disperată să-l găsească pe Levi ca mine, şi ca tine, doamnă Devere. M-am silit să schiţez un zâmbet, semn că mă predam, în beneficiul cardinalului, ceea ce n-o consola absolut deloc pe tânăra femeie. Mi-am vârât mâna în buzunar, căutând carnetul.

— Nu se va dovedi prea interesant pentru Domnia Voastră, l-am avertizat pe Sfinţia Sa. Sunt sigur că aveţi o sută de texte în genul ăsta ascunse bine acasă.

— Dar niciunul în tălmăcirea dumneavoastră unică, lord Suffolk!

Cardinalul mă îndemnă să predau mai repede obiectul unuia dintre subordonaţii lui, întrucât n-avea de gând să-şi irosească divina energie ţinându-l în propria mână.

— Mă simt flatat de importanţa pe care mi-o acordaţi! i-am declarat.

Carnetul, smuls din mâna mea de către una dintre gărzi, îi fu degrabă înmânat cardinalului.

— Vai, nu trebuie să fiţi atât de modest, Devere, Biserica se interesează de dumneavoastră de ceva vreme, mă asigură Sfinţia Sa. *Nimic mai presus de purul adevăr,* îşi reaminti el deviza familiei noastre. Poate că *niciun adevăr fără dovadă* ar fi

mai nimerit.

Cardinalul, băgând carnetul în buzunarul sutanei sale, se întoarse să plece.

— Biserica n-a avut niciodată nevoie de dovadă, atunci de ce aş avea eu?

Ar fi fost mai bine dacă-mi muşcam limba. Ştiam, însă, că draga mea soţie ar fi preferat să vorbesc pe şleau.

— Pentru că tot ce lasă un om în urma lui sunt cuvintele, se întoarse cardinalul în treacăt, ca să aibă ultima părere. Doar că eu hotărăsc la cine vor ajunge cuvintele alea!

El surâse, ceea ce părea la el o crispare nefirească, apoi se întoarse și se îndepărtă de noi, însoţit de toţi cei din suita lui. Sfânta gardă ne arestă pe mine, pe domnişoara Koriche şi pe Taylor.

— Pe mine, de ce? protestă tânărul nostru amfitrion.

Obiecţia lui fu ignorată. Gardianul care primise porunca şoptită a cardinalului le ceru oamenilor săi să ne ducă la ruinele pe care le dezgropasem, aceleaşi ruine pe care ei aveau să le zidească-n cărămidă pentru vecie.

— Avem protecţia şahului Nasr ed-Din, am făcut o ultimă tentativă de a ne salva din ghearele oamenilor care ne târau după ei, înghiontindu-ne.

— L-am văzut deja pe şah, mă informă străjerul, râzând. Se pare că amicul vostru, ţiganul, i-a adus ofense Maiestăţii Sale. Vă daţi seama că nu mai sunteţi în graţiile Alteţei Sale regale.

Primul meu gând a zburat la tine, dragostea mea. Dacă era adevărat, nu îndrăzneam să-mi închipui cum se încheiase audienţa ta la şah. Taylor şi cu mine am fost aruncaţi în groapă, îmbrânciţi dincolo de scara mobilă. Prin nu ştiu ce minune nu am păţit nimic, doar mi s-a tăiat răsuflarea. Taylor n-a avut norocul meu. El a căzut într-o rână, cu un braţ sub el, care se rupse sub greutatea sa. Din câte se pare, şi-a fracturat mai multe coaste. Din fericire, domnişoarei Koriche i se dădu voie să coboare pe scară. Îmi sări în ajutor în minutul în care ajunse jos, lăsându-l pe Taylor să se descurce singur.

— Ţi-am mai spus că eşti un idiot, nu-i aşa? i-am aruncat consulului, primind o privire plină de răutate drept răspuns. Nu doresc decât să fiu sigur că nu ne mai îndoim de faptul ăsta.

Dar nu prea aveam timp de incriminări.

— Haideţi să intrăm în templu, înainte de a fi aruncaţi sub

scară, i-am spus domnişoarei Koriche, grăbindu-ne să ne folosim de scripeţi şi de troliu.

Aterizarea noastră pe trepte a fost ceva mai abruptă decât de obicei, dar măcar noi mai eram întregi.

— Du-te şi încuie-te în sala tăbliţelor, am îndemnat-o pe tânără, temându-mă ca nu cumva soldaţii să se plictisească în decursul îndeplinirii ordinelor şi să încerce să se amuze cu ca. Cuvântul care deschide porţile templului de cealaltă parte le va zăvorî, la nevoie. Când va trece primejdia, am să te urmez şi eu.

— Dar cum vom mai ieşi de aici, odată ce ei vor zidi intrarea în cărămidă şi vor acoperi groapa cu ţărână? mă întrebă ea înfricoşată, cu braţele încrucişate în jurul pântecului ei încă plat. Şi ce sens mai are, când nu mai deţinem codurile care ne-ar fi ajutat să vă găsim fiul?

I-am arătat foile pe care le rupsesem de la spatele jurnalului, scrise de mine în vreme ce dormea. I le-am încredinţat spre păstrare.

— Fiecare calamitate la timpul ei, Ajalae, i-am zis, făcându-i cu ochiul. Am mai fost blocat într-un edificiu străvechi, aşadar nu-i nimic nou pentru mine, poţi să mă crezi.

În vreme ce ea zorea spre sala tăbliţelor, Taylor ajunse până la noi, rostogolindu-se pe scări. Se prăvăli la picioarele mele, văicărindu-se şi mormăind.

— Mai trăieşti, bătrâne? l-am întrebat în glumă.

Se strădui să-mi dea un răspuns, dar numai un vaier i se desprinse de pe buze.

— Ruşine să-ţi fie! l-am mustrat, apoi m-am dus să mă aşez pe un soclu, ca să pun la cale o strategie de a ne scoate pe toţi vii şi nevătămaţi din aceste dărâmături.

În câteva ceasuri, gărzile aşezară şi ultima cărămidă, iar peste ruină se lăsă cea mai neagră beznă.

— *„Cei nedrepţi nu vor mai ieşi niciodată din acest locaş”*, recită Taylor cu glas tare avertismentul gravat pe pragul incintei în care de-acum rămăsesem prizonieri, doar ca să-mi dea de veste că mai era încă în viaţă, şi adăugă: Am ştiut eu că mi-am forţat norocul intrând în locul ăsta.

De fapt, reuşea să mă amuze. O fi fost el un netrebnic, dar avea carismă. Pur şi simplu nu puteam să nu-l plac. Nu l-am onorat, totuşi, cu un răspuns. M-am dat jos de pe soclu şi, prin

întunericul dens, am orbecăit pe o distanţă scurtă, până în locul unde credeam eu că se află centrul platformei de piatră. M-am întors cu faţa în direcţie opusă faţă de intrarea zidită în cărămidă. Am înaintat spre porţile sălii tăbliţelor, unde presupuneam că domnişoara Koriche mă aştepta, întrucât gărzile nu fuseseră distrase din treaba lor.

Când piciorul meu călca peste scândura de lemn din pardoseală, uşile sălii tăbliţelor se deschiseră. M-am trezit scăldat într-o lumină aurie. Pentru prima oară vedeam camera de învăţătură în toată splendoarea ei, pentru că tablele emiteau propria lumină, un fenomen care ieşea la iveală doar pe întuneric.

Domnişoara Koriche îmi ieşi în întâmpinare cu lacrimi de fericire pe faţă.

— Nu-i magnific?

Se înecă aproape de atâta admiraţie, aruncând o privire în jurul ei, prin încăperea plină de strălucire.

— Mi-au vorbit. Nu le-am putut auzi înainte, dar dintr-un motiv anume acum am…

Se întrerupse, ducându-şi mâinile la abdomen, pentru că-şi dăduse deodată seama ce se schimbase în ea de la ultima sa vizită în acea încăpere. Abilităţile sale paranormale fuseseră în sfârşit activate, iar ea părea să-şi primească darul cu multă smerenie.

— Dragostea deschide toate uşile, am lămurit-o eu.

— Cred că înţeleg de ce fiul dumneavoastră a ales să urmeze calea pe care a mers, mă anunţă cu multă linişte în voce.

— Levi nu ştia că va avea un copil cu dumneata când a luat acea hotărâre, i-am atras atenţia.

Instinctul îmi spunea că hotărârea ei altruistă venea din frică. Altfel cum avea ea să facă faţă singură şansei imense de a căpăta conştiinţă cosmică?

— Îţi garantez că dacă Levi ar fi ştiut, ar fi făcut cu siguranţă altă alegere.

Cel puţin speram acest lucru din toată inima. Îmi place să cred că i-am insuflat asemenea principii morale băiatului nostru, aşa încât el n-ar accepta de bunăvoie ca mama copilului său să fie silită să se apere singură.

— Atunci care vă este planul?

Îmi dădeam seama cât de mult dorea domnişoara Koriche ca

eu să fi avut unul.

— Chiar aşa, care-i planul? dori să ştie şi Taylor, şontâcăind spre noi.

Tânăra femeie se uită la mine, tulburată:

— Credeam că nimeni şi nimic nu-mi mai poate strica starea de euforie din prezent… M-am înşelat.

Se ghemui ca să-şi scoată un pumnal din pantof şi-l îndreptă către Taylor.

— Dac-aş termina cu el, nimeni n-ar mai şti, nimănui nu i-ar mai păsa!

Am simţit-o că-l juca pe degete. Mi-a plăcut să-l văd frământându-se. El se trase înapoi, ferindu-se de ea, infirm, dezarmat, vulnerabil.

— Lasă-mă! răcni el.

Zgomotul unor pietre ce se prăvălesc puse capăt confruntării. Părea să vină din canalele din faţa noastră. Mi-am ridicat călcâiul de pe declanşator, iar porţile sălii tăbliţelor se închiseră. Bezna învălui iar sala de la intrare, dar nu pentru multă vreme.

— Lord Suffolk? se auzi un strigăt.

— Eu sunt ăla, i-am răspuns, fără să recunosc vocea, dându-mi seama, însă, după tonul ei, că trebuia să fie unul dintre localnicii angajaţi pe şantier.

— Am venit să vă scoatem.

M-am îndreptat în direcţia glasului. Conştient că mă apropiam de marginea platformei, am început să caut cu piciorul intrarea în canal.

— Periculoasă decizie aţi mai luat! am replicat, găsind marginea platformei şi coborând în canal. Cu ce ne-am meritat această favoare?

— Ne simţim obligaţi faţă de fiul dumneavoastră, aşadar dorim să vă vedem teafăr, lord Suffolk, mă lămuri omul, în vreme ce mărea gaura din zidul de piatră, cu propriile mâini. Nimeni dintre noi nu s-a mai bucurat vreodată de concediu plătit.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Levi îşi făcea prieteni şi aliaţi de nădejde oriunde se ducea, ca rezultat al capacităţii sale de a ghici şi a satisface nevoile tainice ale celorlalţi din jurul său.

— Sunteţi rănit, *my lord?*

— Nu, nu sunt, i-am strigat. Domnul Taylor, însă, nu se simte

prea bine.

Urmă o lungă dispută în şoaptă, în dialectul local, înainte ca glasul din întuneric să se facă iar auzit:

— Am prefera ca domnul Taylor să rămână înăuntru.

Am văzut lumina unei torţe tremurând printr-o mică breşă, lângă capătul de sus al peretelui de stâncă ce bloca intrarea în canal. Am început să dau la o parte bolovanii dinăuntru.

— Şi noi am prefera, amice, i-am mărturisit. Dar ştiu că n-am nicio poftă să răspund în faţa lui Dumnezeu pentru pierderea unui suflet demn de milă.

Mi-am furişat privirea prin deschizătură. Am zărit patru localnici care purtau făclii. Reuşeau să se ţină drept în tunelul din afara templului. Cel care vorbea limba engleză era de două ori mai în vârstă decât ceilalţi trei care, mă lămuri el, erau băieţii lui.

— Aş putea să ştiu şi eu numele salvatorului meu? m-am interesat.

— Mohamed, răspunse el.

Nu ştiu sigur dacă insul nu-mi înţelesese greşit întrebarea, dar cum numele acela era foarte des întâlnit în Orientul Apropiat, m-am gândit că, probabil, nu mă înşelam prea tare.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mohamed. *Foarte bine.*

Am vârât un braţ prin gaură ca să-i strâng mâna. Domnişoara Koriche se apropie şi am observat că-şi pusese pumnalul la loc, în ascunzătoarea lui.

— Am fost învăţată să plec de la premisa că realitatea este modelată prin gândire, dar abia acum am pătruns înţelesul deplin al conceptului ăsta, mărturisi ea. Puterea voinţei dumneavoastră îmi face impresia că este fenomenală, lord Suffolk!

— De unde ştii că salvarea nu ne-a venit de la dumneata? am iscodit-o eu.

Ea îşi dădu ochii peste cap, simţind că o flatam. Totuşi un zâmbet îi juca pe chip, doar aveam să mai apucăm să vedem lumina zilei.

— S-ar putea să mi se datoreze tocmai mie, glăsui Taylor sarcastic, pe când încerca să se târască pe burtă în canal.

Se prăvăli încă o dată pe spate. Am preferat să-l ignorăm. Deschizătura dintre stânci era de-acum destul de largă încât să ne facem loc prin ea. Domnişoara Koriche urcă prima, trasă de

Mohamed şi de cel mai mare dintre fiii săi.

— Cum ne-aţi găsit? îi întrebă ea.

— Sunt multe tunele sub Movila de Catran, folosite de jefuitorii de morminte de-a lungul secolelor, o lămuri Mohamed, în vreme ce el şi băieţii lui mă scoteau şi pe mine afară. Foarte puţini le ştiu, iar aceia le consideră prea periculoase ca să umble prin ele. De aceea am prefera ca existenţa lor să rămână secretă.

Bărbatul îl privi cu luare-aminte pe Taylor, care-şi băgase braţul bun prin gaură. Mohamed părea să ezite a-i întinde o mână.

— Vreţi să spuneţi că ştiaţi deja de templul dragonilor şi de comorile lui, fără să încercaţi vreodată să luaţi ceva? se miră, vădit impresionată, domnişoara Koriche.

— Să le luăm? râse din toată inima Mohamed la nebunia acelei idei, laolaltă cu fiii lui. Sigur că nu. Acest loc e blestemat pentru toţi, în afară de câteva suflete.

— Iar acum îmi dau seama că nu mă număr printre ele, constată Taylor, fluturându-şi mâna, cerşindu-ne ajutorul. Vă promit că nu voi mai destăinui secretul nimănui.

— Ha! Sunt convinsă că îndată ce vei scăpa de aici şi te vei însănătoşi, îţi vei scoate din minte lotusul ăla uriaş, din aur, de pe tavanul templului, şi nu vei mai căuta nicio cale de a-l desprinde de acolo, îl dojeni domnişoara Koriche. Iar mie o să-mi crească o pereche de aripi cu care voi zbura undeva departe!

— Întotdeauna am spus că eşti un înger, o complimentă consulul, într-o tentativă disperată de a-şi salva pielea.

— Lăsaţi-l! ne sfătui domnişoara Koriche.

Fiii lui Mohamed căzură de acord cu ea, iar tatăl se uită la mine, în aşteptarea ultimului cuvânt.

— Îl putem lega la ochi, am hotărât eu. Şi vă dau cuvântul meu de onoare că domnul Taylor va părăsi Persia împreună cu mine, fără să se mai întoarcă vreodată.

Mohamed apucă într-un târziu de braţul lui Taylor şi, cu ajutorul unuia dintre băieţii lui, îl scoaseră pe asociatul nostru prin gaură, aruncându-l la pământ, ceea ce-l făcu să geamă şi să se tânguie, întrucât rănile îi erau zdruncinate.

— Ai face mai bine să te ţii de noi, bodogăni Mohamed, în vreme ce el şi fiii lui ne conduceau prin tunel.

— Uneori mă tem că sunteţi prea bun, îmi mărturisi domnişoara Koriche, în vreme ce pornea în urma călăuzelor noastre.

M-am lăsat pe vine lângă Taylor. Apucându-l de subsuori, l-am ridicat în picioare:

— Numai Cel de Sus ştie de ce m-am mai obosit să-ţi cruţ viaţa, i-am aruncat într-o doară. Deja regret!

Odată ce se văzu în picioare, Taylor îmi lăsă impresia că era mult mai smerit, în urma chinurilor prin care trecuse, decât mă aşteptam.

— Aş fi pus să vă omoare, mi-a mărturisit el.

Ştiam că rostea adevărul.

— Încă mai poţi s-o faci, i-am garantat, în cazul în care era dezamăgit din această cauză. Te poţi folosi de ambele picioare?

El îmi făcu din cap semn că da, apoi mă apucă de braţ, ca să-mi întârzie plecarea:

— N-am să uit asta, Devere. Eşti un adevărat prieten.

— N-aş conta pe aşa ceva dac-aş fi în locul tău, l-am sfătuit. Numai pentru că ţi-am salvat viaţa nu înseamnă că sunt gata să-ţi iert trădarea.

— Iertarea dumitale îmi pare un detaliu minor pe lângă faptul că m-ai redat vieţii.

— Încearcă, te rog, să ai o atitudine mai constructivă, asta-i tot ce-ţi cer!

L-am bătut uşor peste umeri, întrucât nu mai văzusem pe nimeni atât de pocăit cum era el în clipa aceea.

— Încă n-am ieşit din Persia!

Ne-am pus în mişcare, ca să nu pierdem din ochi lumina torţelor. Ceva mai jos, tunelul se desfăcea în alte trei canale ce se ramificau în toate direcţiile.

— Încotro o luăm noi? întrebă domnişoara Koriche, în vreme ce călăuzele noastre se opreau din mers.

O frânghie atârna deasupra capetelor noastre. Uitându-ne în sus, am descoperit o gaură în tavan. Alţi doi flăcăi de prin partea locului ne făceau semne cu mâna prin ea.

— Câţi fii ai dumneata? l-am întrebat pe Mohamed, presupunând că şi băieţii aceia tot ai lui erau.

— Treisprezece, îmi surâse el cu mândrie. De la neveste diferite.

— Treisprezece! am repetat ca un ecou şi i-am strâns din nou

mâna. Este un miracol că mai eşti încă în viaţă.

— Băieţii mei mă ţin în viaţă, mă asigură Mohamed.

— Ai noroc, l-am felicitat eu, primul meu născut a fost cât pe ce să mă omoare.

— Fiul dumneavoastră este un om foarte bun, mă asigură Mohamed, vădit impresionat. Are o mare lumină în el.

Nu eram prea sigur ce voia să zică şi nici n-aveam timp să meditez mai mult asupra cuvintelor sale, întrucât domnişoara Koriche ieşea deja cu bine la suprafaţă, trasă de cei de afară, iar eu urmam după ea.

— Unde mergem mai departe? ne întrebă Taylor, arătându-se îngrijorat, însă Mohamed gândi că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

— Crezi că ţi-aş spune?

— Există tuneluri mai înguste decât ăsta? se interesă celălalt, începând să tremure ca varga.

L-am lăsat pe unul dintre fiii lui Mohamed să urce înaintea mea, iar eu am rămas mai în urmă să-l liniştesc pe fricosul nostru tovarăş de drum:

— Ai vreo problemă?

— Nu suport spaţiile închise şi înguste, îmi mărturisi el cu amărăciune.

— Sunt sigur că vei face o excepţie de astă dată, ca să-ţi salvezi viaţa, am încercat eu să-l calmez.

— Nu, nu pricepi, mi-o întoarse Taylor, frustrat. Intru în panică!

Mohamed, exasperat, scoase un suspin, iar Taylor răbufni:

— Nici mie nu-mi place, dacă vreţi să ştiţi! Credeţi că mi-a făcut vreo plăcere să fiu încuiat într-un spaţiu infim, înghesuit, în copilărie? Să mă tot întreb în decursul acelor ceasuri lungi, în care muream de foame, dacă tata avea de gând să mă lase să putrezesc acolo?

— Taylor!

L-am ţinut de braţul sănătos, ca să nu se năpustească asupra lui Mahomed.

— *Eu* te voi scoate de aici. N-am să te las de izbelişte.

Garanţia mea îi alungă frica, iar mânia îi slăbi. Dar, pe urmă, spaimele i se cuibăriră iar în suflet:

— Trebuie să mai existe şi o altă cale de a ne întoarce la suprafaţă.

— Romano-catolicii o acoperă cu pământ în timp ce noi stăm la discuţii. Asta este singura alternativă care ne-a mai rămas.

Mohamed se apropie de frânghie.

— Vă voi aştepta sus, nu vă grăbiţi.

Călăuza noastră părea ceva mai îmbunată faţă de Taylor, în urma izbucnirii sale. Cred că, adorându-şi fiii, Mohamed considera că era o tragedie ca un adult să abuzeze într-un mod atât de urât de privilegiul de a fi tată.

Privirăm cum bătrânul se căţăra pe frânghie, alăturându-se băieţilor săi şi domnişoarei Koriche, iar eu m-am uitat la Taylor, care murea de ruşine sub ochii mei. Nici n-am visat vreodată, după atâta timp în care am studiat împreună, că ascundea răni atât de adânci, din copilărie.

— Acum ai prilejul să-ţi recapeţi puterile, l-am îndemnat eu.

— Nu pot, se încăpăţână el, rezistând cu greu imboldului de a se lăsa să cadă la pământ şi să se ghemuiască, precum o minge.

Dacă în halul ăsta îl adusese doar gândul la tunelul îngust, nu-mi plăcea să-mi imaginez cum s-ar fi descurcat în situaţia reală.

— Nu, Taylor, în cazul ăsta *nu vrei,* fiindcă-i o *mare* diferenţă, i-am atras atenţia, apropiindu-mă de funie şi apucându-mă cu mâinile de ea. Spre deosebire de vremea copilăriei tale, acum ai de ales şi *poţi* alege să nu mai fii o victimă.

Tânărului îi tremura capul. Totuşi, aproape i-am desluşit voinţa zbătându-se să scape din locul întunecat în care era adânc îngropată în sinea lui.

— Sigur n-ai opta să rămâi aici, unde-or să-ţi putrezească oasele? l-am iscodit.

Nu mai avea niciun rost acum să ocolim problema. Consulul trebuia ori să-şi înfrângă spaimele, ori să piară.

— Nu! Vreau să ies afară. Am nevoie de aer!

Smuci de gulerul cămăşii sale, dându-mi impresia că era pe punctul de a se sufoca.

— Taylor, ascultă-mă! Libertatea fizică, sufletească şi spirituală se află în faţa ta, am încercat eu să-l conving. Mai rabdă o ultimă călătorie prin beznă şi nu va mai trebui să te întorci niciodată printre tenebre.

Rămase o clipă pe gânduri, dar, până la urmă, îmi făcu un semn de consimţire cu capul, arătându-mi că înţelegea argumentele mele.

— Şi dacă voi face o criză de panică într-unul dintre tunele?

— Mă rog, o criză de panică într-un tunel este de preferat decât să putrezeşti într-o groapă de mormânt, i-am spus. Nu eşti de acord?

Cuvintele mele reuşiră să-i aducă un zâmbet pe buze. Am întrezărit o rază din vechiul Taylor, cel pe care-l ştiam.

— Dacă o iei aşa!

Îşi alungă frica, însă avu nevoie să respire de câteva ori adânc înainte să se apropie de frânghie.

— Te voi urma tot drumul, l-am asigurat iar, legându-i capătul frânghiei de mijloc.

— Nu mi-a mai ţinut nimeni companie în întuneric până acum, mărturisi el, arătându-se mişcat de idee.

— Să sperăm că va fi cu totul altfel de astă dată.

I-am făcut semn lui Mohamed să-l ridice.

În tunelul de deasupra, tavanul era îndeajuns de înalt încât să se poată sta în genunchi cu spatele drept, fără greutate. În acest punct, mi-am legat un capăt al funiei în jurul brâului şi l-am pus pe Taylor să-şi lege celălalt capăt de talia lui.

— Dacă în cel mai rău caz intri în panică, te voi scoate eu afară de aici, l-am asigurat.

Glumeam pe jumătate, însă el părea să-mi poarte recunoştinţă pentru bunele intenţii.

— Eşti gata?

Dădea impresia că putea să i se facă rău în orice moment, dar îmi făcu un semn afirmativ din cap, şovăind.

Ne-am urnit din loc, mergând într-o poziţie ghemuită. Aveam la noi o singură torţă aprinsă, ţinută în mâna unuia dintre fiii lui Mohamed care se afla în fruntea convoiului. Taylor şi cu mine încheiam plutonul, întrucât el se afla în dizgraţia celorlalţi, aşa încât ne mişcăm într-o beznă aproape totală. O vreme, n-am mai auzit nimic de la cel legat de mine, dar ştiam că îşi continua înaintarea în spatele meu, pentru că-i auzeam răsuflarea, iar funia dintre noi rămânea întinsă.

Pe măsură ce tavanul tunelului se înclina, silindu-ne să ne târâm în patru labe, am încercat să-l scot măcar cu gândul pe Taylor într-un spaţiu larg, sub cerul liber.

— Ştii ce aş avea chef să fac acum, Taylor?

— Te rog, spune-mi, Devere.

Tânărul trăgea adânc aer în piept, ca să-şi controleze panica, reuşind să şi-o înfrâneze.

— Să mă apuc de un drăgălaş meci de cricket.

— Minunată idee!

Îmi era recunoscător pentru faptul că-l mai făceam să uite de crunta realitate.

— Cu băuturi din partea clubului, la urmă?

— *Absolut,* face cinste Malory.

Mă gândeam că onorariul nostru pentru mica noastră expediţie în Persia tocmai se rotunjise. Taylor izbucni într-un râs ce degeneră, însă, cât ai clipi, în nervozitate şi panică.

— Cât mai avem de mers?

I-am transmis întrebarea lui Mohamed, care se afla în faţa mea.

— Încă cinci minute, ne strigă peste umăr. Nu mai e mult!

— Tavanul coboară mai mult de atât?

I-am luat-o înaintea lui Taylor cu următoarea întrebare, pentru că începusem oarecum să simt eu însumi claustrofobia.

— Va trebui să ne târâm pe burtă o mică porţiune şi pe urmă ne vom putea ridica în picioare.

Funia de la brâu mă trase îndărăt, făcându-mă să mă opresc.

— Taylor?

— Nu mai pot respira, mă înştiinţă el cu glas pierit. Simt că ameţesc!

— Nu! Să leşini acum este un alt tertip de a te lăsa stăpânit de frică. Trebuie să respiri ceva mai rar, mă auzi?

L-am auzit scâncind.

— Răspunde-mi, Taylor! N-are niciun rost să te încurajeze o voce prin întuneric dacă nu vrei să comunici cu ea.

L-am auzit zbătându-se în urma mea, luându-se la trântă cu propriii demoni.

— Lua-te-ar dracu’, Devere! Prea bine!

— Bravo, omule! Mi-am reluat mersul de-a buşilea. O să punem capăt acestor chinuri pe cât mai repede posibil, l-am asigurat.

Am simţit o mare compasiune pentru Taylor, fiindcă locul strâmt şi lipsa de aer păreau să ne facă trecerea lungă de un veac. Stinsesem făclia, pentru că devenea periculos s-o mai ţinem aprinsă, aşadar o beznă grea ne împresura.

Într-un târziu, Taylor nu mai putu răbda.

— Scoateţi-mă de aici! urlă el.

Cum trupul i se convulsionă violent, dislocă vechile scânduri de lemn de deasupra şi de pe laterală. Ne-am trezit toţi troieniţi de colbul care ne intră în gură, în nas, în gât şi în ochi. Ceea ce nu făcu decât să-i sporească panica. Continuă să se zbată din toate puterile. Praful care cădea peste noi se îndesi şi mai tare, iar eu mi-am luat capul în mâini, pregătindu-mă pentru îngroparea mea iminentă. Următorul lucru pe care l-am ştiut era că eram tras la suprafaţă. Cum Taylor ateriză cu o bufnitură în spatele meu, am perceput imaginea unui băieţel deschizând cu un picior capacul unui cufăr în care fusese închis pentru atâta amar de vreme. Sentimentul de exaltare era epuizant.

Am tuşit, am salivat şi am scuipat din plin, dar îndată ce mi-am venit în fire m-am dus să-l felicit. Bietul de el încă mai tremura ca frunza în vânt.

— Ai reuşit, bătrâne, eşti liber!

Taylor se uită în jur cu ochii împăienjeniţi, în vreme ce prindea înţelesul celor petrecute:

— Am scăpat!

Peştera în care ieşisem era un spaţiu imens în comparaţie cu tunelul, iar Taylor respira iar cu uşurinţă. Lacrimi îi şiroiră în tăcere pe chip, în vreme ce îşi lăsa în urmă trecutul întunecat, întorcându-se în prezent.

— Mă simt uluitor! exclamă el, cu un aer surprins, deşi îmi dădeam seama că se simţea stânjenit de faptul că-şi pierduse cumpătul în faţa atâtor oameni. Îmi cer iertare pentru scenele de adineauri şi pentru orice alte supărări v-am mai pricinuit, pentru că vă rămân profund îndatorat tuturor!

Domnişoara Koriche se lăsă pe vine lângă el şi îi dădu un şerveţel ca să-şi şteargă faţa.

— Măcar acum vă înţeleg nevoia de a domina şi de a vă afla mereu în prim-plan, îi declară ea.

— Cred că este prima oară când am înţeles şi eu de ce, mărturisi el.

Era atâta sinceritate şi durere în vocea lui, încât ea se simţi obligată să-l îmbrăţişeze pe omul pe care, cu numai o oră în urmă, ameninţase să-l omoare. Taylor îşi îngropă faţa la pieptul ei şi plânse, până când îşi uşură inima.

Mohamed mă însoţi până la gura peşterii. Se deschidea în

deşert, strălucind sub lumina unei luni ca de ceară. Desluşeam siluetele turmei de cămile care ne aşteptau în apropiere, lăsate în grija a doi dintre băieţii lui Mohamed.

— Dacă vom călători noaptea, ar trebui să ajungem la râu înainte ca romano-catolicii să termine de umplut groapa, ne lămuri salvatorul nostru.

— Dacă domnişoara Koriche se simte în putere să plecăm îndată, atunci voi fi bucuros s-o fac. I-am mulţumit din nou lui Mohamed pentru ajutorul lui. Ce pot să fac în schimb pentru voi?… Vă pot dărui ceva bani, sau vreun alt *cadou*?

Acesta era cuvântul pe care-l căutam. Omul îşi clătină capul în semn că nu dorea nimic.

— Vă rog, fiul dumneavoastră a fost mult prea generos cu noi, mă asigură el. Salvarea dumneavoastră este răsplata mea pentru el.

Am fost surprins să aud că cineva putea fi prea generos în Persia. Dar atunci am înţeles că dacă-i dăruiam ceva lui Mohamed, s-ar fi simţit obligat să-mi întoarcă gestul. În aceste condiţii, un simplu „mulţumesc” era o soluţie mult mai lesnicioasă.

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Notiţele lordului Devere se încheie aici, drept pentru care eu le aşez înapoi cu grijă, prinzându-le bine de cotorul jurnalului, şi mă întorc imediat la povestea persană a lui lady Ashlee.

REVELAŢIA 10
LUMINĂ

DIN JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

Am ieşit din pasajul secret de la palatul şahului într-o odăiţă dinăuntrul unei locuinţe sordide din Bagdad. Acolo ne-a aşteptat o călăuză, Zalman, care pretindea că primise indicaţii să ne conducă într-un loc sigur – pare-se, din gura fiului meu. Mi-a fost imposibil să aflu mai multe, fiindcă Zalman nu era vorbă-lungă. Nerăbdători să părăsim cât mai repede oraşul, ne-am pus nădejdea în acest străin înalt, iar acum ne-am trezit umblând printr-un imens deşert, fără niciun mijloc de transport.

În ciuda faptului că nu ştiam mai nimic despre călăuza noastră, Albray, care încă mai sălăşluia în corpul lui Raineath, părea să-l privească cu ochi buni, ca şi mine, dat fiind că trupul său subtil era mai strălucitor decât toate cele câte le văzusem eu până atunci. Ţiganul, totuşi, era mai precaut, simţind că ceva nu prea era în ordine cu noul nostru tovarăş de drum.

Numai când străbăteam întinsa pustietate a deşertului, iar umbrele ni se lungeau pe lângă noi pe pământul pârjolit, Cingar şi cu mine ne-am dat seama ce-i lipsea lui Zalman. Omul n-avea umbră. Am oftat şi m-am întors către Albray, aşteptând lămuriri.

— Orice rază de lumină aruncă o umbră când întâlneşte în drumul ei materia fizică, dar odată ce un corp fizic emană propria-i lumină, atunci nu mai aruncă nicio umbră primprejur, ne oferi cavalerul explicaţia.

Era bizar să aud aceste cuvinte înţelepte ieşind din gura lui Raineath, însă Albray ştia că îndată ce s-ar fi desprins de trupul tinerei, ea avea să-şi piardă cunoştinţa, devenind o povară ce ne-ar fi îngreunat fuga. În schimb, dacă izbutea s-o ţină pe Raineath permanent sub control, i-ar fi putut salva viaţa.

— Vrei să zici că amicul nostru este un gen de maestru spiritual? îl întrebă Cingar, uluit.

Era evident că mintea nu-l putea duce mai departe de atât.

— Există doar un singur tip de maestru spiritual, îl lămuri Albray.

— Unul din rândul Melchilor tăi? am încercat să ghicesc,

întrucât cruciatul făcuse odată parte din acel ordin clandestin de preoţi războinici.

— Poate că unul dintre iniţiaţii foarte avansaţi.

Cavalerul meu lăsa impresia că el însuşi o lua pe ghicite.

— Nu eşti sigur? l-am iscodit.

Mi se părea curios, pentru că Albray rămăsese ca o legendă în amintirea acelor fraţi.

— Un războinic plin de măiestrie este cu totul deosebit de unul spiritual, îţi garantez, îmi spuse el. Dacă aş fi ca acela din urmă, cu siguranţă nu m-aş mai găsi în situaţia mea din prezent.

Cingar se încrunta, pierzând şirul convorbirii noastre, mai ales că, în ochii lui, Raineath era cea care dădea aceste informaţii.

— Am mai văzut luptători Melchi. Au umbre, la fel ca noi toţi, comentă el.

M-am amuzat pe seama spuselor lui, care mă făcură să-mi privesc propria umbră. Am fost destul de surprinsă să constat că nu era la fel de pronunţată ca umbrele celorlalţi doi însoţitori ai mei. Poate c-aş fi pus-o pe seama razelor de soare, dar stăteam cu toţii în aceeaşi uriaşă sursă de lumină, atunci de ce mi-ar fi părut propria umbră diferită de a lor? Să fie pentru că umbra cuiva indica măsura în care structura atomică a corpului său absorbea şi transmitea lumină cosmică?

Am schimbat subiectul, atacând unul care l-ar fi interesat pe Cingar:

— Şi unde crezi că ne-ar putea duce amicul nostru?

— Intr-un loc de negăsit pe nicio hartă, ghici Albray.

Tocmai când ultimele raze ale soarelui dispăreau de pe cer şi o răcoare se strecură prin deşert, am dat cu ochii de un mare edificiu ce se înălţa la orizont.

— Slavă universului! am mormăit, când deveni limpede că Zalman ne conducea într-acolo.

Aveam să ne odihnim şi să ne potolim setea. Când am ajuns, spaţioasa şi opulenta locuinţă era scăldată în razele cornului de lună.

— Îi cunoaşteţi pe cei care locuiesc înăuntru? m-am adresat lui Zalman.

Îmi dărui un zâmbet larg.

— Cum să nu? zise el. În noaptea asta veţi avea parte de o odihnă binecuvântată.

Îi eram foarte recunoscătoare pentru cele auzite.

Intrarea în casa cu două etaje era luminată de flacăra torţelor, ce ne ademeneau prin bezna răcoroasă a nopţii.

— Curţile sunt atât de bogate şi de frumoase! constată Cingar, arătându-se puternic impresionat de oază. Trebuie să fie pe undeva vreun izvor subteran de apă.

Ştiu că trebuia să arăt ca o sperietoare după lunga călătorie. Îmi era aproape ruşine să mă prezint aşa în pragul unei clădiri atât de grandioase.

O orientală, de o frumuseţe răpitoare, ne deschise uşa. Ce mă izbi numaidecât la ea a fost că nu purta nicio *burka,* pentru a se ascunde de ochii bărbaţilor care ne însoţeau.

— Bine aţi venit, ne ură ea din inimă, deschizând uşa larg. Vă aşteptam. Eu sunt Denera, stăpâna acestei case.

— Eu sunt… am dat să mă prezint.

Amfitrioana îşi ridică politicoasă o mână, ca să mă scutească de un efort inutil.

— Nu trebuie să vă prezentaţi, ştim cine sunteţi. Dacă lady Suffolk şi domnişoara Saray vor binevoi să mă urmeze, Zalman îl va conduce pe domnul Choron în odăile bărbaţilor, unde-şi poate reface forţele.

Interesant, mi-am zis în gând, cum Denera cunoştea numele de familie al lui Raineath, când nici măcar eu nu-l ştiam.

Deşi Cingar se arăta în mod vădit îngrijorat să fie separat de noi, nu obiectă în privinţa acelei condiţii, căci fusese pronunţată de o femeie atât de frumoasă. Într-adevăr, ţiganul nu-şi mai putea lua ochii de la Denera, în vreme ce se lăsa condus de Zalman.

— Pe aici, vă rog! ne invită gazda pe mine şi pe Raineath în cealaltă direcţie.

Nu-mi puteam imagina o cameră mai plăcută. Încăperea era tot atât de largă precum cea a şahului, dar nu la fel de înaltă şi de impersonală. Acolo se găseau două paturi, o cadă mare, săpată în pardoseală, umplută cu apă fierbinte, înmiresmată, şi o masă plină cu bucate proaspete, apă şi vin. O mulţime de sfeşnice cu lumânări aprinse erau presărate prin cameră, semn că ne aflam într-o gospodărie cu adevărat prosperă, altfel nu şi-

ar fi putut permite acea extravaganţă.

— Mă voi întoarce după ce vă veţi odihni, ne anunţă Denera. Vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

I-am mulţumit gazdei din toată inima, în vreme ce ne părăsea, închizând uşile în urma ei.

— Dacă există vreo baie la câteva sute de kilometri distanţă, cu siguranţă vei da peste ea la căderea nopţii, mă tachină Albray, bucuros că, în sfârşit, era liber să-mi vorbească pe şleau.

— Există o zeiţă care mă veghează, despre asta poţi fi sigur, i-am întărit spusele, urmărindu-l pe cavalerul meu cum se arunca pe pat, în trupul lui Raineath. Aşa deci, dacă ţi-ai lua tălpăşiţa din fata asta drăguţă cât mai repede cu putinţă, ţi-am rămâne veşnic recunoscătoare.

— Chiar dacă aş vrea să ies din corpul ăsta, n-aş avea putinţa s-o fac până nu s-ar trezi Raineath şi mi-ar da drumul, îmi atrase el atenţia.

Avea dreptate. Şi cum nu eram eu în momentul de faţă deţinătoarea pietricelei, nu puteam percepe la fel de uşor venirile şi plecările cavalerului meu fantomatic. Am observat că Raineath încă îşi mai purta capul acoperit.

— De ce mai porţi încă aia? l-am întrebat. Raineath nu aderă de bunăvoie la credinţa islamică, nu-ţi dai seama?

— Dacă ar fi fost după mine, n-aş fi mers toată ziua în chestia asta, ripostă Albray. Raineath nu este încă pregătită să şi-o scoată.

— Din cauza rănilor ei? am întrebat, făcând un pas către femeie. Îmi dai voie să verific…?

— *Nu,* mă opri Albray cu o mână întinsă. Jură că nu te vei uita.

Era clar că el îmi transmitea direct mesajul lui Raineath. I-am respectat dorinţa şi m-am dat înapoi.

— Îţi jur.

Albray scoase de la încheietura mâinii femeii brăţara pe care atârna pietricica şi mi-o întinse.

— Lui Raineath îi pare rău că te-a minţit în privinţa amuletei. Ar dori ca eu să ţi-o înapoiez, grăi el.

— N-o pot lăsa să-mi dea înapoi pietricica, pentru că astfel şi-ar atrage blestemul asupra ei, l-am lămurit.

Mă întrebam cum aveam să rezolvăm această mică problemă.

— Tot ce trebuie să faci este să-i oferi un dar în schimb lui Raineath, ceva ce ar sluji-o la fel ca şi mine, îmi propuse Albray.

Pricepeam că el m-ar fi judecat după dărnicia mea, care ar oglindi cât de mult însemna el pentru mine personal.

— Ei bine, deşi nu deţin nimic ce s-ar putea ridica la valoarea ta, prietene, am ceva ce-o va ajuta pe Raineath să înceapă o viaţă nouă.

Băgându-mi mâna adânc în decolteu, am început să cotrobăi prin corset. Deşi nu puteam vedea figura cavalerului, îl simţeam amuzându-se. Într-adevăr, acesta nu era un corset oarecare. Bea îl croise special pentru mine, ca să-mi păstrez în siguranţă mijloacele pecuniare necesare atunci când călătoream. În cele din urmă, am scos un diamant uriaş, pe care i l-am dăruit în schimbul ineluşului de piatră.

— Raineath este mulţumită… ba nu, scuză-mă, se corectă Albray, e copleşită de generozitatea şi iertarea pe care i-o acorzi.

El luă diamantul din mâna mea, punându-mi în palmă mica mea comoară, apoi îmi făcu un semn de rămas-bun cu mâna. Trupul fetei se prăbuşi iar pe pat, strângând în mâna adusă la piept giuvaierul care avea să-i asigure în viitor prosperitatea şi libertatea.

— Sărmana fată trebuie să fie epuizată după ce a trecut prin atâtea chinuri, am constatat, coborându-mi privirea la ea.

Apoi l-am simţit pe cavalerul meu fantomatic aşteptând lângă mine în picioare. Când m-am întors, l-am găsit cu ochii plini de dragoste aţintiţi asupra mea.

— Da, dar s-a descurcat foarte bine, aprecie el.

Am crezut că-mi făcea mie un compliment.

— Nici măcar n-ai putea să-ţi închipui cât de mult mi-ai lipsit, vechi prieten!

Albray îmi transmise printr-un surâs că şi el îmi dusese dorul.

— Aşadar, pot să rămân cât te îmbăiezi? mă întrebă el în glumă.

I-am savurat pentru o clipă surâsul şăgalnic, după care i-am spus:

— Nu prea cred. Pleacă, pleacă!…

— Vai! se tângui el, dezamăgit. În harem mă distram mai bine.

— Pleacă! i-am poruncit a treia oară, iar el se făcu nevăzut.

Rămasă singură, în sfârşit, mi-am întors atenţia asupra băii înmiresmate. Mi-am lepădat hainele în mare grabă.

Cred că a fost cea mai îndelungată baie pe care am făcut-o vreodată singură. Nu-mi mai venea să-mi scot trupul, care mă durea din toate încheieturile, din cuibul ei cald şi umed. Numai când începu să mă doară burta de foame şi pielea mi se zbârci asemenea unei prune uscate m-am hotărât să ies din ea.

Am îmbrăcat schimburile din bumbac puse la dispoziţie de către amfitrioană, apoi m-am aşezat la masă ca să-mi potolesc foamea.

Curând după aceea, Denera se întoarse.

— Acum arătaţi mult mai odihnită, comentă ea intrând pe tăcute, ca o adiere de vânt, cu un bol de licoare în mâini, pe care-l aşeză lângă patul lui Raineath.

Era ceva foarte familiar la femeia aceasta. Mi se părea cunoscută, deşi n-o mai văzusem în viaţa mea până astăzi.

— Vă mulţumesc, i-am răspuns. Mă simt infinit mai bine.

Eram pe cale să-i spun cât de familiară mi se părea, când ea se aplecă şi ridică vălul de pe chipul tinerei fete.

— Raineath nu doreşte să-i vadă nimeni rănile, am avertizat-o.

— Înţeleg, spuse Denera, dar acest balsam va accelera procesul de vindecare.

Îi scoase vălul și i-l puse deoparte cu un suspin profund.

— Se va vindeca pe dinafară, dar pe dinăuntru..., clătină gazda din cap,... nu sunt prea convinsă.

Mi-am întors ochii, din dorinţa de a nu-mi încălca jurământul făcut lui Raineath.

— Mă tem că suferă de multă vreme, dar a supravieţuit, am zis. Poate că libertatea pentru care s-a luptat atât de pătimaş o va ajuta să-şi vindece şi sufletul.

— Într-adevăr, fu de acord Denera. Este o realizare remarcabilă.

În timp ce femeia îngrijea rănile tinerei ţigănci, mă frământau unele întrebări în legătură cu gazda noastră. Era neobişnuit pentru stăpâna casei să aibă grijă personal de oaspeţii ei, sau să răspundă singură la uşă. Tocmai mă pregăteam să-i cer politicos câteva detalii în toate aceste privinţe, când Denera începu să fredoneze un cântec absolut

uluitor. M-am trezit aţipind pe scaun. Nedorind să pierd prilejul de a mă întinde într-un pat desăvârşit, am reuşit să-mi ridic trupul vlăguit. M-am târât până la pat, m-am întins pe suprafaţa lui moale, mătăsoasă, şi am adormit de îndată ce am pus capul pe pernă.

Când m-am trezit din somn, era încă noapte, ori să fi dormit până-n seara zilei următoare? Un lucru era sigur. Mă simţeam renăscută. Am tras cel mai bun somn din toată viaţa mea.

Raineath era trează şi la masă. Încă îşi mai ţinea capul acoperit, ducându-şi bucatele la gură pe sub *burka.*

— Ce mai faci? am întrebat-o, străduindu-mă să nu-mi arăt buna dispoziţie, pentru că o ştiam încă suferindă.

— Mult mai bine, mulţumesc.

Dar silueta ei încovoiată, refuzul de a-şi lepăda vălul de pe faţă ori de a-mi arunca măcar o privire îmi spuneau cu totul altceva.

— Ţi-ai cercetat rănile? m-am interesat.

Clătină din cap în semn că nu.

— Mi-am lăsat nurii în celula închisorii, îmi răspunse ea. De-acum încolo mă voi ascunde veşnic sub un văl.

— Ai nevoie de aer şi de lumină ca să te-nsănătoşeşti, iar tămăduirea ta va fi mult mai rapidă fără văl, am povăţuit-o, încercând s-o conving pe calea raţiunii. Şi cum te afli numai între prieteni, fireşte c-ar fi mult mai înţelept…

— Nu vreau ca el să mă vadă în halul ăsta!

Raineath se uită, în sfârşit, la mine.

— Cingar? am presupus, iar ea, cu un semn afirmativ din cap, îşi plecă iar ochii în pământ.

— Înţeleg că Cingar te admiră foarte mult. Nu-i va păsa…

— Ba da, îi va păsa! Tuturor bărbaţilor le pasă! ripostă Raineath cu o ciudă care nu-mi era, de fapt, adresată. Eram aşa de frumoasă!… Acum nici n-o să vrea să se mai uite la mine!

Cuvintele ei lăsau clar să se înţeleagă că ceea ce simţea pentru profesorul ei de vioară era mai mult decât farmecul legendei de odinioară. Mă întrebam dacă tânăra îşi dădea seama că-l iubea fără speranţă.

— Ştiai că Cingar şi-a pierdut nu de mult soţia lângă care a trăit douăzeci de ani? am întrebat-o.

— Nu, răspunse, privindu-mă cu ochi în care licărea

speranţa.

Mi-am ridicat mâinile ca s-o opresc să tragă concluzia greşită.

— Prietenul meu crede că nu va mai fi în stare să iubească pe altcineva şi, vezi tu, chiar aşa frumoasă cum ai fost, el nu te-ar fi dorit, cel puţin nu în felul în care ţi-ar plăcea.

Raineath scoase un suspin greu.

— După dumneavoastră tânjeşte, îmi aruncă ea cu invidie. Salvatoarea lui din temniţa ducelui de Guise!

— Iar acum ai aflat şi tu cum am reuşit să birui atunci.

Am ridicat mâna ca să-i arăt ineluşul de piatră legănându-se de lănţişorul lui la încheietura mâinii mele.

— Căpitanul Choron ştie de Albray?

I-am răspuns cu un semn din cap că nu.

— Sunt sigură că bănuieşte ceva, dar eu cred că el preferă legenda, aşa cum s-a păstrat de-a lungul timpului.

— N-am să-i divulg nimic, îmi promise ea. Vă datorez atât de mult…

— Fleacuri! Tot ce-am făcut a fost să-ţi dau cu împrumut amuleta pentru o vreme.

M-am apropiat de masă ca să mai ciugulesc câte ceva din bucate.

— Nu-i adevărat. V-am furat-o. Deşi aveam intenţia să vă caut şi să v-o înapoiez, îmi mărturisi ea. Nu-mi vine să cred că mi-aţi luat apărarea în faţa şahului.

— Am făcut-o la rugămintea lui Cingar, i-am mărturisit. Cu toate acestea, cum eu i-am sugerat şahului să-l angajeze ca să-ţi dea lecţii de vioară, m-am simţit responsabilă pentru tot ce-ai păţit.

— Aveam atâta nevoie să mă vadă!… Şi când bărbatul de legendă pe care-l adorasem toată viaţa mi-a fost adus în singurătatea mea, am fost convinsă că întâlnirea noastră fusese hărăzită de zeiţă. Izbucni în lacrimi. Nu m-am gândit că îi puteam face lui vreun rău, sau dumneavoastră! Mă pierdeam… Harul, frumuseţea şi identitatea mi se stingeau încetul cu încetul. Ştiu c-am fost egoistă, dar trebuia să fac ceva!

Mi-am încolăcit braţele în jurul tinerei femei. Am lăsat-o să-şi verse amarul sufletului, să-şi alunge frica şi sentimentul de vinovăţie.

— În locul tău aş fi făcut la fel, am asigurat-o, când lacrimile i

se mai potoliră. Apoi m-am dat un pas înapoi, ca s-o privesc în ochi. Dar odată ce mă vedeam liberă, nu mă mai ascundeam de dragul nimănui. Ţi-ai cucerit dreptul de a te arăta în văzul lumii.

— Dar acum sperii ochiul, spuse ea.

— Tu, prietena mea, eşti o luptătoare, iar cicatricele rămase pe chipul tău sunt semne de biruinţă.

Trăgându-şi nasul, Raineath îmi acceptă punctul de vedere.

— Urme de bătălie! Cred că pot trăi cu ele.

Îşi ridică vălul de pe cap. Spre marea mea surpriză, chipul îi arăta exact la fel ca prima oară când o cunoscusem.

— Arăt aşa de rău? mă iscodi ea, temătoare faţă de reacţia mea.

— Nu… nicidecum.

Mi-am amintit că văzusem o oglindă lângă patul meu. M-am grăbit să i-o aduc.

Între timp, Raineath îşi adună curajul ca să-şi atingă faţa. Simţindu-şi pielea netedă, nevătămată, ea surâse şovăind.

— Visez?

Se repezi la oglindă, pe care i-am pus-o în faţă. La vederea frumuseţii ei renăscute, ochii i se umplură iar de lacrimi. De data aceasta, însă, erau lacrimi de bucurie.

— Cum de-i posibil?

— Denera.

Era singura explicaţie pe care am putut-o găsi.

— Te-a uns cu un balsam tămăduitor azi-noapte. Deşi nu-mi imaginez din ce era făcut de a lucrat atât de iute!

Nu era purul adevăr, întrucât mai cunoscusem o substanţă care lecuia în felul acela, dar mi se părea puţin probabil ca amfitrioana noastră, sau oricine altcineva din ziua de azi, să aibă acces la Focul-Stea, în afară de Melchi, care păzeau ultima fiolă rămasă, de care mai ştiam.

Raineath se arătă puţin încurcată.

— Mi-aţi promis că n-o să-mi ridicaţi vălul de pe chip, îmi reproşă ea.

— Nu eu ţi l-am ridica,… şi nici nu m-am uitat când Denera a făcut-o, m-am apărat cu un surâs, pe care fata mi-l întoarse, întorcându-se la chipul din oglindă ca să şi-l admire.

— Acum o să mă descopere şi el, îşi imagină ea.

Da, Cingar avea s-o descopere, mi-am zis în sinea mea, dar

dacă mai era dispus să iubească din nou era o altă chestiune. Deşi, aşa cum arătase Raineath de nenumărate ori, ţiganul nu se uitase încă bine la ea, iar eu trebuie să admit că tânăra semăna în multe privinţe cu draga lui Jessenia.

Un ciocănit în uşă ne anunţă venirea Denerei.

— Vă salut din nou, doamnelor. Zalman m-a rugat să vă aduc la cunoştinţă că el şi domnul Choron vă aşteaptă în holul de la intrare. Îndată ce vă veţi alătura lor, veţi porni din nou la drum.

— O să călătorim noaptea? m-am interesat eu.

— În curând se face ziuă.

Denera aşeză un maldăr de haine pe patul fiecăreia.

— Mai aveţi nevoie şi de altceva?

M-am uitat la Raineath, care se grăbi să se apropie de amfitrioana noastră.

— Vă mulţumesc, îi zise ea şi, luând mâna gazdei noastre, o sărută.

Denera, ridicând de bărbie chipul tinerei, se uită drept în ochii ei, mângâind-o pe părul negru şi drept:

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, micuţo!... Tămăduirea e menirea mea.

Amfitrioana se aplecă şi sărută fruntea lui Raineath. Fusesem prea ostenită ca să mai observ corpul de lumină al gazdei noastre când o întâlnisem prima oară, dar acum vedeam un alt suflet cu un corp astral de o claritate perfectă. În vreme ce o ţinea pe Raineath în braţe, am perceput cum aura Denerei se întindea, învăluind-o pe cealaltă. Energia ei reîmprospăta corpul de lumină al pacientei sale cu cantităţi imense de energie cosmică, ce se scurseră cu repeziciune în cei şapte centri de lumină ai tinerei ţigănci, dispersând norii negri ce se adunaseră în decursul chinuitei sale vieţi din trecut.

— Sunteţi foarte iscusită în domeniul pe care vi l-aţi ales, doamna mea, o aprecie Raineath când fu eliberată din strânsoarea lungii îmbrăţişări. Nu m-am mai simţit niciodată atât de bine, atât de uşoară.

— Şi ai toate motivele să te simţi aşa, o încurajă Denera cu un zâmbet sincer. Te aşteaptă un viitor foarte promiţător. Stăpâna casei se îndreptă spre uşă: Acum trebuie să vă las, ca să vă pregătiţi de drum.

Am mulţumit amfitrioanei noastre şi, în timp ce eu serveam micul dejun, Raineath se apucă să se îmbrace. Căutând prin

straiele curate de schimb lăsate de Denera, scoase la iveală o frumoasă casetă din lemn lăcuit, ascunsă printre haine. Când o deschise, găsi o vioară înăuntru. Am fost mişcată până la lacrimi.

Ea oftă când luă instrumentul în mână. Tânăra era copleşită de fericire, încât nu mai fu în stare de nimic, decât să verse iar lacrimi.

— Trebuie să fi murit şi să fi intrat pe Tărâmul Binecuvântării, mărturisi ea.

I-am făcut din cap semn că nu, ca s-o liniştesc:

— N-am murit încă. Şi chiar de-ar fi aşa, tot te-aş mai implora să-mi faci onoarea de a te asculta cântând.

Raineath se reculese şi, aruncându-şi pletele lungi, negre şi drepte peste umeri, îşi ridică instrumentul în dreptul bărbiei.

— Onoarea este a mea, *lady du Lac!*

Cântă piesa învăţată de la Cingar. O interpretă cu toată iscusinţa, seducţia, pasiunea şi precizia legendarului său maestru. Când ultima notă îşi luă zborul de pe arcuş, am aplaudat-o cu toată sinceritatea.

— Denera are absolută dreptate, te aşteaptă un viitor cu-adevărat strălucit.

Surâsul scânteietor de pe chipul ei arăta că îndrăznea să creadă în acea profeţie.

Mă simţeam mult mai pregătită pentru a lua calea deşertului, îmbrăcată în straie albe de bumbac, în picioare cu încălţările rezistente dăruite de Denera. Cred că şi Raineath se bucurase să-şi lepede veşmântul de harem.

Urmă o clipă plină de încântare, când Cingar şi tânăra ţigancă se văzură în sfârşit faţă-n faţă, în holul de la intrare.

— Să fie asta tânăra mea ucenică? se miră profesorul, surprins că scăpase nevătămată din calvarul ei.

Mi-am luat libertatea de a face prezentările, pentru a le mai alunga stinghereala:

— Cingar Choron, permite-mi să-ţi prezint pe domnişoara Raineath Saray.

Ea făcu o reverenţă, iar el îi luă mâna, şi lui Raineath îi fu greu să-şi ascundă încântarea când idolul ei i-o sărută.

— Îmi face o mare plăcere să vă întâlnesc în sfârşit, spuse el. Sunteţi o femeie ale cărei bravură şi inimă nu se pot egala

decât cu cele ale patroanei mele.

— Ăsta da, compliment! exclamă Raineath, cu un surâs plin de sfială.

Cred că de atâta vreme nu mai fusese curtată de vreun bărbat, încât şi uitase cum e. Sau poate ea dădea dovadă de mai multă înţelepciune în jocul dragostei decât o crezusem eu în stare, hotărându-se să-şi ascundă sentimentele pe care le nutrea pentru Cingar, până când putea găsi cea mai bună cale de a-i cuceri inima.

În spatele atitudinii prietenoase a lui Cingar faţă de ea, am simţit un profund sentiment de vină de care el avea o nevoie disperată să scape. Începu să-i vorbească, dar fu întrerupt de Zalman.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o luăm din loc înainte de răsăritul soarelui. Veţi avea timp din belşug să discutaţi pe drum.

Conştientă de nevoia lui Cingar de a discuta cu tânăra femeie între patru ochi, m-am hotărât să mă alătur lui Zalman, care ne-o şi luase înainte. Era minunat să umblu prin deşert, sub cerul liber, în direcţia răsăritului, în adierea călduţă a vântului care îmi mângâia faţa. Respectând dorinţa lui Zalman de a tăcea, m-am abţinut să-i pun prea multe întrebări în privinţa călătoriei noastre. Pentru că, de fapt, ştiam deja că exista un singur răspuns la toate nedumeririle mele. Trebuia să aştept şi aveam să văd.

Doream să aflu mai multe lucruri despre micul nostru loc de popas, iar acum că soarele îşi revărsa razele peste deşert, m-am întors să mai arunc o ultimă privire oazei. N-am mai zărit nimic în spatele nostru, doar acelaşi văzduh gol, searbăd, care se ridica şi-n faţa noastră. M-am oprit din mers, năucă.

— Nu cred c-am ajuns aşa departe, am zis.

Cingar şi Raineath se întoarseră şi ei în spate.

— Nicidecum, îmi confirmă bănuiala ţiganul, uitându-se la călăuza noastră, care, oprindu-se din mers, se întorsese cu faţa la noi. Ce se întâmplă, Zalman? Unde ne duci?

— Veţi şti la apusul soarelui, ne răspunse el.

— La apusul soarelui! repetă Cingar, arătându-se îngrijorat.

Zalman o porni iar la drum.

— Ştiu unde putem găsi adăpost şi apă. Încredeți-vă în mine. Mai daţi-mi o zi!

— Nu-mi place! mărturisi Cingar.

N-aveam, însă, de ales. Trebuia să ne urmăm misterioasa călăuză. Am observat că vântul bătea mai puternic pe măsură ce înaintam, însă Zalman nu se opri din mers, chiar dacă ne conducea spre un mare zid de praf ce se întindea la orizont, părând să nu se mai sfârşească.

— Eşti nebun? ţipă Cingar la el.

— Nu-l putem ocoli, se apără călăuza noastră, fără să se mai uite înapoi.

M-am răsucit pe călcâie, nezărind nicăieri niciun adăpost. A trebuit să-i dau dreptate. Trebuia să ne croim drum înainte.

— Am putea încerca să ne întoarcem acasă la Denera, ne propuse Cingar.

— Dacă mai ştim locul unde se găsea, vrei să zici? Nu, n-ar trebui să ne pierdem unii de alţii, am spus eu şi i-am mânat pe cei doi înainte.

Împreună am luat-o pe urmele lui Zalman. Nu la multă vreme după aceea ne prinse furtuna. Colbul din ochi mă făcea să nu mai pot vedea nimic, dar, nefiindu-mi teamă că m-aş ciocni de alte obstacole, mi-am ţinut capul plecat, continuând să calc peste nisipul fierbinte. Mi s-a părut că făceam faţă destul de bine situaţiei, când pe neaşteptate m-am ciocnit de cineva care mă doborî. Am căzut în patru labe.

— Îmi pare aşa de rău!

Domnul englez mă ajută să mă ridic la loc în picioare. Faţa îi era înfăşurată în basmale, ca să se apere de vânt şi nisip, la fel ca a mea. Cu toate acestea, l-am recunoscut pe dată.

— Lord Suffolk, ce întâlnire!

Pe când frumoşii lui ochi albaştri se căscau plini de uimire şi de încântare, furtuna păru să-şi mai slăbească intensitatea. L-am auzit pronunţându-mi numele. Ne-am îmbrăţişat în mijlocul deşertului, lacrimile de bucurie spălându-ne nisipul din ochi.

— Slavă Domnului! Când am auzit că nu mai eram în graţiile şahului, m-am aşteptat la tot ce putea fi mai rău, îmi mărturisi.

— Niciodată.

Mi-am ridicat încheietura mâinii ca să-i arăt ineluşul de piatră, iar soţul meu îşi dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ştiu. Mă ţinu strâns cu un braţ, în vreme ce înaintam prin trombele furtunii. Voi doi faceţi o echipă nemaipomenită!

— Nu la fel de bună ca echipa pe care o facem noi doi, i-am replicat, strângând-l şi mai tare de mijloc. Mai înainte de toate, nu ne-ai fi băgat în atâtea buclucuri cu şahul!

Lordul Devere clătină din cap în semn de aprobare, amuzat.

— De-acum, şahul constituie cea mai mică dintre toate problemele noastre, continuă el. Un reprezentant al Sfântului Scaun Apostolic tocmai a poruncit ca Taylor, domnişoara Koriche şi cu mine să fim îngropaţi de vii în şantierul nostru arheologic.

— Poftim?

Mi-am amintit de alaiul pe care îl văzusem ieşind de la curtea şahului, înainte de a intra în audienţă.

— Iată ce puneau ei la cale împreună cu şahul.

— Moartea mea? glumi soţul meu.

— Îngroparea descoperirii, l-am lămurit, ştiind că-nţelegea prea bine ce doream să zic.

— Când te-ai întâlnit cu suita cardinalului?

— I-am văzut ieri. Dar tu?

Soţul meu rămase perplex.

— Chiar acum câteva zile am avut plăcerea să mă întâlnesc cu ei pe şantier, deci nu se puteau afla ieri la Bagdad.

I-am dat dreptate. Părea foarte puţin probabil să fi existat *două* asemenea cortegii.

Zăpăceala soţului meu spori şi mai mult.

— Şi m-aş fi aşteptat să te fi văzut cu şahul acum o săptămână şi mai bine. Ai întârziat pe undeva?

— Nu, i-am răspuns, dar mi-am adus aminte de binecuvântatul meu somn, atât de profund.

Chiar mă simţisem de parcă dormisem o săptămână întreagă.

— Nu, nu se poate, am rămas eu pe gânduri. Aş fi moartă!

— Ce nu se poate? mă iscodi soţul meu, care pierduse şirul gândurilor mele.

— Ce zi e astăzi?

Răspunsul lordului Devere mă tulbură. După toate socotelile lui, pierdusem pe undeva o săptămână.

— Eşti sigur?

— Absolut, îmi confirmă el, pentru c-am numărat zilele, în aşteptarea întoarcerii tale.

După atâţia ani de căsnicie încă mai era în stare să-mi umple inima de dragoste. Sărutul lui mă făcu să-mi uit curiozitatea.

Când ne-am întors la realitate, furtuna trecuse cu totul.

— Dacă aţi terminat, Devere, zbieră Taylor în urma noastră, ne pierdem de călăuză.

Ni-l arătă cu degetul pe Zalman, care se îndepărtase mult, în faţa noastră.

Nu-l auzisem eu bine pe Taylor?

— Zalman, călăuza voastră?

— Da, a apărut ieri, pretinzând că fusese trimis să mă conducă spre salvare, îmi explică soţul meu, minunându-se apoi de expresia mea buimacă. Dar ce-am zis?

— Scuzaţi-mă, oameni buni! Cingar ne arătă încă o dată în direcţia lui Zalman. Oare ochii mei se înşală, sau ia-l de unde nu-i pe amicul nostru?

Uitându-ne toţi în zare, l-am văzut pe Zalman dispărând la orizont.

— Trebuie să fie vreun dâmb înclinat, am dedus eu.

— Ar trebui să-l ajungem din urmă.

Lordul Devere îmi strânse mâna într-a lui, pe când alergam să vedem dacă dreptatea era de partea mea.

— Pe Marea Zeiţă! strigă Choron, luându-şi capul în palme, în vreme ce privea ce se întindea după dâmb, căci el şi cu Raineath ajunseseră primii.

Lordul Devere şi cu mine zorirăm pe lângă domnul Taylor, care şchiopăta, şi pe lângă nora noastră însărcinată, oprindu-ne pe marginea unui uriaş labirint de prăpăstii adânci ce se deschideau în faţa noastră.

— Unde naiba ne aflăm? întrebă lordul Devere.

— Nu există nicăieri un asemenea loc în Persia, vă asigur, grăi Taylor, o autoritate în geografia ţării în care îşi ocupa postul oficial de mai mulţi ani de zile.

— *„Nu-l veţi găsi pe nicio hartă”,* mi-am amintit cu voce tare, repetând profeţia lui Albray.

— Eu v-am zis să nu vă încredeţi în Zalman, ne dojeni Cingar. Cum ne vom mai găsi drumul prin acest precar labirint fără o călăuză?

— Acum văd limpede că Zalman este o făptură luminată, i-am explicat eu, dar ţiganul tot nu se arătă convins.

— Nu mi se pare ceva aşa de luminat să ne părăsească în mijlocul unui deşert, mormăi el.

— Aş spune că a plecat ca să evite să-i mai punem întrebări

înainte de apusul soarelui, i-am oferit o sugestie, zărind abrupta cărare ce cobora până-n canionul din apropiere.

— Ca de pildă, unde ne aflăm acum, spuse Taylor, confuz, căci nu se mai rătăcise niciodată prin Orient.

— Cred că ştiu unde suntem.

Ne-am uitat toţi la domnişoara Koriche.

— Set Amentet[24], ne anunţă ea, admirând imensul canion.

— Aveam impresia că Set Amentet ar fi un cimitir ascuns în munţi, pe malul apusean al Nilului, mărturisi Taylor.

— De fapt, Set Amentet se referă la muntele tărâmului subpământean, îl lămuri domnişoara Koriche, care se găseşte în locul în care apune soarele.

Mi-am ridicat ochii spre soare, ca să descopăr că amurgea chiar deasupra canionului.

— Muntele de pe Lumea Cealaltă? o iscodi Taylor, coborându-şi privirea asupra imensului defileu.

— Muntele *Lumii de Jos,* accentuă domnişoara Koriche, arătându-ne cu degetul sub noi. Sălaşele zeilor sunt întotdeauna subpământene.

— Şi ştiţi de ce? adăugă Cingar. Pentru că este atâta arşiţă aici, la suprafaţa pământului!

Îşi şterse sudoarea care i se scurgea de sub pălărie pe frunte.

— Atunci haideţi să coborâm în canion, ne propuse lordul Devere, măcar acolo jos vom găsi umbră.

Ne luă mai multe ore până să ajungem la poalele canionului, iar umbra nu părea decât să sporească şi mai tare dogoarea zilei.

— Am nevoie să mă aşez, ne rugă domnişoara Koriche, transpirând cât tot grupul nostru la un loc.

Nimeni nu avu vreo obiecţie la ideea de a ne odihni puţin. Doar Cingar îşi mai găsi energia să se supere în faţa leneviei noastre.

— Nu-i drept! zbieră el, iar ecoul vocii sale răsună prin toate

---

[24] Sau *Ament, Amentit, Imentet* ori *Imentit,* zeiţă a morţilor în mitologia egipteană, personificare a tărâmului de la soare-apune, Amenti. Ea era cea care-i întâmpina pe morţi la intrarea lor în lumea umbrelor. Totodată, mai era şi numele Lumii de Apoi, locul străbătut de Ra, zeul soarelui, pe timpul nopţii. Locul unde apunea soarele purta acelaşi nume, pragul lumii morţilor în credinţele egiptene, vestul fiind asociat la egipteni cu moartea şi sălaşurile morţilor.

hăurile. Lua-te-ar dracu’ să te ia, Zalman, unde-i apa pe care ne-ai promis-o?

Pe când ecoul glasului său se stingea în tăcere, mi-am plecat capul, regretând că-mi târâsem prietenii într-un asemenea loc. Începusem să mă îndoiesc eu însămi de Zalman, când îmi ajunse la ureche un clipocit. Ridicându-mi ochii, am descoperit că-l mai auzeau şi alţii.

— Pe aici!

Soţul meu îşi recăpătă puterile şi se grăbi să cerceteze. Eu alergam chiar în spatele lui.

Canionul făcea un cot, înaintând direct într-un uriaş lac de acumulare, în care se vărsau izvoare cu apă cristalină. Soţul meu nu întârzie să se despoaie de cămaşă şi de pantaloni, aruncându-se în unda apelor cu capul înainte. Câţiva palmieri şi alte plante verzi prinseseră rădăcini în mâlul şi nisipul de pe mal, alungând arşiţa zilei cu răcoarea umbrei lor.

Soţul meu scoase capul, împroşcându-ne cu apă din cap până-n picioare.

— Este aşa răcoare aici la adâncime! suspină uşurat şi înotă puţin pe spate înainte de a ieşi la mal. Trebuie să existe vreun izvor subteran care-l alimentează.

— Este apă dulce? m-am interesat, aplecându-mă să mă clătesc pe faţă.

— Mai bună decât orice apă din care am gustat în viaţa mea!

Lordul meu mă împroşcă cu ea, reuşind să mă ude complet dintr-o singură mişcare.

Am oftat o clipă, simţind apa ce şiroia pe mine ca pe o mare izbăvire. Ridicând din umeri, m-am aruncat în lac. Am înotat la mare adâncime, unde valurile răcoritoare mă eliberară de zăpuşeală şi de oboseală. Înainte de a putea ajunge la gaura din stânci prin care apa proaspătă, răcoroasă se vărsa bolborosind în lac, am fost silită să ies la suprafaţă, pentru o gură de aer.

Câteva clipe mai târziu şi ceilalţi din grupul nostru ni se alăturară.

— Adăpost şi apă, i-am amintit lui Cingar, în vreme ce se bălăcea în lac.

— Zalman n-a mai zis nimic şi de mâncare, totuşi!

Cingar, ţinându-se de burta care-i chiorăia, se scufundă în apa rece.

— Au! Ţiganul începu să ţopăie prin jur. Piciorul meu!

Ridicând din apă piciorul, descoperi că de unul dintre degete i se prinsese un uriaş rac de apă dulce.

— Cere şi ţi se va da! am rostit, făcând haz de păţania lui, în vreme ce încercam să desprind prânzul nostru de degetul său.

Câteva ore mai târziu, am terminat de citit relatarea scrisă de soţul meu în legătură cu cele întâmplate la Movila de Catran în absenţa mea.

— Sărmanul Taylor! am comentat, după ce am citit prin ce calvar trecuse ca să scape din străfundurile templului.

— Sărmanul Taylor! ripostă lordul Devere, surprins de felul în care priveam eu lucrurile. Bietul de mine!

— Te-ai descurcat foarte bine, sunt mândră de tine!

Îmi scăpă un chicotit, totuşi, gândindu-mă la o altă parte a poveştii lui, pe care tocmai o parcursesem.

— Ce-i aşa de nostim?

— Tabla dispărând în razele soarelui. Mi-am reprimat râsul. Ce mi-ar fi plăcut să-i văd atunci mutra!

Soţul meu se uită la Cingar, care se aşezase lângă Raineath, învăţând-o să cânte la vioară, apoi la cerul acoperit de vălul înserării deasupra pereţilor înalţi ai canionului.

— Curând o să vină noaptea, constată el.

Ridicând jurnalul, ca să-mi fac vânt în dreptul feţei, câteva pagini răzleţe alunecară dintre coperţile lui.

— Ce sunt astea?

— Instrucţiuni pentru Amenti, mă lămuri el surâzător.

L-am îmbrăţişat, uşurată.

— Pot să mă-ncred pe veci în tine. L-am sărutat pe obraz, apoi m-am uitat iar la pagini. Ce criptice sunt!

— Mă tem că există anumite principii de bază, dar nu toate sunt pe înţelesul meu. Am mai făcut câteva note marginale în plus în privinţa pregătirilor necesare, dar cum acelea au rămas în ghearele Sfântului Scaun, va trebui să ne bazăm în viitor pe memoria mea.

— Minunat! Acum toţi vom muri de frig!

M-am uitat în direcţia din care venea glasul lui Cingar. În clipa aceea, în canion, temperatura cobora cu repeziciune. Sigur Zalman avea să se întoarcă la noi curând? Ne promisese că la căderea nopţii aveam să aflăm unde ajunsesem. Domnişoara Koriche uită de frigul ce ne împresura pe toţi,

privind încordată suprafaţa apei.

— Este puţin cam ciudat! comentă ea.

Cingar veni către locul în care se găsea ea, ca să se uite şi el la apă, deşi avu grijă să nu se apropie prea mult.

— Ce face aşa? se minună el.

Lordul Devere şi cu mine ne-am ridicat pentru a vedea ce anume îi intriga pe ei atât de tare. În locul în care băşicile de apă se ridicau de sub pământ la suprafaţa undei cristaline, încreţind-o, apa lacului părea să fie ţinută sub un geam.

Concentrându-mi ochiul interior asupra undei, am zărit o clădire rotundă, sub forma unei uriaşe pălării, din ale cărei boruri ţâşnea apă, şi un turn cilindric înălţându-se din mijlocul ei. Era un soi de locuinţă, construită numai din lumină. O cărare ce începea de pe mal se întindea peste apă până la marginea de sus a misterioasei clădiri. N-avea ferestre sau alte accesorii, numai o uşă ce se îmbina atât de bine cu întreaga clădire, încât abia se putea distinge. Nu exista nici clanţă şi nici broască la ea, nici măcar un ciocănel de bătut în uşă.

— Să-mi joace mie ochii feste? întrebă Taylor. Sau se materializează o clădire pe apă?

Toţi cei de faţă am recunoscut cu uimire că vedeam cu toţii construcţia. Pe măsură ce se solidifica, manifestarea începu să strălucească foarte puternic.

— E din aur, constată consulul, copleşit de imensitatea comorii de dinaintea ochilor noştri.

— Şi nu din oricare aur, adăugă lordul Devere. Ăsta-i aur întărit cu lumină, la fel ca şi tăbliţele.

Zâmbi când se gândi cu câtă măiestrie fusese folosit suprametalul în acest caz.

— O fortăreaţă ce se înalţă la o altă dimensiune în lumina zilei, neputându-se intra decât noaptea. Acum vă întreb eu pe voi, nu este asta o minunată strategie de apărare?

Am încremenit toţi, fermecaţi de sălaşul scânteietor ce ieşea din apa învolburată, toţi, în afară de Raineath, care, luându-şi în mână caseta cu vioară, o porni pe cărarea de aur.

— Aşteaptă! Ar trebui să fim ceva mai prudenţi, îi strigă Cingar în urmă, alergând ca s-o împiedice să se îndepărteze prea mult de noi.

— Ne aflăm într-un canion care nu există, în apropierea unui sălaş din lumea subpământeană, situat în mai multe dimensiuni

diferite, ne arătă ea întreaga absurditate a situaţiei, ridicând din umeri. Dacă mai există şi o altă cale de a ieşi din văgăuna asta, vă rog să mi-o arătaţi!

— Te grăbeşti aşa de tare să-ţi vezi moartea cu ochii? îi aruncă Cingar supărat.

— Dimpotrivă, am o viaţă înaintea mea. Oricare ar fi calea ce m-ar duce mai repede la ea, pe aceea am s-o aleg.

Uşa locuinţei aruncă văpăi de lumină. Se făcu nevăzută, ceea ce ne făcu pe toţi să încremenim, cu răsuflarea tăiată. Lordul Devere îşi reveni primul.

— O simplă chestiune de încălzire rapidă a suprametalului, din câte bănuiesc, se gândi el cu voce tare, ceea ce ne aduse un sentiment de uşurare în inimile tuturor.

— Nimeni n-a mai văzut vreo urmă din materialul ăsta de milenii, spuse Taylor, recăpătându-şi simţul umorului. Iar noi găsim două exemplare croite din acest metal mitic într-o singură săptămână!

— Nu suntem noi băftoşi?

Lordul Devere nu se arătă tot atât de onorat, dar fiind bărbatul neînfricat pe care-l adoram de o viaţă, ne deschise calea spre necunoscut. Am ţinut pasul cu el în vreme ce ne îndreptam alene spre intrare. Dincolo de ea nu vedeam decât beznă. Foarte ciudat, într-adevăr, când zidurile exterioare ale clădirii iradiau atâta lumină!

— Am crezut că Zalman ne-ar aştepta aici, comentă Cingar, în vreme ce încheia alaiul. Nu ne-ar strica acum o mică asigurare că asta-i destinaţia unde urma să ne aducă.

— Câte alte locuinţe crezi că se mai găsesc prin canionul ăsta? i-o întoarse cu sarcasm Raineath.

Cingar se mai destinse puţin, recunoscând că tânăra lui prietenă avea dreptate.

— Nu m-am simţit niciodată în apele mele în lumea supranaturalului, se justifică el. Mă simt mult mai bine dacă ştiu cu cine am de-a face şi de ce anume mă lovesc.

— Eu şi cu tine suntem croiţi din acelaşi aluat, prietene, comentă lordul Devere, încetinindu-şi pasul uşor, pe măsură ce ne apropiam de întunecoasa intrare. Mă luă de mână. Să rămânem împreună şi totul va fi bine, ne propuse el.

Am pătruns în bezna nefirească a celestului lăcaş, iar uşa reapăru şi se închise în urma noastră.

REVELAŢIA 11
TA-SHE-RA EL AMUN[25]

— *My Lord* Devere?

Mă întrebam de ce-mi dăduse soţul meu drumul la mână. I-am căutat prin beznă braţul puternic.

La picioarele mele, un uriaş fascicul de lumină albăstruie se ivi şi se lărgi, dând la iveală apa învolburată de sub pardoseala transparentă a scânteietorului lăcaş. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, am început să desluşesc imensitatea sălii rotunde în care mă găseam. Clădirea trebuie să fi fost de douăzeci de ori mai spaţioasă decât se vedea din afară! Dimensiunea ei vastă mă făcu să-mi văd micimea şi nimicnicia. Fireşte, însă, dacă umblam prin tărâmuri nepământene, atunci nici spaţiul şi nici timpul nu mai aveau aici vreo noimă. Mi-am ridicat ochii spre bolta transparentă, unde nori luminoşi vălureau în culori feerice, prinzând conturul unei celeste fresce, de o frumuseţe orbitoare. Coloane gigantice din aur alb sprijineau bolta, de jur împrejurul spaţiului circular. În faţa mea se înălţa o imensă poartă ce parcă mă ameninţa. În peretele din spatele meu, uşa prin care intrasem se făcuse nevăzută. Însoţitorii mei dispăruseră şi ei în mod misterios, iar eu rămăsesem singură. Doar Zalman se mai afla acolo, aşteptând cu răbdare să-mi revin din uimire.

— Şi ai mei…?

Ei erau prima mea grijă.

— Vor avea numai conştiinţa faptului de a se mişca printr-un spaţiu spre următoarea dumitale destinaţie şi nimic mai mult. Îi vei reîntâlni când vei ieşi de aici. N-am de gând să te sperii, mă linişti el, dar se impune în mod imperativ să stăm de vorbă, doar noi doi.

Degetele mâinii mele stângi strânseră ineluşul de piatră, pentru că atâta timp cât aveam asupra mea acea comoară,

---

[25] A doua dintre piramidele lui Thot, situată deasupra Orientului Mijlociu, reprezintă punctul focal al leagănului civilizaţiei omeneşti, Mesopotamia. În această regiune, stăpânii luminii şi ai întunericului îşi vor da primele şi ultimele bătălii până la sfârşitul acestui ciclu de timp şi începutul unei Epoci de Aur a Luminii, ce va fi instaurată de patronul acestei piramide, cunoscut sub numele Ta-She-Ra El Amun.

Albray îmi urma fiecare pas.

— Nici măcar păzitorul tău fără trup nu mai poate ajunge aici până la tine, mă avertiză Zalman.

Era limpede că făptura aceasta îmi citea gândurile care-mi treceau prin minte. Un fior de ruşine îmi strânse inima. Eram obişnuită să mă bucur de avantajele agerimii mele parapsihologice, dar capacitatea mea de a citi gândurile celorlalţi nu mă ajuta deloc să detectez gândurile călăuzei mele.

— Şi unde mă aflu *aici,* Zalman?

— Într-un loc pe care nu-l vei găsi pe nicio hartă… în afară de una, se corectă el. Dar asta-i o altă poveste.

— De-asta m-ai adus aici, să faci glume pe socoteala mea şi să vorbeşti în ghicitori? Este acesta Set Amentet sau nu?

Deveni mai sincer:

— Set Amentet este locul unde sufletele oamenilor se duc să fie judecate între vieţile lor pământeşti. Aici te afli într-un spaţiu în care sufletele îngerilor se duc să-şi amintească tot ce ştiau înainte de a fi existat vreodată viaţă pe Pământ.

M-a lăsat fără grai.

— Bun-venit la Staţia Signet numărul zece, Ta-She-Ra El Amun, continuă Zalman, postul pentru tămăduiri destinat transmutării întunericului în lumină. Este una dintre cele douăsprezece staţii de putere, fiecare servind unui scop diferit din străvechea Reţea Signet, care, în întregul ei, formează sistemul energetic interdimensional de bază al Terrei. Fiecare dintre cele douăsprezece Staţii Signet îşi are portalurile sale inerente, liniile *ley*[26], porţile interstelare şi gardienii ei. Înainte de prăbuşirea Atlantidei, această matrice alimenta cu putere sistemul Amenti, precum şi cetăţile de la suprafaţa terestră, împreună cu cele subpământene.

Sute de întrebări mi se buluceau în minte. Înainte să pot formula una singură, Zalman continuă să-mi explice:

— Există douăsprezece suflete plus încă două ce trăiesc în

---

[26]Alfred Watkins (1855-1935), un comerciant şi arheolog amator, a observat numeroase urme drepte ce străbăteau regiunile agricole ale Angliei, fiecare dintre aceste aliniamente atingând câteva situri preistorice. Multe dintre aceste regiuni poartă particula *-ley* în toponimul lor. În 1921, le-a numit „linii *ley”.* El bănuia că puteau fi străvechi rute comerciale, însă alţii au sugerat că ar marca liniile energetice ale Pământului, numite *chi* de către maeştrii Feng-Shui.

plan terestru care nu vin de pe planeta asta. Ele se încarnează pentru a învăţa, a suferi şi a iubi, însă, spre deosebire de toţi ceilalţi oameni care trăiesc pe Pământ, cele douăsprezece plus două suflete au ales să vină aici. De ce? Ca să vegheze la materializarea unui proiect conceput şi realizat de ele: sistemul de ieşiri din Amenti. Aceste douăsprezece plus două suflete constituie Statul-Major din Amenti, iar ca parte a îndatoririi lor pe tărâmul de aici, intră responsabilitatea fiecăruia dintre ele de a reactiva câte una dintre cele douăsprezece Staţii Signet, în vederea pregătirilor pentru redeschiderea Culoarelor din Amenti către întreaga omenire.

Mi-am adus aminte ce învăţasem din istoria reginelor-dragon. Se pare că mama nu fusese deloc nebună până la urmă.

— Aceste douăsprezece plus două suflete sunt angelice la origine?

— Dat fiind că ne tragem din universul dimensiunii de deasupra acesteia, oamenii ne-ar putea considera îngeri, da, confirmă Zalman.

Mi-am dat seama unde ducea această mică discuţie între patru ochi.

— Şi eu sunt una dintre cele douăsprezece fiinţe, la fel ca şi Levi.

— Şi Charlotte, mai adăugă Zalman.

Nu puteam spune că cele auzite mă surprindeau.

— Dar dacă acele Culoare sunt acum închise, atunci de ce mai caută fiul meu să ajungă acolo?

— Cei din Statul-Major au o cheie secretă, tăinuită în codul lor genetic. Odată ce ating deplina maturitate ca fiinţe umane, ei pot şi *trebuie* să găsească drumul Culoarelor din Amenti.

— Şi cum rămâne cu legăturile tale pământeşti?

— Trebuie să te eliberezi de orice legătură cu lumea, ca să ţi se dea voie să pătrunzi în Amenti, mă lămuri Zalman.

— Atunci pe undeva trebuie să se fi strecurat o greşeală, i-am atras atenţia.

— Nicidecum.

— Dacă Levi a trecut prin experienţa vreunei mari treziri spirituale, atunci, cu siguranţă, trebuie să fi ştiut că domnişoara Koriche este însărcinată cu fi…

— *Cunoaşte* mai mult decât ţi-ai putea închipui vreodată, mă

întrerupse Zalman pe un ton pragmatic. Iar cu înţelegerea lui sporită, Levi crede că i-a venit timpul să-şi urmeze chemarea mai elevată. Fiul tău este pe cale să-şi lase trupul spre odihnă sub flacăra albastră, care-i va elibera sufletul pentru a parcurge Culoarele din Amenti şi, într-un final, a-şi înlocui tăcutul înger păzitor… la fel ca şi mine.

— Trupul tău se odihneşte sub flacăra albastră?

Iată explicaţia faptului că nu lăsa nicio umbră, lucru remarcat de noi în drumul nostru prin deşert.

— Da.

— Şi cât va dura odihna ta?

— Ca parte bărbătească a liniei de sânge a Graalului, o sută de ani este perioada necesară de odihnă, înainte de reactivare.

— Levi o să doarmă o sută de ani!

Începeam să înţeleg de unde izvorau basmele. Mă întrebam ce interval de timp aveam să zac eu sub flacăra albastră.

— Şi pentru reginele-dragon durează mai mult sau mai puţin?

— Odată întinse sub flacăra albastră, reginele-dragon vor rămâne sub protecţia ei până la venirea pe lume a purtătoarei flăcării violete, mă lămuri Zalman pe scurt, din care clipă reginele-dragon se vor scula toate deodată în apărarea singurului suflet capabil să deschidă Amenti pentru întreaga omenire.

— Dumnezeule mare!

Mă smeream în faţa măreţiei destinului meu, dar în momentul de faţă aveam nevoie să aflu cât mai multe despre Levi.

— Atunci de ce şi-a încredinţat băiatul meu trupul unei vechi…?

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre fiul tău, sau despre scopul suprem al destinului tău, mă întrerupse Zalman. Ai alte probleme mai presante acum.

— Am probleme?

— Fericiţi cei săraci cu duhul, glăsui Zalman, zâmbindu-mi cu căldură, dar ignoranţa este un lux pe care nu ţi-l mai poţi permite multă vreme. Puterile sângelui tău sunt extrem de vânate şi, dacă vor fi dobândite de cei nedemni, vor fi rău folosite şi irosite pentru cauzele josnice ale spiritelor distructive.

— Cine sunt aceste spirite rele despre care îmi vorbeşti? am dorit să ştiu, iar în minte mi se trezi amintirea uriaşelor şopârle războinice percepute de mine prin pieptănul descoperit la situl cetăţii Ur.

Am făcut tot posibilul să-mi alung acele creaturi din memorie.

— Străvechile tale rubedenii şi aliaţii lor, îmi răspunse Zalman.

Ştiam de existenţa multor societăţi „clandestine” care manipulau de milenii linii de sânge pentru a produce supraoameni, dar nu reuşisem niciodată să înţeleg de ce o făceau. I-am vorbit despre ele.

— Nu frăţiile secrete manipulează liniile de sânge, mă corectă Zalman. Asemenea societăţi nu sunt decât faţa omenească a unor interese intergalactice în structura atomică a speciei umane de pe Terra.

Tulburarea mă împiedică să pun toate întrebările ce-mi stăteau pe limbă.

— Şi ceea ce trebuie să ţi se arate foarte clar, lady Suffolk, e că, hrănindu-te cu substanţa Focului-Stea, ai făcut o greşeală periculoasă.

Am oftat sub greutatea mustrărilor lui.

— Dar de ce?

— Dacă izvorul puterii tale nu se reînnoieşte singur, nu se află sub controlul dumitale şi atunci nu-l mai poţi stăpâni.

Acuzaţia lui Zalman era argumentată ştiinţific. Junghiul pe care l-am simţit în inimă mă alertă asupra a ceea ce mă aştepta în viitor.

— Îngerii şi demonii care se luptă pentru controlul Terrei şi a populaţiilor ei au aceleaşi rădăcini, provin din aceeaşi familie, îmi explică el. Prin urmare, dacă cei din linia dumitale de sânge se comportă ca vase pământeşti ale sufletelor îngereşti, atunci…

Mă lăsă să trag singură concluzia.

— Atunci consângenii mei pot acţiona la fel de bine şi ca întrupări ale demonilor, i-am completat eu spusele, înmărmurită de uimire.

O clipă îmi atrase atenţia reflecţia propriului meu corp subtil în oglinda pereţilor sălii. Contrastul dintre nuanţa înnegrită a aurei mele aurii şi sclipitoarea emisie de energie a călăuzei

mele era enorm!

— Observi diferenţa dintre corpurile noastre de lumină, comentă Zalman. În ciuda întinselor dumitale cunoştinţe şi haruri paranormale, adevărata iluminare îţi scapă încă printre degete… Acum de ce este aşa? Centrii dumitale de lumină nu sunt blocaţi de nicio maladie, atunci de ce curentul de energie nu mai circulă liber?

— Pentru că ceva împiedică radiaţia luminii din centrii mei de lumină? am răspuns, pe jumătate întrebând, pe jumătate afirmând plină de siguranţă.

Zalman îmi confirmă cu un semn din cap.

— Când te împărtăşeşti cu Focul-Stea al zeilor, el sporeşte potenţialul sistemului nervos de zece mii de ori, oferindu-ţi putere şi har supranaturale… pentru o vreme. Dar efectul drogului se duce, iar frecvenţa vasului de sânge şi de carne scade cu rapiditate. Centrii de energie ai corpului încep să se prăbuşească şi să se blocheze singuri, ceea ce duce la o nevoie intensificată de a consuma drogul pentru a te menţine în viaţă pe plan fizic. Dacă n-ai ajuns să integrezi energii de vibraţii mai ridicate în sistemul tău, s-ar putea să fi distrus mutaţia divină nu numai în propriul cod genetic, ci şi în cel al urmaşilor dumitale. Astfel, una dintre cele mai pregnante trăsături ale sfintei genealogii a reginelor-dragon s-ar putea să fi fost distrusă prin intermediul dumitale odată pentru totdeauna.

Lacrimi începură să-mi scalde faţa, în vreme ce o uriaşă apăsare îmi strivea pieptul.

— N-aş fi luat niciodată Focul-Stea de nu m-ar fi povăţuit Albray să o fac. Nu căutam să dau vina pe altcineva, dar nu puteam crede ca el să fi ştiut cât de dăunătoare era, de fapt, acea substanţă. Sigur cavalerul meu nu m-a trădat cu bună ştiinţă? am exclamat.

Zalman îmi luă povara de pe inimă, destăinuindu-mi părerea lui:

— Din câte ştiu eu, gardianul tău nu te-a trădat intenţionat. Nu devotamentul său îl pun la îndoială, ci sursa cunoştinţelor lui. Te încrezi în ce-i mai bun din semenii tăi umani, pe care, prin simţul tău secund, îl vezi limpede. Dar bunele intenţii nu-s totuna cu adevărul, când povaţa nu poate veni decât din ceea ce crede cineva că ştie. Duşmanii omenirii au dus la desăvârşire arta controlului prin credinţe, având mare grijă să

se asigure că toate doctrinele sunt suficient de corupte ca să alimenteze conflictul dintre diferitele facţiuni religioase ale oamenilor. Aşa cum stau lucrurile, corpul dumitale de lumină, foarte evoluat, a făcut eforturi suplimentare pentru a-ţi păstra frecvenţa mai sus de pragul demonic, departe de influenţele indezirabile, dar acum trebuie să-ţi eliberezi energia care-ţi blochează chakrele.

Mi-am privit iar imaginea în oglindă. De data aceasta am perceput cum o întunecime noroioasă începea să se scurgă din toţi centrii mei de lumină. Am simţit că ceea ce-mi curăţa aura de tină era tocmai credinţa mea în cuvintele lui Zalman. Puteam acum să-mi văd cu limpezime propria amăgire şi dorinţa lumească de putere, iar smulgerea lor din cugetul meu îmi lăsa goluri uriaşe în suflet. Agonia îmi era devoratoare, dar tot mă mai îngrijoram în privinţa realităţii experienţei mele nemijlocite.

— Cum aş putea şti că nu-i nicio iluzie? Cum aş putea şti că nu încerci să-mi pui piedici prin frică şi minciună?

— Ţi-este teamă că vei afla ceva ce ţi-ar putea strica micuţul tău program lumesc de viaţă? mă provocă Zalman.

Atunci mi-am dat seama că singura persoană care băga frica în mine şi mă minţea eram eu însămi. Acceptându-mi propriile defecte, purificarea mea eterică slăbi, iar eu am putut răsufla uşurată. Cu toate acestea, m-a uimit să constat cât de mult mă implicasem în evenimentele lumii fizice şi în propriul eu negativ.

— Totuşi, nu se realizează nimic lăsând responsabilitatea pe umerii unei autorităţi mai înalte, continuă Zalman, drept urmare este mai înţelept să nu te încrezi în ce spun eu. Într-adevăr, nu poţi avea încredere în nimeni. Trebuie să pui tot ce ţi se zice sub semnul întrebării.

Lecţia continua:

— Toată energia trebuie să aibă un canal, iar dacă dumneata nu eşti adevăratul canal pentru energia divină pe care o produci, atunci de la ce sau de la cine crezi că iei acea energie?

Vreo sursă din afară? Vreuna dinăuntru? Amândouă la un loc?

— Din pământ, mi-am dat deodată seama.

Inima îmi era atât de grea, încât îmi lăsă o gaură adâncă în piept din cauza revelaţiei.

— Atunci, de fapt, am greşit tot atât de mult ca şi *nemesisul*[27] meu în aventura mea din Sinai. Singurul lucru care m-a salvat de la damnare au fost genele angelice pe care le port în mine.

Cunoaşterea mă slei de puteri, în vreme ce-mi aminteam lupta mea pe viaţă şi pe moarte cu Christian Molier, un vampir nemuritor şi cameleonic al cărui cod genetic suferise o mutaţie din cauza consumului excesiv de Piatră de Foc, până într-atât încât nu mai putea avea niciun fel de sentimente, odată pentru totdeauna. Nu găsea nicio plăcere pe lume, nici intelectuală, nici fizică, emoţională sau spirituală, pentru că dependenţa lui de existenţa fizică îi damnase sufletul pentru vecie în corpul său de muritor.

— A fost înalta rezonanţă a inimii tale care te-a salvat, lady Devere, mă corectă Zalman. Gena lui Isis este o mutaţie ce poate reprezenta atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Sângele tău e cel al unor păzitori capabili să contribuie la salvarea omenirii de obliterarea ei totală. Compasiunea este singura cheie ce controlează puterea supremă a universului, gravitaţia, iar dumneata ai din belşug această virtute. Dar să rămânem bine înţeleşi, totuşi, că substanţele pe bază de EMRO constituie o cale mai rapidă către puterile supranaturale cu preţul sufletului dumitale etern. Pentru că EMRO vor fi redescoperite în viitor, iar beneficiile lor aparente vor fi promovate şi vândute marilor mase de oameni. Aceste substanţe vor fi lăudate pretutindeni, toţi vor abuza de ele, ceea ce, în cele din urmă, va…

— … seca Pământul şi va damna întreaga omenire! am oftat.

Inima îmi bătea atât de puternic în piept, încât am crezut că o să-mi sară din piept. Nu-mi mai puteam controla respiraţia, fiind pe punctul de a leşina…

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Am întors pagina, aşteptând cu respiraţia tăiată să văd ce mai urma, când din jurnalul persan al străbunicii mele îmi căzură în poală câteva hârtii. Primul meu gând exaltat a fost că erau instrucţiunile pentru Amenti copiate de lordul Granville-Devere. Am fost nespus de dezamăgită când am găsit că erau scrise de mâna mamei mele, probabil câteva dintre notiţele ei

[27] De la Nemesis, zeiţă a măsurii în mitologia greacă, instrument al răzbunării divine, care pedepseşte orice exces al muritorilor.

mai vechi de cercetătoare. Conţinutul, totuşi, nu aducea cu nimic din ce citisem dintre lucrările mamei.

„Douăsprezece chei pentru Staţiile Reţelei Signet (şase de parte bărbătească, şase de parte femeiască) la locurile lor până-n 2017 pentru a susţine o frecvenţă de dimensiune mai înaltă pe planeta asta, astfel încât să poată găzdui Sfera tărâmului Amenti. Doi avatari din rasa anu se vor naşte din părinţi umani, iar aceste suflete vor deţine cheia energetică pentru a deschide Culoarele din Amenti ascensiunii maselor. Născuţi între 1992 şi 2006, aceste suflete vor fi găsite printre copiii indigo[28] *(diagnosticaţi cu ADD/ADHD)*[29]*. Ei vor avea un suflet uman dominant, împărţind un corp cu un suflet de-al unui nefilim, de fapt un elohim din rasa anu căzut, pentru ca primul dintre suflete, mai dezvoltat din punct de vedere emoţional, să poată contribui la dezvoltarea complementarului său aproape lipsit total de afecte, remediind astfel corpul emoţional deteriorat al ultimului. Acest conflict bipolar între suflete va cauza o polaritate mintală şi emoţională cronică, precum schizofrenia sau sindromul personalităţii dedublate. Avatarii vor ajunge la deplinul lor potenţial până la vârsta adolescenţei, pregătindu-se pentru evenimentele din 2017*."

Ce să însemne toate acestea? Ceea ce mă deconcerta într-adevăr era faptul că mă născusem în perioada specificată în aceste observaţii şi fusesem diagnosticată cu ADD.

---

[28] Copii care se nasc cu un prototip de ADN format de un număr de spirale între 24 şi 48, reprezentând încarnarea unui nou tip de conştiinţă în ziua de azi.

[29] În limbajul de specialitate, termenii de ADD *(Attentional Deficit Disorder – Tulburare prin deficit de atenţie)* şi ADHD (*Attentional Dficit Hiperkinetic Disorder – Deficit atenţional şi hiperkinezie)* sunt folosiți fie împreună (ADD/ADHD), pentru a defini un model comportamental complex, fie separat, pentru a sublinia diferenţa dintre ele (ADD se caracterizează în principal prin neatenţie, pe când ADHD este o tulburare mai severă şi complexă a atenţiei ce implică şi componenta hiperactivă). Sindromul ADD/ADHD este una din cele mai comune tulburări de comportament ale copilăriei. Se estimează că ea afectează 3-5% dintre copiii şcolari. Această tulburare cuprinde simptome cum ar fi: incapacitatea de a susţine şi concentra atenţia, dezvoltarea inadecvată şi inegală a diverselor niveluri de activitate, distractibilitate, impulsivitate.

Mama credea că tulburarea îmi fusese pricinuită de perioadele îndelungate în care fusesem separată de ea, din cauza carierei sale, care o obliga să călătorească pe tot globul. Cu alte cuvinte, „dereglarea” mea era o reflectare directă a vieţii mele anormale de familie. Drept urmare, m-a retras de la şcoală, a angajat un profesor particular pentru mine, iar acum amândoi o însoţeam pe mama oriunde o trimiteau sarcinile ei de serviciu. Când îi permitea programul, tata venea şi el cu noi. Cum studiam treizeci de ore pe săptămână, eram sub un control total în privinţa orarului de şcoală şi a disciplinelor studiate. Dar numai jurnalele de familie pe care mama mi le citea îmi trezeau cu adevărat interesul şi cum ea nu se îndupleca să-mi facă această plăcere decât în timpul meu liber, după ce-mi terminam lecţiile, m-am dovedit a fi o elevă foarte silitoare. Totodată, pentru a-mi aduce o contribuţie profitabilă la tezaurul de jurnale al familiei, trebuia să primesc o educaţie cât mai aleasă, la fel ca şi strămoaşele mele.

Am recitit notele mamei, imaginându-mi că nu făceam decât să avansez ipoteze în privinţa raţionamentului ei. Dar chiar şi la o a doua lectură, mi se părea că, la momentul în care şi-a aşternut aceste observaţii pe hârtie, bănuia că m-aş putea număra printre aceşti copii indigo, fiind poate un avatar. Nu ştiam de fapt ce era un avatar, aşadar m-am dus să caut în dicţionarul de termeni paranormali al mamei.

Pe scurt, am descoperit că un avatar era o fiinţă umană care îşi perfecţionase sufletul prin mii de încarnări pe Pământ. O altă teorie era că aceste suflete proveneau dintr-o dimensiune mai înaltă de conştienţă, aspect care se potrivea cu ceea ce Zalman îi spusese lui Ashlee despre îngerii implicaţi în proiectul Amenti. Indiferent care era originea sufletului, era un fapt general acceptat că avatarii erau suflete de o supremă înţelepciune şi putere care se reîncarnau în oameni pentru a face omenirii vreun serviciu superaltruist. Făcând acest serviciu, ei ridicau conştiinţa maselor, contribuind la progresul civilizaţiei.

Uau! Totuşi, nu reuşeam să înţeleg cum vreuna dintre aceste trăsături de caracter s-ar fi găsit la mine. Dacă eram un suflet desăvârşit prin acumularea experienţei de viaţă a mii de încarnări, cu siguranţă nu-mi aminteam prea mult despre ele, nici măcar de vreo existenţă a mea într-o dimensiune mai

înaltă. Îmi plăcea să cred că eram dăruită cu înţelepciune supremă, deşi părinţii mei contestau asta în mod constant, dar mai trebuia să arăt o urmă cât de mică de har parapsihologic, mai ales că strămoaşele mele s-au dovedit foarte capabile în această artă. Viaţa mea ducea atâta lipsă de supranatural pentru una din tagma mea, încât trebuia să fie considerată supranefirească! Cu toate acestea, mama îmi dădea speranţe, recunoscând că nici ea nu-şi încercase moştenirea parapsihologică până aproape de treizeci de ani. Nu puteam spune că a face omenirii un serviciu superaltruist era vocaţia mea, chiar dacă sacrificiul meu ar fi ridicat conştiinţa maselor, contribuind la evoluţia întregii lumi. Mai bine mă fac ziaristă!

Am auzit uşa din faţă închizându-se. Părinţii mei se întorceau de la cina lor în oraş. M-am grăbit să ascund acele notiţe în buzunarul meu, fără să ştiu bine ce fac. Poate că doream să mă mai bucur încă de farmecul micului meu vis de grandoare? Evident că nu doream ca mama să-mi ia notiţele de sub nas înainte să fi avut prilejul de a întreprinde anumite cercetări pe cont propriu.

Câteva clipe mai târziu se auzi un ciocănit în uşa camerei mele. Mama îşi băgă capul prin uşă:

— Pot să intru?

— Sigur.

Cu un căscat, am închis jurnalul cu un semn de carte înăuntru. Era douăsprezece fără un sfert noaptea.

— Pe care l-ai ales? mă întrebă ea.

Ceva din tonul ei îmi spuse că se gândise toată seara la alegerea mea

— Ah… Persia, am ştiut eu. Bătu din palme, apoi scoase un hohot de râs care mi se păru puţin forţat: Şi-ţi place?

— Da, e bun, i-am răspuns, punând jurnalul pe noptieră, în vreme ce ea se aşeza lângă mine pe pat.

Nu doream să mă întrebe dacă dădusem peste notiţele ei în jurnal, aşadar am schimbat subiectul:

— Te-ai hotărât să-ţi publici romanul?

— Vai!…

Întorsătura subită din conversaţia noastră păru s-o pună pe gânduri:

— Nu sunt încă sigură!

— Dumnezeule, eşti incorigibilă! am glumit eu, înghiontind-o

în joacă.

Mama se sili să surâdă:

— Este… complicat!

După ce-i citisem observaţiile îndesate acum adânc în buzunarul meu, puteam înţelege bine de ce.

— Mă rog, tot te-aş iubi, indiferent dacă vei ajunge o autoare renumită sau nu.

Surâsul îi era mai sincer acum, iar ea mă sărută pe frunte:

— Aşa, şi unde-ai ajuns în jurnal?

— M-am oprit în toiul convorbirii lui lady Devere cu Zalman în Staţia Signet, am lămurit-o eu. Crezi că Zalman spunea adevărul despre damnarea celor care consumă EMRO?

Pe piaţa de astăzi, ceea ce anticii numeau mană, Focul-Stea şi Ormus, este cunoscut sub denumirea simplă de EMRO, elemente monoatomice rearanjate orbital, iar substanţele metalice superconductoare produse cu EMRO formează esenţa medicamentelor ce vindecă miriade de maladii, odinioară mortale. De fapt, companiile farmaceutice pretind că nu există boală care să nu poată fi vindecată prin miraculosul agent. Desigur, medicina, care se opreşte doar la corpul fizic, n-ar fi, prin urmare, capabilă să recepteze tipul de stricăciuni pe care miraculoasele lor medicamente le produc asupra corpurilor emoţional, mintal şi spiritual ale pacienţilor lor, dacă afirmaţiile lui Zalman sunt adevărate.

— Dacă EMRO este un agent de blocare a întregii conştiinţe de pe planeta noastră, atunci Pământul este pierdut din mult mai multe puncte de vedere, nu doar pe plan fizic, am constatat.

Mama mă privi lung, cu chipul înmărmurit de uimire.

— Şi câţi ani ai? mă întrebă ea retoric, cu o mândrie făţişă pentru nivelul meu de înţelegere. Din câte am înţeles şi eu până acum, cred că Zalman spune adevărul.

— Atunci crezi că în evoluţia omenirii s-au amestecat extratereștrii?

Mama se făcu mai serioasă. Se gândi o clipă la ce răspuns să-mi dea:

— Mă rog, dacă n-ar fi aşa, atunci de unde proveneau reginele-dragon? De unde au venit toate diversele coduri genetice şi rasele umane? Ştiinţa încă n-a găsit o explicaţie satisfăcătoare pentru aceste mistere, când ştim acum că

Darwin n-a nimerit-o deloc cu teoria lui.

Era un argument foarte puternic.

— Cunoşti originea reginelor-dragon? am iscodit-o.

Ochii ei se făcură mari. Atunci mi-am dat seama ce întrebare grea îi pusesem. Când îmi răspunse, încercă să ocolească subiectul:

— Dată fiind natura problemei, marea majoritate a cercetărilor din domeniu sunt ezoterice, sau atât de istorice, încât pot fi considerate un mit.

— Totuşi…, am stăruit, ştiind că era ceva mai mult decât atât, şi am încurajat-o să mi se destăinuie cu un gest al mâinii.

— Nu vreau să-ţi iau plăcerea lecturii, pretinse ea, încercând să închidă discuţia. O mare parte din ceea ce ştiu am aflat din investigarea afirmaţiilor făcute de Ashlee prin jurnale.

— Şi ce-ai descoperit? nu m-am lăsat bătută.

Îmi aruncă o căutătură exasperată, apoi cedă:

— Bun… iată cea mai simplă versiune a întregii poveşti, aşa cum am ajuns eu s-o înţeleg. Într-un viitor foarte îndepărtat, într-o galaxie aflată la o dimensiune superioară, se găseşte o planetă pe nume Tara. Acolo, rasa umană perfectă se bucură de viaţă, alături de multe alte făpturi de pe diferite planete, atât umanoide, cât şi de altă formă. Una dintre rasele neomeneşti este anunnaki, caracterizată prin setea de putere. Prin asociere cu ea, câţiva din elita tarestră se vor lăsa convinşi să folosească în mod nelegiuit reţeaua de putere naturală a planetei lor. Amestecul lor va duce la o supraîncărcare a sistemului, care va dispărea într-o uriaşă explozie.

— Seamănă cu unele dintre poveştile despre Atlantida, am comentat eu, iar mama a încuviinţat cu un semn din cap.

— Explozia face ca părţi din acea planetă, împreună cu sistemul ei de reţele şi câmpul morfogenetic, să fie desprinse şi aruncate spre soare.

— Câmp morfogenetic? m-am mirat, nemaiauzind niciodată un asemenea termen.

Mama se gândi o clipă cum să-l definească mai bine:

— Este amprenta cosmică a evoluţiei vieţii de pe Tara. Fără amprenta completă, sufletele de pe Tara nu se pot înălţa la o dimensiune deasupra celei în care se găsesc. În cursul exploziei, multe suflete se rup de grupul lor, iar cele rămase nu mai au nicio speranţă să devină o singură conştiinţă, fără acea

parte care le lipseşte din corpul mintal. Ca să nu mai vorbim că mai vizitează Tara şi alte făpturi, de pe alte planete, în clipa dezastrului, care se desprind şi ele de grupurile lor de suflete, deci multe evoluţii sunt blocate de acea catastrofă.

— Dar oamenii implicaţi nu mor în explozie, ca apoi să se întoarcă înapoi la grupul lor de suflete prin reîncarnare sau altfel? am speculat eu.

— Dar dacă nu există moarte în dimensiunea de deasupra noastră, şi atunci n-au nicio nevoie să se reîncarneze? sugeră mama.

— Înţeleg, i-am zis, nerăbdătoare să aflu mai multe. Atunci ce se întâmplă cu sufletele rătăcite şi cu partea care lipseşte din planetă?

— Porţiunea ruptă din Tara este absorbită în vortexul care se găseşte în miezul fiecărei stele, se sfărâmă şi se fragmentează, apoi este scuipată înapoi, în universul fizic, sub forma unei substanţe gazoase care, în cele din urmă, se configurează într-un minisistem solar în jurul acelei stele. Sufletele legate de acest fragment din Tara intră şi ele sub puterea frecvenţei. Astfel, desprinse de matricea lor originară de pe Tara, rămân fără mijloace de a se mai întoarce înapoi la izvoarele lor. Incidentul va fi cunoscut drept căderea omului.

— Atunci ce are asta a face cu reginele-dragon?

— Ajung şi la ele, mă potoli ea, uşor iritată de nerăbdarea mea. Un grup de fiinţe foarte evoluate din galaxia Tarei se adună pentru a salva situaţia. Ele dispun de tehnologia necesară, având dorinţa de a recupera sufletele care s-au pierdut de Tara. Cu toate astea, din dimensiunea în care se află, ele nu pot face nimic fără ajutorul şi cooperarea fiinţelor care există deja în aceleaşi dimensiuni ca şi schema universală a Pământului. Acum, numai în galaxia Terrei există miliarde de fiinţe stelare, umanoide în principal, dar nu toate aceste rase există în plan fizic.

— Atunci există rase în planurile astral, mintal şi inferior universului nostru?

— Aşa-i, confirmă mama. Totuşi, la momentul Căderii, humanoizii îndeajuns de apropiaţi din punct de vedere genetic de oameni pentru a-i putea ajuta sunt anu, de pe planeta Nibiru[30], care străbate sistemul nostru solar şi sistemul solar de

[30] I se spune Planeta cu 50 de nume, ea regăsindu-se în tradiţiile sumeriene,

dincolo de el, Sirius. Anu reprezintă o rasă foarte inteligentă, existând în astral, posedând o mare cunoaştere genetică, drept pentru care sunt aleşi pentru misiunea de salvare a Pământului. Totodată, ei descind în acest univers din anunnaki[31], care trăiesc în universul armonic de deasupra noastră, aceiaşi care au contribuit la distrugerea Tarei. Aşadar, ideea este că dacă unii dintre anu vin pe Pământ, sufletele pierdute ale celor din rasa anunnaki de pe Tara se pot încarna succesiv, formând genealogii anu, pentru a se ridica prin evoluţie dincolo de universul ăsta, spre a se întoarce la existenţa lor în dimensiunea mai înaltă ce le este proprie. Anu care vin pe Pământ mai sunt numiţi şi anunnaki, ceea ce în vechea limbă sumeriană ar însemna „Stăpânii cereşti care zboară spre Pământ". Planeta a fost deja aclimatizată pentru a fi locuită de către doisprezece gardieni străvechi, care formează Statul-Major din Amenti.

— Ca Zalman, am exclamat, dându-mi seama dintr-odată că citisem despre o întrevedere avută de străbunica mea cu unul dintre cele mai bătrâne suflete de pe planeta noastră.

Eram puţin cam copleşită. Mama îmi făcu un semn de aprobare din cap:

— Prin sistemul de porţi interstelare din Amenti ei introduc mai multe specii variate de animale şi de viaţă planetară şi, după nenumăraţi eoni de evoluţie, anunnakii sosesc şi încep să-şi combine genetic părticele din ADN-ul lor astral cu ADN-ul fizic al diferitelor specii de animale, în scopul făurii unei vieţi pământeşti pe potriva lor. După ivirea mai multor monştri hidoşi, anunnakii reuşesc până la urmă să genereze o formă fizică în care omenirea să poată evolua pe planeta noastră.

---

akadiene, babiloniene, mesopotamiene, indiene, chineze şi ale altor popoare. Nibiru, Eris, Marduk, Planeta Crucii, Regele Cerurilor, Casa Mărilor Strălucitoare, Cel care Aruncă Foc, A Douăsprezecea Planetă, Planeta Zeilor sunt doar câteva dintre denumirile mai mult sau mai puţin metaforice ale acestui corp ceresc, la care se adaugă şi un nume modern, un index de catalog, 2003 UB 313, care indică anul târziu al înmatriculării şi care preia în mod uimitor particula UB întrebuinţată de sumerieni în clasificarea lor printre corpurile cereşti. Nibiru are între 7 şi 12 sateliţi şi o orbită eliptică extrem de alungită, gravitând în jurul Soarelui nostru în cursul a 3600 de ani tereştri.

[31] Nume dat la început tuturor divinităţilor din panteonul mesopotamian, pentru ca pe urmă numai zeii pământului şi ai infernului să mai rămână *Anunnaki,* în timp ce zeii cerului se vor numi *Igigi.*

— Să fi fost ceva care n-a mers cum trebuia? am presimţit eu.
Mama încuviinţă iarăşi din cap:
— În procesul de dezvoltare a idealului uman pe Pământ, anunnakii au mai descoperit o nouă aplicaţie pentru una dintre cele mai vechi şi mai preţuite substanţe…
— Focul-Stea, am ghicit eu.
Anu produceau de multă vreme substanţa superconductoare pentru alimentarea scutului planetar de pe Nibiru, care păstra suprafaţa planetei lor în condiţii de stabilitate pe parcursul uriaşului său tranzit orbital prin cele două sisteme solare. Anunnakii au descoperit că expunerea la EMRO le oferea capacitatea de a se manifesta paranormal, păstrându-se în acea stare atâta timp cât consumau substanţa. Unul câte unul, toţi anunnakii au devenit dependenţi de EMRO. Aşa au început să se manifeste în planul fizic al Terrei, nefiind deloc meniţi pentru asta. Se făcură cunoscuţi ca nefilimi, termen care înseamnă „cei căzuţi”. Pentru că se transformaseră în făpturi fizice prin mijloace nenaturale, erau lipsiţi de maturitate emoţională. Benzile de frecvenţă ale corpurilor lor subtile erau incomplete, de aceea au fost separaţi cu uşurinţă de izvorul lor sufletesc de pe Nibiru de îndată ce EMRO şi-a făcut efectul de obturare a centrilor de lumină ai sistemului lor de chakre.
— Ceea ce era cât pe ce să păţească şi Ashlee, am făcut eu legătura.
— Da, nu trebuie să fii vreun mare ticălos ca să fii sedus de o asemenea putere, admise mama. Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi.
— Noi? m-am mirat eu. Prinţesele Graalului?
— Oamenilor, mă lămuri ea, ascunzându-şi zâmbetul. Îşi râdea de credinţa mea în secretul familiei noastre? Continuă să-mi explice: Cu timpul, nefilimii au descoperit că au cauzat un dezastru genetic. Au devenit atât de legaţi de o formă fizică, încât nu au mai putut să se reproducă pe cale naturală. Ouăle lor de reproducere erau distruse, de bună seamă.
— În concluzie, dacă nefilimii nu se mai reproduceau, unde se duceau sufletele anunnakilor desprinse de pe Tara?
Mama îmi aruncă o privire severă, ceea ce însemna că tocmai se pregătea să ajungă în acel punct:
— Aurul era din abundenţă pe Pământ, însă nefilimii erau puţini, iar ca elitişti ce erau, nu aveau de gând să-şi

murdărească mâinile. Aşadar, pe lângă elaborarea genotipului uman, au mai început să lucreze şi la o operaţie genetică sub acoperire, generarea unei clase de sclavi, clone de şopârle, diferiţi de oameni, mai apţi să muncească sub pământ.

— Clone? Vrei să spui că nu aveau o minte a lor? am întrebat-o.

— Aveau o mentalitate gregară, controlată iniţial de nefilimi, mult mai avansaţi din punct de vedere paranormal. Draconienii, după cum i-au numit nefilimii, n-aveau o minte proprie şi nici suflet, sau aşa se credea pe atunci.

— Dar sufletele anunnakilor pierduţi au căzut în capcana clonelor de şopârle? am ghicit eu.

Mama confirmă cu un semn din cap.

— Până la urmă, clonele s-au răsculat, geloase pe tratamentul preferenţial al nefilimilor în privinţa oamenilor. I-au alungat pe primii de pe planetă, iar pe cei din urmă i-au măcelărit.

— Ce mizerie! am comentat, strâmbând din nas. Şi reginele-dragon?

Mama îmi aruncă iar privirea prin care dorea să-mi spună: „Ai răbdare!” şi continuă:

— Pe Tara, Marele Sfat din Amenti a hotărât ca toţi cei doisprezece maeştri arhitecţi ai schemei de înălţare în Amenti să se încarneze în exemplare ale speciei umane, pentru a orienta şi accelera evoluţia omenească. Dar pentru a realiza asta, aveau nevoie de trupuri umane fizice cu o frecvenţă genetică îndeajuns de puternică pentru a se achita de îndatorirea lor. Mama se opri şi mă bătu uşor pe genunchi. Nu uita că toate astea sunt probabil fictive, spuse ea. Nu vreau să ai coşmaruri.

— De parc-aş mai fi cu caş la gură! am protestat. M-am făcut mare de-acum, mă descurc eu. Continuă.

— Bine, atunci, linia reginelor-dragon a început când o femeie din rândul oamenilor a fost violată de un mascul nefilim care fusese posedat de spiritul unuia dintre anu.

— Sama-El? am făcut eu legătura, amintindu-mi numele din jurnalul persan al lui Ashlee.

— Sumerienii îl ştiau ca Enki, Stăpânul Pământului. Se spune că în răstimpul în care nefilimii i-au trădat pe oameni, a fost singurul dintre ei destul de brav încât să ia apărarea omenirii.

Conceptul lui ideal de drepturi ale omului a fost cunoscut drept kianism, iar lui i-a adus proasta reputaţie de trădător, fiind alungat din rândul semenilor lui şi lăsat să plutească prin spaţiu. Kianismul a fost interzis, iar studierea lui, considerată un act de trădare. Se aşteptau ca, nemaiavând acces la EMRO, fostul conducător al nefilimilor să îndure o moarte dureroasă şi agonizantă, urmată de o fragmentare completă a sufletului său. Enki n-a pierit, totuşi. Dimpotrivă, compasiunea lui pentru oameni a aprins o scânteie genetică în ADN-ul său, prin care şi-a recuperat frecvenţele afective pierdute, iar el s-a reconectat la grupul său sufletesc de pe Nibiru. În consecinţă, a fost întâmpinat cu braţele deschise la întoarcerea sa acasă de către anu, care păstraseră tot ceea ce pierduseră anunnaki cu atâţia eoni în urmă. Raportul lui Enki asupra stării de fapt pe Terra s-a dovedit tulburător, iar Marele Sfat al populaţiei anu a făcut apel la zeii lor anunnaki, ce sălăşluiau în universul armonic de deasupra lor, să le dăruiască mijloacele pentru a-i putea salva pe fraţii lor căzuţi pe Pământ. La rândul ei, regina populaţiei anunnaki s-a adresat Marelui Sfat din Amenti. Continuă să citeşti jurnalul lui Ashlee. Vei afla că s-a încheiat un târg între cei doisprezece membri ai Sfatului şi regina anunnaki, împreună cu prinţul ei.

— Ce fel de târg?

Eram prea nerăbdătoare ca să mai aştept să găsesc singură răspunsul în paginile jurnalului.

Mama îşi dădu ochii peste cap:

— Unul prin care se hotăra ca Statul-Major din Amenti să se reîncarneze, iar Enki să fie străbunul liniei de sânge a reginelor-dragon şi a prinţilor lor din genealogia Graalului. Gata, mă opresc şi nu-ţi mai spun nimic.

Totul era atât de uluitor!

— Atunci ce s-a mai întâmplat cu rasa şopârlelor, cum au dispărut?

Am presupus că aşa trebuie să fi păţit, de vreme ce nu mai văzusem oameni-şopârle umblând pe Pământ.

— Războinicii-şopârle, cărora li se zicea draconieni, au fost lăsaţi în pace timp de milenii, iar nefilimii erau convinşi că greşeala lor înspăimântătoare fusese de mult ştearsă. Însă în folclor se povesteşte că ei n-au dispărut niciodată complet. La înapoierea lor pe Pământ, spre a-şi relua lucrările de minerit şi

proiectele genetice, nefilimii şi-au dat seama că, din cauza efectelor de obturare a substanţelor EMRO, sufletele lor nu mai erau legate de grupul anu de pe Nibiru. Fără orientarea dată de amprenta lor morfogenetică, frumoasele trupuri anu pe care le posedau odinioară au început să sufere mutaţii ce i-au prefăcut în demoni hidoşi, mai pociţi la înfăţişare decât draconienii. Se zice că încă mai umblă în libertate printre oameni, luându-le în stăpânire gândurile şi folosindu-se de tehnici de programare ca să ne altereze memoria, aşa încât întreaga cunoaştere despre trecut să rămână ascunsă în hăurile mitului şi ale legendei. Uuuuuu! scoase mama un sunet bizar, văzând cât de absorbită eram de povestea ei.

— Îţi râzi de mine? mi-am dat eu seama și am bătut-o pe umăr.

Chiar începuse să mă sperie. Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Mi-ai promis că n-o să ai coşmaruri, îmi aminti ea, ridicându-se ca să se ducă la culcare, bătându-mă pe picior, semn că era timpul să mă culc şi eu.

Propria mea credulitate încă mă mai făcea să surâd.

— În care moment din conversaţie ai început să mă duci cu preşul?

— Cine mai ştie care-i adevărul adevărat? spuse ea. Dar am de gând să mai caut.

— Şi iată tot ce ţi-ar putea cere orice potenţial cititor, i-am spus, întorcându-mă la începutul conversaţiei noastre, când dorisem să ştiu dacă îşi va publica sau nu romanul.

Mai târziu, în pat, aşternând toate acestea pe hârtie, am înţeles că acele cuvinte aveau să se adeverească la fel de uşor şi în privinţa mea, într-o bună zi. Cu un părinte autor de lucrări istorice publicate, iar celălalt, cu cărţi de ficţiune tipărite, aş fi avut deschise uşile oricărei edituri, indiferent cum s-ar fi prezentat prima mea capodoperă. De fapt, numai trecându-mi gândurile pe hârtie, îmi dau seama că paginile jurnalului meu devin tot mai interesante pe zi ce trece.

REVELAŢIA 12
DISTRUGĂTOAREA

Tocmai am trecut prin cea mai infernală noapte a vieţii mele! Am avut un coşmar cu extratereștri, ceea ce nu mă surprinde după convorbirea mea la ora de culcare cu mama. M-am trezit, apoi, în panică, descoperindu-mi tot patul mânjit de sânge. N-am mai suferit niciodată de crampe ca acelea – bun venit, feminitate! Mă simt îngrozitor. Pe urmă, colac peste pupăză, deschizându-mi jurnalul pe care-l păstrez zăvorât, al cărui cifru nu-l ştie nimeni în afară de mine, am găsit următorul paragraf într-un scris de mână foarte diferit de al meu şi într-o limbă pe care nici măcar n-o înţeleg. Am scanat bucata, apoi am supus-o prelucrării unui program de traduceri, care mi-a identificat acele caractere drept alfabet sanscrit. Iată traducerea lui:

„EU SUNT. Eu sunt distrugătoarea marii irealităţi, eliberatoarea celor care percep iluzia, dar caută binecuvântarea veşnică. Eu sunt moartea pentru ignoranţii care se tem pentru vieţile lor. Egoul se cutremură, dându-se îndărăt în prezenţa mea, văzându-şi în mine propria pieire. Eu sunt întunecimea ce-i aşteaptă pe înşelătorii legii cosmice. Eu sunt Timpul. Nimeni nu va scăpa de mersul meu atotdevorator. Demonii iau aminte la proclamaţia mea. Moartea ţi se apropie, căci EU SUNT.”

Cine naiba să scrie în jurnalul meu în străvechiul alfabet sanscrit? Mama este singura persoană pe care o cunosc, bună cunoscătoare a limbilor vechi, dar nu-i stă în fire să-mi invadeze intimitatea şi să-mi vandalizeze obiectele pe care le preţuiesc. Sigur ştie cât de mult înseamnă jurnalul acesta pentru mine?

Totuşi, nimic nu mă opreşte să mă confrunt cu ea în orbirea unei mânii supraumane, acuzând-o de faptul că se amestecă în jurnalul meu. Mama şi-a arătat pe faţă jignirea profundă pentru faptul că o socoteam capabilă să facă aşa ceva. A avut, însă, foarte multă răbdare cu mine şi m-a potolit, atrăgându-mi atenţia asupra faptului că hormonii mei o luaseră, fără îndoială, razna. În concluzie, putea să mi se ierte această ieşire puţin prea emoţională şi iraţională.

— Juri că n-ai fost tu?

Nu-i puneam mamei cuvântul la îndoială, dar cine altcineva ar mai fi putut avea acces la jurnalul meu?

— Jur pe sufletul meu! Şi-a ridicat o mână în dreptul inimii, uitându-se în ochii mei: Nu m-am atins de jurnalul tău şi nici nu mă ştiu să fi făcut vreodată aşa ceva!

În sinea mea, ştiam chiar înainte de a-mi profera acuzaţia la adresa ei că o învinuiam pe nedrept, iar sinceritatea mamei îmi confirmă bănuiala. Ea se oferi chiar să arunce o privire asupra acelor rânduri, ca să-mi ofere un ajutor calificat pentru dezlegarea acestui mister. Dar cum fragmentul în discuţie părea să anunţe venirea „distrugătoarei”, iar eu habar n-aveam despre cine putea fi vorba, am decis că ar fi fost, probabil, prea tulburător pentru mama.

— Lasă, i-am zis. Am să mă descurc şi singură.

Păru să se întristeze puţin când observă că nu mai voiam să mă destăinui ei:

— Mă rog, sunt aici dacă ai cumva nevoie de mine.

— Ştiu, i-am spus, sărutând-o pe obraz. Îmi pare rău că mi-am descărcat nervii asupra ta. Poate că fragmentul din jurnal este doar o altă faţetă a coşmarului meu. Drace, poate că l-am scris chiar eu!

Glumeam doar, însă ideea făcu să mi se pună un nod în gât, din cauza neliniştii. Şi dacă eu *am fost* cea care l-a scris?

— Aşa o fi!

Tonul mamei mele deveni mai senin şi mai împăcat, în vreme ce lua în mână dicţionarul de termeni parapsihologici, care stătea permanent pe masa ei de scris:

— Există o artă paranormală care se cheamă scrierea automată în stare de transă. Găsi articolul pe care-l căuta: Uite aici… „Mediumul devine un canal de scriere destinat inteligenţelor din universul eteric… Informaţia percepută este, de obicei, necunoscută în prealabil de către medium.”

M-am abţinut cu greu să nu scot vreun geamăt, pe când îmi citea cu glas tare acele rânduri.

— „Scrierea s-ar putea face într-o limbă necunoscută canalului.” Să fie…?

Dar eu deja mă întorsesem în camera mea. În notiţele mamei, ascunse în jurnalul lui Ashlee, se pomenise ceva despre sindromul personalităţii scindate. M-am grăbit să le scot din

buzunarul de la pantalonii purtaţi ieri, însă mama mi-i luase la spălat. Eram pe punctul de a mă năpusti pe uşă afară, când mi-am amintit că-mi copiasem notiţele în propriul meu jurnal şi m-am grăbit să-l deschid. *„Acest conflict bipolar între suflete va cauza o polaritate mintală şi emoţională cronică, precum schizofrenia sau sindromul personalităţii scindate."* Şi dacă-mi împărţeam trupul cu un alt suflet, vreun soi de alter ego? Şi dacă cheia descătuşării harului meu parapsihologic se află la celălalt sine al meu, mai întunecat?

— De ce tocmai acum? m-am întrebat cu glas tare, primind ca răspuns o crampă abdominală crâncenă.

Bine, şi dacă hormonii mei agitaţi la maximum au generat vreo reacţie în lanţ cosmic în interiorul ADN-ului meu? Şi dacă asta a trezit la viaţă sufletul extraterestrului din mine, care nu iese la iveală decât atunci când dorm?

Un fior mă scutură, trecându-mi prin tot corpul, urmat de un altul. Acum chiar că mă băgăm singură în sperieţi. Pe urmă, cu ochiul minţii, am revăzut un segment din visul meu de azi-noapte. Era atât de viu, încât realitatea se topi şi m-am găsit privind afară, printr-o fereastră largă, cu margini curbate…

Încăperea în care stăteam era liniştită, calmă şi luminată slab. Dar dincolo de bariera transparentă care mă proteja, jos, se dădea o luptă crâncenă, iar duşmanii noştri îşi disputau victoria. Din turnul meu înalt de observaţie, îi zăream pe toţi hibrizii mei umani, sănătoşi şi inteligenţi, împresuraţi şi devoraţi de hoardele războinicilor-şopârle.

— Erau ultima speranţă a sufletelor noastre nemuritoare, am constatat, devastată.

O durere neobişnuită mă înjunghie în gâtlej. Când mi-am dus mâna la gât, am observat cât de netedă era pielea pe gâtul meu extraordinar de lung.

— Unii vor supravieţui, se auzi un glas bărbătesc.

Am ştiut prin persoana pe care o încarnam în viziunea mea că el purta cea mai mare răspundere pentru această rebeliune. Nu cutezam să îl privesc.

— Ne vom întoarce şi o vom lua de la capăt, adăugă el pe un ton raţional.

Eram foarte familiarizată cu vederea sângelui şi, totuşi, mi se

întoarse stomacul pe dos când am văzut cum angelicele forme ale vlăstarelor mele omeneşti erau sfâşiate în bucăţi. Începu să mă doară în piept.

— Am zămislit fiinţe de o supremă frumuseţe şi creaturi cu o putere supremă de distrugere, am grăit. Suntem mai răi decât aceste fiare, pentru că, să nu fi fost marea noastră sete pentru aur, planeta asta ar fi fost un paradis.

— Până când teoriile tale referitoare la frecvenţa sufletului se vor dovedi adevărate, aurul tot mai reprezintă singurul nostru mijloc de supravieţuire.

Bărbatul mă avertiza în felul acela să nu mai dau glas unor asemenea concepţii, fără să mă gândesc mai bine.

— Atunci suntem damnaţi, am spus.

Spre marea mea tulburare, ochii mi se umeziră şi o picătură de lichid îmi şiroi pe faţă. Observasem acest fenomen la oameni, când îşi manifestau sentimentele excesive, dar cei din stirpea mea nu erau capabili să mai simtă ceva de milenii. Să fie cumva tocmai compasiunea pentru copiii mei cea care redresa stricăciunea făcută de mine structurii mele genetice şi a corpurilor spirituale ataşate în mod intrinsec de ea? Să fiu eu dovada vie ce confirma teoria tatălui meu?

— Nu arăţi bine, observă interlocutorul meu. Trebuie să mai ingerezi.

— N-o să mai ingerez niciodată, am ripostat.

Acesta era protestul meu pentru felul strigător la cer în care-i abandonasem pe acei potenţiali îngeri, lăsând să fie măcelăriţi.

— Mai degrabă mor decât să mai pricinuiesc vreun alt asemenea holocaust.

— Avem nevoie de tine, Kali[32], mă rugă el, şi am detectat o uşoară nuanţă de îngrijorare în tonul lui. Devotamentul tău faţă de aceşti muritori te-ar putea aduce aproape la kianism. Ştii foarte bine ce s-a ales de tatăl nostru din cauza credinţelor sale!

— Enki avea dreptate! am vorbit apăsat, ştiind că părerea îmi

---

[32] Este vorba, de fapt, de zeiţa hindusă Durga (Inaccesibila), soţie a lui Shiva, ucigaşă de bivoli, personificare a forţei de acţiune a zeului, componenta feminină a acestuia. Alte nume ale acestei zeiţe, conform diverselor tradiţii indiene, ar mai fi: Devi (Zeiţa), Mahadevi (Marea zeiţă), Uma (Liniştea), sau Parvati (Soţia castă).

era considerată trădătoare.

Interlocutorul meu preferă să-mi ignore cuvintele.

— Sfatul nu-ţi va permite niciodată să te abţii de la consum, îmi atrase el atenţia.

— Ştiu, i-am răspuns.

O senzaţie neplăcută îmi strânse inima când mi-am dat seama ce aveam de făcut. Tentaculele sale invizibile se întinseră în sus, până la gât, şi în jos, până-n stomac. Am rămas paralizată în ghearele durerii. Era de fapt frica, aceeaşi frică pe care copiii mei omeneşti o trăiau, frica de moarte iminentă.

Sfatul avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a mă ţine în viaţă şi a da naştere altor oameni peste care ei să domnească şi pe care să-i jertfească. Dar, chiar dacă o pornisem pe lungul drum spre dezvoltarea corpului meu afectiv, îndeajuns de mult pentru a mă putea reconecta la izvorul meu sufletesc de pe Nibiru, trebuia să accept faptul că n-aveam să trăiesc destul pentru a finaliza procesul şi a-mi dovedi teoria. Fie înfruntam în clipa de faţă perspectiva damnării veşnice, ori pe cea de a fi martora unor masacre mai oribile decât acesta de-a lungul eonilor. Strămoşii îmi luaseră orice şansă de a aspira la o poziţie cosmică mai înaltă, întrucât mă număram printre puţinii anunnaki născuţi cu blestemul dependenţei de EMRO.

Singura speranţă care-mi mai rămăsese era că unele dintre vlăstarele mele umane ar fi putut supravieţui acestei zile cumplite. Cercetarea mea îmi revelase că oamenii se pricepeau mult mai bine la sentimente decât noi, anunnakii, posedând capacitatea de a stăpâni emoţiile-cheie, necesare pentru progresul spiritual: dragostea, bucuria, compasiunea şi înţelegerea unuia faţă de celălalt. Iată de ce-mi intitulasem teoria „calea-în-tipăririi”, fiindcă numai empatia şi compasiunea acordau fiinţele umane la sentimente mai înalte, ce le ajutau să evolueze genetic. Căci atunci când o fiinţă umană devine cu adevărat conştientă de sine, ea capătă o stăpânire interioară a gravităţii. Acest echilibru este cheia orientării prin câmpurile moleculare a toate câte sunt, oferind efectiv individului capacitatea de remodelare a realităţii pe măsura voinţei sale.

M-am uitat îndelung la suferinţele copiilor mei omeneşti şi, decât să opun rezistenţă agoniei, suferinţei şi remuşcărilor, m-am lăsat în voia lor. Într-adevăr, era mai bine să simt cea mai sfâşietoare durere, decât să n-am niciun fel de sentimente. Mi-

am dat seama ce parvenită ignorantă şi obsedată de propria ascensiune socială fusesem. M-am iertat, pentru că nu ştiusem ce era mai bine. Acum, totuşi, ştiam ceva mai mult, iar hotărârea mea de a-mi pune singură capăt zilelor spre binele tuturor îmi aduse în inimă cel mai uimitor sentiment. Întreaga mea fiinţă levita într-o stare de binecuvântare, în care frica nu mă mai putea atinge.

— Kali? mă strigă interlocutorul meu.

Nu l-am recunoscut. În schimb, mi-am întins ambele mâini în faţă şi, adunându-mi întreaga putere extrasă după atâtea milenii de consumare abuzivă a elixirului vieţii, mi-am smuls cu mâinile goale inima rece din piept.

— Kali, nu!

Mi-am păstrat conştiinţa atât cât să-mi văd inima încă pulsând în palme, în vreme ce sângele meu gros, albastru, mi se revărsa în valuri pe braţe.

— Ah!

Lugubra imagine mă făcu să tresar, smulgându-mă din vis. Îmi venea să vomit. M-am repezit la baie, dar mi-am revenit după ce m-am stropit cu apă rece pe faţă. M-am holbat la reflexia în oglindă a feţei mele lipsite de viaţă. Mamă, zău c-arătam ca o strigoaie!

Mă întrebam dacă toate femeile aveau coşmaruri la ciclu. Speram din toată inima să nu mi se întâmple aşa ceva în fiecare lună!

O baie bună şi masa de prânz mă făcură să mă simt iar om şi, pe când ciuguleam din farfurie, am căutat în dicţionarul de termeni parapsihologici numele *Kali.* Deşi se făcea o referinţă scurtă, am descoperit că acest nume aparţinea unei inteligenţe feminine din universul eteric însărcinată cu nimicirea. Această informaţie părea să lege visul de misteriosul paragraf din jurnalul meu. Putea să fi scris cu mâna mea acea fiinţă înaltă, cu pielea netedă, din vis? Dacă aşa stăteau lucrurile, cu siguranţă dădea mai multă greutate ideii de a ţine un jurnal al viselor!

Internetul m-a ajutat să găsesc mai multe despre această Kali:

Kali vine din cuvântul sanscrit kal, *care înseamnă timp. Ea este o zeiţă hindusă despre care lumea occidentală crede în*

mod greşit că se asociază cu sexul, moartea şi violenţa, dar în textele hinduse ea nu ucide decât demoni. Pentru omenire, Kali reprezintă moartea eului şi puterea de a învinge ideea care reduce viaţa sufletească la cea trupească. Ea ne aminteşte că trupul nu este decât temporar. Prin această revelaţie Kali dăruieşte eliberare copiilor ei. Faţă de sufletul care aspiră la cuceriri spirituale mai însemnate, ea se arată receptivă, iubitoare şi încurajatoare. Numai o persoană cu un ego exacerbat o va percepe pe Kali într-o formă înspăimântătoare. Pielea ei neagră reprezintă…

Piele neagră? Mi-am reamintit încă o dată visul, apoi mi-am dat seama că mâna pe care o ridicasem ca să-mi frec locul dureros de pe gât era, într-adevăr, la fel de neagră pe cât era de netedă, cu degete nemaipomenit de lungi. Interesant. Mi-am reluat lectura:

Pielea ei neagră reprezintă pântecul infimei întunecimi, marele nimic din care se naşte întreaga creaţie şi în care toate făpturile se vor dizolva în cele din urmă.

Mamă!… Părea destul de respectabilă. Dacă aceasta era fiinţa care împărţea acelaşi corp fizic cu mine, atunci eram onorată! Nu-mi venea să cred câtă fantezie pot avea. Până mai ieri nu cunoscusem nici măcar o clipă de clarviziune, iar astăzi mă şi vedeam braţ la braţ cu o străveche zeiţă hindusă. Şi de ce tocmai o zeiţă hindusă, când linia mea de sânge părea să aibă rădăcini sumeriene? Am meditat o clipă la acest aspect şi o teorie interesantă prinse a mi se contura în minte. Dacă povestea sumeriană a Genezei provenea de fapt din copierea unui text anterior? Se putea ca străvechiul text indian şi cel al sumerienilor să derive din aceeaşi sursă arhaică?

Ştiam pe cineva care-mi putea răspunde la întrebare.

— Din câte ştim, sanscrita s-a format la multă vreme după sumeriană, iar sumeriana este cea mai veche limbă scrisă descoperită până acum, mă lămuri mama.

— Dar… ar fi putut exista vreun idiom din care ambele să derive? am îndrăznit eu să presupun.

Mama ridică din umeri.

— Doar dacă dai crezare teoriei Atlantidei.

— Şi tu crezi?

Ea oftă, după care se porni pe râs:

— De ce eşti aşa de curioasă astăzi în legătură cu limbile vechi? Să aibă oare vreo legătură cu misterioasele rânduri din jurnalul tău?

Era timpul să mă retrag.

— Nu, am minţit. Îţi mulţumesc oricum.

După ce am ieşit în fugă din bucătărie, m-am refugiat în camera mea. Mi-am zis că-mi cercetasem destul sufletul pentru astăzi. Cum încă mă simţeam slăbită, am hotărât să mă bag la loc în pat, cu jurnalul persan al lui Ashlee. Lady Ashlee întotdeauna mi-a părut că avea de împărţit cu mine marile ei revelaţii. Putea să-mi fie de folos dacă petreceam ceva timp printre gândurile ei.

Am deschis jurnalul, am găsit locul unde rămăsesem, marcat de panglica purpurie pe care o foloseam ca semn de carte, şi am continuat să citesc.

DIN JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

Mă trezi cel mai incredibil sunet care umplu întreaga sală a Staţiei Signet a lui Zalman. Vibraţia lui pătrunse până-n miezul durerii din inima mea, smulgându-mi dereglarea din rădăcini. Eliberarea îmi tăie respiraţia. Mă spălă val după val de euforie, pe când fiecare dintre centrii mei de lumină se amplifică şi se purifică, scăpărând scântei. Când sunetul se stinse, m-am simţit eliberată de o mare povară. Întregul meu centru de gravitaţie intrase într-o stare de absolută binecuvântare.

— Ce acustică miraculoasă! am exclamat.

— La început a fost cuvântul. Ceea ce tocmai ai auzit a fost interpretarea în vibraţii inferioare a unui ecou foarte îndepărtat al lui.

Zalman mă întoarse spre reflexia mea. Am oftat cu uimire la vederea aurei mele strălucind acum ca aurul curat. Exact aşa mă şi simţeam. În oglindă, am observat o altă ciudăţenie în spatele meu. M-am întors pe călcâie, ca să mă uit la tavanul boltit.

Fresca mişcătoare a norului celest de deasupra se dizolvase în transparenţă, scoţând la iveală uriaşa piramidă de un albastru profund suspendată deasupra noastră. Curenţi uriaşi de electricitate ieşeau din piramidă, deasupra Staţiei Signet, intrând în zona exterioară a apei. Uriaşul corp lichid acţiona ca un conductor, canalizând în jos energia, în giganticele depozite

de cristale din străfunduri.
— Alimentezi Reţeaua Signet? l-am întrebat pe Zalman, fascinată de strălucirea apei de sub pardoseala translucidă.
— Reţeaua Signet poate fi activată numai când toate cele douăsprezece staţii au fost descuiate, îmi explică el. În prezent, puterea absorbită de reţea ajută la epurarea uriaşei acumulări de frecvenţe negative aici, în leagănul civilizaţiei, un loc care a cunoscut mai multe conflicte decât oricare altul de pe glob.
— Aşadar, ne mai aflăm încă în Persia? l-am întrebat, nedumerită de marile inconsecvenţe de timp şi de spaţiu prin care trecuse grupul meu în ultimele zile.
— În echivalentul eteric al acestei regiuni a lumii, da, mă lămuri Zalman cu un surâs. Şi este adevărat că m-am jucat cu percepţiile voastre spaţio-temporale, pentru a vă şti la adăpost pe tine şi pe ai tăi cât mai repede posibil. Pentru nevoile noastre, noi, cei din Amenti, putem profita de influenţa şi de sistemul nostru de staţii pentru a schimba numai cu un strop realitatea.
— Şi cine-i Denera? l-am întrebat, mirată.
— Perechea mea, mi-a mărturisit el.
— O regină-dragon? l-am iscodit.
— Cea dintâi, îmi răspunse cu mândrie.
— Lilith, am spus.
Atunci mi-am dat seama că puteam ataşa o nuanţă de romantism relaţiei dintre Zalman şi femeia care se arătase atât de binevoitoare faţă de confortul nostru.
— Ar trebui ca simţurile tale paranormale să fie mai acute acum, mă informă el, cu un zâmbet sincer.
— Sigur că sunt, am confirmat. Îţi rămân îndatorată şi jur să fiu mai vigilentă faţă de moştenirea mea în viitor.
Scuzele mele veneau din inimă, dar erau grăbite, pentru că în ciuda a tot ceea ce învăţasem de la Zalman, mai aveam încă întrebări să-i pun în legătură cu fiul meu.
El îmi citi gândurile.
— În Valea Hebronului, sub un labirint construit de însuşi Marele Scrib, se găseşte un complex de catacombe, îmi povesti el, deşi din tonul său îmi dădea de înţeles că informaţia s-ar dovedi de prea puţin ajutor în tentativele mele de a-mi găsi băiatul. Acolo există un portal în prima staţie a reţelei, sub Giseh.

— De ce are Levi nevoie de ajutorul unui scrib din Sumerul antic? m-am mirat.

Pe Zalman păru să-l amuze întrebarea mea:

— Probabil că motivul pentru care el s-a alăturat acestei entităţi este chiar contrariul.

— Atunci scribul are nevoie de Levi... De ce? am insistat. Să fie băiatul meu în pericol?

Zalman chicoti:

— Nu prea cred.

— Dar dacă nu eşti prea sigur în legătură cu raportul dintre fiul meu şi scrib, atunci cum poţi fi atât de convins că-i teafăr şi nevătămat?

— El este cine este, grăi Zalman cu simplitate.

Scuturile de lumină din podea şi din bolta de deasupra începură să se închidă.

— Du-te acasă, lady Suffolk, nu mai poţi face nimic pentru Levi.

— Nu pot, am spus, cu ochii înotând în lacrimi. Trebuie să aud din gura fiului meu ce hotărâre a luat. Trebuie să văd cu ochii mei că n-a păţit nimic.

Uşile-scuturi ale încăperii ce se închideau îl ascundeau în umbra lor pe cel care ne călăuzise.

— Aşteaptă! am strigat, dar Zalman nu-mi mai răspunse decât cu o plecăciune, iar în sală se lăsă iar întunericul.

Nu sunt sigură câtă vreme am mai zăbovit în tăcerea acelui întunecat sanctuar de pe altă lume. Ce ştiam sigur este că n-aveam nicio dorinţă să plec de acolo. Dacă viaţa era o călătorie într-un expres, atunci acel loc părea ca o haltă neprevăzută în *Mersul trenurilor,* în pustietatea dintre două gări de oraş.

După o perioadă de graţie, se deschise o uşă în încăpere, acolo unde mai înainte nu se găsise niciuna. Razele soarelui inundară sala. Am înaintat bâjbâind spre deschidere, ducând o mână streaşină la ochi, pe măsură ce mi se adaptau la lumină. Am zărit o stradă dosnică şi sordidă într-un vechi oraş din Orientul Mijlociu, care oraş, n-aş fi putut spune dintr-o singură privire. Aveam impresia că era dis-de-dimineaţă, pentru că nu se vedea niciun suflet. Să fie vorba de vreo stare de asediu cumva? Pe când mă uitam în josul şirului de locuinţe mici şi sărăcăcioase, cinci uşi din faţă se deschiseră în acelaşi timp, iar

din ele ieşiră lordul Devere, domnişoara Koriche, domnul Taylor, Raineath şi Cingar. Fiecare dintre ei părea la fel de euforic şi de năucit ca şi mine.

— Ei bine…, se încumetă soţul meu să ia primul cuvântul, chit că părea destul de desprins de realitate. Am impresia că iar am schimbat locaţia.

Am dat cu toţii din cap în semn de încuviinţare, în afară de Taylor, care-şi fixase privirile asupra unui reper mai deosebit ce se ridica deasupra celorlalte acoperişuri, minaretul unei moschei.

— Aceea-i Moscheea Sfântului Ibrahim[33], ne informă el, uimit că reuşisem cumva să lăsăm Persia în urmă, iar acum ne găseam în inima Ţării Sfinte.

— Cu alte cuvinte, ne aflăm în Hebron[34]? vru să se lămurească lordul Devere, la care fu rândul meu să oftez, acesta fiind locul pe care Zalman mi-l indicase, spunându-mi că voi găsi accesul la intrarea în sistemul de tuneluri ce duc la complexul din Amenti.

— Incredibil! murmură Taylor.

— Exact unde şi trebuia să fim, am consimţit eu, îmbrăţişându-mi bucuroasă soţul. Undeva în jurul nostru există un labirint şi catacombe ce conţin relicvele unor sfinţi de o mare însemnătate spirituală. Când Taylor îmi zâmbi, amuzat, îmi căzu fisa: Moscheea lui Ibrahim?… Vreţi să spuneţi că-i de fapt Avraam?

Consulul râdea acum în hohote. Clătină din cap în semn că da, confârmându-mi bănuielile:

— Se spune că în peştera Machpelah[35], sub moschee, s-ar afla mormintele lui Avraam, ale lui Isaac şi Iacov, ca şi ale soţiilor lor, Sara, Rebeca şi Lea, figuri venerate atât de evrei, cât şi de creştini şi musulmani.

— Machpelah? am repetat cuvântul, căutându-i înţelesul.

Domnişoara Koriche mă lămuri:

— Cavernă dublă.

---

[33] Cel mai sfânt lăcaş de cult musulman din Ţara Sfântă, după Domul Stâncii din Ierusalim.

[34] Oraş în regiunea Cisiordania, la 29 km S-V de Ierusalim, vechi centru religios, iudaic şi arab.

[35] Peşteră de lângă oraşul Hebron, menţionată în Cartea Genezei (23:19) din Biblie.

M-am întrebat dacă ea-mi citise gândurile, sau poate că ghicise din intonaţia mea că aveam nevoie de acea explicaţie.

— Se referă atât la labirint, cât şi la catacombele de sub el? m-am încumetat să ghicesc, iar ea mi-a confirmat cu un semn din cap.

— Este o veche dispută dacă Machpelah este într-adevăr un loc al odihnei veşnice, pentru că deocamdată nu s-au găsit niciun fel de dovezi arheologice, adăugă ea.

Cingar ridică o mână, zăpăcit:

— Iar pe noi ne interesează atât de mult moscheea asta pentru că…?

— Pentru că renumitul complex de tunele care se află pe aici, pe *undeva,* ne va duce mai repede la Levi şi, dacă nu intru în legătură cu el până să treacă în Amenti, nu voi mai putea avea niciun contact cu băiatul nostru timp de un secol, i-am explicat.

— Poftim? se tulbură soţul meu la aflarea acestor veşti. De unde ştii?

— M-am întâlnit cu Zalman pe drum, l-am informat, şocând pe toată lumea.

— Cum se poate? se miră lordul Devere, nemaiştiind nici cum să reacţioneze la aceste lucruri. De ce-ai fost tu izolată de noi?

— Zalman face parte din Statul-Major din Amenti, l-am lămurit. A trebuit să-mi atragă atenţia asupra câtorva adevăruri elementare.

— Şi ţi-a vorbit ţie despre Levi?

Discuţia noastră fu întreruptă de Taylor, care ne mână pe toţi într-o mică locuinţă pustie.

— Îmi pare rău să vă întrerup, se scuză el.

— E vreo problemă? l-am întrebat, mirându-mă de ce simţise el nevoia să ne ascundă.

— Dacă aveţi de gând să intraţi în moschee, atunci da, avem o problemă *mare,* ne atrase el luarea-aminte, începând să asude. Pentru început, ar trebui să avem permisiunea guvernatorului, chiar şi pentru a ne afla în oraş.

— Dar eu trebuie să intru în catacombe, deci cine…

— Imposibil, decretă Taylor. O lege din secolul al XIII-lea, impusă de sultanul mamelucilor[36], Baibars[37], le-a interzis

---

[36] Soldat din cavaleria sultanilor egipteni.

[37] Baybars Întâiul, sau Baibars (1223 – 1277), cel mai mare dintre sultanii mameluci. A domnit peste Siria și Egipt între anii 1260 și 1277. A rămas în

evreilor şi creştinilor să intre în acel locaş. I-ar trebui un firman[38] special din partea sultanului până şi prinţului de Wales[39] ca să poată intra în moschee! Nimeni nu intră în catacombe, absolut nimeni!

— Iată de unde rezultă absenţa dovezilor arheologice, trase domnişoara Koriche concluzia.

— Mă întreb dacă Levi a intrat pe aici în Amenti? am cugetat eu, mai mult pentru a-mi pune mintea la treabă decât pentru a primi vreun răspuns de la însoţitorii mei. Şi dacă da, cum a procedat?

— Entitatea cu care s-a cuplat este foarte puternică, mă lămuri domnişoara Koriche. Fără îndoială că dispune de mijloace peste puterile oamenilor de rând.

Taylor dădea impresia că nu se simţea în elementul lui din cauza dimensiunii cosmice pe care o luase conversaţia noastră. Avea nevoie de un control asupra realităţii:

— Cred că primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să anunţăm autorităţilor prezenţa noastră în locul ăsta.

— Dar atunci ne vor urmări, se amestecă şi Cingar în discuţie, ceea ce înseamnă că nu vom mai putea pătrunde în moscheea lor.

Ştiam că pe ţigan nu l-ar mustra conştiinţa dac-ar comite un asemenea act, întrucât nu era religia lui.

— De ce ne-a lăsat Zalman înăuntrul zidurilor oraşului? m-am întrebat eu, stând pe gânduri. Trebuie să fi ştiut că vom avea necazuri cu intrarea ilegală în localitate. De fapt, el m-a povăţuit să mă duc acasă, atunci de ce mă ajută să fac exact contrariul?

Lordul Devere îmi oferi răspunsul evident:

— Poate ca să te pună la încercare.

— Eşti convins că lui Zalman nu i-a trecut prin minte c-am cuteza să dăm buzna într-un monument sacru pentru a ne atinge scopurile? l-am iscodit.

— Adică n-o vom face? mă întrebă Cingar şi, când m-am

---

istorie atât pentru campaniile sale militare împotriva mongolilor și cruciaților, cât și pentru măsurile de reformă internă. În 1267 cucerește Hebronul și emite sacrul edict prin care interzice accesul creștinilor și al mozaicilor în moschee.

[38] Ordin de la sultan pentru provinciile imperiului.

[39] Ceea ce s-a şi întâmplat în 1862.

încruntat la el, adăugă cu fermitate: Sigur că nu.

— Poate că am avea la dispoziţie alte mijloace.

Şi lordul Devere, scoţându-şi carneţelul din buzunar, ne arătă instrucţiunile de a accede la o experienţă extracorporală pentru a ajunge în Amenti.

L-aş fi sărutat pe lordul meu – asta dacă nu ne-am fi aflat în compania a patru persoane care toate aveau probleme de cuplu. Îmi era clar că domnul Taylor se îndrăgostise lulea de viitoarea mea noră. Corpul său de lumină se muta constant, ca să se apropie cât mai mult de ea. Domnişoara Koriche, totuşi, îi rămânea credincioasă fiului meu, ignorând avansurile subtile ale domnului Taylor. Corpul de lumină al lui Raineath era prins într-un dans energetic similar ori de câte ori Cingar îi era aproape, însă vechiul meu prieten era total indiferent la sentimentele ei pentru el.

— Chiar ar trebui să dăm de ştire că suntem aici, ne sfătui Taylor, care evident nu se simţea în apele lui în situaţia dată. Orice ni se poate întâmpla şi nimeni să nu ne vină în ajutor.

În acea clipă, se deschise uşa micii locuinţe. Fiul meu îi păşi pragul înăuntru.

— Levi! am exclamat în cor eu, lordul Devere şi domnişoara Koriche, grăbindu-ne cu toţii să-l întâmpinăm.

— Cum de ne-ai găsit? îl întrebă soţul meu, înaintând spre fiul nostru cu braţele deschise.

Domnişoara Koriche îl apucă de umăr cu blândeţe ca să-l oprească, pentru că ea, la fel ca mine, observase strălucirea nepământeană din ochii nou-sositului.

— Asta-i doar vasul de carne şi de sânge al fiului dumitale, lord Suffolk! îi atrase ea atenţia.

Lordul Devere se dădu câţiva paşi îndărăt, arătându-se îngrozit.

— Eu v-am adus până aici, ne informă musafirul nostru.

Vorbea cu glasul lui Levi, deşi tonului îi lipsea vibraţia personalităţii fiului meu.

— Cum nu vă veţi lăsa şi mă veţi urmări în continuare pas cu pas până-n Amenti, fiul vostru s-a gândit că cel mai bine ar fi să mai întârzii în propria mea călătorie, pentru a vă garanta că suntem în siguranţă. Aşa stând lucrurile, trebuie să vă avertizez să nu urmaţi niciuna dintre instrucţiunile pentru acces la Amenti, pe care le-aţi copiat din camera tăbliţelor la Ur.

— Tocmai aveam de gând să încercăm asta, am spus eu, întrebându-mă în sinea mea de ce Thot m-ar avertiza împotriva doctrinei pe care o lăsase el însuşi în scris.

— Nu vă puteţi separa forma astrală de corpul vostru fizic, ne explică el. Orice astfel de activitate întreprinsă de omenire a fost blocată printr-o pecete astrală. Acest scut de frecvenţă acţionează ca o plasă, destinată să prindă orice peştişor care ar sări din apele primordiale ale ignoranţei. Odată prins în plasa asta, peştişorului i se va stoarce întregul potenţial spiritual. Cuvântul pe care textul vă pune să-l recitaţi, ca să vă ridicaţi până la Amenti, este, în realitate, un semnal sonor, făcut anume să atragă atenţia pescarilor asupra voastră.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! De ce ar conţine scrierile tale un asemenea cuvânt? îl întrebă domnişoara Koriche, care făcu un pas înapoi, cu o expresie de dezgust întipărită pe faţă.

— Este un renegat, ghici Taylor, părând mai curând încântat de ideea ca aleasa inimii lui să se fi îndrăgostit de un trădător.

— Ai trădat specia omenească, dând-o pe mâna duşmanilor noştri? Dar de ce? întrebă domnişoara Koriche, nedumerită.

Era evident că-şi dădea seama de faptul că întreaga ei viaţă şi-o trăise în minciună. Am mai simţit, totodată, că înţelegea că făcuse o opţiune corectă alegând un om ca părinte al copilului ei.

— Câte alte jumătăţi de adevăruri ai mai răspândit printre numeroasele tale temple şi altare? mai dori ea să ştie.

— Doar un singur text conţine întregul adevăr, ne lămuri semizeul. Tocmai eram pe cale să-l distrug, când fiul vostru a insistat să vin aici şi s-o împiedic pe mama lui să se expună indezirabililor.

Părea supărat, dar, în mod ciudat, supărarea lui nu se îndrepta către mine.

— Cartea lui Thot[40]?

Domnişoara Koriche se îngrozi. Renumitul text nu fusese, de fapt, niciodată descoperit până atunci. Tot ceea ce se ştia despre el erau numai legende.

— Nu poţi distruge singurul text ce ar putea arunca o rază de

[40] *Corpus Hermeticum* (lat.), considerat a fi scris chiar de mâna zeului Thot, lucrare ce reuneşte o serie de credinţe eterogene, de provenienţă variată, fiind deopotrivă tratat de magie, astrologie şi alchimie.

lumină asupra tuturor jumătăţilor de adevăr ale atâtor epoci istorice!

Am fost de acord, deşi pricepeam şi sensul acelei măsuri:

— De adevăr ar putea beneficia atât un duşman, cât şi un aliat.

— Deplina mea cooperare la distrugerea operei capitale a vieţii mele este singura cale prin care pot dovedi de partea cui sunt cu adevărat, ne lămuri semizeul.

— Sau dacă doar minţi, îl luă Taylor peste picior.

— O parte a familiei mele provine din suprafiinţe şi stăpâni ai timpului, dintre cei puţini. Cealaltă parte, prin comparaţie, se trage dintr-o mulţime de indivizi slabi, care n-au lăsat nicio urmă pe pământ, fiind lipsiţi de isteţime. Acum, cu cine v-aţi fi aliat în locul meu? ne întrebă el pe un ton plin de regret.

Eram intrigată:

— De ce atunci te-ai mai răzgândit?

— Ironia sorţii vrea ca rudele mele zeieşti să fie damnate, iar ramura umană a familiei mele să se dovedească singurele fiinţe din universul ăsta holografic cu potenţial genetic de a conduce întreaga planetă pe drumul măreţiei divine.

Fruntea fiului meu se încreţi gânditoare:

— Totuşi, fie ce-o fi, dacă nu doriţi să ajungeţi nutreţ genetic în următoarele ore, v-aş sugera să vă păstraţi întrebările până când ne vom îndepărta bine de locul ăsta.

Am rămas perplexă:

— Nici n-am început meditaţia şi atunci de unde vrei să ştie duşmanul unde ne aflăm?

— Pentru a vă aduce aici cât mai repede, Zalman v-a trecut prin universul eteric, ne explică semizeul. Asemenea lucruri provoacă dislocări în cuantele barierei spaţio-temporale dintre lumi, monitorizate de nefilimii şi draconienii din ordinea lumii vechi.

— Şi de unde ştim că n-ai să ne duci direct în ghearele ordinii lumii vechi? îl provocă lordul Devere.

— Albray!

Am strâns tare ineluşul de piatră în palmă ca să-i pun cavalerului meu o întrebare directă: *Crezi că fiinţa asta ne spune adevărul?*

Da, prin urmare trebuie să te îndepărtezi de locurile astea cât mai repede.

Mi-am întors privirile spre chipul frumos al fiului meu:

— Cum să ne îndepărtăm mai iute de aici, fără să riscăm să fim văzuţi de autorităţi şi arestaţi? m-am interesat.

— Doar n-aveţi de gând să vă încredeţi în el? se alarmă domnişoara Koriche.

M-am abţinut să-i răspund, aşteptând să primesc lămuriri.

— V-aş putea ascunde sub scutul meu, ca şi Zalman, când v-a scos din Bagdad, îmi răspunse el, încercând să-şi înfrâneze nerăbdarea. Atunci v-aş purta pe toţi într-un adăpost, unde vă puteţi odihni, în vreme ce eu îmi voi duce misiunea până la capăt.

— Nu prea cred, se arătă lordul Devere aproape amuzat de propunere. Mai bine te însoţim în misiune, ca să ne asigurăm că nu ne vei mai trăda.

— Chiar aşa, am căzut eu de acord pe dată.

— Nu mai avem timp de discuţii, se decise entitatea. Urmaţi-mă, altfel veţi pieri. Nu pot fi descoperit înainte de a-mi duce sarcina la îndeplinire.

Se întoarse şi ieşi din încăpere. Pentru noi se punea problema s-o pornim pe urmele lui, sau să-l pierdem.

Pe stradă, storurile fuseseră ridicate, iar oamenii ieşeau din case, ducându-se la treburile lor. Pe când mă grăbeam în urma fiului meu, domnul Taylor ne avertiză pe toţi să fim atenţi pe unde călcăm, pentru că oricine cădea în mâzga alunecoasă de sub încălţările noastre nu mai putea fi curăţat nici de toate mirodeniile exotice ale Arabiei.

Ne-am croit drum prin oraş, fără să fim văzuţi de ceilalţi trecători. Am păstrat tăcerea, deşi era foarte probabil ca localnicii să nu ne fi auzit oricum. Am ieşit prin poarta oraşului dinspre Ierusalim, pe lângă gărzi şi oficialităţi, îndreptându-ne spre înverzitele coline şi văi ale Hebronului ce se profilau la orizont, acoperite de vii şi de livezi de măslini, rodii, smochini, gutui şi caişi. Atât de multă rouă a dimineţii căzuse în ţărână, încât în clipa în care călăuza noastră ne scoase din drum şi ne conduse la vale, poalele veşmintelor noastre se udară.

— Nu-i chiar ce mă aşteptam să fie, am comentat, trăgând cu plăcere în plămâni aerul proaspăt, după duhoarea ulicioarelor înguste ale oraşului.

Munţii Hebronului erau cu totul altceva faţă de deşertul Persiei. Domnul Taylor îşi asumă rolul unui ghid de excursie:

— Nicăieri în Iudeea, în afară de Valea Iordanului, nu veţi mai găsi atâta abundenţă de apă.

Cerul de deasupra noastră era senin, dar în zare se vedea apropiindu-se cu iuţeală o furtună. Levi o urmări cu îngrijorare, în vreme ce înainta într-un ritm susţinut.

— Există o peşteră la vreo trei sute de paşi de aici, ne informă el. Ar fi mai bine să ne adăpostim acolo, să nu ne prindă furtuna.

M-am întrebat cu glas tare de ce un străvechi semizeu s-ar speria de niţică vreme urâtă.

— Pescarii, ne lămuri el cu un singur cuvânt.

Prin furtună? M-am uitat la soţul meu, pe care acel comentariu îl nedumerise ca şi pe mine. Domnişoara Koriche mergea la pas cu călăuza noastră, entitatea trezindu-i curiozitatea.

— Comunici cu Levi? îl întrebă.

— El îmi supraveghează misiunea.

— Dar tot ce ne-ai spus ar putea fi o minciună. Privi pandantivul care atârna de gâtul lui, darul pe care i-l făcuse în numele ordinului ei. Ai fi putut răpi trupul lui Levi, abandonându-i sufletul şi lăsându-l să se zbată în golul eterului. Ce ştiu eu?

— Ce mai aventură!

Zâmbi la suspiciunile ei şi merse înainte cu paşi mari.

— Te-aş ruga să-mi dai înapoi lănţişorul, îi strigă domnişoara Koriche din urmă.

— Nu-i lănţişorul *tău,* îmi aparţine, îi aruncă semizeul, fără să se mai întoarcă.

Ajalae era curioasă să afle motivele pentru care Thot pretindea că pandantivul îi aparţinea.

— Atunci cum a ajuns în ordinul meu? îl iscodi ea.

El se întoarse cu faţa la ea:

— L-am încredinţat lor, înainte de a mă înfrunta cu un teribil inamic, în cazul în care-mi pierdeam viaţa. Aurul conţine o relicvă a formei mele biologice, prin care sufletul îmi poate fi adus din uitare, luând iar forma unei conştiinţe.

— Ai pierit în luptă, prin urmare? presupuse domnişoara Koriche.

El îşi ridică ambele sprâncene la această ultimă întrebare:

— Aşa am crezut pentru o vreme, dar, mulţumită lui Levi,

conştiinţa mea dăinuie, ca să-mi trezească la viaţă aliaţii şi să mai apuc o nouă şansă în bătălie.

REVELAŢIA 13

ADORMIŢII DIN MAMRE[41]

— Se spune că trupul lui Hermes, pe numele său mai vechi, Thot, a fost îngropat în Valea Hebronului, într-o peşteră de lângă Stejarul din Mamre[42], arborele care a rămas în legendă graţie întâlnirii lui Avraam cu cei trei îngeri sub ramurile lui. Din câte se povesteşte, divina cunoaştere a lui Hermes, scribul zeilor, ar fi fost îngropată împreună cu el. Legendele evreilor antici relatează despre soţia-soră a lui Avraam, Sara, că s-ar fi întâlnit cu scribul adormit într-o peşteră, din care ea a fugit când el a început să se mişte în somn. Se mai zice că, după mai multe veacuri, caverna a fost descoperită de Alexandru cel Mare şi, cu ajutorul puterii conferite de cunoaşterea pe care a găsit-o înăuntru, a reuşit să cucerească toată lumea cunoscută pe atunci.

Domnişoara Koriche ne împărtăşea din cunoştinţele sale despre locul spre care, probabil, ne îndreptam. Domnul Taylor părea mai curând intimidat de bănuiala ei bine întemeiată în privinţa destinaţiei noastre.

— Nu mi-ar plăcea să mă duci într-un asemenea loc, glumi el.

Ea se amuză puţin de faptul că domnul Taylor era conştient de propriile sale lacune.

— Este interesant că Avraam a întâlnit îngeri acolo, m-am adresat soţului meu, în vreme ce ne gândeam la implicaţiile pescarilor care se apropiau odată cu furtuna – o presupoziţie care părea să aibă conotaţii extraterestre.

Personal, am fost mereu convinsă că multe dintre poveştile cu zei, îngeri şi demoni transmise de-a lungul istoriei omenirii erau de fapt relatări despre extratereștri. Nu întâlnisem nicicând în lumea fizică vreo fiinţă care să nu fi fost de obârşie terestră, dar dacă era adevărat că oamenii erau blocaţi printr-o pecete în forma lor astrală, atunci poate că asta mă împiedica

---

[41] Localitate situată la 3 km N-V de Hebron, astăzi purtând numele arab Rāmat al-Khalil, ceea ce s-ar putea traduce cu „Răscrucea Prietenului lui Dumnezeu”, aluzie la patriarhul Avraam (prietenul lui Dumnezeu).

[42] Conform Cărţii Genezei (12:6) din Biblie, pe vremea patriarhului Avraam această regiune din apropierea Hebronului era renumită pentru dumbrăvile ei de stejari.

să percep asemenea făpturi de dimensiuni mai înalte. Sau să nu mă fi aflat eu niciodată la locul nepotrivit în momentul potrivit? Mai exista posibilitatea să mă protejeze cineva sau ceva în acest fel de forţele maligne despre care ne vorbise Thot ceva mai înainte. Mi-am amintit de o prezenţă foarte liniştitoare care mă vizitase în visele mele din copilărie, dar tot ce mi-a mai rămas din amintirea acelei fiinţe era mirabila ei energie. Habar n-aveam dacă nu cumva era un soi de înger păzitor.

Levi se opri în faţa câtorva bolovani masivi, aşezaţi pe versantul unui deal.

— Am ajuns? dori să ştie Cingar.

— Nu se poate, obiectă Taylor. Unde-i faimosul stejar?

— Ceva mai încolo, arătă Levi cu degetul peste deal. Mă credeţi chiar aşa de prost încât să las un jalon atât de uşor detectabil lângă un loc de o asemenea importanţă?

— Dar costişa asta stâncoasă arată practic la fel ca toate celelalte din jur, observă Taylor sceptic.

— Nu şi în ochii mei, îl asigură Levi, reamintindu-ne de privirea lui nepământeană.

Cingar se apropie să pună la încercare rezistenţa bolovanilor care blocau presupusul pasaj subteran. Găsindu-i, evident, tari ca piatra, zâmbi cu gura până la urechi:

— Dacă există vreo peşteră în spatele pietrelor astea, ai nevoie de toată înţelepciunea lui Hermes ca să ajungi la ea, chicoti la propria-i glumă.

Levi se uită la cerul care se acoperea de nori. Murmură ceva în barbă, iar cei doi bolovani uriaşi se mistuiră, pur şi simplu, în aer. Apoi se întoarse cu faţa spre ţigan, căruia-i pierise cheful de râs:

— În Hebron, fiecare piatră îşi are povestea ei.

O idee utilă, mi-am zis în sinea mea. Pereţii dinăuntrul acestei vechi caverne ar fi putut avea ceva de spus despre dubiosul nostru amic.

— Haideţi înăuntru, ne îmbie Levi să-l urmăm în străfundurile întunecoase ce se întindeau dincolo de intrarea îngustă.

Ce bine că eram cu toţii slabi!

— Până aici pot eu merge, se dădu îndărăt Raineath. Nu vreau să mă trezesc iar captivă.

Cingar părea îngrijorat, sfâşiat de îndatoriri contrare:

— Nu te pot lăsa să te întorci singură în Italia, se împotrivi el.

— Atunci vino cu mine, îi propuse ea.

Ştiam că fata era conştientă de faptul că ţiganul se mândrea cu devotamentului său faţă de mine. Dacă se hotăra să o urmeze pe ea şi nu pe mine, atunci, poate, Raineath ar mai fi avut o şansă să-i cucerească inima în cursul acestei vieţi. Levi le dădu permisiunea să plece:

— Ţiganii nu sunt în primejdie.

— Vrei să zici că nu sunt preţuiţi ca nutreţ genetic? se miră lordul Devere.

Era clar că se temea să nu fie vorba de vreo capcană.

— Am făcut tot ce-am putut, declară Levi, trecând pragul intrării înguste.

Domnişoara Koriche nu se lăsă rugată de două ori şi îl urmă. Domnul Taylor ridică din umeri:

— Poate fi ceva mai periculos decât prin ce-am trecut noi deja în ultima săptămână?

Îşi urmă iubita în necunoscut. După ce auzisem de la lordul meu prin ce spaimă trecuse, m-am mirat să văd că părea doar puţin stingher în spaţiul înghesuit. Era limpede că Taylor trecuse prin anumite transformări în cugetul său. Lordul Devere părea să se lupte în sinea lui cu dilema următorului pas ce ne mai rămânea de făcut.

— Vom continua să vă păzim, ne garantă Cingar.

Înţelegeam că dorea să rămână în serviciul meu cât mai mult timp posibil.

— Dacă se întâmplă ceva neobişnuit, voi veni după voi cu o armată întreagă.

I-am zâmbit dragului meu prieten şi l-am îmbrăţişat.

— Nu vă mai învârtiţi pe aici, ar putea fi primejdios. Întoarceți-vă la ai voştri.

— Mă bagi în sperieţi! remarcă ţiganul, care în mod făţiş începuse să se gândească mai bine la consecinţe.

— Să se teamă mai degrabă cei care mă supără, căci sunt bine protejată, i-am zis, iar după aceea am adăugat în şoaptă: Raineath trebuie să iasă din regiunea asta. Am lipsit-o destul de libertate. Şi sunt convinsă că ea este motivul pentru care Chiara te-a trimis iar la drum. În concluzie, n-ai să-ţi duci misiunea la capăt până când ea nu va ajunge teafără în braţele

pline de iubire ale celor din neamul vostru.

Cingar făcu un semn de aprobare din cap, ascultător, prea tulburat ca să mai poată rosti vreun cuvânt. Lordul Devere îl bătu pe umăr:

— Fruntea sus, ne vom mai întâlni, dragă prietene!

Apoi mă luă de mână şi mă conduse în peşteră.

— Noroc bun, Raineath, i-am strigat în urmă. Şi succes!

— Asemenea şi dumneavoastră, îmi întoarse ea urările, silindu-se să zâmbească, în ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru noi.

Odată ce eu şi lordul Devere intrarăm în cavernă, cei doi bolovani uriaşi reapărură, blocându-ne ieşirea. Lordul Devere mă lămuri asupra acestui lucru:

— Ceea ce-i probabil cel mai bine. Acum Cingar nu se mai poate răzgândi.

— Ce noroc pe Raineath! am adăugat.

Reuşise să obţină destulă afecţiune din partea ţiganului, aşa încât să-l abată de la angajamentul lui faţă de mine.

De-a lungul tunelului întunecos am întrezărit o lumină şi ne-am îndreptat în pas susţinut în direcţia ei. Am intrat într-o spaţioasă anticameră ce părea să fi fost sculptată chiar în stâncă. Era zugrăvită într-o nuanţă EMRO de auriu. Pe pardoseala ei se găseau împrăştiate toate soiurile de obiecte: scuturi, armuri şi arme de pe vremea cruciadelor, alte scuturi şi arme dintr-o epocă mult mai veche, oale sparte, ulcioare, torţe de mult stinse. Călăuza noastră, domnişoara Koriche şi domnul Taylor ne aşteptau acolo.

La vederea armelor, Albray nu întârzie să sublinieze că, de când îmi lăsasem sabia în urmă la Ur, rămăsesem doar cu un pistol, pe care el nu prea se pricepea să-l folosească. Mă povăţui în şoaptă să iau cu mine o sabie şi o teacă de la unul dintre hoituri. Mă dirija spre sabia unui cavaler cruciat căzut.

— Ce faci, doamnă Devere? mă interpelă soţul meu, care-şi dădu pe dată seama că mă supuneam unei rugăminţi a lui Albray.

— Nu strică să fim pregătiţi, i-am răspuns.

Soţul meu, scrutându-mă cu un ochi pătrunzător, se apropie de mine:

— N-ai putea să-l pui deoparte pentru o vreme? Aş prefera să

nu-l ştiu că-ţi şopteşte în linişte la ureche.

— Prea bine.

M-am hotărât să-i împac pe amândoi. Mi-am scos pietricica de la încheietura mâinii şi am pus-o în buzunar. Pe urmă, când lordul Devere o luă iar din loc, mi-am prins teaca de brâu.

— Labirintul acesta conţine recipientele biologice ale câtorva dintre marii vizionari şi conducători de odinioară, ne explică Levi. Asemenea nişe în peşteri există pe întreaga planetă. Aceste vestigii sunt doar fragmente ale unor oameni mari care nu mai trăiesc în ziua de azi, dar până şi cele mai mici rămăşiţe pământeşti încă mai păstrează destul material genetic „viu” pentru a menţine o înaltă frecvenţă a vibraţiilor în puncte specifice ale reţelei terestre. Prin conştiinţa lor genetică, aceste santinele sprijină şi îndrumă natura spirituală a planetei şi a spiţei omeneşti în general.

— Atunci de ce-ţi sunt îngropate tocmai aici relicvele? îl întrebă domnişoara Koriche. Oare vibraţiile unui trădător n-ar fi în detrimentul celorlalte energii pure?

— Toate drumurile duc până la urmă la Integrala Suverană, domnişoară Koriche. Chiar şi un trădător ar putea servi, fără s-o ştie, marelui plan al existenţei. De fapt, uneori trădarea este un rău necesar, spre a se ajunge la un anumit rezultat. Cineva trebuie să se ofere voluntar să joace un asemenea rol ingrat. M-am pocăit înainte de a părăsi această lume, deşi a fost prea târziu ca să mai îndrept răul făcut de mine.

Ne vorbea acum pe un ton ceva mai omenesc, pentru că am detectat urme de durere şi de vinovăţie în glasul său, dar poate că acea etalare a unor emoţii era doar de faţadă.

Taylor se arătă surprins faţă de atacul domnişoarei Koriche asupra celui de care era îndrăgostită, din câte presupunea el:

— Oh, zei! De ce am eu sentimentul că-mi scapă ceva de o importanţă vitală? Apoi se întoarse către mine şi soţul meu: Iar voi doi de ce sunteţi atât de rezervaţi faţă de fiul vostru?

— Nu acum, îşi sfătui domnişoara Koriche asociatul, cu ochii pironiţi asupra călăuzei noastre. Să fie Levi o altă încarnare de-a ta? continuă ea. Tânărul domn Devere era o fiinţă atât de minunată, încât îmi vine greu să cred aşa ceva.

Entitatea râse zgomotos la auzul unor asemenea presupuneri.

— Nu, îi răspunse, redevenind, într-un târziu, serios. Fiinţa

pe care tu o strigai „Levi” este sponsorul meu omenesc, însărcinat prin karmă să-mi supravegheze misiunea. Dacă se va întâmpla, cumva, să-mi slăbească dorinţa de a mi-o duce la îndeplinire, el mi-o va întări.

— Pricep, grăi domnişoara Koriche, dar nu părea convinsă pe de-a-ntregul. La capătul căruia dintre aceste tunele se găsesc rămăşiţele tale pământeşti? îl întrebă ea, pe un ton destul de aspru.

Levi scoase din palmă o sferă de lumină, care se îndepărtă plutind prin tunelul dinaintea noastră. L-am urmat pe el şi sursa lui de lumină, trecând pe lângă mai multe coturi şi curbe, unele deschideri şi intrări în alte tunele.

Pe măsură ce înaintam, îmi treceam palma peste pereţi, sondându-le memoria atomică. La început nu erau decât lungi întinderi de întuneric. După aceea, am început să disting scăpărări variate de mişcare: lungi şiruri de soldaţi, o femeie îngrozită, alergând pe lângă ei, sfinţi ai unui străvechi ordin, ascunşi în robe lungi, cu glugi trase pe cap. Torţele preoţilor luminară mult timp caverna, apoi se făcu mai întuneric, până când am dat peste un loc unde trecerile şi încăperile erau luminate de sfere staţionare de lumină, foarte asemănătoare cu cea pe care noi o urmam în prezent. De jur împrejur se aflau luptători-şopârle, aducând a oameni, furibunzi şi agresivi. M-am concentrat asupra perechii celei mai apropiate de mine, curioasă să le observ înfăţişarea, când deodată unul dintre ei se întrerupse din conversaţie ca să mă privească drept în ochi. Scoase un şuierat, ca şi cum m-ar fi reperat. Cu un geamăt, mi-am retras mâna de pe perete.

— Ce-i? sări Taylor de la locul său, întrucât nervii îi erau încordaţi la maximum din cauza spaţiului înghesuit în care ne mişcăm.

Soţul meu îmi aruncă o privire încruntată. Ultimul lucru care-i mai lipsea în clipa de faţă era ca tânărul consul să facă o nouă criză.

— Am crezut că văd un şarpe, l-am liniştit. Îmi pare rău dacă te-am speriat!

— V-am iertat! Cu toate acestea, domnul Taylor îşi deschise doi nasturi la cămaşă căci începuse să asude. Cred că mă descurc destul de bine, constată el cu o voce tremurătoare.

Domnişoara Koriche se întoarse la auzul glasului său

tulburat.

— Te descurci foarte bine, îl încurajă ea.

Luându-l de mână, îi dărui un surâs liniştitor.

— Dar prietenul tău n-o să fie gelos? o iscodi el în şoaptă.

Eu nu înţelegeam de ce-şi mai făcea griji. Auzeam până şi răsuflarea fiecăruia dintre noi.

— Fiinţa asta nu-i iubitul meu, îl lămuri domnişoara Koriche, iritată de sugestia sa.

Totuşi, nu-şi retrase mâna dintr-a lui, ci îl conduse pe Taylor, printr-o uşă joasă, într-o sală de marmură albă. Pe când eu şi lordul meu îi urmam, am fost uimită să văd că pereţii dinăuntrul ei erau pictaţi cu desene frumoase şi neobişnuit de simetrice, aducând foarte mult cu mandalele din Tibet[43]. Unele erau în spirală, altele erau rotunde, în formă de stea sau triunghiuri încrucişate, dar în cadrul fiecărui desen simetric se ivea o miriadă de simboluri misterioase, în culori care-ţi tăiau respiraţia.

— Ce sunt astea? am întrebat, uitându-mă în jur cu veneraţie.

— Cele douăsprezece coduri temporale ale câmpurilor primordiale sonore, mă lămuri Levi. Când m-am uitat la el, la fel de nedumerită, adăugă: Sunt programe matematice fotosonice care şterg toate peceţile nenaturale din sistemele corpului de lumină.

Acum parcă mai venea de acasă.

— Prin urmare, pecetea astrală pe care o avem cu toţii, care ne împiedică să ne proiectăm în planul astral, ar putea fi înlăturată de unul dintre desenele astea? am întrebat şi m-am aplecat să studiez mai bine simbolul aflat chiar în faţa mea.

Levi îmi făcu din cap semn că da şi spuse:

— Iar sufletele voastre se vor alinia la amprenta divină închisă în miezul fiecăreia dintre cele douăsprezece chakre ale corpului vostru de lumină.

— Douăsprezece? îl întrebarăm în cor eu şi domnişoara Koriche.

Nu ştiam decât de şapte.

---

[43] Cuvânt care provine din limba sanscrită şi înseamnă „cerc" sau „centru”. Este un instrument de meditaţie, o diagramă simbolică folosită la efectuarea unor rituri sacre în budismul tantric. În esenţă, mandala este o reprezentare a universului şi este întâlnită în China, Japonia, Tibet, India, dar şi la indienii Americii de Nord.

— Şapte chakre activate vă vor purta dincolo de iluzia holografică tridimensională care-i viaţa pe Pământ. Douăsprezece chakre activate vă vor conecta la fiecare conştiinţă existentă în acest univers dimensional şi în următorul.

— Tii! am exclamat, învârtindu-mă în cerc, încercând zadarnic să absorb toate desenele într-o secundă.

— Dar asta ne-ar lua mult mai mult timp decât avem astăzi la dispoziţie, ne atrase atenţia Levi, şi îşi trimise sursa de lumină plutitoare mai departe, de-a lungul sălii.

Se întoarse pe călcâie şi o urmă.

— Numai un minut, l-am implorat, ca să-mi acorde destul răgaz şi lumină pentru a putea admira în voie această artă fascinantă, zugrăvită în culori atât de vibrante, încât îmi simţeam, pur şi simplu, atomii din globii oculari excitaţi de strălucirea lor nemaiîntâlnită.

Lordul meu mă apucă de braţ cu blândeţe:

— Nu trebuie să ne pierdem de el aici înăuntru, dragostea mea!

Ştiam că soţul meu avea dreptate, dar înainte de a fugi să ne prindem din urmă călăuza, n-am putut rezista tentaţiei de a arunca un ochi în trecutul acestui loc ce-mi stârnea curiozitatea. Mi-am lipit palma de perete.

Această sală exista de dinainte de epoca oamenilor-şopârle, cufundată în beznă în cea mai mare parte din timp. A urmat, apoi, o mare explozie în străfundurile Pământului, iar sala s-a cutremurat violent. Piese ale suporturilor deteriorate de metal şi cioburi de sticlă se împrăştiară pe întreaga pardoseală, apoi zburară în sus, ca să se reaşeze într-o boltă alungită. Întreaga sală începu să strălucească, de parcă era un spirit viu, dar nu păru mai puţin densă ori vibrantă. Sticla din tavanul boltit lăsa razele de soare să danseze pe deasupra uluitoarelor opere ale artei şi ştiinţei, iar cerul de dincolo de ferestre avea o frumoasă nuanţă de violet. Atunci oamenii apărură cu zecile de mii, ca şi cum sala codurilor timpului se deschisese marelui public, nu doar ordinelor sacre. Aceste făpturi păreau oameni, extraordinar de înalţi, de zvelţi şi de graţioşi, iar capetele le erau mai alungite. Culoarea pielii şi a părului lor reprezenta toate rasele umane cunoscute astăzi pe Pământ, dar mai erau şi câte unii cu tente pastelate. Erau atât de frumoşi – de fapt,

desăvârşiţi – încât am ştiut în sinea mea că reprezentau ceea ce fusese odinioară specia umană şi ceea ce urma să devenim iar.

— Cine a construit Sala Codurilor Timpului? l-am întrebat pe Levi când l-am prins din urmă în labirintul de coridoare, uşi, încăperi şi trepte, consolidate cu bolţi de marmură, cu pardoseli, pereţi şi tavane acoperite de teracotă.

— A fost clădită înainte de Cădere de o rasă cunoscută sub numele de Ur-Tarranates[44], povesti el. Preoţimea din Ur a fost produsul acestei rase de fiinţe care a înflorit după ce acest complex s-a manifestat pe Pământ.

Poate acesta să fi fost ordinul preoţesc pe care-l văzusem întipărit în memoria locului?

— Cădere? îi ceru lordul Devere lămuriri în această privinţă.

— Din Tara, îi explică anticul zeu.

— Tara? se miră lordul Devere, care tot nu înţelegea, la fel ca noi toţi.

Îmi dădeam seama că entitatea începea să fie deranjată de ignoranţa noastră, însă el fusese unul dintre principalii catalizatori din spatele lipsei omenirii de cunoaştere universală.

— Tara este numele corpului acestei planete la următorul nivel de existenţă de deasupra, ne explică el, cel de-al doilea univers armonic, dacă doriţi, din rândul acestui sistem de cinci universuri armonice. În cel de-al treilea, planeta voastră se numeşte Gaia, iar în cel de-al patrulea, Aramatena[45].

Din câte se părea, învăţătura se oprea acolo. Taylor, însă, era

---

[44] Din cauza unei contaminări graduale a rasei primordiale Turaneusiam de către alte rase extraterestre, aceasta s-a divizat în două rase derivate, alanienii şi lumarienii. Alanienii, mai agresivi, au căutat să-i domine pe lumarienii mai pasivi. Din cauza activităţii lor, au afectat energia din centrul Tarei, ceea ce a dus la catastrofa cunoscută în istoria omenească drept „căderea omului în păcat”. Lumarienii, dându-şi seama de calamitatea ce urma să se întâmple, au cerut sfatul Consiliului de pe Sirius B şi Elohimilor. Mai departe, s-au refugiat într-o regiune numită Ur, de pe insula Mu. Unii dintre alanieni, presimţind pericolul, au fugit şi ei în acelaşi loc. Cu ajutorul Elohimilor, o ameliorare genetică s-a produs pe insula Mu, prin care s-a refăcut prototipul de ADN cu douăsprezece elicoide, tipic rasei primordiale Turaneusiam. Rasa a fost rebotezată *Ur-Tarranates.*

[45] Cf. Dicţionarului Keylontic, a douăsprezecea poartă interstelară ce face parte din „Triada primară a creaţiei” din constelaţia Lirei, supranumită şi „Leagănul Lirei”. Găzduieşte un consiliu aparte, cunoscut drept Consiliul din Aramatena.

curios:
— Ai spus c-ar fi cinci universuri armonice, atunci care-i numele Terrei în cel de-al cincilea?
— Integrala Suverană, din care izvorăsc toate câte sunt, îl lămuri Levi, care îşi închipuia că era ceva de la sine înţeles.
— Vrei să zici că acele coduri există încă dinainte ca planeta asta să se manifeste în lumea fizică? l-am iscodit eu.
— Nu. Sala aia a fost construită pe Tara, apoi manifestată aici, când acea parte din corpul de lumină al Tarei a fost obligată să coboare în planul fizic, fuzionând cu Pământul.
— Dar n-au prevăzut păzitorii dezastrul? cugetă Taylor, cu glas tare, nefiind sigur dacă chiar credea basmele depănate de călăuza noastră.
— Ba da, iată de ce Sfera din Amenti a fost creată şi plasată pe scoarţa terestră în acest univers armonic, înainte de a se petrece catastrofa.
— Dar…
Mintea mea se lupta să absoarbă toate acele informaţii.
— Când aveţi acces la matricea timpului, asemenea probleme nu mai sunt atât de complicate pe cât par, mă asigură Levi. Cum să pricepeţi mecanica existentă dincolo de universul ăsta, când abia dacă-nţelegeţi o fărâmă din cea tipică celui de aici?
Domnişoara Koriche profită iute de pauza din conversaţie, indiferentă la iritarea semizeului:
— Ce este Sfera din Amenti?
Entitatea scoase un suspin. Era clar că se aştepta ca lămuririle sale să ridice alte întrebări la care era nevoit să răspundă.
— Sfera din Amenti e un portal al timpului care leagă Pământul de trecutul îndepărtat al Tarei. Prin ea, acea parte pierdută a conştiinţei Tarei se poate înălţa la matricea sa sufletească originară. S-a intenţionat ca această re-evoluţie să fie operată rapid. Totuşi, anumite forţe s-au amestecat, întârziind, nu o dată, realizarea acestui proiect.
— Iar portalul către Amenti se găseşte la Giseh? l-am întrebat ca să fiu mai sigură.
Levi, conducându-ne printr-o uşă dublă de la capătul unui coridor, se opri şi se întoarse cu faţa la noi:
— Intrarea în sistemul din Amenti se găseşte sub Giseh, da.
Se uită înapoi la uşi şi ridică o mână. Uşile se deschiseră

larg, scoţând la iveală un uriaş sanctuar circular de dimensiunile unei catedrale, sculptat în stâncă. Fiecare latură era uşor curbată. În mijlocul lui se găsea un altar rotund, iar în centrul celui din urmă se ridica un uriaş bol de metal plin cu ulei – o sursă de lumină. Totuşi, cum Levi ne furnizase propria lumină, nu aveam nevoie să-l aprindem.

Lângă altarul din centru se afla un sarcofag oval, împodobit cu o statuie la scară naturală a celui care zăcea în el, şi placat cu aur masiv. Statuia ţinea în mâini o carte cu scoarţe din smarald. Domnişoara Koriche o cercetă cu atenţie.

— *Cartea de Smarald a lui Thot!* şopti ea, cu răsuflarea tăiată. Se apropie mai mult, neputându-se abţine să nu admire comoara. Cum ai de gând s-o distrugi?

— Valoarea acestei opere nu stă în aparenţa ei, o avertiză Levi. A te lăsa vrăjit de frumuseţea ei este primul pas pe drumul ei tenebros.

— Doar pierderea cunoaşterii dinăuntrul ei o voi regreta, îi garantă domnişoara Koriche entităţii. Femeile nu sunt ca bărbaţii. Noi atribuim valoare unor lucruri foarte diferite. Dar, fireşte, o ştii prea bine. Iată de ce ai ales să-ţi îndrepţi întreaga doctrină asupra bărbaţilor! Bărbaţii, *fraţii* mei, *taţii* mei şi aşa mai departe, cită ea. Nici o singură menţiune privitoare la locul special pe care-l ocupă femeile în ordinea mai înaltă a evoluţiei!

Era evident că tânăra lingvistă trecuse în tăcere prin experienţa unei treziri, de când aflase de faptul că Thot răstălmăcise străvechea doctrină, iar acum era gata să-i arate entităţii felul în care gândea ea. Şi continuă:

— A fost o mutaţie aşa de subtilă în corpul informaţiilor, care, însă, a sădit sămânţa unei scindări ce-a crescut ca un mărăciniş în istoria umanităţii, făcând din bărbat fiul lui Dumnezeu şi năpăstuind femeia până-n zilele noastre! Şi aşa a început domnia elitistă a bărbaţilor pe acest Pământ, a tuturor societăţilor secrete şi a religiilor conduse de bărbaţi. Femeile au devenit o clasă inferioară de sclave. Şi totuşi ea, femeia, este purtătoarea codurilor genetice în sângele ei. Echilibrul trebuie refăcut!

Atenţia scribului se îndreptă din nou asupra comorii sale.

— Eşaloanele mai înalte sunt de acord cu tine, recunoscu el.

— O clipă, vă rog! se amestecă Taylor în discuţie. Mă tot întreb… dacă te-ai căit înainte să mori, de ce n-ai distrus atunci

periculosul text? De ce să-ţi asumi riscul să-l găsească cine nu trebuie? Sau poate că, de fapt, nu trebuia să-l distrugi?

— Cu tot respectul faţă de isteţimea dumitale, domnule Taylor, dac-ai să aştepţi o clipă, vei vedea de ce tocmai acest interval de timp a fost ales pentru distrugerea comorii. Levi se uită la domnişoara Koriche, care se găsea cel mai aproape de el: Eşti pregătită să vezi cum voi proceda?

Din tonul său se înţelegea că avea de gând să execute o scamatorie mult îndrăgită la o petrecere.

Domnişoara Koriche nu făcu altceva decât să confirme cu un semn din cap, nevrând să dea glas presimţirilor sale.

— Atunci, glăsui el, aruncându-ne câte o privire fiecăruia pe rând, linişte, vă rog!

Entitatea dinăuntrul lui Levi îşi concentră iar atenţia asupra cărţii lui Thot, mormăind ceva în barbă cu viteza fulgerului, ce nu se putu desluşi prin respiraţia lui ritmică şi adâncă. Comoara se dizolvă în raze de lumină ce se adunară într-o sferă în faţa lui Levi, în vreme ce compoziţia ei fizică se prefăcu într-un morman de cenuşă.

— Acesta-i adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, intonă făptura.

Păru o clipă să se lupte cu el însuşi, apoi aruncă deodată sfera în direcţia domnişoarei Koriche. Mingea de lumină se transformă într-un pârâu curgător, hrănindu-se din sistemul subtil de energii ale femeii, prin centrul inimii sale.

— Haideţi să vedem dacă domnişoara se va descurca mai bine şi ne va oferi o traducere nerăstălmăcită! ne îmbie el.

— Ce faci? am ţipat, temându-mă atât pentru soarta domnişoarei Koriche, cât şi a nepotului meu încă nenăscut.

Nu aveam cum să demonstrăm adevărul spuselor entităţii în privinţa cărţii sale. Ar fi putut foarte bine să întipărească biblia satanică în femeie.

Fiinţa îmi ignoră total strigătul. Trebuia să fac altceva ca să-i atrag atenţia. Singurul lucru de care părea să-i pese era pandantivul pe care domnişoara Koriche i-l dăduse. Întinzând braţul drept al corpului meu subtil, i-am înşfăcat pandantivul de lanţul care atârna la gâtul fiului meu, dar înainte să i-l pot smulge, braţul corpului subtil al lui Levi se întinse, apucând şi el pandantivul. Acum era suspendat în aer, iar lanţul care-l ţinea legat de corpul băiatului meu mai avea puţin şi se rupea.

— Fără pandantiv, fiul vostru pierde firul percepţiei sale şi întreaga lui influenţă asupra mea, mă avertiză scribul, îndoindu-se sub povara îndeplinirii celor două îndatoriri care-i sleiau puterile parapsihologice. Mă străduiesc din greu să-mi duc la capăt misiunea.

N-am dat drumul obiectului. De unde ştiam eu că acel pandantiv era răspunzător pentru izgonirea lui Levi din vasul său de carne şi de sânge? Poate că îl ajuta pe scrib să-şi amintească şi de alte cauze pe care, poate, le-ar fi avut, ce ţineau de programul său de acţiune din Lumea Veche?

— Am primit ordine de la Statul-Major din Amenti să încredinţez această cunoaştere celei mai apropiate fiinţe umane, odată ce textul va ajunge în mâinile mele, continuă el, iar soarta, nu eu, a vrut ca o femeie să fie recipientul.

Părea destul de convingător, dar tot n-am dat drumul pandantivului.

— Ai prefera ca această cunoaştere să fie pierdută pe veci, ori rişti să te încrezi în mine pentru câteva clipe? mă imploră el.

Am dat drumul pandantivului, care căzu la locul său. Pârâul de lumină se făcu nevăzut, intrând cu totul în corpul de lumină al domnişoarei Koriche, iar domnul Taylor alergă s-o prindă în braţe când ea îşi pierdu cunoştinţa.

— Nu mi-este frică de tine, scribule, l-am avertizat eu.

— Furia ta nu va face decât să agraveze problema, îmi întoarse el avertismentul.

— Nu-mi place deloc să fiu luată drept proastă. De domnişoara Koriche şi de pruncul său nenăscut îmi pasă mie, iar când tu îi ameninţi pe cei lăsaţi în grija mea, eu am obligaţia să-i apăr.

— Nu le-am făcut niciun rău, se apără el. Domnişoara Koriche se bucură de o sănătate de fier.

M-am dus să verific semnele vitale ale viitoarei mame, în vreme ce Taylor o lăsa uşor pe pământ.

— Iar noi trebuie să te credem pe cuvânt că totul este aşa precum spui? l-am luat eu la rost pe cel dinăuntrul băiatului meu.

— N-aveţi de ales! Ce s-a făcut s-a făcut!

Scribul se îndreptă către singura uşă din altar.

— Unde te duci? îl întrebă lordul Devere.

— Avem o întâlnire la Giseh, îi răspunse entitatea, fără să se oprească din mers.

— Avem?

Soţului meu îi stârnise curiozitatea acel „noi” implicat în ecuaţie.

— Trupul ăsta şi cu mine.

Pe când Levi trecea pe lângă grupul nostru, lordul Devere îl apucă de braţ, silindu-l să se oprească:

— Trupul ăsta nu se duce nicăieri fără noi.

Făptura se uită la membrul său încătuşat. Pe urmă, privirea i se plimbă pe antebraţul celui care-l ţinea în loc, pironindu-şi ochii drept în cei ai soţului meu:

— Recipientul ăsta-i vital pentru stabilitatea reţelei terestre în momentul de faţă. Unii ar face orice ca să-l vadă la locul lui… iar alţii sunt la fel de zeloşi în a *împiedica* acest lucru. De partea cui sunteţi voi?

Lordul Devere se gândi că era o întrebare foarte bună şi dădu drumul braţului lui Levi. Mă privi, iar eu i-am făcut un semn din cap, arătându-i că eram mulţumită de faptul că domnişoara Koriche părea să respire normal, în ciuda somnului profund care-o cuprinsese brusc.

Ştiam atât de puţine lucruri despre acest război genetic interplanetar care, din câte se părea, se desfăşura sub pământ de la începuturile istoriei scrise, încât nici eu, nici soţul meu nu-i putea da vreun răspuns.

— Aşadar, vedeţi, glăsui scribul, în lipsa unui răspuns, dacă m-aţi putea însoţi până la Giseh – dar nu puteţi, căci am de gând să utilizez aceste scurtături subatomice care nu vă sunt accesibile, din cauza peceţii pe care o purtaţi în corpurile voastre astrale – n-aţi găsi nicio garanţie în privinţa sorţii fiului vostru, nici n-aţi avea prilejul să staţi de vorbă cu el. Pentru că tot ce fac este să-i duc trupul în staţia de regenerare interdimensională, unde va rămâne până când stăpânul său de drept va avea iar nevoie de el.

— Nu pot şi nu *vreau* să-ţi încredinţez spre păstrare recipientul pământean al fiului meu, precum şi soarta lui spirituală, îi declară lordul Devere, neînduplecat.

Levi ne arătă cu degetul darul domnişoarei Koriche:

— Atâta timp cât voi purta acest pandantiv, eu sunt cel a cărui soartă se află în mâinile fiului vostru. Dar din informaţiile

genetice străvechi pe care le deţin, Statul-Major din Amenti are nevoie să-şi ducă la îndeplinire misiunea, aşadar, vă rog să nu mă mai reţineţi.

Lordul Devere, însă, nu era încă pregătit să se încreadă în semizeu, şi nici eu.

— Ce se întâmplă dacă trupul lui Levi nu va intra în reţea? îl întrebă el.

— Se vor schimba polii, îi răspunse entitatea pe un ton placid. Axa Pământului se va îndoi, iar întreaga viaţă de pe solul terestru va dispărea.

— Te ţii de glume? respinse domnul Taylor sugestia mult prea neobişnuită. Nu pot să cred că…

— Aş vrea eu să-mi pot permite luxul de a sta să vă ascult îndoielile şi grijile, i-o tăie fiinţa, care în mod clar se săturase. Nu-i, însă, în beneficiul misiunii mele ca voi să-i riscaţi viaţa celei care va decodifica adevărul însoţindu-mă mai departe.

— Cine va decodifica? se miră lordul Devere, încruntându-se, neînţelegând la ce anume se referea acum entitatea.

— Nu mai am timp, ne anunţă scribul. Trebuie să vă odihniţi!

Lumina care ne călăuzise paşii prin labirint scăpără dintr-odată. Ne lovi pe toţi somnul profund al domnişoarei Koriche.

Domnişoara Koriche fu prima care se trezi din somn, şi în mai multe privinţe. Câtă vreme a dormit, a tradus şi a procesat un volum masiv din străvechile informaţii ezoterice, aşa cum aveam să descoperim toţi foarte curând.

— Scribul ne-a părăsit, mă anunţă ea, în vreme ce mă scutura pentru a mă readuce în simţiri.

Cuvintele ei avură darul să mă deştepte. Lordul Devere îşi deschise şi el pleoapele obosite:

— Dar ne-a lăsat lumina, din câte văd.

— De câtă vreme zăcem în nesimţire? am întrebat.

Ne-am ajutat unul pe altul să ne ridicăm în picioare. Lordul Devere se uită la ceasul său de buzunar.

— Nu se poate să fi trecut chiar atât de mult timp, remarcă el.

M-am clătinat pe picioare, ispitită să mă las la podea, ca să apuc să dorm mai mult:

— Ce şansă avem să-l prindem din urmă, când nu putem ajunge la Giseh prin aceleaşi scurtături nepământene folosite

de el?

— Cred că ştiu o cale prin care am putea-o lua pe aceleaşi poteci, ne declară domnişoara Koriche. Cu toate astea, suntem, aşa cum bănuiţi deja, presaţi de timp.

Îi întinse domnului Taylor o mână pentru a-l ridica în picioare.

— Dar pecetea astrală…, am început eu.

Domnişoara Koriche ridică un deget, ca să-mi alunge grijile.

— Nu vă temeţi, ne garantă ea. Vă voi explica totul în drum spre Sala Codurilor Timpului.

— Sigur că da! am exclamat, pentru că scribul pomenise faptul că acele coduri puteau îndepărta toate peceţile nenaturale din corpurile subtile ale oamenilor. Dar cum de ştii cum funcţionează codurile timpului?

— Trebuie să ne folosim doar de unul dintre coduri ca să ne atingem scopul în cazul ăsta, mă lămuri domnişoara Koriche. Aşadar, vă rog să mă urmaţi cu toţii.

Pe când înaintam prin labirintul subteran, urmărind sfera de lumină şi noua noastră călăuză, domnişoara Koriche ne lămuri cum de cunoştea ea acum informaţiile cuprinse în *Cartea de Smarald.*

— Cu toate astea, am de făcut o groază de clarificări şi de îndreptări asupra corpului meu subtil şi abia după aceea voi fi în stare să traduc toate informaţiile care mi-au fost încredinţate, încheie ea.

— Deci tu eşti cea care va decodifica, din câte rezultă din spusele scribului? o întrebă domnul Taylor, pe un ton de profundă admiraţie.

Domnişoara Koriche îi făcu un semn cu ochiul drept răspuns şi ne îndemnă înainte. Trebuie să recunosc că scribul nu părea să-i fi făcut vreun rău lui Ajalae. De fapt, n-o mai văzusem niciodată atât de vibrantă şi de jovială. Universul i-o fi răpit dragostea vieţii ei de lângă ea, dar a şi răsplătit-o cu posibilitatea de a rescrie istoria omenirii, corectând dezechilibrul dintre sexe, pentru care se înverşunase atâta, ceva mai devreme.

Odată ajunşi la destinaţia noastră, domnişoara Koriche se duse în centrul uriaşei săli, privind cu luare aminte fiecare cod în parte. Când, într-un târziu, ajunse în celălalt capăt al sălii, părea nedumerită.

— Eram sigură că respectivul cod se găseşte printre astea, spuse.

— Marele zeu a zis că ar fi numai douăsprezece coduri, îi reaminti Taylor. Şi toate cele douăsprezece sunt expuse la vedere.

— Asta e! strigă domnişoara Koriche, făcându-ne pe toţi să tresărim. Îmi pare aşa de rău! exclamă ea. N-am vrut să vă sperii, dar e aşa de palpitant când îmi amintesc lucruri de care habar n-aveam că le ştiam. Se duse iar în mijlocul sălii: Ca răspuns la cele spuse de dumneata despre cele douăsprezece coduri, domnule Taylor, ceea ce trebuie să nu uiţi este că amicul nostru, scribul, este renumit pentru faptul că spune adevărul doar pe jumătate.

Între cele două şiruri de câte trei coduri zugrăvite pe peretele din dreapta se găsea un mare spaţiu gol. Exact în locul acela îşi concentră atenţia domnişoara Koriche.

REVELAŢIA 14
A TREISPREZECEA COLOANĂ

— Există un cod suplimentar la cele douăsprezece coduri ale timpului, ne explică domnişoara Koriche, a treisprezecea coloană. Este un cod de activare, pe numele său Ec-ka-sha[46], ceea ce înseamnă: vid-protolumină-protosunet. Eckasha trebuie reîntipărit în memoria genetică înainte ca oricare alte coduri să poate fi integrate şi utilizate.

— Şi cum are loc reîntipărirea asta? o întrebă domnul Taylor. Pare a fi ceva dureros.

Domnişoara Koriche ridică un deget, cerând răbdare din partea noastră:

— S-o luăm în ordine.

Întorcându-şi privirea la peretele gol din faţa ei, începu să incanteze într-un idiom necunoscut. Vocea îi era frumoasă şi foarte puternică. Ea repetă incantaţia exact la fel de fiecare dată, aşa încât am avut certitudinea că era destinată să creeze o anumită vibraţie sonică specifică, foarte asemănătoare incantaţiei „Om”, numai că ceva mai lungă.

— Incredibil! murmură domnul Taylor, în vreme ce liniile strălucind de lumină ale codului în culori vii se mişcau pe suprafaţa goală a porţiunii de perete din faţa noastră.

Acest cod luă forma unei lacrimi şi, în acelaşi timp, a unei flăcări. Culoarea principală a conturului său era de un albastru strălucitor ce ascundea o nuanţă deschisă de verde.

— Flacăra albastră! murmură lordul Devere. Asta era pomenită în tăbliţele din Ur, ca reprezentând cheia evoluţiei. Se găseşte în Amenti, sau ceva în genul ăsta.

Domnişoara Koriche se întrerupse din incantaţiile ei:

— Aşa-i, flacăra albastră reprezintă Statul-Major din Amenti, oferind acces la benzile de frecvenţă ale dimensiunii universului armonic în care se află Tara. Aşadar, de fapt, codul

---

[46] Cf. Dicţionarului Keylontic, se mai numeşte şi „Codul Universal al Seminţiei lui Dumnezeu Yunasai” şi cuprinde programele matematice (geometrice) fotosonice ale câmpurilor sonice primordiale, de unde provine şi *kundaray*-ul. Eckasha este un cod simbolic, o geomanţie, ce susţine şi direcţionează realităţile matematice ale interacţiunii undelor scalare din cadrul barierelor de frecvenţă ale planetei noastre.

ăsta ne deschide poarta spre întoarcerea acasă, în Tara.

Se concentră din nou asupra manifestării depline a codului Eckasha, reluându-şi incantaţia. Cu ochiul liber nu se desluşea nimic, dar prin percepţia celui de-al treilea ochi am văzut cum se contura o construcţie impunătoare prin şi în jurul trupului domnişoarei Koriche.

Cu o ultimă respiraţie adâncă, ea se întoarse cu faţa la noi şi zise:

— Acum, cine urmează? Cum toţi ne temeam puţin de ce mai urma să facem, adăugă: Pot să vă trec prin procedură pas cu pas.

Garanţia ei fu primită cu suspine de uşurare. Fiecare dintre noi o asigură pe domnişoara Koriche că era dornic să-şi încerce norocul în această nouă ştiinţă ezoterică a fotosonicii – în special domnul Taylor, întrucât nu se putea ca el să fie lăsat în urmă, de unul singur, în acest labirint subpământean.

În vreme ce domnişoara Koriche mă învăţa exerciţiile vizuale şi mintale necesare pentru întipărirea codului Eckasha, în vederea îndepărtării peceţii legată de forma mea astrală, mi se umplură golurile din percepţie în privinţa exerciţiului ei de activare. Absorbţia codului în corpurile subtile fu realizată în întregime prin voinţă şi vizualizare.

Odată ce lordul Devere şi domnul Taylor fură iniţiaţi în tehnica activării, ne apucă pe toţi euforia, însă nu mai aveam timp de pierdut, să stăm la discuţii în privinţa miracolului noii noastre stări de a fi. Fiecare secundă pierdută ne reducea şansele de a-l prinde pe scrib din urmă, care de-acum avea un avans faţă de noi de mai bine de o oră.

Domnişoara Koriche ne conduse înapoi prin labirintul subteran, foarte sigură în privinţa destinaţiei noastre. După un timp, ea ne arătă cu degetul coridorul pe care urma să o luăm, unde o largă intrare boltită se deschidea într-o imensă regiune cavernoasă.

— Nu mai avem mult de-acum, ne încurajă ea.

Când am ajuns la arcadă, am văzut că plafonul se ridica atât de sus deasupra noastră încât nu se vedea limpede în lumina orbului plutitor care ne deschidea calea. Era la fel ca şi pardoseala peşterii. Din pragul boltit unde ne găseam, trepte coborau pe o limbă lungă şi subţire de pământ. Părea să fie o formaţiune naturală, în ciuda situării sale între treptele ce

coborau şi pragul aflat la celălalt capăt, atât de departe, încât se pierdea în bezna hăului de dincolo. În celălalt capăt al acelui podeţ se zărea o lumină. Nu-i puteam, însă, desluşi sursa de la acea depărtare.

— Mă rog, cred că pot spune cu mâna pe inimă c-am depăşit, în sfârşit, fobia ce mi-a marcat anii cei mai frumoşi ai vieţii, declară domnul Taylor. Mersul prin labirintul ăsta nu mi-a stârnit nicio urmă de frică.

— Pentru că scutul subtil în care te-ai acoperit te-a eliberat de orice iluzie privitoare la mortalitatea fizică, ce se află la baza oricăror spaime, îl lămuri domnişoara Koriche, surâzătoare. În inconştientul tău, deja iei contact cu propria-ţi confirmare interdimensională că fiinţa ta nu se mai poate teme pentru viaţa ei pe pământ, fiindcă îţi aminteşti din instinct de precaritatea răgazului tău pe Terra, chiar dacă misiunea îţi este crucială. Odată dusă la îndeplinire, va permite sufletului tău să se reîntoarcă la recipientul conştiinţei tale de pe Tara.

Taylor fu vrăjit de cuvintele ei:

— Atunci abia aştept să-mi ating ţelul şi să mă întorc acasă.

— Chiar aşa, căzurăm de acord eu şi soţul meu într-un singur glas.

Se părea că atât domnişoara Koriche, cât şi domnul Taylor făcuseră paşi mari pe drumul ales de fiecare în ultima vreme.

— Dincolo de acea boltă este răscrucea pe care o căutăm, ne spuse Ajalae, care şi începuse să coboare cu grijă treptele abrupte, tăiate în stâncă, ce duceau la podeţ.

Văzând-o în dificultate, domnul Taylor o luă de mână ca s-o sprijine.

Bunăvoinţa crescândă dintre cei doi era evidentă şi, în ciuda nepotului care-i creştea în pântec, trebuia să mă întreb dacă Ajalae nu cumva începea să nu mai fie chiar atât de devotată fiului meu.

Domnul Taylor, încântat de noua lui dispoziţie neînfricată, hotărî să încerce primul podeţul. Soţul meu îşi luă răgazul să se oprească, ca să inspecteze structura suportului potecii, înainte de a ne permite mie şi domnişoarei Koriche să trecem.

— Prietene, îi strigă el lui Taylor, ca să-l împiedice să se grăbească. Nu pare să fie cea mai rezistentă dintre structuri.

— Şi cu toate astea trebuie să ne încercăm norocul, îl contrazise consulul cu o atitudine nonşalantă, continuându-şi

vesel drumul.

Când ajunse pe la jumătatea podeţului, sări pe loc, pentru a verifica stabilitatea construcţiei. Am icnit cu toţii văzându-i nesăbuinţa, dar poteca nu se surpă sub picioarele lui.

— Am sentimentul că podeţul ăsta dăinuie de foarte multă vreme, ne strigă el peste umăr.

— Într-adevăr, confirmă domnişoara Koriche, arătându-se uşurată.

— Chiar şi aşa, n-ar trebui să ne forţăm norocul, îi povăţui lordul meu. Ar trebui să mergem unul câte unul.

Conştient de timpul care ne presa, domnul Taylor se grăbi să ajungă în celălalt capăt, apoi îi făcu domnişoarei Koriche semn să-l urmeze. Am simţit cum mi se strânge stomacul când Ajalae porni la pas pe podeţ.

— Ceva nu mi se pare în ordine! i-am şoptit eu soţului meu, întrebându-mă dacă nu era mai bine să mai amân traversarea până când reuşeam să-mi dau seama ce anume mă înspăimânta într-un mod atât de neaşteptat.

— Nici mie, căzu de acord cu mine lordul Devere, iar frica noastră se transformă în panică.

— Domnişoară Koriche! am strigat-o într-un glas.

Traversase de-acum un sfert de pod, iar expresia de disperare de pe faţa ei, când îşi întoarse capul înspre noi, dovedea că îi confirmam propriile premoniţii sumbre. Încercă să se întoarcă la noi dar, deodată, atenţia îi fu atrasă în sus. Începu să alerge în cealaltă direcţie, spre Taylor, care, la vederea pricinii sperieturii ei, îi strigă să se mişte mai iute.

Lordul meu şi cu mine ne-am uitat în sus. Am văzut o făptură gigantică, înaripată, pe jumătate şopârlă, pe jumătate om, ţâşnind din coridorul aflat în vârful scărilor, deasupra noastră. Întinzându-și larg aripile ca de liliac, plonjă în adâncime, direct spre domnişoara Koriche.

Mi-am scos pistolul, am ochit, am tras, n-am nimerit-o – însă creatura fu obligată să-şi schimbe direcţia. Se întoarse iar s-o atace pe domnişoara Koriche, care făcuse deja jumătate din drum deasupra prăpastiei. Lordul Devere se năpusti pe pod, fluturându-şi braţele în speranţa de a distrage atenţia jivinei de la ţinta ei. Domnul Taylor se grăbea şi el să vină în ajutorul domnişoarei Koriche, ca s-o apere de cel care-o ataca.

Mi-am concentrat voinţa asupra creaturii, sperând să-i pot

controla măcar mişcările, dacă nu intenţiile. Bestia, oprindu-se în aer, se uită la mine. Am observat coarnele de pe capul făpturii, ce-i dădeau o înfăţişare diavolească. Râse în bătaie de joc de tentativa mea de a o manipula. Era clar că se mişca dincolo de planul în care ar fi intrat sub influenţa harului meu parapsihologic.

Reptila înaripată îşi reluă zborul în picaj spre domnişoara Koriche. De această dată se năpustea asupra ei ca un bolid. Nu mai putea fi abătută din drum. Era limpede că domnul Taylor nu putea să mai ajungă la domnişoara Koriche în timp util, pentru a o ocroti de atacurile jivinei.

— Ai să ajungi la ea peste cadavrul meu, mârâi consulul şi se aruncă pe spinarea creaturii când aceasta zbură pe lângă el.

— Taylor! ţipă domnişoara Koriche. Nu eşti un erou... ce faci?

Tânărul englez, ţinându-se strâns cu o mână de grumazul şopârlei zburătoare, îi aruncă o privire femeii pentru care avea să-şi dea viaţa.

— Încheie-ţi misiunea, ca să putem pleca toţi acasă, îi răspunse el.

Creatura, pierzându-şi echilibrul dinamic din pricina neaşteptatei poveri din spinare, se prăvăli în abis, tot luptându-se să scape de pasagerul său. Domnul Taylor dispăru de sub ochii noştri odată cu fiara.

Domnişoara Koriche căzu în genunchi pe podeţul îngust, mişcată până la lacrimi de gestul atât de altruist al tânărului. Lordul meu o îndemnă să nu mai stea locului.

— Nu, trebuie să putem face ceva, ne imploră ea.

— Putem să mergem mai departe, aşa cum ne-a cerut el, o convinse lordul Devere. Informaţiile pe care le-ai stocat în fiinţa ta sunt infinit mai preţioase decât viaţa unui singur om, iar el a ştiut asta foarte bine. Apucând-o de un braţ, soţul meu o ajută să se ridice în picioare şi adăugă: Şi tu ştii la fel de bine.

Responsabilitatea potenţialului său mai evoluat îi fu deodată o grea povară. Reprimându-şi sentimentele, domnişoara Koriche trecu peste hău. Odată ajuns de cealaltă parte, lordul Devere o conduse iute peste prag, în următorul adăpost, unde se afla în mai multă siguranţă. Nu mă găseam prea departe de camarazii mei, dar înainte să ajung la prag, am mai aruncat o privire din fugă asupra negrului abis de sub mine. Domnul

Taylor n-ar fi avut vreo şansă de supravieţuire, dar tot m-am mai rugat pentru viaţa lui.

Dincolo de arcadă se deschidea o încăpere rotundă, cu boltă, foarte asemănătoare cu prima sală întâlnită la intrarea în Peştera din Mamre. Părea să fie săpată în stâncă şi întărită cu un strat de aur EMRO. Mai existau alte trei arcade în această încăpere, scăldate în lumini fluide ce se revărsau ca-ntr-o cascadă, cu singura diferenţă că, spre deosebire de apă, lichidul nu se strângea în băltoace de îndată ce atingea podeaua şi nu exista vreo sursă de lumină în spatele lui, ci ieşeau raze din fiecare strop.

— Care prag duce la Giseh? o întrebă lordul meu pe domnişoara Koriche.

Aceasta, nefiind în stare să găsească în ea puterea de a vorbi, suferind de pe urma jertfei domnului Taylor, arătă cu degetul spre cel din mijloc.

— Ştii ce era creatura aia? am dorit şi eu să aflu, nereuşind să-mi înfrânez curiozitatea.

— Nu acum, dragostea mea! spuse lordul Devere și mă luă de mână, ca să mă conducă spre ieşire.

Înainte să mai apuc să mă tem, soţul meu o prinse şi pe domnişoara Koriche de mână, după care ne trase pe amândouă prin scăpărările lichidului de lumină.

Trecerea a fost la fel de instantanee ca şi când am fi trecut un prag de uşă. Fără să ne udăm deloc şi teferi, ne-am trezit într-o uriaşă sală de piatră, care urca dinaintea noastră în mai multe trepte lungi şi sinuoase. Pe cea mai înaltă dintre ele se înălţa un altar dintr-un singur bloc sferic de piatră. Trupul lui Levi stătea în picioare dinaintea lui, cu spatele la noi.

Întreaga mea fiinţă fremăta, de parcă fiecare atom din corpul meu se încărcase de energie chiar din clipa în care pusesem piciorul în această încăpere. Mă cuprinsese acelaşi tip de euforie pe care l-ar fi indus o incantaţie de binecuvântare, mult mai intens însă. Zumzăiam pe de-a întregul din creştetul capului până în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. În ciuda furnicăturilor din tot corpul, mă simţeam neîndoielnic îngreţoşată.

— Avem ceva de împărţit cu tine, scribule, îl anunţă cu o voce puternică lordul Devere, dar îmi dădeam seama din

limbajul corpului său că şi el se simţea puţin cam ciudat, la fel ca şi domnişoara Koriche.

Semizeul se întoarse să ni se adreseze, iar eu am remarcat că ţinea în mână un obiect care dispăru fără urmă, înainte să pot desluşi ce anume era.

— Soarta a vrut să ajungeţi până aici! constată el, pe un ton dezamăgit, dar deloc surprins. Nu v-am avertizat că a aduce în locul ăsta pe cea care descifrează codul este primejdios?

— Aşa-i, fu de acord lordul meu, dar nu ne-ai explicat de ce.

— Sonicitatea nu vă este într-atât de evoluată încât să vă ajute aici. Voi toţi simţiţi presiunea unei sonorităţi superioare chiar în clipa asta. Tocmai am injectat această anticameră şi pe acelea care se găsesc dincolo de ea cu frecvenţe îndeajuns de ridicate ca să protejez vasul ăsta de carne şi de sânge, spre a nu fi sabotat de indezirabili. Însăşi prezenţa voastră aici ne pune în pericol misiunea.

Presimţirea neagră care mi se strecurase în suflet înainte de apariţia bizarei făpturi înaripate deasupra prăpastiei mă cotropi încă o dată. Freamătul meu interior încetă, indicând faptul că frecvenţa sonoră a acelei săli cobora vertiginos. Trebuia să-mi reîncarc pistolul, altfel nu-mi era de niciun folos în clipa aceea, la fel ca şi sabia mea fără iscusinţa lui Albray. Mi-am luat iute ineluşul de piatră în palmă, apoi l-am invocat în minte pe cavaler. Cum nu-mi mai purtasem amuleta lipită de piele, Albray habar n-avea unde ne aflam. Se arătă total încurcat atunci când ni se alătură.

Scumpa mea doamnă, unde ne aflăm?

Sub platoul Giseh, bănuiesc.

Giseh! Albray aruncă o privire vasului de sânge şi de carne care odinioară fusese al fiului meu. *N-ar trebui să ne aflăm aici.*

Nici nu apucă el să-şi arate spaimele prin viu grai, că mai mulţi luptători-şopârle, identici celor văzuţi de mine când am scormonit în memoria atomică a labirintului din Mamre, se iviră din senin.

Draconieni, gemu Albray. *Molier este un sfânt în comparaţie cu bestiile astea!*

Cinci reptilieni umanoizi se înşirară în jurul sălii, etalând arme cum nu mai văzusem nicicând. Cu toate acestea, am recunoscut pe unul dintre intruşi din percepţia mea asupra istoriei din Mamre, pentru că era acelaşi războinic-şopârlă care

mă detectase şi şuierase către mine. Aceste şopârle aveau trăsături individuale distinctive, la fel ca oamenii. Aveau staturi gigantice, fiind înalţi de peste doi metri şi nemaipomenit de musculoşi. Aveau gheare la mâini şi la picioare, iar pielea le era acoperită de solzi netezi, coloraţi într-o nuanţă ruginie ce se preschimba treptat într-o tentă de un verde profund. Ochii lor aveau o strălucire rece, ca de şarpe sau rechin, dar restul fizionomiei lor era asemănătoare celei umane, în afară de fruntea lor cărnoasă ce se curba spre vârful capului ca o bentiţă. Erau îmbrăcaţi într-o uniformă strânsă pe corp, făcută din ceea ce părea a fi un cauciuc cenuşiu-închis. Mai purtau şi pieptar. Pe uniforma majorităţii acestor intruşi se vedea emblema unui şarpe zburător, la umărul stâng. Totuşi, luptătorul cunoscut de mine din vedere purta un medalion mare, atârnat de un lanţ de aur în jurul grumazului. După acest însemn am dedus că se afla în fruntea companiei sale. Toate acele embleme pulsau abia perceptibil, emiţând raze de lumină.

— Ce drăguţ din partea voastră să-mi oferiţi pe tavă persoana care descifrează codul şi rămăşiţele biologice ale ultimului deţinător al cheii, grăi conducătorul. Ce minunate specimene angelice!

Ochii lui de reptilă ne sfredeleau într-un mod tulburător, însă domnişoara Koriche părea să-l intereseze cel mai mult.

— Iar cea care descifrează este deja însărcinată cu o micuţă delicatesă genetică… iam-iam!

— Trădătorule! îi strigă Ajalae scribului, temându-se pentru pruncul ei nenăscut şi furioasă că nimerise exact în ghearele duşmanului.

— Le-am atras atenţia asociaţilor tăi să te ţină cât mai departe! sublinie Thot, apărându-se. Nu ştiu cum am ajuns să fim descoperiţi, dar nu eu am fost informatorul lor.

Războinicul-şopârlă părea să se amuze de încurcătura noastră. Ochii lui întunecaţi, reci, se întoarseră spre mine:

— Minte el cumva, prinţesă?

Toate privirile se aţintiră în direcţia mea. Aluzia că eu aş fi cea care ar fi sabotat această misiune mă lăsă fără cuvinte.

— Doamnă Devere? mă luă soţul meu la rost, ştiind că ascundeam ceva, întrucât îmi trebuia mult prea mult timp să resping acea aluzie.

— Bănuiesc că eu aş putea fi de vină, am mărturisit pe un ton

şovăielnic, nedorind să cred că, fără să vreau, îi trădasem pe toţi ai mei.

— Ai putea? mă ironiză şopârla, confirmând că de ce mi-era mai frică n-aveam să scap.

Era acum îngrozitor de limpede că, dacă l-am fi ascultat pe scrib, trupul lui Levi s-ar fi aflat în siguranţă, la locul său de drept în Reţeaua Signet.

— Dar cum de este posibil, m-am întrebat eu, doar dacă nu cumva… dacă nu cumva sunteţi nemuritori? Dar apoi am avut un alt gând, mai înfricoşător: Sau, poate, puteţi călători în timp.

— Ai dreptate în ambele sensuri, consimţi bestialul războinic. Doar că voi sunteţi intruşii, noi am fost aici primii!

— Planeta asta nu v-a fost niciodată sortită, îl corectă Thot, apoi se uită la noi. Nu vă lăsaţi intimidaţi. Făpturile astea nu sunt nemuritoare. Se hrănesc din spaimele omeneşti. Se folosesc de magia neagră ca să absoarbă vitalitatea victimelor lor.

— Şi de la cine am învăţat noi micuţul vicleşug? îl luă peste picior reptilianul pe scrib.

Trădarea lui Thot scoase din noi toţi un oftat. Semizeul făcu un semn afirmativ din cap. Ruşinea i se citea pe chip când ne confirmă că era adevărat:

— Totuşi, dacă n-ar fi avut la îndemână dispozitive tehnologice şi diavoli amăgiţi, Taejax şi amicii lui ar rămâne înapoi în era anterioară epocii de piatră, de care aparţin! Abaterile lor cosmice n-au nicio legătură cu mine.

— Eu aparţin trecutului, prezentului şi viitorului acestei planete! ripostă şopârla cu un şuierat.

— Dacă tu şi ai tăi vă veţi face mendrele, planeta asta nu va mai avea niciun viitor după anul 2976, se răsti scribul.

— Asta-i o minciună!

Reptilianul, scos din sărite, îşi îndreptă arma în direcţia noastră. Deşi ştiam că eram în primejdie, lordul Devere, domnişoara Koriche şi eu înmărmurirăm de uimire la razele de lumină pe care ţeava armei le arunca în jur, ce vibrară când creatura trase în noi. În loc să ne vatăme fizic, acea muniţie invizibilă ne ţintui locului, de parcă eram statui.

Războinicul-şopârlă se concentră din nou asupra scribului:

— Aşadar, bătrâne prieten, se pare că trebuie să te decizi. Poţi să aperi trupul acestui deţinător al cheii, îndurând soarta

pe care i-am hărăzit-o noi, sau poţi să părăseşti recipientul ăsta, lăsându-l în seama noastră, fără să ne mai dai vreo bătaie de cap.

Restul luptătorilor reptilieni începură să-l împresoare pe scrib, dar el lăsa impresia că ultimatumul lor îl amuza, în loc să-l sperie. Îi râse în nas lui Taejax. Îmi distrase atenţia de la acea scenă vocea lui Albray care-mi răsună în minte:

Daţi-mi voie să mă alătur vouă, lady Suffolk, pentru că eu mă pot mişca dincolo de legile tărâmului fizic şi de aceea...

Fă-o repede, Albray! l-am întrerupt, întrucât putea să-mi explice legile fizicii ceva mai târziu.

Nici aptitudinea voastră paranormală nu vă este stânjenită, mă încurajă Albray, în vreme ce se strecura în forma mea, iar eu m-am simţit iar liberă în mişcări.

Dar am încercat să-mi impun voinţa asupra reptilei înaripate care ne-a atacat pe podeţ şi mi-a râs în faţă, i-am povestit eu.

Am simţit fiorul lui Albray ca pe un fulger spintecându-mă de sus până jos.

Aţi avut de înfruntat singură un draconian înaripat? De ce nu m-aţi chemat în ajutor?

Acum n-avem timp de predici, prietene.

Am simţit cum cavalerul îmi făcu un semn aprobator din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre situaţia cu care ne confruntam în acea clipă.

Dacă n-aţi avut nicio putere supranaturală asupra reptilianului, atunci draconienii trebuie să-şi fi creat un scut paranormal de vreun fel sau altul, se gândi el.

Scribul ne lămuri în mod discret în privinţa punctului slab al adversarului nostru:

— Şi tu şi eu ştim la fel de bine, Taejax, că tot ceea ce te împiedică să nu-ţi pierzi minţile în sala asta şi în prezenţa noastră este vraja şerpească ce vă apără pe toţi.

— Şi tot ce te împiedică pe tine să ni te alături este gablonzul sentimental pe care-l porţi atârnat de gât! ripostă războinicul-şopârlă. Fără el, ţi-ai pierde tot devotamentul faţă de prietenul şi stăpânul tău, l-ai trăda ca pe toţi ceilalţi care au fost destul de proşti să se încreadă în tine.

Jivina dădea impresia că vorbeşte din proprie experienţă:

— Trădarea este ceva ce-am învăţat de la tine, scribule. Nu voi ezita să-ţi plătesc poliţa, dacă nu vei părăsi acel vas de

carne şi de sânge.

Eram pe punctul de a încerca să atrag cu voinţa mea însemnele tuturor intruşilor în mâna mea, când cel de-al treilea ochi al meu zări un demon eteric ivindu-se din persoana conducătorului reptilienilor.

Iată şi izvorul misterioasei lor imunităţi parapsihologice, ne-am dat pe dată seama atât eu, cât şi Albray.

Demonul avea să mă împiedice să intru în posesia acelor însemne prin mijloace paranormale. Urma să le smulgem prin forţă fizică scuturile, dacă doream să-i facem să plece.

Între timp, Taejax apucase pandantivul de la gâtul lui Thot. Când semizeul se folosi de mâna lui astrală ca să împiedice hoţia, aşa cum făcuse când am încercat şi eu acelaşi lucru, diavolul i-o muşcă. Thot, nemaisimţind durere fizică de atâta amar de vreme, fu luat prin surprindere, iar demonul reuşi să înşface pandantivul şi să-l încredinţeze gazdei sale. Pe chipul fiului meu apăru dintr-odată o expresie alarmată, pe când Taejax îi trecea medalionul pe sub ochi.

— Acum, ce mai ai de spus, mare arhitect?

Lacrimi se revărsară din ochii băiatului meu care, în tăcere, îşi lăsă capul în jos:

— Îţi pot fi de ajutor, Taejax, încercă el să-l îmbuneze. Nimeni dintre noi nu trebuie lăsat de izbelişte.

— Am mai auzit eu de-astea! mârâi reptilianul.

Supărat că, deşi ţinea în mâini talismanul lui Thot, nu-i înmuiase hotărârea, aşa cum se aşteptase, aruncă medalionul cât colo şi încercă să-l înşface pe Levi, care efectiv îi scăpă printre degete, levitând în aer. Noi, ceilalţi, atât am aşteptat. Cât ai bate din palme, Albray se folosi de trupul meu pentru a tăia braţul stâng a două dintre şopârle. Văduviţi de însemnele care-i protejau, căzură la pământ, ţipând de durere.

Taejax îşi îndreptă atenţia spre mine. Apăsă pe butonul unui mic dispozitiv ataşat de încheietura mâinii sale, de unde ţâşni un ac lung şi subţire.

— Păzea! mă avertiză scribul. Dispozitivul ăsta-i umplut cu EMRO lichid. Dacă te laşi injectată, supradoza nu numai că te va ucide, ci îţi va sfărâma sufletul în bucăţele!

Poftim?

Albray era pus în încurcătură. Din câte ştia el, pentru o fiică pursânge nu era posibilă o supradoză de EMRO. În orice caz, el

n-avea să le permită războinicilor reptilieni să se apropie de mine câtuşi de puţin. Dotarea tehnologică avansată îi îndemnase pe aceşti trădători la trândăvie, iar ceilalţi doi reptilieni căzură la fel de iute ca şi camarazii lor. Nu mai rămase în picioare decât Taejax, teafăr atât la minte, cât şi la trup. Luptătorul-şopârlă îmi blocă drumul, nefiind în stare să-şi dea seama cum anume reuşisem să scap de efectul paralizant al armei lui. Era clar că nu era înzestrat cu vreun har parapsihologic adevărat, aşa cum spunea şi Thot.

Cum reuşeşte cineva să înfrângă un diavol? l-am întrebat în gând pe Albray.

Prin dragoste.

Prin dragoste?

Tactica sugerată mă nedumerea în clipa aceea.

Nu-ţi face griji, am să scot pandantivul de pe lanţul lui, mă asigură cavalerul meu, pe când abia reuşeam să ne ferim la mustaţă de asaltul reptilianului asupra noastră. *Dacă ceea ce spune scribul este adevărat, fără însemne, structura armonică a acestei săli îi va izgoni pe draconieni din mijlocul nostru.*

Dar amicii lui n-au plecat, în ciuda chinurilor prin care trec, am subliniat.

Bănuiesc că nu se pot retrage înaintea amicului nostru de faţă.

Albray profită de ocazie să-şi vâre sabia sub lanţul din jurul grumazului lui Taejax. Trase cu toate puterea. Aproape reuşi să-l înăbuşe pe adversarul nostru, care fu dărâmat, dar lanţul nu se rupse.

Este din EMRO, am dedus. *Ceea ce complică puţin lucrurile.*

Nu chiar, negă Albray, în timp ce Taejax revenea iute în poziţie verticală. *Va trebui doar să-i tai capul.*

— Aşteaptă!

Într-o zecime de secundă scribul ne distrase atenţia, în vreme ce cobora, plutind, la pământ, dorind să împiedice orice vărsare de sânge în lăcaşul său sacru.

Ceea ce-i dădu destul răgaz demonului care-l proteja pe Taejax să se întindă şi să înşface sabia din mâna mea şi a lui Albray. Iute am tras-o înapoi până să ajungă în ghearele adversarului nostru, întinzându-mi braţul astral ca s-o apuc de mâner. Sabia rămase suspendată în aer. Atunci, însă, năpustindu-se la mine, duşmanul mă muşcă de încheietura

întinsă a mâinii corpului meu subtil. Dinţii mă arseră, după care o umflătură usturătoare îmi apăru la încheietură. În ciuda durerilor chinuitoare nu m-am dat bătută, ba chiar am reuşit să îndepărtez demonul de gazda lui, care se năpustea la noi cu acul său ridicat.

Cu mâna liberă, am atras pandantivul cu însemnul şarpelui înaripat în posesia mea. Lanţul, alunecând de pe capul lui Taejax, zbură în palma mea. Reptilianul îndată se prăbuşi pe jos, la picioarele mele, unde începu a se zvârcoli în agonie sonică.

Acum, când deţineam pandantivul care-l proteja pe Taejax de înaltele frecvenţe din acea încăpere, diavolul se făcu nevăzut, nedorind să împărtăşească durerile fizice prin care trecea reptilianul.

— Nu! Aveam o înţelegere! se tângui Taejax, în vreme ce ultima lui şansă de scăpare se pierdea în neant.

Thot rămase în picioare, deasupra reptilianului:

— Doar nu te aşteptai la loialitate din partea unui demon! Toate relaţiile tale sunt sortite să sfârşească în acelaşi fel, Taejax, atâta vreme cât vei rămâne devotat Vechii Ordini Mondiale.

Scribul luă armele războinicului şi, mânuind butoanele de la arma pulsândă, trase asupra mea şi a asociaţilor mei, eliberându-ne. Mi-am recăpătat controlul, iar Albray ieşi din trupul meu, lăsându-mă slăbită.

Şopârlele zăceau pe pardoseală, vomitând o mâzgă neagră. Sângele lor vărsat pe jos lua o nouă tentă de verde murdar. Priveliştea şi mirosul erau înfricoşătoare.

— Te rog, pleacă, l-am implorat pe cel din fruntea reptilelor.

Nu mai puteam îndura să mă uit cum ai lui sufereau atât de crâncen.

— Nu pot, se sili să vorbească Taejax, scrâşnind din dinţii lui ascuţiţi. Am nevoie de pandantiv.

Este un vicleşug, mă povăţui Albray. *Pandantivul ar mai putea avea şi alte funcţii. De altfel, moartea lor n-ar fi decât spre binele nostru.*

— E exact atitudinea care a alimentat conflictul de la începutul veacurilor pe planeta noastră, sublinie scribul, care percepea foarte limpede prezenţa lui Albray.

El se aplecă peste reptilian să se asigure că acesta era atent

la el:
— Şi eu am fost făcut să cred că nu mai aveam nicio cale de mântuire, fiind silit să recurg la magie neagră pentru supravieţuire. Dar mă aflu aici să-ţi spun, Taejax, că n-a fost decât o tactică de control bazată pe o uriaşă reţea de minciuni.
Reptilianul se repezi, împleticindu-se pe picioare, la Thot, care, iute, se dădu la o parte din raza lui.
— Du-te şi pune-te în slujba Integralei Suverane, strigă Taejax, fii alături de ceilalţi îngeri ai tăi, dar nu mă vei convinge niciodată să mă alătur cauzei lor!
Începu să verse aceeaşi mâzgă neagră ca şi asociaţii săi.
— Cauza lor este cea a fiecărui suflet, continua Thot să-i predice adversarului său căzut la pământ. Am crezut că ţi-ai dat şi tu seama până acum.
— De parcă eu stau să cred vreo teorie de-a ta, trădătorule! şuieră Taejax.
— Aşa mi-este mie sortit, oriunde mă întorc, trădez pe cineva, grăi semizeul, plimbându-şi privirea de la domnişoara Koriche la reptilian. Dar dacă a trăda fiinţa ta fizică înseamnă a-ţi putea salva în cele din urmă sufletul nemuritor, atunci, într-o zi, îmi vei mulţumi.
Reptilianul se arătă mai lovit de aceste cuvinte decât de tortura fizică prin care trecea:
— N-am suflet, corcitură, o ştii prea bine!
Scribul nu părea să fie de acord:
— Ţi-ar conveni, nu-i aşa? Ai avea un motiv pentru toate torturile şi crimele săvârşite asupra nevinovaţilor! Dar, aşa, reprimat cum este şi în ciuda a ceea ce ţi s-a băgat în cap, pot să te asigur că ai suflet, precum şi voinţa de a ţi-l elibera de soarta ce-l aşteaptă – fragmentarea.
Şopârla încercă să-şi acopere urechile mici:
— Cuvintele-ţi sunt otravă pentru mine!
— Otrava luată în cantităţi infime s-ar putea dovedi extrem de bine-venită, trase scribul concluzia.
În vreme ce căscam gura la nefericita creatură, întrebându-mă ce se putea face pentru ea, am fost orbită de viziunea unei frumoase tinere atacată de draconieni, iar Taejax sărindu-i în ajutor. Viziunea dispăru în clipa următoare, însă mi-am dat seama că aveam şansa de a ne face un aliat pe viitor. M-am dus la războinicul care se chinuia pe jos. Ghemuindu-mă la

picioarele lui, m-am întins şi i-am atins cizma.

— Doamnă Devere!

Soţul meu îşi arătă limpede stinghereala, văzându-mă atât de aproape de o jivină care tocmai încercase să mă târască după ea în iad. Dar vechea zicală că nu poţi judeca pe cineva până n-ai intrat în pielea lui îmi veni în minte. Intrând în contact cu făptura, am simţit la rândul meu durerea unei fiinţe expuse la o frecvenţă net superioară puterii sale de procesare. Structura atomică a întregului meu corp era violent scuturată, în vreme ce toate spaimele şi ura făceau implozie în sinea mea, manifestându-se ca un lichid vâscos şi murdar ce-şi săpa un şanţ înăuntrul meu în vreme ce era dat afară pe gură, nas şi urechi. Însă toată durerea fizică nu era nimic în comparaţie cu neliniştea subiacentă a spiritului acestei fiinţe, ştiind că, într-o bună zi, avea să i se curme firul existenţei la toate nivelurile de conştientizare.

— Salvează-te pe tine şi salvează-ţi ciracii! am spus şi, în ciuda protestelor camarazilor mei de drum, i-am înapoiat lui Taejax medalionul.

Creatura îşi recăpătă imediat echilibrul. Scuipă restul de mâzgă neagră care-i mai rămăsese în gură drept în nasul meu. Îi slăbiseră forţele, totuşi, iar fierea urât-mirositoare îmi căzu, în schimb, pe straie.

— Ca toate femeile, eşti o proastă, n-ai niciun pic de forţă!

Am fost tentată să mă retrag. Totuşi, n-am făcut-o.

— Nu există nicio femelă din specia ta care să fie demnă de respectul tău? l-am întrebat.

— Nu există femele în specia mea, mă informă plin de grosolănie.

Nu mă mai miram că draconienii nu ştiau ce-i dragostea.

— Mă rog, poţi conta pe faptul că nu mă va pune pe fugă primul semn de primejdie, l-am avertizat eu.

— Dacă tu-ţi închipui c-ai să-mi câştigi recunoştinţa, eşti încă şi mai ruptă de realitate, mârâi el. Arată-mi clemenţă şi te voi hărţui până la moarte, pe tine şi pe cei dragi ţie. Îi voi seca de sevă, le voi împrăştia sufletele în uitare, până când întreaga genealogie va fi ştearsă de pe amprenta evolutivă.

— Ashlee, nu! mă imploră soţul meu să-i iau din nou medalionul, până nu era prea târziu.

Eram eu pregătită să pun pariu pe vieţile tuturor alor mei că

Taejax doar se prefăcea că ne ameninţă? M-am uitat în jur la cei care se strânseseră în sală şi, într-o zecime de secundă, am observat că toţi erau de acord. Era limpede că soţul meu, domnişoara Koriche şi Albray nu m-ar fi sfătuit să mă încred în reptilian. Atunci mi-am întors ochii la Levi, care-şi clătina capul în semn că nu, îndemnându-mă să nu-mi iau darul înapoi. De a cui parte era Thot cu adevărat? Mi se părea că dorea să fie de partea tuturor, la fel ca şi mine.

M-am dat înapoi din calea lui Taejax:

— Fă ce crezi tu că trebuie. Aştept să văd.

Cei patru luptători de sub comanda lui începură să-şi piardă cunoştinţa. Totuşi, Taejax şovăia să o apuce pe calea de salvare pe care le-o pregătisem tuturor. Mai încercă o singură dată să-mi stârnească frica:

— Vorbesc foarte serios!

— Şi eu la fel! i-am zâmbit cu căldură, ceea ce-l făcu să mârâie frustrat.

El înapoie membrele tăiate camarazilor lui căzuţi, iar intruşii se făcură nevăzuţi din mijlocul nostru.

— De ce? mă întrebară într-un glas soţul meu şi Albray, pe un ton de implorare.

Domnişoara Koriche luă cuvântul, după ce-şi schimbă poziţia în acea chestiune:

— Pentru că vindecarea trebuie să înceapă de undeva!

Lordul meu mă îmbrăţişă, după ce se temuse pentru sufletul meu în cursul duelului meu cu Taejax. Privirea lui se întoarse spre Albray, căruia trebuia să-i aducă iar mulţumiri, fiindcă ne salvase vieţile:

Ai cea mai adâncă recunoştinţă din partea mea.

Nu vreau recunoştinţa ta, vreau încrederea ta! replică furios Albray, pentru că fusese dat deoparte în decursul ultimelor peripeţii prin care trecusem.

Îţi jur că nu te voi mai pune niciodată la îndoială, promise soţul meu. *Îmi dau seama că gelozia-i un blestem pe capul meu, dar, la urma urmei, nu sunt decât un om.*

Iar eu sunt slujitorul nevestei tale, insistă Albray, apoi văzu nimerit să se mai smerească puţin. *Deşi se pare că v-am indus pe amândoi în eroare în ceea ce priveşte consumul de EMRO.*

Thot ridică o mână, pentru a interveni în discuţie:

— Asta ar fi greşeala mea. Eu am fost cel care am dezvăluit

preoţilor secretele legate de EMRO, în vederea accelerării configurării amprentei genetice a speciilor de îngeri omeneşti, făcându-i astfel să damneze, fără intenţie, tocmai sufletele care ar fi putut salva întreaga omenire.

Albray era total uimit de aceste veşti:

Atunci toţi acei învăţători pe care i-am respectat şi slujit, fără să-i pun vreodată sub semnul întrebării, s-au aflat în greşeală?

— Este ceva ce avem în comun, războinicule! îl linişti domnişoara Koriche, făcând un pas în faţă, pentru a-l domoli pe fantomaticul cavaler, dându-ne astfel de înţeles tuturor că şi ea îi putea percepe prezenţa.

Thot încercă să aline mustrările de cuget ale cavalerului:

— Alegând să slujeşti doamnelor Elohimilor, totuşi, cel puţin în moarte te-ai pus în slujba celor drepţi. Se întoarse spre noi ceilalţi: Şi tocmai în numele Elohimilor trebuie ca eu să plec acum. Anticamera asta a fost profanată. Noi, toţi, trebuie să ne despărţim, înainte ca Taejax să aibă prilejul de a trimite o forţă mai numeroasă de atac.

Am avut impresia distinctă că până aici ne fusese permis să însoţim vasul de carne şi de sânge al lui Levi. Într-adevăr, îmi era acum foarte clar, ca şi tuturor camarazilor mei de drum, din câte bănuiam, că eram un obstacol în calea fiului meu. Întotdeauna mi-a plăcut să cred că eram prea bine versată în artele paranormale şi domeniile lor de activitate, dar pur şi simplu nu ştiam nimic în comparaţie cu tot ceea ce mai rămânea să descopăr, să învăţ şi să practic. Trista întrebare era: de vreme ce eu eram atât de ignorantă, atunci cu cât mai ignoranţi erau restul oamenilor?

Thot se îndreptă spre locul în care lănţişorul primit de Levi de la domnişoara Koriche fusese zvârlit pe jos de Taejax. Îl ridică şi apoi se apropie de Ajalae:

— Şi-a făcut datoria în ceea ce priveşte misiunea mea. Cred că Levi doreşte să-l păstrezi tu, ca să-l transmiţi mai departe copilului vostru.

Domnişoara Koriche se arătă destul de mişcată de acel gest, acceptând darul cu graţie:

— Îţi mulţumesc, Doamne! i se adresă ea cu respect semizeului, fiindcă văzuse cu ochii ei care-i era adevăratul caracter. Copilul meu îl va purta cu mândrie.

— Misiunea nu-mi va mai fi stingherită dincolo de acest

punct, grăi Thot, îndepărtându-se de Ajalae şi vorbindu-ne nouă, tuturor, cu condiţia să nu mai continuaţi să mă urmăriţi. Vă voi dărui unul dintre orbii mei de lumină ca să vă călăuzească înapoi la suprafaţa terestră. Pasajul prin care trebuie să trec are o frecvenţă care-i va băga într-o stare de agonie pe neiniţiaţi. Nici măcar un diavol nu poate pătrunde prin scuturile exterioare de protecţie ale complexului din Amenti.

Acea clipă era o cumpănă, o încercare peste care nu reuşisem să trec de atâtea ori cât mă aflasem în căutarea fiului meu. Trebuia să am încredere în opţiunile lui Levi, să-l las să plece, pentru a putea da o mână de ajutor în marele conflict de care abia aflasem. Am presupus dintotdeauna că umanitatea îşi era sieşi cel mai groaznic duşman, dar acum mi se părea că ne aşteptau obstacole mult mai mari de depăşit decât egoistele noastre dorinţe şi ignoranţa în care ne complăceam.

Îndepărtându-mă de soţul meu, m-am apropiat de trupul fiului nostru. Simţeam că inima mi se umfla în piept, cât pe ce să-l spargă, la gândul că n-aveam să-l mai văd niciodată.

— Cred că-ţi înţeleg acum trădarea, i-am zis entităţii dinăuntrul lui, căci şi eu înapoiasem medalia lui Taejax, ceea ce putea fi considerat un act de trădare în ochii semenilor mei, în ciuda posibilelor beneficii aduse cauzei mai înalte a omenirii.

Mi-am întors privirea la domnişoara Koriche, ai cărei ochi înotau în lacrimi, în vreme ce-mi confirma, cu un semn din cap, că venise timpul să ne despărţim de Levi, să-l lăsăm să-şi împlinească destinul. Şi ea se lupta să-şi păstreze firea, dat fiind că, în sfârşit, trebuia să se împace cu gândul că n-avea să-l mai vadă vreodată pe iubitul ei.

Chiar dacă ştiam că sufletul băiatului meu nu mai era legat de forma lui fizică, a trebuit să-l îmbrăţişez strâns o ultimă oară. Gestul meu îl lăsă perplex pe semizeu, dar el făcu o încercare de a-mi arăta aceleaşi sentimente. Atunci lordul Devere mă trase cu blândeţe din îmbrăţişarea trupului fiului nostru. În ciuda faptului că n-aveau să-l mai revadă niciodată pe cel pe care-l iubeau, nici lordul Devere, nici domnişoara Koriche nu se simţiră obligaţi să strângă în braţe rămăşiţele pământeşti ale lui Levi.

— Transmite-i băiatului nostru toată dragostea noastră, îi spuse entităţii lordul Devere. Cere-i iertare în numele nostru,

pentru că nu l-am crezut că ştia prea bine ce face atunci când ţi s-a alăturat.

Micul compliment al lordului meu îmi smulse un zâmbet. N-aveam să ne despărţim de acea fiinţă supăraţi.

— Pacea fie cu voi amândoi, încheie bărbatul meu, cu vocea spartă.

Emoţia acelei clipe ne copleşea pe toţi. Earnest îşi puse braţul liber în jurul domnişoarei Koriche, ca să-i aline şi ei durerea. Scribul ne dădu de înţeles cu un semn din cap că avea să-i transmită mesajele noastre.

— Acum ţineţi-vă după orb, ne învăţă el, aşteptând să plecăm odată.

Sfera de lumină străbătu un pasaj boltit la nivelul solului, despre care aş fi jurat că nu se afla acolo când am intrat. Dincolo de el se înălţa o scară de piatră, cât puteai vedea cu ochii.

REVELAŢIA 15
ACTIVAREA ARMONICĂ

Aşa cum stau aşezată în apartamentul nostru de hotel din Cairo, la mai multe zile după evenimentele relatate mai sus, îmi vine greu să cred că peripeţiile noastre în Ţara Sfântă n-au fost o fabuloasă halucinaţie. Dar umflăturile mari de la încheietura mâinii, acolo unde demonul şi-a înfipt colţii în mine, sunt o dovadă că toate au fost aievea, nu în închipuirea mea, nu în visele mele. Buna dispoziţie pe care mi-a dat-o călătoria a fost înghiţită de golul părerii de rău ce mi se căsca în suflet, căci n-aveam să mă mai bucur niciodată de prezenţa lui Levi. Nu-mi mai pun speranţa decât în experienţa trăită la Ta-She-Ra El Amun. Pot acum aspira la perfecţionarea structurii mele genetice pe cale naturală, prin fotosonicitatea domnişoarei Koriche. Poate că într-o bună zi voi fi destul de capabilă să intru în legătură cu fiul meu.

Trebuie să mă întreb dacă lordul Malory a ştiut ceva despre planurile ascunse ale lui Levi când ne-a trimis în acest periplu ce mi-a deschis ochii. Intenţionez să-l caut pe Marele Maestru al frăţiei Sangrealului îndată ce ne vom întoarce la Londra, ceea ce nu se va întâmpla însă chiar atât de curând.

Ieşirea noastră din anticamera complexului din Amenti de sub Giseh a fost asemănătoare sosirii noastre în Hebron din Ta-She-Ra El Amun. Sfera de lumină ne duse până la o uşă, după care se disipă, lăsându-ne într-o beznă totală. Când am deschis uşa, ne-am trezit într-o ulicioară lăturalnică din Cairo, în miezul zilei. Uitându-ne înapoi, am văzut că pasajul prin care trecusem se transformase într-un zid de pământ, ca să nu ne mai putem întoarce în complexul subpământean.

Am căutat o cameră la un hotel. Dar, în ciuda faptului că nu mai dormisem de mai multe zile, eram atât de tulburaţi de aventura noastră, încât nu ne mai venea nici somnul. În schimb, lordul Devere, domnişoara Koriche, Albray şi cu mine am rămas în sufrageria apartamentului privat pe care dragul meu soţ reuşise să-l obţină pentru amândoi. Multă vreme ne-am retras fiecare în gândurile lui, păstrând liniştea.

Toţi pierdusem pe câte cineva drag în decursul fugii noastre

din Persia. L-am plâns pe Levi şi ne-am minunat de cutezătorul şi altruistul eroism al domnului Taylor.

— N-aş fi aprobat niciodată însărcinarea asta, am început eu, rupând îndelungata tăcere.

Aveţi dreptate, întări Albray, *am fi servit mult mai bine întregii lumi dacă am fi fost lăsaţi într-o permanentă ignoranţă.*

— Dar la ce bun toate revelaţiile astea? am întrebat, simţind că preţul plătit pentru ele era prea mare. Chiar dac-aş şti întregul adevăr, cine l-ar crede vreodată? Cine-ar dori să-l creadă? Am fost martora unora dintre cele mai întunecate episoade din istoria tainică a planetei noastre. Nici măcar eu nu vreau să cred în adevărul celor văzute de mine.

— Nimic nu-i întâmplător pe lumea asta, dragostea mea! interveni şi soţul meu. Este bine să înveţi din fiecare încercare a vieţii.

Asta era propria mea filosofie, servită mie ca un citat. Mi-am dat seama că nu era prea constructivă.

— Dar dacă tot corpul doctrinelor, fie ele mai vechi sau mai noi, este corupt, cum putem noi, ca oameni, să mai sperăm vreodată a descoperi întregul adevăr? am cugetat eu cu voce tare.

Domnişoara Koriche dădu glas propriei opinii:

— Dacă există încercări în vieţile noastre, există o energie pe care am proiectat-o acolo, de bine, de rău, şi orice atribut al existenţei noastre nu este altceva decât o chestiune de frecvenţă. Numai noi putem transforma vibraţia sonică în aşa fel încât să rezoneze mai pozitiv.

Poate c-ăsta-i singurul adevăr care merită a fi ştiut, vorbi Albray în gândul meu. *Indiferent de menirea sau motivul pe care sperăm să-l aflăm ca fundament al vieţilor noastre actuale şi viitoare, depinde numai de premisa asta simplă.*

— Chiar aşa, consimţi lordul Devere. Judecând după ultimele evenimente, se pare că toţi ne-am ales cu o realizare pe măsura noastră în privinţa asta.

— O idee obositoare, lordul meu!

Mi-am înăbuşit un căscat. În sfârşit, îmi venise şi mie somnul.

Mă rog, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, cred că este timpul să-mi iau rămas-bun, ne propuse cavalerul.

I-am mulţumit pentru ajutorul dat pe parcursul periplului nostru, iar el ne-a pus să jurăm că-l vom chema în clipa în care

vom mai avea nevoie de el.

Poate că nu sunt chiar atât de atotştiutor precum credeam odinioară, dar vă rămân în continuare un slujitor devotat, mă asigură el.

— Nici nu mă-ndoiesc de asta, i-am garantat, fiindcă în inima mea niciodată n-o făcusem şi nici n-o voi face vreodată.

Timp de mai multe zile, domnişoara Koriche se zăvorî în camera ei de hotel, scriindu-şi şi ilustrându-şi în culori traducerea datelor transmise ei din *Cartea de Smarald a lui Thot.* Mi s-a oferit ocazia să arunc un ochi asupra ilustrării codului Ec-ka-sha, care păru să fie redat cu exactitate în fiecare detaliu, pe cât mi-am putut aminti. A fost meticuloasă în privinţa alegerii culorilor, străduindu-se să le redea aşa cum arătau ele în Sala Codurilor Timpului. Opera ei scrisă este la fel de inspirată. Abia aştept să mă aplec cu toată seriozitatea asupra datelor sale. Nu numai lordul Devere şi cu mine suntem discipolii ei ardenţi.

În mai puţin de o singură zi, ordinul domnişoarei Koriche află de întoarcerea ei la Cairo. Trei femei înfăşurate în voaluri veniră la ea în vizită, înveşmântate în alb din cap până-n picioare, în afara unei mici deschizături în acoperământul capului, care le permitea să vadă. Mă găseam împreună cu Ajalae, când se iviră în grup. Deşi m-am oferit să rămân cu ea în cursul acelei vizite, mă refuză politicos, asigurându-mă că nu mai simţea ameninţarea trecutului.

Domnişoara Koriche nu era singura dintre noi a cărei prezenţă fusese remarcată în oraş. În vreme ce stătea de vorbă cu surorile ei întru credinţă, lordul Devere şi cu mine am primit o invitaţie din partea delegatului Sfântului Scaun Apostolic din Cairo, cardinalul Guarino Antonazzi, acelaşi înalt cleric care-l lăsase să putrezească pe soţul meu pe şantierul arheologic din Ur. Cum în invitaţie eram numiţi amândoi, se părea că Sfinţia Sa ştia de salvarea lordului Devere. Nu prea avea sens a încerca să ocolim acea audienţă, de vreme ce Biserica Romei era mult prea răspândită pentru a te putea ascunde de ea. Era mai bine să-l lăsăm pe cardinal să ne arate ce gândea. Ca măsură de precauţie, ne-am anunţat prezenţa la Consulatul Britanic din Cairo înainte de a ne prezenta dinaintea Curiei Papale, pentru a preîntâmpina eventuala noastră dispariţie. Nu

prea ne oferea o marjă de siguranţă, întrucât, după cum ştiam şi noi, când Biserica dorea să facă pierdute anumite informaţii, era ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Audienţa noastră la cardinal urma să aibă loc într-o biserică ce purta hramul Sfântului Mercuriu. Era cea mai mare biserică din cartierul numit Mănăstirea Abu Sayfayn, la nord de Fortăreaţa Babilonului din vechiul oraş.

Când am sosit la locul de întâlnire, lordul Devere şi cu mine am fost escortaţi cum se cuvine în incinta bisericii. După multe genuflexiuni şi cruci, la care soţul meu şi cu mine n-am participat deloc, gazdele noastre ne conduseră pe o uşă din nava nordică a bisericii, care dădea într-o curte interioară. Înăuntrul ei ne întâmpinară câteva dintre gărzile cardinalului, împreună cu alţi demnitari din suita lui, care ne aşteptau în picioare, în faţa unei mici clădiri în care se găseau mai multe sanctuare şi un baptisteriu. Am fost însoţiţi într-unul dintre aceste sanctuare, unde l-am găsit pe cardinalul Guarino Antonazzi, aşezat pe un jilţ, asistat numai de garda lui de corp.

— Domnul şi doamna Suffolk, ne recunoscu el, în vreme ce uşa se închidea în urma noastră. Ce surpriză să vă văd teferi şi nevătămaţi!

— Mila lui Dumnezeu trebuie să se fi revărsat asupra noastră, îi răspunse soţul meu.

— Într-adevăr, consimţi Sfinţia Sa, lăsând impresia că era uşor supărat de acel fapt. V-am solicitat această întâlnire ca să vă întreb ce intenţii aveţi în legătură cu cercetările voastre arheologice din Persia.

Era tipic, mi-am spus în gând, ca omul nici să nu se teamă măcar că l-am putea acuza de tentativă de asasinat. Tot ceea ce conta pentru el era să ne închidă gura.

— N-avem nicio obligaţie să vă răspundem la întrebări, sublinie soţul meu, luându-mi-o înainte.

— Vai, ba da, aveţi! insistă Sfinţia Sa, înăbuşindu-şi un zâmbet plin de sine. Chiar dac-aţi trecut de primejdia ce vă păştea în Persia, lord Suffolk, sunt convins că soţia dumneavoastră este şi acum urmărită de oamenii şahului pentru mai multe ofense.

— Ăsta-i şantaj! am intervenit, înfuriată de previzibilitatea felului în care decurgea convorbirea.

— Îmi place să cred că-i colaborare, lady Suffolk, se apără

cardinalul.

Am tras adânc aer în piept, ca să-mi controlez nervii încordaţi la maximum. După ce-mi aruncă o singură privire, soţul meu reluă negocierile:

— Indiferent că ne reduci la tăcere astăzi sau nu, situl va fi redezgropat mai devreme sau mai târziu, iar textele acelor table vor fi aduse la cunoştinţa opiniei publice, pentru a fi cercetate în libertate.

— Chiar n-aveţi habar că vă jucaţi cu focul! ne avertiză cardinalul Antonazzi.

— Fie că te referi la sursa tablelor, sau la tentativa Bisericii de a le nimici, sunt bine informat în ambele subiecte, îi atrase atenţia lordul meu.

— Mă îndoiesc foarte tare, mărturisi cardinalul, părând mult prea încrezător în sine.

— Îmi dau seama că textul cuprinde doar adevăruri pe jumătate, insistă soţul meu, dar este mult mai bine aşa decât fără adevăr.

— Şi care-i *adevărul,* lord Suffolk? îl iscodi Sfinţia Sa. Ai şti care-i *adevărul* dacă te-ar privi drept în faţă?

Începeam să mă supăr rău pe acel om. Nu era numai faptul că deploram doctrina apărată de el, era ceva legat de făptura lui care mă deranja.

— Adevărul chiar mă priveşte în faţă, zise lordul Devere, de parcă s-ar fi luminat dintr-odată. Iar felul în care îl înţeleg este net diferit de cel în care-l prezinţi dumneata… Măcar adevărul meu este mult mai larg.

— Nu există decât un singur adevăr, lord Devere, iar acela este adevărul lui Dumnezeu, declară cardinalul pe un ton sec.

Mi-am concentrat al treilea ochi asupra lui Antonazzi, ca să văd ce-mi putea spune corpul său de lumină despre el. Am descoperit, tulburată, o aură aurie, scânteietoare, din care nu se distingeau centrii de lumină. Omul acela era un monstru abominabil, la fel ca şi Molier, pentru că acel tip de corp subtil era rezultatul efectelor secundare ale unei dependenţe de EMRO! Numai că, în acest caz, corpul lui de lumină, ascuns în trupul fizic al cardinalului, era mult mai înalt decât cel din urmă. Nu puteam desluşi alte detalii ale înfăţişării sale, dar eram foarte convinsă că nu era o fiinţă umană. Cu toate acestea, nu avea nici trăsăturile unui draconian. „Să fie el unul

dintre nefilimi”? M-am îngrozit numai la gândul acelei posibilităţi, întrucât nu le ştiam măsura puterii şi a influenţei.

— Dumnezeu nu şi-a scris în cerneală o operă definitivă a adevărului său, din câte ştiu, tocmai spunea lordul Devere. Adevărul lui Dumnezeu a fost aşternut pe hârtie de oameni, dintre care niciunul n-a fost fără de păcat.

Pe cardinal nu-l interesa să dezbată chestiuni legate de credinţă:

— Am multă treabă, lord Suffolk. Batem palma?

— Sigur, m-am grăbit să răspund, pentru că simţeam nevoia să punem distanţă între noi şi acea făptură sumbră.

Lordul Devere fu doar un moment luat prin surprindere de reacţia mea. Poate că şi el percepuse pe cale paranormală adevărul despre cel din faţa noastră, ajungând la aceeaşi concluzie ca şi mine, anume că era cazul să ne retragem. Era limpede că ne ţineam la adăpost de persecuţiile şahului numai atâta timp cât păstram amândoi secretul descoperirilor noastre din Persia. Soţul meu căzu şi el la învoială:

— Ne vom păstra observaţiile pentru noi înşine.

— Foarte bine, încheie cardinalul. Şi nu mai trebuie să vă faceţi griji că textul descoperit de voi va circula prin lume în viitor. Sanctitatea Sa, Papa, rescrie acum liniile directoare pentru centrele de cercetare arheologică din întreaga Europă.

Nu-mi venea să cred câtă aroganţă zăcea în omul acela.

— Majoritatea săpăturilor sunt finanţate şi controlate de universităţi, am ripostat.

— Iar cele mai prestigioase universităţi răspund în faţa cui? mi-o întoarse cardinalul Antonazzi.

Era adevărat. Biserica era stăpână peste universităţi. Orice savant care dorea să parvină în societate trebuia măcar să arate lumii o faţă de catolic fervent. Cu patruzeci de ani în urmă, opera lordului Hereford în Sinai fusese complet interzisă şi discreditată în Anglia, iar publicarea ei suprimată în cea mai mare parte a continentului european, pentru că intra în conflict cu Vechiul Testament.

Cardinalul nu ne întrebă nimic despre domnişoara Koriche. Poate că, fiind o tânără femeie, nu era o ameninţare, căci orice ar fi zis ea, putea fi uşor respins sau discreditat. Dar ne-am mirat când Sfinţia Sa se referi la celălalt însoţitor al nostru.

— Îmi pare tare rău să aud că l-aţi pierdut pe domnul Taylor.

Era un tânăr atât de amabil!

M-am întrebat de unde ştia cardinalul de dispariţia lui. Probabil numai pentru simplul fapt că n-a mai fost văzut în compania noastră când am intrat în oraş. Cu toate acestea, cardinalul nu ne mai întrebă unde se afla el în momentul de faţă.

— Sunt sigur că nu va mai fi la fel de amabil cu dumneavoastră la următoarea voastră întâlnire, grăi soţul meu, nedestăinuindu-i nimic.

Pe cardinal păru să-l amuze acea ripostă:

— Sunt convins că domnul Taylor a învăţat că nu-i bine să se pună cu mine!

Apoi, cu o fluturare a mâinii, ne făcu semn să plecăm. M-am simţit foarte uşurată la despărţirea de cardinal, pentru că frecvenţa lui sonică personală îmi făcea rău.

— Te simţi bine? mă întrebă soţul meu în vreme ce ieşeam din biserică.

Mă tem că arătam exact la fel cum mă simţeam.

— Nu era om, am zis, trăgând aer adânc în piept, ca să alung spaima stârnită de expunerea noastră la o prezenţă de nivel inferior.

— Am observat şi eu, confirmă lordul meu. N-am putut să-i desluşesc adevărata înfăţişare, dar bănuiesc că-i unul dintre nefilimi.

— Şi eu la fel.

M-am uitat la soţul meu cu fruntea încruntată de îngrijorare. Dacă duşmanii omenirii s-au infiltrat în societatea noastră în asemenea poziţii importante de putere, cum am mai putea spera să îndreptăm omenirea în direcţia cea bună?

— Ce ne facem?

Soţul meu surâse:

— Mă rog, nu i-am spus că nu vom strânge documente în privinţa descoperirilor noastre.

— Crezi c-a aflat ceva despre soarta lui Taylor? l-am întrebat.

Era o problemă extrem de tulburătoare pentru noi.

— Pentru binele lui Taylor, sper că nu!

Domnişoara Koriche stătu de vorbă douăsprezece ore cu femeile din ordinul ei. Li se aduseră mâncare şi băutură în cameră, a cărei uşă, pe coridor, era chiar faţă în faţă cu a

noastră.

Lordul Devere şi cu mine tocmai începeam să ne întrebăm dacă nu se întâmpla ceva rău, când le auzirăm pe cele trei vizitatoare ale lui Ajalae plecând în sfârşit. Ne-am repezit să deschidem uşa. Le-am văzut pe surori plecându-se în faţa domnişoarei Koriche, în semn de recunoştinţă. Nu era tocmai despărţirea la care ne-am fi aşteptat.

Ajalae era radioasă, iar cel de-al treilea ochi al meu îmi confirmă faptul că cele trei vizitatoare ale sale erau mult mai vesele, în comparaţie cu chipurile lor posomorâte şi rezervate la venire. Eram aşa de uşurată că se ajunsese la un rezultat pozitiv!

— Ce le-ai făcut? am întrebat-o, în vreme ce domnişoara Koriche ne invita pe amândoi în camera ei.

— Le-am spus adevărul, mă informă tânăra cu voie bună, nimic altceva. Daţi-mi un răgaz de câţiva ani şi voi reface vechea noastră doctrină, aşa cum a fost dintotdeauna.

— Să însemne oare că vrei să rămâi în Cairo, Ajalae?

Sperasem să ne ia în serios propunerea ca ea şi nepotul nostru să vină să trăiască la noi în Anglia. Ne ceru iertare din ochii ei mari, căprui.

— Aici sunt la mine acasă, ne explică ea.

Am ridicat o mână, în semn că-i înţelegeam motivele şi nu era obligată să-mi dea mie socoteală.

— Atunci vom rămâne şi noi până când vei naşte, am hotărât cu fermitate, făcând un semn afirmativ din cap când domnişoara Koriche încercă să protesteze.

— Nu, nu vă mai pot reţine departe de familia voastră, insistă ea.

— Şi tu faci parte din ea, îi spuse lordul Devere, iar sinceritatea lui aduse lacrimi în ochii tinerei femei. Crezi c-avem de gând să pierdem naşterea primului nostru nepot?

— Nici să nu te gândeşti! am întărit eu. Te putem ajuta să-ţi găseşti o locuinţă nouă aici.

— Chiar aşa, fu de acord soţul meu. Eu, unul, nu voi pleca din Cairo până când n-am să-mi văd nora şi nepotul fericiţi la casa lor.

Domnişoara Koriche se arătă copleşită. Era clar că nu se gândise ea atât de departe:

— Chiar nu sunt într-o asemenea situaţie financiară încât

să…

— Alocaţia nepotului nostru îţi va acoperi toate cheltuielile.

Afirmaţia lordului Devere o lăsă pe Ajalae fără cuvinte.

— Te-ai gândit deja la vreun nume? am întrebat-o, ca să rup tăcerea.

— Mă gândesc de ceva vreme, îşi regăsi glasul viitoarea mămică, iar ochii i se întoarseră spre soţul meu. Mi-ar plăcea să-l numesc Earnest.

Acesta era numele de botez al soţului meu, iar propunerea chiar îl luă prin surprindere:

— După mine, Ajalae?

Era limpede că-l mişca ideea. Ea făcu din cap semn că da:

— Eşti singurul bărbat în care am avut vreodată încredere, lord Devere.

Sentimentele o copleşiră în urma acelei mărturisiri, iar lacrimile îi străluciră în ochi:

— Mi-ai promis, de mai multe ori, că vei avea grijă de mine şi te-ai ţinut de cuvânt. Vreau ca fiul meu să-ţi semene.

Pe când lordul meu o îmbrăţişa pe tânără, lacrimile începură să-mi curgă pe obraji. Eram atât de mişcată de motivele pentru care alesese acel nume, fiindcă de douăzeci de ani, de când eram căsătoriţi, dragul meu Devere îmi salvase neîndoielnic viaţa nu doar o dată.

— Şi tu mi-ai sărit în ajutor de câteva ori, îi aminti lordul Devere domnişoarei Koriche, nedorind să fie singurul erou al păţaniilor lor.

Era evident că între ei doi se formase o legătură foarte strânsă în decursul peripeţiilor lor, ceea ce mă bucura, pentru că Ajalae se simţea astfel şi mai integrată în familia noastră.

— Ce mai echipă! îşi trase ea nasul. Apoi surâse şi-l eliberă pe soţul meu din îmbrăţişarea ei, ca să-l ia de ambele mâini: Până şi Taylor a avut clipele lui de eroism, încheie ea, cu tristeţe.

Ne pieriră la toţi zâmbetele de pe chip, iar domnişoara Koriche se duse să se aşeze pe un scaun de la măsuţa pe care o folosea ca pupitru de scris.

— Sunt convinsă că domnul Taylor nu şi-a înfruntat şi depăşit fobia lui de-o viaţă fără vreun motiv întemeiat, am început, încercând să aduc alinare în acea chestiune.

Simţeam că Taylor constituia şi el un motiv pentru care

domnişoara Koriche opta să rămână în Cairo. Dacă amicul nostru rămăsese în viaţă după cădere, reuşise să doboare fiara şi îşi găsise drumul printre labirinturile exterioare ale lumii subpământene, cel mai probabil urma să iasă la suprafaţă în acest oraş, la fel ca noi.

— Taylor va supravieţui, putem fi siguri, încuviinţă soţul meu.

— Contribuţia lui la căutarea adevărului va da roade frumoase, am eu grijă de asta! grăi Ajalae, ridicând pana de scris, înmuind-o în cerneală şi continuându-şi transcrierea.

Până la naşterea tânărului Earnest, domnişoara Koriche schimbă faţa şi mentalitatea ordinului său religios, scrise trei volume de genetică sufletească şi zugrăvi toate cele douăsprezece coduri ale timpului. Era hotărâtă să aştearnă pe hârtie măcar atât din întreaga doctrină, înainte s-o apuce durerile facerii, în eventualitatea că naşterea copilului nu ar fi decurs prea bine pentru ea. Prezenţa mea şi a soţului meu a constituit o adevărată alinare: dacă se întâmpla ce era mai rău, micuţul Earnest ar fi fost bine îngrijit.

A fost cum nu se poate mai nimerit că viitoarea mămică a fost atât de conştiincioasă, pentru că Earnest ne luă pe toţi prin surprindere, hotărându-se să vină pe lume cu o lună mai devreme. Tânăra mamă se temu pe bună dreptate pentru viaţa copilului, întrucât pruncilor născuţi atât de prematur rareori li se întâmpla să aibă zile. Cu toate acestea, micuţul nu ne lăsă să ne facem griji pentru el prea multă vreme. Se născu după numai câteva ore de chinuri, avea o greutate normală de peste trei kilograme şi jumătate, ţipa, lovea cu mânuţele şi picioruşele în aer, semn că era perfect sănătos.

— Este un miracol, ne spuse Ajalae, izbucnind în lacrimi la vederea bebeluşului ei cu cârlionţi negri, piele albă şi ochişori albaştri.

Deodată, mi-am dat seama că domnişoara Koriche nu era istovită doar în urma naşterii. M-am uitat la lordul Devere.

— Eşti sleită de puteri, draga mea, îi zise el. Te lăsăm să te odihneşti.

— Ba nu, strigă ea, vă rog nu plecaţi. Nu pot să trec prin asta singură, acum că ştiu sigur.

Soţul meu ştiu pe dată la ce se gândea Ajalae: naşterea

prematură îi stârnise anumite suspiciuni.

— Copilul este al lui Taylor, nu-i aşa? grăi el.

Am rămas cu gura căscată atunci când domnişoara Koriche ne confirmă cu un semn din cap.

— Te-a violat? încercă lordul Devere să-i uşureze povara din suflet.

Ea clătină din cap în semn că nu:

— La început, i-am respins atenţiile, este adevărat. Dar nu pot nega c-a început să mă atragă, în ciuda faptului că nu el era alesul meu… Aşa încât nu pot spune că n-am şi eu o vină. Nu s-a întâmplat decât o singură dată şi, când l-am cunoscut pe Levi, mi-am blestemat impetuoasa abatere de moment cu Taylor, pentru că mă îndrăgostisem cu adevărat de fiul vostru. Când am descoperit că sunt însărcinată, mi-am dorit atât de mult să fie al lui Levi, conceput în dragoste şi tandreţe, nu într-o clipă de destrăbălare fără minte.

M-am aşezat la căpătâiul ei. Am lăsat-o să plângă pe umărul meu, în vreme ce soţul meu îl lua în braţe pe gălăgiosul nou-născut.

— Am de gând să mă mândresc cu nepotul meu, ne spuse el încântat.

Domnişoara Koriche îşi ridică ochii umflaţi de lacrimi spre lordul Devere:

— Nu m-aţi înţeles?

— Am de gând să adopt copilul ăsta cu acte în regulă, o consolă soţul meu, alungându-i grijile. Aşadar, am tot dreptul să spun că-i nepotul meu.

— Nu vă oblig să vă onoraţi înţelegerea la care am ajuns în privinţa finanţelor, insistă domnişoara Koriche. Iată de ce mi-am mărturisit ruşinoasa faptă. Lord şi lady Suffolk, sunteţi cei mai buni oameni de pe pământ, iar acum că ştiu adevărul, nu mai pot căpăta de la voi prin vicleşug…

Lordul Devere o întrerupse şi puse capăt acestei dezbateri:

— Taylor, în ciuda păcatelor sale, mi-a fost un prieten drag. Nu doresc s-aud că familia lui trece prin greutăţi materiale, după sacrificiul său pentru salvarea noastră, a tuturora.

Într-adevăr, această schimbare de situaţie arunca o nouă lumină asupra actului altruist al lui Taylor pe podeţul din cavernă, pentru că bănuise, fără nicio îndoială, că îşi salva propriul copil din ghearele făpturii extraterestre. Iar eu am

priceput, cu încântare, că Levi nu-şi abandonase fiul, până la urmă.

Am surâs, în vreme ce simţeam iar mândrie pentru flăcăul meu. Ar fi trebuit să fiu mai înţeleaptă, să nu pun la îndoială motivele lui Levi, dat fiind că, evident, a avut infinit mai multă minte decât mine.

Lordul Devere şi cu mine am plecat câteva săptămâni mai târziu. Domnişoara Koriche a promis să ne trimită copiile tuturor paginilor scrise şi ilustrate de ea, iar eu am asigurat-o că scrisorile ei pe adresa noastră vor fi întotdeauna bine-venite.

Am ales drumul îndelungat pe mare care ne duse prin multe insule, până-n Franţa. La sosirea noastră în portul Marsiliei, lordul meu auzi povestindu-se despre o şatră de ţigani care îşi aşezaseră tabăra la marginea oraşului. Bulibaşa lor urma să se însoare chiar în noaptea aceea. Să fie şatra lui Choron? Să fi reuşit Raineath să fure inima lui Cingar? Amândoi nu ne-am putut înfrâna curiozitatea. Am închiriat o trăsură şi ne-am dus să vedem despre ce era vorba.

Am fost atât de fericită că acţionasem spontan, pentru că, într-adevăr, era şatra Choron cea pe care o găsirăm aşezată pe unul dintre terenurile lor preferate, cu vedere la mare. Mulţi prieteni vechi din rândul ei ne făcură o primire călduroasă, dar mai ales Cingar, care încremeni, apoi sări în sus de bucurie când ne văzu teferi şi nevătămaţi.

— Mi-am blestemat zilele de când v-am lăsat să vă pierdeţi în acea peşteră din Mamre, ne mărturisi el.

— Dar este evident c-ai luat cea mai înţeleaptă hotărâre, sublinie lordul Devere. Am auzit că te-nsori în seara asta.

Cingar aproape se înecă, apoi pufni în râs:

— Nu eu mă însor în noaptea asta, ci fiul meu, care s-a aflat la cârma şatrei mele în lipsa mea. Desigur, doar nu mă credeţi în stare să-i sucesc minţile tinerei pe care mi-aţi lăsat-o în grijă? grăi el, arătându-se atât jignit, cât şi flatat de presupunerile noastre.

Biata Raineath! Se pare că Cingar tot nu-şi dădea seama de iubirea ei pentru el. Poate că n-avea să mai găsească niciodată în el puterea de a iubi. Ştiam că orice ar fi fost să i se întâmple scumpului meu Devere, nu mi-aş fi putut închipui c-am să mai

găsesc pe lumea aceasta pe cineva care să-mi fie pe potrivă într-o asemenea măsură.

— Cine are norocul să-i fie mireasă? l-am întrebat. Este o căsătorie aranjată, ca-ntre tine şi Jessenia?

— Este Raineath! ne anunţă el, ca şi cum ar fi trebuit să fi ghicit deja. Din clipa în care s-au cunoscut, *bang,* s-au îndrăgostit unul de altul la prima vedere. Ciudat cum îşi ţese Doamna Destin iţele, nu-i aşa?

Ceea ce părea să explice de ce Chiara mi-l trimisese pe nepotul ei în primul rând, aşa încât s-o putem salva pe viitoarea lui noră din haremul şahului Persiei. Mi s-a părut curios, totuşi, că Cingar s-a referit la destin ca la o femeie. L-am iscodit în privinţa aceasta.

— Numai o femeie ar putea calcula cu atâta clarviziune ceea ce va urma, mă lămuri ţiganul. Acum soarta-i bărbat, continuă el, nu-şi face niciun fel de planuri, preferă să vadă ce-i va aduce ziua de mâine.

Atât lordul Devere, cât şi eu însămi ne-am distrat pe socoteala argumentului său. Fireşte, am fost amândoi invitaţi la nuntă. Ne-am arătat încântaţi să ne mai prelungim şederea ca să putem participa la acel eveniment. Clipe cu adevărat vesele au fost puţine şi rare în decursul călătoriei noastre, aşadar un moment de sărbătoare, în care să uităm de toate problemele lumilor dinăuntru şi dinafară, fu un dar neaşteptat pentru noi.

Lăsând în urma noastră veselia nunţii, ne-am întors acasă, ca să le dăm de veste fraţilor iubitori ai lui Levi că n-aveau să-l mai vadă niciodată, veste pe care nici eu, nici lordul Devere nu ne prea grăbeam s-o împărtăşim. Totuşi, înainte de a ne regăsi vechea noastră viaţă de familie din Anglia, mai aveam ceva de rezolvat în privinţa periplului nostru persan. Trebuia să-i cerem socoteală lordului Malory.

Era o noapte neagră şi neospitalieră, în care ploua cu găleata, când am pus piciorul în Londra. Luând o trăsură, ne-am dus întins la reşedinţa privată a lui Malory. Nu l-am invidiat pe vizitiu, când l-am văzut în bătaia vântului şi a ploii. Neţinând cont de ora târzie, total nepotrivită unei vizite, lordul Devere şi cu mine am cerut ca Marele Maestru să ne primească pe dată.

— Mă tem că nu se poate, ne zise unul dintre subalternii lui Malory, care ne conduse în biblioteca personală, unde ne

primea, de obicei, Marele Maestru.

— Tocmai am străbătut jumătate de glob pentru lordul Malory, și am pierdut pe cineva din familie şi un prieten drag pe parcursul călătoriei noastre.

Lordul meu îşi arătă enervarea:

— Dacă Malory nu va binevoi să ne vadă acum, atunci vom duce cu noi în mormânt descoperirile, iar programul secret al Ordinului Sangrealului poate să se ducă şi dracului!

— Vă rog să aşteptaţi aici. Voi transmite mesajul dumneavoastră.

Tânărul cavaler se retrase cât ai clipi din ochi. Am rămas să aşteptăm minute în şir. Osteniţi după drum, tocmai ne gândeam să plecăm, când uşa se deschise şi intră singurul membru al frăţiei pe care-l respectam cu adevărat.

— Dragul meu lord Derby, ce surpriză minunată!

Lordul Devere îi scutura mâna deja, înainte ca eu să-mi regăsesc cuvintele. Lordul Cavandish, contele de Derby, era tatăl celei mai bune prietene ale mele, lady Susan Devere. Era, totodată, nepotul bunei mele tutoare, lady Charlotte. Mă adoptase practic, după ce-mi folosisem harurile parapsihologice la vârsta de opt ani ca să-i salvez familia de la distrugere.

Lordul Cavandish îşi îndreptă atenţia către mine:

— Lady Suffolk, ţie-ţi şade întotdeauna bine cu drumul, ce minunat arăţi!

Îmi luă amândouă mâinile într-ale lui şi le sărută.

— Dar ce faci aici la ora asta târzie, lord Derby? l-am întrebat.

Contele era un om de familie. Nu-şi făcuse deloc un renume din a-şi irosi nopţile prin cluburi.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa, draga mea? surâse larg, căci nici nu se aşteptase la altceva din partea mea. Am fost chemat aici la ora asta scandaloasă ca să pun ordine în hârtiile răposatului Mare Maestru al ordinului nostru.

Mi se puse un nod în gât şi pentru o secundă am simţit că mă sufoc.

— Lordul Malory e mort?

Devere fu doborât de durere, pentru că-l ştia pe bătrân de vreo treizeci de ani.

— Cum s-a întâmplat? l-am întrebat. Când?

— Am sosit şi eu cu puţin înainte de venirea voastră.

Doctorul îmi spune că Malory a murit cu numai câteva ore înainte să fie găsit.

Contele ne invită să luăm din nou loc, iar eu m-am lăsat într-un fotoliu.

— Cât despre cauza morţii lordului Malory, este învăluită în mister. Doctorul bănuieşte c-ar fi vorba de…

— Apoplexie, l-am întrerupt, foarte convinsă.

Lordul Cavandish îmi făcu un semn aprobator din cap, ştiind că n-o să-mi placă acel verdict. Decesul dragului meu Hereford fusese pus pe seama aceleiaşi maladii acum douăzeci de ani, iar eu nu luasem niciodată în serios acel diagnostic. Mă cuprinse o frică groaznică, încât o nouă bănuială de crimă începu să prindă contur în mintea mea. Să fi fost întoarcerea noastră la Londra exact în clipa morţii lordului Malory doar o tristă coincidenţă? *Nu există accidente,* mi-am adus aminte. Am sărit în picioare:

— Trebuie să văd cadavrul!

Lordul Devere se ridică şi el. Ştia că bănuiam o mârşăvie. Momentul era prea bine ales. Evident că lordul Cavandish găsea cererea mea necuvenită, dar mă cunoştea prea bine, aşa încât nu se îndoi c-aveam motive întemeiate. Se încruntă, ca să arate cât de uluit era de solicitarea mea, dar, cu toate acestea, sculându-se în picioare, ne conduse în locul în care Malory îşi dormea somnul de veci.

Câţiva bărbaţi cu feţe grave stăteau în picioare în faţa uşii salonului personal al lordului Malory. Toţi se arătară nedumeriţi la vederea unei femei care venea însoţită pentru a arunca un ochi asupra rămăşiţelor pământeşti ale Marelui lor Maestru, a cărui viaţă se curmase atât de neaşteptat.

Scena care mă aştepta înăuntrul camerei lordului era o copie fidelă a celei de la moartea lui Hamilton. Malory zăcea aplecat peste masa lui de scris, cu braţele întinse de o parte şi de alta a capului, cu un pahar de vin vărsat lângă el.

— Bănuieşti c-ar fi vorba iar de otrăvire? mă iscodi soţul meu în şoaptă.

Am clătinat din cap în semn că nu. Ofiţerul de poliţie însărcinat cu ancheta se apropie ca să protesteze împotriva prezenţei noastre acolo.

— Unde vă treziţi? se răsti el. Nu vreau să vă atingeţi de nimic.

Se pare că soarta era într-adevăr de sex masculin, pentru că a vrut să întâlnesc acelaşi bărbat căruia i se ordonase să ancheteze decesul lordului Hamilton.

— Sergent Fletcher! l-am salutat zâmbind.

Îi luă o clipă să mă recunoască, dar am fost flatată când a reuşit.

— Domnişoară Granville! rosti el. Deseori m-am întrebat dacă drumurile noastre se vor întâlni din nou.

— Aveţi o memorie extraordinară, am constatat eu.

— Numai pentru oameni extraordinari, mă complimentă, la rândul lui, sergentul. Aveţi vreun interes legat de domnul ăsta, doamna mea?

— Aveam o relaţie de afaceri cu lordul Malory, l-am lămurit, întorcându-mi iar ochii la scena decesului.

— Afaceri de ce natură?

— Aveam în comun o pasiune pentru arheologie, i-am explicat.

Cu acel prilej, am dat o raită în jurul corpului neînsufleţit al lordului Malory, pentru a discerne tot ce-mi trebuia, înainte să observe cineva şi să mă poată opri.

— Lordul şi lady Suffolk au sosit chiar acum dintr-o misiune în Persia, îl lămuri contele de Derby pe sergent, oferindu-mi în acelaşi timp un alibi fără echivoc. Misiunea lor a fost comandată şi finanţată de lordul Malory.

Îmi ardea stomacul la gândul că bănuiala mea se putea adeveri. Când am zărit punctul sângeriu de la baza gâtului lordului, m-am străduit din greu să-mi ţin firea. Prefăcându-mă interesată de ce anume citea lordul Malory când l-a găsit moartea, m-am uitat mai îndeaproape la mica rană. Putea fi pusă pe seama unei muşcături infecţioase de insectă, dar amintirea acului de la dispozitivul de secare a sufletului, prins de încheietura mâinii lui Taejax, mă duse cu gândul la o altă cauză.

Am remarcat cum capul lordului Malory fusese împins pe suprafaţa pupitrului, pentru a expune vederii ceafa. Draconianul şi-ar fi înfipt acul de la încheietură direct prin cavitatea de la baza gâtului, făcându-şi victima să paralizeze. Zona ţintă era cea a glandei pineale din centrul creierului, unde a fost administrată supradoza de substanţe EMRO. Excesul de secreţie pineală vitală produsă pentru a combate soluţia

paralizantă ar fi fost atunci extrasă pe loc şi injectată în atacatorul reptilian, oferindu-i un plus de vitalitate.

Viziunea pe care am avut-o în privinţa acestor lichide pineale în combinaţie cu un proces de secare a sufletului era atât de vie în mintea mea, încât semăna mai mult cu o amintire decât cu un produs al imaginaţiei mele.

— Aveţi vreo revelaţie supranaturală să ne oferiţi, lady Suffolk? mă întrebă sergentul Fletcher, dându-mi de înţeles că mă ştia drept un medium notoriu.

— Nu, i-am răspuns vag, îngreţoşată de imaginile pe care mi le ofereau propriile teoretizări din sinea mea.

Nu voiam să cred că Malory fusese asasinat pentru a ne împiedica pe mine şi pe lordul Devere să discutăm despre descoperirile noastre din Persia cu el, sau să-i punem vreo întrebare legată de adevăratele motive ale misiunii noastre. Pentru că, dacă Marele Maestru ar fi fost omorât în felul bănuit de mine, nu numai că trecuse prin agonia unei morţi dureroase, dar sufletul îi fusese fragmentat şi aruncat în apele uitării în tot acest răstimp.

M-am clătinat pe picioare, copleşită de acel gând, iar soţul meu se grăbi să mă ţină:

— Doamnă Devere, te simţi rău?

— Mă tem că evenimentele de astăzi m-au sleit de puteri, i-am răspuns, oferind o scuză pentru ameţeala mea. M-am întors spre sergentul Fletcher: Nu vă pot fi de niciun ajutor în cazul ăsta, i-am zis.

Era adevărat, concluziile la care ajunsesem erau imposibil de dovedit ori măcar de explicat.

— Mai bine mergeţi pe mâna doctorului, am adăugat.

Celor prezenţi nu le venea să-şi creadă urechilor.

— Nu vă stă-n fire, lady Suffolk! spuse Fletcher, care se aşteptase la o dispută de idei.

Eu am ridicat din umeri:

— Vă aduceţi aminte de filosofia mea în asemenea cazuri, nu-i aşa, sergent Fletcher?

Ajunsesem să-l insult cu vederile mele la prima noastră întâlnire. Sergentul ridică o sprânceană, în vreme ce îmi făcea semn din cap că da:

— „Dacă nu aveţi un caz de crimă, atunci de ce mai căutaţi suspecţi?”, mă cită el. Vreau să ştiţi că mă gândesc să-mi

schimb atitudinea.

— Aveţi binecuvântarea mea, sergent Fletcher, i-am zis.

Era chiar un om cumsecade.

— Vă vom lăsa să vă vedeţi nestingherit de ancheta dumneavoastră, am mai spus.

Lordul Devere şi cu mine, scuzându-ne faţă de toţi cei de faţă, părăsirăm încăperea. În trăsura noastră, răpăitul ploii deasupra acoperişului acoperea, din fericire, izbucnirea emoţională prin care-i împărtăşeam soţului meu toate temerile şi observaţiile mele. Odată ce i-am spus tot ce ştiam, am rămas amândoi în tăcere, cufundaţi în gânduri.

Să fi fost aceasta prima mişcare a lui Taejax în războiul său personal împotriva neamului nostru? Când îşi proferase ameninţările, bănuisem că avea deja misiunea de a urmări şi doborî toţi îngerii ascunşi în rândul omenirii, aşa încât pentru mine şi stirpea mea primejdia n-ar fi fost mai mare decât înainte. Nu mai eram atât de convinsă acum de lucrul acesta. Dar, după toate prin câte trecusem din pricina lordului Malory în trecut, n-aş fi putut spune că-mi fusese cel mai drag om de pe pământ. Poate că, până la urmă, decesul său n-avea nicio legătură cu ameninţările lui Taejax. Dar aveam certitudinea că cineva dorise ca noi să nu mai stăm de vorbă cu lordul Malory vreodată. Este posibil ca el însuşi să fi luat legătura cu războinicii-şopârle. Ferească sfântul să fi primit indicaţii de la ei!

M-am rezemat de braţul soţului meu, recunoscătoare că nu ne mai rămânea decât un drum scurt până acasă. Eram foarte nerăbdătoare să-i îmbrăţişez pe ceilalţi trei copii care-mi mai rămăseseră.

Copiii noştri dormeau duşi în paturile lor când lordul meu şi cu mine am ajuns acasă în noaptea aceea. Prin urmare, a trebuit să aşteptăm până a doua zi de dimineaţă ca să ne facem cunoscută prezenţa. Am fost, într-adevăr, foarte bine primiţi. Ne-am petrecut dimineaţa împărţind exoticele daruri strânse de noi în decursul călătoriei noastre de întoarcere. Între timp, ne-am pus la curent cu toate bârfele din Londra.

Rebecca, fiica noastră cea mai mare, împreună cu verişoarele ei, s-au apucat să strângă informaţii despre toţi tinerii lorzi

buni de însurătoare care ar fi putut primi permisiunea s-o curteze. Era clar că Thomas auzise destul de multe zvonuri mondene în lipsa noastră. Era mult mai nerăbdător să asculte relatarea peripeţiilor noastre. Fu Charlotte, totuşi, mezina noastră tăcută ca o zână, care deschise subiectul evitat atât de mine, cât şi de soţul meu.

— Am aflat de Levi, ne informă ea, uluindu-ne pe amândoi.

Rebecca îşi dădu ochii peste cap:

— Charlotte tot vine cu scorneli despre faptul că Levi ar fi acum un înger, ne lămuri ea. M-am străduit s-o fac să înceteze cu aiurelile astea, dar ştiţi că nu mă ascultă pe mine. Nu vrei să vorbeşti tu cu ea, mamă? E îngrozitor de jenant!

Mi-am concentrat atenţia asupra lui Charlotte:

— De unde ştii ce-a păţit Levi, scumpa mea?

— Zânele se împacă bine cu îngerii, mă lămuri ea, ca şi cum ar fi fost ceva elementar.

M-am uitat la lordul Devere, împietrit de uimire, la fel ca şi mine. Iată-ne bătând tot pământul în căutarea unor veşti despre Levi, dar se pare că cea mai bună şi mai de încredere sursă s-a găsit tot timpul acasă, în Anglia.

— Zânele îi cunosc pe toţi cei care trec prin planul lor de existenţă şi manifestare, adăugă mezinul Thomas, care, în mod evident, urmărise relatările lui Charlotte mai atent decât sora lor mai mare.

Charlotte făcu din cap semn că da, confirmând adevărul cuvintelor lui.

— Ai vorbit cu Levi? am întrebat-o.

Inima-mi sări din piept când Charlotte făcu un alt semn afirmativ din cap, continuând să-şi mănânce micul dejun.

— Mamă! strigă Rebecca, surprinsă de reacţia mea. Chiar trebuie să-i cauţi în coarne? N-ai putea să ne spui unde se găseşte-n realitate, ca să pui capăt tâmpeniilor lui Charlotte?

M-am uitat la soţul meu:

— Nu poţi să le zici tu Rebeccăi şi lui Thomas de hotărârea lui Levi? Te rog frumos! i-am cerut, apoi m-am întors către Charlotte: Vrei să vii puţin cu mine, scumpo? Trebuie să stăm un pic de vorbă!

— Era şi timpul, remarcă Rebecca, presupunând că, în sfârşit, aveam de gând s-o pedepsesc.

— Fireşte că da, mamă!

Charlotte se dădu jos de pe scaun, aruncându-i surorii sale o privire sfidătoare. După aceea, mă urmă în salonul de zi. Odată ce m-am văzut singură cu ea, am rugat-o pe fetiţă să-mi povestească întâlnirea ei cu primul meu născut. Ea refuză, clătinând din cap.

— De ce nu? am întrebat-o.

— Levi mi-a cerut să nu spun la nimenea!

Sinceritatea şi părerile de rău ce se întrezăreau în atitudinea ei erau adorabile.

— Dar sigur nu s-a referit la mama şi la tatăl tău, am implorat-o iar, convinsă că va face din mine confidenta ei.

— *Mai ales* ţie, adăugă ea, părând că voia să-şi ceară iertare, dar rămânând la fel de neînduplecată. Levi a zis că mai ai încă anumite lecţii de învăţat în ceea ce priveşte încrederea ta în capacităţile şi deciziile altora.

Mustrarea fiului meu pierdut, auzită prin gura fiicei mele aflată la vârsta pubertăţii, mă trezi. M-a durut faptul că nu m-am arătat demnă în ochii propriilor mei copii de imaginea ideală pe care mi-o făcusem despre mine însămi.

— Totuşi, continuă Charlotte pe un ton ceva mai vesel, mi-a zis să-ţi amintesc pentru ce v-aţi dus în Persia: să vă căutaţi rădăcinile. Dac-ai să dai dovadă de răbdarea necesară pentru a studia pe cât poţi tu mai profund, punând în practică ceea ce predici, atunci toate răspunsurile pe care le cauţi vor veni de la sine.

Fiica mea termină de vorbit, întărindu-şi cuvintele cu un semn afirmativ din cap şi făcându-mi cu ochiul, ceea ce-mi readuse zâmbetul pe faţă.

— E Levi în ordine, tu ce crezi?

Speram că măcar atât aveam voie să ştiu. Charlotte surâse larg, puţin surprinsă de curiozitatea mea. Neuitând că trebuia să fiu pusă la anumite încercări, ea-mi răspunse tot cu o întrebare:

— Dar tu ce crezi?

Trăgând adânc aer în piept, mi-am consultat instinctele. Ochii mi se umplură de lacrimi şi, copleşită de mândria şi de exaltarea simţite la primirea unui răspuns din subconştientul meu, am răspuns:

— Cred că, în felul său şăgalnic, s-a pornit să salveze planeta de un anumit blestem!

Chicotind, fiica mea îşi puse o mână pe umărul meu, ca să mă felicite:

— Doamne, mamă, cred c-ai mai multă pătrundere parapsihologică decât i s-a părut lui Levi.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu şi mă strânse tare.

— Ai să-l mai vezi iar?

Mi-era puţin ruşine că încercam s-o storc pe micuţă de informaţii, când ea îi promisese lui Levi că n-avea să-mi divulge nimic din întâlnirea lor, dar nu mă puteam abţine.

— În decursul acestei vieţi? mă întrebă ea.

I-am făcut din cap semn că da, încântată de felul în care-i mergea mintea. Îmi semăna atât de mult pe când eram de vârsta ei.

— Greu de spus! răspunse şi strâmbă din nas. Mai curând nu, din câte cred!

— Şi nu te-ntristează perspectiva asta?

Ea se încruntă la auzul acelei idei, găsind-o bizară:

— Ce fel de prietenă i-aş fi eu dacă m-aş întrista de succesul lui Levi în misiunea ce i-a fost hărăzită la venirea sa pe lume?

Am fost din nou pusă la locul meu, în vreme ce pricepeam că propriile-mi temeri de a nu suferi constituiau baza dorinţei mele de a afla unde-i Levi şi a-l ţine cu noi aici.

— Mă bucur foarte mult că nu-i o fiinţă fără suflet, ca nouăzeci și cinci la sută dintre oamenii care trăiesc astăzi, continuă Charlotte.

Iată un alt temei foarte bun.

— Te simţi mai bine acum, mamă?

I-am făcut din cap semn că da, cu un surâs mult mai luminos decât în ultimele zile:

— Mult mai bine, mulţumesc, draga mea!

— Mă tem că Rebecca nu se va împăca la fel de bine cu opţiunea lui Levi ca noi două, constată copila. Ea încă se mai lasă condusă de eul ei. Mă tem că astfel îl va plânge de-a pururi pe fratele nostru mai mare, păstrând în sufletul ei supărarea pentru faptul c-a plecat fără să-şi ia rămas-bun.

— Dar noi nu vom face aşa, am venit eu în sprijinul înţeleptei hotărâri a lui Charlotte, făcând ordine în propria mea conştiinţă în tot acest timp.

Aveam să-mi fac temele. *Aveam* să cercetez şi să duc la îndeplinire tot ceea ce-mi fusese sortit în viaţa mea pe Pământ.

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Întorcând pagina, am descoperit că următoarea porţiune din jurnalul persan al lui Ashlee începea zece ani mai târziu. Acea secţiune era intitulată „În căutarea tărâmului Amenti”.

Doream atât de mult să mă las pradă îmbierilor odihnitoare ale pernei, deşi ochii şi mintea tânjeau să citească mai departe. Citeam, însă, de nouă ore până în acest moment, cu mici întreruperi în care mă repezeam la baie sau la bucătărie, iar ispita de a mă lansa într-o nouă mare aventură, despre care eram sigură c-aveam s-o sorb dintr-o singură lectură, era mai puternică decât putea suporta bietul meu trup vlăguit.

Mi-am pus un semn de carte în volumul greu, l-am dat deoparte, am stins lampa. M-am cuibărit în aşternuturi. M-am cufundat într-un somn odihnitor.

Umblu prin casă. M-am ridicat din locul meu de odihnă şi mă îndrept spre bibliotecă. Nici nu mă obosesc să aprind vreo lumină, pot să văd perfect în întuneric. Când am intrat în cameră, m-am apropiat de tabloul de pe peretele din celălalt capăt, singura porţiune din perete, în afară de fereastră, care nu este acoperită cu rafturi de cărţi. Mă întind, apuc de rama lui şi trag. Pecetea magnetică cedează uşor, fără zgomot, iar tabloul se deschide în afară, ţinut de balamale. Înăuntru este un seif. Zăvorul lui se deschide printr-un mecanism de identificare a amprentei digitale. Nu-i un obstacol pentru mine, fiindcă sunt în stare să intru în forma oricărei fiinţe pe care o ating. Mâna mi se preface în cea a mamei, iar eu îmi apăs degetele pe perniţa moale şi gelatinoasă a dispozitivului. Uşiţa de la seif se deschide. Înăuntru se află un jurnal mai gros decât oricare altul de pe rafturi. Îmi bag mâna înăuntru. Plină de respect, scot cartea ca să admir marea comoară. Este Cartea Codurilor, *scrisă de Ajalae Koriche şi colaţionată de Ashlee Granville-Devere în beneficiul urmaşelor ei. N-am nevoie să citesc textul, tot ce trebuie să fac este să mă concentrez asupra codurilor în imagini. Eu dăinuiesc dinainte de epoca în care întreaga doctrină a fost răstălmăcită. Ştiu exact ce trebuie făcut. Aplecându-mă asupra codului Ec-ka-sha, încep incantaţia. Voi activa, în decursul unei singure nopţi, câte coduri de timp descifrate nu vor pune în primejdie acest vas de*

sânge şi de carne.

Când m-am trezit, m-am simţit de parcă aş fi coborât plutind dintr-un nor, încălzindu-mă în primele raze ale soarelui de dimineaţă. Nu-mi mai puteam aminti nimic din ce-am visat, dar cu siguranţă mă făcea să mă simt mult mai bine decât cu o zi în urmă. M-am uitat la jurnalul de lângă mine. Am fost foarte tentată să-l deschid şi să-mi continui lectura, dar stomăcelul meu chiorăi în semn de protest.

— Să mănânc ceva mai întâi, am spus, dându-i stomacului o pălmuţă, pe când mă sculam din pat.

Îmi turnam nişte cereale într-un bol, când mama veni ca vântul prin bucătărie, să-mi spună că pleca la o întâlnire cu editorii săi.

— Editorii *tăi?* m-am mirat.

Mama făcu o grimasă, apoi încuviinţă din cap.

— Cred c-a venit clipa să dau publicităţii toate aceste relatări. Nu ţi-am mai spus până acum, dar chiar s-a prezis că eu voi fi cea care va publica istoria genealogică a liniei noastre de sânge în viitor.

— Chiar aşa?

Previziunea aceea îmi stârni curiozitatea:

— Cine ţi-a spus şi când ai aflat?

— Un bătrân pe care l-am cunoscut la Giseh, cam tot pe atunci când am aflat că sunt însărcinată cu tine.

Amintirea acelei clipe îi smulse un zâmbet.

— A făcut şi previziuni în legătură cu mine?

— Sigur că da, mă tachină ea surâzătoare.

— Ce ţi-a zis de mine?

— Că vei avea o voce foarte muzicală.

Mama mă sărută pe frunte, apoi trecu pe lângă mine ca un fulger, ca să-şi ia geanta şi cheile de pe masă.

— Şi după ce te-am auzit cântând azi-noapte în camera de lucru, trebuie să recunosc că prezicerea s-a adeverit.

Îmi mai trimise o bezea, îmi făcu semn de rămas-bun cu mâna şi se repezi pe uşă afară, lăsându-mă mască. Eu să cânt? Ideea mă făcu să-mi aduc aminte de crâmpeie din visul meu… Încercam să descui ceva.

— Să descui…, am bodogănit eu, seiful!

Într-o zecime de secundă eram în camera de lucru. Chiar

credeam în mod serios că exista un seif ascuns aici de care nu ştiusem niciodată? Nu chiar. Simţeam nevoia, doar, să-mi dovedesc mie însămi că nu-mi aminteam decât de o năzărire născută dintr-un vis. Dar memoria mea era precisă: tabloul din perete se dădu deoparte, scoţând la vedere chiar seiful din vis.

— Oh… zeiţă!

Aşa de mult doream să-l descui, ca să văd cu ochii mei *Cartea Codurilor* dinăuntrul lui, dar când mi-am aşezat vârful degetelor pe perniţa mecanismului, ele nu se mai transformară în degetele mamei, aşa cum se petrecuseră lucrurile în visul meu. Seiful rămase zăvorât. Am fost destul de dezamăgită.

M-am aşezat să caut o soluţie. De ce nu-mi pomeniseră niciodată părinţii mei despre acest text nemaipomenit? Poate că aşteptaseră ca eu să citesc mai întâi jurnalul persan ca introducere la divinul cod genetic? Să se găsească, într-adevăr, secretele anticilor ascunse în camera noastră de lucru?

Niciunul dintre părinţii mei nu era acum acasă. Tata plecase mai devreme la universitate, ca de obicei, iar mama se afla la întâlnirea ei cu editorii, aşadar nu-i puteam trage de limbă în privinţa aceasta. În orice caz, cum să explic faptul că ştiu de existenţa seifului, fără să le destăinui nimic despre alter egoul meu extraterestru, cu care corespondez?

Jurnalul meu! Gândul mă întoarse în zbor în camera mea. Cu două nopţi în urmă, Kali îmi lăsase un mesaj criptic în paginile lui. Să fi fost la fel de prolifică şi ieri-noapte? Am deschis jurnalul. Următoarea pagină din el ar fi trebuit să fie goală. Dar nu era deloc aşa. Nu mai aveam nevoie de traducere de această dată. Alter egoul meu pare să fi învăţat limba engleză peste noapte, iar acum o scria fluent. Am început să citesc: *Umblu prin casă. M-am ridicat din locul meu de odihnă şi mă îndrept spre bibliotecă…*

Mi-am dat seama că era o descriere a visului de ieri-noapte. Doar că părea să indice faptul că nu visasem deloc, ci era o relatare a explorărilor alter egoului meu, în vreme ce propria mea conştiinţă dormea dusă.

Mă rog, cealaltă jumătate a mea găsise o cale să mă mâne într-un ritm tot mai rapid spre ceea ce dorea să obţină, mi-am zis în gând, încercând să-mi domolesc groaza din suflet. Aceste activări de care scrie ea nu-mi spuneau nimic, în afară de codul Ec-ka-sha, pomenit şi de Ashlee în jurnalul ei.

Douăzeci de ani mai târziu! Fascinată, mi-am amintit cum începea ultima parte din jurnalul persan. Pot să pun pariu că Ashlee a studiat codurile din scoarţă în scoarţă în tot acest răstimp!

M-am aruncat în pat şi am luat jurnalul, gata să mă întorc la sfârşitul secolului al XIX-lea:

— Du-mă departe, stră-străbunico!

PARTEA A TREIA

ÎN CĂUTAREA TĂRÂMULUI AMENTI

REVELAŢIA 16
CULOARELE DIN AMENTI

DIN JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

„Culoarele din Amenti au rămas un mister pentru omenire timp de milenii dar, din câte înţeleg eu, ele sunt portaluri ale timpului. Aceste Culoare servesc ca un sistem de apărare în exterior pentru Sfera din Amenti, care ascunde amprenta divină a umanităţi, fiind ea însăşi un portal către universul dimensiunii superioare ce-l populam odată: Tara. Culoarele din Amenti permit trecerea între două locaţii spaţio-temporale de pe această planetă, şi fiece suflet care caută să se întoarcă prin Sfera din Amenti acasă pe Tara trebuie să treacă prin ele. Culoarele din Amenti sunt legate de cele şapte ere de evoluţie, în care se manifestă cele şapte rase originare ale omenirii, deşi nu toate rasele se manifestă pe planul fizic al conştiinţei. Fiecare suflet căzut din Tara este obligat să se încarneze în fiecare dintre aceste rase originare de mai multe ori, pentru a-şi reconfigura în întregime amprenta umană stricată, dat fiind că aceste Culoare din Amenti sunt protejate de un zăvor genetic, aşa încât dacă un suflet n-a reuşit să se desfăşoare prin fiecare dintre rasele originare, atunci corezonanţa cerută (sau frecvenţa genetică) ca să poată trece prin fiecare Culoar din Amenti nu va fi atinsă. Trecerea directă prin Amenti a rămas inaccesibilă pentru omenire încă dinainte de prăbuşirea Atlantidei, după una dintre nenumăratele tentative ale forţelor întunecate din acea eră istorică de a face abuz de Sfera din Amenti, destinând-o unor practici energetice periculoase. Sfera a fost scoasă de pe Pământ şi plasată în soarele central al sistemului Pleiadelor[47] până când va veni momentul în care Reţeaua Signet va putea fi reactivata, ca să se redea Terrei un grad satisfăcător de vibraţii, pentru ca ea să poală găzdui din nou Sfera din Amenti, ceea ce urmează să se întâmple în viitor,

---

[47] Grup de stele din constelaţia zodiacală a Taurului, la 400 ani-lumină distanţă de sistemul nostru solar. Conţine mai multe sute de stele şi o mare cantitate de nebulozităţi strălucitoare. Dintre aceste stele, şase sau şapte se pot distinge cu ochiul liber. Acestea au fost reprezentate în mitologia Greciei antice ca şapte surori, fiice ale titanului Atlas şi ale lui Pleione, pe numele lor: Alcyone, Maia, Electra, Merope, Taygete, Celaeno şi Sterope. Mai târziu, Zeus le-a preschimbat în stele.

acesta fiind anul 1865 de la naşterea lui Hristos.”

Am luat o pauză, oprindu-mă din copierea textelor domnişoarei Koriche, pe care le compilez într-un singur mare volum, spre a fi transmis mai departe urmaşilor mei. Am intitulat această traducere în engleză: *Cartea Codurilor.*

Aflasem cu mai multă vreme în urmă că Sfera din Amenti a fost blocată pentru a se preîntâmpina trecerea directă a sufletelor omeneşti de nenumărate veacuri, ceea ce mă făcea să mă întreb cum putea fiul meu, Levi, să obţină accesul prin culoarele acestei grandioase staţii de conectare la cosmos. Întregul ţel din spatele mutării Sferei a fost să se împiedice accesul prin Terra, dar dacă Statul Major din Amenti mai trebuia încă întregit, spiritele demiurgice şi protectorii din Amenti trebuie să fi clădit o intrare a membrilor în sistemul din Amenti – o uşă din spate intergalactică pe tărâmul cvadridimensional de pe planeta noastră.

Meditaţia îmi fu întreruptă de mezină, Charlotte, singurul dintre copiii noştri care încă mai locuia cu noi. Ea năvăli în bibliotecă într-o stare de panică:

— Mamă! Vino repede, e un domn la uşă care zice că tata a avut un accident!

Inima îmi sări din piept, bătând cu putere, în vreme ce fierbinţeala spaimei îşi croia drum prin pieptul meu, ridicându-mi-se în obraji.

— Cât de grav e?

Am alergat la fiica mea, luptându-mă să-mi păstrez calmul şi cumpătarea.

— Mamă, îmi luă ca mâinile în semn de sprijin, nu prea mai avem speranţe.

Vestea îmi înfipse un pumnal invizibil în miezul arzător din pieptul meu.

— Unde?

— Lângă ruinele Abaţiei, la Bury St Edmunds[48].

---

[48] Sau St Edmundsbury, burg şi unitate istorico-administrativă din Suffolk, în Anglia, la nord-vest de Ipswich, pe malurile râului Lark. În secolul al X-lea aici a fost construit un sanctuar pentru relicvele Sfântului Edmund, un rege al anglilor ucis de danezi în 869. De aici şi-a luat numele oraşul. Iar Canute cel Mare, rege ale Angliei şi al Danemarcei, a construit o abaţie benedictina pe locul sanctuarului Sfântului Edmund, în 1020.

— Nu-i prea departe de aici. Trăsura ne-ar lua însă prea mult timp ca s-o pregătim de drum. Aşadar, mergem călare.

— Caii sunt înşeuaţi chiar acum, în timp ce vorbim, mă informă Charlotte, ţinând pasul cu mine, în vreme ce mă grăbeam s-ajung la grajduri.

Nu mai călărisem niciodată un cal într-o asemenea viteză în cincizeci de ani de viaţă terestră, dar nici nu mai simţeam durerile trupului meu îmbătrânit. De fiecare dată când încercam să-mi închipui cum ar fi viaţa fără dragul meu Devere, lacrimile îmi tulburau vederea într-atât, încât nu mai reuşeam să desluşesc nimic în jur. Atunci eram obligată să mă ridic deasupra disperării vătămătoare. Ţăranul care-l găsise pe soţul meu mă avertizase să mă aştept la tot ce era mai rău. Fusese chemat un medic la locul accidentului, dar el se temea că nu prea mai era nimic de făcut pentru un om care fusese aruncat atât de brutal de pe spinarea calului.

Soţul meu tocmai se întorcea dintr-o vizită la lordul Derby, o întâlnire oarecum misterioasă, întrucât pairul refuzase să-l lămurească pe Devere asupra subiectului pe care dorea să-l discute cu el. Ne duceam adesea în vizită la familia Cavandish, la reşedinţa lor de la ţară, din Derbyshire, un drum pe care-l făceam trecând prin Bury St Edmunds, de obicei cu trăsura. În cazul de faţă, totuşi, soţul meu insistase să meargă călare. Cum aveam un volum mare de note de transcris, m-am bucurat să rămân în Suffolk, în vreme ce Earnest se ducea neînsoţit la Derby. Să nu fi fost atât de absorbită în munca mea de copiere, s-ar fi putut evita accidentul? Dragostea ne păstrase tineri, în ciuda amarului de ani care au trecut peste noi, iar lordul Devere mai era încă un bărbat frumos şi voinic care, la fel ca mine, nu prea ştiuse ce-i boala în viaţa lui. Mereu ne-am crezut invincibili, supravieţuind vampirilor, mormintelor în care am fost îngropaţi de vii, bandiţilor, epidemiilor şi tranzitului interdimensional! Astăzi, totuşi, toate amăgirile noastre că am fi supraoameni ni se spulberaseră. Viaţa n-ar mai avea nici culoare, nici noimă, fără prezenţa plină de umor şi atât de vibrant spirituală a soţului meu. Am dat pinteni calului să zboare ca vântul.

În vreme ce ne apropiam de ruinele abaţiei, călăuza noastră se băgă în faţă, ca să ne arate drumul. L-am urmat în direcţia unuia dintre zidurile exterioare, unde un medic, un sergent de

poliţie şi mai mulţi localnici erau prinşi în conversaţie. Ne-am oprit caii lângă bidiviul soţului meu, care păştea liniştit. M-am uitat prin jur după dragostea vieţii mele, dar n-am fost în stare să-l găsesc. M-am uitat la călăuza mea, care părea la fel de nedumerită ca şi mine, pe când se îndrepta spre zidul de piatră pătat de sânge unde văzuse ultima oară trupul soţului meu.

— A fost luat de aici? m-am interesat, iar călăuza îmi transmise întrebarea medicului şi sergentului.

— Nu de noi!

Sergentul era nedumerit. Părea că-i este ruşine să se prezinte drept cel însărcinat cu ancheta de poliţie, când victima dispăruse:

— Acum un minut Înălţimea Sa mai era aici, iar în clipa următoare…

Omul îmi arătă cu un gest de neputinţă bătrânele ruine, peste care se lăsa de-acum umbra liniştită a înserării.

— Am fost destui în jurul lordului Suffolk în clipa dispariţiei sale, dar nimeni n-a văzut cu ochii lui cum şi de către cine a fost răpit. N-am observat pe nimeni dând târcoale, deşi o cercetare completă a întregii regiuni a început deja.

Şi arătă cu degetul diversele grupuri de bărbaţi din perimetrul locului faptei, care cercetau tufişurile.

— Mai respira soţul meu când s-a făcut nevăzut? l-am întrebat pe medic, căutând în disperare să mă agăţ de o speranţă cât de mică, gândindu-mă că, poate, diagnosticul comunicat mie să fi fost exagerat.

Expresia de pe chipul doctorului îmi alungă orice speranţă, înainte de a-mi răspunde.

— Îmi pare rău, lady Suffolk, dar rănile i-au curmat firul vieţii la scurtă vreme după ce am sosit eu la faţa locului.

Şocul îmi strânse în ghearele lui gâtul şi plămânii. M-am luptat să respir normal, temându-mă ca, de durere, să nu-mi explodeze organele interne dacă nu dădeam afară aerul. Mingea de foc, cu o energie ce-mi spulbera sufletul, arzându-mi chakra inimii, spori în putere, iar suferinţa îmi smulse un geamăt.

— Mamă! se sperie Charlotte şi mă cuprinse în braţe.

Întregul meu trup se resimţea în urma mersului călare, iar acum, când eram la pământ din punct de vedere emoţional, am căzut în genunchi.

— Mamă! strigă iar Charlotte, ghemuindu-se în faţa mea, la fel ca şi medicul, care-şi deschise trusa.

— Vă pot oferi ceva care să vă mai aline suferinţa, îmi zise el.

Din experienţele mele din copilărie într-un ospiciu, rămăsesem cu o aversiune groaznică faţă de analgezice.

— Nu există leac ştiut de om care să-mi aline durerea pierderii celui mai drag prieten de pe lume, am spus, refuzându-l.

Ştiam că dac-aveam să-mi amorţesc durerea, aceasta s-ar fi transformat în maladie. Aveam nevoie să fiu cu mintea trează dacă voiam să mai găsesc cadavrul lordului Devere. Eram conştientă că era foarte posibil ca în aceste locuri să acţioneze forţe supranaturale, dincolo de realitatea văzută de un mediocru poliţist de ţară, iar eu aveam o competenţă parapsihologică pe care puteam s-o pun la lucru.

Taejax nu-şi dusese niciodată la îndeplinire ameninţările în legătură cu mine şi cu neamul meu, dar draconienii sunt entităţi ce pot călători în timp, iar eu niciodată nu încetasem să mă aştept ca el să se ivească în orice clipă şi să se ţină de promisiune.

— Aţi avut ocazia să examinaţi trupul lordului Suflolk înainte ca acesta să dispară, doctore?

— Da, răspunse omul, şi dacă doriţi să ştiţi părerea mea de profesionist, cred că moartea a survenit în urma unor leziuni interne.

Cuţitul invizibil care părea să-mi fi rămas înfipt în piept se răsuci. Am tras adânc aer în piept de câteva ori, ca să-mi ţin firea:

— Aţi găsit cumva răni la ceafa soţului meu?

Doctorul se încruntă. Era evident că se ferea să se lanseze în speculaţii:

— Nu doresc să intru în prea multe detalii, doamna mea, însă rănile din zona aceea erau chiar grave.

Am făcut un semn afirmativ din cap. Era evident că micuţul semn roşu despre care doream să-l întreb pe doctor n-ar fi fost prea la vedere. Întorcându-mă spre fiica mea, am descoperit că nu mai era lângă mine. Charlotte cutreiera în grabă scena morţii tatălui ei. Apoi atenţia îi fu atrasă de zidurile în paragină ale abaţiei. Se îndreptă în direcţia lor.

Mi-a fost puţin cam greu să mă ridic în picioare, dar medicul

avu bunătatea să-mi dea o mână de ajutor.

— Ar trebui să vă odihniţi, mă sfătui el.

— Mă voi odihni când se va găsi trupul soţului meu.

M-am apropiat de zidul care-i pecetluise soarta iubitului meu. Mi-am înmuiat degetele în băltoaca de sânge din dreptul lui. N-o fi fost trupul său de faţă să-mi ofere răspunsuri, dar memoria lui genetică era conţinută în fiecare celulă, cât de mică, a corpului său fizic. *Care-i cauza marii tragedii ce s-a abătut asupra ta?* M-am concentrat să-i transmit această întrebare substanţei lipicioase de pe vârfurile degetelor mele.

O viziune puse stăpânire pe simţurile mele…

Soţul meu gonea spre casă din Derbyshire, îndreptându-se spre Suffolk, în grabă mare, ca să-mi împărtăşească noutăţile care-i împovărau peste măsură inima şi mintea. Lordul Derby, care mi-a fost ca un tată, într-o măsură mai mare decât propriul meu tată, răposase, iar soţul meu ştia că aveam să mă amărăsc foarte tare. Lordului meu îi fusese acordată o audienţă între patru ochi, la căpătâiul muribundului, iar fragmente de amintiri din întrevederea lor i se perindau prin minte în vreme ce gonea călare.

— Mă tem că Ashlee a noastră e-n primejdie, îl avertizase lordul Derby. A fost crescută într-un anumit scop.

— Ce scop, domnul meu? dori să ştie Devere.

— E purtătoarea codului genetic din care au ieşit îngerii şi diavolii. Ambele regnuri vor căuta s-o câştige de partea lor.

Lordul Devere se temuse că muribundul nu mai era în toate minţile.

— Ea ştie deja adevărul… Deţine confesiunea mamei sale în această privinţă, continuase lordul Derby. Spune-i lui lady Suffolk, din partea mea, că destinul n-o va părăsi. Trebuie să caute sfatul tatălui ei.

Efortul de a vorbi secătuise forţele muribundului, care închisese ochii, în vreme ce se lupta să mai respire.

— Dar lordul Granville a murit de mult, îi aminti soţul meu, nereuşind să priceapă ceva din povaţă. Îmi sugeraţi să organizăm o şedinţă de spiritism?

Lordul Derby negase, clătinând din cap, iritat că era mult prea slăbit pentru a se mai face înţeles.

— Thomas… nu… a fost…

Însă lordul Derby îşi dăduse ultima suflare. Lordul Devere se simţi trist şi frustrat de acele amintiri în timp ce ruinele de la Bury St Edmunds intrau în raza privirii sale. Îşi permise s-o ia pe scurtătură, printre dărâmăturile abaţiei, întrucât calul putea trece peste zidurile exterioare dărăpănate. Pe când armăsarul său zbura peste una dintre acele ruine de piatră, soţul meu se izbi de o barieră orizontală invizibilă care-l aruncă de pe cal în spate şi îi zvârli trupul în bolovanii ascuţiţi ai ruinelor. Impactul îi zdrobi oasele. Umărul său drept, piciorul stâng, spatele şi ceafa îi fură grav afectate. Îi luă o clipă să-şi dea seama că fusese prins într-o ambuscadă, iar atacatorii făcuseră cerc în jurul lui, jubilând. Soţul meu nu mai văzuse draconieni de mulţi ani şi se întrebase adesea dacă nu cumva visase asemenea făpturi. Mai visa şi acum?

— Îţi mai aminteşti când mi-ai arătat îndurare? rosti unul dintre cei patru reptilieni de faţă.

Earnest, ridicat în picioare de ceilalţi trei războinici, îl recunoscu imediat, cu părere de rău, pe cel care-i vorbea.

— Nu te-am uitat, Taejax, gemu el, încercând să-şi umple cu aer plămânii plini de sânge.

Îşi înclină capul ca să împiedice sângele să-i curgă de pe frunte în ochi.

— Voiam doar să mă asigur că ţi-ai dat seama ce greşeală ai putut să faci!

Comandantul escadronului de şopârle îşi strânse pumnul şi din falangele mănuşii sale electronice ieşiră patru cuţite cu tăişuri lungi, sclipitoare. Nu păreau să fie făcute din materie solidă.

— Lame eterice, îl lămuri Taejax, plimbându-le pe sub ochii soţului meu.

Devere îi aruncă jivinei un zâmbet larg. Aceasta era obişnuită să stârnească frica în victimele sale.

— Ai aşa de mulţi prieteni încât să-ţi poţi permite să iei viaţa unuia?

— Noi nu suntem prieteni, mormăi Taejax, enervat. Transmite-i asta nevestei tale din partea mea!

Şi războinicul îşi împlântă nepământenele cuţite în abdomenul soţului meu.

Arma de pe altă lume nu-l făcu să sângereze şi nici nu-i lăsă vreo rană fizică, dar organele interne se sfărâmară când

cuţitele se înfipseră în ele. Răul făcut fu foarte real, şocul înjunghierii începu să amorţească simţurile fizice ale lordului meu.

— Corpul fizic nu poate funcţiona fără dublul său eteric, îi spuse Taejax, în vreme ce-şi vâra cuţitele înapoi în mănuşa electronică. Apoi scoase acul pentru injectarea cu substanţe EMRO din modulul conectat în partea interioară a încheieturii mâinii drepte: Acum teme-te de mine, omule! Ia-ţi adio de la existenţă, aşa cum ai ştiut-o până acum!

Deodată, o rafală de vânt îl doborî pe Taejax la pământ. Bolovani începură să fie aruncaţi în el şi în camarazii lui de arme, iar Devere, eliberat, se prăbuşi pe jos şi începu să-şi îngrijească rănile.

— Sunt anu, mormăi unul dintre războinici.

Taejax mârâi şi cei patru draconieni dispărură. Lordul Devere se uită prin jur, căutându-şi din ochi salvatorii. Profilându-se în primele raze ale soarelui, un bărbat, apoi încă doi se apropiară. Pe când siluetele lor se iveau în lumina dimineţii, se materializară în făpturi înalte, cu păr blond.

— N-am ajuns prea târziu, grăi unul dintre ei. Sufletul îi este încă neatins.

— E un lucru bun, zise altul. Nu prea ne permitem să-l pierdem pe Sinclair în această etapă înaintată a jocului… iar esenţa lui Devere este extrem de necesară pentru fortificarea reţelei.

Soţul meu se stingea văzând cu ochii, dar nu-i plăcea să se vorbească despre el la trecut cât încă nu-i sunase ceasul.

— Mathu, să mă duc eu să-i duc soţiei sale vestea? se oferi cel de-al treilea, cerând voie superiorului său.

— Mă duc eu, îi răspunse Mathu, iar înfăţişarea lui de înger se preschimbă în cea lumească a unui ţăran, acelaşi care ne condusese pe mine şi pe Charlotte la locul accidentului preaiubitului meu lord.

Ieşind din transă, m-am uitat în jur, căutându-l cu privirea pe cel care ne însoţise, dar acesta dispăruse. M-am ridicat cu greu în picioare. Am început să caut cu frenezie singura fiinţă care ar fi putut şti unde fuseseră duse rămăşiţele pământeşti ale iubitului meu.

Pe când mă apropiam de ruinele clădirii principale a abaţiei,

unde se făcuse nevăzută fiica mea, am detectat o energie de înaltă frecvenţă emanată de acel loc. O intersecţie în reţea, am dedus în gând. Din propriile-mi investigaţii în reţeaua Pământului, am înţeles că locurile sacre de pe această planetă au fost ridicate de către antici în aşa fel încât să intre în linie unul cu celălalt. Pe întregul glob pământesc aceste lăcaşuri de cult marchează arterele reţelei de energie a Terrei. Multe dintre aceste poteci de energie se încrucişează în locurile străvechilor altare, însemnând punctele de trecere în dimensiunile pământene. Unele dintre aceste intrări, din câte se povesteşte, duc înspre dimensiuni mai înalte, altele inferioare, unele paralele cu Terra. Mai sunt unele care duc înspre portaluri spaţio-temporale şi interdimensionale, precum legendarele Culoare din Amenti. Punctele de intersectare din reţea s-au încărcat cu energic negativă sau pozitivă, potrivit istoriei fiecăruia. Este nevoie de o înzestrare paranormală ca să ghiceşti care tabără este în clipa de faţă la controlul intersecţiei în decursul războiului intertemporal.

Gradul înalt de vibraţie al acestui loc provocă întregii mele structuri atomice o stare de frenezie fremătătoare, de unde am avut certitudinea că punctul de încrucişare era încărcat pozitiv. Să fi fost acel spaţiu încărcat cu sarcini negative, fiinţa mea s-ar fi simţit trasă în jos de o frecvenţă atomică inferioară.

În timp ce treceam pragul boltit, săpat în piatră, intrând în corpul central al abaţiei în paragină, am zărit-o pe Charlotte, angajată într-o dispută aprigă cu cel care ne însoţise.

— Ştiu cine eşti, Mathu! i-am strigat. Ştii prea bine unde a fost dus corpul neînsufleţit al soţului meu.

Ţăranul îşi întoarse privirile spre mine:

— Atunci mai trebuie să ştiţi şi de ce a fost luat trupul lui.

— N-ai putut să mai aştepţi puţin, cât să-mi iau şi eu adio de la el?

— Tocmai îi explicam domnişoarei Charlotte c-am aşteptat cât am putut.

Pledoaria lui Mathu nu-mi alină deloc durerea, deşi fiica mea părea să se resemneze la auzul spuselor lui.

— Te implor, du-mă la dragul meu lord Devere, pe jumătate l-am rugat, pe jumătate i-am poruncit.

— Vasul lui de carne şi de sânge este golit de esenţă omenească. Nu vă va mai putea oferi nicio consolare, mă

lămuri Mathu calm, dar sufletul său vă aşteaptă în Amenti.

Iată picătura care umplu paharul răbdării mele în privinţa străvechilor doctrine, taine şi mituri. Durerea mi se preschimbă în mânie:

— Am obosit să tot primesc promisiuni criptice.

— Vă înţeleg supărarea, suferinţa şi faptul că aveţi toate motivele să fiţi aşa, mă avertiză făptura deghizată. Dar dac-o veţi lua pe acel drum, cu siguranţă vă veţi trezi în solda asasinului soţului dumneavoastră, ceea ce nu va contribui la salvarea nimănui dintre cei implicaţi.

Avea dreptate. Am tras adânc aer în piept de câteva ori, ca să mă liniştesc şi să redau limpezime gândirii mele.

— Cine-i Sinclair şi de ce-ar avea de-a face sufletul bărbatului meu cu el? l-am întrebat.

Fiica mea rămase mută de uimire la auzul întrebării mele, dar chipul lui Mathu fu luminat de un zâmbet larg în faţa acuităţii percepţiilor mele.

— Este încarnarea din alte vremi a soţului dumneavoastră. Joacă un rol foarte important în plan, îmi răspunse. Dacă sufletul lordului Devere ar fi fost risipit în uitare, atunci am fi pierdut prea devreme ajutorul lui Sinclair.

— Sinclair a trăit în trecut? l-am iscodit.

— Timpul e simultan, postulă el.

— Dar soţul meu nu-i aşa de important pentru „plan” încât să merite efortul de a-i salva viaţa?

Mă întrebam de ce, dacă spiriduşii puteau călători în timp, n-au ajuns mai devreme ca să salveze nu numai sufletul lui Devere.

— Sosise ceasul predestinat soţului dumneavoastră, mă lămuri Mathu, sensibil la durerea mea. Ar fi murit, indiferent dac-ar fi fost atacat sau nu. Dar când am aflat că era ţinta măsurilor de exterminare ale draconienilor, am sărit să-i salvăm sufletul.

— A fost bărbatul meu ţinta lor din cauza mea?

— Numai în măsura în care atacul v-ar înrăi şi v-ar întări partea întunecată din sinea dumneavoastră.

Am priceput avertismentul din spatele cuvintelor lui.

— Adevăratul motiv pentru care Devere a fost ţinta atacului lor era faptul că draconienii ştiau că înalta frecvenţă a rămăşiţelor lui pământeşti ar fi consolidat reţeaua pământeană,

împiedicând astfel acţiunile lor de sabotaj. Un atac din partea lor era inevitabil. Iată de ce cadavrul soţului dumneavoastră a fost îndepărtat de spirite atât de iute. Totodată, Sinclair le cam provoacă draconienilor dureri de cap, iar a-l scoate pe el, împreună cu toate reîncarnările lui, din lupta intertemporală ar fi în beneficiul Vechii Ordini Mondiale.

— De ce Taejax nu l-a omorât pe lordul Devere la Giseh acum zece ani? am mai dorit să ştiu. Atunci avea toate şansele s-o facă.

— Draconianul a aflat tocmai acum de legătura dintre sufletul lui Sinclair şi cel al lui Devere. Se va petrece ceva în viitorul dumneavoastră…

Îşi muşcă limba. Era clar că nu socotea înţelept să-mi dea şi alte lămuriri.

— Vrei să spui că mă voi întâlni cu acest Sinclair? Eram încântată şi, în acelaşi timp, năucă. Dar el a trăit în trecut, aşadar cum am să-l întâlnesc în viitor? am întrebat.

— Este… mai complicat.

Mathu nu profită de acel prilej ca să-mi mai ofere explicaţii, dar reuşise deja să-mi mai uşureze un pic suferinţa inimii. Perspectiva de a întâlni în persoană o încarnare din alte vremuri a dragului meu îmi readuse în suflet speranţa că poate într-o zi aveam să fiu iar binecuvântată cu prezenţa lui. Era limpede că a mai continua pe acest subiect ar fi fost în zadar. Pe de altă parte, mai erau şi alte chestiuni arzătoare la ordinea zilei.

— Îl ştii pe tatăl meu, cel nemuritor? m-am interesat.

— Ar trebui să-l ştiu, căci e şi tatăl meu, îmi răspunse Mathu, cu un zâmbet larg luminându-i chipul.

Inima începu să-mi bată năvalnic în piept:

— Îmi eşti frate?

Fiind singurul copil la părinţi, nu ştiam cum este să ai fraţi. El îmi dărui un surâs plin de căldură:

— Nu sunt decât unul dintre nenumăraţii fraţi şi surori vitrege zămisliţi de voi în întregul timp din afară şi dinăuntru.

— Vai! făcu Charlotte, acoperindu-şi gura, ca să-şi ascundă veneraţia.

Am oftat cu bucurie amestecată cu durere, stârnind o furtună emoţională în sufletul meu:

— De ce nu mi s-a spus niciodată? De ce adevăratul meu tată

nu mi s-a arătat niciodată la faţă?

— N-ai fost pregătită. Şi, îmi acoperi Mathu protestele cu glasul său de bărbat, nici acum nu eşti gata să te arăţi dinaintea lui, să-ţi execuţi rolul ce ţi s-a hărăzit în plan.

Mă simţeam insultată şi decepţionată, dar m-am smerit în faţa lui, ca să capăt mai multe informaţii:

— Atunci ce trebuie să fac să mă primească tatăl nostru carele e-n ceruri?

— Odată ce ţi-ai dus la îndeplinire îndatoririle pământeşti şi ţi-ai alungat diavolii cuibăriţi în suflet, el va trimite după tine, îmi garantă el. Nimic nu se poate face până atunci, decât ca restul istoriei să se distorsioneze din pricina păcatelor pe care le mai poţi face în această viaţă.

— Dar eu…

— Şşşt!

El ne atrase atenţia asupra zgomotului de paşi ce se auzeau apropiindu-se prin frunziş. Aveam să nu mai fim singuri.

— Ascultaţi-mă!… Încercare nu-i să obţii ceea ce vrei, oricând ai poftă. Adevărata încercare a caracterului constă în aşteptare. Gândiţi-vă la asta în clipele în care vă cuprinde disperarea.

Mathu se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi, înainte ca medicul şi sergentul de poliţie să intre în ruinele abaţiei, iar eu am bănuit că nu era ultima oară când aveam să-l mai văd pe frăţiorul meu, spiriduşul.

Funeraliile lordului Devere avură loc în toată regula, dar fără înmormântarea trupului său, a cărui dispariţie a rămas un mister ce-i pricinuieşte numai necazuri bietului poliţist însărcinat cu anchetarea decesului soţului meu. Mă asigură că îşi va continua căutările, iar mie nu-mi vine să-i spun că el caută un cadavru ce nu va mai fi găsit vreodată. Nu pot decât să-i mulţumesc pentru eforturile depuse în numele nostru.

Mezinul nostru, Thomas, a moştenit domeniul Suffolk la vârsta de douăzeci de ani. Cum este numai bun de însurătoare, ştiu că va fi o partidă bună. Ar fi trebuit ca Levi să moştenească titlul şi proprietăţile Granville-Devere, dacă n-ar fi fost dat dispărut în mod oficial. Se presupune c-ar fi mort de mai mulţi ani. Îmi este dor de primul meu născut mai mult decât oricând. Îi semăna atât de mult tatălui său!

Reuşesc să-mi ţin firea în frâu în timpul zilei, arătându-mă tare ca să pot fi un sprijin familiei mele îndurerate. În faptul nopţii, singură în dormitorul nostru, îmi vărs amarul în aşternuturi, până când epuizarea îmi aduce somnul pe gene.

Lordul Devere şi cu mine am făcut un jurământ cu multă vreme în urmă, ca nici în moarte să nu ne despărţim unul de altul. Am văzut stafii de nici nu mai ţin minte de când, dar, cu toate acestea, n-am primit vreo aluzie sau vreun indiciu al prezenţei soţului meu, în ciuda chemărilor şi lacrimilor mele. Îi duc dorul atât de tare, încât mă tem că mă prăvălesc într-o groapă adâncă a regretelor şi a unei mânii înăbuşite din care nu voi mai avea nicicând putinţa să mă ridic la suprafaţă. Înainte de a mă căsători, ca şi în decursul căsniciei mele, eram plină de ambiţie, aveam o direcţie în viaţă, dar acum, ca văduvă, viaţa nu mai are pentru mine nicio noimă, niciun farmec, niciun fel de bucurii.

Nici măcar compania celei mai bune prietene ale mele, lady Susan Devere, nu mai reuşeşte să-mi aducă vreo rază de lumină în bezna neagră din cugetul meu. Susan, nici ea, la rândul ei, nu-i prea veselă, căci şi-a pierdut de curând tatăl, lordul Derby. Ne-am oferit sprijin reciproc la înmormântarea celor dragi şi, chiar dacă ea mi-a mai muiat puţin atitudinea rece pe care o afişam în public, îndată ce rămâneam singură în timpul nopţii, gândurile autodistructive îşi reluau netulburate cursul.

Sunt supărată pe acei anu că nu m-au lăsat să-l mai văd măcar o dată pe Devere. Îl urăsc pe draconian pentru moartea în chinuri ce i-a rezervat-o dragului meu soţ. Sunt supărată pe mine însămi fiindcă i-am arătat compasiune lui Taejax. Sunt chiar furioasă pe Devere, pentru că nu reuşeşte să intre în contact cu mine, lăsându-mă pradă singurătăţii şi nefericirii în urma decesului său.

Noaptea trecută, eram prăbuşită în tristeţea mea, copleşită de sentimente negative, când în gând l-am auzit pe draconian bătându-şi joc de mine: *Femeie slabă! Ai atât de multă putere până şi-n degetul mic de la mână, dar compasiunea şi tandreţea te fac să-ţi iroseşti harul în zadar! Cei care te-au crescut te ţin bine sub control prin simţul moral pe care ți l-au inculcat. Îndurarea ta deja te-a costat viaţa jumătăţii tale. Unul câte unul vom distruge fiecare suflet drag ţie, până când ura şi setea de*

răzbunare te vor aduce în mijlocul nostru.

Percepţia mea conştientă fu monopolizată de imaginea propriei făpturi într-o cavernă subterană, în mijlocul unei hoarde de războinici draconieni. Ei mă ovaţionau, în vreme ce îmi revărsam setea de sânge asupra lui Taejax. Mă foloseam de forţa mea psihocinetică, sfărâmându-i organele vitale, asigurându-mă că suferea la fel ca dragostea vieţii mele. Dar actul de răzbunare nu-mi aduse decât frustrare, pentru că nu simţeam niciun fel de mulţumire luându-i viaţa duşmanului meu. Mi-am îndreptat mânia asupra următorului războinic-şopârlă, luându-i la rând, până când am distrus întregul batalion. Furia îmi spori. Mi-am coborât privirile asupra mea. Trupul meu omenesc, mânjit de sângele şi de maţele inamicilor mei, se transformase. Mă prefăcusem într-un draconian.

— Nu!

M-am sculat din pat, gâfâind de groază şi de disperare. Nu doresc răul nici unei făpturi! Am repetat acea propoziţie de mai multe ori, până când m-am pătruns de înţelesul ei.

Cui puteam să-i cer ajutorul în privinţa protecţiei familiei mele? Anu îl salvaseră pe Devere de la căderea în uitare, dar mai puteau salva şi alţi membri ai familiei noastre care aveau să fie ameninţaţi? Aveau să conştientizeze posibila gravitate a situaţiei, dacă n-aveau nicio legătură cu marile reîncarnări omeneşti implicate în războiul intertemporal? Îmi pierdusem toate relaţiile din Ordinul Cavaleresc al Sangrealului. Majoritatea celor mai apropiaţi prieteni ai mei, cât şi cei din familia mea, nu erau familiarizaţi cu experienţele mele ezoterice. Atunci mi-am amintit sfatul fratelui meu de pe alt tărâm, ca leac în clipele de disperare: *Încercare nu-i să obţii ceea ce vrei, oricând ai poftă. Adevărata încercare a caracterului constă în aşteptare.*

Se referea la dorinţa mea de a intra în contact cu adevăratul meu tată, în speranţa că voi învăţa ceva despre „scopul” pentru care atâţia au crezut că am venit pe lume și am fost educată. Încercarea care începea să se întrevadă îmi devenea ceva mai clară acum. Zalman îmi spusese că atât îngerii (anu), cât şi demonii (draconiemi) erau coborâtori din nefilimi. Atunci, cum de nu reuşeam să-mi dau seama că atât anu, cât şi draconienii aşteptau de-o parte şi de alta să vadă cum aveam să trec prin marea tragedie a vieţii mele? Oare ura avea să-mi coboare

frecvenţa până într-acolo încât să ajung în rândurile draconienilor, sau mă voi înălţa deasupra suferinţelor personale şi voi continua să-mi aduc contribuţia la evoluţia pozitivă a umanităţii?

Trebuie să adopt o atitudine constructivă, am realizat în clipa aceea. Puţină îndrumare înţeleaptă nu mi-ar fi stricat, totuşi. Îmi lipsea mentora mea, lady Charlotte. Tânjeam, totodată, după Earnest şi Levi. Cu toate acestea, tot mi-a mai rămas un prieten care-mi împărtăşea interesele ezoterice, versat atât în artele parapsihologiei, cât şi în cele ale autoapărării. Mi-am luat pietricica în palmă şi i-am rostit numele:

— Albray!

Sunetul acela îmi aduse o dulce uşurare în sufletu-mi chinuit.

— Albray!

Simţeam talismanul ca mâna unui vechi prieten strângând-o pe a mea.

— Albray!

Surâsul său îmi aduse miracolul zorilor în noaptea întunecoasă a sufletului meu.

În sfârşit, singură! grăi el şi se încruntă, semn că lua parte la durerea din sufletul meu.

Ascunzându-mi suferinţa, i-am dăruit un zâmbet bătrânului meu prieten:

— Mă tem că nu fac faţă prea bine acestei realităţi.

Când vin greutăţile vieţii, toată credinţa şi învăţătura zboară pe fereastră!

Cavalerul, apropiindu-se de mine, se aşeză pe patul meu.

— Nici nu mai ştiu ce să cred… toate studiile mele, cercetările şi strădaniile n-au făcut decât să mă încurce şi mai tare…

Atunci încetează să mai citeşti ceea ce alţii vor să te facă să crezi despre viaţa pe Pământ, mă mustră Albray, *pleacă din casa asta, începe o altă viaţă! Nu pot pretinde că ştiu care-ţi este adevăratul destin, lady Suffolk, dar nu cred că vei găsi ceea ce cauţi înlănţuită de un pupitru.*

— Nu pot să *plec* – e posibil ca familia să-mi fie în pericol. Lordul meu Devere a fost ţinta…

Din cauza lui Sinclair, da, îmi luă vorba din gură Albray, care părea să ştie mai mult decât dorea să spună.

— Ştii cumva cine-i Sinclair ăsta?

Presupun că persoana despre care vorbim ar putea fi căpitanul Henry Sinclair, spuse Albray.

— Îl cunoşti?

Cavalerul clătină din cap în semn că nu.

Am auzit de el, pentru că era o rudă şi un aliat de nădejde al Mariei de Sinclair, Marele Maestru al Prioriei din Sion, în timpul cât m-am aflat în slujba lor. Henry era un marinar extraordinar, un pirat, din câte am auzit. Dar divagăm. Există un singur membru al familiei tale de astăzi care ar putea stârni interesul draconienilor, iar ea este mai capabilă să se apere singură decât ştii dumneata.

— Charlotte! am exclamat, intrând pe dată în panică.

Nu mă asculţi! se supără Albray. *Şi te mai întrebi de ce destinul nu ţi s-a arătat la faţă până acum? Ascultă ce spui. Pe de o parte, zici că vrei să mergi înainte, să-ţi iei soarta în propriile mâini; pe de alta, zici că…*

— … nu pot pleca! i-am luat vorba din gură, înţelegând unde bătea.

Mathu îmi atrăsese atenţia că numai după ce îmi voi duce la îndeplinire obligaţiile lumeşti şi-mi voi scoate diavolii din suflet, tatăl meu va trimite după mine.

Trebuie să-ţi păstrezi cugetul curat, adăugă şi Albray.

Am încuviinţat din cap cu fermitate, pentru a-mi da singură curaj. Tot ce doream cu adevărat acum era să pornesc în căutarea propriului meu adevăr. Cum puteam spera să pătrund cu mintea marile adevăruri ale universului dacă nici măcar nu eram sigură de unde veneam? Mă aşteptam ca noua hotărâre pe care o luasem să-mi înalţe spiritul. Cu toate acestea, presimţirile rele mi se adânciră şi mai tare. Deodată, am înţeles ce anume îmi pricinuia acea senzaţie şi valurile de spaimă rezonară prin fiinţa mea.

— Taejax e aici!

Că tot vorbim de lup…

Albray, imediat în alertă, sări în picioare. Tulburarea îmi spori în cuget, întrucât îmi dădeam seama pentru ce venise reptilianul.

— Charlotte! am gemut, năpustindu-mă spre uşă. Ea e ţinta lui.

M-am repezit în bibliotecă, unde şedea de obicei Charlotte,

lucrând la propriile ei jurnale. Când am intrat, l-am găsit pe Taejax încremenit, ca o statuie de gheaţă, iar pe fiica mea prinsă într-o aprinsă dispută cu Mathu, care nu mai umbla astăzi deghizat. Trăsăturile lui blonde şi statura înaltă erau vizibile pentru toată lumea, şi părea la fel de substanţial din punct de vedere fizic ca şi mine.

— Sunt teafără, mamă, se grăbi Charlotte să mă liniştească. Dar se pare că am făcut o groaznică greşeală asmuţind forţele elementare ale naturii împotriva acestui războinic, crezând c-o să-mi facă vreun rău.

— Şi chiar ţi-ar fi făcut! i-am adeverit eu bănuiala.

— Ba nu i-ar fi făcut, interveni Mathu.

— Fiara asta avea de gând să nimicească sufletul soţului meu, am ripostat.

Mathu ştia deja acest fapt. Şi atunci de ce mă mai contrazicea?

— Dar n-a făcut-o, continuă el să pledeze în favoarea reptilianului. Fraţii mei şi cu mine am sosit la timp ca să împiedicăm să se întâmple aşa ceva. Iar singurul motiv pentru care am ştiut ce se petrecea cu Devere a fost pentru că Taejax ne-a avertizat în această privinţă.

Eram total nedumerită.

— Dar l-am văzut cu ochii mei cum era gata să dea lovitura de graţie sufletului lui Earnest. El…

— Trebuia să-şi joace rolul din cadrul misiunii noastre, să se prefacă în felul ăla, altfel ar fi fost socotit un trădător! Mathu îşi flutură un deget, ceea ce stârni un vârtej de vânt cald care adie în direcţia reptilianului, şi adăugă: Cred că Taejax a venit la domnişoara Charlotte cu-n avertisment.

— Eşti sigur?

Am urmărit neliniştită cum vechiul meu duşman se dezgheţa rapid, învăluit în volbura micii tornade.

— De nimic nu poţi fi sigur, replică Mathu, dar în cazul de faţă este mai probabil ca bănuielile mele să se dovedească a fi corecte.

M-am uitat la mezina mea, care mi se părea atât de micuţă şi de lipsită de apărare.

— Tu i-ai făcut asta, Charlotte? am arătat cu degetul stratul de gheaţă din care se desprindea Taejax.

Ea îmi făcu din cap semn că da:

— Nu mi-am irosit toţi aceşti ani studiind şi comunicând cu stihiile naturii, fără să-mi fac câţiva prieteni în tot acest răstimp.

Privirea mi se întoarse spre Albray. Avusese dreptate în privinţa capacităţii lui Charlotte de a se proteja singură, şi acum îmi zâmbi de parcă voia să spună: *Doar ţi-am zis!*

— N-avem… timp…, încercă Taejax să-şi mişte buzele îngheţate, ca să-şi rostească avertismentul. Tu… trebuie… să părăseşti… tărâmul pământean… la noapte!

Ochii lui erau pironiţi asupra mea, ceea ce mă încurca şi mai tare.

— Vorbeşti cu Charlotte? l-am întrebat.

— Nu, cu tine! şuieră el. Ai fost reperată ca deţinătoare a cheii!

Am rămas buimacă:

— Atunci de ce-ai mai căutat-o pe fiica mea?

— Ca să-i dau astea.

Reptilianul îşi deschise cu greu pumnul amorţit, scoţând la vedere două inele scânteietoare:

— Sunt făcute din aliaj EMRO şi vor lega prin telepatie conştiinţa celor care le vor purta.

— De ce mi le-ai dărui tocmai mie? se arătă intrigată Charlotte.

— Pentru ca tu să păstrezi legătura cu mama ta şi să termini de trecut în jurnalul său descoperirile ce le va face dincolo de lumea asta. Cunoaşterea căii urmate de ea va fi vitală pentru viitorii purtători de făclii.

Reptilianul se uita peste capul meu în vreme ce vorbea, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva percepea prezenţa lui Albray.

— Deţinătoare a cheii? Purtători de făclii? i-am atras atenţia iar asupra mea. Nu pricep.

— Deocamdată nu vă poate destăinui mai mult, vorbi Mathu în locul lui Taejax, în acest fel avertizându-l pe acesta să nu mai spună nimic.

— Mă rog, atunci de unde ştiu eu că aceste inele nu sunt o înşelătorie ce va divulga draconienilor fiecare mişcare dincolo de planul acestei existenţe?

— Taejax este un aliat în care anu au încredere, îmi garantă Mathu.

— Cum de poţi fi atât de sigur de el?

Surâsul spiriduşului mă făcu să mă întorc din nou cu faţa la reptilian.

— Tu m-ai mânat pe drumul ăsta, afirmă Taejax, trăsăturile lui fizice îndulcindu-se sub ochii mei, până semănară cu cele ale unui anu. Nimeni nu mi-a mai arătat milă, nici n-a dovedit că-i pasă dacă trăiesc sau mor!

Pe măsură ce vorbea, cele patru gheare de la mâna lui se prefăceau în cinci degete, solzii verzui, aspri, într-o piele albă şi catifelată, iar ochii lui întunecaţi şi goi într-un cenuşiu străveziu şi expresiv. Transfigurarea acelui demon într-un înger nu era completă, dar părea că evoluţia lui personală o luase pe această cale.

— Ar putea fi la mijloc o iluzie optică, m-am temut eu. Copiii umbrelor pot să-şi asume forma oricărui om.

— Oricărui om, da, îmi atrase atenţia Mathu, dar anu nu sunt oameni.

— Actul tău de compasiune a fost o revelaţie pentru mine, mă lămuri Taejax cu însufleţire. Cu cât reflectez mai mult asupra lui, cu atât mai mult am început să simt, scăpând de sub controlul exercitat de instinctul colectiv ce mi-a supravegheat până acum fiece mişcare. Am început să gândesc pe cont propriu. La început, m-am obişnuit mai greu cu gândurile, iar noutatea sentimentelor mele… durerea, vinovăţia, părerile de rău pe care le-am simţit pentru felul în care m-am purtat în trecut cu omenirea au fost chinuitoare. Nu reuşisem niciodată să înţeleg că o victimă pasivă putea fi, de fapt, mai vitează decât agresorul ei… Cât de puternic şi de rezistent trebuie să fie cineva ca să transforme asemenea afecte într-o forţă dedicată binelui?

M-am tulburat la auzul tonului său pătimaş. Aruncând un ochi dincolo de forma lui fizică, am întrezărit că mulţi dintre centrii de energie ai corpului său subtil fuseseră activaţi şi curăţaţi de mizeria care-i obtura. Mi-am amintit de profeţia scribului.

— Ceea ce-ţi sugerează că Thot ţi-a spus adevărul, am remarcat eu. Ţi-a trădat fiinţa fizică pentru a-ţi salva, în cele din urmă, sufletul nemuritor. A venit ziua în care ai ajuns să-i mulţumeşti pentru trădările lui din trecut.

— Mi-a mulţumit, de mai multe ori, grăi Mathu.

Implicaţiile cuvintelor lui îmi atraseră atenţia:

— Tu eşti Thot?

Nu văzusem niciodată acest suflet în trupul care-i fusese hărăzit, doar în cel al lui Levi.

— Uneori, admise el. Am multe nume prin întregul continuum spaţiu-timp, la fel ca tine.

— Ne pierdem vremea, vorbi Taejax, atrăgându-mi atenţia. Vei muri la noapte. Noi trebuie să…

— Asta-i o previziune? am vrut eu să-i pun la încercare certitudinea.

— Este un fapt, mă asigură luptătorul-şopârlă, deghizându-se iar în draconian. Ştiu pentru că-ntr-o altă realitate interdimensională te-am ucis.

Am oftat.

— Şi, din nou, într-o altă realitate, te-ai sinucis.

Am căscat ochii la el, într-o stare de şoc. El îmi întoarse privirea fixă, cu acei ochi îngereşti, plini de suflet, care trebuiau să revină la forma lor întunecată.

— Nu ne mai putem permite aceeaşi greşeală, spuse el. Scurta perioadă în care aveam prilejul să accedem în acest secol se închide. Dacă de data asta nu-ţi iei poziţia în cadrul Statului-Major din Amenti, s-ar putea ca anu să piardă războiul.

Convingerea din glasul lui mă obligă să-mi alung toate întrebările şi îndoielile din cuget:

— Ce trebuie să fac?

— Mathu ştie. Taejax îmi puse în palmă cele două inele. Când ne vom întâlni din nou, mă voi preface a fi duşmanul tău, dar ţine minte că eşti mai puternică decât cei mai capabili din tagma mea. Ai fost creată să-i conduci pe draconieni în bătălii, nu să te supui lor.

Am fost copleşită de convingerea din spusele lui, însă am făcut doar un semn din cap ca să-i confirm că n-aveam să uit de sfatul său. Taejax îşi puse o mână peste însemnul lui de draconian, apoi se făcu nevăzut.

— Este timpul să te organizezi, deţinătoare a cheii, mă anunţă Mathu, punându-mi o mână pe umăr şi petrecându-mă până la uşă.

— Dar Charlotte…

Încă-mi mai făceam griji în privinţa siguranţei ei.

Rămân eu să veghez asupra lui Charlotte, se oferi Albray, *până când va termina să-ţi scrie povestea, ba chiar şi după*

aceea, dacă este necesar.

— Iar dacă-mi încredinţezi mieineluşul de piatră, adăugă Charlotte, care percepea foarte limpede prezenţa lui Albray, am să-l ascund în jurnalul tău secret, aşa încât cavalerul să-şi poată îndeplini misiunea în viitor.

— Cum de-ai aflat despre amuletă? am întrebat-o, surprinsă.

Cu siguranţă, nu-i vorbisem niciodată despre ea.

— Nu eşti singura care citeşte gândurile celorlalţi din familie, mă lămuri Charlotte, surâzătoare, în vreme ce se apropia de mine, apoi îmi luă ambele mâini într-ale ei. A sosit, în sfârşit, şi ceasul tău, mamă. Nu te întâlneşti cu un asemenea prilej decât o singură dată în viaţă. Este o ocazie de care un suflet rareori se bucură, aceea de a-şi lăsa amprenta asupra universului nostru. Luă unul dintre inelele din palma mea şi şi-l puse pe deget. Am să fiu alături de tine tot timpul. Să n-ai nicio grijă părăsind lumea asta. Chemarea ta la arme are o importanţă vitală pentru întregul plan.

— Despre asta să fie vorba… despre înrolarea mea în războiul intertemporal?

Ideea îmi stârni o asemenea nerăbdare, încât îmi tăie aproape respiraţia.

— Nu eşti înrolată, mă corectă Mathu, te-ai oferit voluntară. Nu te-ai hotărât tocmai acum că singurul lucru pe care-l doreşti cu adevărat este să afli adevărul despre tine însăţi?

— Chiar aşa.

M-am uitat la Albray, care mă ajutase să iau această hotărâre.

Păstrează-ţi cugetul curat! mă povăţui el, atât pentru a-mi întipări în minte învăţăturile lui, cât şi pentru a-şi ascunde emoţiile care-l copleşeau.

Era convins, în mod evident, că de aici încolo ni se despărţeau cărările.

— Vă veţi mai întâlni, mă asigură Mathu, simţind că pierdeam vremea. Ne vom revedea cu toţii în Amenti.

Ochii i se întoarseră spre Charlotte şi, dintr-odată, am bănuit că era ceva mai mult între ei doi decât mi se păruse mie.

REVELAŢIA 17
MAREA DIVIZIUNE EVOLUTIVĂ

CHARLOTTE GRANVILLE-DEVERE COMPLETÂND JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

Mathu şi cu mine am aşteptat revărsatul zorilor în salonul de zi de la parter. Portalul dintre cea de-a treia şi cea de-a patra dimensiune era accesibil numai la ceasul răsăritului. M-am schimbat de hainele mele obişnuite în costumul de catifea verde. Eram de-acum gata, cel puţin trupeşte, să las în urma mea căminul familiei din Suffolk, Anglia. Multe amintiri, bune sau rele, mă bântuiau la plecare. Regretam că n-avusesem prilejul să-mi iau rămas-bun de la ceilalţi doi copii ai mei. Totuşi, dacă aveam să fiu asasinată în noaptea asta sau forţată să-mi iau singură viaţa, atunci n-aş mai fi avut când să-mi iau la revedere nici de la Charlotte, iar jurnalele mele s-ar încheia fără să mai pomenesc în ele de Culoarele din Amenti, împiedicându-le pe fetele mele şi pe fiicele lor să aibă acces la întregul mister.

În cursul acestei zile, mi-am actualizat jurnalele ca să le pregătesc pentru a le putea preda spre transcriere lui Charlotte. Fiica mea deja poartă unul dintre inelele EMRO pe care Taejax ni le-a dăruit. Încă mă mai jucam cu al meu, neîncumetându-mă să-i încredinţez întreaga mea percepţie şi gândurile, cât încă mă mai găseam în compania ei.

— N-ar trebui să punem inelele la încercare? mă îndemnă Charlotte, deschizând jurnalul meu şi înmuindu-şi pana în călimara cu cerneală. Chiar ar trebui să încep cu percepţiile tale asupra locuinţei noastre din Suffolk, Anglia, 1866.

— Ai dreptate!

Înăbuşindu-mi rezervele, mi-am pus inelul pe deget. Legătura telepatică era doar univocă, de la mintea mea la cea a lui Charlotte, aşa încât gândurile ei să nu mă distragă din căutările mele. Legătura putea fi întreruptă oricând prin scoaterea inelului, ceea ce însemna că orice evenimente petrecute în percepţia mea conştientă n-ar fi fost înregistrate atâta timp cât Charlotte n-ar fi purtat inelul. Trebuia să nu uit nevoile fizice ale cronicarului meu de a se odihni, a mânca, a-şi reface forţele, dacă doream să mi se depene povestea în întregime. În

cazul în care noua mea misiune nu-mi permitea să ţin seama de orele de odihnă ale scribului meu, Charlotte putea încredinţa inelul altcuiva care dorea şi putea să-mi urmărească şi să-mi aştearnă pe hârtie paşii, câtă vreme ea trăgea un pui de somn. Nimeni din casă în clipa de faţă nu corespundea acelui criteriu, dar Charlotte trimisese deja vorbă dragei mele prietene, lady Susan Devere, care-mi mai completase jurnalele cu propriile ei scrieri şi-n trecut. Susan tocmai ne părăsise ca să se întoarcă la ea acasă, aşa încât ne puteam bizui pe revenirea ei în aceeaşi zi.

— Mă percepi? am întrebat-o, uitându-mă lung la Charlotte, ca să-i observ cât mai bine reacţia.

Stătea cu ochii închişi, ca şi cum mi-ar fi intrat în clipa aceea în gânduri.

— Ce ciudat, îmi răspunse ea cu un zâmbet larg, mă văd pe mine, dar subiacentă percepţiei tale…

Apoi îşi lăsă capul în jos şi începu să scrie. Concentrarea ei mă zăpăcea. Ce găsea de scris? Nu doream, însă, s-o întrerup punându-i alte întrebări, aşadar l-am iscodit pe Mathu:

— Mai spune-mi ceva despre ordinea cosmică şi despre rudele mele anu, i-am cerut.

— Sufletele acelor anunnaki care au învăţat ce-i îndurarea, iubirea şi înţelepciunea divină sunt iertate de la fragmentarea lor în ceasul morţii, printr-un pasaj secret, numit Culoarul din Amorea[49], îmi explică el, care a fost clădit de Statul-Major din Amenti special ca adăpost al sufletelor anu. Vezi, tu, anunnakii, nefilimii şi draconienii nu sunt oameni, prin urmare, nu se pot întoarce înapoi la Tara prin Sfera din Amenti, ce conţine amprenta umană morfogenetică. Anunnakii au nevoie să evolueze pentru a se întoarce la matcă, printr-o conştiinţă sufletească asemănătoare cu a noastră, a celor care ne numim anu, iar sistemul nostru amorean, situat pe tărâmul astral de pe Sirius B[50], serveşte aceluiaşi scop ca şi sistemul din Amenti, aici pe Pământ. Culoarul din Amorea este ca un pod între

---

[49] Cf. Dicţionarului Keylontic, flacăra Amoraea, ceea ce înseamnă „Eterna flacără a iubirii divine”, reprezentând eterna energie internă a Duhului Sfânt.

[50] Sirius este o stea dublă formată din două stele. Sirius B este steaua însoţitoare a lui Sirius A şi se poate vedea numai la telescop. A fost prima pitică albă descoperită de astronomii de pe Terra.

tărâmurile eterice inferioare ale Terrei şi planurile astrale de pe Sirius B. Odată ce ajungem suficient de evoluaţi din punct de vedere afectiv, ni se permite să coborâm prin Culoarul din Amorea înapoi pe Pământ, spre a ne îndrepta karma pe planeta asta, pentru a îndruma paşii umanităţii în progresul ei, în vederea accelerării întoarcerii tuturor pe Tara. Ca specie astrală, noi, anu, ne putem doar asuma o formă fizică la exterior care să nu simtă nimic, altfel genele anunnaki dinlăuntrul nostru se vor lăsa iar seduse de plăceri pământeşti. Atunci vom fi nevoiţi din nou să consumăm EMRO, pentru a ne întrupa pe plan fizic cu adevărat, iar sufletele noastre vor fi încă o dată damnate, continuă Mathu. Putem împărţi forma fizică a încarnărilor umane selecte, a celor din linia de sânge a Graalului. Numai trupurile lor de oameni sunt echipate cu potenţialul necesar de acomodare la frecvenţa noastră sonică înaltă.

— Iar dacă un copil de acelaşi sânge cu noi nu dispune de un coeficient al vibraţiilor destul de înalt pentru a se acomoda la un suflet de anu, atunci unele frăţii, dispuse să vă apere cauza, i-ar putea băga pe gât vreo substanţă EMRO ca să vă servească drept gazdă temporară, am spus cu asprime, fiindcă ştiam că acesta fusese cazul cu tatăl meu.

— Mamă! se întrerupse Charlotte din scrisul ei, tulburată de neobrăzarea mea.

— La vremuri grele, măsuri extreme, recunoscu Mathu, tulburând-o mai tare pe Charlotte.

După aceea, însă, copila mea manifestă curiozitate:

— Adevărat? Şi atunci, în cazul ăsta, simţiţi ce simte gazda voastră omenească?

Mathu încuviinţă din cap, neslăbind-o din ochi pe Charlotte, a cărei chakră a inimii luă iute culoarea trandafirie a atracţiei erotice.

— Oamenii nu sunt ca vitele! i-am atras atenţia cu hotărâre, mâniată în numele tatălui meu şi iritată de iubirea ce se năştea între Mathu şi fiica mea. Structura genetică a tatei a avut de suferit din pricina asta. N-a mai reuşit niciodată s-o mai lase pe mama gravidă, în ciuda dorinţei ei de a avea un fiu, ca să nu mai pomenesc de efectele psihologice negative.

— Trebuia să fii adusă pe lume, iar tertipul ăla a fost singura cale de a crea un trup care să poată ţine piept ca gazdă unui

suflet ca al tău, se strădui Mathu să justifice acţiunile tatălui meu adevărat. Nimeni din stirpea ta nu putea spera vreodată să atingă măreţia lumească, fără ceea ce a dat tatăl nostru de la el pentru progresul omenirii. Aşa încât, ca să-l judeci, ia aminte mai întâi că, pentru a sări în ajutorul oamenilor, a renunţat la propria evoluţie şi domnie în planul fizic pe Pământ, ca să câştige autoritate spirituală pe tărâmul Amenti. Iar dacă nu vom reuşi să deschidem tărâmul Amenti şi să ridicăm frecvenţa spirituală a conştiinţei colective a planetei noastre până la sfârşitul anului 2017, draconienii vor reuşi în cele din urmă să distrugă Pământul în 2976.

Din felul în care ni-l zugrăvise Mathu pe tatăl nostru, mi se părea că el putea fi entitatea cunoscută în cercurile ezoterice ca Sanat Kumara[51], stăpânul Pământului. Aveam impresia că Mathu exagera.

— N-aş prea zice c-am dobândit o măreţie pe măsura unei fiice pursânge, am mărturisit.

Iar eu sigur nici atât, îl luă peste picior Albray, ţinându-mi hangul.

— Încă, sublinie Mathu, ceea ce-l făcu pe cavalerul meu să pufnească în râs – căci, fiind deja mort, avea senzaţia că pierduse şansa de a mai dobândi măreţie. Aveţi încredere în mine, toţi veţi avea prilejul să salvaţi lumea, continuă el.

Până şi eu? se lăsa Albray greu convins.

Mathu fu încântat să-i răspundă:

— Îţi garantez eu, Strălucitorule, că cele mai bune zile ale vieţii tale te aşteaptă în viitor.

Cavalerul meu păru înmărmurit de uimire în faţa acelui răspuns, iar eu am prins momentul să-i pun o întrebare ce mă frământa:

— Ce-a vrut să zică Taejax când mi-a spus că sunt o deţinătoare a cheii?

— Odată ce vei trece de Culoarele din Amenti, sufletul tău va emite un cod sonic ce va descuia una dintre cele douăsprezece porţi galactice din sistemul reţelei terestre. Toate trebuie deschise până-n luna decembrie a anului 2017. Fiecare dintre

[51] Zeitate care apare în hinduism, jainism şi teozofia modernă. Are aparenţa unui băiat în vârstă de şaisprezece ani (în sanscrită, *sanat* înseamnă „etern”, iar *kumara* „tânăr”). Este considerat un mare iniţiat, stăpânul sau regentul Pământului şi al umanităţii.

voi deţineţi câte o cheie a reţelei planetare.

— Dar voi fi oale şi ulcele până atunci, am constatat, deşi tare nu-mi plăcea să vorbesc banalităţi.

Eu sunt deja oale şi ulcele! exclamă Albray, la fel de încurcat ca şi mine.

— Văd că ţi-e cam greu să vezi mai departe de acel eveniment, spuse Mathu, iar pe Albray îl surprinse comentariul său fluşturatic. V-am destăinuit deja mai multe decât ar fi trebuit, dar cu timpul veţi vedea c-am fost cinstit şi sincer în tot ce v-am zis astăzi, încheie Mathu.

Pe urmă, oferindu-ne tuturor subiecte de gândire, aruncă o privire afară, pe fereastră, în noapte şi hotărî că sosise clipa să-mi împlinesc destinul.

Mă încercară sentimente amestecate în clipa în care mi-am luat rămas-bun pentru totdeauna de la mezina mea şi de la cavaler. Mathu, însă, îmi tot repeta că aveam să ne reîntâlnim cu toţii din nou în Amenti. Cum într-acolo urma să mă îndrept, fie că-mi plăcea, fie că nu, entuziasmul începu treptat să prevaleze în inima mea grea. Am început să mă simt iar ca în zilele tinereţii mele, când mă găseam în pragul unor noi aventuri. Pe când Mathu mă conducea printre grădinile răcoroase, luminate de razele lunii, ale proprietăţii familiei noastre spre pădurea de la marginea lor, m-am gândit la tot ceea ce-mi povestise el mie despre abilităţile celor din rasa anu în plan terestru.

— Atunci nu poţi simţi nimic din punct de vedere fizic în clipa de faţă?

Vântul rece al nopţii se strecurase prin straiele mele şi începea să-mi pătrundă în oase.

— Chiar nimic, confirmă el.

Am fost tentată să-i pun la încercare spusele, dar m-am abţinut. Totuşi, n-am putut rezista să nu-l iscodesc în privinţa legăturii pe care o remarcasem între el şi fiica mea.

— Încă mai ai afecte, nu-i aşa?

— Întreaga mea evoluţie e emoţională, îmi răspunse Mathu, în vreme ce intram în regiunea împădurită.

Mi-am coborât privirea, obligată să mă uit mai atent pe unde calc.

— Oamenii au norocul ca evoluţia lor fizică să-i răsplătească prilejuindu-le multe experienţe, ce-i ajută să progreseze în

privinţa înţelegerii lor afective. Emoţiile voastre se dezvoltă prin sentimente, în vreme ce ale mele, pe calea empatiei, receptivităţii şi intuiţiei. În concluzie, da, mai am afecte, dar fără niciun fel de impulsuri senzoriale fizice.

Mi se păru că vorbea pe un ton plin de tristeţe despre asta. Mi-am închipuit cum ar fi putut fi să-l cunosc pe dragul meu Devere fără să-i simt vreodată căldura îmbrăţişărilor sale, fără să-mi fie dat să gust vreodată dulceaţa devoratoare a sărutărilor şi a iubirii lui.

— Te-am întrebat pentru că ai aura unui îndrăgostit nefericit, am continuat. Să n-aibă revelaţia ta dureroasă nimic de-a face cu fata mea?

O expresie de tulburare fulgeră pe chipul fratelui meu vitreg, deşi părea să fie dispus să mi se confeseze. Să nu fi fost anu obişnuiţi să-şi destăinuie durerile inimii? m-am întrebat în sinea mea. Dacă nu exista moarte dincolo de planul fizic, nu exista nici naştere, şi probabil că n-avea niciun rost să te implici într-o relaţie intimă cu altcineva. Rareori, poate, se puneau în discuţie suferinţele dragostei.

Dar, pe când Mathu mă lămurea, vocea îi tremura, iar eu mi-am dat seama că făcusem o breşă într-un zăgaz uriaş care stătea să se reverse peste mine.

— Am iubit-o cu devotament încă înainte de a-ţi fi ţie fiică pe Pământ, grăi el. A fost prima dintre anu care a urmat calea tatălui nostru, izgonit din panteonul nefilimilor de pe Terra ca trădător. A fost prima care s-a eliberat de lipsa sufletului datorată dependenţei de EMRO, moştenită de la părinţii noştri nefilimi. S-a jertfit pe sine ca să dovedească faptul că anunnakii aveau suflete, la fel ca oamenii, că cheia necesară pentru reconectarea noastră la sufletele de pe Tara era emoţia compasiunii. Ea e marea mamă a creaţiei şi singura anu care poate să se integreze deplin într-o formă fizică. A trecut prin multe încarnări, dar încă nu şi-a încheiat toate socotelile cu viaţa terestră.

— Charlotte este purtătoarea flăcării de care vorbea Taejax? l-am întrebat.

Mathu clătină din cap în semn că nu:

— Nu în veacul ăsta. Ca fiică a ta, se află aici pentru a deschide drumul următoarei şi ultimei sale încarnări, care se va naşte în familia voastră când se va apropia ceasul deschiderii

tărâmului Amenti pentru întreaga omenire. Ea va deschide larg poarta în Amenti şi…

Dar Mathu se întrerupse, brusc alarmat.

— Ce-i?

— Şşşşt! îmi impuse el tăcere, iar forma lui se dizolvă într-o adiere ce se pierdu în bătaia vântului, lăsându-mă singură, încremenită de uimire.

M-am uitat în jurul meu. Luna era parţial acoperită de un nor, licărind deasupra unui uriaş stejar bătrân, situat în mijlocul unei poieni, în faţa mea. „Ştiu locul ăsta”, mi-am zis în gând. Adesea mă jucasem aici în copilărie şi, potrivit confesiunii scrise a mamei mele, aici am fost concepută. Întotdeauna în locul acesta m-am simţit împăcată cu mine însămi și cu lumea – atunci pentru ce mă mai temeam acum? Să fie numai din cauza întunericului şi a frigului? Pielea începu să mă mănânce, avertizându-mă că se apropia primejdia, pe măsură ce observam mult mai mulţi bolovani mari, risipiţi în ţărână, decât îmi aminteam să fi existat în poiană. Luna ieşi cu totul din nor, scoţând la iveală faptul că uriaşii bolovani nu erau pietre, ci trupuri. M-am apropiat prudentă. M-am lăsat pe vine lângă cel care-mi era cel mai aproape. M-am cutremurat văzând că era un draconian. M-am ridicat iar. Am numărat vreo douăzeci şi ceva de războinici, zăcând fără cunoştinţă la picioarele mele. După ce-am văzut cu ce uşurinţă îi împrăştiase un anu pe draconienii care-l atacaseră pe soţul meu, nu-mi fusese greu să deduc că şi aici putea fi mâna lor.

Luna intră iar în nor, iar bezna învălui poiana. Mă deranja faptul că nu puteam să disting dacă vreunul dintre cei căzuţi nu dădea cumva semne de viaţă. Unde dispăruse Mathu? Am încremenit în tăcere, deşi zgomotul respiraţiei mele şi bătăile puternice ale inimii în pieptul meu mi se păreau că răsună ca un ecou în macabra, subita linişte ce se aşternuse în pădure. Până şi răcorosul vânt ce anunţa venirea zorilor se retrase. Orice sunet avea, cu siguranţă, să fie amplificat prin întuneric, iar simţurile îmi erau complet treze. O tânguire, la o oarecare depărtare în faţa mea, îmi atrase atenţia, sporindu-mi frica. În acea clipă, am simţit că cineva stătea lângă mine, ceea ce mă înspăimântă de zece ori mai tare. Uitându-mă la dreapta, am văzut silueta unui reptilian profilându-se pe prima geană de lumină. Stătea foarte aproape de mine:

— Ai fost identificată, Solarian!

Era Taejax, iar numele rostit de el stârni valuri de amintiri în chiar miezul fiinţei mele.

Solarian, numele îmi răsună în minte, inima îmi sări din piept de bucurie. Cu ochiul minţii, mi-am amintit o fiinţă frumoasă şi sensibilă ce mă implora să mă gândesc mai bine la o misiune pentru care mă oferisem voluntar.

Eşti sigură că vrei să faci asta? mă avertizase ea. *Nu-ţi vei mai aminti nimic, vei pune în primejdie tot ceea ce ai dobândit în planul spiritului.*

Totul e deja pus în primejdie, îi răspunsesem.

— E clar că nu-ţi putem permite să te alături acoliţilor tatălui tău trădător.

Cuvintele lui Taejax se amestecară în viziunea mea. În aceeaşi clipă mă lovi, ghearele lui spintecându-mi adânc pieptul. Să fi fost aliatul nostru secret pregătit să mă omoare, aşa cum făcuse şi cu iubitul meu Devere, ca să-şi păstreze acoperirea?

Un bolovan zbură din întuneric prin dreapta mea, doborându-l la pământ pe cel care mă ataca.

Grăbeşte-te să intri în scorbura copacului, mă îndemnă Mathu în gând.

O scânteie se aprinse în străfundurile bătrânului stejar. Între mine şi destinaţia mea, marea de trupuri draconiene începu să se zbată, trezindu-se la viaţă.

— Nu ne poţi învinge pe toţi de unul singur, Mathu!

Taejax se aruncă în faţă ca să mă apuce de picior pentru a-mi opri înaintarea.

Auzi! Să vă birui pe tine şi pe oamenii tăi de unul singur! Vocea lui Mathu şi râsetele sale se auziră ca un ecou în jurul poieniţei, deşi el încă nu se vedea. *Şi, mă rog de ce mi s-ar cere să fac aşa ceva aici?*

Prin ţărâna acoperită de frunze uscate, ieşeau rădăcinile marelui stejar, repezindu-se la reptilieni, încolăcindu-le trupurile, ţinându-i legaţi fedeleş şi dându-i la o parte din calea mea.

Aţi uitat de sistemul nostru de apărare de la exterior? îi luă Mathu în zeflemea.

— Dacă-i viu, îl putem ucide, spiriduşule!

Taejax îmi dădu drumul, ca să activeze mortalul ac de la

dispozitivul din jurul încheieturii mâinii sale drepte. M-am îndepărtat iute, ca să nu mă mai poată prinde, dar n-am putut să-mi iau ochii de la el, descoperindu-i intenţia. Reptilianul inseră acul metalic ascuţit în cea mai groasă dintre rădăcinile care-l ţineau locului.

NU! ţipă Mathu, care nu fu, însă, îndeajuns de iute ca să-l împiedice pe Taejax să administreze o doză mortală de EMRO în străvechiul copac.

Otrava pietrifică rădăcina şi se întinse ca un foc mistuitor prin întregul arbore. Mathu se materializă. Cu un topor uriaş în mână, ampută rădăcina infectată înainte ca otrava să se întindă şi în restul copacului. Taejax se eliberă din legăturile lui de-acum uscate ca să mă urmărească. M-am întors şi am luat-o la goană.

În faţa mea, reptilienii înlănţuiţi de rădăcini urmau exemplul lui Taejax, activându-şi acele aducătoare de moarte. O minge de energie se umfla în miezul scorburii copacului, scuipând o duzină de săgeţi luminoase ce se întrupară în luptători şi luptătoare anu care, pe dată, se năpustiră cu topoarele, ca să se împotrivească ameninţării ce plana asupra bătrânului păzitor al acestei treceri spre lumea cealaltă.

Fraţii şi surorile mele cvadridimensionali făcură tot ce le stătu în putinţă să-i izgonească pe draconieni din calea mea, în vreme ce mă mânau spre scorbura luminoasă a arborelui. Anu nu se luptau piept la piept cu reptilienii, ci mai curând invocau stihiile naturii, folosindu-se de foc, de vârtejuri de vânt, de nisipuri mişcătoare, de orice altă forţă a naturii din lumea fizică, pentru a le distrage atenţia adversarilor mei, fără să le facă vreun rău.

Am fost lovită şi doborâtă la pământ de duşmanii mei care se luptau din greu. Cu toate acestea, am continuat să-mi opintesc trupul îmbătrânit înainte, neluând seama la durerea fizică şi concentrându-mă doar asupra luminiţei dinaintea mea. Am simţit în spate răsuflarea încinsă a lui Taejax, pe când mă repezeam la scorbură şi, când m-am simţit ridicată de la pământ, m-am temut că pusese gheara pe mine. Pe urmă, i-am auzit vocea tunând în spatele meu:

— Ne scapă!

Distanţa dintre noi părea că se măreşte. M-am încumetat să mă uit într-o parte şi am văzut că Mathu mă prinsese, scoţându-

mă din calvar. Mă aruncă cu capul înainte în vârtejul luminosului pasaj interdimensional, zicând:

— Bun venit acasă, Solarian!

Chipul lui surâzător se pierdu într-o vâltoare de lumină atât de intensă, încât a trebuit să-mi închid ochii. Fiece atom din trupul meu fu cuprins de o exaltare ce depăşea orice încântare simţită de mine în plan fizic. Mi-am pierdut aproape total simţul sinelui pe parcursul acestei treceri, ca şi cum m-aş fi spulberat în particule infime şi m-aş fi topit în lumina ce umplea pasajul, deşi am simţit braţul fratelui meu vitreg pe umerii mei tot drumul. Mi-am pus întreaga încredere în el, lăsându-l să-mi îndrume paşii, pe măsură ce eram propulsaţi cu viteza fulgerului peste pragul porţii intertemporale.

Treptat, am început să devin conştientă de numeroasele răni de pe trupul care acum pulsa şi mă ustura îngrozitor.

— Mai sunt în viaţă? am întrebat.

— Da, îmi confirmă Mathu, arătându-se tulburat.

Deschizând ochii, l-am văzut privindu-mă lung de sus în jos. Era evident că-şi făcea griji în privinţa stării mele.

— O să ne mişcăm iute, mă lămuri el, pentru că tu ai nevoie de acest trup în viitor.

Am gemut, sleită de puteri, zdrobită de lovituri:

— N-aş putea avea unul nou?

Mathu pufni în râs:

— O sută de ani de odihnă sub flacăra albastră şi trupul tău va fi mai sănătos decât unul nou.

După felul în care mă simţeam în clipa de faţă, îmi venea greu să-l cred, dar un somn odihnitor de o sută de ani mi se părea promiţător.

— Cred că-nţeleg de unde vine legenda frumoasei din pădurea adormită. Şi când mă trezesc, o să-l găsesc acolo pe Făt-Frumos?

— Parc-aşa era povestea, îmi răspunse Mathu, fără să-mi ofere nicio certitudine. Să sperăm că vom avea parte de un sfârşit fericit până la adânci bătrâneţi.

Uitându-mă în jurul meu, am recunoscut încăperea luminată slab. Scările mari de piatră urcau în trepte lungi, curbate, spre o platformă şi un altar dintr-un singur bloc de piatră. Portaluri pline de lumină din spatele nostru se revărsau într-un pârâu ce

curgea în cascadă, iluminând întreaga sală prin vibraţiile lui.

— Mi-am luat rămas-bun de la trupul fiului meu în locul ăsta. Suntem sub Giseh, am zis.

— De aici începe calea spre Amenti, mă lămuri Mathu, urcând scările dintr-un singur salt, cu mine în braţe.

De această dată, îmi plăcu să fiu purtată în braţe, întrucât mă simţeam tare slăbită în urma fugii mele în panică.

Mathu mă aşeză pe ultima treaptă, apoi scoase din faldurile veşmântului său o uriaşă cruce egipteană din metal. Ţinu obiectul ridicat deasupra altarului de piatră. O rază albastră de energie ţâşni din mijlocul crucii, intrând în străvechiul bloc de piatră. Zidul din spatele altarului se făcu nevăzut şi dădu la iveală un tunel.

— Aceasta e ultima escală din lumea fizică pentru toţi cei din Statul-Major al tărâmului Amenti, mă anunţă Mathu.

— Sunt convinsă că una din astea ar face mult mai uşoară viaţa unui arheolog, am comentat, în vreme ce Mathu îşi rotea palma ca un magician.

Un orb de lumină se ivi din ea. Se înălţă în aer plutind, ca să ne deschidă şi să ne lumineze mai departe drumul.

— Din cauza furtului şi folosirii în scopuri murdare a crucilor egiptene de către draconieni, aceste unelte interdimensionale sunt acum interzise pe toată suprafaţa pământului, mă lămuri Mathu.

Mă luă încă o dată în braţe, intrând în tunelul ce se vedea în faţa noastră, construit din gigantice blocuri de granit roşu.

— Atunci de ce încă mai mânuieşti o cruce egipteană în lumea fizică? l-am întrebat, observând amuzată că Mathu nu călca, ci mai curând aluneca înainte, cu mine în braţe.

— Ca gardian al omenirii, sunt autorizat să mă folosesc de una, replică el.

Intrarea în tunel se închise în urma noastră. Acesta fusese ultimul drum parcurs de Levi pe această lume. Aflându-mă eu aici, nu m-am putut opri să nu mă-ntreb ce se alesese de el.

— L-ai mai văzut pe fiul meu, de când am fost aici ultima oară?

— În trecut sau în viitor? dori să ştie Mathu foarte serios. În dimensiunea asta sau în următoarea? E pretutindeni.

Orbul nostru de lumină încetini pe măsură ce ne apropiam de o uşă dublă destul de neobişnuită, cu canaturile de forma unui

triunghi cu vârful tăiat. Era făurită dintr-un aliaj EMRO, pentru că atât pragul cât şi uşa ca atare aveau acea bizară sclipire ce le trăda. Nu se vedeau nici zăvoare, nici clanţe.

— Atinge-o, mă îndemnă Mathu, pentru a-mi satisface curiozitatea în privinţa substanţei lor.

Când mi-am întins degetele şi am atins uşa, dintr-odată se deschise.

— Mare este zeiţa! am rostit, uimită de interiorul unui tunel ce se întindea drept înainte.

Era complet rotund, construit dintr-un metal închis la culoare. Benzi metalice de argint EMRO brăzdau laturile şi plafonul, luminând lungul pasaj. Mathu îşi îndepărtă orbul cu un gând, intrând în tunel cu mine.

— Cine a construit locul ăsta? l-am întrebat, înăbuşindu-mi un căscat.

Mediul nepământean era uluitor. Cu toate acestea, mă luptam cu somnul. Mathu, observându-mi oboseala, începu să-mi ţină o prelegere, în speranţa că-mi va păstra mintea trează şi o va pune la lucru.

— Complexul din Amenti a fost construit pe Sirius B, îmi explică el. Dar schema a fost furnizată de Marele Sfat al rasei ceres, care supraveghează proiectul Amenti din planul de manifestare al Tarei. Complexul din Amenti este mobil, de aici confuzia că Amenti mai este încă situat sub Atlantida. A fost de fapt mutat sub Giseh cu mii de ani înaintea marelui potop, fiindcă acumularea de energii inferioare în centrii reţelei Pământului de sub Atlantida ameninţau să distrugă Sfera dacă nu era mutată de acolo.

— Şi cum a fost mutat complexul?

Numai acea întrebare singură mă sleia de puteri. Somnul îmi închise ochii.

— În zbor, răspunse Mathu şi mă scutură, în vreme ce-şi sporea viteza prin pasaj. Rămâi cu mine, Solarian, eşti atât de aproape de casă.

Casă? Cum conştiinţa mi se înceţoşa, nu mai reuşeam să-mi amintesc unde putea fi acel loc. Imaginea unei tinere şi vibrante feţe surâzătoare, a dragului meu soţ, îmi aminti unde era casa mea.

Tu eşti casa mea şi eu a ta, îmi zise el, arătând mai splendid ca niciodată. *Te întorci acasă, Solarian,* glăsui cu dulceaţă. *Vom*

reuşi împreună!

Polaris. Numele ţâşni din subconştientul meu, aprinzându-mi dorinţa de a trăi, în vreme ce mă cufundam într-un somn greu şi chinuit.

DIN JURNALUL LUI CHARLOTTE DEVERE

Am pus jos tocul şi m-am întins. Aşternusem în scris experienţele mamei în paginile jurnalului ei din faptul nopţii până a doua zi de dimineaţă, târziu. Albray, cavalerul fantomatic al mamei mele, se arătă uşurat.

I-am promis mamei tale să te păzesc, zise el, *şi nu pot spune, cu mâna pe inimă, că m-am ţinut de promisiune, permiţându-ţi să continui fără hrană, apă şi odihnă atâta vreme.*

— Mama şi-a pierdut cunoştinţa cu ceva timp în urmă, l-am informat, aşa încât îmi pot permite să fac o pauză.

M-am ridicat de pe scaun, mi-am scuturat încheieturile amorţite, apoi m-am apropiat de tava plină cu mâncare, lăsată acolo pentru mine cu multă vreme în urmă.

Ce i s-a întâmplat lui lady Suffolk de şi-a pierdut cunoştinţa?

Mi-am dat seama după tonul îngrijorat din glasul lui Albray că îi purta mamei o mare afecţiune. Curiozitatea îmi birui buna-cuviinţă:

— Aţi fost amanţi?

Albray se arătă uluit şi puţin amuzat de întrebare:

În starea în care mă găsesc e ceva practic imposibil.

— Nu chiar, l-am contrazis tranşantă. S-ar fi putut proiecta în astral, până pe tărâmul tău, ca să ţi se alăture.

Adevărat? se minună Albray, părând fascinat de perspectivă.

— Sigur că da, l-am asigurat. Sau v-aţi fi putut desfăta unul cu altul în cursul unui episod de posedare.

Nu m-am gândit niciodată la asta, îmi răspunse pe un ton sec, dar am bănuit că era o minciună. *Dar cum de ştii atâtea despre relaţiile sexuale interdimensionale, domnişoară Charlotte?*

I-am dăruit un zâmbet în loc de răspuns:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare!

Am avut onoarea să fiu protectorul mamei tale o mare parte din viaţa ei, mă lămuri el. *Pot să-ţi garantez că tatăl tău a fost singurul pe care l-a iubit.*

Am un talent de a detecta minciunile, iar sinceritatea

cavalerului îmi înmuie inima, trezind latura romantică a firii mele:

— Şi tot o mai iubeşti.

Se pare că asta mi-e soarta: să mă atragă femeile pe care nu le pot avea, conchise el, ridicând din umeri. *Deşi, socotind ceea ce am învăţat din desfrânările de care mă învinuieşti astăzi, viitorul se arată mai luminos.*

Mi-a smuls un zâmbet. Acum o înţelegeam pe mama de ce nu pleca niciodată de acasă fără el.

— Mama-i pe mâini bune, l-am asigurat în vreme ce-mi ciuguleam mâncarea. Nu mă tem pentru siguranţa ei.

Asta-i bine, spuse Albray, arătându-se mulţumit şi uşurat. *Mai rămâne doar problema situaţiei tale.*

— Pentru mine n-ai de ce te teme, l-am liniştit. Mă simt cel mai bine trecând prin experienţe pe care alţii le-ar considera extreme. O trăsătură de caracter ce ne uneşte, din câte bănuiesc.

Albray sesiză umorul şi o şansă de a pune punctul pe i:

Să fie faptul că sunt mort ceea ce trădează tendinţele mele spre experienţe extreme?

Se auzi un ciocănit în uşă, iar slujnica intră cu ceai proaspăt:

— Ai venit exact la ţanc, doamnă Mills.

I-am fost recunoscătoare pentru excelentul ei serviciu. În vreme ce aşeza tava de ceai lângă mine, am observat că erau două ceşti.

— A sosit lady Oxford, domnişoară Charlotte, mă lămuri doamna Mills.

— Te rog, condu-o aici, i-am cerut. Vezi, i-am spus lui Albray, când plecă servitoarea, n-ai de ce să-ţi faci griji. Acum am pe cineva cu care să împart povara.

Într-adevăr, lady Susan e la fel de valoroasă, de loială şi de capabilă ca oricare din stirpea ei, recunoscu Albray, iar eu am desluşit o altă nuanţă de intimitate în vocea lui.

— Pe toate le ştii! am comentat.

Zâmbetul şăgalnic nu-mi alungă bănuielile.

— Ce ştie lady Susan despre tine?

Ne-am încrucişat odată spada cu un războinic Melchi.

Apoi surâsul îi dispăru de pe faţă.

Dar n-am făcut niciodată cunoştinţă în mod oficial, pentru că lady Susan nu şi-a dezvoltat harurile paranormale în această

încarnare, aşa încât nu-mi simte prezenţa.

— Am să ţin minte asta, i-am promis.

M-am întrebat cum aveam să reuşesc să-i explic tot ce trebuia ca s-o câştigăm pe mătuşa Susan de partea cauzei noastre. Totuşi, cum nu precupeţise nimic în trecut de dragul prieteniei sale cu mama, n-am mai avut nicio îndoială că aveam să-i obţin ajutorul.

— Asta-i exact ca una dintre poveştile mamei tale, doar că se petrece în prezent, comentă lady Susan, în vreme ce serveam ceaiul lângă focul din bibliotecă, iar ea cugeta la tot ceea ce-i relatasem. Aşadar, ultimul nostru rămas-bun a fost cu adevărat ultimul, adăugă ea, ştergându-şi o singură lacrimă sentimentală.

— Ne vom reîntâlni cu toţii în Amenti, am consolat-o, deşi, de fapt, probabil că o nedumeream şi mai tare.

Tot ceea ce speram era ca noi toţi să pricepem şi să admitem acest adevăr, pentru a ne duce cu bine sarcina la îndeplinire.

— Sunt onorată că mi-ai cerut ajutorul în chestiunea asta, grăi mătuşa mea. N-am avut niciodată prea mult har parapsihologic, dar mama ta mi-a stârnit un viu interes în privinţa lumii spiritului şi dorinţa de a-mi dezvolta capacităţile latente.

Oricine altcineva mi-ar fi râs în faţă la auzul unei istorisiri atât de nemaiîntâlnite, sau m-ar fi internat într-un ospiciu. Nu şi mătuşa mea.

— Eşti o trimisă a zeilor! i-am spus. Apoi am scos din deget inelul telepatic şi i l-am pus în palmă: Vei găsi tot ce-ţi trebuie pe masa de scris.

— Fireşte, mă asigură mătuşa mea, lăsându-şi ceaşca deoparte. Du-te şi te odihneşte, copilă, trebuie să fii tare obosită. Voi răsfoi jurnalul înainte de a începe. Sunt convinsă că-mi va oferi răspunsuri la toate întrebările pe care le-aş putea avea. Singura mea speranţă este să fiu la înălţimea povestirii.

Îşi petrecu inelul pe inelarul mâinii sale drepte.

— Scrie numai ceea ce vezi, am sfătuit-o eu.

— Şi dacă nu percep nimic? dădu glas lady Susan lucrului de care se temea cel mai tare.

— Habar n-am cât va mai rămâne mama în starea de inconştienţă, i-am mărturisit. Prin urmare, dacă nu percepi

nimic, aş zice că asta se întâmplă din cauză că nu-i nimic de perceput. Mă voi întoarce să te schimb îndată ce mă voi trezi.

— Dormi cât vrei, insistă mătuşa mea. Sunt foarte odihnită şi pregătită să încep.

Se duse la masa de scris. Începu să citească tot ceea ce se petrecuse până atunci în căutarea mamei de a găsi tărâmul Amenti, pe Levi şi curtea reginelor-dragon.

LADY SUSAN DEVERE COMPLETÂND JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

Mi-am petrecut următoarele ore citind peripeţiile lui Ashlee în Persia, acum zece ani, şi am fost fascinată de toate descoperirile ei de acolo. După aceea, percepţia mea conştientă fu distrasă de la lectură de o imagine înceţoşată ce mi se forma în minte. Îmi luă o secundă ca să-mi dau seama că acela era transferul telepatic aşteptat de mine. Ashlee se trezea din somnul ei adânc. Simţind inspiraţia şi exaltarea la gândul că eram, într-adevăr, în stare s-o percep, am găsit repede pagina albă din jurnal şi mi-am înmuiat peniţa în cerneală, pregătită să-mi trec în scris observaţiile. Nu trebuia să-mi fac griji în privinţa îndemânării mele de scriitoare, întrucât fluxul conştiinţei lui Ashlee era la fel de succint ca şi o dictare.

REVELAŢIA 18
ÎNGERI

— Toate le sunt limpezi îngerilor în afară de război.
Când m-am trezit în lumina acestui adevăr, era dintr-un vis al meu de azi-noapte.
Am văzut doi îngeri conversând într-o câmpie a sufletelor de copii, înălţându-se ca un fum argintiu.
Îngerii se certau între ei, care avea dreptate şi care greşea.
Cine începuse cearta?
Deodată, îngerii se opriră, ca un pendul blocat,
şi îşi revărsară compasiunea către fumul ce se înălţa
din sufletele ce purtau filigranul războiului.
Se întoarseră cu faţa la mine, cu ochii aceia din biblioteca lui Dumnezeu, şi toate piesele căzute se ridicară la unison,
unite ca respiraţia flăcărilor într-un cuptor sacru.
Nimic în război nu se distruge, în afară de iluzia separării.
Am auzit spunându-se acest lucru atât de clar, încât puteam să-l copiez ca pe o semnătură falsificată.
Îmi amintesc compasiunea, cât un munte,
pe măsura universului.
Cred că un fulguşor mai stă încă lipit de mine,
ca firele străvezii ale unei pânze de păianjen.

M-am trezit întinsă pe o păstaie albă foarte confortabilă, deschisă la vârf, a cărei margine era tivită cu un tub subţire de lumină violetă, intensă. Fratele meu blond de pe lumea cealaltă era aplecat deasupra mea, recitând acest poem despre îngeri.

— Iar acum, când mă gândesc la război, scutur aceste fire către întregul univers,
sperând să se lipească şi de alţii, ca de mine.
Împletind în ele îngeri şi animale, ţesând graţia filiformă a indurării.
Reţeaua căminului nostru celest.

Mathu termină de recitat cu un zâmbet prietenos.

— A fost frumos, i-am mulţumit pentru darul lui la deşteptare.

— Îmi pare bine că-ţi place, îmi replică el. Tu l-ai scris.

Mă uimi afirmaţia lui, dar Mathu dădu din cap, ca să mă asigure că nu minţea.

— Cu mult timp înainte, când îţi mai aduceai aminte de misiunea ta de aici, mă lămuri el. Vorbeşte de epoca revoltei draconienilor. L-ai scris ca să-ţi reamintească cine eşti cu adevărat şi pentru ce ai venit aici.

Dar unde mă aflam? Mi-am aruncat ochii în jurul uriaşei încăperi rotunde. Conţinea multe paturi de forma unor păstăi, aranjate în cerc, în jurul unui punct central al sălii. Semăna cu ceea ce Thot descrisese atât de meşteşugit în scrierile lui ca fiind corola unei flori. În păstăile ca nişte petale se găseau trupurile celor din Statul-Major al tărâmului Amenti, expuse razelor flăcării albastre. Avansata sursă de energie interdimensională pulsa înăuntrul unui tub de lumină ce se întindea din plafon până-n pardoseală. Strălucirea ei de un albastru verzui mângâia ca un balsam trupul meu zdrobit.

— Acest loc se numeşte Sala Vieţii, mă informă Mathu, surâzător. Cum te mai simţi?

— Ca sub sedative, i-am răspuns, încercând cu greu să-mi ridic capul şi să îmi cobor privirea asupra mea însămi.

Mă tulbura faptul că eram atât de sumar îmbrăcată, doar un mic petic dintr-o ţesătură strălucitor de albă întins peste sâni şi peste şolduri. Rănile îmi dispăruseră, iar trupul îmi lucea de un ulei ce iradia lumină.

Mathu mă îndemnă, calm, să mă întind la loc.

— Uleiul îţi protejează pielea muritoare de efectele flăcării albastre, în vreme ce acţionează ca un superconductor prin energia lui tămăduitoare, îmi explică el.

— Tu ai făcut asta? l-am întrebat, referindu-mă la noul meu veşmânt.

Îngrijorarea mea îl făcu să chicotească. Clătină din cap în semn că nu.

— Preotesele din Ur te-au pregătit pentru somnul tău de veci, aşa cum le-au pregătit pe toate reginele-dragon precedente, iar preoţii din Ur se îngrijesc de prinţii Graalului care se odihnesc în acest loc.

— Levi este aici?

M-am uitat la dreapta şi la stânga mea. Deşi capacele păstăilor de lângă mine erau transparente, nu se desluşea

nimic din cauza beznei dinăuntru. Banda de lumină ultravioletă din jurul marginii păstăii mele mă împiedica să-i identific pe ocupanţii celorlalte păstăi, sau să desluşesc mai mult din arhitectura încăperii în care mă aflam. Tubul central de energie a flăcării albastre, atât de radiantă pentru simţuri, arunca doar o lumină liniştitoare şi stranie. Am simţit cum conştiinţa mea fizică amorţea iar.

— Eşti mai în siguranţă aici decât oriunde pe Pământ, îmi garantă Mathu. Haide, acum, umblă prin Coridoarele din Amenti. Adu-ţi aminte de toate care ai fost, eşti şi vei mai fi.

— Ai grijă de Charlotte…

N-am mai putut să-mi rostesc până la capăt rugămintea, dar ştiam că Mathu avea să-mi protejeze fiica, indiferent de ceea ce avea să se întâmple. Mi-am simţit deodată pleoapele grele, ca de plumb, la fel tot trupul, iar conştiinţa mi se eliberă de povara mea pământeană.

O uriaşă sală de calcar se întindea la picioarele mele, plină de aer luminos. Eu însămi sclipeam! Mă eliberasem de toată densitatea fizică, dar corpul meu subtil licărea cu o bogată vibraţie plină de culoare. Mi-am dat seama că nu ajunsesem încă în Culoarele din Amenti, ci într-o încăpere exterioară care, potrivit legendei, ducea în faimoasa Sală a Arhivelor. Sus pe perete, în stânga mea, erau gravate mai multe simboluri geometrice. Pe măsură ce înaintam, am numărat patruzeci și nouă în total. Am simţit că trebuia să ştiu semnificaţia acestui număr, dar îmi scăpa în clipa de faţă.

La capătul sălii, care cotea la dreapta, am intrat într-una şi mai largă, construită tot din calcar, ce se ramifica în multe alte încăperi. Pe măsură ce coboram pe aleea principală a acestui labirint, am aruncat o privire în sălile de fiecare parte a mea, toate având alte porţi şi treceri. Nu m-am abătut din drumul meu, totuşi. Mai fusesem aici odată. Amintirea îmi era ca un vis şi, cu toate acestea, ştiam că sala pe care o căutam era încă departe. Pe măsură ce mă apropiam de destinaţie, am auzit un susur de apă curgătoare. Sala din calcar se termina, deşi poteca mai continua cu un podeţ peste o uriaşă încăpere cavernoasă, fără fund, sau măcar nu reuşeam eu să-l desluşesc de la înălţimea la care mă găseam. Deasupra, în înaltul plafon al acestei săli, scânteiau uriaşi ciorchini de cristale, mai ales

din cuarţ, dar şi de alte minerale, de culori variate, montate în piatră, ca stelele presărate pe canavaua cerului. Apa se revărsa în cascadă pe pereţii încăperii, prăvălindu-se în hăul negru de sub mine.

Podeţul mă duse pe un dâmb rotund, mare, iar la sosirea mea mă aştepta, pe această platformă centrală, o siluetă solitară, înveşmântată într-o robă, care-şi trase gluga de pe cap la apropierea mea.

— Bine-ai venit înapoi, Solarian!

Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am recunoscut însoţitorul. Inima îmi sări de bucurie în piept:

— Devere?

Mi-am iuţit pasul pe podeţ, nerăbdătoare să mă apropii de el.

— Am fost odată, admise el, iar eu i-am detectat un accent scoţian.

Am încetinit pasul şi m-am oprit când el îşi desprinse pelerina de pe umeri, scoţând la vedere straiul unui pirat.

— Sinclair! am dedus eu.

— Încarnarea mea cheie poartă acest nume, confirmă el, părând puţin dezamăgit de rezerva mea subită. Totuşi, m-ai cunoscut sub diferite nume în diferite vieţi, nu toate petrecute pe Pământ.

Cu siguranţă era la fel de fermecător ca și soţul meu, iar accentul lui aspru îmi delecta urechea. M-am apropiat iar, observând subtilele diferenţe în înfăţişarea lui, prea neînsemnate ca să contest că Sinclair şi Devere erau unul şi acelaşi suflet. *Fireşte!* Acela era numele pe care dorea ca eu să nu-l uit.

— Polaris, am încercat, iar el îmi dărui un zâmbet larg ce-i lumină toată faţa, încântat că-mi mai aminteam de identitatea lui spirituală.

— Acesta-i ţelul meu, zise el.

— Am avut câteva crâmpeie trecătoare de imagini de când am intrat în acest complex, i-am explicat, nedorind să-l fac să creadă că ştiam mai multe decât era adevărat. Niciuna nu mi-a spus nimic.

— Permite-mi să te corectez.

Surâsul lui strălucitor, atitudinea prietenoasă mă destinseră. Pe măsură ce păşeam pe limba de calcar, intrând pe platforma centrală, trecerea din spatele meu se făcu nevăzută. În mijlocul

insulei se găsea un uriaş disc de aur spre care ne îndreptam, ce părea a fi împărţit în şase segmente.

— Te rog!

Sinclair mă invită să calc pe cercul segmentat. Am păşit pe placă, moment în care fiecare segment al discului se lumină unul după altul. Când toate segmentele de aur scânteiară orbitor, călăuza mea zâmbi mai larg.

— Nu te speria! spuse el, păşind pe placă alături de mine.

— De ce să mă sperii? l-am întrebat, apoi m-am uitat în jos şi am văzut că discul de aur de sub picioarele noastre dispăruse fără urmă.

Am căzut în hău. Mă cuprinse un val de panică, până când mi-am dat seama că eram spirit. Drept urmare, nu mă păştea niciun pericol fizic. Pe măsură ce frica mă părăsea, se micşora şi viteza căderii mele. După o lungă perioadă de plăcută plutire în gol, am atins solul, lângă căpitanul Sinclair.

Undele şocului stârnit de recunoaştere pulsară prin fiinţa mea pe când intram în sala din Amenti. Conţinea şase portaluri perfect rotunde, fiecare făurit dintr-o nuanţă diferită de aur.

— Ştiu locul ăsta, am rostit, uimită de propriile-mi cuvinte.

— Trebuie să-l ştii, râse Sinclair. Tu ai ajutat la conceperea și construcţia lui. Apoi îmi dărui un surâs în felul fermecător al dragului meu soţ. Iar acum îţi vei aminti totul!

— Tu ai traversat deja Culoarele din Amenti? l-am întrebat, iar el îmi confirmă cu un semn din cap. Şi îţi mai aminteşti de viaţa noastră împreună?

Speranţa îmi umplu ochii de lacrimi, căci mă simţeam înstrăinată de iubitul meu când mă adresam acestei alte încarnări a lui.

— Sigur, spuse Sinclair, privindu-mă cu afecţiune. Dar vorbeşti de parcă n-am mai fi împreună, când nu-i decât începutul.

Semăna foarte mult cu scumpul meu Devere când l-am văzut prima oară în viaţa mea pământeană, iar felul în care gândea mă încurajă să-mi duc până la capăt misiunea din prezent. M-am întors şi am examinat cele şase portaluri.

Primul dintre ele, chiar lângă arcada prin care intrasem, avea o ramă din aur roşu. Lângă el era unul cu ramă din aur portocaliu, următorul era din aur galben, celălalt, din aur roz, cel de lângă el, din aur albastru, iar ultimul era dintr-un uluitor

şi rar aur violet. Fiecare sală de dincolo părea plină de lumină lichidă ce reflecta culoarea pragului.

— N-ar trebui să fie şapte uşi? l-am întrebat, pentru că cel de-al şaptelea portal al sistemului din Amenti ducea la Sfera din Amenti şi acasă pe Tara.

— Numai după ce ai trecut prin primele şase culoare ţi se va revela cea de-a şaptea poartă, mă lămuri călăuza mea.

Mă însoţi pe lângă bazinul săpat în mijlocul pardoselii sălii circulare, până la cel mai apropiat dintre portaluri:

— Ţi-ar plăcea să-ţi explic mecanismul portalurilor înainte de a-ţi începe călătoria?

— Ți-aş rămâne îndatorată, l-am îndemnat, fascinată de tehnologia atât de avansată a sistemului din Amenti.

— Există o pereche de spirale electromagnetice înăuntrul fiecăruia dintre portaluri, care se rotesc în contratimp, formând astfel o trecere în care continuumurile temporale se intersectează…

— Dacă mă gândesc mai bine, l-am întrerupt, o imagine ar preţui mai mult decât o mie de cuvinte.

M-am apropiat de portalul din aur roşu. Am presupus că, de vreme ce această culoare se găsea în capătul cel mai de jos al spectrului, ar fi avut legătură cu chakra rădăcinii şi m-ar fi conectat cu cea mai timpurie dintre rasele primordiale ale umanităţii.

— Să ştii că nu vei retrăi toate vieţile trecute, prezente şi viitoare, mă avertiză Sinclair, ci numai acele evenimente cruciale ce au activat cheile de frecvenţă care-ţi permit accesul prin Amenti.

— Înţeleg.

M-am simţit cuprinsă de un val de entuziasm şi nerăbdare. Pe când mă întorceam cu faţa la portalul din lumină lichidă, m-am recules o clipă, ca să-mi liniştesc speranţele ce creşteau în mine, apoi am făcut un prim pas într-o lume mult mai largă. Pe când intram pe discul de aur roşu, am simţit o mare explozie de seninătate şi certitudine umplându-mi chakra cea mai de jos. Chakra rădăcinii începu să vibreze cu o anume sonoritate, iar pe măsură ce sunetul se amplifica, rezonanţa lui se înălţă prin centrii mei de lumină şi-mi ajunse până-n gât, unde laringele repetă ca un ecou nota amplă. Am simţit cum se petrecea o modificare profundă în corpul meu subtil, în vreme ce oscilaţia

conştiinţei mele atomice se altera pe potriva portalului aflat dinaintea mea.

Cascada de lumină roşie ce se revărsa peste deschiderea portalului începu să se răsucească în sensul acelor de ceasornic, spre centru, ca apa ce se scurge pe o ţeavă. Atunci o altă spirală de apă, de data aceasta curgând în sens invers acelor de ceasornic, se împleti cu prima, iar miezul volburii torentelor se deschise larg. Un mare fascicul de lumină roşie irupse din vârtej, iar conştiinţa mea fu sorbită înainte, întorcându-se la începutul evoluţiei omeneşti pe Pământ.

DIN JURNALUL LUI CHARLOTTE GRANVILLE-DEVERE

Chiar înainte să deschid ochii şi să mă desprind din somnul meu adânc, am ştiut că Mathu se găsea în camera mea. I-am simţit prezenţa exaltată, de pe altă lume.

— De când te-ai întors din Amenti? l-am întrebat.

— De mai multe ore, îmi răspunse.

M-am răsucit pe spate, ca să-l văd mai bine pe prietenul meu spiriduş, aşteptând în picioare la celălalt capăt al patului, purtându-şi învelişul fizic de suprafaţă. M-am întins în pat, surâzându-i, savurând atracţia reciprocă dintre mine şi fiinţa aceea. De la prima mea întâlnire cu Mathu, m-am îndrăgostit de el. Cum spiriduşul îmi arăta, însă, prea puţin sentiment, mi-am imaginat că fanteziile mele romantice în legătură cu el erau zadarnice. Totuşi, în lumina celor spuse de angelicul războinic mamei mele despre mine, nutream iarăşi speranţa iubirii împărtăşite.

— Mi-ai vegheat somnul în tot acest timp?

— Da, *my lady.*

Din tonul vocii sale am dedus că era o plăcere pentru el, nicidecum o obligaţie. Mă amuză incorecta lui formulă de adresare.

— Mă numesc Charlotte şi, până când n-am să mă mărit cu un lord, titlul de *lady* nu mi se cuvine.

— Este greşeala mea, recunoscu plin de farmec Mathu, Înălţimea Voastră se potriveşte mult mai bine.

A trebuit să mă abţin ca să nu pufnesc într-un hohot de râs:

— Tu chiar crezi că sunt zeiţa-mamă a rasei anunnaki?

— Ţi-aş recunoaşte sufletul oriunde s-ar afla, mă asigură, căci este unic… la fel ca tine.

Părea stânjenit, ceea ce era ciudat la o făptură lipsită de emoţii.

— De ce sunt singura anunnaki capabilă să se încarneze într-o formă omenească? l-am întrebat, pentru că acest aspect din explicaţia pe care Mathu i-o dăduse mamei mă nedumerea.

— Adevărul e că şi eu am abilitatea de a mă încarna într-un om, dar nu m-am dovedit la fel de iscusit ca tine în integrare, mărturisi el. Înainte de a învăţa ce-i compasiunea de la tine ca anunnaki, eram egoist şi absorbit de mine însumi, iar după iluminare, am ajuns să uit prea mult de mine. Din cauza marelui meu intelect, am început să am complexe de zeu. Scopul vieţii omeneşti este stăpânirea emoţiilor; în schimb, eu am devenit atât de preocupat în a-i învăţa pe oameni, încât mi-am neglijat adevărata misiune. Am considerat că orice relaţie care nu era o interacţiune profesor-elev era sub nivelul meu.

— Nu sunt de acord, i-am zis, ridicându-mă în capul oaselor, ca să-i argumentez. Nu sunt aşa de diferită ca tine. Bărbaţii nu m-au interesat niciodată din punctul de vedere al măritişului. Totuşi, graţie abilităţilor mele extrasenzoriale, cum de n-am reuşit să mă simt ca o inteligenţă mult prea evoluată printre hoardele de dobitoace fără minte? Dar… – am făcut o pauză ca să prind curaj – … văd cum mă priveşti şi ştiu că adevărata ta misiune aici n-a fost neglijată cu totul.

— Pofta trupească nu este una dintre emoţiile elevate, îmi atrase el atenţia, în mod clar uşurat să dăm cărţile pe faţă în privinţa chinurilor inimii.

— Poftă trupească? l-am întrebat cu blândeţe. Simpla poftă trupească n-a inspirat niciodată un devotament ca al tău pentru mine.

El se încruntă, uluit, lăsându-se greu pe pat, lângă mine. Lipsit de sentimente în forma lui fizică, nu-şi putea da seama de forţa şi greutatea corpului său.

— Aşadar, crezi că dragostea e motivaţia mea?

— În general, dacă tot ce simţi pentru cineva este doar poftă trupească, o unire sexuală cu cea care ţi-a aprins dorinţa face adesea atracţia să dispară… dar dragostea rămâne.

Pe măsură ce-mi exprimam părerea, am simţit o energie magnetică intensă trecând prin amândoi. El se uită la mine lung, cu ochii lui liliachii, părând nedumerit de argumentul meu:

— Dar n-am avut niciun contact fizic, din câte-mi amintesc.

Propria-mi trăsnaie îmi smulse un surâs. Nu pricepea nimic din ceea ce însemna afectul, aşadar nu prea puteam să mă aştept din partea lui să ştie că flirtam cu el.

— A fost o invitaţie, nu o observaţie, l-am lămurit.

Anticiparea mea spori când, aplecându-mă, i-am furat un sărut – dar, bineînţeles, numai eu am trăit acea experienţă.

— Nu pot să pretind că te iubesc în starea în care mă găsesc, îmi mărturisi cu regret şi, cu blândeţe, mă împinse înapoi. Nu simt nimic, ceea ce ţie n-o să-ţi facă nicio plăcere.

— Arunci părăseşte-ţi forma fizică și intră-n a mea, i-am sugerat cu îndrăzneală.

— N-aş… n-aş şti ce să fac. Niciodată n-am…

Se sfii să mai continue, ceea ce nu făcu decât să-mi aprindă şi mai mult dorinţa de a deveni una cu el, dar nu doream să-mi impun voinţa asupra lui.

— Cum n-am avut niciodată vreun interes în vreo relaţie omenească, ştiu mult prea bine cum să găsesc singură plăcere, i-am spus, nevenindu-mi să cred cât de neruşinată mă arătam. Intră-n mine, iar plăcerea mea va deveni şi a ta. Aşa vei cunoaşte dragostea omenească.

Am simţit că, dacă el încă mai şovăia, voi muri de ruşine pentru că mă arătasem atât de impetuoasă.

Corpul fizic al lui Mathu se topi, ieşind la iveală frumuseţea translucidă a spiriduşului.

— Mă onorează graţioasa ta invitaţie şi mă las cu smerenie în seama mâinilor tale iscusite, zise el încet.

Se întinse spre mine. Deşi nu-i mai simţeam atingerea fizică, am simţit o furnicătură caldă, care-mi trezi simţurile mai mult decât mângâierea oricărei mâini omeneşti. Fiinţa lui se alinie mai mult cu a mea, iar senzaţia îmi spori, excitându-mă. Mi-am scos repede cămaşa de noapte şi, sub aşternuturile mele calde, am explorat împreună adâncimile ascunse ale pasiunii noastre. Am fost devorată de el, încât a fost greu de ştiut cine îi ghida celuilalt mâna. Trupul mi se cutremura într-o culminaţie plină de încântare prea frecvent pentru a mai putea distinge un orgasm de celălalt. Intensa stimulare emoţională şi fizică îmi afundă conştiinţa într-un vis euforic de universuri îndepărtate. Auzeam şoapta lui Mathu în mintea mea, gemetele lui de plăcere şi de uşurare făcându-mă cu atât mai conştientă de

desfătarea pe care o trăiam. N-am avut niciodată de ce să mă gândesc prea mult la cât de sacră era unirea dintre masculin şi feminin dar, undeva în toiul delirului nostru, Mathu şi cu mine am descoperit dragostea.

Când sufletul lui ieşi din trupul meu, era năuc ca un şcolar, zâmbind cu gura până la urechi.

— Fericire, glăsui el, arătându-se cu degetul, ca să indice o altă emoţie mai înaltă pe care o trăia pentru prima oară, drept rezultat al unirii noastre.

M-am răsucit pe o parte ca să stau cu faţa la el, în timp ce spiriduşul se întindea pe pat lângă mine. Mai era încă înveşmântat în straiul verde al îngerilor anu: pantaloni strânşi pe picior cu centură, cămaşă, vestă şi cizme, costumaţie ce părea ori prea demodată, ori prea modernă pentru epoca noastră.

— N-ai mai trăit niciodată fericirea? l-am întrebat.

El clătină din cap în semn că nu. Emoţiile, atât de vii şi de noi pentru el, se arătară clar în privirea lui adoratoare.

— M-ai adus din nou pe calea în-tipăririi. Cu multă vreme în urmă, m-ai învăţat ce înseamnă să-ţi fie milă, iar acum m-ai deprins cu dragostea.

Mă flata adulaţia lui, dar n-o puteam accepta:

— Tu ai ales să ai sentimente.

— Pentru că tu mi le inspiri, replică el, în vreme ce mă ridicam să mă îmbrac.

Doream să rămân în casă, în camera mea, împreună cu noul meu iubit, dar trebuia să o schimb pe lady Susan la transcrierea experienţelor mamei prin Culoarele din Amenti.

— Şi tu mă inspiri pe mine, i-am spus, trăgându-mi o rochie groasă peste cămaşa mea de noapte, aşa cum era la modă în deceniile ce au urmat epocii victoriene. Ce este calea în-tipăririi?

Fantomaticul cavaler al mamei se ivi pe neaşteptate în camera mea, înainte ca Mathu să poată răspunde, şi mă găsi încheindu-mă la nasturii rochiei. Privirea lui se mută asupra lui Mathu, care încă mai plutea pe patul meu.

De ce te găsesc aici? îl întrebă Albray pe iubitul meu.

— Pentru că l-am invitat eu, i-am răspuns. Dar tu de ce-ai venit?

I-am promis mamei tale să te protejez.

Expresia de neplăcere a cavalerului mai era încă adresată lui Mathu.

— Poate că mama ţi-o fi dat voie să te amesteci în treburile ei personale, dar aş prefera pe mine să mă laşi în pace, i-am spus făţiş, reuşind într-un târziu să-i atrag atenţia cavalerului. Nu-mi eşti tată.

Nu încă, grăi Mathu, amuzându-se.

— Să înţeleg că mătuşica e gata pentru o pauză? l-am întrebat, încercând să mai slăbesc tensiunea dintre noi.

Dac-ai vrea să fii atât de bună! dădu Albray înapoi, apoi dispăru prin peretele camerei mele.

— Mustrarea mea poate a fost puţin prea dură, m-am gândit eu la cele întâmplate. Totuşi, ce drept are el să mă judece, de vreme ce a tânjit după mama în toţi aceşti ani?

— N-a făcut decât să recunoască un spirit înrudit în ea, ca şi în tine, îi luă Mathu apărarea.

Mi-am amintit de joviala lui remarcă:

— Nu-i încă tatăl meu… Vrei să spui că Albray îmi va fi părinte în viitor?

Când Mathu îmi confirmă cu un semn din cap, nu l-am crezut.

— Dar sufletul cavalerului este prins ca-ntr-o capcană în viaţa de apoi, printr-un jurământ făcut Doamnelor Elohimilor.

— Următoarea ta mamă îl va elibera de această obligaţie, îmi garantă Mathu. Jumătate din încarnarea ta umană desăvârşită zace în el.

— Atunci, pentru început, va trebui să fiu ceva mai drăguţă cu el, am zâmbit eu cu gura până la urechi.

— Şi eu, glumi Mathu, pentru ca dragostea noastră să se împlinească în viaţa asta şi în următoarea.

Sugestia lui era atât de romantică, încât am vărsat o lacrimă. Aşteptasem de atât amar de vreme ca dragostea să-mi răsară în cale, încât ideea că nici măcar moartea nu ne va despărţi era profund consolatoare.

— Şi atunci, chiar când voi fi murit şi mă voi fi născut din nou, fără nicio amintire despre tine, tot vei mai veghea asupra mea? l-am întrebat.

— Da, aşa voi face, promise Mathu, iar apoi ironia situaţiei îl făcu să surâdă. La fel şi el, îmi arătă cu un gest din cap locul

din perete prin care Albray se făcuse nevăzut.

REVELAŢIA 19
ARHITECŢII EVOLUŢIEI

LADY SUSAN DEVERE COMPLETÂND JURNALUL LUI LADY ASHLEE CRANVILLE-DEVERE

PRIMA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLANUL ETERIC (ÎN AFARA TIMPULUI)

Sunt strâns înfăşurată în cea mai neagră beznă – zac în nemişcare, fără putere, fără formă, şi totuşi semiconştientă. Încă nu ştiu ce-i frica. Aceasta nu este decât o stare de tranziţie, o membrană eterică între existenţa mea angelică şi cea mai de jos lume eterică din cel mai de jos univers dimensional, unde întreaga viaţă trebuie să rabde şi să se adapteze la elementele primordiale ce compun o existenţă fizică. Sunt acum pe cale să particip la propriul meu experiment, dar nu sunt singură. Toţi cei unsprezece colaboratori ai mei la proiectul din Amenti cred la fel de tare ca şi mine că putem proteja sufletele pierdute de pe Tara şi le putem îndruma paşii înapoi acasă.

Mai trebuie încă să-mi ies pe de-a-ntregul din membrana ce desparte dimensiunile, pentru că-mi mai aduc aminte că sunt una dintre ceres, rasa care s-a dezvoltat pe globul astral al Tarei şi a progresat prin evoluţie fizică, devenind o rasă de fiinţe spirituale şi păzitori ai oamenilor care încă mai trăiesc pe Tara. Ceres au existat cu mult înainte de cataclismul de pe Tara, care acum ne solicită tot timpul şi toate eforturile.

În pragul dezastrului planetar, poporul meu a selectat un consiliu de tehnologi şi oameni de ştiinţă care să lucreze împreună cu Asociaţia Interdimensională a Lumilor Libere, organizată de Elohimi, pentru a crea mijloacele tehnologice şi biologice în vederea salvării părţii desprinse din amprenta morfogenetică a Tarei, salvând sufletele rătăcite din universul dimensiunilor mai joase în care au fost aruncate în timpul cataclismului.

Până de curând, membrii Marelui Sfat din Amenti au supravegheat misiunea de salvare de pe Tara. Am avut putinţa să executăm construirea sistemului din Amenti numai cu ajutorul voinţei, aşadar prezenţa noastră personală în universul armonic inferior n-a fost necesară, nici măcar luată în

considerare. Au existat mai multe complicaţii apărute în decursul coborârii unei fiinţe din universul armonic de gradul doi în cel mai dens decât el, universul rudimentar de sub noi – aşa cum descoperiseră şi sufletele pierdute de pe Tara. A fost o greşeală din partea noastră să ne încredem în manifestările armonice inferioare ale adversarilor noştri anunnaki, noi, anu, care avem sarcina să ducem la perfecţiune trupurile fizice ale rudelor noastre, dar senatul Elohimilor a cerut această cooperare, crezând că era esenţial să evităm o repetare a războiului dintre oamenii aflaţi sub îndrumarea noastră pe Tara şi coloniştii anunnaki de pe planeta noastră care au pricinuit distrugerea parţială a Tarei.

Noi, cei doisprezece membri ai Marelui Sfat din Amenti, şase de sex masculin şi şase de sex feminin, am hotărât să luăm această chestiune în mâinile noastre. Eu, Solarian, am făcut un pact cu partenerul meu, Polaris, împreună cu colegii noştri din Sfat, Dexter şi Vespera, Arcturus şi Meridon, Levi şi Thana, Castor şi Talori, Zalman şi Denera, că ne vom dărui sufletele Sferei din Amenti, pentru a ne încarna pe Pământ şi a-i ajuta pe ai noştri să găsească drumul înapoi spre casă.

Nimeni dintre noi nu a întâmpinat-o cu prea mult entuziasm pe regina anunnakilor, Kali, alături de prinţul ei, Mathu, când s-au ivit pe Tara ca să discute o propunere de salvare pentru nefilimi. Acel plan implica realizarea unui portal direct între tărâmurile eterice ale Pământului, la care se putea accede prin centrul planetei şi prin tărâmul astral de pe Sirius B, ce ocolea total planul fizic. Prin acest portal, supranumit „Culoarul din Amorea”, sufletele nefilimilor, draconienilor şi anunnakilor căzuţi se puteau întoarce la evoluţia cuvenită prin grupul lor de suflete anu de pe Sirius B. Kali şi Mathu sperau să-şi incorporeze Culoarul din Amorea în Proiectul din Amenti.

— Ce vă va deosebi de alte suflete omeneşti care se zbat prin întunecimea şi disperarea primordială de pe Terra? ne întrebă regina anunnakilor. Veţi fi la fel de pierduţi ca şi muritorii pe care căutaţi să-i salvaţi. Construiţi-ne, dar, Culoarul din Amorea, iar noi îi vom trage înapoi pe nefilimi şi pe draconieni, readucându-i în grupul lor de suflete anu pe tărâmul subtil, unde vă vor ajuta să vă reamintiţi de misiunea voastră şi vă vor oferi mijloacele prin care s-o duceţi la îndeplinire.

Totuşi, cei doisprezece membri ai Marelui Sfat din Amenti nu

erau încă pregătiţi să se încreadă în cuvântul unei anunnaki.

— Nefilimii voştri s-au condamnat singuri la uitare şi exploatează la sânge orice fiinţă umană pe care o cresc! exprimă Polaris în cuvinte ceea ce gândeam cu toţii. Ce te face să crezi că nefilimii pot fi convinşi să renunţe la dependenţa lor de EMRO ca să se întoarcă în grupul lor de suflete anu?

— Noi vă propunem să ne dăruim sufletele flăcării albastre în acelaşi timp cu voi, ne spuse Kali, arătându-ne cu un gest spre ea şi spre prinţul ei.

— Dar asta ar altera codul morfogenetic în noi toţi! protestă Castor, inginerul nostru genetic şef.

— Numai unde flacăra albastră din Amenti rezidă pe tărâmul astral de jos. Această mutaţie ne va afecta numai pe noi paisprezece, sublinie Kali.

— Şi am mai putea împrumuta unii altora codul morfogenetic, ca să câştigăm un avantaj asupra adversarilor noştri de pe Pământ, medită Polaris, urmând şirul gândurilor reginei anunnakilor.

Kali încuviinţă din cap.

— Vă veţi putea bizui pe intelectul şi expertiza psihică a anunnakilor, ceea ce neamul vostru nu deţine pe un plan fizic. Iar pe noi ne veţi răsplăti cu un corp emoţional mai dezvoltat decât oricare dintre sufletele de anunnaki ce locuiesc pe Terra.

— Ca să nu mai vorbim că veţi fi singurii anunnaki capabili să vă încarnaţi într-un specimen uman, indică Denera, un spirit cu o minte mai ageră.

— Un fenomen necesar care-mi va permite să mă întorc prin Culoarele din Amenti, ripostă Kali.

Trebuia să ştiu dacă acea ofertă merita să fie luată în considerare. M-am întors către inginerul nostru genetic:

— Castor, cum ne vom mai descurca noi codurile genetice la întoarcerea noastră prin Sferă?

Acela rămase o vreme pe gânduri, apoi spuse:

— Aş putea crea o flacără mai mică de frecvenţă mai înaltă care să fie plasată înăuntrul flăcării albastre pentru a găzdui informaţiile morfogenetice doar ale noastre, ale celor doisprezece, plus încă două suflete. Dacă vom reţine instantaneu codurile noastre morfogenetice individuale înainte de a pleca, sistemul din Amenti va putea să readucă acele coduri la normal până ne întoarcem. Castor părea încântat de

soluţie, până când îi trecu prin minte o posibilă complicaţie: Totuşi, va trebui să ne înapoiem prin flacăra albastră toţi dintr-odată. Dacă unul dintre noi ar lipsi, am rămâne blocaţi în universul armonic inferior pe o durată indefinită.

Kali îl aprobă cu un semn din cap:

— Iată pentru ce trebuie să vă încredeţi în cuvântul unei anunnaki. Dacă veţi pieri toţi, la fel vom păţi şi noi.

— Dar cum aveţi de gând să vă ţineţi de cuvânt? am întrebat-o. Veţi uita cine sunteţi cu adevărat, la fel ca şi noi.

Kali surâse:

— Am un aliat în universul armonic inferior care-mi va reaminti. El ne va fi părinte şi ne va ocroti pe toţi.

Ştiam aliatul la care se referea ea, toţi îl ştiam, pentru că omenirea avea un singur apărător adevărat printre nefilimi, iar acela era Enki. În concluzie, Culoarul din Amorea propus de Kali fu clădit, iar acum mă trezesc într-un pasaj întunecat între două lumi, întrebându-mă dacă voi mai găsi vreodată drumul înapoi spre casă.

Tu eşti casa mea şi eu a ta. Vom reuşi împreună, mi-am adus aminte de cuvintele iubitului meu Polaris.

Polaris! am vrut să strig în întuneric. *Îmi doresc să mai simt încă* o *dată dulceaţa apropierii tale. Nu te voi uita!* M-am agăţat de o imagine a lui, încercând să mi-o întipăresc în suflet, pe măsură ce memoria conştientă a existenţei mele anterioare fu măturată de un vârtej de lumină şi mişcare.

A DOUA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLAN SEMIETERIC/SEMIFIZIC (ACUM 300.000 DE ANI)

Dincolo de înăbuşitoarea beznă a densităţii
sunt crudele mele începuturi rudimentare.
Mare, fără sex şi străvezie mai sunt,
cu o natură complet eterică.
Nu sunt nimic mai mult decât o gigantică fantomă,
legănându-mă şi alunecând în atmosfera densă
a clocotitoarelor mări primordiale.
Forma mea nu şi-a fixat nici conturul, nici culoarea,
dar păstrează promisiunea a ceea ce va să fie o fiinţă omenească.

Neîndemânatică, pasivă şi aproape fără simţuri, mai păstrez

doar o vagă conştiinţă a focului ce mă încălzeşte şi mă mână în activitate, inculcându-mi aspiraţia de a avea o comunicare cu lumea exterioară. Multe milenii trec în zbor, iar forma mea dezvoltă abilitatea de a sta în picioare, de a merge, de a se întinde şi de a zbura, dar chiar şi aşa, nu sunt decât o umbră fără gândire raţională.

În timp are loc o mare transformare, iar forma neperisabilă a primei mele încarnări în prima rasă primordială se divide în două forme diferite: una activă, una pasivă; una electrică, una magnetică; una de foc, una de apă; una albă, în legătură cu luna, una, galben-portocalie, în legătură cu soarele. Astfel, se nasc trupurile încarnărilor mele din cea de-a doua rasă primordială.

Preiau o formă vag omenească, încă în stare gazoasă la înfăţişare, fiind complet lipsită de sex. Îmi dezvolt un simţ tactil şi astfel simt clipocitul valurilor, bătaia vânturilor şi căldura focului. Auzul îmi este mai acut acum, iar colegii mei încarnaţi mă cheamă în sunete ca de flaut, stârnind în mine afecte ce se hrănesc dintr-un misterios izvor ascuns în adâncul fiinţei mele, în noi toţi. O bucurie a vieţii, ca-n vis, mă umple de încântare, dar nici plăcerea, nici durerea nu sunt stimulate de sursele externe, căci încă mai sunt un produs al celor de deasupra, nu al celor de dedesubt.

Alunec, plutesc, zbor şi mă înalţ prin lianele luminate de soare, cu muguri vibranţi, orbitori, iar peste nenumăraţii eoni elementele naturii îmi vor întări carapacea exterioară.

Rata de oscilaţii a conştiinţei mele atomice se schimbă, iar eu m-am întors în încăperea de la intrarea în Culoarele tărâmului Amenti.

— A fost oribil!

M-am aplecat înainte ca să-mi prind genunchii şi să-mi regăsesc echilibrul. Corpul meu subtil suferise o extindere masivă. Mă simţeam, într-adevăr, ca şi cum m-aş fi întins peste eoni, prădată de individualitatea şi sexualitatea mea.

— Primul portal duce la existenţa eterică a primelor două rase primordiale, care sunt cele mai îndepărtate şi mai de nepătruns conştiinţe în comparaţie cu a ta, aşadar experienţa n-are cum să nu fie puţin neplăcută, îmi explică Sinclair, aşteptând să-mi vin în fire. Primul culoar se întinde şi pe cea

mai îndelungată perioadă a timpului terestru. Fii convinsă că următoarea ta experienţă nu te va face să te simţi atât de… extinsă.

— Dar mă simţeam atât de slăbită, de ineficientă, de lipsită de voinţă! am exclamat.

— Fireşte. N-ai fost decât o fantomă stihinică, fără sex, fără formă. Abia începeai să-ţi dezvolţi un simţ al lumii înconjurătoare.

Frumosul meu amic îmi zâmbi cu înţelegere. Poate că şi el simţise aceeaşi îndoială în acea etapă a periplului său prin Culoarele din Amenti, mi-am zis în gând.

— Dar nu vei mai fi vreodată lipsită de voinţă, continuă el. Ţi-ai dezvoltat şi perfectat acest atribut cu multe, multe vieţi în urmă. Nu ţi se mai poate lua înapoi.

Pe măsurii ce mi se perindau sub ochii minţii imaginile experienţei prin care trecusem, mi-am dat seama că primul portal mă coborâse mult mai departe în timp decât mă aşteptasem.

— Îmi amintesc c-am fost Solarian, am gemut, iar bucuria îmi umplu pieptul, chiar mai înainte de a veni pe Pământ.

— Ce-ţi mai aminteşti? mă întrebă el.

M-am luptat să mă concentrez asupra amintirilor mele:

— O reuniune… între regina şi prinţul anunnakilor şi Marele Sfat din Amenti… Am făcut o pauză, zâmbind viziunii mele, pe măsură ce mă vedeam pe mine însămi aruncând priviri în jurul mesei la care mă aflam împreună cu colegii mei din Sfat. Îi recunosc pe majoritatea dintre membrii Sfatului, pentru că sunt suflete pe care le-am cunoscut în viaţă, am grăit şi lacrimi de fericire îmi curseră pe obraji. Tu eşti acolo, şi Levi, Albray, Zalman, Susan…

— E şi fiica ta, Charlotte, prezentă? mă iscodi prompt Sinclair.

— Nu, i-am răspuns, tristă.

— Eşti sigură? mă tachină căpitanul.

— Vai, Doamne! am oftat, văzând-o. Ea-i Kali, regina anunnakilor.

Exact aşa cum îmi spusese şi Mathu.

— Iar Mathu este prinţul ei.

Inima îmi bătu mai tare la gândul că Charlotte, care nu-şi manifestase niciodată interesul pentru căsătorie, avea în sfârşit

să-şi găsească dragostea.

— Şi ce s-a întâmplat la întrunire? continuă căpitanul Sinclair cu blândeţe, spre a trage cele mai relevante date din experienţa mea.

— Tu nu-ţi aminteşti? l-am iscodit, întrebându-mă dacă eram pusă la încercare, sau trasă de limbă.

— Ba da, confirmă el. Iar scopul meu este să văd dacă tu-ţi poţi aduce aminte de tot ce-mi amintesc şi eu… sau poate chiar mai mult?

— Reuniunea a avut loc în urma răscoalei draconienilor pe Terra, am zis.

— Aşa-i.

M-am dus să mă aşez pe marginea bazinului din mijlocul încăperii, iar căpitanul mi se alătură.

— S-a ajuns la o înţelegere, mi-am adus aminte. A fost făcută o propunere periculoasă, pentru că sufletele nu mai coborâseră niciodată prin Sfera din Amenti, aşa cum o concepusem eu pentru… M-am întrerupt din vorbire, tulburată la gândul că fusesem una dintre maeştrii arhitecţi ai acelui loc. Amenti a fost conceput pentru ascensiunea *de pe* Terra, am continuat, prin urmare, pentru ca sufletele noastre angelice să coboare *pe* Pământ, a trebuit creată o altă flacără de o frecvenţă mai înaltă. Această vâlvătaie violetă a fost inserată înăuntrul flăcării albastre din Amenti ca să ofere adăpost celor douăsprezece suflete ale noastre, plus încă două ale unor anunnaki. Am uitat ceva? l-am întrebat, minunându-mă că memoria mea trecuse cu brio testul lui.

— Numai faptul că noi, cele douăsprezece suflete, am coborât împreună prin sistemul din Amenti şi trebuie să ne întoarcem tot simultan prin portal.

Am oftat, înţelegând implicaţiile:

— Chiar dacă numai unul dintre noi se pierde, structurile noastre morfogenetice nu se vor desprinde iar cum se cuvine, atunci când vom încerca să ne întoarcem pe Tara prin flacăra violetă. În concluzie, vom rămâne blocaţi aici cu toţii!

— Din fericire, toţi suntem bine deocamdată, îmi garantă căpitanul. Iată ce se înţelege prin termenul de „purtător de făclie”: Charlotte va fi purtătoarea făcliei violete, care-i cheia spre Amenti a noastră, a tuturor. Sunt trei purtători de făclii necesari pentru descuierea Sălii Arhivelor, ca să pregătească

deschiderea tărâmului Amenti. Purtătorii făcliilor albastră şi portocalie fac parte din Marele Sfat din Amenti, ceea ce ne asigură că anunnakii nu ne mai pot trăda încă o dată, pentru că altfel nu vor putea deschide complexul din Amenti fără ceilalţi doi purtători de făclii, iar la Sfera din Amenti nu se poate ajunge fără ca toate cele douăsprezece Staţii Signet ale noastre să fie mai întâi activate, mă lămuri Sinclair, foarte mândru de măsurile noastre de siguranţă.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi, am încheiat eu, uitându-mă la următorul portal.

REVELAŢIA 20
AMAZOANELE

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Am lăsat jurnalul să-mi cadă în poală. Toate temerile şi aspiraţiile îmi erau confirmate. Eram purtătoarea făcliei violete, hărăzită să deschidă marea Sală a Arhivelor şi tărâmul Amenti, în cazul în care tatăl meu, într-adevăr, era fantomaticul cavaler din aceste istorii, reînviat pe Pământ. Dar coincidenţa faptului că regina anunnakilor se numea Kali şi subitul meu acces de transă automată în care scriam în numele ei nu puteau fi trecute cu vederea.

Părinţii mei citiseră amândoi aceste jurnale şi, de vreme ce mi le dăduseră şi mie pentru a le citi la împlinirea vârstei de treisprezece ani, nu puteam decât să presupun că încercau să mă sperie de moarte, să mă implice în elaboratul scenariu al unei glume proaste, ori poate chiar încercau, într-adevăr, să-mi trezească conştiinţa de sine.

Şi cum rămânea cu jurământul lui Mathu de a veghea asupra lui Charlotte în următoarea ei reîncarnare? Se afla acum aici, veghind asupra mea? Să fi fost el misterioasa persoană care sunase şi mă avertizase de pericol? Ideea mă deconcerta dar, în acelaşi timp, mă însufleţea. Nu mai avusesem niciodată un prieten, nici nu mă interesase în mod real, iar dacă semănăm câtuşi de puţin cu Charlotte Granville-Devere, atunci, poate, n-avea să mă intereseze niciodată vreun posibil partener de viaţă. Ideea unui admirator celest era, totuşi, incitantă.

Se apropia miezul nopţii, ochii mi se închideau, dar încă mai ţineam jurnalul în mâini, ca să aştern pe hârtie evenimentele zilei, cât le mai păstram proaspete în minte. Până când mi-am terminat treaba se făcu aproape ora unu. M-am cuibărit în aşternuturi şi am închis ochii obosiţi, întrebându-mă ce plănuise Kali să facă în acea noapte. Cel mai probabil, îşi va continua descifrarea codului.

— N-are decât, am murmurat, atâta vreme cât voi dormi în tot timpul ăsta.

Intru în posesia Cărţii Codurilor *la fel de uşor ca şi ieri-noapte, dar sunt întreruptă de bărbatul casei. Să nu-ţi fie teamă, de*

treaba noastră nimeni nu ştie. Cu o fluturare a mâinii, îl voi trimite pe tatăl nostru înapoi la culcare. Nu-şi va aminti de întâlnirea noastră inopinată. Drept rezultat, nu reuşesc să obţin câte activări aş fi dorit, integrând doar următoarele trei coduri ale timpului. Ceea ce se ridică în total la şase coduri acum integrate. Al şaselea tort la DNA se întreţese, conştiinţa umană şi subconştientul extraterestru încep să se amalgameze. În curând, Tamar şi Kali vor fi una. Încă două nopţi de descifrare şi întregul nostru potenţial se va realiza, iar fiinţa noastră se va afla la adăpost.

— Ce!

Am sărit în capul oaselor, cu jurnalul în mână, căscând ochii la scrisul lui Kali de peste noapte. Ochii mă dureau din cauza luminii soarelui ce intra pe fereastră, ca şi cum n-aş fi dormit destul. Nu mă surprinde. Din câte se pare, corpul meu nu s-a odihnit cu adevărat azi-noapte, absolut deloc. De fapt, mă simţeam de parcă m-aş fi căptuşit cu o boală. Aveam o sudoare rece, respiram cu greutate, pielea parcă mi se târa peste muşchii dureroşi şi oase, iar capul mă durea la baza craniului. Am atins zona. O simţeam umflată.

— Hristoase, ce naiba se petrece cu mine?

Poate că simptomele mele erau o reacţie la ceea ce tocmai citisem şi mă găseam în stare de şoc – sau, poate, nu era decât o biată răceală. Până nu m-am sculat în picioare, n-am simţit crampele din stomac. Să fie una dintre „plăcerile” primei mele menstruaţii? Dar apoi am observat ceva foarte bizar: pijamaua mi se scurtase! Pantalonii se terminau acum cu mult deasupra gleznelor, mânecile erau prea scurte, iar cămaşa mă strângea peste piept. Încercând să trag de ţesătură, ca s-o lungesc la loc, pe potriva lungimii trupului meu, am observat că sânii mei mici deveniseră mai mari în dimineaţa aceasta.

M-am repezit la oglindă, apoi am deschis bluza pijamalei. Am dezgolit o pereche de sâni rotunzi, obraznici, nu imenşi, dar crescuţi în comparaţie cu cei pe care-i avusesem ieri. Şi faţa mea se schimbase uşor. Trăsăturile îmi erau mai fine şi mai prelungi. De fapt, întreaga mea siluetă părea să se fi subţiat şi să se fi rotunjit în acelaşi timp. Eram FRUMOASĂ! Nu mă crezusem niciodată urâtă sau ceva de genul acesta, dar *uite*!… mi-era greu să-mi cred ochilor!

Aplecându-mă către oglindă să-mi văd mai bine chipul, mi-am dat seama că măsuţa de toaletă era prea joasă pentru trupul meu, ca şi cum cineva i-ar fi tăiat picioarele peste noapte. Atunci am înţeles că nu pijamaua mi se scurtase, ci eu crescusem mai mulţi centimetri. Ca să mă conving, am probat mai multe perechi de pantaloni. Nici unii nu-mi mai acopereau picioarele în întregime. Cum aveam să ascund aşa ceva? Puteam momentan să ocolesc problema purtând o fustă, ceea ce sigur n-ar fi camuflat creşterea mea rapidă pentru prea multă vreme. Şi dacă stăteam să mă gândesc mai bine, de ce m-aş fi ascuns? Arătam minunat, chiar dacă nu mă şi simţeam aşa.

O baie fierbinte îmi alină numeroasele dureri, ba mă făcu să mă simt chiar senzuală. Îmi simţeam trupul mai feminin. Tânăra, nedezvoltata puberă dispăruse odată pentru totdeauna. După aceea, cum liniştea părea să învăluie întreaga casă, m-am dus în bucătărie, ca să-mi iau micul dejun. Mă gândeam să mă întorc în camera mea şi să-l mănânc acolo, citind în acelaşi timp şi evitându-mi părinţii pe cât mai mult puteam, până când Kali îşi termina opera asupra noastră. Era evident că ea avea un plan, iar adulţii nu păreau să-i pună vreo problemă.

Salutul de dimineaţă al tatălui meu mă făcu să tresar violent.

— Arăţi foarte bine astăzi! constată el, punându-mi o mână pe umăr, ca să mă liniştească. Ţi-ai făcut ceva la păr?

— Poate din cauza fustei, am spus, apucând-o şi foşnind din ea, ca să-i distrag atenţia de la mine.

Cum rareori mi se întâmpla să port fustă, tata acceptă cu un semn aprobator din cap că aceasta trebuia să fie pricina.

Nu pomeni nimic de faptul că mă văzuse în bibliotecă azi-noapte. În consecinţă, am presupus că ceea ce zisese Kali, şi anume că nu-şi va mai aminti, era adevărat. Din câte se părea, Kali avea ceva putere. În secret, ideea de a avea la îndemână toată acea putere era foarte ispititoare. În ciuda fricii mele ascunse faţă de rapidele schimbări ce se manifestau în corpul meu, aşteptam cu nerăbdare să devin una cu încrezătorul şi tenacele meu alter ego.

Nu i-am oferit nicio şansă tatei să-şi aducă aminte. După ce mi-am terminat micul dejun, i-am urat o zi bună cu un sărut pe obraz, după care m-am retras la mine în cameră. Pfui! A fost cât pe ce, mi-am spus în gând. Slavă Domnului că mă gândisem să-mi trag pe mine un pulovăr mare şi lălâu, altfel tata ar fi

observat mai mult decât o simplă schimbare în îmbrăcăminte.

M-am reîntors la jurnalul străbunelor mele, nerăbdătoare să aflu mai multe despre noua poveste de dragoste a lui Charlotte. Am rămas puţin dezamăgită să observ că următoarea pagină era cronica ei despre călătoria mamei sale prin cel de-al doilea dintre Culoarele din Amenti. Am fost tentată să sar peste acele pagini, în căutarea pasajelor ce mă interesau mai mult, referitoare la dragoste. Am bănuit, însă, că acele episoade din mai multe jurnale au fost amestecate în acest volum într-o ordine anume. Dacă nu doream să pierd continuitatea, era mai bine să citesc pagină cu pagină, fără să mai sar nimic.

CHARLOTTE GRANVILLE-DEVERE COMPLETÂND JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

— Nu te grăbi deloc cu pregătirile pentru următoarea trecere, mă sfătui prieteneşte căpitanul Sinclair. Timpul nu mai e o problemă.

— De aici încolo nu poate fi decât mai bine, am spus, ca să mă conving singură că eram gata să pornesc mai departe.

Sinclair se încruntă. Era clar că nu dorea să mă mintă:

— Nu chiar. Cea de-a treia rasă primordială s-a manifestat în lumea fizică, iar formele ei au fost perisabile. După aceea, zâmbi cu gura până la urechi: Chiar şi aşa, vei fi martoră la multe lucruri uimitoare, pentru că speciile lemuriene au fost cu adevărat miraculoase, devenind izvorul marilor mituri şi legende ale omenirii, ce vor inspira toate generaţiile ulterioare.

Acum eram chiar curioasă. Mi-am ridicat fruntea cu semeţie, semn că mă simţeam pregătită să pătrund în următorul culoar. Sinclair îmi făcu semn către placa din aur portocaliu:

— Lemuria te aşteaptă.

Am şovăit preţ de o clipă:

— Şi am să te găsesc acolo?

L-am privit pe Sinclair drept în ochii lui albaştri, iar surâsul lui îmi oferi un răspuns limpede.

— Atunci cine a fost încarnarea mea cheie din cadrul celei de-a treia rase primordiale? am continuat.

Sinclair trecuse deja prin Culoarele din Amenti, de aceea am presupus că ştia tot ce se întâmplase în acest al doilea culoar.

Se părea că n-aveam dreptate, pentru că-mi făcu din cap semn că nu.

— Deşi tu şi cu mine ne-am încarnat împreună în toate vieţile noastre, pentru a ne ajuta unul pe altul să atingem măreţia, n-am atins iluminarea neapărat în aceeaşi viaţă, îmi explică el. Când am intrat eu în acest culoar, am fost martor numai la propria mea viaţă în lumea lemuriană. Încarnarea ta cheie s-ar putea să nu se fi născut în aceeaşi generaţie.

— Înţeleg.

Renunţând să mai cer informaţii de la călăuza mea, m-am întors cu faţa spre cel de-al doilea portal al tărâmului Amenti. Când am păşit pe placa de activare, am perceput un mare val de energie în zona buricului. Forţa bulboanei se întinse până la splină, unde era situată cea de-a doua chakră a corpului meu subtil. Chakra începu să vibreze cu o anumită sonoritate. Pe măsură ce nota creştea adânc în abdomenul meu, sunetul îmi urcă până-n laringe, devenind o profundă vocalizare. Particulele corpului meu subtil intrară într-o acută stare de frenezie, pe măsură ce se ordonară potrivit scânteietorului portal de aur portocaliu din faţa mea.

Lichidul din el începu să se adune într-un vârtej, în direcţia acelor de ceasornic, iar a doua spirală de lichid, rotindu-se în sens invers, pătrunse coloana de volbură din spate. Lumina portocalie erupse din vortex, iar conştiinţa îmi fu atrasă prin pasajul de pe altă lume, trăgându-mă înapoi în timp, către primele manifestări ale umanităţii.

A TREIA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLANUL FIZIC, 45 000 Î.H.; HA-MAZOANELE

Sunt Antiope[52], fiică a Otrerei, din rândul ha-mazoanelor[53]. Duşmanii noştri au ajuns să ne spună *antianeirai*[54], cele care luptă ca bărbaţii, sau *androktones*[55], ucigaşe de bărbaţi. Ambele porecle sunt profund întemeiate. Noi, ha-mazoanele, suntem un trib de femei războinice, progenituri ale zeilor şi

---

[52] Amazoană răpită de Tezeu cu care are un fiu, Hyppolitos, în urma unei vizite a acestuia în regatul lor. Pe motivul acestei răpiri, amazoanele invadează Atica, dar sunt înfrânte şi, în cele din urmă, silite să se retragă. Antiope îşi găseşte moartea în luptă, alături de Tezeu.

[53] Populaţie mitică. Termenul de „amazoană” ar însemna în limba grecilor antici „fără un sân”. Se zicea că fetiţelor le era tăiat un sân pentru a nu fi stânjenite la tragerea cu arcul şi în manevrarea suliţei.

[54] A se vedea *Iliada,* VI, 186.

[55] A se vedea Herodot, IV, 110.

reginelor, legendare pentru cutezanţa noastră în bătălie, detestate de orice regat din lumea cunoscută pentru independenţa noastră de lanţurile uniunii cu bărbaţii. Nicio hamazoană nu s-a măritat vreodată, nici n-o va face. Seducem orice prizonier de sânge regal, apoi îl ucidem ca să împiedicăm orice încercare de a ne cere pe noi de soaţe, sau pe pruncii noştri. Fiicele noastre sunt crescute pentru a deveni războinice. Orice prunc de parte bărbătească este omorât la naştere.

Astăzi avem doi captivi: Heracles[56], despre care se spune că-i curge în vene sângele stăpânului cerului, un bărbat din trunchiul lilian, ţinând de clanul zeului Enlil, şi Tezeu[57], fiul reginei Etra din Atica, un frumos reprezentant al trunchiului kian. Ambii sunt coborâtori din viţe ce ne-ar întări propria rasă. Războinicele noastre i-au prins în plasă pe ţărmurile Pontului Euxin[58], înainte ca ei să-şi poată lansa atacul asupra capitalei noastre, Themiscyra, în scopul de a pune stăpânire pe legendara cingătoare a invincibilităţii purtată de regina noastră, sora mea mai mare, Hyleana. Ţelul lor este necugetat, totuşi, pentru că singura cale de a căpăta acea comoară este să le fie dăruită de bunăvoie. Şi cum regina noastră este renumită pentru castitatea şi iscusinţa ei în luptă, orice bărbat care visează să deţină, într-o bună zi, cingătoarea puterii este cel mai fără minte dintre toţi.

Heracles şi Tezeu sunt aduşi dinaintea reginei Hyleana în Marele Templu al lui Lilith, marea mamă fondatoare a tribului meu.

Marea noastră strămoaşă n-a fost din trunchiul lilian, după cum ar sugera numele ei. Căci, deşi zeul Nergal, un fiu al lui Enlil, a violat-o pe mama omenească a lui Lilith, ea a pretins că spiritul lui Enki s-a aplecat asupra celui care o ataca înainte de a fi Lilith concepută, ca să transfigureze josnicul act într-unul de dragoste şi tămăduire. Din această cauză, Lilith s-a considerat kiană. Tatăl ei, Enki, fusese izgonit din cetatea nefilimă a Edenului, cu mult înainte de naşterea lui Lilith,

---

[56] Vestit erou grec, neîntrecut în forţă şi vitejie, care, după moarte, a fost primit în rândul zeilor, devenind nemuritor. Fiu al lui Zeus şi al Alcmenei.

[57] Erou legendar, originar din Atica, vestit pentru faptele sale de vitejie, fiu al Etrei şi al regelui cetăţii Atena, Egeu, deşi, după o altă versiune, tatăl său ar fi zeul mărilor şi al oceanelor, Poseidon.

[58] Nume dat de vechii greci Mării Negre de astăzi.

stigmatizat ca şarpe trădător. Din pricină că Lilith insistase pe faptul că era fiica lui Enki, nu a lui Nergal, a fost, la rândul ei, stigmatizată ca şarpe, supranumită „regina-dragon” şi considerată o creatură josnică, oferind celorlalţi zei scuza perfectă pentru a o folosi ca să le satisfacă plăcerile şi pentru prăsirea altor fiice semizeie, spre abuzul şi exploatarea lor. Ba au încercat, chiar, s-o împerecheze pe Lilith cu un bărbat, Adama, dar ca semizeie, Lilith a refuzat să joace un rol de servitute faţă de un om. Timp de douăsprezece milenii, zeii o ţinură captivă, mai întâi pe Pământ, apoi în ceruri. În timpul lungii sale suferinţe, tatăl ei spiritual i-a vorbit în somn şi, până la urmă, ea a ajuns să înţeleagă că moştenirea spirituală primită de la părintele ei i-a hărăzit multe talente supraomeneşti: capacitatea de a citi gândurile, de a vedea spiritele, de a prezice viitorul, de a cunoaşte limbi diferite, de a mişca obiecte cu mintea, precum şi arta levitaţiei. Când nefilimii se întoarseră să-şi reia proiectele ştiinţifice şi de minerit pe Terra, Lilith şi nenumăratele ei fiice se răsculară împotriva opresorilor lor şi fugiră. Ele întemeiară stirpea ha-mazoanelor, „ha-mazoană” însemnând pe limba noastră luptătoare. Timp de un mileniu, Lilith domni asupra ha-mazoanelor, cultivând talentele supraomeneşti ale femeilor din compania ei, învăţându-le să le folosească la construirea unor cetăţi şi în războaie împotriva celor care încercau să ne ia ce era al nostru. Odată ce ha-mazoanele îşi întemeiară cetatea şi începură să prospere, Lilith, obosită de poverile şi bătăliile ei terestre, îl chemă pe tatăl ei, Enki, cerându-i să-i arate o cale de a se odihni. Se zice că stăpânul lumii îşi trimise serafimii[59] ca s-o însoţească pe Lilith la casa lui cerească cu multe încăperi, unde ea doarme în pace într-o floare, sub o rază tămăduitoare, loc în care va rămâne până la sfârşitul zilelor, când Enki îşi va rechema toţi războinicii spirituali la bătălie, spre salvarea Pământului şi a oamenilor.

Astăzi, regina noastră, Hyleana, s-a îmbrăcat ca o zeiţă. Părul ei de aur îi cade în valuri unduioase, iar coroana strămoaşelor noastre îi stă pe creştet. Un văl îi acoperă faţa, dar

[59] În literatura iudaică, musulmană şi creştină sunt îngeri celeşti, reprezentaţi fie cu două, fie cu trei perechi de aripi, slujind ca străjeri ai tronului lui Dumnezeu. În angelologia creştină, serafimii ocupă cel mai înalt rang în ierarhia îngerilor.

numeroasele colane, inele, brăţări de la glezne şi mâini o împodobesc, nepreţuita ei cingătoare de aur îi strânge fusta cu volane, o versiune mai simplă a uniformei noastre de războinice. Fiecare ha-mazoană poartă o platoşă metalică ce-i scoate în evidenţă un singur sân, protejându-l şi aplatizându-l pe cel din dreptul braţului în care ţinem arcul. Se vorbeşte printre duşmanii noştri că noi, ha-mazoanele, ne ardem un sân în prima copilărie pentru a ne folosi mai bine de braţul în care ţinem arma, dar acei bărbaţi care au aflat adevărul n-au mai avut zile să-l spună.

— Trăiesc în opulenţa Atenei şi am văzut splendoarea Troiei. Totuşi, n-am mai întâlnit niciodată o arhitectură atât de remarcabilă şi de elegantă ca aici, rosteşte Tezeu un compliment în clipa în care face cunoştinţă cu regina.

— Femeile sunt constructive din fire, îi explică regina noastră. Bărbaţii au dovedit mult mai multă eficienţă în distrugere.

— O generalizare exagerată, Maiestatea Voastră, glăsuieşte Heracles, venind în apărarea părţii bărbăteşti. Într-adevăr, întregul vostru trib dovedeşte că există o proporţie egală între partea creativă şi distructivă în cugetul unei singure persoane, prin urmare nu rezultă în mod logic că şi anumiţi bărbaţi pot fi blânzi şi creativi din fire?

Regina se arată mai mult amuzată decât insultată, aşa încât Heracles îndrăzneşte să-şi dezvolte argumentul:

— Să-l luăm ca exemplu pe tânărul Tezeu, îl arată cu degetul Heracles pe camaradul său de arme, el n-a venit la Pontus pentru război. Se află aici numai şi numai ca să admire, învăţând cât mai multe din cultura şi istoria voastră.

— Aşa încât să poată cât mai bine să ne cucerească atunci când va urca pe tronul Aticii, intervine Asteria, căpetenia noastră de arme, iar râsetele trupelor noastre par să indice că sunt de acord.

— Nu-mi stă deloc în intenţie, insistă Tezeu. Lucrez la o carte despre sistemele de credinţe ale diferitelor naţiuni. Încerc să fac paralele ca să trezesc înţelegere şi respect faţă de culturile străine în rândul aheilor mei. Trag nădejde că oamenii vor învăţa să coopereze spre binele reciproc prin intermediul comerţului, fără să mai distrugă acele ţinuturi la care râvnim sau acele culturi pe care nu le pricepem.

— Iată un ţel nobil, recunoaşte Hyleana, deşi noi toate, hamazoanele, ştim că Tezeu nu va mai apuca niciodată să-şi termine lucrarea.

Eu voi fi războinica destinată să-l seducă şi apoi să-l omoare pe regele Aticii. Surorile mele m-au instruit în arta seducţiei, dar este prima oară când mi se oferă şansa de a-mi pune la încercare competenţa. Omuciderea, totuşi, este partea a doua.

— Şi tu de ce-ai venit? îşi întoarce Hyleana atenţia spre Heracles.

— Am venit să vă rog să-mi împrumutaţi cingătoarea invincibilităţii…

Râsetele îi acoperă vocea. Îi ia reginei noastre câteva clipe să-şi vină în fire, înainte de a face semn să se facă iarăşi linişte în templu.

— Ar trebui să mă ucizi sau să mă seduci ca să-mi iei cingătoarea, îl lămureşte ea, dar sunt invincibilă în luptă şi am depus un jurământ de castitate…

Şi ridică din umeri, într-un gest concluziv.

— Trebuie să fie vreo condiţie pe care să v-o pot îndeplini, iar ca răsplată voi să-mi *împrumutaţi* cingătoarea, îi propune plin de cutezanţă Heracles.

— De ce-i aşa de important pentru tine? îl întreabă Hyleana, arătându-se sincer interesată.

— Fac penitenţă în faţa duşmanului meu declarat, drept pedeapsă pentru morţile celor două suflete care au însemnat cel mai mult pentru mine în toată lumea.

Heracles se arată îndurerat de acel fapt, iar neamului meu nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vadă un bărbat îndurerat.

— Ca parte a acelei penitenţe, el mi-a poruncit să-i aduc lui cingătoarea puterii… dar nu mi-a precizat dacă doreşte să i-o şi las. Singura mea speranţă este ca să vă înduplec într-un fel, apoi să mă întorc cu cingătoarea la voi, regină, după ce mi-am ispăşit pedeapsa.

Hyleana pare să stea pe gânduri:

— Există un singur lucru pe care poţi să-l realizezi, iar eu nu…

— Arată-mi care, Maiestatea Voastră, o îndeamnă Heracles.

— Fecundează-mi toate războinicele, îi spune veselă regina.

Urale răsună din miile de piepturi feminine care stau de faţă.

Eroul se arată copleşit de perspectivă, iar pe chip îi înfloreşte un surâs uluit. Am văzut mulţi bărbaţi duşi la moarte cu acel zâmbet.

— O să-mi ia ceva timp, Maiestatea Voastră, iar eu am mai multe munci de făcut înainte să-mi ispăşesc păcatele, ripostează Heracles, crezând că mai are de ales.

— Atunci ai face mai bine să te pui îndată pe treabă, îl avertizează Hyleana. Luaţi-i, doamnelor!

Înainte să poată protesta, cei doi bărbaţi sunt loviţi de mai multe săgeţi cu vârfurile înmuiate într-un narcotic şi cad imobilizaţi la pământ. Hyleana se ridică de pe tron, apoi îşi înlătură vălul ca să-mi zâmbească.

— Tezeu îţi aparţine, mă încurajează ea. Distrează-te, dulce An, pe urmă adu-mi capul lui când termini.

Mă înclin. Mă simt onorată să-i împlinesc voia.

Mă îmbăiez în uleiuri parfumate, mă înfășor într-o ţesătură fină de un roşu sângeriu. În dormitorul meu îl găsesc pe Tezeu, despuiat de haine, cu şalele acoperite cu o fâşie de pânză şi legat cu frânghii de pat. Nu arată prea vesel.

— Aşadar, ce se spune despre voi, că vă violaţi şi vă ucideţi prizonierii de sânge regal, e adevărat? mă iscodeşte el.

— Mă aflu aici să-ţi fac plăcere, îl asigur pe când mă apropii de el. Eşti legat pentru protecţia mea.

Îmi îngrop buzele în ceafa lui. Lui i se pare justificarea mea amuzantă:

— Uită-te la tine, îmi admiră el silueta atletică, de luptătoare, m-ai putea zdrobi cu degetul mic!

Adevărat, Tezeu este mai subţire decât un războinic oarecare, dar este şi mai drăguţ.

— Nu sunt o ameninţare pentru tine, şopteşte el, atât de tandru, încât sunt pe punctul de a-l crede. Dă-mi drumul. Va fi plăcerea mea să-ţi dăruiesc iubirea.

Mă îndepărtez şi las să-mi cadă pânza roşie de pe trup. Se învolburează la picioarele mele. Mă excită să-l văd privindu-mă atât de intens.

— Se pare că nu-i adevărat ce se spune despre mutilări, constată el, referindu-se la sânii mei nevătămaţi.

Mă întind pe pat alături de el. Îmi trec mâinile peste trupul

meu gol, îmbălsămat:

— Ştiu cum să-mi fac singură plăcere.

Tezeu se excită la apropierea mea:

— A-ţi face singură plăcere nu-ţi aduce şi un copil.

— Oh, cred că te pot convinge să te ridici la nivelul aşteptărilor mele, îi spun, amuzată, vârându-mi degetele adânc în zona plăcerilor, dând glas satisfacţiei cu un geamăt de extaz.

Tezeu îşi închide ochii, strângând din pleoape:

— Şi dacă nu cooperez?

Mă ridic, mă apropii şi mai mult, îi sfâşii pânza de pe şale:

— Din fericire, bărbaţii n-au niciun control asupra dorinţei lor.

Îmi lipesc trupul gol de al lui. El se încordează să reziste voinţei mele, dar membrul i se întăreşte cu fiecare mângâiere a mea. Ştie că a ceda dorinţei sale aprinse înseamnă moartea pentru el şi, totuşi, este inevitabil.

— Faci asta deseori, nu-i aşa? şopteşte pe un ton evident rănit.

Faptul că n-a ghicit adevărul mă face să surâd.

— Tu ce crezi?

— Cred că bărbaţii sunt ca vitele pentru tine… iar eu nu sunt decât un alt dobitoc de la care se ia sămânţa, după care-l măcelăriţi.

— Exact asta sunt şi eu pentru tine, ripostez.

— Nu-i adevărat, Antiope!

Mă tulbură faptul că-mi ştie numele, întrucât n-am fost prezentaţi unul altuia.

— Da, te cunosc, îmi confirmă el cu dulceaţă în glas. Tu eşti motivul pentru care am acceptat să-l însoţesc pe Heracles în misiunea lui. Am auzit vorbindu-se despre frumuseţea şi curajul tău în bătălii. Am fost curios să văd dacă toate astea sunt adevărate.

— Şi te-am dezamăgit? îl întreb, chiar dacă ştiu prea bine că mă las pradă asaltului sentimentelor.

Una dintre primele reguli ale relaţiei sexuale pe care le învăţăm este aceasta: nu permite actului să devină prea personal, lăsându-te prinsă în vorbă.

— La înfăţişare eşti pe atât de frumoasă pe cât se povesteşte, mă asigură el. Dar adevărata frumuseţe izvorăşte din inimă, Antiope, iar inima-ţi e de piatră.

Îmi înfăşor trupul în jurul lui Tezeu, ca să nu vadă cât de jignită mă simt de remarca lui. Nu pot rezista să nu-i spun adevărul. Nu numai pentru că va fi o cruzime faţă de el, ci şi pentru că-i va spori dorinţa.

— Nu m-am mai culcat niciodată cu un bărbat, îi şoptesc dulce în ureche.

Mă trag înapoi să-l privesc în ochi, iar pasiunea pe care o citesc în ei îmi aprinde un foc în piept.

— Iar eu sunt un om mort, replică Tezeu.

Membrul său mă împunge în vreme ce el mă sărută, iar emoţia transmisă prin contactul corporal face să mi se învârtă capul. Mă trag peste el să-l încalec.

— Aşteaptă, mă imploră el. Vreau să te strâng în braţe. N-ai putea să-mi eliberezi măcar un braţ, rogu-te?

Starea mea de excitaţie mă determină să caut de urgenţă un tăiş. Cu două picioare şi un braţ legate strâns, nu prea are cum să-mi vină de hac. Zăresc în fugă un cuţit şi, la chemarea gândului meu, străbate camera în zbor, apoi mi se opreşte în mână. Tai şnurul de piele care leagă braţul drept al lui Tezeu. Când mă uit la chipul iubitului meu sunt mişcată, căci niciodată în viaţa mea n-am mai văzut atâta adoraţie pentru mine.

— Eşti extraordinară, îmi spune cu o voce plină de tandreţe, în vreme ce braţul eliberat se încolăceşte în jurul meu şi mă trage mai aproape de el. Într-o altă viaţă m-aş fi însurat cu tine.

Nu mă simt insultată, înţelegând prea bine că vrea să-mi facă un compliment.

— Pentru ha-mazoane, mariajul e un act de trădare, îi spun.

— Iar sexul e o declaraţie de război, adaugă el cu regret.

— Şi războiul e o declaraţie de dragoste, închei eu.

Pe Tezeu îl deranjează crezul nostru:

— În concluzie, pentru a-ţi dovedi dragostea mea trebuie să fac război cu tine?

— Chiar aşa, consimt cu un surâs de încurajare. Ce mai aştepţi? Fă război cu mine!

Sunt absorbită într-un sărut atât de adânc şi de devorator, încât nu mai sunt conştientă de ceea ce se petrece, dincolo de plăcerea care-mi inundă întreaga fiinţă. Această experienţă este mai intensă decât un câmp de bătălie şi mai palpitantă decât o misiune sub acoperire. Noi emoţii pun stăpânire pe mine, ca valurile unei mări prinse de furtună. Mă afund într-o

stare de binecuvântare, aşa cum n-am mai cunoscut de când exist. Când îmi ating scopul şi sămânţa lui Tezeu mi-a intrat în trup, prinţul Aticii este liber de toate legăturile sale, iar trupurile noastre zac unite pe patul meu de piei tăbăcite.

— Mai vreau, îi poruncesc zburdalnică, iar izvorul desfătărilor mele râde şi se rostogoleşte pe o parte, proptindu-şi capul cu o mână ca să-mi răspundă.

— Dulce An, mi se adresează folosind diminutivul cu care mă alintă sora mea, iar eu îmi dau seama că el trebuie să fi fost conştient când ea mi-a dat ultimele porunci. Nu mai ai şi alte planuri pentru mine?

Toate noile sentimente din inima mea îmi slăbesc hotărârea de a-mi duce ordinele la îndeplinire. Gândul că nu voi mai cunoaşte niciodată o asemenea voluptate mă umple de spaimă. Chiar dacă ştiu prea bine că dezmierdările şi cuvintele pline de iubire ale prinţului nu sunt decât un mijloc de scăpare pentru el, doresc să mă las pradă farmecului său.

— M-ai ucide numai să ai cea mai mică dintre şanse, îl acuz eu.

— Chiar aşa?

Provocarea lui mă sperie puţin.

— Îţi mai aminteşti când mi-ai tăiat legăturile în timpul îmbrăţişărilor noastre?

Nu-mi aduc aminte. Valuri de spaimă îmi înfioară trupul, văzându-l cum scoate la iveală cuţitul de la spate.

— L-am avut tot timpul la mine.

Îmi înmânează arma. Tot ce pot face este să înghit cu greu.

— N-am eu inima să ucid cea mai frumoasă făptură pe care mi-a fost dat vreodată s-o văd. Totuşi, tu ai ceva de terminat, îmi atrage el atenţia, poziţionându-mi cuţitul în mână în aşa fel încât să-i ţintesc pieptul. Dacă este ultimul lucru pe care ochii mei îl mai zăresc, atunci am să mor ca un bărbat fericit!

Întreaga mea viaţă a gravitat în jurul unui singur principiu, şi anume că bărbaţii sunt necugetaţi, egocentrici, perverşi şi criminali. Dar dacă nu sunt chiar aşa, atunci câţi bărbaţi de treabă oi fi omorât? Lacrimi de protest îmi umplură ochii.

— N-am eu inima să ucid cea mai frumoasă făptură pe care mi-a fost dat vreodată s-o văd.

Întorc tăişul spre inima mea.

— Nu, îmi opreşte Tezeu mâna.

— Oricum îmi vor lua viaţa, îi spun, luptându-mă să rămân în posesia armei.
— Întoarce-te cu mine în Atica, mă imploră, iar eu încetez să mă mai lupt cu el.
— Ne vor urmări, îl avertizez, lăsându-l să-mi ia cuţitul din mână. Vei avea de înfruntat un război pentru mine.
— Regina ta a început acel război când a poruncit să mă dea morţii, mă corectează Tezeu. Iar tu s-ar putea să porţi deja în pântec moştenitorul la tronul Aticii. Nu vreau să-l văd ucis înainte de a se naşte, sau la naştere.
Un glas ne întrerupe din pragul uşii:
— Îmbrăcaţi-vă, trebuie să plecăm!
Este Heracles, care bate din palme, ca să ne îndemne să ne grăbim. Mă ridic în picioare, goală, şi aduc cuţitul înapoi în mâna mea prin puterea voinţei mele:
— Cum de-ai scăpat?
El ridică din umeri.
— Doar sunt Heracles.
Cuţitul mi-este smuls din mână, apoi zboară direct în cea a războinicului:
— Nu v-am spus că suntem în grabă?
Se întoarce cu spatele la noi, în vreme ce noi ne îmbrăcăm.
— Există vreo cale prin care putem ieşi neştiuţi din cetate? mă întreabă.
— Vă scot eu, îi asigur, căci cetatea noastră este plină de pasaje secrete şi de căi de salvare, iar eu le ştiu pe toate.
Nu mai avem timp să stăm de vorbă până când nu ajungem la armata miceniană, care-şi mai are încă tabăra aşezată la ţărmul mării. În vreme ce oştenii se pregătesc de plecare, îl întreb pe Heracles ce are în sacul pe care-l poartă. El scoate cingătoarea de aur a reginei ha-mazoanelor.
Labrys-ul meu, toporul cu două tăişuri, îmi aterizează în mână mai iute decât gândul meu de a-l scoate de unde se odihnea, pe spinarea mea.
— Ce-ai făcut?
Heracles se dă îndărăt ca să se apere, ferindu-se de o lovitură cu toporul.
— N-am făcut decât s-o adorm, grăieşte el.
— Te rog, nu mi-l omorî pe cel mai bun prieten, mă roagă Tezeu, încercând să mă liniştească.

— Dă-l înapoi!

Lovesc din nou, dar Heracles se fereşte iar.

— Nu vreau decât să-l împrumut puţin, mă asigură el.

— Ba nu! Mă reped în stomacul lui cu capătul bont al *labrys*-ului. Cât timp cingătoarea este la tine, regina mea va fi vulnerabilă!

— Am prieteni sus-puşi care o vor ocroti, ripostează el semeţ. Nu va păţi nimic, îţi promit.

Furia din mine cere să se reverse:

— Eşti nebun? „Prietenii tăi sus-puşi” sunt exact motivul pentru care ne-am izolat veacuri la rând de bărbaţi şi de amicii tăi zeieşti!

Sunt gata să-l lovesc dar, pentru a doua oară în această noapte, Tezeu îmi opreşte mâna ce împarte moartea.

— Ba eu îl cred, Antiope, glăsuieşte el calm.

— Îmi voi părăsi neamul, dar nu mă voi lepăda de el, Tezeu, i-am spus, cu arma încă îndreptată spre Heracles. Îmi ceri prea mult!

— Heracles face toată această penitenţă ca să-şi salveze sufletul, îmi arată el. Dacă trădarea tribului tău îi stă pe conştiinţă, atunci se pare că nu şi-a atins scopul.

Mă uit lung la Heracles, încercând să ghicesc singură adevărul. El recurge la un ultim argument:

— Dincolo de lumea asta am un ţel sacru, dar dacă nu-mi ispăşesc păcatele înainte de a muri… Clatină din cap. Voi fi damnat la fel ca mai toate rudele mele. Aşadar, te rog, Antiope, ai milă de sufletul meu, ai încredere în mine.

— Bine, poţi împrumuta cingătoarea.

Ce-mi pasă? Ce cred eu? Mă dau îndărăt, depărtându-mă de războinic, cu ochii la Tezeu.

— Voi rămâne şi îmi voi păzi regina.

— Ba nu! protestează regele Aticii. Or să te omoare!

— Nu înainte de a se şti dacă nu cumva port în pântec viitoarea regină a ha-mazoanelor, îl lămuresc, continuând să mă îndepărtez de ei.

Regina noastră nu se va împerechea niciodată, iar eu fiind ruda ei cea mai apropiată, fiica mea va moşteni tronul din Pontus.

— Prin urmare, aveţi nouă luni răgaz să înapoiaţi cingătoarea.

— Şi ce se întâmplă dacă nu rămâi grea?

Tezeu se apropie de mine, în ciuda armei mele ce-l ţine la distanţă.

— Atunci voi fi moartă când vă veţi întoarce, trag concluzia cu sânge-rece şi-l împing îndărăt, deşi focul ce mi-l trezise în inimă mă arde.

De fapt, vreau să rămân cu el.

— Te rog, vino cu mine!

Tezeu îmi aruncă din mână toporul dublu, încercând să mă tragă după el. Dar eu m-am hotărât în această privinţă. Nici cuvintele lui dulci, nici mângâierile sale nu mă vor îndupleca.

— Voiai să-mi dovedeşti dragostea ta, acum soarta ţi-a dăruit prilejul!

— Tezeu, e timpul să mergem! îi strigă Heracles dintr-o barcă cu vâsle.

Cu tristeţe, tânărul rege al Aticii se resemnează, acceptând situaţia şi hotărârea mea.

— Ridică-te la înălţimea legendei tale cât sunt departe de tine şi ai mare grijă de fiul nostru, mă povăţuieşte el, apoi mă sărută.

Clipa despărţirii a trecut fără măcar să-mi fi dat seama, iar el mă lasă în urmă. „Ai să mă uiţi tu”, îmi spun în gând, „o ştiu prea bine!”

— Am de gând să mă însor cu tine, Antiope, îmi strigă el peste umăr.

— Rămâne de văzut, i-o întorc eu.

Mă arăt sceptică. Pot eu să-mi pun nădejdea într-un bărbat şi să mă bizui că dragostea lui pentru mine îmi va salva viaţa? Moartea mi se pare mult mai probabilă.

Sunt adusă înaintea reginei mele ca trădătoare. Descopăr că nelegiuirea mea de a-i fi eliberat pe ostatici este mult mai mare decât mi-aş fi închipuit, pentru că Heracles n-a mai pomenit nimic de faptul că i-a luat viaţa Asteriei în cursul evadării sale. Sunt aşa de credulă! Heracles n-are nicio intenţie să se mai întoarcă vreodată cu cingătoarea, iar Tezeu şi-a cucerit libertatea prin farmec personal, exact aşa cum m-au avertizat şi celelalte surate ale mele. Căpetenia armatei noastre, învăţătoarea şi prietena mea, este moartă, iar eu sunt condamnată s-o urmez în viaţa de apoi. Dar, între timp, regina

mea va aştepta să vadă dacă am rămas grea, şi dacă da, că o port în pântec pe moştenitoarea tronului.

Am rămas într-adevăr însărcinată. Sunt închisă în turnul palatului, izolată de orice contact cu suratele mele. De la fereastra mea înaltă le văd cum se bucură de viaţa pe care odinioară o duceam şi eu. Singura mea companie este pruncul din pântec, de care am ajuns să mă ataşez mai mult decât mi-aş fi imaginat. Nu intenţionez să permit nimănui să-mi ucidă singurul prieten în decursul acestei încercări la care sunt supusă. Am de gând să lupt până la moarte, apoi să străbat şapte mări ca să-mi văd copilul la adăpost, dacă soarta îmi va dărui un băiat. Uneori mă trezesc visând cu ochii deschişi la regele Tezeu, care vine să ne salveze şi să ne răpească pe amândoi, ca să ne ducă la liman. Este o prostie, pentru că nicăieri nu ne mai putem afla în siguranţă, acum că port stigmatul trădătorilor. Ha-mazoanele mă vor vâna, până mă vor dibui şi-n gaură de şarpe.

Lunile trec. Pe măsură ce mi se apropie sorocul, încep să-mi fac un plan de evadare, de dragul copilaşului, în cazul în care va fi nevoie. N-am lăsat ca starea de graviditate să-mi slăbească dibăcia de luptătoare. Am toată ziua la dispoziţie pentru exerciţii. Da, voi fi slăbită în urma naşterii, dar am mai fost de multe ori rănită grav şi am continuat să lupt. Niciodată, până acum, n-am avut atâta temei pentru biruinţă.

În ziua în care încep durerile facerii, sunt aşezată la fereastra din turn şi observ câteva obiecte metalice bizare zburând pe cer. Inima mi se umple de groază, căci asta nu poate însemna decât un singur lucru.

— Nagaşii! strig către suratele mele de jos.

Nagaşii sunt oamenii-şopârlă care au fost slujitorii și sclavii nefilimilor, înainte de a se răscula împotriva stăpânilor lor. În orice altă situaţie, suratele nu mi-ar fi luat în seamă strigătul, dar acum văd cu uşurare cum femeile aleargă la cornurile de alarmă ca să pună întreaga cetate în gardă.

Următoarea contracţie pune stăpânire pe mine. Este mai puternică decât cele precedente. Poarta din turn se deschide, iar moaşa şi sora mea mai mică, Melonippe, îi calcă pragul.

— E ceva? mă întreabă ea nerăbdătoare.

— Nu, nimic.

Surâd, luptându-mă să-mi îndrept trupul chinuit. Nu dau atenţie durerii – o disciplină cu care m-am obişnuit.

— Trebuie să mă ocup de apărare, mă lămureşte ea.

Citesc frica în ochii surorii mele. Dintre toţi inamicii noştri, nagaşii sunt singurii de care ne temem.

— Mă voi întoarce să văd cum mai stai când oi putea.

— Lasă-mi o armă, Mel, o implor.

Ea clatină din cap în semn că nu:

— Mă voi asigura ca poarta de la turn să fie bine zăvorâtă.

— Ştiu că sunt sortită morţii şi nu merit nicio ocrotire, dar sunt ultimul scut al viitoarei voastre regine, îmi pledez cauza.

Şovăind, Melonippe îşi atinge pumnalul prins la şold.

— Nu-mi va fi de niciun folos împotriva nagaşilor, obiectez. Îmi trebuie *labrys*-ul.

Nagaşii sunt motivul pentru care *labrys*-ul este arma predilectă a ha-mazoanelor în lupta corp la corp. Când Lilith şi fiicele ei cutreierau pentru prima oară faţa Pământului în căutarea unui nou sălaş, fură atacate de un puhoi de nagaşi, care nu se stinseseră, aşa cum crezuseră nefilimii. Cum rasa acelor şopârle n-avea specimene de parte femeiască, siluiau femeile. N-au reuşit să ia ostatice, fiindcă Lilith şi-a folosit puterile supraumane ca să le izgonească pe acele jivine, dar multe dintre străbune, chiar şi Lilith, rămaseră grele în cursul atacului. Totuşi, din acea bătălie învăţară multe despre duşmanii lor. Aflară că săgeţile şi tăişurile nu străpungeau solzii de pe trupul reptilienilor şi că singurul mod în care îi puteau omorî pe nagaşi era să le taie capul. Şi pentru asta le trebuia o secure sau o sabie. Femeile făuriră *labrys*-ul şi-l folosiră pentru a respinge orice viitoare atacuri, iar când ele dădură naştere hibrizilor, fură şi ei decapitaţi cu *labrys-ul,* toţi, cu excepţia vlăstarului lui Lilith, care se născu hărăzit cu putere şi isteţime supranaturală. El scăpă de la decapitare. Mai târziu, deveni căpetenia nagaşilor.

— Te rog, Mel!

Odată cu ultima mea rugăminte, îmi trece şi contracţia.

Ea se uită cu ură la mine, dispreţuindu-mă pentru trădarea mea, totuşi iubindu-mă cu dragoste de soră.

— O să văd ce pot face, îmi promite ea şi pleacă.

Privesc obiectele ce zboară sus, deasupra cetăţii noastre. Mă rog ca marea mea strămoaşă, Lilith, să ne scape de acest atac.

Sigur nu este nicio coincidenţă faptul că de veacuri n-am mai dat cu ochii de acele fiare. Iată că acum se hotărăsc să ne facă o vizită, când regina noastră nu mai este sub protecţia cingătorii puterii. Să ştie ei de slăbiciunea Maiestăţii Sale? Să fie Heracles şi Tezeu sursa lor de informare? Probabilitatea îmi înjunghie inima ca un cuţit, provocându-mi o durere mai mare decât cea trupească. Iluziile mele de iubire mă părăsesc în grabă, iar eu accept că voi ajunge să plătesc cu viaţa pentru îndurarea arătată acelor bărbaţi. Până atunci, voi omorî orice făptură ar încerca să se pună între mine şi libertatea pruncului meu. Nagaşii nu vor ataca decât la căderea nopţii, ceea ce, judecând după pauzele tot mai scurte între contracţii, va fi şi ceasul la care copilaşul meu va veni pe lume. Poarta din turn se deschide, iar Melonippe îmi aşază *labrys*-ul pe pardoseală:

— Îmi doresc să lupţi alături de noi, An… Mi-e dor de tine!

Mă ridic, mă târăsc până la poartă, care se închide şi se încuie cu zăvorul înainte să pot ajunge eu la ea.

— Şi tu-mi lipseşti, Mel, îi strig prin masiva barieră.

Lacrimi de căinţă şi de dragoste îmi umplu ochii.

— N-am să uit bunătatea ta! Fie ca zeiţa să fie cu tine astăzi! Ştii unde sunt, dacă aveţi nevoie de mine.

Îmi ridic arma, apoi o aşez lângă mine. Acum, cu *labrys*-ul în mână, i-am asigurat un viitor copilaşului meu.

Durerea este atât de intensă, încât sunt pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Nu mă mai concentrez la nimic altceva, decât cum să scap mai repede de pricina agoniei mele. Cu ceva timp în urmă mai auzeam strigăte de bătălie. Ştiu că neamul meu se află sub atac, dar sunt prea chinuită ca să le mai pot fi de vreun folos, ori ca măcar să-mi mai pese. Moartea ar fi o binecuvântată uşurare. Peste turn s-a lăsat întunericul, ceea ce, în situaţia mea lipsită de apărare, este preferabil. Mă ţin de o grindă, ca să-mi păstrez poziţia verticală, lăsându-mă cu toată greutatea în jos. Strânsoarea mâinii mele slăbeşte pe grindă, iar picioarele încep să nu mă mai asculte, dar să mă întind acum ar însemna încetinirea naşterii, iar eu trebuie să nasc copilul acesta acum! Niciodată de când trăiesc nu m-am mai simţit atât de epuizată şi niciodată n-a fost mai important pentru mine să rezist.

Îmi adun toate puterile într-o ultimă încercare de a aduce pe

lume pruncul din poziţie verticală. Chiar înainte de a mai împinge, simt cum copilul îşi croieşte drum, ieşind din mine în lume. Mă ghemuiesc în beznă ca să-l ajut şi să-l prind, îi înfăşor trupul repede, apoi mă lupt să eliberez placenta. Este o trudă îndelungată şi anevoioasă, pentru că sunt într-o mare suferinţă. Odată ce m-am eliberat de povara mea, crampele mă lasă. Apoi tai şi leg cordonul ombilical ce până atunci ţinuse copilaşul prins de mine. Croiesc o eşarfă dintr-o pânză, păstrată tocmai în acest scop, apoi îmi leg copilul de piept. Găsindu-mi sfârcul, începe să sugă. Bag mâna în eşarfă ca să-i verific sexul, când zăresc în treacăt la fereastra turnului o făptură, luminată pe la spate de razele lunii. Trebuie să fi escaladat zidul. Durerea mi-a mai trecut şi iarăşi îmi vin în fire, devenind conştientă de bătălia ce se dă jos, în cetate. Acum se pare că a sunat şi ceasul meu de luptă. În tăcere, îmi ridic *labrys*-ul, dându-mă înapoi din faţa locului plin de sânge în care am născut.

Jivina se ridică pe labele dinapoi în vreme ce atinge pardoseala. Este mult mai înaltă decât mine. Apoi se lasă pe toate cele patru picioare şi, cu nasul în pământ, îşi urmează foamea de placentă. Pe când o devorează cu poftă, lovesc cu securea creatura şi îi tai capul. Trupul i se prăbuşeşte, zvârcolindu-se la pământ.

Se aude o bufnitură în uşă. În aceeaşi clipă, un al doilea reptilian se caţără de-a buşilea pe fereastră. Trag adânc aer în piept, ca să-mi adun puterile. Dacă nagaşul va dărâma poarta, voi reuşi să scap.

— Antiope!

Inima îmi sare din piept la auzul glasului lui Tezeu din spatele uşii.

— Mai trăieşti? mă întreabă disperat.

Nu îndrăznesc să-i răspund, ca să nu-mi trădez poziţia faţă de inamic, care examinează cadavrul camaradului său de arme întins pe pardoseală.

— Dă-te la o parte! îmi strigă, avertizându-mă, prinţul meu.

Poarta se deschide, luată cu asalt. Heracles, împiedicându-se prin întuneric, se trezeşte faţă în faţă cu războinicul reptilian. Nagaşul izbeşte din toate puterile, făcând mai multe răni urâte în braţul uriaşului luptător. Heracles se arată uşor iritat. Apucând şopârla de sub bărbie şi pe după umeri, îi rupe gâtul ca unui pui de găină. Nu m-am mai bucurat în viaţa mea atât de

mult la vederea cuiva. Visul mi se împlineşte!

— Antiope!

Tezeu intră cu o torţă, pe care i-o dă lui Heracles, apoi se repede să mă cuprindă în braţe.

— Ai grijă!

Îl ţin la distanţă, ca să nu-mi înăbuşe copilul legat de piept.

— Fiul nostru?

Expresia lui de îngrijorare se transformă în mirare şi în speranţă.

— Nu-i ştiu încă sexul, îi răspund cinstit.

— Vrei să vedem?

La semnul meu aprobator din cap, el îi dezleagă faşa. Heracles aduce torţa mai aproape, dar auzim pe cineva urcând scările din turn. Tezeu reface nodul. Aşteptăm, toţi, cu arma în mână. Melonippe se iveşte în prag:

— Eşti încă în viaţă, constată ea, arătându-se la fel de surprinsă ca şi mine că amândouă am supravieţuit. Regina doreşte să vă vadă pe toţi în templu. Va trebui să vă lăsaţi armele şi să mă urmaţi.

— Ai adus înapoi cingătoarea? îl întreb pe Heracles, care-mi face semn cu ochiul.

— E deja la regina voastră.

Sentimentul meu de uşurare este incredibil, deşi mă îndoiesc că îmi va schimba cu ceva sentinţa. Îl lovesc pe Heracles în mandibulă cu partea boantă dintre tăişurile bardei mele.

— Asta-i pentru c-ai omorât-o pe Asteria, mă justific.

— Ai ucis pe una dintre suratele ei? se miră Tezeu, care pare să nu fi ştiut nici el.

— Un accident cu adevărat regretabil, recunoaşte Heracles.

Este evident că Tezeu nu-i deloc fericit:

— Ceea ce schimbă totul! De ce nu mi-ai zis?

Acum regele vrea să-şi ucidă cel mai bun prieten.

— N-am fi ajuns niciodată până aici dacă n-aş fi făcut-o, ripostează Heracles.

Melonippe fluieră, atrăgându-ne atenţia că are o săgeată îndreptată în direcţia lor:

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-l rupi în bucăţi, i se adresează ea lui Tezeu, regina mea vă aşteaptă.

Bărbaţii ies unul după altul, în linişte, iar eu îi urmez.

— De ce sex este copilul? mă întreabă sora mea când trec pe

lângă ea.

Dacă-i băiat, îl va tăia în secunda următoare.

— E fată, îi zic. V-aţi ales cu o viitoare regină.

— Trebuie să mi-o laşi mie, îmi porunceşte Melonippe.

Eu amân inevitabilul.

— Dar acum suge.

— Atunci îi vom găsi o doică, hotărăşte cu o voce înăsprită de enervare.

— Nu! se întoarce Tezeu ca să-mi sară în ajutor.

— Ba da! îl contrazic, ţinându-l cu o mână, ca să-l opresc din drum. Acum prezint un pericol pentru prunc, la fel ca noi toţi.

Sper ca el să nu-mi pună întrebări asupra acestei prefăcătorii. Melonippe lasă arcul, ca să ia un pumnal. Mă aşteaptă să desfac eşarfa care ţine copilul şi s-o leg de ea.

— Acum mişcaţi-vă! ne comandă ca, arătându-ne s-o luăm pe scări în jos, înaintea ei.

La templu, Hyleana aşteaptă să intre în posesia moştenitoarei sale. Melonippe îi aşază în braţe bebeluşul. Aştept alături de Heracles şi Tezeu să ni se hotărască soarta. Regina admiră pruncul adormit din braţele ei şi, furişând o privire sub scutec, verifică dacă spusele mele sunt adevărate. Îmi ţin respiraţia, rugându-mă din toată inima la Maica Preasfântă ca ea să-mi fi dat o fată care să aibă zile!

În tăcere, Tezeu mă ia de mână şi mi-o strânge cu toată puterea. Hyleana dezveleşte copilul, continuând să pară încântată de el, iar eu scot un mare suspin de uşurare. Indiferent ce se mai întâmplă de-acum încolo, pruncul meu este la adăpost.

— Antiope!

Obosită şi rănită, fac un pas înainte. Mă plec până la pământ dinaintea reginei, aşteptând ca ea să-mi comunice verdictul ei.

— Ţi-ai trădat neamul eliberându-i pe aceşti ostatici care mi-au călcat pământul, mi-au asasinat ruda şi mi-au furat cea mai sacră dintre comori. Am hotărât că moartea este prea bună pentru tine, dragă soră, aşadar te condamn să te căsătoreşti cu prinţul tău şi să te întorci cu el în Atica.

Oftez cu un amestec de nestăvilită bucurie, uşurare şi părere de rău. Îmi ridic ochii, să-mi văd sora şi regina. Ştiu că surâde sub vălul ei.

— Indurarea voastră n-are margine, Maiestate!

— Nu vei mai crede aşa peste vreo zece ani, mă avertizează ea, în vreme ce eu fac un pas înapoi, reluându-mi locul lângă ceilalţi acuzaţi.

— Heracles!

Hyleana îl cheamă dinaintea sa, iar el se lasă într-un genunchi în faţa ei.

— Mi-ai salvat viaţa astăzi, dar de nu mi-ai fi furat cingătoarea, viaţa mea şi a cetăţii mele n-ar mai fost în primejdie, iar tu n-ai mai fi avut ce salva.

Tonul ei se aspreşte:

— Principala mea acuzaţie împotriva ta este faptul că ai ucis o eroină şi o sfătuitoare de încredere. Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Sunt vinovat, Maiestate, răspunde Heracles, arătându-se plin de căinţă şi smerenie. Cum aş putea să-i răscumpăr moartea?

Hyleana nu stă prea mult pe gânduri:

— Cum Asteria făcea cât zece ha-mazoane la un loc în luptă, dacă ne prăseşti zece mici ha-mazoane, voi considera că ţi-ai plătit datoria.

— Şi dacă ies băieţi din sămânţa mea? doreşte să ştie Heracles. Îmi vor fi lăsaţi să-i cresc aşa cum ştiu?

Hyleana rămâne o clipă pe gânduri de această dată, apoi răspunde:

— Sunt de acord, dar numai cu condiţia să nu li se spună niciodată care le sunt mamele, pentru că de vor îndrăzni vreodată să pună piciorul în Pontus, vor fi ucişi la fel cum s-ar fi întâmplat la naşterea lor.

— Mă bucur să mai am parte de ospitalitatea voastră o vreme, zice Heracles, făcând un pas înapoi, intrând în rând cu noi ceilalţi. Va fi o schimbare bine-venită să-mi croiesc drum spre libertate prin iubire.

— Plăcerea va fi de partea noastră, sunt sigură, îi întoarce Hyleana complimentul.

Ea-l cheamă în faţă pe ultimul dintre acuzaţi cu o anumită afecţiune în glas. El îngenunchează dinaintea ei, chiar dacă nu este supus de-al ei şi nici nu are de ce să-i caute iertarea.

— Tezeu, eşti primul bărbat care a cucerit vreodată inima unei ha-mazoane. Ai scăpat din mâinile noastre pe căi cinstite,

fără să-mi omori sau să-mi rănești supusele. Astăzi te-ai aliat cu noi, ca să ajuți la apărarea cetății Pontus de un dușman redutabil, cu costul a multe vieți atice. Așadar, cred că-ți datorez o favoare. Cere-mi ce dorești, prinț al Aticii!

Tezeu, absolvit oficial de orice crimă, se ridică în picioare:

— Am doar două dorințe, Maiestatea Voastră. Una este deja împlinită. Îmi aruncă o privire peste umăr, iar devotamentul lui mă umple de bucurie. Cealaltă dorință a mea este ca Antiope și cu mine să ne creștem copilul împreună în pace și înțelegere.

Nu-mi vine să cred că poate fi atât de îndrăzneț. Regina nu va fi niciodată de acord.

— Întreabă-te, Tezeu, argumentează regina, ce este cel mai bine pentru fiica mea? Aici va fi crescută ca o zeiță, spre a deveni o conducătoare independentă a unei nații puternice. Poți să-i oferi tu așa ceva?

Tezeu îmi cere sfatul cu privirea.

— Mai putem avea și alți copii, îl liniștesc eu, însă cuvintele mi se înfig ca pumnalele în inimă, căci numai gândul de a mă despărți pentru totdeauna de pruncul meu mă omoară. Destinul său este aici, iar al nostru, în altă parte.

Tezeu, înghițindu-și decepția și durerea, se întoarce să-i dea un răspuns reginei:

— Atunci dorința mea este să ai mare grijă de fiica noastră.

Se înclină în vreme ce-i dau lacrimile, dar își păstrează cumpătul când se ridică și face un pas înapoi, revenind lângă mine.

Regina suspină, mișcată de tăria lui Tezeu:

— N-am crezut niciodată să întâlnesc un bărbat care să fie la fel de generos ca și o femeie, mărturisește ea. Ai fi chiar în stare să uiți de propriile-ți dorințe dacă așa ar fi mai bine pentru micuța ta prințesă?

— Nu-i mai înțelept, Maiestatea Voastră?

Batjocura îi îndurerează lui Tezeu mai tare inima și așa grea. Hyleana, pe tronul ei, se apleacă înainte:

— Este cel mai înțelept, Tezeu!

Vocea îi este blândă și plină de admirație:

— Ești o frumoasă abatere de la firea bărbătească. N-am eu inima să distrug un copilaș cu potențialul de a deveni o altă asemenea excepție miraculoasă de la regulă.

Hyleana ridică spre cer pruncul meu adormit, lăsând să-i

cadă faşa şi scoţându-i la iveală sexul bărbătesc.

Gemetele celor de faţă sunt aproape asurzitoare. Sunt copleşită de tulburare şi de uşurare în acelaşi timp.

— Voi cruţa viaţa fiului şi moştenitorului tău, Tezeu, decretează Hyleana. Vino şi ia-ţi-l!

Vederea fiului meu lăsat în mâinile tatălui său pune capăt suferinţelor mele. Chinurile naşterii, atacul nagaşilor, salvarea şi iertarea mea mă copleşesc. Mă prăbuşesc pe marmura rece a pardoselii templului…

Unghiul de rotaţie al structurii mele atomice îşi schimbă direcţia, iar conştiinţa mea fu adusă iar în sala centrală a Culoarelor din Amenti.

De data aceasta, experienţa a fost mai suportabilă, aşa cum îmi promisese Sinclair. Cu toate acestea, erau atâtea informaţii la care urma să meditez, încât conştiinţa mea se eliberase de toate epuizantele efecte ale acelui culoar.

— Recunosc atâţia protagonişti ai dramei lui Antiope, mărturisesc cu o oarecare însufleţire. Tu, desigur. Şi Melonippe era Susan. Şi chiar dacă n-am văzut-o pe lady Charlotte Cavandish în anii tinereţii sale, cred că îi recunosc sufletul în persoana Hyleanei, regina ha-mazoanelor. Am mai întâlnit-o o dată, când era doamna tămăduitoare a deşertului, Denera, mi-am dat eu seama deodată.

Nu era chiar deloc surprinzător faptul că un medium atât de renumit ca lady Charlotte Cavandish să se dovedească a fi prima dintre reginele-dragon, Lilith, care, într-adevăr, era partenera lui Zalman în proiectul Amenti. Această revelaţie îmi făcu o imensă plăcere, deoarece însemna că, într-o bună zi, în viitor, îmi voi reîntâlni bătrâna tutoare.

Acum că-mi recăpătasem conştiinţa celei de-a treia rase primordiale, mi-am amintit de povestea mamei fondatoare a stirpei ha-mazoanelor.

— Este adevărat că Lilith a dat naştere unei corcituri draconiene, care şi-a arogat dreptul de a-i conduce pe reptilieni? l-am întrebat pe Sinclair.

— Din păcate, e adevărat, îmi răspunse el. Fiara şi-a luat numele Poseidonis cu multă vreme în urmă, dar a mai avut şi multe alte apelative. Ce alte perle de înţelepciune ai mai spicuit

din ultima ta experienţă?

— Iarăşi îmi pui la încercare puterea de înţelegere, căpitane Sinclair?

— Nu doresc altceva decât să-ţi demonstrez câteva dintre efectele Culoarelor din Amenti asupra memoriei tale conştiente, îmi răspunse el. De pildă…

Ridică mâna şi scoase la vedere un *labrys,* securea cu două capete, arma preferată a războinicelor ha-mazoane pentru puterea ei de a decapita un draconian.

Îmi puse, râzând, arma în mână. Atunci am remarcat cât de bine mi se potrivea în mâini uriaşul topor. Mi-am dat seama că ştiam cum să-l mânui. Am început să execut unul dintre exerciţiile de luptă ale lui Antiope, iar Sinclair se dădu câţiva paşi înapoi.

— Uite că pot! am ţipat, plină de exaltare. Am ucis draconieni cu arma asta!

— Chiar aşa? păru surprins căpitanul Sinclair.

Am rămas cu gura căscată:

— Din felul în care vorbeşti, am presupus că ştiai ce s-a petrecut.

— E adevărat c-a fost o viaţă-cheie şi pentru mine. E adevărat că ne-am luptat cu un duşman comun umăr lângă umăr, dar n-am zărit vreun draconian pe întreg parcursul încarnării mele ca Tezeu, rege al Aticii.

— Poftim? Mi-am lăsat arma în jos, buimacă. Zici că istoria a fost schimbată?

— Nu ştiu. Sinclair aruncă o privire către următorul portal, a cărui frecvenţă era galbenă. După ce vei străbate toate Culoarele din Amenti, voi investiga anomalia.

Următorul portal ducea în era Atlantidei, iar eu l-am privit cu rezervă:

— Crezi că voi fi destul de norocoasă încât să mă trezesc la apogeul epocii de aur a acestui continent?

Sinclair se strâmbă:

— Tu şi cu mine n-am coborât pe Pământ pentru a lua parte la vremurile bune şi prospere.

— Atunci… mă întorc în haos şi în catastrofă, am grăit, apropiindu-mă cu-n pas de cel de-al treilea portal din aur galben.

Căpitanul zâmbi cu gura până la urechi:

— Iată câte cunoştinţe şi câtă maturitate ai căpătat din drama ta lemuriană!

Aici avea dreptate.

REVELAŢIA 21
POSEIDONIS

A PATRA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLANUL FIZIC, 11000 Î.H., ATLANŢII

Îmi aştept rândul împreună cu părinţii mei, în spatele unei mulţimi de alţi aspiranţi plini de speranţă, care urmează să fie prezentaţi meşterului scrib, Hermes, pentru a primi învăţătura lui. Stăpânul Hermes, arhitectul piramidelor şi al multor altor monumente, este un mister. Trăieşte de când îşi poate aminti poporul meu, învăţându-i pe cei din lumea civilizată, dincolo de graniţele lui Poseidonis, numeroasele lucruri necesare pentru o viaţă utilă şi plină de temei. Unii spun că este fiul unui zeu, fiind la fel de bătrân ca timpul însuşi. Şi-a asumat, însă, o formă omenească. Alţii pretind că este un muritor care a descoperit secretul nemuririi, deşi mai sunt unii care cred că meşterul este atât de iluminat, încât a atins veşnicia.

Meşterul Hermes nu prea ia ucenici pe lângă el, dar a străbătut multe ţări, a cunoscut multe naţii în acest anotimp, adunând în juru-i copii la vârsta de treisprezece ani. Se zice că meşterul caută doi în special, un băiat şi o fată, despre care singur a profeţit că-i vor fi protejaţi în viitorul apropiat, o poziţie ce ascunde în ea promisiunea ca mai târziu cei doi să ajungă sfetnici ai regilor şi faraonilor.

Poporul meu este pelasg[60], un trib mediteranean ce locuieşte în ţinutul ce se întinde de la Argos până la Dodona şi râul Strymon. M-am născut într-o familie bogată, proprietari de latifundii. Ei mă consideră deşteaptă pentru o fetiţă. Ajungând acum la vârsta potrivită măritişului sau a urmăririi vreunui alt câştig, port recunoştinţă sfintei porunci ce-i sileşte pe părinţii mei să mă prezinte stăpânului Hermes, pentru că mariajul nu mă interesează deloc.

Spre surprinderea mea şi încântarea părinţilor mei, meşterul mă întâmpină ca pe o veche prietenă, a cărei vedere îi face o mare plăcere după un timp în care am stat despărţiţi.

— Lăudat să fie marele plan, în sfârşit am dat de unul dintre

---

[60] Nume dat populaţiei autohtone preelene din bazinul Mării Mediterane de către triburile vorbitoare de limbă greacă ce au coborât din Nord şi s-au aşezat peste ea în graniţele teritoriului actual al Greciei.

voi! Iar celălalt trebuie să fie pe aproape, pentru că sunteţi nedespărţiţi.

Meşterul îmi ia ambele mâini într-ale lui. Îşi aţinteşte ochii de un violet pal într-ai mei. Mi se pare că mă uit în ochii unui înger.

— Îţi cunosc destinul, dragă soră, îmi spune el, şi de vei veni cu mine în Egipt, îţi prezic că ne vom fi de mare ajutor unul altuia şi întregii lumi.

Nu-mi pot închipui ce ajutor aş putea să ofer meşterului Hermes şi lumii întregi, dar sunt foarte bucuroasă de ocazia ce mi se acordă. Părinţii mei sunt încântaţi, atât pentru onoarea care mi se face, cât şi pentru compensaţia financiară primită de ei în schimbul fiicei lor.

— Numele tău de-acum încolo va fi Aleka, ceea ce înseamnă apărătoare a omenirii, mă anunţă stăpânul Hermes, iar eu sunt pe dată lăsată în grija lui, pentru a începe o viaţă nouă de învăţătură, peste mare.

Nu mă tem deloc în privinţa viitorului meu, căci în preajma unui asemenea mentor nu mă pot aştepta decât la experienţe miraculoase.

Plecarea noastră este amânată, câtă vreme meşterul îl ia la întrebări pe fiecare dintre băieţii care-şi aşteaptă rândul, în căutarea celui de-al doilea suflet profeţit de el. Numai când preoţii templului îi garantează maestrului că îi văzuse pe toţi băieţii de treisprezece ani din ţinut, consimte el într-un târziu că este timpul să ne mişcăm din loc, dar nu spre Egipt, aşa cum speram. Trebuia să ne îndreptăm spre următoarea cetate, şi tot aşa, până când avea să se împlinească profeţia lui.

— De ce-i aşa de important ca previziunea Domniei Tale să se adeverească? îl întreb în vreme ce ne croim drum de-a lungul ţărmului până-n următoarea cetate.

El se opreşte din mers. La fel fac şi eu.

— Sper să preîntâmpin un cumplit dezastru, îmi mărturiseşte, apoi se îndreaptă spre ceva ce i-a stârnit interesul. Urmându-i privirea, zăresc un tânăr aşezat pe vine în nisip, curăţind un peşte de solzi pe o bucată de tablă.

— Câţi ani ai, fiule? îl întreabă meşterul, pe când ne apropiam de el.

Băiatul îşi vede mai departe de treaba lui, fără să ridice privirea:

— Treisprezece.

— Şi de ce n-ai fost adus să-l vezi pe stăpânul Hermes la templu, aşa cum li s-a cerut preoţilor voştri?

— N-avea niciun rost să vin să-l *văd* pe meşter, fiindcă sunt orb.

Flăcăul îşi ridică într-un târziu privirea în direcţia noastră. Ochii lui albaştri ca sticla ne confirmă infirmitatea lui.

— Maestrul, desigur, n-ar fi socotit demn să-şi irosească timpul şi cunoştinţele cu un băiat orb.

— Chiar aşa, consimte stăpânul, punându-şi mâinile pe ochii flăcăului. Mă vezi acum?

Îşi ia mâinile de pe ochii lui. Când băiatul ridică pleoapele, văd că albastrul pupilelor sale vibrează plin de viaţă.

— Da, icneşte el, tulburarea şi bucuria făcându-l să cadă pe spate.

Îşi duce mâna streaşină la ochi, ferindu-i de blânda lumină a înserării.

— Văd lumină, stăpâne… Văd culoare! Văd… – se uită spre mine şi se concentrează încă şi mai mult – … forme.

— Foarte bine, grăieşte meşterul Hermes. Acum trebuie să vii cu mine în Egipt. Ai vreun părinte căruia trebuie să-i cer voie?

Flăcăul clatină din cap în semn că nu:

— Am fraţi, dar ei nu se vor opune unei sfinte porunci.

— Atunci de ce ţi se citeşte îngrijorarea pe faţă, băiete? Să fie traiul tău de-acum atât de mulţumitor?

Nici stăpânul şi nici eu nu putem înţelege reţinerea băiatului. Flăcăul se aşază în genunchi ca să implore iertarea meşterului:

— Nu, preasfinte, mă simt profund onorat de interesul ce mi-l arătaţi, dar nu mă simt demn de el. Nici măcar numele nu mi-l pot scrie.

— Sigur că nu poţi, admite stăpânul Hermes, pentru că nici nu ţi-am destăinuit încă numele tău. De acum încolo, vei fi Manetho. În hieroglife înseamnă „darul lui Thot” şi te voi învăţa eu însumi cum să-l scrii.

La început, îmi place de Manetho: este umil, silitor, prietenos şi bun camarad. În decursul celor zece ani de studiat împreună, totuşi, devine treptat competitiv, secretos şi mândru. Suntem amândoi deprinşi cu structuri, doctrine şi puteri secrete de

care nici măcar marii preoţi de la Memfis[61] n-au idee. Dând socoteală numai în faţa faraonului şi a meşterului Hermes, Manetho şi cu mine suntem veneraţi ca slujitori ai zeilor oriunde mergem. Stăpânul trezeşte puterile supraumane latente din noi. Ni le împlinim trecând printr-o serie de străvechi procese de activare, pe care meşterul le numeşte coduri ale timpului. Aceste opere de artă gigantice, ultracolorate, sunt situate sub pământ, într-o cavernă de peste mare, la nord-est de Egipt. Există o scurtătură până la sala codurilor, sub Marea Piramidă, pe care noi o folosim deseori. Prin concentrarea asupra geometriei complexelor simboluri din cadrul acestor coduri pictoriale ultracolorate şi invocând mantra compatibilă, se stimulează într-un târziu o recunoaştere conştientă a memoriei supraconştiente. Un efect secundar al acestui proces este eliberarea potenţialului nostru parapsihologic.

Rare sunt zilele, cum este astăzi, când îl găsesc pe Manetho suportabil. Este plin de viaţă şi de voie bună, pentru că stăpânul ne-a cerut să ne întâlnim cu el în sala codurilor, ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: azi vom integra ultimele dintre cele douăsprezece coduri ale timpului. Ştiu că acest eveniment va marca sfârşitul uceniciei noastre sub îndrumarea meşterului, fiindcă odată cu această iniţiere vom intra în legătură cu sinele nostru supraconştient şi vom descoperi adevărata menire a acestei vieţi, aşa cum ne-a profeţit stăpânul când a venit prima oară în căutarea noastră.

Meşterul Hermes arată foarte serios când ni se alătură în străvechea sală subterană.

— Timpul ne-a prins din urmă, ne declară, nu mai este nicio clipă de pierdut.

Ne îndrumă spre ultimul cod al timpului, iar eu îl urmez cu supunere. Manetho nu-i la fel de docil.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— După aceea, îi promite stăpânul Hermes, dar Manetho îi şi scotoceşte deja prin gânduri, căutând răspunsuri. Manetho! răcneşte meşterul în semn de avertizare, pentru că nu se concentrează să ascundă ceea ce ştie.

---

[61] Oraş şi capitală din Egiptul antic, în epoca Regatului Vechi (2175 î.H. — 2130 Î.H.), situat în sudul deltei Nilului, pe malul vestic al fluviului, la circa 25 de km sud de Cairo.

Până să-şi acopere cunoaşterea cu un scut parapsihologic, Manetho a şi găsit răspunsul, iar pe chip i se citeşte groaza.

— Forţele întunecate ale împăratului Poseidonis au lansat un atac asupra naţiunilor de neguţători paşnici de la graniţele ţării noastre, strigă el tulburat, retrăgându-se deja din încăpere. Trebuie să mă duc să-i apăr!

Meşterul Hermes îl împiedică să plece.

— Am prevăzut că se va întâmpla aşa, îl potoleşte el. Iată de ce v-am căutat, pentru ce v-am instruit. Integraţi ultimul cod al timpului şi atunci veţi şti ce este cel mai bine de făcut în treaba asta.

— Ai ştiut ce se va întâmpla şi n-ai avertizat pe nimeni? se aprinde Manetho. Am fraţi care vor fi chemaţi sub arme…

— Până când o situaţie nu devine manifestă, nu poate fi socotită realitate, spune maestrul, străduindu-se să-şi liniştească ucenicul. Dezvăluind naţiilor implicate că vor fi atacate de armatele lui Poseidonis, nu le-aş fi spus nimic nou care să nu fi fost de milenii ştiut de ele.

— Şi cu toate astea, ucenicia noastră se încheie exact la ţanc, refuză Manetho să se împace cu gândul.

— Nu vrei să mai ai încredere în mine încă o zi? îl roagă meşterul Hermes. Haideţi să terminăm ce-am început de atâţia ani.

Manetho nu pare binevoitor faţă de propunerea mentorului nostru:

— Din câte ştiu, s-ar putea ca ultimul cod să-ţi încredinţeze voinţa mea, sau vreunui alt nepământean!

— Manetho, mergi prea departe! i-am strigat, îngrozită de îndrăzneala lui de a implica faptul că meşterul nu era uman.

El îmi ignoră protestul:

— Un singur lucru mai doresc să ştiu, îi zise mentorului nostru. Presupune planul tău divin şi salvarea fraţilor mei?

— Vieţile lor muritoare nu le poţi salva, recunoaşte cu regret stăpânul, iar Manetho se îndreaptă către cea mai apropiată dintre ieşiri. Dar le poţi salva sufletele nemuritoare, precum şi vieţile tuturor celor care vor fi amestecaţi în iminentul holocaust! îi strigă din urmă meşterul Hermes.

Alerg după Manetho şi-l prind de braţ, făcându-l să stea locului:

— Om fi noi rivali, dar suntem şi prieteni. Priveşte-mă cum

fac activarea, îl rog. Atunci vei şti dacă există vreun pericol.

— N-am timp, glăsuieşte el.

— Cu siguranţă câteva ceasuri nu vor…

— Războinicii lui Poseidonis sunt şcoliţi în magie neagră! mă întrerupe el. Nagaşii sunt cu ei, alături de spiritele lor de o densitate inferioară, invocate şi aduse pe lume prin vărsare de sânge nevinovat! Cine să le sară în ajutor fraţilor mei, patriei mele, dacă nu eu?

Se uită lung în ochii mei, iar frustrarea şi hotărârea pe care le citesc într-ai lui îmi înăbuşă orice alt protest. Să fie junghiul din piept inima mea care se frânge, mă întreb în gând.

— O să-mi fie dor de tine, Manetho!

Lacrimi îmi îneacă ochii, în vreme ce pătrund adevărul cuvintelor mele.

— N-ai avut niciodată nevoie de mine, îmi aruncă el, iar pe mine mă miră, întrucât, de obicei, este atât de plin de el însuşi.

Dă să plece, apoi se întoarce, mă ia în braţe şi mă sărută.

— Am vrut mereu să fac asta, mărturiseşte el, după care îmi dă drumul, lăsându-mă cu gura căscată.

În vreme ce-l urmăresc din priviri cum dispare în labirintul ce duce la portalul de întoarcere la Giseh, îl simt pe stăpân cum vine şi se aşază în spatele meu.

— Mă mândresc cu zestrea mea parapsihologică, dar nici măcar n-am bănuit vreodată vreo atracţie între voi doi, spune el, dus pe gânduri.

— Îl vor ţine în viaţă cele învăţate?

— Poate, îmi răspunde meşterul Hermes, care nu se arată mai sigur de viitorul lui decât mine. Acum, totuşi, soarta întregii conştiinţe omeneşti planetare îţi atârnă pe umeri, Aleka. Este timpul să intri în contact cu supraconştiinţa ta, propune el.

Trăgând aer adânc în piept ca să-mi dau curaj, fac din cap semn că sunt gata.

Ultimul cod este cel mai complicat de integrat, iar procesul constituie un exerciţiu îndelung de vizualizare şi de stimulare armonică. După aceea, mă simt suprasolicitată senzorial. Mă găsesc într-o stare chiar euforică.

— Odihneşte-te acum, mă sfătuieşte meşterul. Te-ai descurcat foarte bine.

— Dar n-am simţit c-am intrat în legătură cu…
Genunchii îmi cedează. Mă prăbuşesc fără cunoştinţă. Stăpânul, prinzându-mă, mă lasă uşurel la pământ.
— Nu rezişti la influxul de conştiinţă, mă lămureşte el.
Val după val mă pătrunde prin centrii de energie ai corpului meu subtil. Mă umplu de o mare conştiinţă de sine, mai mult ca niciodată. Manetho avea dreptate să se teamă că această activare avea să-i supună voinţa unei fiinţe evoluate venite de pe altă planetă, dar nu-şi închipuise că aceea va fi sinele său suprem.
Pleoapele mi se deschid şi-l văd pe meşter prin noua mea prismă multidimensională. Îl recunosc pe principele anunnakilor.
— Mathu!
— Solarian! Pare foarte uşurat să se adreseze adevăratei mele ipostaze: Avem o gravă problemă de securitate pe care numai cineva cu puterea de pătrundere ştiinţifică a unui membru al Statului-Major din Amenti îl poate preveni. Bănuiesc că trebuie să schimbăm codurile de frecvenţă, ca să protejăm trecerea portalului arcuit.
Jumătate din mine se tulbură la propunerea lui, iar cealaltă este şocată de faptul că ştiu precis despre ce anume vorbeşte el.
În cursul unei tentative a împăratului Poseidonis în trecutul îndepărtat de a abuza de Sfera din Amenti în vederea unor practici energetice periculoase, aceasta a fost mutată din tărâmurile subterane ale rasei anu în miezul unei planete din sistemul Pleiadelor. Un pod între universuri a fost încorporat în sistemul din Amenti, iar această trecere a fost numită „Portalul Trecerii Arcuite”. Acest pod permite Sferei să se întoarcă pe Terra, când va conţine o conştiinţă îndeajuns de ridicată pentru a adăposti flacăra albastră din Amenti.
— Poate Statul-Major din Amenti să izoleze principalul generator de cristale de sub cetatea lui Poseidonis, continuă Mathu, lăsându-i doar lui Poseidonis o legătură directă cu Portalul Trecerii Arcuite?
— Numai dacă oprim din funcţiune toate generatoarele din jur, răspund eu. Dar fără aceste surse de putere, civilizaţia va fi aruncată înapoi în Epoca de Piatră, iar greutăţile rezultate vor avea un efect foarte dăunător asupra proiectului evoluţiei

omeneşti.

— Atunci planeta nu-şi va mai continua evoluţia, trage Mathu concluzia.

— Au ajuns agenţii întunericului să devină o ameninţare la adresa securităţii Sferei din Amenti? îl întreb, mirându-mă de unde până unde acea nevoie stringentă de înălţare până la codurile de apărare ale acelui portal.

Mathu clatină din cap în semn că nu:

— Dar suspectez o ameninţare în orice clipă!

Îmi amintesc de veştile care l-au făcut pe Manetho să se grăbească spre casă: împăratul Poseidonis şi-a trimis oastea pe mare să atace naţiunile ce înconjoară Egiptul. Mathu ştie că adevărata pradă după care tânjeşte Poseidonis este suprema sursă de energie, flacăra albastră din Amenti, la care nu poate avea acces decât în subteranele platoului Giseh.

La două faze ale lunii după plecarea sa din Giseh, Manetho se întoarce, deplângând moartea fraţilor săi, dar bucuros să ne aducă vestea înfrângerii şi izgonirii lui Poseidonis.

— Eşti sigur?

Meşterul se arată temător, cunoscând viclenia împăratului. La fel ca şi stăpânul Hermes, împăratul cel negru trăieşte de când îşi poate cineva aminti, dovadă că nu este pur uman.

— Şi mie-mi vine greu să cred, deşi am fost acolo! subliniază Manetho. Când Poseidonis şi-a trimis numai jumătate de flotă să lupte împotriva poporului meu, iar noi ne-am trezit depăşiţi numeric cu doi la unu, m-am gândit că era imposibil ca victoria să fie de partea noastră. Totuşi, vasele noastre mai mici au fost mai uşor de manevrat. În ciuda strategiei şi a vrăjilor duşmanilor noştri, vremea a ţinut cu noi, iar adversarii noştri au suferit o înfrângere zdrobitoare. Când restul flotei împăratului a fost aruncată în luptă, din nou i-am respins, dar de astă dată cu pierderi grele în rândul alor mei.

Manetho nu pomeneşte nimic de fraţii lui, dar eu percep pe calea gândului imaginea felului cumplit în care i-a pierdut în bătălie.

— Cu al doilea val de corăbii au venit şi nagaşii, alături de creaturile lor transparente, de pe altă lume, continuă Manetho. Aveau arme de care nici nu mai văzusem şi le mânuiau neobosiţi. Îşi străpungeau victimele cu o ţepuşă, prin care puteau de-a dreptul să le sugă viaţa!

Mă înspăimântă să aud asemenea grozăvii, dar stăpânul Hermes nu se arată deloc mirat.

— A fost cât pe ce să cad victima unei asemenea ţepuşe aducătoare de moarte, ne povesteşte Manetho, dar atacatorul meu a dat peste asta. Apucă glifa numelui său ce-i atârnă de gât cu-n lanţ. Uitându-se mai aproape la ea, războinicul şerpesc şi-a retras ţepuşa fatală, m-a bătut pe spate, apoi i-a anunţat pe fraţii săi de arme: „Pe ăsta-l lăsăm în viaţă!" Drept urmare, unul dintre ei m-a izbit peste cap cu o scândură de lemn. Când m-am trezit, armata împăratului se retrăsese. Mi s-a zis că împăratul însuşi a fost silit să tragă la ţărm. Însoţit doar de un mic grup de luptători care să-i acopere retragerea, a fugit înapoi pe insula lui.

Eu aplaud bravura lui Manetho, dar stăpânul se arată îngrijorat. Îl răsuceşte pe Manetho şi îi scoate din manta o mică ţepuşă de metal.

— Ce e asta, stăpâne? îl întreb.

— Este un mijloc de a mă găsi, ne explică el. Trebuie să acţionăm iute. Aleka, trebuie să pui îndată în practică planul tău de evacuare.

— Dar de ce?

— Greşeala este numai a mea, ne asigură pe mine şi pe Manetho meşterul Hermes. Dar nu mai avem timp de discuţii. Fă exact ce te-am învăţat… Depind de voi amândoi.

Atunci remarcă o vibraţie slabă radiind din micuţa ţepuşă de metal pe care o ţine în mână. Arătându-ne cu degetul una dintre coloanele templului, porunceşte:

— Ascundeţi-vă!

Îl apuc pe Manetho de mână ca să-l fac să se supună mai repede.

— Îmi pare atât de rău, îşi cere el iertare faţă de mentorul nostru, oripilat de faptul c-a adus după el primejdia.

— Nu te teme, Manetho, şi asta am prevăzut, îi face semn meşterul Hermes să se ascundă, şi Manetho se ascunde lângă mine în spatele pilastrului.

O companie de războinici-şopârle apare din senin! Înţeleg teoria tehnologiei teleportării superconductive, dar este prima oară în care o văd pusă în practică. Stăpânul nostru rămâne drept în faţa duşmanului.

— O rută directă, prietene, rosteşte reptilianul, odată ce se

întrupează efectiv, indicând ţepuşa ce se mai găseşte încă în mâna meşterului Hermes. Mult mai uşor să ajung la Domnia Ta decât să lupt piept la piept cu mai multe naţii.

— Pentru ce mă cauţi, Taejax? i se adresează stăpânul pe un ton politicos dar la obiect.

Reptilianul îşi lasă arma jos, deşi însoţitorii săi şi le păstrează pe ale lor aţintite spre meşterul Hermes.

— Doresc să-ţi dau prilejul să-ţi răscumperi trădarea. Spune-mi codurile de frecvenţă ale scuturilor Trecerii Arcuite şi te voi ierta că m-ai părăsit atât amar de vreme, trădând rebeliunea la care ai contribuit!

— Trebuie să încerc să fiu drept atât faţă de tribul meu omenesc cât şi faţă de fraţii mei şerpeşti, argumentează meşterul.

— Scuteşte-mă de predici, şuieră Taejax. Tot ce vreau de la tine sunt aceste coduri.

— Prin câte catastrofe trebuie să treci ca să-ţi înveţi lecţia, amice? îl întreabă meşterul. De câte ori vei mai încerca să faci abuz de puterea flăcării albastre, înainte să-ţi dai seama că nu poate fi folosită în scopuri josnice?

— De atâtea ori de cât este nevoie pentru a ne atinge obiectivele! îi răspunse Taejax, înşfăcându-l pe stăpân de gulerul robei sale. Poseidonis va scoate codurile de la tine, *bătrâne prieten!*

Intruşii dispar fără urmă, împreună cu meşterul. Inima îmi bate în piept să-l spargă, în vreme ce socot în minte ce am de făcut. Mă depărtez de coloană, dar mă trezesc cu Manetho lipit strâns de mine.

— Trebuie să îndeplinesc porunca stăpânului, îi spun, distanţându-mă de el.

Manetho mă răsuceşte cu faţa la el.

— Înainte de a pleca, stăpânul Hermes a spus ceva legat de faptul că nu era în stare să-mi salveze fraţii de la moarte, că eu puteam să le salvez doar sufletele nemuritoare, grăieşte el. Ştii cumva ce voia să zică?

— Da, ştiu, îi răspund, iar el mă răsplăteşte cu un sărut. Încetează!

Îl ţin puţin la distanţă, ca să-mi pot păstra concentrarea. Amintirea ultimului său sărut m-a bântuit luni în şir!

— Suntem puţin presaţi de timp! îi spun.

Îşi ascunde un zâmbet:

— Ce vrei să fac?

— Raportează faraonului în numele stăpânului şi spune-i să evacueze pe dată fiece suflet de sub ocârmuirea lui înspre teritoriile din centrul Pământului, până la lăsarea întunericului, apoi să zăvorească şi să pecetluiască portalurile.

Uitându-mă la soarele ce se ascunde pe după templu, observ că mi-a mai rămas o bună parte din după-amiază ca să fac tot ceea ce trebuie.

— Apoi vino să ne întâlnim în Sala Codurilor Timpului, îl îndemn, pornind spre casa meşterului, aflată sub Giseh.

— Unde te duci?

— Să aduc câteva lucruri pe care trebuie să le încredinţez unor mâini sigure, îi strig peste umăr. I-am promis meşterului Hermes că, dacă orice altceva nu reuşeşte, voi duce aceste comori în locurile lor de păstrare hotărâte, înainte de a fi prea târziu. Aşa că dă-i zor, avem multe de făcut!

— Dar ce se întâmplă dacă împăratul obţine informaţiile dorite de el din gura stăpânului?

Mi-am dat seama că Manetho nu înţelesese cu adevărat pretenţiile reptilienilor, ceea ce însemna că îi va fi greu să-l convingă pe faraon de necesitatea evacuării. Mă apuc să-i explic.

— Stăpânul bănuieşte că Poseidonis a prădat câteva cruci egiptene şi planuri ca să le folosească la canalizarea energiei celei de-a cincea dimensiuni înspre generatorul central de cristal de sub regatul său. Ceea ce va genera un imens impuls electromagnetic care va străpunge reţeaua de cristal a Terrei până-n Portalul Trecerii Arcuite. Odată ce scuturile porţii vor fi dezactivate, uriaşul impuls va fi canalizat spre Sfera din Amenti. Când Sfera va fi distrusă, împăratul şi aliaţii lui plănuiesc să scoată flacăra albastră şi s-o treacă înapoi, prin Portalul Trecerii Arcuite, utilizându-o ca pe o inepuizabilă sursă de energie.

— Poftim? rămâne Manetho perplex, pentru că el nu integrase codul final al timpului, aşadar nu avea nicio cunoştinţă de contribuţia lui la proiectul Amenti, o greşeală pe care speram s-o îndrept până la sfârşitul acelei zile.

— Ai încredere în mine, îl îndemn, pentru că pierdem un timp preţios. Dacă Sfera din Amenti este distrusă, amprenta

evoluţiei omenirii va fi ştearsă odată pentru totdeauna. Fiecare suflet de pe Pământ va fi închis în capcana celor mai joase trei dimensiuni ale creaţiei, continuând să se reîncarneze ca sclavi. Poseidonis şi acoliţii lui îi vor folosi ca mână de lucru în mine, să dezgroape mineralele de care au nevoie la poţiunile ce le oferă nemurire şi în tehnologiile lor. Îi vor mai folosi pe oameni pentru încrucişări genetice şi îi vor pune să-i hrănească pe trântorii lor ca să-i ţină în putere.

— Nu sună bine, admite Manetho. Dar ce să-i zic faraonului?

— Spune-i că la căderea nopţii, lumea cunoscută va dispărea fără urmă. Stăpânul îi va da lui Poseidonis coduri false, iar Scuturile Trecerii Arcuite vor abate lovitura întorcând-o de unde a venit, dar asta înseamnă că Atlantida va fi distrusă.

În ultimele luni de când integrasem toate codurile timpului, stăpânul Hermes şi cu mine ne gândeam la felul în care puteam izola stricăciunile şi preîntâmpina dezastrul, reconsolidând sistemul din Amenti în faţa unui alt atac în viitor.

Prin intermediul legăturii mele supraconştiente cu Solarian, am putut să instruiesc Statul-Major din Amenti cum să oprească din funcţiune restul cristalelor generatoare de putere din reţeaua energetică a Pământului. Aceste mănunchiuri de cristale superconductoare fuseseră aşezate sub cele douăsprezece staţii ale Reţelei Signet pentru a forma o matrice energetică artificială, în vederea distribuirii energiei flăcării albastre pe tot globul pământesc. Spre deosebire de tărâmul Amenti, ce oferă accesul la diferite locaţii spaţio-temporale pe Terra, cele douăsprezece porţi interstelare ale sistemului Signet duc în diferite puncte spaţio-temporale de pe diferite planete ale universului nostru. Matricea a mai oferit energie şi civilizaţiilor de pe faţa Pământului. Pericolul ca matricea să fie folosită în mod abuziv de Poseidonis în viitor conţine o ameninţare cu mult mai gravă la evoluţia umanităţii decât a fi aruncaţi înapoi, într-o existenţă primitivă, pentru o lungă perioadă de timp. Aşadar, toate centrele de putere cristaline sunt acum ascunse sub Pământ, sau pe fundul oceanelor, ori sub calotele de gheaţă, spre a fi reactivate la o dată ulterioară. Toate cele douăsprezece Staţii Signet au fost cufundate în beznă, la fel ca toate marile cetăţi de pe faţa Pământului, în afară de insula Atlantidei. Locuitorii de pe suprafaţa terestră

cred că Poseidonis este de vină pentru pana lor de energie. Până la urmă, el este pricina.

Stăpânul Hermes şi Solarian au conceput şi implementat noi sisteme de securitate pentru sistemul din Amenti. Toate trecerile spre teritoriile din centrul Pământului urmează a fi blocate şi apărate de scuturi, lăsând doar o singură cale liberă, pentru ca omul să poată intra în corpul său fizic în Sfera din Amenti de acum încolo.

Au făurit două obiecte care se îmbină, formând o cheie ce va încuia şi descuia sistemul din Amenti. Unul dintre aceste obiecte este un inel împletit, încărcat cu energia flăcării din aur portocaliu din câmpul morfogenetic al Terrei, păstrat în a doua densitate a miezului planetei. Al doilea obiect este un toiag încărcat cu câmpul morfogenetic al flăcării albastre de pe Tara. Fiecare dintre aceste unelte poate fi folosită la tămăduire, îndreptarea vremii şi în construcţii, la fel cum erau crucile egiptene utilizate în trecut. Uneltele sunt depuse în două cufere de aur construite din lemn indestructibil, ce constituie totodată baterii servind la reîncărcarea obiectelor dinăuntrul lor când nu sunt folosite.

Este îndatorirea mea de astăzi să aranjez ca aceste unelte şi recipientele lor să fie ascunse în locuri diferite pe glob, până în ceasul când încarnările deţinătorilor de chei vor deschide porţile din Amenti întregii omeniri. Chivotul inelului va fi dus de faraon şi de familia lui regală în teritoriile din interiorul planetei, unde va fi păzit de preotesele din Ur. Chivotul toiagului va fi ascuns la suprafaţa Pământului, undeva dincolo de timp şi spaţiu. Dar, mai întâi, trebuie ca Manetho să integreze cel de-al doisprezecelea cod al timpului, ca să mă ajute la transportarea toiagului.

Manetho mi se alătură în sala codurilor şi îmi relatează că evacuarea este în plină desfăşurare. Apoi se uită curios la cufărul de aur pe care-l am cu mine.

— La urmă, îi promit, arătându-i cu torţa din mână codul timpului pe care el trebuie să-l integreze. Sufletele tuturor, inclusiv cele ale fraţilor tăi, se află în primejdie.

— Arată-mi, îmi cere Manetho, care se supune instruirii mele îndelungate.

Când am terminat, se simte la fel de euforic şi de ameţit ca şi mine după integrare. Se dă îndărăt, clătinându-se pe picioare,

apoi se aşază pe jos ca să-şi găsească echilibrul.

— Ce mi-ai făcut? mă întreabă.

— Nu încerca să opui rezistenţă, îl sfătuiesc, aşa cum m-a povăţuit şi pe mine meşterul.

— Cum ţi-aş putea rezista vreodată, Solarian?

Subit, Manetho devine extrem de coerent. Pricep că amicul meu a reuşit să-şi integreze cel de-al doisprezecelea cod. În aceeaşi clipă, simt cum Solarian mă ia în stăpânirea ei şi preia controlul asupra situaţiei prezente.

— Polaris! rostesc cu glasul ei.

— Sluga Domniei Tale, doamna mea!

El zâmbeşte cu gura până la urechi, iar eu scot un suspin de uşurare.

— Am nevoie să iei legătura cu deţinătorul cheilor care-ţi revine, ca să-l trimiţi în punctul ăsta spaţio-temporal, îl informez, la cererea lui Mathu.

Tocmai pe când aflu că el şi-a îndeplinit sarcina, un bubuit puternic vine din străfundurile labirintului. Mă tem că meşterul n-a mai putut să-şi ferească informaţiile de Poseidonis până la apusul soarelui, aşa cum fusese plănuit. Pe urmă, tăcere. Îmi ciulesc urechile, ca să aud sunet de paşi grăbiţi apropiindu-se de Sala Codurilor Timpului. Preţ de o clipă, inima mi se strânge de frică la gândul că Poseidonis l-a torturat pe stăpânul Hermes, ca să-i afle planurile, iar acum războinicii şerpeşti se pregătesc să ne extermine.

— Nu te teme, este purtătorul cheii, aşa cum mi-ai cerut, mă lămureşte Polaris.

Oftez, în vreme ce o versiune blondă a lui Manetho, în straie ciudate, intră în sala codurilor. Dar nu mă minunez la fel de mult ca Manetho însuşi, care sare în picioare, nedumerit.

— Aleka! Străinul cu pielea albă îşi ridică pălăria în faţa mea, apoi se uită la camaradul meu înmărmurit. Manetho! surâde el cu gura până la urechi. Căpitanul Henry Sinclair, sluga voastră!

— Cine eşti? îl întreabă uluit Manetho pe acel bărbat, deşi sufletul său cunoaşte deja răspunsul.

— Sunt o viitoare încarnare a ta, care a trecut prin Culoarele din Amenti şi i s-a dăruit libertatea să biruie timpul şi moartea. Acum, cred că voi doi aveţi ceva pentru mine?

— Ah, da! mă trezesc din starea mea de uimire încremenită, apoi mă duc la chivot. Iată-l!

Sinclair cercetează cu admiraţie renumita comoară.

— Celălalt este la adăpost?

Îi fac din cap semn că da, plină de veneraţie pentru această suprafiinţă.

— Excelent!

El rămâne în picioare, iar chivotul de lângă el se ridică în aer. Manetho şi cu mine simţim că ni se taie răsuflarea. Stăpânesc arta de a mişca lucrurile după propria voinţă, deşi mie îmi trebuie multă pregătire şi îmi cere multă concentrare. Dar acestui bărbat pare să-i fie floare la ureche. Atunci îmi aduc aminte că nu este un simplu om, este un înger.

— Unde o să-l duci? m-am interesat.

— Nu-ţi fie teamă, comoara asta va fi dusă şapte milenii în viitor, în epoca lui Akhenaton, faraon al Egiptului. El va fi reîncarnarea stăpânului tău, care va fi numit de către adepţii săi iluminaţi *Moise,* adevăratul şi legiuitul moştenitor al Egiptului şi al chivotului.

— Dar cum ai să-l cari? se arătă Manetho curios.

Sinclair ne face semn să-l urmăm:

— Lăsaţi-mă să vă arăt!

Manetho îmi ia torţa din mână, permiţându-mi să apuc Cartea de Smarald a stăpânului. Îl urmăm pe căpitan prin labirint până într-o uriaşă cavernă. Scările coboară la un podeţ de pământ care traversează un abis până la sala portalului ce oferă cale de întoarcere la Giseh. Dincolo de pod stă acostată o corabie uriaşă, suspendată în aer.

— Nava mea, *Clio*, ne-o prezentă Sinclair cu mândrie. Botezată după muza istoriei.

Nu seamănă cu nicio corabie din câte am văzut la viaţa mea. Puntea şi pânzele sunt făurite dintr-un argint patinat şi din aur. Pare mult prea grea pentru a putea prinde briza. Manetho, care este puţin şi marinar, se arată fascinat.

— Cu ce putere o alimentezi? îl iscodeşte.

— Are mai multe surse diferite, dar în prezent funcţionează pe baza energiei flăcării albastre din reţeaua pământeană. Şi cum reţeaua e pe cale să fie închisă pentru multă vreme, cel mai bine pentru mine ar fi s-o pornesc la drum, cât se mai poate.

Păşeşte pe podeţ, sare de acolo pe una dintre velele de metal şi coboară alunecând pe punte. Chivotul toiagului plonjează şi

el, aterizând tot pe punte.

— M-aş oferi să vă duc undeva, dar ramificaţiile istoriei… mă rog! Ridică din umeri, cerându-ne iertare. De altfel, cred că acea carte trebuie păstrată în cu totul altă parte, nu?

Mă uit la Cartea de Smarald a Cunoaşterii, opera de-o viaţă a stăpânului, pe care jurasem s-o îngrop în labirint. Meşterul îmi lăsase o hartă după care să mă ghidez în drumul meu.

— Oh, ceruri! Trebuie să mă grăbesc! constat. Noaptea nu poate fi prea departe.

Mă întorc să plec, dar Manetho nu-şi poate încă dezlipi ochii de la *Clio.*

— O să fiu el într-o bună zi, mă anunţă cu mândrie în vreme ce, fără niciun pic de vânt, uriaşul vas se face nevăzut într-o scăpărare de lumină. Apoi îşi dă el seama că sunt pe cale să mă îndrept în direcţia opusă celei care duce la salvarea noastră. Unde te duci? mă întreabă.

— I-am promis stăpânului, îi strig peste umăr, urcând deja scara abruptă ce duce în labirint.

Manetho încearcă să mă convingă să renunţ:

— Tunelele astea s-ar putea să supravieţuiască potopului ce vine, dar fără o societate care să ne întreţină, vom pieri. Trebuie să ne întoarcem la Giseh înainte să se închidă portalul spre centrul Pământului!

— Ştiu, îi strig, dar mai întâi trebuie să fac asta.

Mă opresc pentru a scoate harta meşterului, aşteptând ca Manetho să mă ajungă din urmă, pentru că el are torţa. Poteca marcată duce spre un şir de porţi duble la capătul unui coridor. Inima începe să-mi bată puternic în piept, în vreme ce gonim spre ele. Intrăm într-un imens sanctuar rotund, sculptat din stâncă naturală. Înăuntrul lui se află un altar rotund, în mijlocul căruia este un vas mare de metal plin cu păcură. Manetho îi dă foc cu torţa. La lumina lui reuşim să vedem că altarul central se află la căpătâiul unui sarcofag oval. Pe capacul său este gravată statuia în mărime naturală a meşterului Hermes.

— Stăpânul e pe moarte!

Mă copleşesc lacrimile când ghicesc adevărul.

— O să murim şi noi dacă nu scapi de cartea asta, îmi aminteşte Manetho cu gravitate, dorind să evite o scenă sentimentală.

Ridic Cartea de Smarald, apoi o aşez pe sarcofag. Mâinile de

piatră ale sculpturii se întind să mi-o ia din mâini, iar eu strig de uimire, sărind îndărăt, în braţele lui Manetho.

— Magia meşterului nu cunoaşte limite, observă el, apucându-mă strâns de mână. Este timpul să ne punem la adăpost.

Alerg cu Manetho înapoi prin labirint, coborând scările în goană, trecând peste podeţul din cavernă şi dând buzna prin portalul ce ne scoate la Giseh.

La intrarea în camera altarului, ne prăbuşim din pricina violentei cutremurări a Pământului. Străjerii îi conduc pe oameni pe o scară în jos, ce coboară sub blocul altarului. Astăzi uriaşul bolovan este împins la o parte, pentru a permite trecerea.

— Grăbiţi-vă, Sfinţiile Voastre, ne cheamă căpetenia, văzându-ne.

Este gata să ordone ca piatra de altar să fie împinsă înapoi, la locul ei, dar mai întârzie, aşteptându-ne pe noi.

Scările sunt scufundate în beznă pe măsură ce intrarea este acoperită, iar cea mai mare parte din timp o petrecem coborând prin întunericul dens, cărarea de lângă noi clătinându-se violent. Singura mea alinare este să ştiu că aceste scări au rezistat acestui tip de calamitate de mai multe ori de-a lungul istoriei. Jos, văd o lumină şi aud voci ţipându-şi avertismentele, în intenţia de a închide portalul.

— Suntem ultimii, le strigă străjerul care era cu noi, pentru a-i opri.

Lumina vine dintr-un portal deschis, făurit din aur masiv. Îi trecem pragul, intrând într-o lungă trecere tubulară, cu pereţii mărginiţi de benzi continue de lumină lichidă, deşi nici un singur strop nu picură asupra celor care-l traversează. Alerg din toate puterile, când un mare bubuit răsună prin tunel. Sunt aruncată la pământ. Trecerea începe să se prăbuşească în spatele nostru, iar lumina lichidă ne înfăşoară într-o viteză înfricoşătoare. Manetho mă trage în picioare, iar eu sunt cuprinsă de spaimă când îmi dau seama că nu vom mai ajunge în anticamera de dincolo de portal.

Manetho mă îmbrăţişează, în vreme ce forţa pulverizatoare a câmpului de lumină lichidă ce se prăvăleşte ne împresoară. Într-o secundă, toate poverile vieţii mele muritoare sunt strivite de o binecuvântată uitare.

Iar Atlantida dispare odată pentru totdeauna.

— Eşti un pirat al timpului! îl acuz pe căpitanul Sinclair în clipa în care mă întorc în anticamera din Amenti.

— Aşa, acum ştii. Dar eu prefer să mi se spună „stăpân al timpului”, mă informează el zâmbind cu gura până la urechi.

— De unde ai luat corabia?

Era cea mai uluitoare formă de transport din câte-mi fusese dat să văd.

— Polaris mi-a lăsat-o pe Pământ, ca eu s-o găsesc când aveam să fiu pregătit, mă lămuri Sinclair, îndreptându-se spre următorul portal. A stat ascunsă în staţia mea Signet, care este acordată la sonicitatea mea personală, ceea ce înseamnă că nu se va deschide decât pentru mine.

— Reţeaua Signet, am repetat, amintindu-mi de ceea ce aflasem despre acest sistem de porţi interstelare în cursul ultimului meu periplu. Dar Hermes a pus să se închidă acest sistem înainte de scufundarea Atlantidei, nu-i aşa?

M-am alăturat lui Sinclair dinaintea portalului din aur trandafiriu.

— Am descoperit şi reactivat staţia lui Polaris cu mai multe veacuri în urmă, mă informă căpitanul, neputându-şi înăbuşi un surâs încrezut şi condescendent.

— În Noua Scoţie? am ghicit, iar Sinclair încuviinţă din cap, arătându-se surprins. Am citit multe despre tine înainte de a pleca de acasă, i-am mărturisit. Legenda povesteşte că tu ai descoperit America înainte cu mult de Columb.

— Slavă cerului! Măcar legenda nu răstălmăceşte adevărul.

Căpitanul Sinclair semăna atât de bine cu dragul meu Devere, dar era încă şi mai simpatic, dacă se putea.

— Ai de gând să mă săruţi? mă iscodi el, iar eu m-am trezit uitându-mă lung la el, ca o şcolăriţă îndrăgostită.

— Crezi c-ar fi cazul? l-am întrebat, întrucât ideea mi se părea destul de atrăgătoare.

El zâmbi larg şi arătă către formele noastre de spirit:

— Aici, în Amenti, nu prea. Va trebui să mai aşteptăm plăcerea asta până când ne vom reuni cu trupurile noastre fizice… În acea clipă te îndemn din toată inima să acţionezi după dorinţa pe care o vei avea atunci.

Era un moment delicios de stânjenitor. I-am pus capăt

întorcându-mă cu faţa la portalul din aur trandafiriu.

— Bine atunci, am încheiat.

— Încearcă să mai uiţi de mine!

Cuvintele lui Sinclair mă făcură să râd, în vreme ce păşeam pe placa de activare.

— Ah! M-am întors spre el, pentru că mai aveam o întrebare pe care trebuia să i-o pun despre ultima zonă temporală retrăită de mine: A reuşit Hermes să-i ia viaţa lui Poseidonis, aşa cum era plănuit?

— Credem că da, zise căpitanul. Meşterul scrib a murit pentru ca fiara să piară odată cu el, iar Poseidonis n-a mai fost întâlnit niciodată de atunci încolo.

DIN JURNALUL LUI CHARLOTTE DEVERE

După ce-am consemnat în scris relatarea trecutelor vieţi ale mamei prin două dintre Culoarele din Amenti, am obosit, mi s-a făcut foame, iar gândurile îmi zburau în toate părţile. Mă întrebam cum făcea faţă lady Susan la voluminoasa acumulare de informaţii. N-am avut timp să stăm de vorbă, nici să ne citim prea mult una pe cealaltă în răstimpul în care ne-am aflat pe rând sub influenţa inelului. Trebuia să mai aşteptăm până când terminam jurnalul mamei.

Îndată ce sosi lady Susan, m-am retras în camera mea să mănânc, în speranţa că Mathu mi se va alătura într-un interludiu al plăcerii şi pentru un sirop de conversaţie. Îi promisesem lui Albray că nu voi întârzia s-o schimb pe mătuşica după ce-şi termina tura ei de cronicar, aşa încât cavalerul acceptă să nu mă mai deranjeze în intimitate – decât în cazul unei urgenţe, ba chiar şi atunci era obligat să-şi anunţe prezenţa printr-un ciocănit în uşă.

— Cum o mai duci? mă întrebă Mathu, ivindu-se dintr-un mănunchi de raze ale amurgului, intrând pe fereastră şi materializându-se într-o formă solidă, ca să mi se poată adresa cum se cuvine.

— Foarte bine, l-am asigurat. Îndatorirea mea îmi provoacă o bucurie imensă, pentru c-am aflat o groază de lucruri despre meşterul Hermes şi căderea Atlantidei.

Pe urmă mi-am continuat masa, nedorind să mai discut pe acea temă, decât dacă mi-o cerea el.

— Aha, făcu el precaut. Atunci probabil că ai nişte întrebări pentru mine.

— Te înţeleg dacă doreşti să nu dezgropi trecutul!

Acum, că Mathu se găsea atât de aproape de mine, dorinţa de a mă împreuna cu el îmi învinse curiozitatea.

El se aşeză pe scaunul din faţa mea, la masa la care cinam.

— Ce-ai dori să ştii?

— Putem vorbi şi mai târziu despre asta, dacă ai alte priorităţi, i-am propus fără ruşine.

— Dar atunci te-ai putea întreba dacă nu cumva te-am sedus ca să evit să punem în discuţie trecutul meu, ridică Mathu o sprânceană.

Poate că avea dreptate.

— Corect. M-am întors la farfuria mea, ciugulind din bucate, în vreme ce mă gândeam ce întrebări să-i pun. I-ai sprijinit la început pe răsculaţi aşa cum pretinde Taejax?

El se arătă plin de căinţă.

— Este adevărat că i-am ajutat pe draconieni să se perfecţioneze în magie neagră, ceea ce, apoi, a devenit o armă majoră în rebeliune, recunoscu el. La momentul respectiv am crezut că fără EMRO voi înceta să mai exist. De aceeaşi problemă s-au izbit şi străbunii mei nefilimi, draconienii şi trântorii lor, în gândirea lor materialistă. Mi s-a spus că numai oamenii au potenţialul afectiv pentru a-şi înălţa propria structură atomică pe scara ascendentă a evoluţiei, dincolo de universul ăsta limitat. Aşadar, până la urmă, oamenii aveau să urce până la următorul univers armonic, iar neamul meu avea să fie lăsat în urmă, fără mijloace de a transcende lumea fizică.

— Dar stăpânul Enki n-a evoluat şi el la o formă spirituală? m-am mirat.

— Odinioară te trezeai condamnat la moarte numai la rostirea numelui de „Ki”, mă lămuri Mathu.

— Enki? am întrebat, ca să mă asigur că discutam despre aceeaşi entitate.

— Ki, îmi confirmă Mathu. En era un titlu care însemna stăpân.

I-am dat de înţeles c-am priceput, cu un semn aprobator din cap.

— Te rog, continuă.

— Din câte ştiu eu, stăpânul s-a prăpădit în cursul exilului său. Am devenit gelos şi plin de resentimente pe fraţii mei vitregi, oamenii, la fel ca draconienii. În consecinţă, am pus

umărul la conceperea unor mijloace naturale şi supranaturale de tortură, în vederea eradicării permanente a sufletelor omeneşti.

Mărturisirea lui mă oripilă, deşi îmi părea rău pentru Mathu, întrucât era limpede că purta în cugetul său atâta vină.

— Ce anume ţi-a schimbat viziunea asupra omenirii? l-am întrebat.

Ochii iubitului meu se umplură de lacrimi:

— Tu ai fost aceea… sau mai degrabă prima ta încarnare.

Am fost atât de mişcată, încât am rămas fără cuvinte.

— Mi-ai vorbit printr-o halucinaţie spectrală, după ce-ţi curmaseşi singură viaţa. Sinuciderea ta nu mai avea precedent printre anunnaki, pentru că neamul nostru căzut şi aliaţii lor se temeau de moarte mai presus de orice. Stăteam chiar lângă tine, când ţi-ai scos singură inima din piept.

Lacrimile îi ţâşniră din ochi, rostogolindu-i-se pe faţă.

— Mathu, dar tu plângi!

M-am apropiat să-i adun preţioasele lacrimi în palmă. Anu nu aveau, de obicei, un sentiment atât de intens încât să-i facă să plângă. El râse, ceea ce era la fel de neobişnuit pentru unul din tagma lui.

— De la îmbrăţişarea noastră, nu-mi mai pot controla emoţiile, îmi spuse. Mi-am vărsat afară toată tristeţea, până n-a mai rămas în mine decât bucuria, bucuria pe care am simţit-o când te-am regăsit, dulce Kali!

M-am lipit de el, aşezându-mă în poala lui, uitându-mă drept în ochii săi.

— Mă numeam Kali când m-ai cunoscut prima oară?

— Kali este numele la care răspunde sufletul tău, îmi spuse. Tatăl nostru spiritual ştie asta. Ţi-a dat numele ăsta în prima ta viaţă petrecută pe Pământ.

Ascultam fascinată toate aceste lucruri.

— Nu vrei să-mi spui mai multe despre Kali? Ţi-a apărut în forma unui spirit, zici. Atunci, ea a demonstrat că anunnakii au un suflet, de vreme ce spiritul ei n-a fost nimicit după moarte?

Înţelegeam acum felul în care Kali schimbase vederile lui Mathu. El îmi făcu din cap semn că da, cu multă admiraţie în ochi.

— Mi-a zis că, dacă mă lipsesc de consumul substanţelor EMRO şi încep să mă bizui numai pe puterea personală pentru

atingerea unor ţeluri altruiste, benefice, aş putea să mă salvez şi eu. Aşadar m-am întors la filosofia kiană a tatălui nostru spiritual. Am început să cultiv cunoaşterea şi civilizaţia omenească. Am încetat să mai consum EMRO. Am continuat să trăiesc sute de milenii. Am călătorit pe tot globul, învăţându-i pe oameni, făcându-mă cunoscut în multe ţări prin diverse nume. I-am învăţat cum să folosească o cruce egipteană la construcţii, la tămăduiri, cum să se apere împotriva magiei negre şi a draconienilor. Între timp, tânjeam să mă unesc cu tine pe tărâmul spiritelor. Am aşteptat cu răbdare să fiu chemat înapoi din viaţa pământească.

— Nu te poţi aştepta să salvezi omenirea de unul singur, i-am zis, implorându-l să-şi acorde iertarea.

— De ce nu? Am reuşit să damnez omenirea de unul singur.

— Ha! l-am luat în derâdere. Ai fost foarte ajutat, şi nu mai vorbi de omenire ca şi cum ar fi un copilaş nevinovat, fără putinţa de a alege în privinţa propriei căderi în păcat. Din câte am învăţat, eşti numai unul dintre cele paisprezece suflete trimise aici spre *a îndruma,* nu *a comanda,* evoluţia spirituală a tuturor de pe planeta asta. Atunci poţi înceta să fii atât de aspru cu tine însuţi. Finalul acestei saga a Tarei ţine de responsabilitatea tuturor, nu numai de a ta.

Se uită lung la mine, cu ochii goi, o vreme. Pe urmă, grăi:

— Este aşa de bine să te găsesc iar!… Întotdeauna ai avut un fel de a-mi spune exact ce am nevoie să aud.

— Slavă universului pentru asta. I-am zâmbit ca să-l liniştesc. Eşti un suflet bun, Mathu, dar nu-ţi poţi depăşi limitele. N-ai făcut decât să dai totul din tine, de când te-ai mântuit.

— Cum de ştii?

Se arătă încântat de felul în care gândeam, oricât de puţine lucruri ştiam.

— Dacă stăm să ne gândim bine, să nu fi fost bun, soarta nu te-ar fi adus la mine, răsplata-ţi bine meritată.

Era clar că lui Mathu îi plăcea cum gândeam, căci se dematerializă în forma lui de spirit, ca să intre în mine pentru a se bucura de recompensa lui karmică.

REVELAŢIA 22
TRANSFORMARE

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Ochii îmi ieşeau din orbite, din cauză că citisem toată ziua, iar trupul mă durea peste tot de la poziţiile în care citisem. Îmi luasem până şi masa la mine în cameră, ca să nu mă desprind de poveste. Mai rămâneau doar câteva capitole, aşa încât speram să termin jurnalul mâine.

M-am rezemat pe perne, cugetând la toate acele imagini exotice rămase în mintea mea după lectura peripeţiilor lui Ashlee. Să fi fost totul adevărat? Reginele-dragon, Reţeaua Signet, războiul intertemporal? Să mai călătorească încă prin timp căpitanul Sinclair? Să mai vegheze încă Mathu asupra mea?

M-am întrebat dacă îngerul meu păzitor ar putea fi tentat să mă viziteze şi să mă găsească mângâindu-mi sânii abia formaţi. Mi-am descheiat bluza fără grabă, aşa cum mi-l închipuiam pe el că ar face-o, apoi, închizând ochii, mi-am trecut mâinile încet peste sâni, iar sfârcurile mi se întăriră în vreme ce excitarea îmi răscolea măruntaiele.

Mama bătu la uşă şi intră, iar eu mi-am tras repede bluza ca să-mi ascund sânii crescuţi.

— Îmi pare rău! îmi ceru scuze mama, şocată.

Nu eram sigură ce anume o tulbura: că mă acoperisem în prezenţa ei, când în mod normal nici că mi-ar fi păsat, sau faptul că aveam într-adevăr ce acoperi.

— Nicio problemă, mi-am ascuns panica. Ce vrei de la mine, să spăl vasele?

— Nu, nu, le-am spălat cu.

Era bizar. Vasele intrau în sarcina mea. Nu reuşeam să scap de această corvoadă decât când ieşeam în oraş, la ziua mea de naştere sau dacă eram bolnavă.

— Ia spune, dacă te simţi cumva mai bine, nu ţi-ar plăcea să ieşi din casă puţintel mâine? mă întrebă ea.

— Mmm… Nu prea mă entuziasma ideea. Chiar vreau să termin jurnalul ăsta mâine.

Mama aruncă o privire tomului de pe noptiera mea, ca să vadă unde lăsasem semnul de carte.

— Ceea ce nu ţi-ar lua mai mult de câteva ore, remarcă ea. Am putea merge la cumpărături dimineaţa şi să ne întoarcem pe la prânz.

— Vrei să mă duci la cumpărături?

Aproape că mă simţeam insultată de cât de superficial suna, când în lume se puteau petrece atâtea lucruri.

— Ei bine, scumpo… Mama îşi coborî ochii la pantalonii mei de pijama care-mi lăsau gleznele descoperite. Cred că ai nevoie de câteva lucruşoare noi… şi de un sutien.

Surâse rostind aceste cuvinte, şi amândouă am izbucnit în râs.

— Ai observat, aşadar? am întrebat-o în glumă, în vreme ce sângele mi se urca în obraji.

— Scumpo, nu trebuie să te ruşinezi, spuse mama şi mă luă în braţe. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, te rog nu aştepta să observ eu. Tatăl tău şi cu mine suntem atât de prinşi cu munca, încât uneori te neglijăm. Mama părea să creadă că eu crescusem încetul cu încetul, iar ea nu reuşise să observe, şi nu că era ceva ce se întâmplase peste noapte. Atunci cum rămâne? zise ea.

Îmi strânse mâna în semn de încurajare.

— Cred că nu mi-ar strica nişte lucruri noi.

— Bine. Am să te iau la opt jumătate din bucătărie.

Mă sărută pe frunte, apoi îmi ură noapte bună.

Până în dimineaţa următoare crescusem tot pe atât cât în ziua precedentă. Arătam ca de şaisprezece ani.

— Doamne Dumnezeule!

Am căscat ochii la mine în oglindă. Eram absolut fermecătoare. Cum puteam eu să fiu atât de frumoasă? Ba chiar mai mult, nici nu mă mai puteam ascunde. Nu m-am putut opri să nu zâmbesc, deşi capul îmi exploda, mi-era greaţă şi îmi simţeam oasele întinse.

Mi-am verificat jurnalul, pentru a găsi intervenţia lui Kali pe ziua aceea, dar tot ceea ce scrisese era: *La noapte.* Am făcut un duş, în speranţa că aveau să-mi mai treacă durerile din trup. Dar când m-am pregătit să mă îmbrac, am încremenit. Nimic nu-mi mai venea. A trebuit s-o chem pe mama. Când a intrat, am fost cât pe ce să fac infarct. Iradia o lumină colorată.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, după care a făcut un pas

înapoi când a constatat că acum eram la fel de înaltă ca ea.

În acea clipă mi-am dat seama că îi vedeam aura. Mi-am ascuns uimirea, aducându-mi aminte de ce o chemasem.

— Nu-mi mai vine nimic! am lămurit-o.

Spre lauda mamei mele, nu s-a speriat şi nici nu m-a târât pe la vreun doctor ca să afle ce nu era în ordine cu mine. Pur şi simplu mi-a zis surâzătoare:

— Cred că va trebui să ne uităm în garderoba mea.

Din fericire, tata plecase de acasă dis-de-dimineaţă. Am urmat-o pe mama în camera ei, înfăşurată încă în prosop.

— N-ai de gând să mă întrebi ce se petrece?

— Bănuiesc că o să-mi vorbeşti despre asta când vei fi pregătită, mi-a răspuns, deschizând uşile glisante ale şifonierului ca să mă uit mai bine la haine.

— Ce zici de asta? scoase ea o rochie cafeniu-închis. Se potriveşte de minune cu cizmele astea.

Îşi scoase cizmele ei cafenii de velur, pe care mereu le admirasem.

Mi-am lipit rochia de mine, închipuindu-mi cum mi-ar veni.

— E ca pe vremuri, în copilărie, când mă jucam aici de-a îmbrăcatul elegant, i-am mărturisit.

— Numai că astăzi hainele mele chiar or să ţi se potrivească, glumi ea. Apoi mă întrebă, îngrijorată: Te doare ceva?

— Ceva-ceva, da, dar nu mă pot plânge.

Mi-am tras cizmele în picioare.

— Vrei să-mi înşiri toate simptomele tale? N-am de gând să te duc la doctor, adăugă ea. Vreau doar să fac câteva investigaţii.

— Bine, am consimţit şi, uşurată că mama se interesa de starea mea, i-am enumerat simptomele, în vreme ce ea le nota în scris.

Incursiunea noastră la cumpărături se dovedi foarte interesantă. Nu mai văzusem niciodată până atunci vreun corp de lumină şi, deodată, puteam percepe aura orişicui, ca şi corpurile de lumină ale plantelor sau animalelor. O altă ciudăţenie era că de unde până atunci nimeni nu mă observa din mulţime, acum bărbaţii se holbau la mine, femeile mă admirau iar adolescenţii îmi făceau curte, crezându-mă de vârsta lor. Nu mă mai simţisem niciodată în viaţa mea atât de

puternică. Dacă-mi scăpa ceva din mână, tinerii se opreau să mi-l ridice de pe jos. Dacă doream să primesc ajutor, ceilalţi se îngrămădeau în jurul meu, călcându-se pe picioare, ca să fie de folos. Lucrul acesta mă uluia şi mă amuza dar, deşi mama se arăta rece şi distantă, cred că era puţin speriată de atenţia pe care dintr-odată o atrăgeam.

Medalia, însă, avea un revers: hărţuitorii. În repetate rânduri, am detectat doi bărbaţi ale căror aure nu arătau ca ale celorlalţi din jur. Corpurile lor de lumină erau cu totul şi cu totul de aur, iar acolo unde majoritatea nimburilor omeneşti gravitau în jurul centrilor de lumină, acei bărbaţi păreau să n-aibă niciun fel de chakre. Mi-am adus aminte de faptul că Ashlee se referise la oamenii cu acel tip de aure ca la anomalii ale naturii, chiar vampiri. Aceştia doi păreau să fie puternic interesaţi de mine şi de mama, ceea ce mă speria. Nu doream să-i arăt cu degetul mamei, poate că eram eu paranoică. Dar nu au scăpat nici atenţiei sale.

— Nu-ţi face griji, mă sfătui ea surâzătoare. E timpul să bem o cafea.

Eram mută de uimire în faţa calmului ei.

— N-ar trebui…?

— Ai încredere în mine, mă linişti ea. Nu trebuie decât să rămânem în locuri publice, până când problema se rezolvă de la sine.

Am găsit o masă într-o cafenea, de unde ne puteam observa urmăritorii. Am comandat cafea şi prăjituri. Atitudinea detaşată a mamei îmi trezi curiozitatea.

— Ştii mai multe despre ce mi se întâmplă decât dai de înţeles, am acuzat-o.

— Am citit şi eu jurnalele, Tamar, mă lămuri ea. Şi eu ştiu cât fac doi şi cu doi, nu numai tu.

Avea dreptate, dar acum, când simţurile mele parapsihologice erau mai acute, mă gândeam că era altceva, ceva ce mi se ascundea.

— Acum e-n ordine, îmi arătă mama cu capul pe cei doi care, între timp, fuseseră înconjuraţi de gărzi în uniformă. Au venit cei de la pază. E timpul s-o ştergem.

Ridicându-se, îşi adună pungile.

— Cu ce-am comandat cum rămâne?

Mama lăsă cincisprezece dolari pe masă:

— O să mâncăm ceva când ajungem acasă. Nu te depărta de mine.

O porni prin mulţime, spre locul de parcare. Totul era foarte ciudat, dar eram fericită să ies din mall, pentru că sensibilitatea mea mărită amplifica zgomotele şi lumina. Mă durea capul de simţeam că-mi crapă!

N-am putut să nu observ cum mama se tot uita în oglinda retrovizoare în drum spre casă.

— Crezi că ne-ar mai putea urmări? am întrebat-o.

— Nu, sigur că nu. Sunt convinsă că paza mallului are grijă de ei.

Dar tonul vocii sale nu era deloc convingător.

— Dar cum de-a ştiut de ei paza mallului?

Eram nedumerită, ceea ce nu mă ajuta prea mult la durerea puternică de cap.

— Mallurile uriaşe ca ăla au un personal numeros de supraveghere, scumpo.

— Iar tu chiar erai convinsă că bărbaţii ăia or să fie reperaţi şi ridicaţi cât ne luam noi cafeaua?

Nu mă mulţumea, de fapt, explicaţia ei.

— Mă rog, am o lungă genealogie de mediumuri în spate, reuşi ea să mă convingă, aşa încât am lăsat orice alte întrebări privitoare la acest subiect pe altă dată, când speram să nu mă mai doară atâta capul.

Am observat că mama a încuiat uşa în urma noastră când am ajuns acasă, cum nu făcea de obicei.

— Să-ţi fac ceva de mâncare şi să-ţi aduc în cameră? mă îmbie.

Ştia că doream să mă întorc la lectura mea. Cu toate acestea, simţeam că încerca să scape de mine dintr-un motiv anume.

— N-ai putea să-mi aduci şi o aspirină, te rog frumos? i-am zis.

— Vai, scumpo! Mama mă mângâie pe faţă, părându-i rău pentru starea mea proastă. Sigur că da. Tu du-te şi întinde-te, iar eu îţi aduc totul la pat.

Era atât de evident că încerca să scape de mine, încât nu m-am lăsat rugată de două ori şi m-am dus în camera mea. Am închis cu zgomot uşa după mine, pentru ca ea să ştie că eram acolo. Fireşte, când m-am strecurat în vârful picioarelor pe coridor câteva clipe mai târziu, am urmărit-o pe mama până-n

biroul ei şi am auzit şoptindu-i ceva cuiva la telefon, povestindu-i de bărbaţii care ne tot urmăriseră.

— Iubitule, cred c-ar trebui să ştie despre Giseh, continuă ea.

Exista o singură persoană căreia să-i spună aşa, drept urmare am ştiut că vorbea cu tata. N-am mai prins şi altceva cu urechea, întrucât tata părea să vorbească cel mai mult dintre ei doi, aşadar m-am întors înapoi în camera mea, tot în vârful picioarelor, şi am închis uşa. Pe urmă, m-am aşezat pe pat şi am început să mă gândesc.

Neobişnuitele corpuri de lumină ale acelor bărbaţi de la mall erau o consecinţă a consumului abuziv de substanţe EMRO, ceea ce însemna că erau demoni semiumani de care trebuia să mă tem. Mama ştia cu siguranţă acest lucru, doar nu credea că o biată pază a unui mall putea face faţă unor asemenea făpturi! Un fior rece îmi trecu prin tot corpul. Eram în pericol. Apoi m-am liniştit singură. N-aveau de unde să ştie de legătura mea cu Kali. Nimeni nu ştia, în afară de mine.

Când mama îmi aduse mâncarea şi analgezicele, capul mă durea prea tare ca s-o mai iau la întrebări în privinţa bizarei sale comportări la mall. Dar după ce-am mâncat şi am luat aspirina, durerea de cap mă lăsă. M-am simţit destul de bine pentru a-mi continua lectura. Am decis să las pe mai târziu confruntarea mea cu mama. M-am aşezat pe pat, să termin relatările de pe tărâmul Amenti.

SUSAN DEVERE COMPLETÂND JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

A CINCEA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLANUL FIZIC, 1244 D.H., CATARII

Mă ascund singură în beznă, înspăimântată, neputându-mi controla tremurul trupului. Gardianul meu, Pierre de Saint-Martin, tocmai a fost omorât în somn de către Sir Christian Molier. Molier a pretins că el şi cavalerii lui ne-au fost trimişi de Marie de Saint-Clair, Marele Maestru al ordinului Prioriei Sionului, ca să ne călăuzească paşii aici, la Château de Blanchefort, unde trebuie să lăsăm în păstrare o sfântă comoară de mare însemnătate. Sora mea, Lillet du Lac, şi cu mine, Lilitu, am fost ajutate să fugim din Montsegur de un alt cavaler, Sir Albray Devere, care susţinea şi el că fusese trimis de Marele Maestru. Molier l-a făcut pe Devere impostor, iar

noi, crezându-l pe cuvânt, am permis oamenilor săi să-l îndepărteze. Când Molier ne-a informat mai devreme în seara aceasta că Devere evadase din mâinile celor care-l capturaseră, m-am gândit că era o veste groaznică, dar acum rămâne singura mea speranţă.

Mă ghemuiesc în acest dulap din perete, de pe coridor, vizavi de camera de dormit a gardianului meu ucis. Tocmai aveam de gând să stau de vorbă cu el, când am auzit zgomotele mai multor cavaleri ce urcau scările. Temându-mă să nu fiu împresurată într-un colţ de oameni necunoscuţi la ora aceasta târzie din noapte, m-am ascuns în dulap. Împietresc la gândul că, să nu mă fi ascuns, aş zăcea acum moartă alături de cel care mă ocrotea. Strâng la piept comoara ce mi s-a încredinţat, un sul făurit dintr-un metal uşor, rezistent, ce aruncă o stranie licărire, un mister pentru toţi cei care-l văd. Se spune că acest sul conţine străvechi învăţături de o importanţă vitală, dar cum nimeni nu ştie să-i desfacă încuietoarea, nimeni nu ştie de fapt ce conţine. Cu toate acestea, mulţi s-au mai prăpădit de-a lungul veacurilor ca să păstreze comoara la adăpost de vitregia vremurilor, iar acum eu împreună cu sora mea am ajuns să o păzim.

Lillet. Este în pericol. Trebuie s-o avertizez.

Îmi adun curajul ca să deschid dulapul şi să ies afară, dar pe urmă mă opresc. Sora mea mă va ucide cu mâinile ei dacă îndrăznesc să pun în primejdie comoara încredinţată mie, numai pentru a-i salva ei viaţa. Va spune c-am lăsat un sentiment egoist să-mi biruie judecata dreaptă. Lillet nu poate suporta asemenea slăbiciune de caracter.

Trebuie să fiu tare.

Îmi şterg lacrimile de pe faţă şi încerc să-mi controlez respiraţia, aşa încât să pot auzi ce se mai întâmplă prin *château.* Simt ceva ud la picioare. Îmi dau seama că sângele gardianului meu s-a scurs prin coridor, strecurându-se pe sub uşa dulapului. Încerc să mă feresc să nu mă mânjesc, strângându-mă cât mai tare.

Deodată aud voci. Gărzile lui Molier mişună pretutindeni, zbierând ordine pentru a se căuta în fiecare cameră. Mă tem că mă vor descoperi. Apuc strâns plăselele pumnalului pe care-l port la cingătoare, ştiind prea bine că n-am curajul să-l folosesc.

— Dacă Devere a răpit-o pe preoteasă, n-o să mai vedem nici urmă de ei, comentează unul dintre cavaleri, în vreme ce străbat coridorul apropiindu-se de dulapul meu.

Devere i-a salvat viaţa lui Lillet! Îmi înăbuş un suspin de uşurare. *Dar cine o va salva pe a mea?*

— Cel puţin ne dă prilejul să-i punem în cârcă asasinarea lui Saint-Martin, răspunde un alt cavaler.

Râd cu toţii în hohote de fericita coincidenţă. Mă îngrozeşte trădarea lor sfruntată. Mă întreb ce minciuni vor profera la adresa mea după ce-mi vor face felul.

— Sper s-o găsim şi pe cealaltă micuţă preoteasă, se aude glăsuind primul cavaler, nu mi-ar strica puţină distracţie.

Dorinţa lui este preluată ca un ecou de alţii. Îmi astup urechile, nedorind să mai aud cuvintele lor murdare. Mă lipesc de peretele din spate al dulapului, pitindu-mă într-un ungher, în speranţa că poate nu mă vor repera. Capul mi se izbeşte de un obiect metalic, tare. Nu sunt destul de iute să-mi înăbuş ţipătul de durere şi de surpriză.

— Aţi auzit? întreabă unul dintre cavaleri.

Acum ei ştiu unde sunt; îi aud apropiindu-se.

Întind mâna să identific obiectul care m-a trădat: un cârlig de agăţat haine. Mă apuc de el ca să mă sprijin, gata să-mi pierd cunoştinţa la gândul iminentei mele morţi. *Aşa să mă ajute Dumnezeu,* mă rog în sinea mea şi, pe când mă rezem de peretele dulapului, cârligul cade şi o uşiţă se deschide în spatele meu. Mă prăbuşesc prin ea în gol, apoi cad pe spate undeva jos. Uşiţa se închide, lăsându-mă într-un întuneric total.

Încremenesc de uimire, păstrând tăcerea, în vreme ce cavalerii cotrobăie prin dulapul de deasupra.

— Îţi închipui tot felul de lucruri! îi spune unul dintre ei celuilalt, apoi închid uşa şi îşi reiau căutările prin castel.

Mă ridic în picioare. Mă întorc cu faţa la bezna ca de smoală de dinaintea mea. Mă întreb ce are a face familia Blanchefort cu toate acestea. Sunt în cârdăşie cu Molier, sau şi ei se află într-o primejdie de moarte? Pe urmă, o bătaie pe umăr mă sperie îngrozitor.

— Sunt eu, *madame* de Blanchefort, şopteşte o femeie la urechea mea. Eram îngrijorate în privinţa ta, Lilitu. Vino cu mine. Ştiu un loc sigur unde putem aştepta să se termine totul.

Doamna îmi găseşte mâna pe întuneric, apoi mă conduce

printr-un labirint de pasaje întunecate, subterane.

— Sir Molier l-a ucis pe lordul de Saint-Martin, îi destăinui în şoaptă, sperând să pricep din răspunsul ei de care parte se află doamna mea.

— Îmi pare rău, zice ea. Dar vestea cea bună e că Albray Devere a scos-o pe sora ta cu bine de aici, iar acum tu te afli în siguranţă cu noi. Soţul meu, contele, se află în holul cel mare, prefăcându-se că înghite povestea lui Molier despre ce s-a petrecut în noaptea asta. Se pare că-i gata s-o pornească pe urmele lui Devere, iar noi avem de gând să-l lăsăm… în cele din urmă.

— Nu, nu trebuie să-l lăsaţi să se ducă după Lillet!

— Sora ta se află în cele mai sigure mâini, mă asigură *madame* de Blanchefort. Pe Molier îl vom ţine pe loc atât cât putem, dar prioritatea noastră de-acum este să te vedem pe tine în siguranţă.

— Încep să cred că nicăieri nu mă voi putea ascunde de Inchiziţie, mărturisesc. Nimeni n-are putinţa să ne ocrotească.

— Ba *există* cineva, mă încurajează ea. Îţi garantez că există o lumină la capătul tunelului.

Doamna împinge o uşă. Intrăm într-o încăpere scăldată în lumina lumânărilor şi a focului din cămin. Îmi dau seama că trebuie să fie o cameră secretă, pentru că nu are ferestre, doar mai multe uşi, fiecare oferind acces într-o parte diferită a castelului, din câte presupun. În ciuda pereţilor din piatră şi a lipsei decoraţiunilor interioare, este o cameră confortabilă, cu o carpetă mare ce acoperă pardoseala, cu perne şi pături pe divan şi pe scaune. Se pare că *madame* de Blanchefort ştie cum să aştepte în confort trecerea unui moment de cumpănă.

Apoi observ o mână de femeie odihnindu-se pe braţul fotoliului din faţa focului. O verighetă simplă, din aur, îi împodobeşte inelarul, ieşind la iveală datorită strălucirii sale neobişnuite. Un ochi nepriceput l-ar crede aur roz, dar recunosc acelaşi supermetal ca şi străvechiul sul pe care-l am în păstrare. Există doar un singur asemenea inel, din câte ştiu. Nu-i purtat decât de Marele Maestru al Prioriei Sionului. Inelul a fost iniţial găsit sub Templul lui Solomon, la Ierusalim, împreună cu sulul care se găseşte acum la mine.

— Doamna de Saint-Clair? mă încumet să întreb.

Dar ce face ea aici?

— Sfinţia Voastră! Ea se întoarce în scaun, apoi îşi înclină capul în semn de salut către mine. Iertaţi-mi lipsa de respect, lady, dar călătoria m-a sleit de puteri.

Eu insist ca ea să nu se mai umilească în prezenţa mea:

— Nu, eu sunt cea onorată!

Ea îmi arată scaunul de lângă ea.

— Nu vă temeţi pentru sora voastră, mă linişteşte ea. Sir Albray Devere este mai de nădejde decât o întreagă armată de străjeri. Este unul dintre cei doi aliaţi în care mă încred cel mai mult.

O cred pe cuvânt. Deşi nu vreau să par nepoliticoasă, nu-mi mai pot lua ochii de la inelul ei.

— Frumos, nu-i aşa? Ea-şi întinde mâna spre mine, aşa încât să-l putem admira amândouă. Nu este un inel ca oricare. Multă vreme după ce a fost găsit, nimeni n-a avut habar de extraordinara sa menire. I-a fost dăruit străbunicului meu, Henry de Saint-Clair, de către Godefroi de Bouillon, drept mulţumire că l-a ajutat să cucerească Ierusalimul şi să descopere comoara secretă a lui Solomon.

— Care este extraordinara sa menire? nu mă pot împiedica să n-o întreb.

Înainte ca doamna să poată răspunde, auzim paşi apropiindu-se din spatele uneia dintre uşile camerei.

— Nu vă temeţi, Lilitu, mă linişteşte *madame* de Blanchefort, uşa aceea duce jos, sub munte. E salvarea voastră care se apropie.

— Salvarea mea?

Mă uit la lady de Saint-Clair în căutarea unor lămuriri. Ea îmi confirmă cu un semn din cap.

— Celălalt aliat al meu de încredere de care vă spuneam.

Uşa se deschide şi un tânăr înalt, blond, se iveşte în mijlocul nostru, îmbrăcat în straie cum n-am mai văzut. Pânza moale a cămăşii sale, pielea şi croiala vestei şi a pantalonilor lui sunt net superioare tuturor veşmintelor de pe continent. Măiestria cizmelor sale lungi, cafenii, este şi ea remarcabilă. Are prinse de brâu tot soiul de arme, dintre care le ştiu doar pe unele, pe altele nu. Să nu fi fost oaspetele nostru atât de bine îmbrăcat, aş fi crezut că-i un pirat sau un vânător de comori. La mâna dreaptă am observat un inel scânteietor, exact precum cel purtat de Marele Maestru al Prioriei Sionului. Îmi întorc

privirea la lady de Saint-Clair.

— Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă cu o viitoare rudă de-a mea, zice ea, prinţul Henry Sinclair.

Oftez când aud că misteriosul musafir este de viţă nobilă.

— O viitoare rudă, *my lady*? o iscodesc, în vreme ce îmi plec capul în semn de salut faţă de prinţ.

— Eu, unul, prefer titlul de căpitan, aşa cum ştie prea bine lady de Saint-Clair, grăieşte bărbatul, sărind peste formalităţi. Ca să vă răspund la întrebare, voi fi o rudă a doamnei de Saint-Clair când mă voi naşte în veacul următor.

— Cum se face atunci că te afli aici, căpitane?

Eram total nedumerită. El îmi surâde, ca să îndulcească refuzul lui de a-mi răspunde la toate întrebările:

— Doamna mea, am o treabă urgentă pe care trebuie s-o duc până la capăt, aşa încât, dacă aveţi nevoie de ajutorul meu, trebuie să mă lămuriţi în cea mai mare grabă.

— Arătaţi-i comoara voastră, *lady du Lac,* mă îndeamnă Marele Maestru.

Cum sfântul ordin din care fac parte este aliat al Prioriei Sionului, mă înduplec să scot comoara, dându-i voie căpitanului s-o examineze. El surâde, frecându-şi mâinile cu încântare:

— Ce conţine sulul?

— Mi s-a spus c-ar conţine informaţii ce vor confirma adevărul despre linia mea de sânge, îi răspund, lăsându-l să-mi ia comoara din palmă.

— O genealogie? se încruntă el, părând confuz. Sulul ăsta-i un produs al războiului intertemporal, ceea ce are prea puţin de-a face cu stabilirea unei rudenii pe cale legală.

Habar n-am despre ce vorbeşte căpitanul.

— Mie aşa mi s-a spus, zic eu.

— Eu nu mă iau niciodată după ce se zice. Căpitanul Sinclair se lasă în genunchi lângă o măsuţă joasă de cafea, apoi pune sulul pe ea. Haideţi să aruncăm o privire, nu?

— Nu, mă opun, sigură că va distruge comoara. Nimeni n-a fost în stare să-l...

Căpitanul atinge încuietoarea şi sulul se desface, scoţând la vedere conţinutul său secret.

— ... deschidă, îmi termin eu fraza, înmărmurită de uimire. Îngenunchez lângă el la masă. Ce-i? îl întreb, apoi văd că pagina sulului este complet goală. Mi se face greaţă de atâta

mânie ce mă cuprinde. Mii de vieţi au fost jertfite pentru asta!

— Aşteptaţi, mă îndeamnă el, iar pagina se umple de lumină.

Din nou rămân cu gura căscată.

— Am visat că harta asta există, mă informează el, încântat de descoperire. Şi aveţi dreptate… va ajuta la dovedirea liniei voastre de sânge, într-un anume sens.

— Este o hartă?

Casc ochii la pagina care acum etalează imaginea unui glob, asemănător cu cel al lunii, doar că acest glob e colorat de îţi ia ochii, de la cel mai profund verde până la portocaliul ars, cu vaste petice de albastru sub vârtejuri de alb.

Mai sunt şi puncte colorate într-un purpuriu puternic ce marchează toată suprafaţa globului. Pe măsură ce căpitanul atinge aceste semne de marcaj, apare text scris pe pagină, ce dispare în aceeaşi clipă în care el îşi ia degetul.

— Nu-i vrăjitorie? oftez uluită şi năucă.

— Nu. Căpitanul îmi garantează că n-am de ce mă teme: într-o mie de ani se va putea explica foarte uşor.

El împătureşte la loc harta, apoi se ridică în picioare, ţinând-o încă în mâinile lui.

— Voi avea grijă s-o pun la loc sigur, să nu vă faceţi probleme.

Simt că trebuie să protestez.

— Căpitane Sinclair, nu-ţi pun la îndoială integritatea, dar eu am obligaţia să duc comoara asta la loc sigur. Nu voi permite să-mi dispară din vedere până nu mă voi ţine de făgăduială.

El dă impresia că protestul meu îl indispune foarte tare.

— N-am posibilitatea să vă iau cu mine acolo unde mă duc eu, spune.

— De ce nu? pretind. Nu mi-este frică de moarte, fiindcă am văzut atâţia alţii dându-şi viaţa pentru cauză.

— Chiar aşa, căpitane, intervine lady de Saint-Clair în favoarea mea. De ce n-o iei cu tine?

— Pentru că… Se opreşte brusc. Este complicat, *my lad*y, iar eu n-am timp de pierdut cu alte discuţii despre chestiunea asta.

— Atunci îţi propun nici să n-o faci, îl povăţuieşte lady de Saint-Clair. Nimeni în afară de tine n-ar avea mai mult timp s-o aducă pe *lady du Lac* înapoi la noi vie şi nevătămată.

Pe căpitan îl apucă durerea de cap, din câte mă tem.

— Cum doriţi! se resemnează el şi mă conduce cu

încrâncenare la uşa pe unde a intrat. Doamnelor, îşi înclină capul în semn de rămas-bun.

— Te poţi oricând întoarce aici unde eşti bine-venită, după ce ţi-ai îndeplinit îndatorirea, Lilitu, îmi spune cu căldură *madame* de Blanchefort, pe când îl urmez pe căpitan afară din cameră.

Încă mai ţine comoara mea în mâna lui.

— Vă sunt atât de recunoscătoare amândurora, le spun aliatelor mele, luându-mi la revedere de la ele cu o fluturare grăbită de mână.

Încep să cobor vechea scară ce şerpuieşte în străfundurile pământului. Căpitanul se află în faţa mea, luminând calea cu un ciudat baston verde, luminos.

— Aţi face bine să ţineţi pasul cu mine, îmi strigă peste umăr. Scările pot aduce moartea de sunt coborâte pe întuneric.

Mă grăbesc să-l prind din urmă, dar scările sunt umede. Mă trezesc alunecând. Inima mi se opreşte când îmi dau seama că mă prăvălesc într-o prăpastie neagră şi adâncă din mijlocul scării. Dacă n-ar fi fost căpitanul Sinclair al cărui braţ să mă prindă de mijloc, m-aş fi rostogolit spre moarte. În schimb, văd cum sulul, comoara mea, se desprinde din mâna căpitanului, prăbuşindu-se în hăul întunecat. După multă vreme, din câte mi se pare, se opreşte cu-n zornăit undeva dedesubt. Rămân împietrită de groază.

Căpitanul mă pune pe picioare, apoi se năpusteşte de zor pe scări în jos. Nedorind să mai pierd încă o dată lumina, ţin pasul cu el. La capătul scării adânci ne recuperăm sulul. Descopăr cu uşurare că, la prima vedere, mai este încă întreg. Dar când căpitanul încearcă să-l desfacă, nu mai poate.

— Fi-ar ar să fie, s-a blocat! face el.

Sunt atât de nefericită la gândul că mi-am sabotat propria misiune, încât îmi dau lacrimile.

— Nu vă faceţi griji, am pe cineva la bord care ar trebui să fie capabil să-l repare, mă potoleşte căpitanul, încercând să prevină o criză de isterie din partea mea.

Cu toate acestea, îmi dau prea bine seama că este profund dezamăgit de incident.

— Haideţi, trebuie să mergem!

Mă duce printr-o imensă boltă de piatră într-o cavernă în care se găseşte un uriaş obiect metalic. Călăuza mea îmi prezintă nava lui: *Clio.* Vasul ocupă aproape tot spaţiul din

peşteră. Mă minunez cum de a putut să intre aici. Ceea ce este mai important, căpitanul se gândeşte să-l scoată afară. Nu îndrăznesc să-l întreb pe salvatorul meu, totuşi, pentru că nu pare să mai aibă prea multă bunăvoinţă faţă de mine în clipa de faţă, şi-l înţeleg. El vrea ca eu să mă ofer voluntar să rămân în urmă, ca să-l scutesc pe el de o călătorie de întoarcere, dar nu pot, atâta vreme cât viitorul comorii mele mai stă încă sub semnul întrebării.

Tambuchiul navei se închide în urma noastră, iar căpitanul mă conduce iute de-a lungul unui coridor lat. Pe măsură ce mă trage de mânecă înainte, mă minunez de eleganta arhitectură, de straniile materiale din care este croit interiorul vasului.

— Mă rog, era şi timpul!

Mă întorc şi zăresc un alt domn cu părul blond, apropiindu-se de noi din direcţia tambuchiului pe unde am intrat. Pare foarte surprins la vederea mea.

— N-o poţi lua cu noi! exclamă el.

— Am încercat să-i explic asta bunei mele *lady du Lac.* Căpitanul se întoarce ca să sublinieze că este spre binele meu. Dar Sionul trebuie s-o ascundă, aşadar nu-i nevoie decât s-o adăpostim într-o cabină până când ne îndeplinim următoarea misiune. După aceea, o vom duce înapoi la bază, aşa încât să-şi poată vedea cu ochii ei comoara în siguranţă, înainte de a ne înapoia aici, lăsând să treacă un răgaz de vreun an.

Căpitanul mă conduce într-o cabină şi se uită la mine, căutând pe faţa mea vreun semn că sunt de acord cu planul lui.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ajutorul tău, îi spun, deşi nu sunt lămurită în privinţa ultimelor lui cuvinte: să-mi dea cumva de înţeles căpitanul Sinclair că voi rămâne la bordul navei sale un an de zile?

Deodată îmi dau seama că pentru prima oară în viaţa mea mă simt cu adevărat în siguranţă, iar ideea de a mă bucura un an întreg de acest refugiu este foarte atrăgătoare. Pe camaradul căpitanului îl mai îngrijorează încă prezenţa mea la bord.

— Dar dacă dă ochii cu…

— *Levi,* îl întrerupe căpitanul pe un ton descurajant, ne vom asigura să nu se întâmple aşa ceva. Îi întinde celuilalt comoara mea deteriorată. Vezi ce poţi face cu asta!

— Ce-i asta? se joacă Levi cu închizătoarea.

— Harta Signetului, răspunde căpitanul Sinclair, iar eu aflu

cu mirare că are şi un nume pentru comoara mea.

— Ha! Deci există!

Levi se uită la sul cu mai mult respect.

— A fost cât pe ce să nu mai existe. A căzut de la mare înălţime!

Levi nu se arată deloc încântat:

— Cum ai lăsat să se întâmple aşa ceva?

— Mi-am pierdut concentrarea pentru o secundă, mărturiseşte căpitanul, de parcă ar fi fost vina lui.

Înţeleg.

— A fost din cauza mea, mă amestec eu în vorbă. Am alunecat şi am izbit sulul, făcându-l să cadă din mâinile căpitanului.

Levi se uită la Sinclair, care se arată mai vinovat decât mine.

— În concluzie, ţi-ai ocupat mâinile cu altceva în momentul ăla?

— Poţi să-l repari? îl rog, spărgând tensiunea ce se acumula între cei doi.

— O să văd ce pot face.

Levi îi aruncă o căutătură dispreţuitoare căpitanului, apoi se duce înapoi de unde a venit. Căpitanul Sinclair se întoarce cu faţa la mine.

— Acum trebuie să vă las. Vă propun să vă culcaţi pentru o vreme. Voi mai veni să verific dacă sunteţi în ordine, atunci când am să pot, dar nu trebuie să părăsiţi cabina sub nicio formă. Aţi înţeles?

Eu răspund cu un semn aprobator din cap, mulţumind lui Dumnezeu pentru răbdarea şi sângele-rece pe care căpitanul le are faţă de mine.

— Am înţeles!

— Dacă observaţi orice soi de fenomen bizar cât vă aflaţi la bord, nu vă speriaţi, este absolut normal.

Căpitanul zâmbeşte, apoi închide uşa cabinei în urma lui. Nu meditez prea mult la ciudatele lui cuvinte, ci mă hotărăsc să-i ascult sfatul, să-mi întind trupul ostenit pe patul din cabină. Mă întreb ce face sora mea Lillet. În inima mea ştiu că e în siguranţă şi în putere. Şi-ar lua singură viaţa dacă nu şi-ar face datoria.

Mai bine cădeam eu şi salvam harta! Gândul îmi aduce lacrimi în ochi, iar ruşinea îmi urcă sângele în obraji. *Sunt o*

laşă. Ştiu că lacrimile mele nu înseamnă decât o vană autocompătimire, dar nu le pot opri. Îmi vărs ruşinea şi amarul până când, epuizată, mă las pradă somnului.

Percep lumea din jurul meu învăluită în raze verzi-albăstrui. Efectul este chiar uimitor şi frumos. Lumina este liniştitoare, tămăduitoare, îmi dă puteri noi! Deschid ochii puţin, ca să discern dacă fenomenul se petrece doar în închipuirea mea, dar efectul este atât de fascinant încât renunţ, adormind la loc.

Lillet! Mă deştept la auzul glasului surorii mele. Sculându-mă din pat, mă reped la uşă înainte ca sufletul să mi se întoarcă în trup. Este multă mişcare pe coridor. Aud vocile şi râsetele mai multor femei. Deschid uşa cabinei, apoi ies afară. Zăresc cinci femei aşteptând în linie dreaptă, cu spatele la perete, ceva mai departe pe coridor, iar căpitanul încearcă să le direcţioneze.

— Doamnelor, îmi acordaţi şi mie puţină atenţie, vă rog? Garderoba e-n direcţia asta, le arată el cu degetul o scară spre următoarea punte.

— Or să ne vină costumele? îl întreabă una dintre femei, care seamănă remarcabil de tare cu o lady de Saint-Clair la tinereţe.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, răspunde Sinclair, lăsând lucrurile mai nelămurite.

— Ce fel de costume sunt ele mai precis, căpitane? îl iscodeşte o roşcovană pe un ton curtenitor.

Stă cel mai aproape de căpitan, iar el pare înnebunit după zulufii ei lungi, roşcovani, şi pielea albă, ca de porţelan.

— De un tip adaptabil, le lămureşte el. Costumele astea sunt făcute de anu din materiale eterice care se vor mula singure, potrivit ordinii voastre telepatice.

— Iar dumneata porţi chiar acum unul dintre costumele astea? se interesează sirena cu părul roşcat, surâzătoare, dar este întreruptă de o alta, o brunetă focoasă.

— Spune-mi, căpitane, poţi modifica prin telepatie costumul altcuiva după pofta inimii?

Căpitanul Sinclair dă impresia că este copleşit de atenţia lor. Nu-şi mai poate controla zâmbetul prostesc de pe faţă:

— Sunt reginele-dragon nişte îngeri? Nu prea cred, doamnele mele.

Câteva dintre femei protestează împotriva părerii sale. Altele o aplaudă. Atunci roşcovana se uită spre pragul în care mă aflu.

Mă zăreşte observându-le de la distanţă.

— Doamne Dumnezeule! strigă ea alarmată. Trebuie să plec!

Se năpusteşte pe scări fără întârziere. Sora mea se iveşte din grupul de femei, uimită să mă vadă:

— Lilitu!

— Lillet! Mă arunc în braţele ei, ignorând privirea supărată de pe chipul căpitanului: Trăieşti!

O îmbrăţişez strâns, aşa cum n-am mai făcut-o niciodată, iar ea se arată surprinzător de receptivă la revărsarea sentimentului meu egoist.

— Sigur că da, mă mângâie pe păr cu afecţiune, iar ochii şi vocea îi sunt pline de lacrimi. Şi sunt aşa mândră de tine!

Mă sărută pe creştet de mai multe ori.

— De ce?

Nu mă pot gândi la nimic din tot ce am făcut care s-o facă pe ea mândră de mine.

— Doamnelor, trebuie să vă despărţiţi, intervine căpitanul. Se roagă de sora mea: Nu este bine să vă întâlniţi în afara timpului; tot ce vă spuneţi ar putea afecta drastic cauzalitatea viitorului.

Lillet pare să înţeleagă argumentul căpitanului. Se depărtează de mine, întorcându-se s-o ia pe scări în sus.

— La revedere, Lilitu! grăieşte ea cu tristeţe. Te voi aştepta la Château de Blanchefort când te vei întoarce.

Nu stă în firea surorii mele să fie atât de emotivă. Ce-a păţit? Sau să fie o impostoare?

— Unde te duci? îi strig din urmă. Cine sunt femeile astea?

Căpitanul Sinclair mă prinde de un braţ şi mă duce înapoi în cabina mea.

— Cred că v-am rugat foarte politicos să rămâneţi aici, îmi aminteşte el. Trebuie să mă iertaţi dacă-mi impun voinţa într-un fel brutal.

El închide uşa, apoi o încuie în urma lui. Eu mă prăbuşesc pe pat, năucă, nepricepând de ce trebuie să rămân izolată de ceilalţi locatari ai navei, când sora mea se bucură de libertate şi de compania celorlalte femei. Mai mult, simt că nu merit statutul de preoteasă în mijlocul neamului meu, nu numai pentru că am permis să se strice comoara ce mi-a fost încredinţată, dar acum mai nutresc şi gânduri desfrânate la adresa căpitanului Sinclair. Când mă gândesc la el, simt fluturi

în piept şi în stomac. Ruşinea mă copleşeşte. Atracţia pe care o simt faţă de el îmi desăvârşeşte eşecul. Ca una dintre Perfecţi, nu mi se permite să am sentimente personale faţă de altcineva. Dar cum aş putea să nu le am? Căpitanul mi-a salvat astăzi viaţa, de două ori! Poate că nu este decât admiraţie ce simt pentru el, fiindcă îmi lasă impresia că ştie toate răspunsurile la misterul comorii pe care am căutat s-o protejez sub jurământ. Cu toate acestea, sunt foarte conştientă că, având sânge albastru, căpitanul Sinclair este unul dintre puţinii aleşi al căror prunc li se îngăduie preoteselor din tagma mea să-l poarte în pântec.

Încetează! Mă supără suficienţa propriilor mele gânduri, pentru că nu datoria faţă de credinţa mea este ceea ce mă îndeamnă la ascultare, ci imaginea unei sirene roşcovane, de care căpitanul este interesat mult mai mult decât de mine.

Uşa cabinei se deschide, iar eu mă trezesc din somn. Mă ridic în capul oaselor când căpitanul Sinclair intră, părând mult mai detaşat decât ultima oară când l-am văzut.

— Criza a trecut, totul e bine în lume, mă anunţă. Îmi cer scuze dacă v-am adus vreo jignire mai devreme, dar am avut un motiv temeinic de alarmă, pot să vă asigur.

Îi fac un semn din cap că îi accept scuzele. Cum are un zâmbet atât de fermecător, i-aş putea ierta orice.

— Uitaţi, îmi înmânează sulul. Levi i-a reparat încuietoarea.

În secunda în care sulul îmi este înapoiat, o mare greutate mi se ridică de pe umeri.

— Mulţumesc, căpitane! Îi dau înapoi sulul. Vă rămân profund îndatorată dumitale şi celorlalţi din echipaj.

Este limpede că pe căpitanul Sinclair îl nedumereşte gestul meu:

— Nu vreţi să-l încredinţaţi chiar voi la loc sigur, spre păstrare?

Clatin din cap în semn că nu.

— Va fi mai în siguranţă la dumneata.

Pe căpitanul Sinclair îl amuză felul meu de a gândi:

— Mai trebuie să vă amintesc că eu am fost cel care am lăsat să cadă harta Signetului în prăpastie?

— Ca să mă împiedici să mă sinucid în mod accidental.

Căpitanul nu este de acord cu mine:

— Uitaţi-vă la asta! Îmi aşază sulul pe pat şi se depărtează. Apoi întinde o mână, iar sulul îi zboară direct în palmă. Asta-i tot ce trebuia să fac, spune. Eu sunt de vină pentru stricăciune, nu dumneavoastră.

Sunt prea uluită ca să-mi mai pot găsi cuvintele. Apoi reuşesc să îngaim:

— Atunci de ce-aţi lăsat comoara să cadă?

— Aşa cum i-am spus şi lui Levi mai devreme, din neatenţie.

— Din pricina morţii mele iminente, îmi dau eu seama, dorind încă o dată să-mi asum responsabilitatea.

— Nu, mă corectează el cu blândeţe. Numai apropierea voastră mi-a distras atenţia de la sul.

Îmi ia o clipă să pricep ce vrea el să zică.

— Înţeleg că poziţia şi credinţa nu vă permit niciun simţământ intim, continuă el. N-am deloc intenţia să vă fac să vă simţiţi stânjenită, dar nu vă pot lăsa să vă imputaţi o faptă rea ce nu vă aparţine.

Mă simt atât de încântată de mărturisirea lui, încât nu mă pot opri să nu surâd.

— Atunci tot mai sunt parţial vinovată pentru stricăciune, insist, făcând lumină în încurcata situaţie.

Căpitanul clatină încet din cap, nedorind să mă lase să-mi asum niciun strop de vină.

— Ar fi trebuit să vă aştept în vârful scărilor, spune. Ar fi trebuit să vă las harta în păstrare. Greşeala *a fost* numai a mea.

Îmi înapoiază sulul şi, având mai multă încredere în mine de această dată, hotărăsc să duc personal comoara în noul său adăpost.

— Foarte bine. Îmi arată uşa cabinei. Pe aici, vă rog!

— Am ajuns la destinaţia noastră?

Mă ridic, însufleţită de faptul că ajunsesem la capătul călătoriei mele. În curând, această povară de o viaţă îmi va fi ridicată de pe umeri.

Coborâm din *Clio* pe un imens doc uscat. Bărbaţii sunt suspendaţi de ramele înalte, lucrând la întreţinerea vasului. Poartă veşminte ciudate şi vorbesc o limbă străină, dar arată mai fericiţi de munca lor decât orice truditor pe care l-am văzut la viaţa mea.

Căpitanul se îndreaptă spre un şir de uşi duble care se

deschid singure la apropierea lui. Eu mă tot opresc să mă uit la ceea ce mă înconjoară, grăbindu-mă, în acelaşi timp, să-l prind din urmă.

— Mai e sora mea la bord? îl întreb, dorind să ştiu dacă mi se va permite s-o mai văd.

— Nu. Lillet şi însoţitoarele ei au debarcat ceva mai devreme. Căpitanul mă duce într-un coridor lung şi alb, cu uşi închise de ambele laturi. Vă va aştepta la întoarcerea la *château,* aşa cum v-a promis. Totuşi… Căpitanul se întrerupe pentru a-mi reaminti de rugămintea lui: V-aş rămâne recunoscător dacă n-aţi pomeni nimic lui Lillet despre întâlnirea voastră pe vasul meu, sau despre orice altceva aţi mai văzut în compania mea.

— Găsesc că solicitarea dumitale mă intrigă, căpitane!

— Lillet nu-şi va mai aminti de întâlnirea voastră, mă lămureşte el.

Nedumerirea trebuie că mi se citeşte pe faţă, pentru că el continuă să-mi explice:

— Întâlnirea va avea loc în viitorul ei, dar dacă vă apucaţi să-i povestiţi despre asta înainte de vreme s-ar putea să nu se mai întâmple, întrucât cunoaşterea ei va afecta cauzalitatea evenimentului.

— Dar s-a petrecut deja, mă încrunt eu, buimacă.

— Pentru voi, nu şi pentru Lillet, subliniază căpitanul.

Creierul meu se căzneşte să digere aceste informaţii. Cum este aşa ceva posibil?

— Cine eşti dumneata, căpitane… de fapt? îl iscodesc.

Sinclair îmi dăruieşte un surâs misterios.

— Urmaţi-mă, mă îndeamnă şi mă conduce în direcţia câtorva răspunsuri.

Îmi reţin întrebările pe măsură ce înaintăm şi admir, în schimb, coridorul impecabil, bine luminat, cu frumoasa lui pardoseală lustruită, de culoarea mierii.

— Baza dumitale este foarte frumoasă, căpitane!

— Vă mulţumesc, am contribuit şi eu la proiectarea ei, se laudă el. După un colţ, intrăm într-un coridor ceva mai scurt. El calcă sub un fascicul lat de lumină, iar uşile duble de dincolo se deschid de la sine. În timp ce trec şi eu sub fasciculul de lumină, observ curioasă o placă de aur pe perete. Textul pare să se mişte, transcriindu-se singur din limba lui în idiomul meu matern:

Aceasta este o staţie Signet,
una dintre cele douăsprezece piramide din lumină,
plasate în planul Terrei cu bună ştiinţă.
Fiecare staţie este unică atât în privinţa frecvenţei,
cât şi a scopului său,
precum cei doisprezece Maeştri care sunt cheile lor.
Ei formează Marele Sfat din Amenti,
care-i încarnează pe învăţătorii
şi tămăduitorii vremurilor lor,
pentru a se opune unui duşman
ce transcende spațiul şi timpul.
Păstrătorul acestei staţii
este frecvenţa sufletească Polaris,
Stăpânul Timpului, al Spaţiului şi al Realităţilor.
Bătălia binelui împotriva răului,
a luminii contra întunericului,
se poate vedea de aici.
Iar voi veţi şti ce trebuie să faceţi.

Mă întorc spre căpitan, uluită de cele citite:

— Eşti Polaris?

— Nu în prezent, îmi răspunde el, dar suntem în contact.

Îmi atrage atenţia asupra încăperii aflate dincolo de cele două uşi deschise. Casc gura în vreme ce păşesc sfioasă în imensa clădire nepământeană.

— Ce e locul ăsta?

— Asta-i Staţia Signet numărul nouă, cunoscută anticilor pe numele de Sophia-Hokhmat[62]. Păşeşte înaintea mea ca să-mi alunge teama. Astăzi e cunoscută sub numele de Centrul de Control Polaris.

Întreaga încăpere este rotunjită, nu şi podeaua, dar fixat în mijlocul scândurilor lustruite se găseşte un uriaş disc de aramă. Pereţii sunt imense ferestre curbate cu vedere înspre adâncul hău ce pare a fi compus în întregime din mănunchiuri de cristale de cuarţ, mari şi mici. Din ele se răsfrâng nesfârşite pâraie de fulgere albăstrii de la o sursă de deasupra, pe care n-o pot vedea din prag. Încrustat în mijlocul tavanului se află un

[62] Cea de-a noua piramidă a lui Thot, situată deasupra regiunii arctice, patronată de sufletul ce rezonează la frecvenţa Sophia-Hokhmat, creatoarea întregii cunoaşteri şi a înţelepciunii.

bazin scânteietor de apă argintie, care mă fascinează nespus.

— Uluitor, nu-i aşa?

Căpitanul păşeşte în mijlocul discului de aramă, cu ochii aţintiţi în bazin.

— E lumină lichidă.

N-am destul curaj să mă duc chiar sub miracol, dar sunt curioasă să aflu de unde vine atâta putere. Mă apropii de giganticele ferestre. Îmi arunc un ochi spre cer.

— Dumnezeule mare! rostesc la vederea uriaşei piramide celeste de argint de deasupra noastră, care aruncă fulgere în prăpastia din jurul staţiei. Acolo va fi ascunsă comoara mea?

Căpitanul Sinclair se duce la una dintre nenumăratele suprafeţe în pantă dinăuntrul staţiei, scăldată în lumini şi plină de obiecte ciudate, începe să-şi plimbe degetele pe suprafaţa ei. Se produc o mulţime de mici sunete stranii şi de imagini caleidoscopice pe un şir de file umplute cu lumină ce seamănă foarte mult cu harta de pe sulul meu.

— Piramida Polaris vă va transfera la staţia Solarian, îmi explică Sinclair. Asta ar fi fost imposibil până astăzi, pentru că fără harta Signetului n-aş fi ştiut niciodată coordonatele exacte ale localizării staţiei Solarian. De acolo, veţi afla ce se va alege de harta Signetului… sau, cel puţin, asta-i ce mi-aţi spus.

— Când? îl întreb încurcată, pentru că n-am idee despre ce vorbeşte el, lăsând deoparte faptul că nu-mi amintesc nimic de vreo întâlnire precedentă între noi doi.

— În viitorul vostru, mă lămureşte căpitanul.

— Pricep, îi răspund, încruntându-mă, simţind că în această privinţă va trebui să-l cred pe cuvânt.

Îmi ridic ochii la orbitoarea arhitectură de lumină şi fulgere suspendată deasupra capului.

— Nu văd cum aş putea ajunge acolo sus, îi mărturisesc.

— Şi mie mi-a fost frică odată, îmi zice, încercând să mă încurajeze. Dar dacă niciodată nu mi-aş fi asumat riscul, staţia ar mai dormita încă.

Trag adânc aer în piept ca să-mi adun puterile, dar frica mă biruie încă o dată, făcându-mă să-mi plec capul în pământ.

— Nu vrei s-o faci dumneata?

Scot harta şi, spre marea mea uşurare, căpitanul mi-o ia.

— Vă temeţi de faptul că nu veţi reuşi să vă învingeţi frica pentru a face ceea ce trebuie făcut, aşa cum au făcut atâţia din

trecut pe care-i admiraţi, mă mustră el cu blândeţe.

Imagini ale fraţilor mei aruncându-se în flăcările rugului, după înfrângerea cetăţii Montsegur, mi se perindă prin minte. Îmi iau ce-i al meu din mâinile lui.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie doar să staţi în mijlocul discului de aramă, mă învaţă el, arătându-mi cu degetul, iar eu m-am îndreptat în direcţia indicată, interzicând propriilor mele gânduri să-mi mai hrănească vreo spaimă. Bravo, fata mea! murmură el, pe când ajung în poziţia de lansare.

— Se pare că ai mai multe fete, comentez, în vreme ce căpitanul Sinclair se întoarce la panoul de control. Şi, din câte am văzut eu, preferi roşcatele.

Căpitanul găseşte acest comentariu teribil de amuzant.

— Mereu te voi adora, indiferent de culoarea părului, de credinţă sau de rasă, îmi promite el.

Răspunsul lui mă uimeşte într-o asemenea măsură, încât nu mai ştiu ce să-i răspund. El îmi face cu ochiul.

— Ne mai vedem când te întorci!

Îmi ridic privirea. Văd cum bazinul argintiu de deasupra mea se învârtejește spre mine.

— Cum mă mai întorc? îl întreb, intrând deodată în panică.

— Lasă că vezi tu!

Lichidul argintiu, sclipitor, se revarsă în cascade peste mine, înghiţindu-mă în volbura lui năvalnică, orbitoare, încântătoare.

Mă trezesc înăuntrul piramidei celeste de culoare argintie. Pretutindeni unde îmi îndrept privirile, pereţii imensei structuri devin transparenţi, iar eu pot vedea prin ei staţia şi peştera de cristale de sub ea. Nu prea pot desluşi nimic înăuntrul piramidei, nici măcar propriul trup. Mă simt ca o dâră de conştiinţă suspendată într-un vid sclipitor de argint. Percep aici într-un fel profund prezenţa căpitanului Sinclair; prezenţa aceasta umple spaţiul şi îmi accelerează sângele în vene, şi simt cum spiritul său se infiltrează într-al meu. Aud susurul unei ape curgătoare, îmi ridic ochii şi văd un portal din lumină lichidă ţâşnind deasupra capului meu. Scânteietoarea volbură se preschimbă din argintiu într-un albastru turcoaz strălucitor, pe când se revarsă să mă ia cu ea.

Sunt propulsată mai departe şi mai iute. Într-un târziu, sunt

depusă pe suprafaţa unui bazin de aceeaşi culoare, pe care mă grăbesc să-l traversez, ca să ajung la marginea ce pare mai solidă. Structura în care am intrat are de această dată prezenţă fizică, la fel ca mine. Pardoseala şi pereţii sunt construiţi din cristale şi turcoaze, dar, spre deosebire de staţia Polaris, în care se simţea puternic energia, staţia aceasta pare lipsită de viaţă. Pot să văd şi prin pereţii acestei arhitecturi. Oftez când întrezăresc sub mine globul trasat pe harta Signetului. Este clar că această staţie se găseşte în spaţiul cosmic! De ce nu se află staţia Solarian pe Pământ, la fel ca staţia Polaris?

Îmi amintesc de cuvintele căpitanului: „Dar dacă niciodată nu mi-aş fi asumat riscul, staţia ar mai dormita încă."

Staţia Solarian încă mai dormitează!

De ce, atunci, n-a activat căpitanul şi această staţie? Realizez că răspunsul la ultima mea întrebare era scris pe placa din afara centrului de control Polaris: *Fiecare staţie este unică atât în privinţa frecvenţei, cât şi a scopului său, precum cei doisprezece Maeştri care sunt cheile lor.* Căpitanul Sinclair nu putea deschide decât staţia la care era acordat. Poate că este primul dintre Maeştri ce-şi activează piramida, ceea ce-i oferă accesul la celelalte unsprezece staţii, chiar dacă încă se mai găsesc în stare latentă.

Scările urcă spre un altar dintr-un bloc masiv de turcoază ce licăreşte în razele aruncate de portal. Pare cel mai potrivit loc în care să-mi las comoara, aşa încât o iau pe scări, cu ofranda în mână. Aşez sulul Signetului pe piatra de altar. La atingerea mea, uriaşul bloc de turcoază se aprinde. Înăuntrul strălucitorului bloc transparent, o ceaţă învolburată se arată şi se strânge în conturul unei feţe. Recunosc trăsăturile fantomatice ale femeii: este roşcata pe care am văzut-o pe *Clio,* doar că trăsăturile îi sunt puţin mai alungite, mai angelice.

— Lilitu du Lac, ne umpli astăzi de mândrie, pentru c-ai reuşit s-aduci înapoi schema Signetului în staţia Solarian. Va rămâne în siguranţă la noi până-n clipa în care vom avea nevoie de ea.

— Care noi? o întreb.

— Tu şi cu mine, încarnarea noastră cheie.

Acum prind eu înţelesul vorbelor căpitanului la despărţire: „Mereu te voi adora, indiferent de culoarea părului, de credinţă sau de rasă."

Eu sunt roşcata! Oricât de imposibil ar părea, ipoteza explică atât de multe: de ce femeia de pe *Clio* s-a simţit obligată să plece la vederea mea, de ce căpitanul a dorit să mă păstreze departe de celelalte frumoase pasagere ale sale.

— Iar acum ştii unde trebuie să se ducă harta Signetului. Fii pe pace, dragă fiică, până se apropie ceasul judecăţii de apoi.

Chipul frumoasei făpturi se destramă în sclipitoarea ceaţă şi un abur de lumină se ridică, învăluindu-mi comoara, apoi punându-mi-o iar în mână.

— Voi avea grijă să se săvârşească, i-am promis.

— Păstrează tăcerea asupra misiunii tale, de dragul planului şi al viitorului.

Ceaţa luminoasă se evaporează în neant, iar altarul se întunecă iar. Mă simt profund împlinită în urma acestei întâlniri, pentru că, recunoscându-mă în roşcovană, am căpătat un mare dar: nu mă mai tem de moarte. Nu m-am mai simţit niciodată atât de împăcată, ori atât de puternică. Nimic nu mă mai sperie până într-atât încât să mă facă să mă mai ascund vreodată într-un ungher. Mă întorc la unda de albastru turcoaz a portalului, care mă absoarbe în călătoria mea de întoarcere spre staţia Polaris.

Mă întorc în cabina de pe nava *Clio.* Îl văd pe căpitanul Sinclair zâmbindu-mi.

— Unde-i ea? îl întreb, hotărâtă să predau harta Signetului în mâinile ei.

Căpitanul îmi arată undeva în stânga:

— A zis ea că vei cere s-o vezi!

Mă aşez, cu spatele drept. O văd pe extraordinara roşcată, femeia care voi fi într-o zi, aşteptând în tăcere să-i acord atenţie.

— Niciun cuvânt acum, doamnelor, ne avertizează căpitanul, în vreme ce alunec pe marginea patului ca să mă apropii cât mai mult de mine însămi.

— Îţi mulţumesc, grăieşte femeia, sfidând povaţa căpitanului.

Odată ce harta intră în posesia ei, mă îmbrăţişează dintr-odată.

— Contribuţia ta la plan a fost mai mare decât vei şti vreodată în viaţa asta.

— Destul, ne desparte căpitanul, apoi mă ia de un braţ ca să

mă scoată afară din cameră.

— A fost o onoare să te cunosc, îmi strigă ea din urmă.

— Unde mergem? îl întreb.

— Te ducem acasă, mă anunţă surâzător căpitanul Sinclair.

— Dar ai zis că mă voi întoarce la Château de Blanchefort abia peste un an, strig eu.

Se uită la mine, nedumerit de dezamăgirea mea evidentă.

— Nu, mă corectează, am spus că te vei întoarce la *château* într-un *răgaz* de un an de zile, ceea ce nu-i acelaşi lucru, deşi va avea acelaşi rezultat.

— Îmi pare rău, căpitane. Aici nu te mai înţeleg.

Discuţia ne este întreruptă de Levi, care-şi scoate capul pe coridor şi ne strigă:

— Am ajuns!

— Vin imediat la tine, se întoarce căpitanul spre el, apoi se uită iar la mine.

Eu încă mai aşteptam o explicaţie.

— Te rog, ai încredere în mine în privinţa asta, îmi spune el. Am un război de dus şi n-am timp pentru explicaţii pe care, oricum, n-ai să le înţelegi.

Mă întorc cu spatele la el, decepţionată.

— Ţi-am fost încredinţată ţie, căpitane. N-am să te mai încurc multă vreme.

— Draga mea *lady du Lac,* nu mă încurci absolut deloc. Eşti o încarnare trecută a alesei inimii mele.

Deşi ştiu acest lucru, faptul că-l exprimă în cuvinte parcă mi-l limpezeşte.

— Sunt convins că pricepi şi singură cum asocierea mea cu tine nu-mi aduce decât necazuri, continuă el. De fapt, deja ni-ai şi băgat într-un bucluc. Dar fie ce-o fi, nu mă vei încurca niciodată. Este o cinste pentru mine, ca întotdeauna, să te servesc, Solarian!

Faptul că-mi spune pe acel nume readuce pacea în sufletul meu. Îmi dau seama că nu mai am ce întrebări să-i pun, pentru că toate răspunsurile pe care le caut se află undeva în sinea mea. Fie le voi găsi în această viaţă, fie în următoarea.

Îl urmez pe căpitan spre tambuchiul de ieşire, iar acolo îmi iau rămas-bun de la el.

— Abia aştept următoarea noastră întâlnire, căpitane Sinclair!

— Şi eu. Am să te conduc până la ţărm, se oferă el, scăpărând băţul alb din mână, care îşi preschimbă culoarea în verde când se aprinde.

— Nu-i nevoie. Îi iau din mână băţul ce luminează în jur. Mă voi descurca şi singură.

O iau înainte pe rampă. Străbat malul până la bolta de piatră ce duce la străvechea scară. La jumătatea drumului, mă uit înapoi. Îl văd pe căpitan urmărindu-mă încă cu privirea.

— De ce mai eşti încă aici? îl întreb, făcându-i semn cu mâinile să plece.

— Lilitu, păzea! îmi strigă.

Prea târziu. O mână cu gheare mă înşfacă de gât pe la spate. Mă silesc să mă întorc, ca să văd cine mă strânge, dar jivina mă ţine locului cu toată puterea.

— Du-mă la amprentele sistemului Signet sau îţi voi şterge sufletul din marea carte a vieţii! Şi ştim cu toţii ce înseamnă asta: s-a terminat pentru oricine.

Vocea cavernoasă a celui care mă atacă îmi trimite fiori de spaimă pe şira spinării. Simt o unealtă ascuţită înfiptă în ceafă. Totuşi nu-mi mai vine să mă ghemuiesc precum o minge. Mintea mea urmăreşte un ţel precis. Căpitanul Sinclair se năpusteşte spre noi, cu arma aţintită asupra celui care m-a capturat, dar iată-l că se opreşte, temător.

Eu sunt singura care ştie unde se găseşte comoara. Deodată, ştiu precis ce trebuie să fac. O dată în viaţă, am curajul s-o fac. Îmi dibui pumnalul, apoi îmi împlânt tăişul în stomac.

Durerea și şocul mă lovesc pe dată, iar percepţia mi se încetineşte. Văd suferinţa căpitanului Sinclair când pricepe că mă va pierde, aud scrâşnetul furibund al celui care mă atacase, înciudat de faptul că mă dovedisem mai isteaţă decât el. Mă crestează cu ghearele lui, iar eu mă prăbuşesc grea pe pământul plin de bolovani. Mai sunt vag conştientă de lupta care se duce în jurul meu, dar nu mai am destulă energie vitală încât să-mi mai pese de rezultat.

Am ieşit din portalul din aur trandafiriu tremurând de emoţie şi de conştientizare. În această viaţă trecută, am fost sora femeii pentru care Albray şi-a dat sufletul spre a o proteja, iar eu îmi luasem propria viaţă chiar sub ochii căpitanului Sinclair.

— Îmi pare atât de rău! am spus, pentru că trebuie să fi fost

ceva groaznic pentru el să mă vadă pierind sub ochii lui de o moarte atât de crâncenă.

— Pentru ce-ţi pare rău?

Îmi surâse, neavând deloc habar la ce anume mă refer.

— Nu-ţi mai aminteşti cum ai salvat-o pe Lilitu du Lac de la Château de Blanchefort? l-am întrebat.

Căpitanul se gândi intens, apoi clătină din cap în semn că nu.

— Nu, n-am memoria acelui eveniment.

Bănuind că-mi ascundea anumite informaţii, i-am mărturisit suspiciunile mele.

— Nicidecum. Evenimentul trebuie să aibă loc în viitorul meu, îmi sugeră el în mod raţional, după hibernarea de sub flacăra albastră. Am făcut câteva călătorii în timp înainte şi mă aştept să mai fac câteva după. Văzând că nu reuşise să-mi alunge încă toate îndoielile, adăugă: Aş mai fi umblat încolo şi-ncoace în timp, ducând la îndeplinire poruncile supraveghetorilor din Statul-Major de pe tărâmul Amenti, dar cum îmbătrâneam, Polaris m-a sfătuit s-o las deoparte pe *Clio* şi să mă reîntineresc. Iată unde se află trupul meu chiar acum: hibernează sub flacăra albastră din Amenti.

— Le-am văzut pe reginele-dragon tefere şi nevătămate pe puntea vasului tău, i-am mărturisit. Abia atunci am înţeles că le recunoşteam pe toate ca fiind suflete întâlnite de mine în această viaţă: Susan, Charlotte, domnişoara Koriche, Lillet du Lac şi eu însămi, am rostit cu încântare.

— Ce fascinant! exclamă căpitanul. Dar astea nu sunt decât cinci suflete, n-ar trebui să fie şase regine-dragon?

Avea dreptate.

— Şi atunci unde era ultima? m-am mirat.

Ridică din umeri, la fel de încurcat ca şi mine. În clipa aceea mi-am amintit că mai văzusem pe cineva pe *Clio* care-mi trezise emoţii puternice.

— Şi Levi se găsea pe nava ta, căpitane.

Sinclair se arătă bucuros:

— Excelent. Acum amândoi putem să ne liniştim în privinţa siguranţei lui Levi, dacă ştim că-l vom mai întâlni în viitorul nostru.

Acea informaţie aduse multă linişte în sufletul meu, şi am surâs şi eu. Apoi un alt semn de întrebare se întoarse din trecutul meu pe calea amintirilor:

— Am văzut staţia Solaris, mai dormita încă, dar era foarte frumoasă. M-ai transportat acolo prin piramida Polaris.

— Aşa am făcut? se minună Sinclair fermecat. Nu mi-am dat seama că prin Polaris te poţi conecta la alte staţii aflate în stare de latenţă… Va trebui să mai învăţ despre asta.

Am zâmbit cu gura până la urechi, fericită să-i pot fi de ajutor.

— Se pare că încă ne mai susţinem unul pe celălalt în drumul nostru spre măreţie.

Se uită la mine cu dragoste:

— Da, aşa este… şi aşa va fi mereu.

M-am întins să-l sărut. Am crezut că ştiam tot ceea ce era de ştiut despre dragul meu Devere; cu câtă încântare descopeream că existau lumi întregi pe care nu le ştiusem despre el, despre viitorul nostru, despre mine însămi. Vieţile petrecute împreună or fi fost, poate, deseori pândite de primejdii, dar niciodată plicticoase.

— Mai ai încă două culoare, îmi atrase atenţia călăuza mea asupra căutărilor mele din prezent.

M-am dus la portalul din aur albastru.

— Evoluţia mea astrală!

Nu-mi puteam închipui cum era să fii o fiinţă nemuritoare, asemenea celor din rasa anu. Eram curioasă să ştiu cum avea să decurgă următoarea viaţă. Dacă nu exista moarte pe meleagurile astrale, unde avea să mă ducă acest culoar? Deodată mi-am dat seama cât de mult mă bucuram de întreaga mea experienţă pe tărâmul Amenti. Fiecare suflet ar trebui să aibă şansa unei asemenea iluminări! Şi acesta era exact motivul pentru care mă oferisem să intru în Statul-Major din Amenti, pentru ca orişice fiinţă omenească de pe Terra să poată trece prin aceste culoare.

REVELAŢIA 23
OBSERVATORUL TĂCUT

A ŞASEA RASĂ PRIMORDIALĂ, ÎN PLANUL ASTRAL (ÎN AFARA TIMPULUI); STATUL-MAJOR DIN AMENTI

În această viaţă mă nasc într-o familie nobilă, singura fiică a unui baron, onorabilul lord Granville, sau cel puţin aşa cred. Dar la vârsta de patruzeci de ani, descopăr din întâmplare o mărturisire scrisă de mama mea, referitoare la noaptea în care am fost concepută. Din pricina sentimentului de vină resimţit din cauza faptului c-am fost internată într-un azil de nebuni la vârsta de opt ani, mama destăinuie că n-am fost copilul tatălui meu, ci rodul dragostei unui înger care l-a posedat pe tata în noaptea nunţii. Aflu că sângele care-mi curge în vene nu este pe de-a-ntregul omenesc, ceea ce oferă o explicaţie faptului că sunt capabilă să văd lucruri care nu aparţin întotdeauna acestei lumi.

Viaţa mea ca Ashlee Granville-Devere este plină de minunate peripeţii. Totuşi, momentul ei crucial, care eliberează sonoritatea-cheie pentru trecerea mea prin acest culoar din Amenti, are loc sub Giseh, pe când îmi iau rămas-bun de la trupul fiului meu.

Eu şi camarazii mei suntem expuşi ameninţărilor draconianului Taejax şi a războinicilor săi reptilieni. Taejax ameninţă să-mi hărţuiască familia, să-i sece pe ai mei de sevele trupeşti şi să le împrăştie sufletele în uitare, dar, în ciuda celor zise, eu simt cumva partea bună din el. În ciuda protestelor camarazilor mei, îngenunchez dinaintea duşmanului meu declarat, apoi îi înapoiez pandantivul ce-i va stinge suferinţa şi îi va permite să se retragă de pe câmpul de bătălie.

Din această clipă, mi-am asigurat trecerea prin Amenti.

Portalul din aur albastru mă întoarse direct în anticamera culoarelor din Amenti, înapoi la sufletul care mă însoţise prin toate vieţile trăite de mine pe Terra.

— O fiinţă astrală nu ştie ce-i moartea, am dat eu glas unui adevăr trivial, ceea ce mă aduce aici.

— Mai este un portal de trecut, îmi atrage atenţia Sinclair,

stârnindu-mi curiozitatea.

— Două, dacă mai pui la socoteală şi portalul de întoarcere pe Tara.

Deşi căpitanul trebuia să fi ştiut unde ducea portalul din aur violet, el făcând tot acest traseu înaintea mea, îi făcea plăcere să mă tachineze.

— Atunci unde duce cel de-al şaselea portal?

Mi-am amintit de scrierile domnişoarei Koriche. Potrivit celor citite acolo, ultimul portal ducea la acea parte a sufletului meu care evolua pe planurile cauzal şi mintal, dincolo de cel fizic.

— Acest portal duce la Solarian, am ghicit.

Sinclair îşi ridică sprâncenele, impresionat de isteţimea mea. Deşi savuram clipa în care mă aflam pe punctul de a căpăta conştiinţa totală, m-am temut să nu fiu devorată de întregul infinit, uitând de cei care însemnaseră atât de mult pentru mine în vieţile mele succesive pe Pământ.

— Am să mă mai întorc? l-am întrebat.

— Eu mai sunt încă aici, preciză el ca să-mi alunge temerile.

Deodată mi-a trecut prin minte că el deja străbătuse Culoarele din Amenti şi tot nu se întorsese încă pe Tara.

— Cum de te mai găseşti încă aici? l-am iscodit.

Pentru o secundă, m-am lăsat pradă ideii romantice că el îşi întârziase întoarcerea acasă de dragul meu. Pe urmă, mi-am amintit de experienţa mea din primul Culoar din Amenti, de pactul dintre cei doisprezece ai Sfatului din Amenti şi regina anunnakilor, împreună cu prinţul ei.

— Nu ne putem întoarce fără ceilalţi, am rostit amândoi într-un singur glas.

Într-un fel, eram dezamăgită de faptul că nu voi păşi pragul ultimei treceri prea curând, dar o parte din mine abia aştepta să-şi termine opera pe Terra, în compania celorlalţi colegi ai mei din Statul-Major. Sinclair se uită la mine cu mândrie:

— Ţi-au crescut aripile, dragostea mea, iar acum e timpul să-ţi iei zborul spre casă.

Cuvintele lui mă încurajară să dau piept cu ultima etapă a epopeii sufletului meu pe Pământ. Am călcat pragul portalului din aur violet, apoi m-am lăsat în voia vârtejului său de lumină violetă să mă înghită, ca să mă repună în legătură cu Solarian.

A ŞAPTEA RASĂ PRIMORDIALĂ, PLAN CAUZAL; SFATUL

CERES DIN AMENTI

Mă trezesc într-o cavernă, adânc săpată în pământ, în momentul în care staţia de bază Solarian a fost pentru prima oară înfiinţată aici. Îmi amintesc acum situarea în plan fizic a staţiei căreia eu singură îi sunt cheia. Este minunat să fiu atât de aproape de realizarea obiectivului fundamental al misiunii mele.

Străbat complicatul labirint subteran, oprindu-mă ca să citesc un extras din filosofia rasei ceres, pe care l-am păstrat în pictograme pe pereţii peşterii, înainte de începuturile timpului pe Pământ:

Integrala Suverană constituie starea naturală a existenţei entităţii care s-a transformat dincolo de modelul evolutiv al existenţei şi s-a desprins de controlul ierarhiei prin activarea completă a codurilor sale temporale întipărite înfiinţa ei. Toate entităţile din cadrul universurilor spaţio-temporale se găsesc în stadii variate de transformare. Fiecare dintre ele este destinată să atingă nivelul Integralei Suverane când îşi vor activa pe deplin codurile lor temporale.

Strădaniile mele n-au fost zadarnice, căci imaginile îmi trezesc amintiri ale vieţii mele dincolo de schema încarnărilor pământene, aşa cum am intenţionat, iar acum ştiu ce trebuie să fac pentru a mă întoarce la viaţa mea ca Solarian.

Văd că o parte din operă mi-a fost vandalizată de când am părăsit-o, dar cu atâta îndemânare, încât numai eu, creatoarea sa, pot să-mi dau seama. Piese din microcristale artificiale au fost depuse prin tot sistemul cavernei – o tehnologie specifică ordinii Lumii Vechi. În concluzie, nu trebuie cine ştie ce efort de imaginaţie ca să ghicesc cine s-a amestecat în textul meu. Cu toate acestea, nu prea contează, întrucât sunt nenumărate asemenea rezerve de înţelepciune pe toată suprafaţa planetei.

Las în urmă largul sistem din peşteră. Cobor prin mai multe straturi stâncoase, străbătând trecerea de dinaintea scufundării Atlantidei. Complexul din peştera de cristale de dincolo n-a mai fost niciodată călcat de picior omenesc, rămânând inactiv de la potop încoace.

Noi, cei din rasa ceres, suntem extrem de iscusiţi în modelarea materiei din planurile inferioare de densitate, capabili să ne impunem voinţa în dimensiunile de sub cea care ne este proprie, unde formele gândurilor noastre se manifestă

ca ființe din lumină, supuse poruncilor noastre. Noi am proiectat şi am construit sistemul Signet de porţi interstelare, transportând cele douăsprezece piramide prin vidul întunecat din centrul soarelui, spre a crea această lume în sistemul solar, unde sufletele să poată evolua, unde civilizaţiile să poată înflori. Iniţial, cele douăsprezece piramide formau o matrice pe Terra prin care energia flăcării albastre era trasă din Sfera de pe tărâmul Amenti, fiind canalizată în uriaşe depozite extraterestre de cristal. Forţa energetică ce rezulta era suficientă pentru a institui portaluri spre interiorul Pământului şi spre alte civilizaţii interstelare din cadrul universului armonic inferior. Fiecare dintre cele douăsprezece diverse rase extraterestre care consimţiseră să ia parte la sistemul de securitate Signet pentru Amenti a donat forme de viaţă pentru proiectul Terrei.

Dar, după o vreme, nefilimii şi draconienii au început să folosească în mod egoist reţeaua Pământului, urmărindu-şi propriile interese înguste, aşa cum au făcut anunnakii cu matricea energetică a Tarei. Când acel abuz a ieşit la iveală, staţiile de curent Signet au fost transformate în staţii de securitate, iar Sfera din Amenti a fost ascunsă în adâncul spaţiului cosmic. Toate legăturile cu Terra au fost blocate, în afară de podul Portalului Trecerii Arcuite. Formele gândurilor noastre au părăsit suprafaţa Pământului prin piramide. Multe dintre ele au rămas în afara planului fizic al planetei. Până la prăbuşirea Atlantidei, totuşi, matricea piramidelor a continuat să lege reţeaua cristalină de pe Pământ cu energia flăcării albastre din Amenti prin podul Portalului Trecerii Arcuite. Când, însă, meşterul Hermes ne-a avertizat în privinţa intenţiei lui Poseidonis de a converti flacăra albastră din Amenti în vederea utilizării energiei sale în propriile lui proiecte, matricea piramidelor a fost închisă pe de-a-ntregul, ca să se împiedice totala ei anihilare. Statul-Major din Amenti a îngropat adânc în pământ generatoarele cristaline de putere, ascunzându-le, împreună cu doctrina pe care am dorit-o descoperită de omenire cândva, în viitorul îndepărtat, când va putea fi apreciată la justa ei valoare şi utilizată cum se cuvine. Pentru că, deşi dorim tuturor sufletelor pierdute de pe Tara pace şi prosperitate, nu ne putem impune voinţa noastră asupra lor. Evoluţia este o alegere ce se poate materializa

numai prin voinţă.

Tocmai o astfel de voinţă m-a adus pe mine în acest loc, în această staţie, unde spiritul meu va aştepta până la deznodământul războiului intertemporal. Vom trage în jos cele douăsprezece piramide de lumină. Vom fortifica în acest fel conştiinţa de pe Terra. Căci această planetă trebuie să fie pregătită să găzduiască Sfera din Amenti, când va încheia coborârea ei pe podul Portalului Trecerii Arcuite la începutul secolului al XXI-lea. Dacă nu reuşim să o aducem la o frecvenţă minimă necesară, atât Sfera, cât şi Pământul vor fi nimicite în clipa contactului.

Pe când spiritul meu pătrunde în piramidă, simt că, în sfârşit, am ajuns acasă. Aici îmi voi aştepta chemarea finală la arme.

Aici mă conectez la sunetul de dincolo de sunet
ce-mi bântuie ţinutul înnoptat al visurilor mele,
unde păşesc în săli de lumină fosilă
atât de vechi încât adevărul mişună prin ele.
Aud un sunet dincolo de fiinţă
ce urcă scara invizibilă a şirei spinării până-n biblioteca orfică
unde cărţi rebele se desfată în lumina necruţătoare.
Cuvinte infime cu adâncimi de nisipuri mişcătoare,
brodate cu atâta grijă încât
redau spirit unei fantome şi lui Dumnezeu,
un telescop întors asupra lui însuşi,
visând la trezirea noastră.

DIN JURNALUL LUI CHARLOTTE DEVERE

Păşesc nerăbdătoare pe pardoseala bibliotecii, aşteptând ca lady Susan să-mi facă loc la masa de scris, cedându-mi pana. Şedinţa ei a fost una deosebit de lungă de această dată. Am presupus că peripeţiile mamei o ţintuiseră în scaun atâta vreme. Îi atrăsesem atenţia de mai multe ori că mă aflam aici ca să preiau ştafeta, dar ea nu făcuse altceva decât să dea din cap în semn că nu voia, continuând să scrie.

Până şi Albray păru să se îngrijoreze puţin pentru sănătatea scribului nostru.

— Ce ştim până acum despre căpetenia draconienilor? l-am

întrebat pe cavaler, pe când mă plimbam încoace şi încolo. Par mult prea organizaţi în clipa de faţă încât să n-aibă pe nimeni în scaunul de comandă.

El nu-mi răspunse, ridică doar din umeri. Într-un târziu, Susan lăsă din mână pana de scris, se întinse, rezemându-şi spatele de speteaza scaunului.

— Gata, grăi ea.

— Dar mai erau trei portaluri de trecut, am spus eu, făcând un ocol mesei de scris şi adresându-mă direct lui lady Susan. Să fi realizat mama atât de multe într-o singură şedinţă?

Lacrimile care şiroiau pe chipul ei îmi stârniră îngrijorarea.

— Ce-i? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva?

Lady Susan scutură din cap, apoi îmi răspunse surâzătoare:

— Vreau să mor.

M-am uitat la ea, buimacă.

— Aşa încât să-mi desăvârşesc evoluţia şi să fiu alături de ea, mă lămuri, scoţând o batistă din mânecă, apoi ştergându-se pe faţă, cu o mână tremurândă. M-am văzut pe mine însămi de nenumărate ori în decursul călătoriilor lui Ashlee… Într-una eram Marie de Saint-Clair. Izbucni în râs, încântată şi în acelaşi timp uimită. Ştiu cu certitudine că, într-un moment al istoriei lumii, mi-am cucerit dreptul de a mă număra printre reginele-dragon.

Mă temeam că se istovise. Eram sigură că simţurile îi erau suprasolicitate.

— Ar trebui să te odihneşti, i-am propus.

— Odihnă! se arătă lady Susan amuzată de idee. Cine s-ar mai putea odihni după o asemenea experienţă? N-am să mai dorm niciodată!

Se ridică în picioare, apoi se plimbă în jurul camerei, ca să-şi destindă membrele înţepenite.

— Lady Susan, eu…

— Nu, Charlotte, nu mi-am pierdut minţile, mă întrerupse ea. M-am văzut pe mine însămi în Sfatul din Amenti de pe Tara, continuă ea, cu un glas plin de o mirare venită din inimă. Percepţiile au trezit în mine amintiri mai limpezi decât cele căpătate în viaţa asta. Adevăratul meu nume e Talori, declară ea. Adevăratul tău nume e Kali.

— Ştiu.

— Iar al lui, îl arătă lady Susan cu degetul pe Albray, e

Arcturus.

Aşa? se minună cavalerul.

— Îţi simt prezenţa de mai multe zile, îl informă contesa, zâmbind. Cred că ne-am mai întâlnit cândva, în Peninsula Sinai.

Albray confirmă adevărul spuselor ei cu un semn din cap.

— Îţi recunosc energia, mărturisi ea pe un ton încântat.

Ştiu că lady Susan îşi dorise toată viaţa să se bucure măcar de o fărâmă din harul parapsihologic al mamei, iar acum puteam desluşi, după aura ei, că trecuse printr-o mare trezire spirituală în ultimele zile.

Fie aşa precum spui, doamna mea, dar cred c-ar trebui să te odihneşti şi să mănânci ceva acum, o povăţui Albray cu vocea calmă a raţiunii.

— Dar doresc să citesc tot ce-a aşternut pe hârtie Charlotte, obiectă ea.

Albray nu se înduplecă:

Relatarea ei nu pleacă nicăieri.

— Voi avea grijă să găseşti totul la locul său când te trezeşti, i-am promis, iar lady Susan se lăsă într-un târziu convinsă de noi amândoi să se ducă la culcare.

Atunci ce s-a ales de mama ta? mă iscodi Albray, îndată ce contesa ieşi din cameră.

După mai multe zile de aşteptare, era la fel de curios ca şi mine să citească această ultimă piesă din *puzzle.* Dar mai întâi, a trebuit să relatez în scris reacţia lui lady Susan, după îndeplinirea misiunii sale, cât încă mai era proaspătă în mintea mea.

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Un ciocănit blând în uşa mea mă întrerupse din citit. De data aceasta mama aşteptă să fie invitată să intre, înainte de a deschide uşa.

— Lista asta pe care mi-ai dat-o, cu simptomele tale, începu ea, hipersensibilitate la sunet şi lumină, faptul că ţi-este când rece, când cald, greutatea la respiraţie, problemele intestinale, o umflătură la baza craniului şi senzaţia pielii de găină, potrivit unui articol pe care-l citesc, toate astea sunt efecte secundare asociate cu activarea rapidă a ADN-ului.

— Zău? am încercat să mă arăt surprinsă.

— Dar mai erau şi alte simptome listate, iar eu vreau să văd

acum dac-ai simţit vreunul dintre ele.

Mama se uită la mine pe deasupra ochelarilor săi de citit.

— Dă-i drumul, am încurajat-o eu.

— Ai observat vreo schimbare în programul tău de somn?

Ai putea zice şi aşa, i-am răspuns în gând.

— Lectura acestui jurnal m-a ţinut trează până noaptea târziu, iar acum am vise mai intense în somn, i-am mărturisit.

Ea îşi trecu ochii prin listă:

— Ce zici de perioade de bucurie sau extaz nemăsurat?

Ca atunci când m-am uitat în oglindă azi-dimineaţă?

I-am făcut din cap semn că nu.

— Confuzie mintală?

— Nu tocmai.

— Dificultăţi de concentrare?

— Nu.

— Abilitate telepatică accentuată?

— N-am eu norocul ăsta.

Mă interesa, însă, posibilitatea de a-mi cultiva acest har, iar eu *fusesem* ceva mai intuitivă în privinţa gândurilor din mintea altora.

— Vezi aure?

— Da, i-am răspuns, surprinsă.

Nu-mi trecuse prin minte să trec acest fapt în lista mea de simptome fizice.

— Chiar aşa! mama surâse, mândră de mine.

Din câte ştia ea, acesta era primul semn al abilităţilor paranormale pe care-l manifestasem vreodată. După aventurile mele nocturne cu Kali, eu ştiam mai multe.

— Şi pentru mine a fost prima capacitate parapsihologică pe care am căpătat-o. Apoi a venit proiecţia în astral.

— N-am trecut încă prin experienţa asta, i-am mărturisit, deşi bănuiam că mă plimbasem puţin în somn.

— Atunci cum arată corpul meu de lumină? dori ea să-mi pună la încercare noua putere de percepţie.

— În cea mai mare parte a lui e albastru şi strălucitor, dar ai pete întunecate în dreptul inimii şi al centrilor de lumină ai celui de-al treilea ochi… Îţi faci griji pentru cineva anume? am dorit să ştiu, înainte să-mi dau seama că acel cineva eram probabil eu.

Am vrut să-i povestesc despre Kali, dar atunci m-am temut

că, dacă ştia despre apropiata contopire, ar fi încercat, probabil, s-o împiedice.

— Îmi pare rău că eşti îngrijorată pentru mine. Cred că, de fapt, n-ai de ce să te temi, am încercat s-o liniştesc. Ce mi se întâmplă s-ar putea să fie bizar, dar nu-i nicidecum înspăimântător sau dureros.

Mama veni să se aşeze lângă mine pe pat şi mă îmbrăţişă. Era evident uşurată la auzul cuvintelor mele.

— Ce crezi că va zice tata când mă va vedea? am întrebat-o, puţin îngrijorată de reacţia lui faţă de accelerata mea creştere.

— Cred că îi vei face o impresie uluitoare, răspunse mama surâzătoare. La fel ca orice alt bărbat care a pus ochii pe tine astăzi.

Am chicotit amândouă.

— Nu mai sunt răţuşca cea urâtă, am constatat.

— Vai, murmură mama. Tu n-ai fost niciodată răţuşca cea urâtă. Fiecare trece printr-o perioadă mai grea la vârsta ta, doar că tu ai crescut mai repede decât majoritatea colegilor tăi de generaţie. Înăbușindu-și emoţia, se trase îndărăt. Vreau să-ţi dăruiesc ceva, acum că n-o să-ţi mai cadă de pe deget.

Ea se prefăcu a-şi scoate de pe deget ceva şi a mi-l pune în palmă.

— Mamă! am exclamat, enervată că eram iar tratată ca o copilă. Dar când mi-am lăsat mâna în jos, am simţit ceva alunecându-mi din palmă. Hei, dar chiar e ceva!

— Nu-l pierde, mă povăţui mama.

Mă ajută să-l găsesc pe podea. De această dată mi l-am vârât pe deget.

— La naiba! am exclamat. E un inel invizibil! Asta-i nebunie curată!

Mama păru nedumerită.

— Ceea ce înseamnă că-i nemaipomenit, mamă. De unde-l ai?

— Mi-a fost oferit în dar de un prinţ, care nu mi-a zis de unde-l are, îmi mărturisi ea misterioasă.

— Cum arată?

Mama ridică din umeri, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Chiar nu ştiu. Bănuiesc că arată aşa cum ţi-l închipui tu.

— Dar ce rost are să faci un inel pe care nimeni nu-l poate vedea, lăsând deoparte noutatea ideii? m-am întrebat cu glas

tare.

— Mă rog, invizibilitatea ar fi un avantaj dacă nu vrei să se ştie c-ai un inel pe deget, mă lămuri mama, făcând doar misterul şi mai de nepătruns.

Am îmbrăţişat-o strâns, apoi am sărutat-o.

— Îl voi păstra mereu, i-am promis.

Mama mă sărută la rândul ei.

— Ei bine, te las să te întorci la lectura ta, încheie ea.

Eu am încuviinţat din cap.

— Aproape am terminat.

Mama trase uşa după ea, iar eu mi-am ridicat jurnalul din poală. Unde rămăsesem? Ah, da, la relatarea în scris de către Charlotte a reacţiei lui lady Susan la ultimele peripeţii ale lui Ashlee. Dar apoi am observat că paragraful următor nu era deloc scris de mâna ei, părând să fie redactat cu o altă cerneală faţă de fragmentele anterioare…

REVELAŢIA 24
JUMĂTATEA ÎNTUNECATĂ

DIN JURNALUL LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE – UN EPILOG SCRIS DE LADY SUSAN DEVERE

A trecut un an de când am ajutat-o pe Charlotte Devere să aştearnă pe hârtie povestea periplului dragei mele prietene prin Culoarele din Amenti. Mi-a luat atâta timp să adaug episodul din Amenti la restul ultimului jurnal al lui Ashlee. Am mai găsit şi fragmente din jurnalele personale ale mezinei sale pe care am simţit nevoia să le încorporez la relatarea din Amenti, ca să explic ce s-a mai petrecut acasă, la familia Devere, în Suffolk, odată ce istoria lui Ashlee a fost scrisă.

În ziua în care s-a încheiat călătoria lui Ashlee, iar legătura mea cu ea prin inel a încetat, eram nerăbdătoare să citesc despre celelalte peripeţii ale ei, cele pe care le-a notat Charlotte. Cu toate acestea, Charlotte şi Albray m-au îndemnat ca mai întâi să mănânc ceva, apoi să mă odihnesc puţin, aşa încât i-am înapoiat lui Charlotte inelul, după care m-am retras în dormitorul meu.

Eram conştientă că trecusem printr-o profundă trezire spirituală în decursul ultimelor zile în care m-am ocupat de jurnal, dar n-aveam nicio idee asupra anvergurii acelei experienţe atunci când m-am întins pe pat şi am adormit istovită în camera mea de la reşedinţa din Suffolk. Ceea ce ştiam era că ceva în sinea mea renăscuse, iar eu mă simţeam inspirată, exaltată, eliberată! Eram una dintre reginele-dragon. Făceam parte din Statul-Major al tărâmului Amenti, la fel ca şi soţul meu, James! Gândul că bărbatul meu raţional şi integru, care în viaţa aceasta respinsese toate cele ezoterice, era unul dintre membrii Sfatului din Amenti mă distra teribil. Dar ştiam că nu trebuia să discut subiectul cu el în viaţa aceasta, căci, într-adevăr, mai avea destule vieţi în care să afle adevărul despre sine însuşi, iar clipa trezirii avea să vină pentru el la momentul potrivit. Singurul lucru care mai conta pentru mine era că, până la urmă, aveam să fim împreună.

Această senzaţie predominantă de aşteptare a unei chemări mai înalte îmi cam alunga somnul, deşi, când, în cele din urmă, am adormit, am avut parte de un somn profund, ca de moarte.

Pe urmă am început să visez.

Sunt înapoi în bibliotecă, deşi când mă uit în jos, nu mă văd într-un trup material. Aud un strigăt şi văd că un bărbat ciudat, cu părul blond, o ţintuieşte pe Charlotte de pupitru. El stă între picioarele ei desfăcute, acoperindu-i gâtul de sărutări. Mă surprinde că nu se luptă să scape din ghearele lui, pentru că duhoarea ce o emană el este insuportabilă. Atunci îmi dau seama că ea îl cunoaşte, pentru că îi spune pe nume.

— Mathu, nu ţi-e teamă că-mi faci rău? îl întreabă.

— Pot să fiu delicat, îi zice el, apucând-o de coapse şi frecându-se cu brutalitate de ea.

— Nu! strigă ea, încercând să-l împingă la o parte, dar el este mult mai puternic.

— Ei, haide, nu fi răutăcioasă, o îndeamnă el, smucind-o iar cât mai aproape. Trebuie să ştiu cum e să i-o trag unei regine, măcar o dată!

El îşi trece limba peste faţa ei, apoi i-o vâră în gâtlej.

Mă înec în acelaşi timp cu Charlotte. Deodată, îi simt emoţiile atât de acut, ca şi cum ar fi chiar ale mele. Îmi vine să vomit. Îmi dau seama că ea doreşte să-l respingă, dar n-a ajuns încă la iscusinţa psihocinetică a mamei sale. Ea încearcă să invoce în ajutor spiritele focului, care să-i încingă lui trupul până va ceda.

— Ha! îi râde Mathu în faţă. Niciun spirit de pe acest Pământ nu va îndrăzni să mi se opună.

E la cheremul lui. Înţeleg că tocmai marea ei dragoste pentru el a expus-o acestui atac.

— Mathu, te rog…, îl imploră ea.

— Mulţumesc frumos, mă bucur s-o fac!

Îi sfâşie fusta, iar ea ţipă din toate puterile, pe când se zbate să scape de el.

Lady Susan!

Lady Susan!

Am deschis imediat ochii. Mi-am amintit pe loc visul. Îmi venea să vomit, dar Albray, aşezat la căpătâiul patului meu, îmi distrase atenţia. Atunci mi-am dat seama că vocea lui fusese cea care mă deşteptase.

Iute, mă îndemnă fantomaticul cavaler. *Am nevoie de trupul*

dumitale!

— Fără doar şi poate! i-am zis, dându-mă jos din pat. Deşi nu mai sunt ce-am fost!

Uitându-mă în jos, mi-am dat seama că nu purtam nimic altceva decât lenjeria de corp.

Pentru mine arăţi foarte bine, mă încurajă Albray. *Acum, ia săbiile!*

Îmi arătă cu degetul un punct din afara camerei mele, unde o panoplie de arme era atârnată sus, pe peretele coridorului.

— N-avem timp de decenţă, am suspinat, apoi am scos două săbii din tecile lor, alergând în urma lui Albray în direcţia bibliotecii şi, am presupus, în ajutorul lui Charlotte.

Săbiile erau grele în mâinile mele, dar în clipa în care Albray intră în mine, îmi deveniră inseparabile, la fel ca braţele şi picioarele. Întregul meu corp se mişca acum cu mai multă lejeritate, ca şi cum fantomaticul cavaler ar fi preluat controlul asupra lui.

M-am furişat în bibliotecă pe tăcute. Uriaşul blond o siluia pe Charlotte, întinsă pe masa de scris, pălmuindu-i faţa ca să nu leşine. Tulburată, mi-am amintit de numele ce apăruse pomenit în cronicile călătoriei lui Ashlee prin Culoarele din Amenti: Mathu era prinţul lui Kali, ceea ce însemna că era, în acelaşi timp, alesul inimii lui Charlotte.

— Asta ai vrut, nu-i aşa, prinţesă? o batjocorea el. Şi am de gând să mă asigur că n-ai să ratezi nici o…

Pe la spate, Albray înfipse ambele săbii în trupul lui Mathu. Cu un răcnet de durere, acesta se dădu îndărăt, împleticindu-se, în vreme ce cavalerul îşi trase săbiile din el la fel de iute.

— Credeam că trupul tău fizic nu simte nimic! strigă Charlotte mirată.

Atât pe Albray, cât şi pe mine ne surprinse reacţia ei. Am fost şi mai uimiţi, însă, când o mâzgă verzuie începu să se scurgă din rănile lui Mathu. Charlotte izbucni în lacrimi. Se rostogoli de pe masă şi se îndepărtă de atacatorul ei.

— Tu nu eşti Mathu, îl acuză ea, arătându-se uşurată.

— Ba sigur că sunt!

Vocea i se sparse, iar trupul începu să i se alungească, sfâşiindu-se şi scoţând la iveală un gigantic reptilian albinos, de vreo doi metri şi jumătate, cu aripi ce se desfăcură sub privirile noastre. Mi-am dat seama, din călătoriile lui Ashlee, că era un

draconian, doar că avea mai mult piele decât solzi şi unghii lungi la degete, în loc de gheare.

— Nu ţi-a povestit zânelul despre mine? Eu sunt jumătatea lui întunecată!

Scoase un răget, iar forţa furiei lui ne aruncă îndărăt pe Charlotte şi pe mine, izbindu-ne cu spinările de rafturile cu cărţi ce acopereau pereţii camerei.

Primele raze ale soarelui pătrunseră prin ferestre, iar Mathu se ivi în încăpere. Charlotte fu foarte uşurată la vederea lui.

— Mathu, unde ai fost?

— În veacul trecut, îi răspunse el. Îmi pare atât de rău…

— Se tocmeşte să-şi salveze propria piele, îl întrerupse Pintar.

— Poseidonis! Te credeam pierit odată cu Atlantida!

Mathu îşi pierdea calmul văzând cu ochii.

— Astăzi mă cheamă Pintar, rânji demonul înaripat. Chiar crezi că poţi să-ţi omori propria umbră?

Fiara, întinzând o mână, o atrase pe Charlotte către el ca un magnet. Mathu îi pară comanda, iar fata rămase suspendată în aer, între cei doi adversari, cu rochia deschisă, lăsând să i se întrevadă vânătăile de pe corp.

— Las-o-n pace! îl imploră Mathu pe celălalt.

— Am avut-o, aşa că mi-o păstrez, îl zeflemisi Pintar. Preludiul nu se ia în considerare.

Charlotte scoase un ţipăt din cauza chinului la care era supus trupul ei de cele două forţe opuse ce acţionau asupra lui. Din milă, Mathu îi dădu drumul, iar ea zbură direct în mâinile lui Pintar. Un ac metalic ieşi din interiorul încheieturii mâinii sale – Pintar avea un modul de sfărâmare a sufletului în trupul său.

— Nu! urlă Mathu oripilat, repezindu-se să intervină.

Pintar ţinu acul lipit de ceafa lui Charlotte, ceea ce-l opri pe Mathu în loc.

— Cum de ne-ai găsit? întrebă Mathu.

Scena aceasta îmi era atât de familiară: era ca şi cum aş fi fost iar martoră la moartea lui Lilitu. Atunci m-am trezit că-mi reaminteam un eveniment pe care nici măcar nu-l văzusem cu ochii mei. Mi-am dat seama că era memoria lui Albray, cel care fusese de faţă când Taejax le dăruise inelele lui Ashlee şi fiicei sale. Ceva ce Ashlee rostise în acea clipă îi revenea în minte: *De unde ştiu eu că aceste inele nu sunt o înşelătorie ce va*

divulga draconienilor fiecare mişcare dincolo de planul acestei existenţe?

Taejax ne-a trădat! îi zic lui Albray în gând, văzând inelul de pe degetul lui Charlotte.

Dacă reptilienii aveau putinţa să intercepteze transmisiile prin inele, atunci s-ar fi explicat cum anume prinseseră urma lui Lilitu du Lac. Ar mai fi explicat şi cum draconienii, sau nagaşii, aşa cum îi numeau ha-mazoanele, atacaseră tribul războinicelor în amintirea lui Ashlee a evenimentelor, pentru că, dacă ei îi supravegheau percepţia în timpul acelei vieţi trecute, ar fi descoperit că ha-mazoanele erau vulnerabile atunci în faţa unui atac. Poate mai explica şi cum Poseidonis scăpase de la moarte în timpul nimicirii Atlantidei.

M-am uitat la degetele lungi şi noduroase ale lui Pintar care strângeau gâtul lui Charlotte. Drept sub nasul meu se găsea răspunsul la atâtea enigme din relatarea lui Ashlee: Pintar îşi avea propriul inel.

— Transmisiile prin inele au fost interceptate! l-am informat pe Mathu, încercând să-i răspund la întrebare fără să mă refer direct la Taejax.

Mathu rămase nedumerit. Nu înţelegea cum putea Taejax să menţină iluzia că evolua fără să o facă cu adevărat.

— Asta nu poate fi…

Uşa bibliotecii se trânti de perete, iar lordul Devere intră, însoţit de Taejax. Atunci am priceput că nu era deloc Devere, ci căpitanul Sinclair. Atât el, cât şi draconianul păreau uimiţi de ceea ce vedeau.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Mathu, care în mod clar nu se lăsa convins de coincidenţă.

Dacă Taejax n-avea nicio vină, atunci manipularea lui ca agent dublu se apropia de sfârşit.

— Evident, am fost luat prizonier, răspunse căpitanul Sinclair, arătându-l cu un gest pe Taejax.

Reptilianul îşi ţinea în jos arma de foc, dar la cuvintele lui Sinclair o ridică şi ţinti cu ea capul căpitanului.

— L-am pândit strecurându-se pe afară, îl lămuri Taejax pe Pintar, împingându-şi presupusul captiv în cameră.

— Cum de-ai ştiut că sunt aici? îl iscodi Pintar. Ţi-am simţit duplicitatea… Mintea şi voinţa ta îmi aparţineau odinioară!

Deodată fu limpede că Taejax nu ne trădase în mod

conştient.

— Mi s-a dat ordin să ţin casa sub ochi, mârâi Taejax. Nu ştiam că eşti aici. Am venit să-mi iau înapoi inelul.

Sinclair ridică o mână.

— Iată de ce mă aflu şi eu aici. Cu toate astea… Rămase cu privirea fixată asupra fiarei care o ţinea captivă pe Charlotte şi, văzând în ce stare era fata, îşi ieşi din fire:… se pare c-am găsit ceva mai mult.

Trase o armă lucioasă de la cingătoare şi îl ţinti pe Pintar. În aceeaşi clipă scoase o alta, pe care o îndreptă spre Taejax.

Pintar râse batjocoritor de ameninţare:

— N-ai cum să mă omori cu o armă.

— Probabil că aşa e, consimţi căpitanul Sinclair, dar săgeţile cu azot lichid îţi vor distruge hidosul corp în care te ascunzi.

— Vrei să pui rămăşag cu mine pe unul dintre sufletele de care ai nevoie să ajungi acasă pe Tara că nu mă nimereşti? îl provocă Pintar, trăgând-o pe Charlotte în faţa lui, ca un scut.

— Răbdarea e una dintre virtuţile mele, îl informă căpitanul, ridicând arma ca să-l ţintească mai bine pe Pintar.

Remarcam că nu-l ameninţa prea serios pe Taejax, ceea ce-mi întări bănuielile că ştia bine că reptilianul nu constituia o ameninţare pentru noi.

— Voi găsi un punct slab în apărarea ta şi te voi nimeri.

Deodată, Taejax se aruncă peste Sinclair, doborându-l la pământ.

Ambele arme îi zburară din mână. Căpitanul păru surprins de acea mişcare, la fel ca Albray şi ca mine însămi. Cine pe cine ducea de nas aici? Numai Taejax ştia.

Pintar se arătă încântat că avea iarăşi situaţia sub control.

— Acum toate astea nu se pot sfârşi decât în două feluri, îi zise el lui Mathu. Fie mă laşi să-mi iau cu mine acasă târfa *însărcinată,* unde îi voi hrăni pe ea şi pe prunc cu o doză sănătoasă de EMRO, aşa încât să se bucure de veşnicie alături de mine, în vreme ce eu voi înrobi rasa umană şi-mi voi relua domnia pe suprafaţa Pământului…

— Sunt convins că nefilimii se vor da la o parte de dragul tău, îl întrerupse căpitanul Sinclair.

— Fie, îi ignoră Pintar remarca ironică, încerci s-o salvezi pe preţioasa ta Kali, şi atunci am să-i administrez o supradoză chiar acum şi se va termina cu Sfatul din Amenti. Personal, aş

prefera s-o am pe regina ta ca jucărie sexuală până-n ziua judecăţii de apoi, dar tu eşti cel care alege.

I-am aruncat o privire lui Charlotte. Nu mai scotea niciun cuvânt şi stătea cu ochii închişi, în mod evident scârbită că purta în pântec pruncul acelui diavol. Am văzut cum un strop de sudoare i se rostogoli pe tâmple. Apoi vorbi:

— De ce să mai amânăm inevitabilul?

Pintar îi trase capul pe spate:

— Ce-a fost asta, păpuşă?

Charlotte se luptă să-şi înfrâneze mânia când privi creatura drept în ochi:

— Am zis: de ce să mai amânăm inevitabilul când eu şi pruncul tău încă nenăscut am putea arde în flăcările iadului chiar acum?

Trupul fetei fu cuprins de flăcări. Pintar scoase un răget turbat şi o zvârli la o parte.

— Kali! strigă Mathu, distrus să mai fie încă o dată martorul sinuciderii ei.

El aduse o furtună înăuntrul bibliotecii ca să arunce asupra vâlvătăilor perdele dese de ploaie, dar Charlotte nu mai era decât o grămăjoară noroioasă de cenuşă în clipa în care furtuna stinse focul ce se aprinsese înăuntrul ei. Mathu se uită la Pintar, cu ochii plini de ură.

— E a doua oară când stai şi te uiţi la ea cum se stinge, îl batjocori Pintar.

Înainte ca Mathu să apuce să se năpustească asupra jivinei, căpitanul Sinclair făcu un salt peste pardoseală, apucă arma lucioasă şi trase mai multe săgeţi cu azot lichid în picioarele lui Pintar. Pe dată, îi îngheţară ca nişte ţurţuri de gheaţă, ţintuindu-l de pardoseală, ca şi cum el s-ar fi făcut stană de piatră. Fiara scrâşni de durere şi de frustrare.

— Îl iau eu pe ăsta, zise căpitanul Sinclair, şi inelul lui Pintar fu atras ca un magnet în palma lui.

Furios, Pintar îl lovi pe căpitan.

— Am să te distrug, Polaris! urlă el.

Căpitanul se feri cu uşurinţă de asaltul fiarei, nicidecum tulburat de furia inamicului. Taejax căzu în genunchi, lângă grămăjoara de cenuşă udă care fusese Charlotte.

— Mă prefăceam doar! se lamentă el. Am crezut că fac ceea ce trebuie ca să nu mă descopere! Mai bine-l lăsam pe Sinclar

să tragă, dar mi s-a expus atât de mult, încât a trebuit să încerc ceva şi să-i sar la gât, altfel Pintar ar fi intrat la bănuieli.

Mathu îşi puse mâna pe umărul bătrânului prieten într-un gest liniştitor.

— N-aveai de unde să ştii ce va face ea, câtă vreme eu…

Lacrimile îi curgeau pe obraji nestingherite:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama!

La rândul meu, eram tulburată şi întristată de hotărârea lui Charlotte, dar nici pe jumătate cât Albray, care simţea că-şi încălcase jurământul faţă de Ashlee. Pintar râse de durerea noastră.

— Prostule, îi aruncă draconianului dezertor. I-ai trădat pe toţi şi nici măcar n-ai aflat încă. Eşti un proscris, Taejax! Te vei preface într-un muritor, vei cunoaşte damnarea şi moartea!

Taejax nu-i răspunse, ci stătea privind rămăşiţele lui Charlotte.

— Hei, tipule! fluieră căpitanul Sinclair ca să-i atragă din nou atenţia lui Pintar. Aştept nişte răspunsuri de la tine.

— Du-te-n mă-ta! mormăi Pintar.

— Eşti aşa de previzibil!

Căpitanul mai trase câteva săgeţi în Pintar, nimerindu-i un braţ, iar diavolul urlă din rărunchi când şi acesta îi îngheţă. În mod bizar, în ciuda mădularelor lui îngheţate, Pintar asuda. Am bănuit că invoca stihii ale focului, poruncindu-le să-l dezgheţe, aşa cum Charlotte le chemase s-o ajute să ardă în flăcări. Căpitanul Sinclair ştia că n-avea prea mult timp la dispoziţie.

— I-ai descoperit pe Ashlee şi pe Earnest Devere ca agenţi operatori ceres cu mult înainte ca Taejax să le dăruiască inelele lui Ashlee şi lui Charlotte, nu-i aşa? Ştiu că Taejax nu ţi-a zis şi, cum s-a smuls de sub controlul tău, nu mai aveai cum să-i citeşti gândurile.

— Vrei să ştii cum am dat de urma lui Solarian? îl întrebă Pintar.

Căpitanul aprobă cu un semn din cap.

— Du-te-n mă-ta! spuse Pintar.

Sinclair nu fu deloc surprins de răspuns. Trase alte săgeţi în mădularele diavolului.

— Pot să te ţin aşa toată ziua, îl ameninţă el. Am suficientă muniţie.

— Solarian şi-a făcut mulţi duşmani în lumea subterană,

mârâi Pintar. S-a dat singură de gol arătându-le inamicilor ei măsura puterii sale.

— Molier! am rostit într-un glas eu şi Albray numele vinovatului.

Căpitanul înţelese că Molier trebuia să mai fie încă în libertate, pentru că reuşise să scape de mânia lui Ashlee acum treizeci de ani şi nimeni nu-l mai văzuse de atunci. Ceea ce explica şi un mister din viaţa lui Sinclair ca Earnest Devere.

— Ai încercat să afli de la lordul Malory unde o puteai găsi pe Ashlee şi, cum n-ai putut scoate nimic de la el, l-ai omorât, îl acuză pe draconian.

— L-am aruncat în uitare, se bucură cu răutate Pintar.

Îmi era limpede că Sinclair se lupta să-şi reprime imboldul de a termina cu Pintar odată pentru totdeauna.

— Unde-i acum Molier? îl trase el de limbă.

— Du-te-n m…

Sinclair ciurui bestia cu săgeţi, până când aceasta îngheţă atât de tare, încât nu mai fu în stare să-i răspundă.

— Aoleu! Căpitanul îşi dădu seama că degetul de pe trăgaci făcuse exces de zel. Acum va trebui să aşteptăm ca spiritele focului să-l mai dezgheţe niţeluş.

Cum criza părea să fi trecut, Albray mă aşeză pe un scaun, după care ieşi din trupul meu.

— Eşti teafără, Talori? mă întrebă căpitanul, apoi salută cu un gest din cap stafia care acum aştepta în picioare lângă mine. Arcturus!

Nu eram obişnuită cu numele „Talori”, dar îl simţeam rezonând cu fiinţa mea.

— Sunt bine, l-am asigurat, singura mea durere fiind pricinuită de pierderea dragei Charlotte. Dar de unde a venit monstrul ăsta? Din câte înţeleg eu, căpetenia draconienilor este pruncul nelegitim al lui Lilith, şi atunci cum se poate ca Pintar să pretindă a fi umbra ta, Mathu?

Mathu se întoarse către mine şi îmi explică:

— După ce am fost martor la sinuciderea lui Kali şi, după aceea, am fost vizitat de spiritul ei, am regretat atât de mult actele mele lipsite de inimă faţă de omenire şi de rudele mele nefilime încât am dorit să încep a îndrepta greşelile pe care le-am comis sau încurajat. Cu toate astea, eram împovărat de atâta vinovăţie şi durere încât n-am putut face nimic. Atunci am

recurs la magia neagră pentru o ultimă oară, ca să scot din mine tot ce era mai rău. Am plasat toată această răutate într-un trântor draconian, pe care intenţionam să-l ucid pe urmă, ca să scap astfel de cele mai îngrozitoare amintiri şi sentimente de care avusesem parte.

— Dar odată ce ţi-ai deşertat partea întunecată a firii, n-ai mai avut dorinţa să ucizi, ghici căpitanul Sinclair.

— Nu, până astăzi!

Privirea intensă a lui Mathu se întoarse la Pintar, care se dezgheţa încet.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus eu, convinsă că am înţeles conexiunea cu Lilith. Draconianul căruia i-ai dat drumul era acelaşi luptător care a violat-o pe Lilith. Când în ea a pătruns sămânţa lui, i-a transmis pruncului din pântecul ei răul sub forma gândului.

Mathu confirmă cu un semn din cap:

— Odată ce un diavol a scăpat din vasul care-l ţine, există o singură speranţă pentru a-l mai distruge. Trebuie întors la izvorul lui original pentru transfigurarea lui.

Mathu luă din mâna căpitanului arma cu săgeţi şi începu să tragă în Pintar, până când întregul trup al reptilianului se pietrifică. Apoi se concentră asupra adversarului său… Treptat, un vârtej învălui fiara abominabilă, deşi eu abia îi simţeam suflul. Mathu înapoie căpitanului Sinclair arma cu săgeţi şi luă, în schimb, un pistol obişnuit.

— Ce-ai de gând, prietene? îl întrebă Sinclair, arătându-se îngrijorat.

— Ceva ce trebuia să fi făcut acum zece mii de ani! îi răspunse Mathu.

Trase în Pintar, iar trupul creaturii se sfărâmă în cioburi de gheaţă. Gândul cel rău, întunecat, se eliberă, dar era ţinut în loc, la fel ca şi cioburile de gheaţă, de vârtej. Când am văzut că Mathu intenţiona să intre în ochiul acelui ciclon, am încercat să-l împiedicăm, dar am fost respinşi de stihiile naturale aflate sub comanda lui.

Entitatea răului fu absorbită în trupul lui Mathu, uraganul se stinse, iar Mathu fu lăsat să se lupte singur cu el însuşi. Se părea că ciocnirea de forţe îl va face să-şi piardă minţile. Urla în agonie, rostogolindu-se prin cameră, luptându-se să digere nu numai de mult uitatele sale coşmaruri, dar şi toate ororile

comise de Pintar de atunci încoace. Pe urmă, deodată, strigă:

— Daţi-vă la o parte!

Făcu un salt prin marea fereastră boltită, făcându-se nevăzut înainte de a trece prin geam.

Ce dracu' a mai fost şi asta? se auzi Albray în linişte a uluită care urmă. *Ce se întâmplă?*

— Am să-ţi citesc tot ce eu şi Charlotte am scris în numele lui Ashlee, i-am promis. Rândurile acelea vor explica multe.

Sinclair se ghemui lângă îndureratul draconian:

— Haide, Taejax, trebuie să plecăm!

Atunci îi căzură ochii pe inelul ce zăcea prin cenuşa care fusese altădată trupul lui Charlotte Devere. Îl luă şi se uită la mine, singura fiinţă rămasă în viaţă:

— Ai tu grijă de tot ce-i aici?

Am să-ţi rămân alături atâta timp cât e nevoie, adăugă Albray, subliniind faptul că se mai putea încă face util, deşi era mort. *Ştiu ce trebuie făcut.*

— Mă descurc, l-am asigurat pe piratul timpului şi pe prietenul său extraterestru. Ar trebui să plecaţi amândoi înainte să fiţi descoperiţi, iar eu să trebuiască să dau explicaţii.

Şi aşa a căzut în sarcina mea să închei jurnalele lui Ashlee Granville-Devere şi Charlotte Devere. Ce s-a ales de Mathu, cum s-a încheiat lupta lui, rămâne pentru mine un mister. Nu i-am mai văzut de atunci pe căpitanul Sinclair şi pe Taejax, nici n-am mai auzit ceva despre ei. Nici nu mă aştept să o fac în cursul acestei vieţi. Îmi este foarte dor de Ashlee. Duc dorul poveştilor ei, al prieteniei sale, tânjesc după ravagiile şi misterele ce le aducea cu ea oriunde o purtau paşii. Am citit toate jurnalele sale acum, iar peripeţiile ei m-au iluminat şi m-au întărit, aşa cum bănuiesc că se va întâmpla şi cu generaţiile viitoare. Cel mai frumos dar al vieţii a fost s-o cunosc pe Ashlee Granville-Devere şi să păstrez aceste cronici în numele ei.

Albray a rămas cu mine aşa cum mi-a promis, dar acum mi-am îndeplinit aproape obligaţia. Trebuie să-i dau drumul, să ascund inelușul său de piatră în fundul jurnalului cu scoarţe roşii al lui Ashlee, acolo unde îl ţinea ea mereu, în siguranţă. Îmi va fi dor şi de el. Toate aceste jurnale le aşez într-un cufăr mare, pe care eu personal voi aranja să-i fie dat Rebeccăi, primei născute a lui Ashlee, pentru ca toate primele născute din arborele genealogic al familiei sale să le moştenească.

Cât despre mine, viaţa va merge mai departe, dar nu voi mai cunoaşte siguranţa şi pacea de dinainte de a consimţi să ajut la scrierea cronicii periplului lui Ashlee prin Amenti. Pentru că acum ştiu că sângele ce-mi curge în vene nu este pe de-a-ntregul omenesc, iar trezirea m-a făcut să percep lucruri care nu aparţin cu toatele acestei lumi. Există un război care se poartă dincolo de cadrul temporal al planetei noastre. Undeva în viitor, mă văd un agent operator ceres pe deplin conştient de sine, luptându-se alături de ceilalţi membri ai Statului-Major din Amenti pentru cauza evoluţiei omeneşti în această dimensiune şi dincolo de ea.

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Cu un oftat adânc – în parte de plăcere, în parte de regret că jurnalul s-a terminat – am închis cartea vieţii minunatei lady Ashlee Granville-Devere. Chiar dacă eram încântată să aflu atâtea informaţii despre mistere despre care, altfel, n-aş fi ştiut niciodată, ochii mi se umplură de lacrimi. Îmi părea rău pentru moartea lui Charlotte. M-am întrebat ce se alesese de încântătorul Mathu şi lupta lui împotriva încărcăturii sale emoţionale. Doream să aflu mai multe despre el. Mă întrista faptul că dorinţa nu-mi putea fi îndeplinită. Nu mai era nimic de citit.

M-am dus la bucătărie să mănânc ceva. Şi m-am bucurat s-o găsesc pe mama acolo, bând o ceaşcă de cafea. Am îmbrăţişat-o şi m-am aşezat la masă, lângă ea.

— Am terminat jurnalul, am anunţat-o.

— Cum ţi s-a părut?

Îmi vorbea pe un ton indiferent, dar am simţit că venise vremea să fim sincere una cu alta.

— Nu sunt sigură ce trebuie să înţeleg eu din el, i-am mărturisit, încrucişându-mi braţele la piept. Cred că motivul pentru care nu te-a îngrijorat creşterea mea subită şi rapidă este acela că te-ai aşteptat la ea.

— Ştiu, ştiu, ridică mama o mână, ca să mă convingă că-mi înţelegea motivul supărării. Nu eşti proastă şi nici copilă nu mai eşti. A sosit clipa să-ţi vorbesc deschis.

— În legătură cu Giseh? am întrebat-o imediat.

Habar n-aveam eu ce importanţă vitală avu remarca asupra situaţiei mele din prezent, dar mama îmi pomenise că cineva

făcuse previziuni despre mine în cursul micii sale excursii în acea parte a lumii, la scurtă vreme după ce-am fost concepută.

Ea îmi aruncă o privire şocată:

— M-ai ascultat vorbind la telefon…

— Ce-i cu Giseh? am repetat, nedorind să fiu distrasă de la subiect de o predică părintească.

Mama se linişti, înţelegând că, măcar o dată, aveam dreptul de şti totul.

— Uite! spuse, scoţând un mic carnet din geantă şi întinzându-mi-l.

Am citit cu glas tare titlul de pe copertă:

— *Proiectul Alkazar.* Ce-i asta? Nu arată ca una dintre agendele tale de lucru obişnuite.

— Pentru că nici nu e, mă lămuri ea. E un soi de urmare la călătoria lui Ashlee prin Amenti.

Nu-mi venea să cred ce aud. Speranţa mea de a afla mai multe era pe cale să se împlinească.

— Adevărat?

Mama încuviinţă din cap.

— Şi e scris de tine?

— Da, surâse ea cu mândrie. De mine. Aş dori să-l citeşti înainte…

— Dar, mamă…

Am vrut să protestez că nu mi se ofereau mai repede răspunsuri la întrebările mele, însă ea mă întrerupse la rândul ei:

— Îţi promit că acest jurnal te va lămuri în toate privinţele, iar dacă mai vrei să afli câte ceva şi după ce l-ai citit, o să-ţi răspund bucuroasă. De-acord?

— Sigur.

Am ieşit în fugă din bucătărie. M-am întors în camera mea, nerăbdătoare să descopăr dacă nu găseam cumva ceva mai mult despre Mathu în acele pagini. Mai eram curioasă să aflu, totodată, cam cât de informaţi erau de fapt mama şi tata despre ceea ce se petrece în plan cosmic.

REVELAŢIA 25
PURTĂTORII DE FĂCLII

DIN JURNALUL MIEI DEVERE

Nu mă întorsesem de multă vreme în Australia, după păţaniile mele în Peninsula Sinai cu Christian Molier şi prietenii lui, când un grup de arheologi luă legătura cu mine – sau, cel puţin, în acel moment am presupus că erau o organizaţie arheologică. Îşi ziceau Proiectul Alkazar şi pretindeau că descoperiseră o cale de a descuia legendara Sală a Arhivelor, despre care se povesteşte că ar fi ascunsă sub labele din spate ale Sfinxului de pe platoul Giseh din Egipt. Se gândeau că vor avea nevoie de un traducător care să le descifreze textele descoperite, iar eu eram singura lor alegere în privinţa acelui post. Sigur că proiectul îmi făcea cu ochiul, iar banii pe care mi-i ofereau îl făceau cu atât mai atrăgător. Totuşi, abia mă căsătorisem cu dragul meu soţ şi nu eram pregătită să-l las singur cu lunile. Şeful proiectului se arătă foarte înţelegător, insistând să-l iau şi pe Albray cu mine – încă nu-mi dădusem seama că soţul meu era la fel de indispensabil la deschiderea Sălii Arhivelor ca şi mine.

Tocmai în avionul care mă ducea la Giseh mă apucară greaţa şi vărsăturile. De obicei, mă simţeam foarte bine în călătorii, aşadar prima concluzie trasă de mine a fost că trebuie să fi luat vreun virus. Când Albray şi cu mine am ajuns la hotelul din Giseh, care ne oferea cea mai spectaculoasă vedere asupra Piramidelor, am fost anunţaţi că preşedinta Societăţii Proiectul Alkazar, Jamila Paki, dorea să aibă o întâlnire privată cu noi, în apartamentul nostru, la orele serii. Întrucât îmi era încă destul de rău, aranjamentul îmi convenea de minune.

După câteva ore de somn, puţin înot şi o masă copioasă, m-am simţit mult mai bine. În clipa în care am fost sunaţi de la recepţie ca să ni se anunţe sosirea domnişoarei Paki şi a asociatului său, eram deja suficient de întremată ca să-i aştept cu nerăbdare. Când am deschis uşa pentru a-i primi pe noii mei patroni, am avut un şoc imens, pentru că pe domnişoara Paki o însoţea un nepreţuit prieten din aventura mea de pe muntele Sinai.

— Ţi-am spus că ne vom mai întâlni, îmi zise zâmbind arabul

cel înalt, îmbrăcat numai în negru.

— Akbar!

M-am aruncat în braţele lui, o manieră de salut potrivită pentru amândoi după toate încercările prin care trecusem împreună.

— Ce cauţi aici?

— Hai înăuntru, mă îndemnă el, dându-mi de înţeles că nu trebuia să vorbim pe coridor.

— Îmi pare aşa de rău!

Mi-am amintit de buna-cuviinţă. I-am invitat pe Akbar şi pe asociata lui înăuntru. Oaspeţii noştri intrară, iar eu am închis uşa în urma lor.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Paki!

I-am strâns mâna.

— Vă rog, spuneţi-mi Jamila, mă invită femeia.

Jamila nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. Avea un chip foarte jovial şi prietenos, care strălucea de vitalitate în ciuda vârstei sale înaintate. Bănuiam că avea cu cel puţin douăzeci de ani mai mult decât mine. Era îmbrăcată într-o robă largă, împodobită cu desene viu colorate, arătând mai mult a sfântă decât a arheologă. Ba mai mult, îmi ţinea mâna într-a ei ca o veche şi dragă prietenă.

— Iar dumneata eşti Mia, conchise ea. Am auzit atâtea despre dumneata.

Mă rog, acum măcar ştiam de la cine auzise despre mine şi, poate, şi din ce motiv m-a preferat numai pe mine pentru proiectul ei. Atenţia lui Akbar se îndreptă spre soţul meu. Se înclină:

— Albe-Ra, ce onoare să vă întâlnesc din nou!

Albray fu luat pe nepregătite, pentru că nu mai răspunsese la acel nume din veacul al XIII-lea.

— Cred că faceţi o greşeală, grăi el.

Akbar surâse, uitându-se la Jamila, care-i sprijini prezumţia.

— Nu-i nicio greşeală, Cel Strălucitor, ochii ăştia văd tot, îl contrazise ea, făcând un gest atât către ea, cât şi către Akbar.

Se părea că prima mea impresie despre Jamila se dovedea a fi adevărată: era un medium, nu o arheologă, şi încă unul de mare valoare dacă se afla în compania lui Akbar, membru al unei străvechi frăţii numită Melchi.

— Ce se întâmplă? i-am întrebat bănuitoare. De ce am

sentimentul c-am fost atraşi aici printr-o înşelăciune?

— Tot ce ţi-am spus la telefon este adevărul adevărat, se apără Jamila cu un zâmbet. Dacă mă laşi, voi fi bucuroasă să-ţi arăt care-i situaţia.

M-am uitat la soţul meu, ca să observ ce gândea. Cu zâmbetul pe buze, îi îndemnă cu un gest pe oaspeţi să ia un loc pe canapea.

— Nu sunteţi arheolog, nu-i aşa? am întrebat-o pe Jamila, odată ce ne instalarăm cu toţii foarte confortabil.

Păru s-o amuze întrebarea. După un timp, îmi răspunse:

— Sunt ceea ce s-ar putea numi un arheolog al spiritului. Sunt o căutătoare a străbunelor suflete, ca voi trei, trimise pe Pământ să împlinească un anumit ţel în marele plan cosmic al universului.

— Noi trei? m-am mirat.

Ea-l includea şi pe Akbar în această ecuaţie?

— Tu, Albe-Ra şi copila voastră nenăscută, preciză ea, lăsându-ne pe mine şi pe soţul meu cu gura căscată.

— Credeţi că sunt însărcinată? am întrebat-o, panicată şi bucuroasă în acelaşi timp. Să fie ăsta motivul pentru care m-am simţit aşa de rău?

— *Eşti* însărcinată, mă asigură ea, iar copila pe care o porţi în pântec va juca un rol de prim ordin în evoluţia Terrei la această dată.

— Poftim?

Prea multe informaţii!... Eram copleşită!

— De ce eşti surprinsă? argumentă Jamila. Ține cont de extraordinarele circumstanţe în care l-ai întâlnit pe Albe-Ra, dincolo de spaţiu şi de timp. Chiar crezi că marii Elohimi ţi l-au scos în cale pe cel mai mare dintre prinţii Graalului din Evul Mediu, sortindu-ţi-l ca soţ, în calitatea dumitale de regină-dragon, fără niciun temei?

M-am uitat la Akbar, supărată că-i destăinuise Jamilei micul meu secret de familie.

— Nu i-am spus nimic, se apără el, drept răspuns la privirea mea urâtă. Jamila m-a căutat. Ştia deja totul despre voi. Ea m-a lămurit pe mine în privinţa originilor tovarăşului tău, după cum m-a luminat în legătură cu multe lucruri adevărate despre mine însumi.

Dacă memoria nu mă înşela, nu-i povestisem niciodată lui

Akbar cum l-am cunoscut pe Albray, nici cum ajunsese el să vină în ajutorul meu pe muntele Sinai anul trecut, ceea ce indica faptul că prietenul meu nu minţea.

— Cum aţi aflat de noi? am întrebat-o pe Jamila, căutând cu disperare un răspuns.

— De la tatăl dumitale, mă lămuri ea.

Aproape mi se tăie respiraţia.

— Tatăl meu a murit înainte de a mă naşte, iar mama a decedat când nici nu împlinisem încă vârsta de cinci ani, i-am răspuns cu amărăciune.

— Atunci ştii prea puţine despre felul în care ai fost concepută?

Jamila îşi păstră calmul, ştiind prea bine că mă atingea într-un punct nevralgic. Recent citisem unul dintre jurnalele străbunei mele despre călătoriile ei în Persia. În el, ea cercetase afirmaţia mamei sale că fusese sedusă în noaptea nunţii ei de un înger care o posedase în trupul bărbatului său pentru a se împerechea cu ea şi a zămisli un bebeluş capabil să întreţină un suflet de înger. Dacă pruncul ce rezulta din acea uniune era o fată, avea să fie o regină-dragon. În toată istoria planetei noastre, trecută, prezentă şi viitoare, mulţi s-au mai născut în linia de sânge a Graalului, dar reginele-dragon erau doar şase plus una, la fel ca şi adevăraţii prinţi ai Graalului. Potrivit lui Ashlee, douăsprezece dintre aceste suflete proveneau dintr-o rasă umanoidă evoluată, ceres, care locuia pe planeta noastră în universul armonic deasupra celui cunoscut de noi. Celelalte două suflete erau de o cu totul altă rasă, numită anunnaki.

— Vreţi să ziceţi că sunt o fiică a lui Sama-El? am întrebat.

Sama-El era şarpele din Grădina Edenului, iată de ce vlăstarelor lui li s-a zis dragoni. Se zice că, prin trupurile bărbaţilor, el le-a procreat pe toate aceste regine, împreună cu prinţii lor. Tot el a fost cel care le-a reamintit de misiunea lor pe Pământ, odată ce au evoluat suficient.

Jamila aprobă din cap:

— El este cel care m-a instruit să te caut în această epocă, ca să te luminez în privinţa misiunii ce ţi-a fost dat s-o îndeplineşti.

— De ce tocmai acum?

Fireşte, eram suspicioasă.

— Destinului dumitale trebuia să i se dea răgaz să se desfăşoare, mă lămuri Jamila, pentru că îndatorirea pe care o ai necesită trei suflete unice: cel al lui Albe-Ra, deţinătorul făcliei auriu-portocalii din câmpul morfogenetic al Terrei, al dumitale, purtătoarea făcliei albastre, a conştiinţei de pe Tara, şi al fiicei dumneavoastră, purtătoarea făcliei violete, a conştiinţei de pe Gaia.

Am rămas cu gura căscată. În jurnalul lui Ashlee se prezicea că fiica ei, Charlotte, avea să se reîncarneze, iar reîncarnarea ei avea să poarte flacăra violetă.

— Cum de puteţi fi atât de sigură că noi suntem cei trei purtători de făclii? se amestecă Albray în discuţie. Pentru că s-ar putea să ne pască o anumită moarte pe toţi trei dacă greşiţi.

M-am întors către soţul meu:

— Stai puţin… tu ştii despre ce-i vorba?

Albray încuviinţă din cap.

— O foarte veche profeţie… mai bătrână decât mine.

M-am cam enervat, pentru că soţul meu nu-mi pomenise nimic până atunci.

— Vrei, te rog, să mă lămureşti şi pe mine?

— Dragostea mea, începu el, văzându-mă nervoasă, nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea s-avem de-a face cu legenda în cauză.

— Îmi pare rău, am schimbat tonul. Dar pe mine toate astea mă şochează!

— Şi pe mine! mă asigură el.

Jamila îmi dădu o explicaţie mai amănunţită:

— Sala Arhivelor este un portal spre o a patra dimensiune şi o zonă de stocare legată de câmpurile morfogenetice ale Terrei, Tarei şi Gaiei – este un canal prin care se pot extrage datele Arhivei Akashice despre cele cinci universuri armonice. Sala Arhivelor poate fi deschisă numai şi numai de trei persoane individuale, un bărbat care poartă flacăra auriu-portocalie a dimensiunii secunde, o femeie care duce flacăra albastră a celei de-a cincea dimensiuni şi o alta, care poartă flacăra violetă a dimensiunii a şaptea. Odată deschisă, vor avea acces „online” la memoria universului, ca să zicem aşa. Sfera din Amenti va canaliza aceste date codificate către reţeaua terestră, de unde vor putea fi culese de către câmpul bioenergetic al oamenilor şi traduse într-o formă conştientă de către orice suflet care a

reuşit să combine cel de-al patrulea şir ADN sau chiar mai mult decât atât.

Eram din ce în ce mai încurcată:

— Tot nu pricep ce înseamnă termenul de „purtător de făclii”.

— Când vorbesc despre flăcările colorate, mă refer la benzile multiple de frecvenţă ce compun câmpurile morfogenetice, mă lămuri Jamila. Observând că încruntarea de pe chip mi se adâncea, încercă să mă lămurească în cuvinte mai simple: Să-l luăm pe soţul dumitale de exemplu: el este purtătorul flăcării auriu-portocalii, unda arhetipală din alcătuirea frecvenţelor dimensiunilor de la unu la trei, despre care ştiţi deja că se numesc densitate, etericul sau lumea subterană, şi lumea fizică.

— Pricep, am zis, reuşind în sfârşit să-i prind sensul.

— Purtătoarea flăcării albastre – adică dumneata, Mia – deţine arhetipurile frecvenţei dimensiunilor de la patru la şase…

— Tărâmurile astral, intelectual şi cauzal, am întrerupt-o, etalându-mi noile cunoştinţe ezoterice.

— Exact. Iar purtătoarea flăcării violete, fiica voastră, deţine arhetipul frecvenţei specifice dimensiunii a şaptea, prin care se poate ajunge la dimensiunile Tarei, de la a opta la a douăsprezecea, iar acesta este ţelul fundamentul al evoluţiei. Purtătorii de făclii ascund un ton de bază magnetic special în ADN-ul lor – gena lui Isis – care permite sistemului lor bioenergetic manifestarea unei mari puteri magnetice, necesară la activarea acestei gene ereditare. Fără această genă, corpul omenesc ar fi sfâşiat în bucăţi dacă cineva ar încerca să joace rolul esenţial al purtătorilor de făclii, anume deschiderea Sălii Arhivelor. Mulţi au încercat s-o facă, dar numai cei trei, împreună, posedă codurile de frecvenţă ce le permit să se transforme în canale de transmisie ale datelor din Arhiva Akashică.

— Dar trebuie să fie mii de oameni care posedă gena lui Isis în ADN-ul lor, am obiectat eu.

— Da, admise Jamila, eu însămi sunt una dintre purtătoare. Cu toate astea, nu sunt eu aleasă pentru a purta flacăra albastră, nici nu aştept să dau naştere purtătoarei flăcării violete.

M-am uitat la Albray, care se arătă la fel de nedumerit ca şi

mine.

— Amândoi aveţi nevoie de răgaz pentru a medita la aceste chestiuni, spuse Jamila, care părea să ne citească gândurile. Ne vom întoarce mâine dimineaţă ca să mai discutăm.

Se ridică în picioare, odată cu Akbar.

— Pe mâine, îşi luă arabul rămas-bun cu un surâs şi o înclinare a capului în direcţia noastră.

Vechiul meu amic părea fericit, exuberant, cu totul deosebit de bărbatul serios, rezervat, pe care-l cunoscusem în Sinai. Era clar că era încântat de noua lui misiune. Nu puteam spune că-i împărtăşeam încântarea. Vestea privitoare la copilul pe care-l purtam în pântec schimba total datele problemei, pentru că, dacă se dovedea a fi adevărat, nu mai puneam numai viaţa mea în primejdie când aveam să pătrund în şubredele ruine ale trecutului.

În secunda în care am închis uşa în urma oaspeţilor, Albray mă îmbrăţişă.

— O s-avem un prunc, se bucură el, strângându-mă la pieptul lui.

Evident că era încântat de perspectivă.

— Iubitul meu, nimeni nu mai foloseşte cuvintele astea. Şi nu prea cred c-ar trebui să sărbătorim faptul că vom deveni părinţi până nu pot eu confirma prezicerea Jamilei.

Nu voiam să mă bucur prea mult de acea perspectivă, şi totuşi nu mă puteam opri să nu zâmbesc cu gura până la urechi.

— Cum putem face asta? mă întrebă el.

Netrăind în secolul al XXI-lea decât de câteva luni, habar n-avea câte putea oferi.

— Am să cobor la farmacia hotelului şi o să cumpăr un test de sarcină, am spus.

— Mă duc eu, sări Albray, nerăbdător să-şi consume o parte din energia ce i-o dădea starea de exaltare. Tu odihneşte-te!

Mă sărută pe frunte, apoi se îndreptă spre uşă.

— Dragule…

Am observat că-şi uitase portofelul pe masă. Când se întoarse spre mine, i l-am arătat cu degetul.

— Ah, bine.

Propria lui zăpăceală îl făcu să zâmbească.

— S-ar putea să am nevoie de el.

Luă portofelul, mă sărută iar şi se îndreptă spre uşă. În mai puţin de un sfert de oră, sarcina îmi fu confirmată. Dacă trebuia să credem în profeţia Jamilei, aveam o fetiţă. Albray era în al nouălea cer, căci tânjea de veacuri să-şi întemeieze o familie. Doream să mă bucur. Chiar mă încânta perspectiva maternităţii, dar profesionista din mine regreta faptul că un copil avea să-mi îngrădească substanţial implicarea în carieră. Când i-am explicat grijile mele lui Albray, a înţeles, dar a subliniat că, atâta timp cât nu mi se iveau în cale asemenea opţiuni, mă speriam de ceva ce nici nu exista.

— Atunci cum mai rămâne cu deschiderea Sălii Arhivelor? am ripostat. Doar nu crezi c-o asemenea sarcină nu va avea riscuri, nu?

— Pentru purtătorii de făclii nu va comporta niciun fel de pericole, îmi răspunse el. Hai să aşteptăm şi s-o ascultăm pe Jamila până la capăt, înainte de a da cu piciorul la cea mai bună şansă de progres a conştiinţei planetare, da?

Atitudinea lui era atât de relaxată încât mă linişti şi pe mine.

— Nu voi lăsa să se întâmple niciun rău ţie sau fiicei noastre, continuă el, apoi un zâmbet îi lumină chipul, foarte amuzat de propriile lui cuvinte. Fiica noastră, repetă el, sună atât de ciudat când iese de pe buzele mele.

— Ştiu ce vrei să spui… *tăticule,* l-am tachinat şi am surâs şi eu larg.

— Îmi place cum sună, mărturisi el, aşezându-şi palma pe burta mea. Aici se dezvoltă cheia către un univers armonic superior, şi noi am creat-o.

În mod clar, Albray era mândru că lua parte la o asemenea concepere, iar sărutul lui îmi transmise toată dragostea şi recunoştinţa pentru darul pe care ni-l făceam nouă amândurora.

În clipa în care Jamila reveni în dimineaţa următoare, singură, amândoi eram mult mai destinşi.

De când mi se confirmase cauza greţurilor mele, mă lăsaseră, fiind înlocuite de o poftă nebună de mâncare. Jur că n-am încetat să mănânc de când am aflat de Tamar. Da, deja ne hotărâsem asupra numelui fetiţei noastre. Albray a fost de părere c-ar fi drăguţ să-i dăm numele primei născute a

Magdalenei, pentru că Tamar a fost o principesă a Graalului de prim ordin, căreia istoria oficială îi contestă existenţa. Şi tocmai Tamar a fost cea care a transmis gena lui Isis familiei noastre.

Jamila avea în braţe un buchet uriaş de flori, pe care mi-l oferi în dar.

— Felicitări, din partea tuturor celor care se ocupă de Proiectul Alkazar!

I-am acceptat cadoul şi am admirat buchetul.

— Cum de se numeşte aşa proiectul? am întrebat-o. Nu ştiu niciun zeu cu acest nume.

— *Secretele lui Alkazar*[63] este o carte de magie pentru copii, care îi învaţă pe ucenicii vrăjitori să dea atenţie tehnicilor de derutare, pentru că un public se va uita întotdeauna încotro priveşte magicianul, găsind că-i important tot ce consideră magicianul a fi important. De aceea, magicianul nu trebuie niciodată să se uite la ceea ce vrea să ascundă[64]. Sala Arhivelor este ascunsă după regulile metodei din cartea asta, încheie ea surâzătoare.

— Prin urmare, după părerea dumneavoastră, camera lui Thot este situată undeva mai departe de principalele atracţii de pe platoul Giseh? am întrebat-o eu.

— Chiar aşa. Iată de ce majoritatea cercetărilor întreprinse pe platoul Giseh n-au dus la niciun rezultat în privinţa legendarei Săli a Arhivelor, pentru că nu se află deloc în apropierea Piramidelor sau a Sfinxului. Cred eu că este vorba de un caz flagrant de derutare. Totuşi, aceşti indicatori tot mai joacă un rol în localizarea sălii cu pricina, dacă privim cu ochii unui maestru arhitect şi matematician. Unul dintre numele sacre ale Sfinxului este Neb[65], care înseamnă…

— Forţa de spiralizare a universului, nu m-am putut abţine să nu-mi etalez iar cunoştinţele.

Jamila confirmă surâzătoare cu un semn din cap.

— Şi ce legătură există între forţa de spiralizare a universului

---

[63] *A Book of Magic for Young Magicians: The Secrets of Alkazar* de Allan Zola Kronzek, magician profesionist american şi profesor de istoria magiei şi a vrăjitoriei.

[64] Reproducere cuvânt cu cuvânt din cartea menţionată mai sus.

[65] Cf. Colin Wilson & Rand Flem-Ath: *The Atlantis Blueprint. Unlocking the Ancient Mysteries of a Long-Lost Civilization,* Londra, Warner Books, 2002.

şi Sfinx?

Ştiam răspunsul şi la această întrebare, întrucât citisem lucrarea lui Rocky McCollum referitoare la necropola din Giseh[66].

— Spirala lui Fibonacci[67], am rostit sigură pe mine.

Fibonacci, născut Leonardo da Pisa, în 1175, a scris *Liber Abaci*[68] în care a conceput un şir de numere ce încep de la 0 şi 1, continuându-se după regula simplă a adunării ultimelor două numere pentru a se obţine următorul. Aşadar, secvenţa ar arăta cam aşa: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55 etc. Acest şir de numere nu era deloc o descoperire nouă, ci mai degrabă redescoperirea matematicii de pe vremea lui Platon şi de mai înainte. Numerele se foloseau într-o ecuaţie de gradul doi pentru obţinerea secţiunii de aur, care este marcată prin litera grecească *phi. Phi* a fost utilizată la temelia arhitecturii antice greceşti, cea mai renumită construcţie în acest sens fiind Parthenonul din Atena.

— În anii 1970, Rocky McCollum scria c-ai putea desena o spirală Fibonacci care ar atinge vârful tuturor celor trei piramide din Giseh, am continuat eu. Spirala se roteşte spre interior într-un punct la sud-est de piramide, între Sfinx şi Nil. Acolo credeţi că-i de găsit Sala Arhivelor, în punctul unde se termină spirala?

— Dacă mi-aş fi pus vreodată în gând să ascund o mare comoară pe platoul Giseh, unde numai o minte pătrunzătoare ar putea-o găsi, aş fi optat pentru acest loc, o alegere în aparenţă absolut întâmplătoare, totuşi atât de iscusit marcată, îmi răspunse Jamila. Dar spirala Fibonacci nu-i singurul indicator de direcţie fizico-matematic spre Sala Arhivelor, mai e şi cheia supranaturală de intrare în ea.

Acum n-o mai pricepeam deloc pe Jamila, iar expresia de pe faţa mea trebuie să-i fi arătat asta.

— Demult, iniţiaţii în misterele lui Horus[69] erau învăţaţi să-şi

---

[66] Se referă la *The Giza Necropolis Decoded* de Rocky McCollum (1975).

[67] Numerele Fibonacci, menţionate pentru prima oară de matematicianul italian Leonardo Pisanul (c. 1170—c. 1250) în cartea lui publicată în 1202, care a contribuit, totodată, la răspândirea cifrelor indo-arabe şi a sistemului zecimal în Europa.

[68] „Cartea abacului” (it.).

[69] Iniţial considerat fiu al lui Ra, apoi fiul lui Isis şi al lui Osiris, soţ al zeiţei Hathor, strămoş al faraonilor, zeu al luminii şi al cerului în mitologia

lărgească conştiinţa într-o spirală Fibonacci, pentru a-şi putea separa corpul astral de cel fizic, prin urmare căpătând libertatea de a explora subtilul univers ascuns în planul fizic al planetei noastre.

— Vă referiţi la proiecţia în astral! am înţeles eu.

Acesta era unul dintre puţinele haruri supranaturale atribuite liniei mele de sânge pe care-l posedam, deşi nu mă mai folosisem de el de când actualul meu soţ fusese dăruit cu trup fizic de către doamnele Elohimilor. Aşadar, încetasem să mai frecventez planul astral.

— Îţi este foarte familiară, spuse Jamila pe un ton convins.

— Da, dar harul meu nu era motivat decât de dorinţă, am specificat eu, aruncându-i o privire bărbatului meu, care era tot numai zâmbet. N-am încercat niciodată să fac asta de dragul artei, ca să zic aşa.

— Motivat de dorinţă, spui? se decise Jamila să scoată în evidenţă ceea ce m-ar fi putut inspira în această privinţă. Doreşti ca fetiţa dumitale să se nască într-o lume în care voinţa întregii omeniri să fie dictată de o rasă care ar înrobi-o pentru a-şi consolida nemurirea fizică, ajungând într-un final să ne damneze sufletele pe vecie? Eu sper că nu!

— Poftim?

Nu citisem încă jurnalul persan scris de străbunica mea, lady Ashlee Devere, aşa încât ideea mi s-a părut nebunească şi nu mi-am putut stăpâni un chicotit.

Jamila se arătă insultată de reacţia mea. Soţul meu, care o însoţise pe Ashlee în peripeţiile ei din Persia, nu părea deloc să se amuze. Îşi ridică sprâncenele şi îşi ceru iertare din privire faţă de Jamila.

— Chiar crezi asta? l-am întrebat, dusă pe gânduri.

— M-am luptat personal cu cinci draconieni, mărturisi el, apoi adăugă: Ajutat foarte mult de lady Devere, fireşte.

— Draconieni? Te referi la vampiri, precum Christian Molier? l-am întrebat.

Albray clătină din cap în semn că nu.

— Christian Molier a fost la început o fiinţă omenească. Draconienii, pe de altă parte, n-au fost niciodată oameni. Rădăcinile lor genetice sunt reptiliene.

— Să nu existe nicio legătură? l-am întrebat surprinsă.

Egiptului antic.

Soţul meu ridică din umeri.

— Amândouă speciile se dau în vânt după anumite secreţii umane şi se presupune că ambele au contribuit la legendele cu vampiri de-a lungul veacurilor.

Nu-mi venea să cred ce-mi auzeau urechile:

— De ce n-ai pomenit nimic până acum despre asta?

Soţul meu îşi dădu ochii peste cap.

— Operez pe planul fizic. Apărând şi dispărând din el, de sute de ani! Nu avem nici şase luni de când suntem împreună. Prin urmare, trebuie să fie o groază de lucruri din experienţa mea despre care n-am avut încă şansa să discutăm.

I-am luat în râs justificarea:

— Asta-i ceva puţin mai relevant decât cultura ta generală, nu crezi?

Albray recunoscu adevăratul său motiv:

— Relaţia noastră e încă nouă. Nu voiam să-ţi închipui că te-ai măritat cu un scrântit.

— Îmi place că eşti scrântit, am ripostat, smulgându-i un zâmbet larg lui Albray, dar nu voi pune niciodată la îndoială ce-mi spui tu.

El nu păru deloc convins.

— Bine, ştiu că nu ăsta era cazul când ne-am cunoscut prima oară, am adăugat, dar erai o *stafie*… şi orice fiinţă umană trebuie să fie precaută în asemenea împrejurări.

El şi Jamila îşi înăbuşiră cu greu râsetele, dându-şi seama că eram iar copleşită de prea multă informaţie. Ignorându-le reacţia, am continuat:

— Iată-mă, abia însărcinată, şi mi se spune că planeta pe care trăiesc, împreună cu specia de care aparţin, se află sub o ameninţare serioasă din partea unei rase de creaturi reptiliene! În concluzie, spuneţi-mi ce trebuie să facem noi ca să deschidem Sala Arhivelor.

— Dumneata şi soţul dumitale trebuie să vă duceţi la locul marcat de sfârşitul spiralei, apoi să folosiţi tehnica de spiralizare pentru a intra chiar în sală, mă lămuri Jamila.

— Deci numai formele noastre astrale trebuie să intre în străvechiul lăcaş?

Eram foarte uşurată la gândul că nu era nevoie să-mi expun copilul sau propriul trup unui pericol fizic.

— Aşa cred, ceea ce nu înseamnă că nu există şi riscuri, îmi

infirmă iute Jamila gândul greşit. Chiar folosind străvechea tehnică de spiralizare, oamenii s-au stins din viaţă fizic, în efortul lor de a deschide sala. De-a lungul mileniilor, o sută patruzeci şi opt de grupuri de câte trei au încercat să pătrundă în camera lui Thot, şi toţi s-au prăpădit.

— Aţi trimis pe cineva la moarte dintre toţi aceştia? am întrebat-o pe Jamila.

— Nu, mă asigură ea.

— Dar cum puteţi fi atât de sigură că noi trei suntem cei aleşi? Deja intrasem în panică de-acum. Dacă sursa dumneavoastră o fi, de fapt, vreun vampir cameleonic, precum Molier, pozând în înger şi sfătuindu-vă să ne trimiteţi pe noi la moarte?

— Mi-aş da scama de o atare înşelătorie, replică Jamila cu calm. Pot să văd clar atât flacăra albastră, cât şi văpaia violetă care s-a aprins în dumneata, rod al dragostei şi uniunii cu bărbatul acesta, arătă ca cu un gest spre soţul meu. Forţele uriaşe care odinioară dormitau în amândoi s-au dezlănţuit acum. Graţie iubirii voastre reciproce aţi fost dăruiţi cu abilitatea de a vă apăra şi a vă sluji cauza, cea a unicei voastre fiice şi, de fapt, a întregii planete.

— Aşa le-au spus lui Iisus Hristos şi Mariei Magdalena, nu credeţi? am întrebat-o pe Jamila.

— Interesant că i-aţi ales copilei voastre numele după prima lor născută! îmi răspunse cu sprâncenele ridicate.

Nu-i destăinuisem nimic despre alegerea numelui.

— Cum de ştiţi ce nume ne gândim să-i punem fetiţei noastre?

Jamila surâse doar, de parcă mi-ar fi zis: „Chiar trebuie să mă mai întrebi?”

— De când există viaţă pe planeta noastră, se duce un război interstelar între locuitorii ei din trecut şi cei din viitor, continuă ea. Conflagraţia asta şi-a croit între timp drum spre punctul zero, iar punctul ăsta critic se va realiza în următorii douăzeci de ani. Fie că vă place sau nu, voi doi veţi fi puternic implicaţi în deznodământul său.

Albray încuviinţă uşor din cap, ca şi cum ar fi recunoscut adevărul spuselor ei. Lui îi venea uşor să le accepte, mi-am zis în gând, trecând prin atâtea păţanii din secolul al XIII-lea încoace, atât pe planul fizic, cât şi dincolo de el. Se obişnuise

deja să fie un luptător interdimensional, care călătorea în timp. Dar acum avea o nouă prioritate, iar eu eram supărată pentru că nu părea să ţină seama de fiica noastră nenăscută.

— Cu siguranţa fetiţei noastre cum rămâne? i-am cerut eu socoteală.

— Cunoaşterea este cea mai puternică armă dintre toate, mă asigură el. N-o putem proteja de ceea ce nu ştim încă.

— Permiteţi-mi să vă împărtăşesc informaţiile ce mi s-au oferit în privinţa misiunii voastre, pe urmă vă decideţi în ce măsură vă veţi implica, ne ceru Jamila.

Am rămas o clipă tăcută, întrebându-mă dacă mai eram în stare să primesc şi alte informaţii în prezent.

— Sigur că-i mai bine s-o ascultăm întâi pe Jamila, ca pe urmă să putem lua o hotărâre informată cât mai repede posibil, propuse Albray, iar eu am consimţit cu un semn din cap.

Profeta ni se arătă recunoscătoare.

— Ştiam de ceva vreme că cei trei aleşi vor veni de undeva din Occident, începu ea. Dar până n-a ajuns vestea la mine despre victoria dumitale din Sinai, Mia, n-am bănuit c-ai fi una dintre cele trei purtătoare de făclii.

— Nu v-a spus nimic Akbar? am întrebat-o.

Ştiam că şefii proiectului din Sinai se străduiseră din răsputeri să ascundă detaliile săpăturilor arheologice. Numai cei strâns asociaţi cu proiectul ar fi putut şti ceva.

— Magii ordinului din care face parte Akbar m-au informat în privinţa serviciului vostru faţă de ei şi, îndată ce m-am apucat să fac cercetări în legătură cu voi în Marea Bibliotecă Akashică, am dat peste şi mai multe informaţii paranormale despre soţul, fiica şi voi înşivă.

— Marea Bibliotecă Akashică?

Nu mai auzisem în viaţa mea despre un asemenea loc.

— Akasha este o celulă de arhivare planetară, o bibliotecă a cunoaşterii care este împărţită în două niveluri distincte. În Mica Bibliotecă Akashică intră gândurile şi sentimentele întregii conştiinţe umane colective din toată istoria universală. Acest nivel acţionează ca un monitor de frecvenţă al conştiinţei pentru întreaga reţea terestră, în orice moment dat. Cele mai pure forme de cunoaştere din Mica Bibliotecă Akashică sunt transmise în inscripţii de lumină, care apoi sunt „aprinse”, sau întipărite în inima fiecărui cristal din câmpul celulei de arhivare

al Marii Biblioteci… Aşadar, s-ar putea spune că Marea Bibliotecă Akashică este una de Lumină.

— Dar dacă această bibliotecă arhivează istoria universală, iar fiica mea încă nu s-a născut, cum de aţi reuşit să percepeţi informaţii despre ea de acolo?

— Timpul e simultan, mă lămuri ea. Akasha există pe tărâmuri eterice mai înalte, în afara timpului. De aceea trecutul şi viitorul sunt în mod egal reprezentate, deşi sunt permanent interschimbabile, datorită evenimentelor din cursul războiului intertemporal.

Începea să mi se facă puţin cam rău și chiar îmi doream să mă duc şi să mă întind puţin.

— Cum ne-aţi găsit pe noi nu este atât de important în clipa de faţă, ci ce-aţi plănuit pentru noi, am zis, scurtând discuţia.

— Sigur că da, zâmbi cu căldură Jamila, ca să mă asigure că-mi înţelegea nerăbdarea. Pentru a intra în Sala Arhivelor, trebuie să utilizaţi tehnica de spiralizare, pentru a vă putea elibera corpul subtil de cel fizic. Odată ce aţi realizat lucrul ăsta, vă veţi trezi într-o încăpere clădită din granit roşu, ca acela folosit la anticamera camerei regilor din Marea Piramidă. În colţul acestei prime încăperi veţi da peste un vas din lut. Mi s-a spus că vasul acesta joacă un rol-cheie în trecerea fără primejdii prin Sala Arhivelor. Există trei coridoare care pornesc această cameră, iar persoana în drept va şti cum să citească ce este scris pe vas, pentru a alege adevărata cale. Numai şi numai purtătorii de făclii vor trece dincolo de acest punct, nimeni altcineva. Două dintre coridoare duc la moarte, iar în cazul în care cineva, nefiind cu adevărat un purtător de făclii, dezleagă ghicitoarea, cel de-al treilea coridor îl va aspira înăuntru şi nu-i va mai da drumul. Persoana în drept va ajunge la uşa de la capătul coridoarelor păzite şi, la sosirea sa, se va produce un sunet special. Frecvenţa asta sonoră îi va deschide uşa, dincolo de care va găsi o sală lungă, în care pereţii, plafonul şi pardoseala îşi emit propria lumină. Vi se va părea că aerul pe care-l respiraţi e aprins. De-a lungul unui perete sunt afişate imaginile celor patruzeci şi opt de cromozomi ai conştiinţei lui Hristos, dintre care primul e Floarea Vieţii. Din această sală, mai multe camere şi pasaje duc spre alte săli, unde se păstrează dovada fizică a civilizaţiilor cu tehnologii avansate ce s-au perindat pe pământ cu milioane de ani înainte

de istoria noastră curentă. Printre aceste încăperi se mai află şi o scară din aur, cu un olograf deasupra, ce le numeşte pe cele trei persoane cu drept la acces. Nu vor fi numele lor de botez, ci numele lor sufleteşti.

— Şi ce se află sub scară? am întrebat, cât făcu Jamila o pauză, ca să bea puţin din apa pe care Albray i-o turnase în pahar.

— Nu pot să-ţi spun, pentru că numai celor reprezentaţi în olograf li se permite să ştie.

REVELAŢIA 26
AKASHA

În acea noapte n-am închis un ochi, meditând la tot ceea ce aflasem peste zi. Îmi tot reveneau în minte duşmanii neomeneşti ai umanităţii.

— Nefilimii sunt reali. Nu provin din sistemul nostru planetar, dar au o cunoaştere eficientă a sistemului de portaluri temporale din dimensiunea noastră, îmi explicase Albray.

Jamila adăugase o perspectivă mai modernă:

— Draconienii sunt un grup afiliat nefilimilor, care se află în contact cu guvernele. Sunt responsabili pentru răpirea unor oameni de către extratereștri, în zilele noastre. Nefilimii plănuiesc să ne introducă implanturi olografe pentru a pune stăpânire pe întreaga umanitate, o strategie care le-a fost infinit facilitată de felul în care au distorsionat învăţăturile misticismului antic. Aceste implanturi olografe îi vor aduce pe toţi oamenii sub controlul unei anumite bariere de frecvenţă. Implanturile ca atare sunt atât de mici, încât nu pot fi văzute cu ochiul liber, putând fi introduse în corpul omenesc printr-o banală injecţie, chipurile pentru imunizare, vreun vaccin antigripal sau prin orice alt medicament. Linia voastră de sânge rezistă în mod natural la boli, continuă ea, dar nefilimii au petrecut multe veacuri inculcând oamenilor obişnuinţa de a se supune unei autorităţi ierarhice. Aţi fost programaţi să ascultaţi fără discuţie poruncile, să urmaţi orbeşte ideile altora. Iată de ce nu vă bizuiţi pe propriile instincte care vă sperie şi care nu vă mai pot conecta personal la izvorul vieţii. Acum a venit timpul pentru nefilimi şi draconieni să-şi pună în aplicare planul de acaparare pe plan mintal.

Erau lucruri îngrozitoare, însă creierul meu era epuizat de efortul de a tot prelucra cele auzite astăzi. Într-un târziu, trupul meu ostenit îşi ceru drepturile, învingându-mi adrenalina în exces, impunând tăcere cugetului şi cufundându-mă într-un somn adânc.

Stau în picioare în mijlocul unei camere construite din blocuri de granit roşu. Înţeleg că este un lăcaş străvechi, deşi pare neatins de scurgerea vremii. Arată ca nou, aşa încât aş putea fi

prima persoană care l-a văzut vreodată terminat. Are o formă cubică, iar tavanul simplu se înalţă cu două etaje deasupra capului meu. În peretele din celălalt capăt al camerei se zăresc trei uşi. Torţe ard între ele, luminând încăperea şi aruncând umbre în coridoarele care se deschid din ea. Mă întorc. Îl văd pe Albray inspectând un vas într-un colţ din dreapta mea. Mă duc lângă el şi mă uit curioasă la vas, care este gravat cu cuvinte într-o limbă necunoscută.

— Ce zice? mă întreabă soţul meu, căutând din ochi un răspuns pe faţa mea.

O mare spaimă îmi strânge inima ca-ntr-un cleşte şi realizez că nu sunt capabilă să desluşesc niciun sens din acele însemnări. Simt forţe ale întunericului împresurându-ne şi, deodată, nu mă mai aflu în acea sală.

Merg printr-un tunel săpat în pământ care coboară în pantă într-o direcţie şi urcă în cealaltă. Pereţii îi sunt luminaţi de ciuperci verzui, fosforescente, ce-i acoperă în întregime. Albray nu se mai află cu mine, dar eu o port pe fiica noastră în braţe, adormită, o nou-născută, perfectă şi neajutorată.

Pe când o *admir, aud un ropot. Este departe, dar se apropie cu repeziciune. Şovăi numai atâta timp cât îmi este de-ajuns să-i reperez sursa în partea de jos a tunelului, dar chiar şi acel scurt răgaz este prea lung. Mai multe şopârle gigantice se târăsc pe pământ, pe pereţi şi pe tavan spre noi. Mă întorc şi o iau la fugă, ştiind că trebuie să-mi protejez copila. Pe măsură ce tunelul devine mai abrupt, pruncul din braţe îmi îngreunează ieşirea spre lumina zilei. N-am niciun fel de mijloace pentru a mă apăra, nici experienţă din care să fi tras învăţăminte. Panica mi se transformă în groază când copilul îmi este smuls din braţe.*

Reptilianul îmi ţine bebeluşul care ţipă deasupra capului său, în semn de victorie.

— Purtătoarea de făclie! răcneşte el.

Camarazii săi se adună în jurul lui, nerăbdători s-o rupă în bucăţi, s-o devoreze în faţa mea. Ţipătul meu atrage atenţia războinicilor-şopârle, cu fălcile mânjite de-acum de sângele fetiței mele. Unul atinge o bandă groasă de metal ataşată de încheietura mâinii lui stângi. O ţepuşă lungă de metal ţâşneşte din ea, iar el se apropie de mine.

— Mia!… Mia, trezeşte-te!

Am simţit că cineva mă scutura cu blândeţe. Ochii mi se deschiseră cu un geamăt. M-am trezit imediat în sudoarea îngheţată a panicii, ce mă acoperea din cap până-n picioare.

— Ai visat, mă linişti chipul surâzător al lui Albray.

— Vreau să ştiu totul! i-am cerut. Vreau să aflu tot ce crezi tu că ştii despre războiul intertemporal.

— M-am mai înşelat în trecut, mă avertiză el.

— Nu-mi pasă, i-am zis, sculându-mă în căutarea unui prosop. Mi-am scos hainele ude şi m-am şters bine. Ai dreptate, a ne îngropa capul în nisip, pretinzând că nu suntem decât un cuplu oarecare, e o prostie crasă.

— Mamă! Albray se ridică în capul oaselor, scuturând somnul din oase. Ce vis trebuie să fi avut!

— A fost un coşmar, am spus, băgându-mă la loc în pat şi şezând goală în faţa lui. Spune-mi tot ce crezi tu c-ar trebui să ştiu.

Albray mă privea lung.

— Mă rog, mai bine ai pune ceva pe tine dacă vrei să mă pot concentra… Sânii tăi n-au arătat niciodată mai minunat ca acum.

Se întinse să-i mângâie, dar l-am respins şi mi-am pus un halat de baie.

— Acum spune tot! i-am cerut.

Albray, decepţionat, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne.

— Ei bine, îl cunoşteam dinainte pe amicul tău Akbar, începu el.

— În Sinai, am adăugat, pentru că arabul fusese cel care ne ajutase pe Albray şi pe mine să-l împiedicăm pe Molier să-şi aroge străvechea armă a puterii, ascunsă în lăcaşul sacru de sub muntele Serâbit.

— Nu, l-am întâlnit mai înainte, numai că pe atunci purta numele de Zalman, mă corectă el.

— Acelaşi Zalman care a scos-o pe Ashlee Devere, împreună cu apropiaţii ei, din Bagdad?

Măcar atât citisem şi eu din jurnalul persan al străbunei mele.

— Chiar el, confirmă Albray, zâmbind cu gura până la urechi, în vreme ce eu îi sorbeam cuvintele.

— Dar evenimentul a avut loc acum mai bine de o sută

cincizeci de ani!

— M-am născut în secolul al XIII-lea, îmi aduse el aminte, în concluzie, este chiar aşa de imposibil?

Când m-a luat aşa…

— Atunci Akbar mă minte, asta vrei tu să zici?

— Nu cu rea intenţie, îmi garantă Albray.

— Cum poate minciuna să nu fie rea? l-am contrazis.

— Bănuiesc că amicul nostru face parte din Statul-Major din Amenti, iar dacă noi suntem purtătorii de făclii, suntem şi noi membri ai aceluiaşi for.

M-am întors cu gândul la jurnalul lui Ashlee, la felul în care era pomenit acolo tărâmul Amenti, cum se aştepta ea ca reginele-dragon să fie legate într-un anume fel de el.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l poţi face acum e să termini de citit jurnalul persan, continuă soţul meu, pentru că anumite personaje mi-au anticipat reînvierea la acea epocă, făcând aluzii privitoare la implicarea mea viitoare în planul pentru Amenti.

— Dar care-i planul ăsta? am dorit să ştiu.

— Citeşte jurnalul, spuse Albray şi se băgă la loc sub pătură.

Era evident că, de vreme ce pe mine nu mă interesa amorul, el avea să se întoarcă la somnul său.

— Am să-ţi răspund la întrebări mai târziu.

Priveliştea siluetei lui de războinic, înfăşurată în cearşaful alb şi moale, mă tenta să-mi amân lectura, dar noua viaţă din pântecul meu îmi cerea de mâncare, acum că mă trezisem. Iar visul meu, atât de viu, îmi inculcase un sentiment al urgenţei în privinţa nevoii mele imperioase de cunoaştere. *Cunoaşte-ţi duşmanul.* Am scos jurnalul persan al lui Ashlee dintr-o valiză, apoi m-am retras în living cu el.

Până când a ieşit Albray din dormitor, pentru micul dejun, eu încheiasem de citit relatarea lui Ashlee despre Persia şi Amenti, dar încă mai eram nedumerită.

— Arcturus, am rostit, în semn de salut, strigându-mi soţul după numele sufletului său, ce-mi fusese destăinuit în paginile jurnalului.

— Ai terminat deci, conchise el, turnându-şi nişte suc de fructe. Acum aştept întrebările tale.

— Dacă eu sunt una dintre reginele-dragon, atunci de ce nu sunt împreună cu celelalte cinci, pe care Ashlee le-a văzut adunate într-una din încarnările ei trecute? Şi cum am să reuşesc eu să supravieţuiesc o sută de ani sub flacăra albastră, ca să fiu la fel de rezistentă ca surorile mele, când ziua judecăţii de apoi va sosi în mai puţin de paisprezece ani? Va duce fiica noastră povara sorţii întregii lumi pe umerii ei fragili, când nu-i nici măcar născută?

— Hei! Albray veni şi se aşeză lângă mine, luându-mă în braţe ca să mă liniştească. Dacă există ceva pe care tu trebuie să-l reţii din tot ce-ai citit până acum, asta este tocmai existenţa unui plan la scară mai mare. Toţi cei doisprezece membri ai Sfatului din Amenti şi-au plănuit evoluţia prin planul terestru cu foarte mare grijă, înainte de a se coborî aici pentru a salva vieţile maselor de fiinţe pierdute de pe Tara. Nu poţi să ai încredere că nivelul superior al conştiinţei tale ţine bine sub control toate chestiunile astea?

— Dar, am protestat, ridicându-mă să plec, îmi ceri să accept ideea că noi suntem doi dintre cei doisprezece îngeri trimişi pe Pământ să îndrumăm civilizaţia umană să se întoarcă într-un univers armonic mai înalt! Vreau să zic… Ia mai lasă-mă! Nu-ţi vine şi ţie greu să crezi aşa ceva?

— Am fost damnat să rămân o stafie timp de şapte veacuri. Eu pot crede orice.

Albray se ridică şi se duse să admire uluitoarea privelişte ce se deschidea sub balconul nostru.

— Toate răspunsurile pe care le căutăm se află chiar aici, sub nasul nostru… Eu am văzut.

— Da, tu ai văzut.

L-am urmat până-n balcon, ca să contemplu cu încântare platoul Giseh. Potrivit celor relatate de Ashlee, Albray văzuse într-adevăr câte ceva din sistemul de portaluri ascunse în interiorul Terrei, ce făceau legătura cu schema Amenti de sub Giseh, iar strămoaşa mea ţinuse piept unei haite de reptilieni într-una din sălile lui exterioare.

— Sunt convinsă că Ashlee ştia cum să nu plictisească un cavaler, nu-i aşa?

Am simţit junghiul geloziei. Mi l-am reprimat, însă, repede. Dar Albray avea percepţii mult mai acute decât un bărbat oarecare. Mă trase cu blândeţe lângă el, ca să-mi poată

dezmierda pântecul.

— Tu eşti cea care mă va însoţi în cea mai mare dintre aventuri.

Sărutul lui pe fruntea mea îmi alungă gelozia, dar am rămas cu marea îngrijorare ce-mi rodea sufletul pentru copila mea şi viitorul nostru. Abia aşteptam s-o revăd pe Jamila, fiindcă aveam să-i pun mult mai multe întrebări.

Jamila n-a venit la întâlnirea noastră aranjată pentru prânz, nici n-a dat vreun telefon ca să-şi explice întârzierea. Am încercat s-o sun eu la numerele de contact pe care mi le dăduse şi să-i las mesaje, dar n-a răspuns. Domnişoara Paki era o femeie foarte politicoasă. Nu părea genul care să lipsească de la o întrevedere crucială de afaceri, fără să sune pentru o amânare. L-aş fi contactat pe Akbar, dac-aş fi ştiut cum, dar habar n-aveam. Într-un târziu, Albray şi cu mine ne-am gândit să facem recurs la autorităţi raportând dispariţia Jamilei.

— Dac-aş mai fi încă stafie, aş putea s-o caut de zece ori mai iute decât poliţia locală, bombăni Albray.

Îi plăcea să se găsească iar într-un corp fizic, dar această stare avea şi dezavantajele ei.

— Aş putea încerca s-o caut prin mijloace nepământene, mi-am dat seama.

Nu mai încercasem să mă proiectez în astral de ceva vreme, dar în această situaţie aveam un prilej să-mi pun la încercare singurul har de care aveam nevoie în acel caz.

M-am hotărât să mă concentrez mai întâi pe o spirală Fibonacci, pentru că, aşa cum mă învăţase Jamila, acel indicator matematic era cheia supranaturală pentru eliberarea corpului subtil de cel fizic. De ce să alerg de colo-colo, în căutarea profetei, când răspunsul la ceea ce se întâmplase cu ea trebuia să se găsească în mod sigur în marea bibliotecă celestă cunoscută sub numele de Akasha? Bineînţeles, n-aveam nicio cunoaştere conştientă în privinţa tehnicii folosite odinioară de iniţiaţii lui Horus în Egiptul antic, dar mi se părea logic să-mi extind conştiinţa pornind de la şirul în spirală întoarsă spre exterior I, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144 şi aşa mai departe, ceea ce, teoretic, ar trebui să-mi elibereze corpul astral de greoiul său echivalent din planul fizic. A mă reîntoarce în trupul meu ar fi fost atunci o simplă mişcare de retragere a

spiralei spre interiorul ei, ca să-mi trag conştiinţa înapoi în forma mea fizică.

Singură în dormitor, şed cu picioarele încrucişate pe pat, cu ferestrele şi storurile deschise, în ciuda arşiţei după-amiezii. Am nevoie de aer curat. Trag adânc aer în piept de câteva ori. Îmi imaginez propria conştiinţă ca pe un indicator de mare precizie al luminii. Din acel moment încep să spiralizez lumina spre exterior într-o proporţie din ce în ce mai mare: I, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34... Pe măsură ce spirala se lărgeşte, mă fac tot mai uşoară... 55, 89, 144...

Conştiinţa mi se ridică plutind, lăsându-mi corpul fizic întins pe pat. Atenţia îmi este atrasă de fereastra deschisă, iar percepţia mi se îndreaptă către marile spaţii de deasupra platoului Giseh. Imensitatea priveliştii de deasupra anticelor monolite îmi înviorează spiritul. Zbor pe calea unei spirale Fibonacci, trecând peste vârfurile celor trei piramide. Viteza zborului meu se măreşte pe măsură ce calea mi se îndreaptă şerpuind către un punct din mijloc. Mă învârt în poziţie verticală şi cobor la pământ precum capul unei sonde săpând după petrol. Adânc în pământ cobor. În coborâre conştientizez trecerea mea prin săli şi pe lângă scări. Dau iar de pământ, iar acum cad într-o beznă imensă. Această beznă imensă este cerul de noapte al unei civilizaţii complet diferite de cea de la suprafaţa terestră. Văd oraşe mari, cu o maiestuoasă arhitectură a lumii vechi. Apoi plonjez în cele mai negre străfunduri ale planetei.

Când mă opresc din învârtire, sunt înconjurată de un vast întuneric opresiv de izolare şi singurătate. Aceasta nu mai seamănă cu experienţele astrale avute de mine mai înainte. Deasupra mea, prin beznă, zăresc o geană de lumină. Mă simt obligată să mă iau după ea, altfel mă rătăcesc. Pe măsură ce urc, conştientizez formele descărnate, groteşti ce se foiesc în jurul meu prin întuneric. Mă înalţ mai sus, iar nefericitele făpturi se prefac în fiinţe umane diforme: unele sunt siluete cenuşii, înfăşurate în mantii cu glugă, care se cufundă în adâncurile întunecate; altele sunt spirite de o frumuseţe plină de culoare care se ridică, urmărind luminiţa alături de mine.

Prin beznă se întrezăresc siluete de case, copaci şi drumuri, dar toate sunt încremenite. Sufletele pline de culoare se împrăştie printre acestea, pe măsură ce trec pe lângă ele, iar

eu continui să mă înalţ singură. La revărsat de ziuă, în jurul meu se ivesc oraşe, unde există mişcare, culoare, dezvoltare şi schimbări rapide. Transformarea se accelerează până într-un punct de la care toate cele câte mă înconjoară se topesc în lumină pură, iar vacarmul crescând ajunge la un apogeu asurzitor, din el născându-se o frumoasă tăcere. În lumină dansează pâraie de culori ameţitoare, în care răsună ecoul râsului omenesc, al muzicii şi al cântecelor, apoi toate sunetele şi vocile se îmbină într-un desăvârşit crescendo armonios.

Magnificele ceţuri colorate formează un culoar fără pereţi şi fără tavan, numai o potecă de scânteieri celeste cu şase şiruri gigantice de obeliscuri, de fiecare parte a drumului. O apuc pe această cărare a paradisului, nereuşind să-i desluşesc capătul, pentru că este învăluită de ceţurile luminoase. Ceţurile se destramă, dând la iveală o siluetă cu gluga trasă pe cap, ţinând în mâini o carte, care mă aşteaptă sub o arcadă cerească ce duce într-o încăpere fără pereţi – cu toate acestea, incinta rămâne ascunsă ochilor mei. Mă apropii fără frică de acea figură căci, deşi nu am nicio amintire conştientă despre locul acesta, intuiţia îmi spune că am mai fost aici de multe ori înainte şi că sufletul care mă aşteaptă îmi este un foarte vechi prieten.

— Bine ai venit, Meridon!

Îmi spune pe numele sufletului meu, iar sonicitatea îmi exaltă fiinţa cu armonioasa ei rezonanţă. Îşi scoate gluga de pe cap ca să-mi arate chipul lui familiar.

— Akbar! exclam.

— În calitatea mea de arhivar al Akashei Mici, mi se zice Zalman, mă corectează el cu politeţe.

— Zalman?

Numele mi-este cunoscut din aventura persană a lui Ashlee, dar sunt nedumerită.

— Ceea ce înseamnă că eşti o încarnare trecută sau viitoare a lui Akbar?

— Niciuna, nici alta şi ambele, admite el, amuzat că răspunsul lui mă zăpăceşte şi mai tare. Sunt suma conştiinţei sufletului său, dinainte de a se aventura în planul terestru. Eu sunt locuitorul său pe pragul dintre acest univers şi următorul.

— Iar Meridon mă locuieşte pe mine?

— Numai până când vei intra în Culoarele din Amenti, mă

lămureşte el, atunci Meridon se va uni cu tine pe planul conştiinţei, la judecată. Căci Statul-Major din Amenti este capabil să-şi amintească toate harurile şi cunoştinţele căpătate în decursul încarnărilor pământeşti, iar iscusinţele pentru care ai fost aleasă pentru Proiectul Amenti se vor împlini şi reactiva. Văzându-mi buimăceala, îşi detaliază explicaţia: De exemplu, eu şi cu perechea mea am fost primiţi în Sfatul din Amenti ca să adaptăm sistemul akashic de conservare a arhivelor în acest univers armonic inferior. Eu am în grijă Mica Bibliotecă Akashică, din care îndepărtez tot ceea ce este în detrimentul dezvoltării umane, iar perechea mea răspunde de Marea Bibliotecă Akashică, pe care o asimilează şi o arhivează pentru a fi un izvor de inspiraţie celor merituoşi.

Cu gândul la Sala Arhivelor, mi-am amintit deodată de îngrijorarea mea faţă de soarta Jamilei.

— Trebuie să ştii de ce-am venit până aici!

Zalman încuviinţează din cap, cu o mină gravă acum:

— Regret să te anunţ că persoana ta de contact a căzut victimă războiului ce se află la rădăcina tuturor războaielor de pe Pământ.

Panica îmi strânge inima ca-ntr-un cleşte:

— Jamila a fost asasinată? De ce? De către cine?

— Ştii deja răspunsul celor trei întrebări ale tale, îmi spune el. Eşti o profetă din vechime, Meridon. În Egiptul antic ai fost cel mai bun medium prin transă şi cea mai bună cititoare a viselor.

Coşmarul din noaptea trecută mă obsedează iar, numai că de această dată sunt doar o observatoare, nu mă mai implic personal. Şi nu fetiţa mea este sfâşiată în bucăţi de draconieni, ci Jamila.

— Nu! protestez, groaza fiind prea mare pentru mine ca să accept realitatea.

— Îmi pare sincer rău! mă consolează Zalman, care insistă, însă, să-mi conştientizez propria preştiinţă. Mulţi trec prin asemenea morţi oribile zilnic. Ţările sărace, năpăstuite de război, foamete şi boli, sunt terenuri propice pentru draconieni şi nefilimi. Milioane de suflete pot dispărea de acolo, fără să-i pese cuiva.

— Vrei să zici că Jamila a fost aleasă la întâmplare?

— Vai, nu! Jamila era produsul unui ordin sacru de preotese,

care a evoluat din învăţăturile lăsate de domnişoara Koriche tagmei sale. Scopul lor e să-l ajute pe tatăl nostru să trezească Statul-Major din Amenti. Jamila a intrat în obiectivul duşmanilor noştri special pentru a-ţi întârzia îndeplinirea misiunii în Giseh.

— Atunci de ce nu m-au luat direct pe mine, dacă eu sunt cea la care vor ei să ajungă?

— Chiar dacă n-ai fost încă activată, eşti o regină-dragon. De aceea, ai protectori puternici. Pe unii îi cunoşti deja, pe alţii încă nu. Ceea ce-i important acum este să-ţi duci fără întârziere misiunea până la capăt.

— Dar ştiu foarte puţin în legătură cu ceea ce se cere de la mine. Jamila nu şi-a terminat…

— Akbar e în drum spre tine, mă asigură Zalman.

— Ştie ceva despre Jamila?

Zalman îmi confirmă, plin de regret, printr-un semn din cap:

— Akbar a găsit ce-a mai rămas din ea.

Chiar dacă nu o cunosc prea bine pe Jamila, înfricoşătoarea ei asasinare mă doare până-n adâncul sufletului.

— E foarte important să urmezi fără întârziere indicaţiile arabului, mă avertizează Zalman. Duşmanii sunt pe urmele tale!

În depărtare mă aud strigată pe numele de pământeană. Întind o mână spre Zalman, încercând în zadar să-mi împiedic plecarea.

— Asta e un dar pentru tine.

Zalman îmi pune în mâini cartea pe care o ţinuse el până atunci, iar eu o strâng la piept, în vreme ce arhivarul şi biblioteca lui îmi fug din faţa ochilor.

REVELAŢIA 27
PIRAŢII TIMPULUI

— Mia!… Mia!

Albray mă scutura din toate puterile, chiar dacă ştia că a trage pe cineva cu brutalitate din transa unei experienţe în plan astral îi secătuia şi mai mult forţele şi aşa epuizate în urma exerciţiului. Trebuie că se iviseră nişte probleme acolo jos. Să mă fi căutat duşmanii noştri, aşa cum îmi prezisese Zalman? Conştiinţa îmi fu propulsată înapoi în trupul meu în mare viteză, făcându-mă să mă simt ameţită şi dezorientată.

— Cartea? am bolborosit, pipăind darul de la Zalman.

În aceeaşi secundă, obiectul păru să se topească în persoana mea, dispărând. Albray mă ridică în braţe:

— Iartă-mă că te-am scos din transă atât de repede, dar trebuie să mergem.

Mă purtă până-n living, unde Akbar azvârlea într-o geantă câteva obiecte de strictă necesitate.

— Unde mergem? am întrebat, simţindu-mă de parc-aş fi luat un narcotic.

— În Amenti, îmi răspunse Akbar. A venit timpul… Se opri să spună mai mult, închise geanta, apoi se ridică. Timpul să plecăm de aici.

Mi-am pierdut şi recăpătat iar cunoştinţa, în vreme ce Albray cobora cu mine în braţe pe scara de incendiu, trecea prin bucătărie, apoi ieşea pe intrarea personalului, unde am fost lăsată pe canapeaua din spate a unui automobil. Pe când motorul pornea cu zgomot şi maşina o lua la goană, m-am cufundat într-un somn chinuit.

— Acum trebuie să mă gândesc la soţia şi copilul meu!

Era Albray cel care vorbea, şi se găsea foarte aproape de mine. M-am ridicat să arunc o privire prin fereastra maşinii. Ne aflam în mijlocul unei câmpii vaste, plate. Începea să asfinţească. Bănuiala mea era că venisem la locul unde se termina spirala Fibonacci aşa cum o trasase Rocky McCollum în cartea lui. Soţul meu şi amicul nostru comun stăteau în picioare, lângă maşină. Se certau. Akbar îl pironi pe Albray cu o

privire ameninţătoare:
— Dacă nu vei descuia sala astăzi, nu vei mai avea prea multă vreme o familie la care să te gândeşti.
— Mă ameninţi cumva? strigă Albray şi îl înşfăcă pe Akbar de robă.
Arabul nu-i răspunse la fel.
— Te asigur că nu eu sunt cel care te ameninţă.
Am apăsat cu amândouă mâinile pe mânerul portierei, apoi am coborât împleticindu-mă din maşină înainte ca soţul meu să apuce să-şi tragă sabia prinsă acum la şoldul lui.
— Trebuie să-l ascultăm, Albray!
— De ce trebuie?
— Pentru c-am localizat Biblioteca Akashică în decursul proiecţiei mele astrale şi am fost sfătuită acolo să ascult de sfaturile lui Akbar.
Albray nu se arătă convins.
— Pot să-ţi spun ce i s-a întâmplat Jamilei, m-am oferit eu, ca să-i dovedesc adevărul spuselor mele.
Albray îi dădu drumul lui Akbar. Îşi încrucişă mâinile la piept, curios să asculte versiunea celor întâmplate, relatate lui deja de arab. Cavalerul meu fu foarte surprins să constate că ambele variante ajungeau la aceeaşi sumbră concluzie.
— Akbar este mai mult decât ceea ce pare şi ştie mult mai mult decât ne poate destăinui în starea în care se află în prezent conştiinţa noastră, i-am garantat lui Albray. Face parte din Statul-Major al tărâmului Amenti, aşa cum ai bănuit şi tu. E absolut esenţial să ne bizuim pe el.
Pe soţul meu îl uimi convingerea mea.
— Asta-i chiar o schimbare de ton la tine: să ai încredere în propriile-ţi percepţii parapsihologice!
— De fapt, făceam asta tot timpul în Egiptul antic, i-am răspuns, aruncându-i o privire lui Akbar, care ştia tot ceea ce ştia Zalman despre vremea de demult a profeţiilor mele.
Arabul surâse larg, confirmându-mi spusele, iar soţul meu fu stânjenit de comunicarea dintre noi.
— Să fie ceva între voi doi de care eu să nu ştiu nimic? ne iscodi el.
Arabul păru uluit de gelozia soţului meu.
— Nu, nimic de genul acesta, spuse.
— Bibliotecarul Akashei Mici e Zalman, am spus eu repede,

pentru a clarifica situaţia.

Atenţia lui Albray se întoarse iar spre Akbar, dar acum îl vedea într-o cu totul altă lumină.

— Dacă există cineva care poate prezice ce va mai urma, numai omul ăsta e, am conchis eu.

— Ai trecut prin Culoarele din Amenti? îl întrebă soţul meu, uimit.

— Cu mai puţin de şase luni în urmă, confirmă Akbar, mulţumit că neînţelegerea fusese limpezită. Atunci am cunoscut-o pe Jamila, care m-a lămurit în privinţa adevăratei mele identităţi.

— Dar corpul tău n-ar trebui să rămână sub flacăra albastră pentru cel puţin o sută de ani, după periplul prin Amenti, ca să se întărească îndeajuns spre a se acomoda cu sinele tău superior?

Akbar încuviinţă din cap:

— E adevărat, dar unul dintre cei din Amenti călătoreşte în timp…

— Sinclair, l-am întrerupt eu şi Albray într-un singur glas.

— … iar el mi-a arătat cum să păcălesc timpul ca să pot fi astăzi aici, alături de voi, încheie Akbar.

— Atunci iluminarea ta e de dată recentă? l-am mai întrebat.

Arabul zâmbi cu gura până la urechi:

— Aşa s-ar părea, îmi răspunse. Totuşi, în timpul cât am zăcut sub flacăra albastră, conştiinţa mea fiind una cu tăcutul meu înger păzitor în clipa cosmică ce-a ţinut un veac, mi-am adus aminte de toate cele învăţate de mine într-o mie de vieţi omeneşti.

Atunci mi-am dat scama de ce Akbar mi se părea atât de diferit acum. În Sinai fusese exact ca mine, un biet om împleticindu-se printr-un păienjeniş al ignoranţei, în căutarea menirii propriei vieţi. Acum era împăcat, căci îşi găsise sensul existenţei. Curând, aveam să aflu şi eu adevărul din spatele extraordinarei vieţi trăite de mine.

Oricât de mult aş fi şovăit să-mi pun în primejdie copila încă nenăscută, să nu pornesc în acea misiune părea la fel de periculos ca şi asumarea ei. După ce soţul meu şi cu mine ne-am sfătuit în linişte, am căzut de acord să îndeplinim sarcina pe care soarta ne-a încredinţat-o. Când ne-am întors să-i aducem arabului la cunoştinţă hotărârea noastră, soarele coborâse

foarte mult la orizont. Chiar atunci am observat apropierea unui nor imens de praf, stârnit de copitele mai multor cai în galop.

— Melchi! preciza Akbar, ca să nu ne alarmăm. Vor forma o gardă în jurul nostru.

Lui Albray îi venea greu să mai accepte şi alţi intruşi.

— Cu cât ştiu de lucrurile astea mai puţini, cu atât mai bine! se încăpăţână el.

— Moartea Jamilei arată că cineva ştie deja de intenţiile noastre aici în Giseh, îl contrazise Akbar, şi că aceeaşi persoană încearcă să ne abată iar din drum, cu siguranţă!

În acea clipă am simţit o prezenţă malignă în apropiere şi totuşi invizibilă. I-am spus imediat lui Albray, care-şi trase sabia, pronunţând numele „Pintar” printre dinţi. El recunoscu prezenţa entităţii de rang inferior, căci o mai întâlnise şi odinioară.

Mi-am amintit că numele lui fusese pomenit în istoria lui Ashlee. Acesta era comandantul draconienilor. Gândul că se găsea atât de aproape îmi dădu fiori prin tot corpul. M-am învârtit în cerc, concentrându-mi cel de-al treilea ochi pentru a putea vedea dincolo de realitatea fizică. Dar abilitatea mea în acest domeniu nu-mi era pe deplin dezvoltată. N-am fost în stare decât să întrezăresc o umbră neagră, fără contur.

— Nu te alarma, se apropie mai mult de noi Akbar, trăgându-şi sabia lungă, încovoiată, şi luând o poziţie de apărare. Stăpânul tenebrelor nu doreşte să-ţi facă rău de astă dată.

— Faptul că-ţi tragi sabia nu-mi inspiră mie prea multă încredere, mormăi Albray. De ce să nu ne aşteptăm la nimic altceva decât la necazuri din partea lui Pintar?

Akbar se uită urât la Albray. Evident, îşi închipuia că celălalt ştia deja răspunsul, socotind că nu se cuvenea să discute acea chestiune în prezenţa mea.

— Ai uitat? îl luă el la rost pe soţul meu, iar pe urmă, coborându-şi vocea, îi şopti motivul la ureche.

Deşi nu-i puteam desluşi căutătura, îmi dădeam seama din limbajul corpului său că ceea ce-i spusese Akbar cântărea greu pentru el.

— Zi-mi şi mie! i-am cerut, lăsându-mi amândouă mâinile să-mi odihnească pe pântec, de parcă ar fi protejat micuţa fiinţă dinăuntrul lui.

Atunci mi-am amintit de obsesia lui Pintar pentru sufletul ce sălăşluia în trupul fiicei lui Ashlee, acelaşi ce avea să însufleţească micul trup care avea să se nască din mine.

— Monstrul ăla abominabil îşi doreşte ibovnica înapoi, mi-am dat eu seama oripilată.

Albray mă îmbrăţişă, dorind să-mi alunge valul subit de frică şi de supărare.

— Nu-l vom lăsa să-şi facă mendrele, mă asigură el convins.

— Fireşte că nu! m-am răstit şi, smulgându-mă din braţele lui Albray, am urlat către duşmanul invizibil care ne pândea: Să stai departe de ea!

Akbar, apucându-mă de braţ, mă avertiză să nu provoc pe una dintre cele mai tenebroase entităţi ce ieşiseră vreodată din eterul primordial.

— Vreau o armă să mă apăr! am cerut, iritată că mă oprise.

— Amenti, îmi şopti, asigurându-mă cu un semn afirmativ din cap. Ai un răgaz de treisprezece ani să-ţi pregăteşti defensiva, pentru că numai atunci când fiica voastră va ajunge adolescentă îi va trezi interesul lui Pintar.

— Atunci de ce se mai arată acum? se miră Albray.

— Ca să se asigure că nimeni altcineva nu-i mai face vreun rău subiectului său de interes, din câte bănuiesc.

Akbar se uită în jur. Îmi făcea impresia că-şi ciulea urechile ca să audă ceva ce n-ajungea până la urechile noastre, dar eram prea îngrijorată pentru copila mea ca să-l mai observ cu atenţie.

— Cine altcineva ar mai putea…

— Şşt! mă imploră Akbar, iar eu am păstrat tăcerea.

Razele soarelui dispărură fără urmă şi acum am putut cu toţii să auzim zgomotul prevestitor de rele al unor aripi bătând la unison. Păreau să se apropie cu o viteză mai mare decât a unor călăreţi.

— Ce-i asta?

Inima-mi bătea nebuneşte şi mi se puse un nod în gât de spaimă. Mai citisem despre draconieni, îi văzusem în coşmarurile mele, dar toată închipuirea din lume nu se putea compara cu valurile de spaimă ce-mi accelerau bătăile inimii, făcând să-mi curgă o sudoare rece, la gândul că aveam să văd unul în realitate.

— Pare un uriaş!

— *Sunt* uriaşi, mă corectă Albray, neluându-şi ochii din direcţia din care se apropia ameninţarea.

Am zărit cu ochii mei trei dintre aceşti intruşi înaripaţi.

— Am înţeles de la tine că Pintar e aici ca să ne apere, i se plânse Albray lui Akbar.

— Nu toţi draconienii îi sunt loiali lui Pintar, sublinie arabul. De când liderului lor i-a fost distrusă forma fizică, unii s-au pus în slujba nefilimilor.

Făpturile înaripate, pe jumătate om, pe jumătate şopârlă, se rotiră deasupra noastră, ca dragonii dintr-un film cu subiect medieval. Priveliştea lor era supranaturală. Călăreţii se apropiau în galop, dar mai erau încă la câteva minute depărtare până să ne poată sări în apărare. M-am uitat la Akbar, care-mi zâmbi.

— Doar v-am spus că duşmanii voştri nu vor întârzia să se arate, ne atrase el atenţia.

— Nu, l-am corectat eu. Zalman m-a avertizat…

M-am oprit, întrucât îmi aduceam aminte foarte limpede de cuvintele lui Zalman, de darul lui la despărţire. Cu ochii minţii, am deschis cartea dăruită de el. Într-o scăpărare orbitoare, o viziune ţâşni dintre coperţile ei. M-am văzut pe mine în acest moment precis al timpului şi, deodată, am ştiut ce trebuie să fac.

— Vino!

L-am luat de mână pe Albray, apoi l-am tras după mine în fugă, ieşind din umbra protectoare a maşinii noastre.

— Asta-i sinucidere curată, ripostă el, trăgându-mă înapoi.

— Trebuie să ne găsim sub cerul liber.

L-am mai tras încă o dată în direcţia mea, apoi i-am dat drumul, iar eu am luat-o la goană.

— Ascult-o, prietene, îl sfătui Akbar, ea e intuiţia ta!

Soţul meu, care văzuse pe unul dintre duşmanii noştri înaripaţi pe cale să mă ţintească, o şi luase după mine într-o clipită. Akbar nu ne mai urmă, pentru că ştia prea bine ceea ce aveam de gând să fac în acea seară.

— Nu poţi să mai aştepţi să ne sosească apărarea? mă rugă soţul meu.

— Cea mai bună apărare nu se află aici, i-am răspuns, oprindu-mă chiar în locul văzut de mine în viziune.

— Dar numai corpurile noastre subtile se vor aventura prin

culoar, începu el.

— Nu în felul în care înţeleg eu lucrurile.

M-am întors să-i argumentez, dar am fost obligată să mă arunc la pământ ca să mă feresc de draconianul înaripat care era cât pe ce să mă prindă în gheare.

— Eşti teafără? se ghemui Albray alături de mine, iar eu m-am ridicat în genunchi şi l-am îmbrăţişat, privind cerul întunecat, fără nori, în căutarea unui ajutor.

O secundă m-am îndoit de ceea ce era prezis în viziunea mea, dar pe urmă, draconienii, care se pregăteau să lovească iar, păreau să se izbească de un mare obiect nevăzut şi să se prăbuşească la pământ, fără cunoştinţă.

— Căpitanul Sinclair! am exclamat, uşurată să văd că premoniţia mea se adeverea.

Un portal rotund, cu gura în jos, de lumină lichidă albă se deschise deasupra capetelor noastre şi un pârâu de unde luminoase coborî în spirală, înghiţindu-ne pe mine şi pe soţul meu. Iute ca un fulger, se retrase în pântecul navei *Clio,* luându-ne şi pe noi.

La bordul navei *Clio,* Albray şi cu mine am fost depuşi deasupra unui bazin de lumină lichidă, care se cristaliză sub noi, continuând să emită o licărire slabă.

Bărbatul meu se scutură cu mâna liberă, verificând dacă mai era întreg şi nevătămat.

— M-ai fi putut avertiza!

— N-aveam decât foarte puţin timp înainte ca situaţia să se deterioreze prea tare şi să ne fie sabotată salvarea, m-am apărat. Am privit în jur, admirând lemnul lustruit şi furniturile moderne de bronz din încăpere. Camera e foarte elegantă, într-un stil nautic, nu-i aşa?

— Are foarte mult gust, sunt convins, remarcă Albray cu răceală.

— Ai dreptate, i-am zis, dându-mi seama de motivul pentru care era aşa. Tu şi sufletul care-i dragul de căpitan aveţi un întreg trecut de disensiuni, graţie rivalităţii voastre la inima lui Ashlee Devere.

Albray se arătă jignit dar, după ce se mai gândi puţin, îşi dădu seama că aveam dreptate. Îşi puse sabia în teacă, apoi veni lângă mine.

— Mă rog, acum asta n-are să mai fie o problemă… Sunt un soţ fericit.

Am fost încântată de cuvintele lui.

— Ba şi un tată fericit, i-am adus eu aminte, în vreme ce buzele lui se apropiau de ale mele.

Uşa de la sală se dădu de perete şi căpitanul îşi făcu apariţia.

— Salutări! ne strigă.

— Eşti groaznic de inoportun! se plânse Albray.

— Ţi-am plătit cu aceeaşi monedă, îi replică vesel căpitanul. Karma e un lucru minunat.

În straiul său din piele cafenie, purtat cu eleganţă, căpitanul Sinclair arăta mai modern decât m-aş fi aşteptat – el, însă, era un stăpân al timpului. Era întocmai aşa cum îl descrisese Ashlee în jurnalele ei. Cu bucle lungi, blonde, cu ochii de un albastru luminos, în care scânteia neastâmpărul. Mi-era uşor să înţeleg de ce Ashlee îl iubea. Era, într-adevăr, un bărbat foarte atrăgător.

— Mia Montrose, îmi face plăcere să te întâlnesc din nou.

Sinclair se apropie de mine şi-mi sărută mâna.

— Numele ei e Mia Devere în prezent, îi reaminti Albray vechiului său rival.

— Ne-am mai întâlnit? l-am întrebat pe amfitrion, tatonând terenul, nedorind să fiu nepoliticoasă, dar în acelaşi timp nefiind sigură ce voia să spună căpitanul.

— De multe, multe ori, mă asigură el, cum vei vedea foarte curând.

Nu-mi lăsă mâna dintr-a lui, iar eu mă simţeam atât de bine în preajma sa, încât nu mi-am mai tras-o – o neglijenţă pe care Albray mi-o corectă, băgându-se între noi.

— Unde ne duci? îl întrebă pe Sinclair.

— În Amenti, cu o sută de ani şi o săptămână în urmă, îi răspunse căpitanul.

Am priceput de ce o sută de ani.

— Pentru ce săptămâna în plus?

— Ca să vă puteţi întoarce la Giseh săptămâna trecută şi să deschideţi Sala Arhivelor înainte să-şi dea seama cineva de intenţia voastră.

Explicaţia lui Sinclair ne lăsă cu gura căscată.

— Aşadar, în realitate, noi deja ne-am îndeplinit misiunea înainte chiar de a pune piciorul în această ţară, trase Albray

impresionat concluzia. Strălucită idee!

— Mulţumesc!

Sinclair părea el însuşi tulburat de plan.

— Iată de ce m-a angajat pe mine Consiliul din Amenti.

— Dar cum rămâne cu trecerea săptămânii?

Mă nedumerea enigma pe care această rocadă o punea. Mi-am luat capul în mâini, întrucât începea să mă doară.

— Vrei să zici că mai sunt alţi doi ca noi ascunşi prin Giseh la întoarcerea noastră?

— Sigur că nu, ne lămuri Sinclair. Vă voi lăsa pe amândoi acasă, după ce vă veţi duce misiunea la îndeplinire.

— Deci dac-ar fi să sun acum acasă, mi-aş răspunde singură la telefon, m-am minunat.

Ideea mă făcu să râd.

— Mă întreb ce mi-aş spune. Probabil mi-aş garanta singură că totul a mers ca pe roate.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că nu mai e timp să dai niciun telefon.

Căpitanul îşi ridică privirea în tavan, iar lumina din cameră începu să fluctueze. Valuri albastre-verzui începură să împresoare interiorul navei într-un spectacol de lumină şi culoare de o frumuseţe uluitoare. Deşi căpăta treptat o intensitate orbitoare, lumina era calmă şi îţi dădea puteri. Pe urmă, camera reveni la normal.

— Doamne Dumnezeule! murmură Albray, copleşit încă de sentimente de adoraţie şi de binecuvântare.

— Bine aţi venit în anul 1906, ne anunţă Sinclair, trezindu-ne cu un şoc la realitate. Este anul în care a fost înregistrată marca de automobile Rolls-Royce, a erupt Muntele Vezuviu şi oraşul Neapole a fost devastat, iar un cutremur a culcat la pământ o mare parte din San Francisco. Din cauza faptului c-avem prea puţin timp la dispoziţie, după cum v-am mai spus, nu veţi putea vedea nimic la suprafaţă, totuşi.

El se îndreptă spre trapa deschisă. Mă aşteptasem să fie puţin mai inconfortabilă călătoria mea în timp.

— La suprafaţă? m-am mirat. Dacă te referi la suprafaţa Pământului, atunci unde ne aflăm acum, căpitane? Sub apă?

— Sub pământ, mă lămuri el cu un zâmbet larg, ştiind că o lingvistă cu înclinaţii arheologice ca mine se va arăta foarte interesată de locaţia noastră.

— Chiar aşa? M-am dus la uşă, lângă căpitan. Sub pământ unde?

— Ne-am oprit în peştera din Mamre, îmi răspunse Sinclair, iar entuziasmul meu fu de trei ori mai mare, pentru că citisem despre acest loc în jurnalul lui Ashlee.

— Există, am şoptit, copleşită că puteam să-l văd cu propriii mei ochi.

— Mă rog, sigur că există! se supără Albray de scepticismul meu. Îţi repet că tot ce-a scris Ashlee în jurnalele ei e adevărul gol-goluţ!

Puteam doar surâde. Supranaturalul mă speriase odată, după care nu mai dorisem să cred în adevărul poveştilor lui Ashlee, fiindcă mi se păreau mult prea pline de promisiuni şi de încântare ca să poată fi veridice. Dar acum ştiam că n-aveam să fiu dezamăgită. Căpitanul exista în realitate, harul meu parapsihologic era real. Pentru prima oară în viaţa mea, mă-ncumetam să cred că reginele-dragon şi Amenti existau cu adevărat.

— La naiba cu priveliştile de la suprafaţă! am spus, coborând în spaţioasa trecere.

Tocmai în clipa în care realizam că habar n-aveam ce se petrece, m-am ciocnit de altcineva care tocmai ieşea din cabina lui.

— Îmi pare tare rău! îşi ceru scuze bărbatul brunet, prinzându-mă în braţele lui ca să nu cad. Apoi se holbă la mine uluit. Tu eşti! exclamă.

— Şi cine ai putea fi tu? l-am iscodit cu un zâmbet, pentru că era foarte chipeş, cu pletele lui brune, lungi până la umeri, şi ochii de un albastru profund.

Barba şi mustaţa lui îngrijite indicau faptul că trebuia să fie vreun pungaş din înalta societate. Eram sigură că nu-l mai văzusem niciodată.

— Cine eşti?

— Taylor! urlă Albray din spatele meu, iar noua mea cunoştinţă imediat îmi dădu drumul.

— Aha, tu trebuie să fii misteriosul şi fantomaticul sfătuitor al lui Ashlee, deduse omul, observând arma predilectă a soţului meu. Spadasinul!

— Dar tu nu poţi fi cine pari, ripostă Albray, întrebându-se dacă nu cumva vorbea cu o stafie. Ashlee te-a văzut pierind în

peşteră, în ghearele unui draconian înaripat.

— M-a văzut prăbuşindu-mă, nu m-a văzut murind, sublinie celălalt.

— Dar cum…

Albray fu întrerupt de strigătul meu, pentru că-n cabina din care Taylor ieşise se zărea un reptilian. Vederea lui, după ce abia avusesem parte de îngrozitoarea privelişte a războinicilor-şopârle, îmi trimise fiori prin tot corpul. Pentru o clipă, în urechi nu mi-a mai răsunat altceva decât bătăile inimii.

— Mia!

Mi-am dat seama că Albray încerca să-mi spună ceva.

— E Taejax, mă potoli el.

Frica îmi mai slăbi puţin, în vreme ce-mi aduceam aminte de acest draconian care reuşise să se elibereze de mentalitatea reptiliană cu multă vreme în urmă. El dăduse o mână de ajutor la distrugerea formei fizice nenaturale a lui Pintar, căpetenia şi creierul draconiemlor.

— Duşmanul duşmanului tău ţi-e prieten, mă linişti Taylor, încercând să mă scoată din şoc.

— Îmi pare aşa de rău! mi-am cerut iertare, pironindu-l cu ochii pe luptătorul draconian. N-am fost niciodată în apropierea unuia din tagma ta.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze, admise Taejax, pentru că nu-i decât un simplu travesti pe care-l port în misiuni.

Dinaintea ochilor mei, forma lui se preschimbă în silueta înaltă, subţire şi blondă a unei fiinţe de o nemaiîntâlnită frumuseţe.

— Ai devenit un anu, am constatat.

Anu erau nelipsiţi din străvechile legende ale oricărei culturi omeneşti, numai că sub nume diferite. În Marea Britanie ei erau zânele din neamul spiriduşilor, iar în Irlanda Tuatha Dé Danaan[70]. Această rasă nepământeană pretindea să fie rodul marii zeiţe mame, Danu, Dana, sau Diana. Tocmai ea le dăruise şansa evoluţiei pe tărâmurile subtile ale acestei lumi, unde ei

---

[70] „Tribul Zeiţei Danu” (în gaelică). În mitologia celtă, constituie o rasă care a populat Irlanda înainte de milesieni, strămoşii irlandezilor de astăzi. Se povesteşte c-au fost izgoniţi din rai pentru că ştiau prea multe şi au coborât într-un nor de ceaţă pe pământul Irlandei. Se mai spune despre ei că erau foarte iscusiţi în artele magiei.

puteau să vegheze asupra omenirii şi să ajute, fără să fie ispitiţi sau corupţi de dorinţele și emoţiile planului fizic. Pentru că anu – la fel ca rudele lor mai puţin evoluate din punct de vedere fizic, nefilimii, draconienii şi anunnakii – nu puteau înţelege pe deplin sentimentele.

— N-am ajuns încă un anu, mă lămuri Taejax, dar atunci când voi părăsi planul fizic al lumii noastre sunt sigur că sufletul meu se va fi dezvoltat îndeajuns ca să se înalţe, prin Culoarul din Amorea, la marea zeiţă-mamă al cărei scop prin definiţie este să permită sufletelor anunnaki pline de căinţă, cum este al meu, să treacă în planul evolutiv al rasei anu de pe Sirius. Numai prin sacrificiile personale ale fiicei tale, încă nenăscute, mi-a fost asigurată evoluţia spirituală, îmi mărturisi Taejax. Ea a dăruit o alternativă spirituală la damnare tuturor nefilimilor, anunnakilor şi draconienilor căzuţi, care aleg să se elibereze de egoistul lor consum de EMRO, de gustul pentru dominaţia asupra oamenilor.

Mi-am amintit ceva în legătură cu acest lucru din scrierile lui Ashlee, deşi acolo referinţele erau foarte vagi. Mi-am dat seama că nici măcar ea nu cunoscuse întreaga poveste din spatele misiunii pământene a viitoarei noastre fiice. Cu toate acestea, era evident ce credea Taejax: că fătul pe care-l purtam în pântec avea să fie încarnarea omenească a marii zeiţe mame al neamului Tuatha Dé Danaan.

— Tocmai Taejax este motivul pentru care n-am rămas încuiat într-o *oubliette*[71] de pe tărâmul subteran al draconienilor, grăi Taylor, răspunzând într-un târziu la întrebarea lui Albray. Apoi îşi întoarse iar atenţia la mine: Cât despre cine sunt eu pentru tine, mă rog… ne-am mai întâlnit în multe vieţi, dar dacă ne întoarcem pe vremea amazoanelor, noi doi am intrat într-un conflict, iar eu te-am ucis, o greşeală pe care o regret de-o veşnicie.

Citisem acea parte din relatarea lui Ashlee chiar azi-dimineaţă, astfel încât îmi mai era încă proaspătă în minte. Dar străbunica mea nu pomenise nimic de faptul că recunoscuse şi sufletul lui Taylor. El mă lămuri asupra problemei:

— Eu eram războinicul Heracles la timpul respectiv, iar tu erai Asteria, campioană şi comandant peste armatele hamazoanelor.

[71] Temniţă subterană (fr.).

Am rămas uluită când am aflat că fusesem una dintre marile războinice ale antichităţii, în vreme ce Taylor consideră încântător de ciudată uimirea mea la vestea că m-a omorât cu mâna lui.

— Iar Ashlee nu m-ar fi putut recunoaşte în viaţa ei trecută, pentru că abia urmează să ne întâlnim în următoarea, am dedus, vorbind mai mult pentru mine însămi.

— Dar ceea ce-i mai important, continuă Taylor, e că tu eşti cea care o vei elibera pe iubita mea din somnul ei de veci. Îmi zâmbi. Am aşteptat o veşnicie să mă reunesc cu ea.

— Chiar aşa, adăugă căpitanul.

— Ceea ce nu se poate întâmpla prea curând, încheie Albray, neplăcându-i felul în care cei doi mă încadrau.

Nu că aş fi avut de ce mă plânge. Nu mai avusesem plăcerea să mă aflu în compania unor bărbaţi atât de chipeşi. Iar eu fusesem de atâtea ori geloasă pe Albray pentru legătura lui intimă cu Ashlee şi atracţia simţită faţă de ea, încât era plăcut să-l văd pe soţul meu gelos la rândul lui.

Taejax ni se alătură pe coridor.

— Lucrul cel mai important, însă, dintre toate, zise el, mutându-şi privirea de la mine la Albray, este că voi sunteţi părinţii femeii care va trezi conştiinţa oricărei fiinţe ce evoluează pe tărâmul ăsta.

Faptul în sine ne aducea la realitate, deşi nu aceea era dorinţa lui Taejax.

— Nu-i nicio grabă, fireşte, am spus eu, silindu-mă să zâmbesc cu o mândrie care probabil semăna mai mult a nedumerire.

— Nu vă temeţi, spuse căpitanul, Tamar va avea la dispoziţie cea mai mare armată de îngeri păzitori mobilizată vreodată pe Terra ca s-o protejeze.

— Asta-i foarte liniştitor, am admis eu.

— Ei bine, atunci haideţi să pornim la treabă şi să-i trezim, nu-i aşa? Sinclair ne conduse spre o altă trapă. Sper că nu vă deranjează un urcuş mititel.

„Urcuşul mititel” se rezuma la escaladarea uriaşelor table de metal ce constituiau velele corăbiei *Clio,* pentru a atinge podeţul de pământ întins peste întreaga imensitate a peşterii.

În vreme ce eu şi cu Albray ne căţăram – Sinclair pur şi simplu levită până pe podeţ – mă gândeam că nu era de mirare că lui Ashlee îi trezise admiraţia, pentru că până şi în ochii mei trecea drept un vehicul din viitor, deşi era produsul unui trecut îndepărtat. Velele ei nu erau din pânză, ci din metal magnetic, pentru a absorbi diferitele surse de energie existente pe Pământ, inclusiv pe cea a flăcării albastre.

— Îmi pare rău că trebuie s-o bag pe *Clio* sub podeţ, dar este prea puţin loc s-o ancorez chiar aici, ne explică Sinclair, pe când, în sfârşit, ajungeam în vârful catargului şi, cu ajutorul lui, păşeam pe întinsa limbă de pământ.

Când am aruncat o privire în giganticul hău de sub noi, luminat în parte de luminile exterioare ale navei, mi-am amintit de istorisirea lui Ashlee în privinţa îndrăznelii lui Taylor de a provoca la luptă un draconian înaripat, pentru a salva viaţa femeii pe care o iubea în secret.

— Mai au draconienii acces în locul ăsta? l-am întrebat pe căpitan, în vreme ce acesta ne zorea s-o luăm din loc, de această dată spre o mică anticameră cu trei portaluri, dintre care unul ducea la complexul subteran ascuns sub platoul Giseh.

— Fireşte. Lumea subpământeană a fost dintotdeauna terenul lor, mă lămuri el. Dar ei nu ne pot urmări prin portaluri. Structura lor genetică nu-i îndeajuns de evoluată ca să suporte trecerea.

— Dar n-au avut nicio problemă să capete acces în Giseh când l-am căutat pe Levi acolo, se arătă Albray prudent.

— Asta pentru că prezenţa noastră în anticamera din Amenti a coborât frecvenţa îndeajuns pentru a le da prilejul draconienilor să-i străpungă zidurile de apărare, îi explică Sinclair. Dacă ne-am fi ţinut deoparte, n-ar fi putut sparge scuturile de siguranţă.

— Atunci, dacă-nţeleg eu bine, se presupune că noi am avea o natură mai spiritualizată acum? îl întrebă soţul meu.

— Asocierea ta cu flacăra ta geamănă, mă arătă cu un gest căpitanul, v-a înălţat amândurora frecvenţele mai mult decât vă puteţi da seama. Altfel n-aţi fi putut niciodată concepe cheia vie a tărâmului Amenti.

Albray tot nu se arătă convins pe de-a-ntregul.

— Dar sigur nu există anumite activări care trebuie operate

înainte de a trece printr-un asemenea pasaj?

— Aţi mai operat asemenea activări în vieţile voastre trecute, îl lămuri Sinclair, arătându-se foarte răbdător, după părerea mea.

— Cum rămâne, atunci, cu pecetea astrală care i-a dat lui Ashlee atâta de furcă în timpul vieţii sale?

— Mia şi cu tine sunteţi excepţiile de la regulă, pentru că tu te-ai născut prea devreme ca să te mai afecteze sigiliul, iar Mia, prea târziu. Căpitanul se uită ironic la Albray. E posibil să nu trecem în revistă toate motivele acum? Întreaga explicaţie este destul de lungă. Chiar nu poţi avea încredere în mine?

Eu, una, eram mai mult decât convinsă, dar Albray tot mai găsea nod în papură.

— Niciodată nu ai avut încredere în mine – şi atunci, eu de ce să am în tine?

— Pentru că suntem cu toţii în aceeaşi barcă! îi aruncă Sinclair, exasperat. Iar eu abia aştept să-ţi văd soţia şi pruncul nenăscut dincolo de portalul ăsta, unde vor fi la adăpost de draconieni.

— Aici ai dreptate, admise Albray. Întorcându-se spre mine, mă sărută. O să intru eu primul.

— Am să fiu chiar în spatele tău, i-am promis.

Albray îl avertiză pe Sinclair cu o privire, apoi se duse la portalul central şi dispăru înăuntrul lui.

— E o încântare să-l vezi gelos, comentă căpitanul. Mă crezi rău dacă mă bucură supărarea altuia?

A trebuit să râd, pentru că-l înţelegeam perfect.

— În cazul lui Albray şi al tău, aş spune că puţină încântare s-ar putea justifica. Totuşi, Ashlee nu a ţinut niciodată la Albray decât ca la un prieten, pricepi?

— Da, recunoscu Sinclair. Cu toate acestea, nu mi-a făcut deloc viaţa ca Earnest Devere mai uşoară.

— Din tot ce-am reţinut de la Ashlee şi din propriile mele cercetări, i-am mărturisit, sufletul-pereche al lui Lillet du Lac va fi cel care va avea ceva de împărţit cu Albray.

M-am simţit puţin stânjenită la gândul reîntâlnirii lui Albray cu femeia pentru care el îndurase un blestem vreme de şapte sute de ani.

— Iar Taylor va avea ceva de împărţit cu sufletul-pereche al lui Lillet, şi tot aşa, sublinie căpitanul. Ce-am făcut noi de-a

lungul veacurilor ca să ne ajutăm unul pe altul nu ni se poate întoarce împotrivă, acum când imaginea de ansamblu s-a limpezit, pentru c-am acţionat doar prin prisma celor ştiute de noi la acea epocă. Suntem cu toţii sortiţi să ne lăsăm atraşi de ceilalţi membri ai Statului-Major, pentru că urmărim toţi un obiectiv de grup, şi vedem câte puţin din noi înşine în ceilalţi.

Am surâs, simţindu-mă ceva mai împăcată cu destinul nostru comun.

— Şi care parte din tine însuţi o vezi tu în Albray, căpitane?

— Partea din mine care va lupta până la moarte ca să-i apere pe cei dragi, răspunse el. E un om bun şi, îndată ce vom îngropa securea războiului karmic dintre noi, sunt convins că vom fi cei mai buni prieteni.

Mi s-a părut amuzant.

— Acum c-ai trecut prin Culoarele din Amenti, n-ar trebui să te înalţi deasupra răzbunării?

— Polaris, sinele meu mai înalt, e desăvârşit, dar eu nu sunt perfect, mă lămuri Sinclair. Atâta vreme cât ne mai păstrăm forma omenească, ne mai păstrăm şi firea omenească. Şi cât ne-am plictisi dacă n-am face aşa!

— Într-adevăr, am fost de acord, consolată de acel fapt. Prin urmare, nu voi ieşi din Amenti cu vreo mare conştiinţă sacrosanctă?

— Cerule, sigur că nu, se arătă amuzat Sinclair. Sfinţii şi salvatorii umanităţii nu sunt altceva decât nişte bieţi oameni. Totuşi, noi, ceres, Statul-Major din Amenti, n-am făcut niciodată parte din conştiinţa omenească a planetei noastre. N-am fost condamnaţi la existenţă fizică. Noi ne-am ales-o de bunăvoie, ceea ce ne face mai nebuni decât oamenii obişnuiţi.

Am râs.

— Asta explică multe, am constatat, gândindu-mă la Albray şi la tendinţele lui de eroism. Aşadar, Iisus Hristos n-a fost unul dintre noi?

Sinclair clătină din cap în semn că nu.

— Dar Magdalena a fost… Ghiceşte care dintre voi.

Surâsul lui mă puse în încurcătură.

— Eu? am chiţăit, neîncrezătoare.

— Tu ai purtat cheia salvării omeneşti şi odinioară, confirmă el, iar acum o porţi din nou.

Am vrut să-l întreb dacă Madona Neagră era o încarnare-

cheie a mea, dacă aveam s-o revăd prin Culoarele din Amenti, dar cum mă îndoiam că Sinclair mi-ar fi putut răspunde, a trebuit să aştept şi să văd ce mai urma.

— Atunci conştiinţa angelică şi cea a sfinţilor sunt total diferite? am mai dorit să ştiu.

Sinclair îmi confirmă cu un semn din cap.

— Pentru că îngerii se vor aventura acolo unde sfinţii nici nu pot şi nici nu se încumetă să meargă. Acum…

Îmi arătă cu un gest portalul.

Am ezitat de frică.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva în stare conştientă, i-am mărturisit.

— Este timpul să trăieşti puţin atunci, mă încurajă el pe un ton jucăuş, pentru că în spatele fiecărei spaime se ascunde o dorinţă secretă.

Avea dreptate, fiindcă adevărata mea dorinţă era să nu mă tem de asemenea prilejuri, ci să profit de ele din plin, aşa cum făcuse Ashlee.

— Am pornit, am spus, înconjurându-mi pântecul cu braţele şi străduindu-mă să-mi reprim emoţia.

Pe urmă, am pătruns în cascada de lumină lichidă din mijloc.

REVELAŢIA 28
TREZIREA REGINELOR-DRAGON

Trecerea a fost instantanee, aşa cum o descrisese Ashlee. Pentru o clipă am simţit cum mă umple lumina şi cum ceva mă aspiră înainte, într-o sală imensă cu un altar, anticamera tărâmului Amenti. Trepte uriaşe de piatră urcau şerpuind spre o platformă în mijlocul căreia se afla un altar cioplit dintr-un singur bloc de piatră. Razele aruncate de portalurile din spatele nostru luminau întreaga încăpere.

— Iată-te!

Era limpede că Albray începuse să se întrebe de ce durase atât de mult. Mi-am cerut scuze, dându-mi seama că, fără să vreau, l-am ajutat pe căpitanul Sinclair să-l necăjească din nou pe soţul meu.

— Căpitanul tocmai îmi explica diferenţa dintre conştiinţa angelică şi cea a sfinţilor, i-am explicat.

— Ce-ar şti el de una sau de alta? remarcă zeflemitor Albray.

— Acum chiar că eşti arogant.

Începea să mă obosească meschina lui antipatie faţă de Sinclair.

— Odată ce vei fi trecut prin Culoarele din Amenti, vei putea să-l judeci altfel.

— Nu trebuie să colind prin Amenti ca să ştiu că încearcă să provoace disensiuni între noi.

Nu prea puteam să neg acest lucru, pentru că tocmai Sinclair îl recunoscuse.

— Atunci nu-i face jocul, m-am grăbit să-l sfătuiesc, întrucât căpitanul se ivi prin portalul din spatele meu.

— Ei bine, puştilor, acesta e capătul drumului pentru mine, ne anunţă el.

— Nu pricep, am ripostat, temându-mă că eram lăsaţi să ne descurcăm singuri.

Un războinic anu ieşi dintr-unul din portalurile exterioare şi ni se alătură. Era chiar mai înalt şi mai blond decât Taejax, iar întreaga lui fiinţă iradia o uşoară luminiscenţă, neomenească. Totuşi, înfăţişarea lui era foarte bine definită, iar prezenţa lui fizică era doar puţin mai străvezie decât a noastră.

— Lugh Lamhfada[72]! îl salută căpitanul pe nou-venit cu o uşoară reverenţă, de parcă ar fi fost os de domn. Ai ajuns la timp, ca-ntotdeauna.

— Operând dincolo de timp, aşa cum fac eu, nu am nicio scuză pentru întârzieri, mărturisi acel anu.

Căpitanul ni-l prezentă pe Lugh, descriindu-ni-l ca pe un minunat dulgher, zidar, harpist, poet, povestitor, fizician, aurar, conducător şi războinic printre anu. El avea să ne conducă spre locurile noastre de odihnă sub flacăra albastră dinăuntrul Sălii Vieţii.

— Vă voi revedea pe amândoi după o sută de ani, îşi luă rămas-bun Sinclair de la noi, apoi, făcându-ne cu mâna, plecă prin portalul central.

Albray nu se întristă să-l vadă plecând.

— Asta mi se pare foarte mult timp, constată el, dar mă îndoiesc că va fi destul de lung.

Nu-mi plăcea să fiu negativistă, dar a trebuit să fiu de acord cu el:

— De ce s-ar schimba ceva într-o sută de ani, când în două sute nu s-a schimbat nimic?

Noua noastră călăuză urcă scările spre altarul de piatră şi, oprindu-se dinaintea lui, scoase o cruce egipteană. O ţinu în faţă, departe de corp, apoi îşi focaliză voinţa prin ea. O rază a energiei flăcării albastre ţâşni prin străvechea unealtă, străpunse piatra de altar. Zidul de piatră din spatele altarului începu să curgă ca o apă. Roca dispăru într-un fulger de lumină, scoţând la iveală tunelul de dincolo.

— Haideţi! ne invită Lugh să-l urmăm prin complexul Amenti.

Acesta era locul din schema Amenti – plan în care amândoi eram implicaţi – la a cărui proiectare nici eu, nici Albray nu ne mai aminteam să fi participat. Data viitoare aveam să ne întoarcem în această sală ca membri ai Statului-Major din Amenti cu drepturi depline şi, luând în considerare ceea ce ni se pregătea în realitatea spaţio-temporală din care veneam, nici nu-mi doream mai mult.

---

[72] Sau Lugh, Lug, Lugus „Mână Lungă”, unul dintre cei mai importanţi zei din mitologia celtică, zeul soarelui, echivalentul celtic al zeului Mercur, în mitologia romană, şi Hermes, în cea greacă. Numele său a rămas în multe dintre toponimele localităţilor europene de pe continent şi din insulele britanice, cum ar fi: Lyon, Laon, Leiden, Carlisle etc.

Voi sări peste detaliile propriei mele experienţe prin Amenti, fiindcă va face obiectul unui alt roman. Este suficient să spun că periplul meu a fost o experienţă unică pentru mine. Aşa cum Sinclair se întâlnise cu Ashlee şi îi îndrumase paşii prin Culoarele din Amenti, la fel m-a întâmpinat iluminata fiinţă a lui Albray în sălile de la exteriorul tărâmului, ca să mă conducă prin propriile mele încercări şi revelaţii. Când l-am întrebat cum i-a fost posibil să se afle alături de mine, când de fapt el însuşi explora Amenti, mi-a răspuns că timpul n-avea niciun sens pe acele meleaguri şi că şi eu îi făcusem acelaşi serviciu.

Vieţile pe care le-am perceput prin Culoarele din Amenti au fost singulare pentru mine, la fel ca şi cunoaşterea căpătată, alături de îndemânările de care mi-am adus aminte. O mare parte din experienţa mea prin Amenti va fi adusă la lumină pe măsură ce această istorie se deapănă, aşadar continui să vă povestesc.

La trezirea lui în Sala Vieţii, Albray fu întâmpinat de Lugh Lamhfada.

— Presupun că te aşteptai să fii trezit de frumoasa din pădurea adormită, nu? îl tachină războinicul anu. Dar nu-ţi fie frică, eu n-am să te sărut.

— Foarte bine! râse Albray.

O fi fost el amorţit şi ameţit după un somn lung şi greu, dar simţul umorului îi rămăsese intact.

— Pentru că nu cu tine îmi închipuiam eu c-o să trăiesc fericit până la adânci bătrâneţi… Nu te supăra!

— Nu-i nicio supărare, îl linişti Lugh, dându-i hainele. Mai bine ţi-ai pune astea pe tine, înainte să se trezească reginele-dragon.

— Poftim? mormăi Albray, reuşind să se ridice în capul oaselor, ca să se uite prin jur din păstaia deschisă care-i fusese adăpost timp de o sută de ani.

În liniştitoarea strălucire albastră, iradiind din uriaşul tub de lumină ce se întindea din pardoseală până în tavan, în mijlocul sălii, Albray văzu limpede cele douăsprezece păstăi aşezate în mod egal în jurul emiţătorului flăcării albastre, precum corola unei flori. Îşi dădea seama că toate tecile de pe partea lui erau deschise şi dezactivate, iar sigiliul de pe marginea păstăilor nu

mai emana raze ultraviolete. Cele şase teci de cealaltă parte a corolei mai erau încă închise, totuşi, iar peceţile lor străluceau cu intensitate.

— Eşti ultimul dintre prinţi care se deşteaptă din somn, îl lămuri Lugh, în vreme ce Albray îşi trăgea pe el jeanşii, tricoul şi ghetele pe care le purtase prin Amenti.

— Se vor trezi reginele-dragon toate deodată? dori să ştie bărbatul meu, sărind din teaca lui.

Instantaneu, fâşia de lumină ultravioletă din jurul capacului şi de la baza marginilor se stinse.

— Aşa-i în plan, îi răspunse Lugh.

Părea foarte însufleţit de iminentul eveniment.

— Vai, Doamne!

Dar Albray abia avu timp să se gândească la cât de delicată era situaţia pentru el, când Lugh se lăsă într-un genunchi, plin de veneraţie, cu ochii aţintiţi asupra cuiva din spatele cavalerului.

Albray se întoarse şi văzu intrând în sală spiritul unei femei foarte frumoase. Părea pe jumătate om, pe jumătate anu. Era alcătuită din materie astrală.

— Cine-i? îl întrebă pe Lugh în surdină, pe când se pleca până la pământ, lângă războinicul spiriduş, care se uita la frumosul spirit aşa cum un muritor adoră o zeiţă.

Într-adevăr, era mai frumoasă şi mai zeiască decât orice femeie văzută de Albray în toate vieţile lui omeneşti. Era extraordinar de înaltă, cu pielea întunecată, cu ochii violeţi, avea un trup zvelt şi perfect proporţionat cu înălţimea ei.

— Ea e marea mamă şi arhitectă a evoluţiei neamului meu, îl lămuri Lugh. Ea e Kali. Ea e…

— … fiica mea încă nenăscută!

Albray se arătă copleşit la gândul că ocrotea aşa o frumuseţe.

— Cerul să mă ajute! bombăni el, urmărind cum spiritul se apropia de tubul flăcării albastre din mijlocul Sălii Vieţii, ignorându-le prezenţa. Ce face?

— Îşi trezeşte gardiana, îl lămuri Lugh pe un ton care sugera că era ceva de la sine înţeles, după părerea lui.

Spiritul păşi în flacăra albastră, din care ţâşni imediat o văpaie violetă care o înghiţi complet.

— Tamar! se alarmă Albray la dispariţia ei.

— Nu te teme, îl linişti Lugh, în vreme ce vâlvătaia albastră se stinse cu totul, lăsând doar sigiliile ultraviolete de la păstăile încă închise să lumineze încăperea. Copila ta trăieşte şi e teafără în pântecul soaţei tale.

Sunetul celor şase sigilii deschizându-se toate deodată îl făcu pe Albray să tresară, iar el se uită cu nerăbdare la tecile deschise care le scoteau la vedere pe reginele-dragon adormite înăuntrul lor. Fiecare purta doar o bucată de pânză albă, sclipitoare, peste piept şi peste coapse, iar pielea le lucea de balsam EMRO, pentru a le proteja de flacăra albastră şi a-i absorbi energia.

— Cele mai desăvârşite şase femei din istorie! Tocmai mie mi-a fost dat privilegiul să le cunosc aproape pe toate, constată Albray cu adoraţie. Mă simt cel mai binecuvântat şi mai blestemat bărbat de pe pământ.

Lugh râse din toată inima.

— Tu eşti un purtător de făclie, în concluzie ai dreptate!

Albray veni lângă teaca aflată cel mai aproape de el, în care mă găseam eu întinsă.

Conştiinţa îmi fu adusă înapoi pe Pământ de sărutul iubitului meu, ceea ce, când mi-am dat seama ce se petrecea, am socotit că era foarte romantic.

— Prinţul meu! i-am zâmbit, încântată să-l văd, ca întotdeauna.

— Zeiţa mea! îmi zâmbi şi el. Tocmai am avut o viziune a fiicei noastre. E cea mai frumoasă fiinţă pe care lumea o va cuprinde vreodată.

— Acum, te rog, nu fi subiectiv.

— Mă rog, cum are cea mai frumoasă mamă de pe Terra, este foarte posibil, mă sărută el din nou.

O brunetă exuberantă se ridică în capul oaselor în păstaia de lângă a mea.

— Unde-i prinţul meu? întrebă ea ironică.

Albray se dădu îndărăt când văzu că toate reginele-dragon se trezeau. O roşcată ieşi din teaca ei de lângă cea a brunetei.

— Vai, strămoaşele mele! strigă ea. Tu eşti, Albray? O înecă emoţia la auzul acelui nume. Tu eşti…? Aproape că-l atinse şi izbucni în lacrimi când îi simţi trupul material. Eşti viu?

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului soţului meu, iar el îi

răspunse cu multă afecţiune.

— Da, Ashlee, sunt, graţie strădaniilor tale, îi mulţumi el, apoi deodată îşi aminti că mai eram şi eu prin preajmă. Îi împinse trupul aproape gol mai departe de el, ca să mă prezinte: Ea este femeia responsabilă pentru eliberarea mea de blestem. Mia Montrose, fă cunoştinţă cu Ashlee Granville-Devere.

— De fapt, acum sunt Mia Devere, i-am amintit soţului meu, ceea ce-l tulbură, pentru că-şi dădu seama într-o clipită că acelaşi lucru se grăbise el să-i spună căpitanului Sinclair.

— Da, desigur, făcu el stânjenit.

Pe chipul lui Ashlee se citiră atât încântarea, cât și teama de a mă întâlni.

— Este o mare onoare pentru mine să te întâlnesc, Mia, fiindcă tu ai făcut ceea ce n-am reuşit eu niciodată, îmi spuse ea.

— Plăcerea-i de partea mea, i-am răspuns, ieşind din teacă, pentru a mă confrunta cu cea pe care o invidiasem şi o admirasem de atâta amar de vreme. L-am biruit pe Molier în numele tău!

Ashlee, deşi eram sigură că-mi simţea animozitatea, nu putu să nu se bucure de vestea cea bună.

— Atunci eu trebuie să-ţi mulţumesc, Mia, se auzi un alt glas din cea mai îndepărtată păstaie.

Albray rămase cu respiraţia tăiată la sunetul vocii ei.

— Lillet? rosti el, apropiindu-se de izvorul fascinaţiei sale.

— Într-una dintre vieţile mele anterioare am fost Lillet du Lac, care te-a întâlnit în cel mai negru ceas al vieţii tale de atunci, confirmă ea, în vreme ce el păşea în razele aruncate de teaca ei. Ea se topi toată într-un zâmbet, ceea ce rareori i se întâmplase în decursul vieţii în care el o cunoscuse şi o iubise. Bună, viteazule cavaler!

— Bună, prinţeso! îi ură el bineţe cu un surâs, strigând-o aşa cum făcea odinioară când voia să o necăjească.

Ea nu se mai supără pe el, totuşi, pentru că se grăbi să iasă din păstaia ei, apoi i se aruncă în braţe.

— Îmi pare aşa de rău, Albray, îi mărturisi ea, strângându-l la piept, în vreme ce amândoi vărsau lacrimi nestăvilite de bucurie şi de regret. N-am vrut nicicând să-ţi fiu blestem.

— Nici nu mi-ai fost!

Soţul meu era foarte sincer, iar eu, în ciuda geloziei mele, m-am simţit mişcată văzându-i împăcaţi.

— Mare crai mai e şi soţul tău, comentă picanta brunetă de lângă mine, care, printr-un simplu raţionament eliminatoriu, din câte mi-am dat seama, trebuia să fie regina-dragon prin excelenţă, atotputernica Lilith.

Odată ce Albray şi Lillet îşi mai veniră în fire, bărbatul meu se uită la cele două femei pe care el le cunoscuse odată ca lady Susan şi Ajalae Koriche. Amândouă îi făceau semne cu mâna, îndemnându-l să vină la ele. Am rămas în picioare cu braţele încrucişate la piept, simţindu-mă abătută şi nesigură pe mine, la fel ca oricare altă femeie proaspăt căsătorită şi gravidă care vede cum soţul ei îşi împarte afecţiunea cu alte femei.

— Oh, scumpa mea…

Albray se apropie ca să mă consoleze, dar eu m-am îndepărtat de el, dându-i de înţeles că nu aveam nevoie de atenţiile lui.

— N-am nimic împotrivă, l-am asigurat eu.

Lillet trecu pe lângă Albray, apropiindu-se de mine.

— Ai făcut tot ce mi-ai promis, zise ea, iar bunăvoinţa şi sinceritatea ei erau atât de reale, încât nu m-am putut opri să n-o îmbrăţişez.

Lillet a fost un duh care mi-a călăuzit paşii în decursul înfruntării mele cu Molier, dându-mi povaţă pe calea jurnalelor ei şi a viselor mele.

— Ţi-am făgăduit să fac o lume mai bună, mi-am adus eu aminte, dar n-am reuşit.

— Tu ai făcut *pentru mine* o lume mai bună, îndrăzni să-mi spună Albray, şi toate femeile prezente suspinară, gândindu-se că era o dulceaţă de bărbat.

— Dă-ţi un bob zăbavă, mă încurajă Lillet şi ne îmbrăţişarăm iar.

— Îmbrăţişarea dragonilor, decise Lilith.

Ca mare mamă ce era, ne adună pe toate în jurul ei, într-o îmbrăţişare de grup legănată şi plină de lacrimi. Acum toate păstăile se închiseră, iar tavanul de cristal al încăperii începu să emită o lumină subtilă, liniştitoare.

— Nu-i minunat? i se adresă Lugh lui Albray, în vreme ce amândoi se zgâiau la îngrămădirea de trupuri femeieşti aproape goale.

— Paradis şi iad totodată, remarcă soţul meu, făcându-l pe Lugh să râdă.

Amfitrionul nostru anu începu să ne distribuie robele, explicând că veşminte mai potrivite le aşteptau pe reginele-dragon la bordul navei *Clio.* Dar mie nu-mi dădu nicio robă, ci hainele pe care le purtasem când intrasem în Amenti. Odată ce m-am îmbrăcat şi eu, Lugh ne însoţi prin lungul coridor până-n anticamera tărâmului Amenti în care se aflau cele trei portaluri de lumină lichidă, dintre care unul dădea în peştera din Mamre şi altul pe tărâmul lui Lugh.

— Tu şi partenerul tău veţi lua o cale diferită pentru o vreme, ne informă el.

— Începând cu deschiderea Sălii Arhivelor, mi-am adus eu aminte de îndatorirea noastră.

Lugh, confirmând cu un semn din cap, ne conduse pe noi toţi în jos pe scări până la portaluri, după ce peretele de piatră din spatele altarului se reconstitui, închizând accesul spre trecerea de dincolo.

— Voi toate celelalte, doamnelor, veţi fi luate de căpitanul Sinclair, le anunţă el.

Femeile se arătară toate nerăbdătoare, mai ales Ashlee, dar eu eram puţin dezamăgită că mă despărţeam de suratele mele înainte de a mi se oferi prilejul să le cunosc pe toate. Probabil că sentimentele mi se citeau pe faţă.

— Când ne vom mai revedea cu sora noastră? îl întrebă Ashlee pe Lugh.

— Când Kali va atinge vârsta, îi răspunse el.

Toate suratele mele oftară dezamăgite, la fel ca mine.

— Dar asta va fi abia peste treisprezece ani! protestă Lilith.

— Numai pentru Mia! sublinie Lugh. Celelalte veţi opera dincolo de timp, iar căpitanul Sinclair vă va lua pe toate ca să vă ducă-n viitor, după ce-i va întoarce pe Mia şi pe Albray în prezent.

— Dar Miei îi va lipsi legătura cu noi, ripostă Ashlee cu tristeţe.

Poate că dorea ca eu s-o cunosc mai bine, să n-o mai consider o ameninţare pentru relaţia mea cu Albray. De fapt, chiar o ştiam, iar în adâncul sufletului îmi dădeam seama că pentru ea nu exista decât un singur bărbat: căpitanul corăbiei *Clio.*

— Planul nu l-am făcut eu, se apără Lugh de toate obiecţiile

noastre. Voi, cei din Sfatul Amenti, l-aţi întocmit. Eu nu fac altceva decât să urmez ordinele.

— Ai vrea să-ţi relatez într-o cronică tot ceea ce ni se întâmplă până la următoarea noastră întâlnire? mă uimi Ashlee cu oferta ei foarte generoasă, dar m-am simţit prea copleşită pentru a accepta.

— Ştiu că vei avea foarte multe de făcut. Nu vreau să te deranjez, m-am scuzat faţă de ea.

— Mia, vei publica povestea liniei voastre de sânge, se amestecă şi Lugh în vorbă. Mai târziu vei dori să găseşti partea care-ţi va lipsi din poveste, dacă nu continui să colaborezi cu suratele tale încă de pe-acum.

De fapt, mă şi gândisem deja să public ceea ce ştiam într-un roman de ficţiune. Începusem să fac o selecţie a observaţiilor şi descoperirilor mele din Sinai, incluzând şi aventurile soţului meu cu Ashlee Granville în veacul al XIX-lea şi cu Lillet du Lac în veacul al XIII-lea. M-am întors spre surorile mele şi le-am strigat pe fiecare după numele pe care-l ştiam cel mai bine, chiar dacă îmi era clar că toate aceste femei nu erau încarnările despre care citisem eu.

— Ashlee, Lillet, Ajalae, Susan, Lilith! am grăit. Poveştile voastre mi-au schimbat complet viaţa. N-aş fi fost niciodată în stare să-l eliberez pe Albray şi să-l înfrâng pe Molier fără inspiraţia voastră. Aşadar, da, va fi o onoare pentru mine să vă citesc viitoarele jurnale, aşa cum le-am citit pe cele scrise odinioară de voi în beneficiul meu.

— Nu mai e nevoie de jurnale, ne sfătui Lugh. Acum c-aţi trecut prin Culoarele din Amenti, potenţialul vostru paranormal vi s-a realizat pe deplin şi sunteţi legate telepatic una de alta la nivelul subconştientului. De aceea, experienţele voastre i le puteţi împărtăşi Miei în somn şi, când va veni vremea să-şi scrie povestea, informaţiile stocate vor ieşi la suprafaţă, iar ea le va aminti în paginile sale. Aşadar, vedeţi, nu va pierde nimic!

Spiriduşul războinic primi nenumărate urale şi bezele din partea tuturor femeilor, de care se bucură peste măsură.

— Cât îmi doresc să am un corp fizic, ca să vă pot strânge în braţe pe toate! regretă el. Mi-aş putea folosi învelişul fizic de rezervă, dar din păcate eu n-aş simţi nimic, iar pe voi v-aş zdrobi, probabil.

— Iată *exact* de ce n-ai tu corp fizic! sublinie Albray.

Înainte ca Lugh să aibă ocazia să riposteze, căpitanul Sinclair se ivi din portalul central. Ochii lui căzură pe dată asupra lui Ashlee, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa înainte ca simţurile lui fizice să-i fi putut confirma instinctul.

— Doamnelor!… Lumină sunteţi ochilor însetaţi de frumuseţe! exclamă el, total fermecat.

Mi-am închipuit că această clipă avea să fie delicată pentru cele două suflete, căci se regăseau în încarnări diferite faţă de cele în care se iubiseră în ultima lor viaţă trăită. Totuşi, din secunda în care s-au văzut, era clar că nu mai conta.

Ashlee se apropie de căpitan şi îi luă ambele mâini. Cei doi vorbiră în şoaptă un moment, apoi se sărutară. Nu era sărutul pasiunii disperate, ci unul dintre doi îndrăgostiţi de multă vreme rătăciţi. Nu era un sărut fierbinte, niciunul desfrânat, nici dăruit în grabă. În schimb, era de parcă cele două trupuri s-ar fi topit în cea mai frumoasă sculptură a sărutului care avea tot timpul creaţiei să se preschimbe în realitate.

Suratele lui Ashlee arătară mai mult respect reuniunii dintre ea şi Sinclair decât mie şi lui Albray, dar, când perechea se întoarse, într-un târziu, cu picioarele pe pământ, Lugh nu se mai putu abţine.

— Jinduiesc după un trup, mărturisi el.

Comentariul lui ne amuză pe toţi, alungând orice sentiment de jenă ar fi putut urma după clipa aceea atât de mişcătoare.

— Ei bine, doamnelor, a venit timpul să plecăm, spuse căpitanul. Îmi pare rău că trebuie să vă grăbesc, dar mi s-a încredinţat pe neaşteptate o misiune în plus.

Se uită la Ashlee ca şi cum ea era de vină, iar ea îşi dădu deodată seama despre ce misiune era vorba, pentru că îi fusese martoră într-una din trecutele ei vieţi.

— Harta Signet? îl iscodi pe căpitan, care-i făcu din cap semn că da. Lilitu se află acum la bordul navei *Clio?*

Căpitanul Sinclair îi confirmă cu un gest plin de gravitate.

— Nu trebuie să vă vedeţi.

— Dar ne vom întâlni, ripostă Ashlee, încrezătoare.

— Şşt! insistă căpitanul, învârtindu-se în cerc pentru a-şi reprima frustrarea şi panica. Prima regulă a călătoriei în timp este să nu divulgaţi informaţii legate de evenimentele vieţilor voastre trecute care-mi vor viza viitorul, pentru că altfel vom distorsiona prezentul, care ne este foarte favorabil în acest

moment.

Ochii lui îi dezmierdară trupul fizic. Era clar că îl bucura vederea ei.

— De acord, consimţi Ashlee, deşi părea puţin încurcată, nemaiştiind cum să procedeze corect.

— Lasă doar evenimentele să se desfăşoare aşa cum au fost, o sfătui el, iar Ashlee surâse şi îi făcu semn cu ochiul. Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune, răspunse ea hotărâtă dar cu regret.

— Foarte bine, o lăudă căpitanul, încântat că fosta lui soţie înţelegea în ce poziţie se afla, dar reacţia ei de respingere îl făcu acum să se îngrijoreze. I se va întâmpla ceva lui Lilitu?

Ashlee deschise gura să-i răspundă.

— *Ashlee!* o avertiză Lillet, care ştia şi ea rezultatul misiunii lui Lilitu, surioara ei dintr-altă viaţă.

— Uite, aveam de gând să-ţi spun, dar nu pot, spuse Ashlee, aruncându-i lui Lillet o privire liniştitoare.

Albray grăi:

— Ce-o fi o fi, cel mai bine pentru voi doi e să nu fiţi lăsaţi singuri împreună până când Lilitu nu debarcă din corabia ta, căpitane!

Reginele-dragon îşi dădură în cor consimţământul. Ashlee şi Sinclair se arătară limpede întristaţi de acea interdicţie, iar căpitanul îi aruncă lui Albray o privire urâtă. Acesta din urmă ridică doar din umeri:

— Serveşte cel mai bine planului!

— N-o să mai discutăm despre misiune, le oferi Ashlee un compromis suratelor ei, dar toate clătinară neînduplecate din cap.

— Iartă-mă, îngere, o rugă Lilith, sanctificând legea. Misiunea asta-i vitală din mai multe puncte de vedere, atât pentru voi, cât şi pentru plan. Până când Lilitu nu se întoarce teafără în veacul al XIII-lea, de unde a venit, voi doi nu veţi avea plăcerea să staţi împreună nicio clipă.

Atât Ashlee, cât şi căpitanul Sinclair îi zâmbiră resemnaţi. Suratele mele îmi dădură câte un sărut de adio, însă Albray le făcu semne cu mâna de departe, ca să evite alte necazuri:

— A fost o plăcere să vă revăd, doamnelor. Petrecere frumoasă, căpitane!

Expresia de pe chipul lui Sinclair ce promitea răzbunare

spunea totul.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Albray! îi strigă Lilith în numele tuturor suratelor, după care îşi întoarse atenţia la mine. Tu ai mare grijă de micuţa viitoare zeiţă, mă instrui ca o bunică foarte mândră de nepoţica ei, ceea ce ne făcu să ne înghesuim toate suratele într-o nouă îmbrăţişare colectivă.

Albray şi Sinclair se arătară frustraţi de întârziere. Cum aveau să ne mai despartă vreodată? Soţul meu luă primul cuvântul:

— Doamnelor, oricâtă încântare ne-ar aduce vederea iubirii dintre voi, trebuie să-mi iau soţia înapoi, întrucât avem o misiune care nu mai aşteaptă amânare.

— Vă mai amintiţi cum se descuie Sala Arhivelor? ne întrebă Lilith.

În cel de-al şaselea culoar din Amenti reluasem legătura cu tăcutul meu înger păzitor, cu Meridon, care alături de partenerul ei, Arcturus, fuseseră recrutaţi pentru proiectul tărâmului Amenti, graţie îndemânării lor în arhitectură eterică. Ştiam exact cum să găsesc accesul spre străvechea capsulă a timpului, fiindcă tocmai eu o concepusem, iar Arcturus îi incorporase mecanismul de încuiere pe care numai purtătorii de făclii îl puteau descuia şi a cărui cheie era sonicitatea noastră personală combinată, împreună cu frecvenţa sonică a reginei anunnakilor, Kali. Includerea sonicităţii lui Kali în mecanismul încuietorii însemna că Sala Arhivelor nu putea fi deschisă până când ea nu era concepută de către noi amândoi, ultima ei pereche de părinţi pământeni.

— Veţi avea toate echipamentul la dispoziţie până într-o oră, le-am garantat eu suratelor, iar Albray îmi întări promisiunea printr-un semn aprobator din cap.

Cu cât mai repede forţa care urma să ne ocrotească pruncul găsea accesul la tăinuitele arme şi la tehnologia de elită, cu atât ne-am fi simţit eu şi Albray mai uşuraţi în privinţa venirii pe lume a extraordinarei noastre fetiţe. Îndată ce Lugh, luându-şi rămas-bun de la toţi, plecă prin portalul care-l ducea acasă, căpitanul Sinclair şi suratele mele ne lăsară singuri în anticamera tărâmului Amenti.

— Prin urmare, se uită Albray la mine, care-i planul?

— Nu-ţi mai aminteşti cum să găseşti Sala Arhivelor?

Mi s-a părut ciudată întrebarea lui, căci îl văzusem atât de

sigur de sine mai adineauri, când făcea semne afirmative din cap, în vreme ce eu le asiguram pe surate că aveam s-o deschidem cât ai clipi din ochi.

— Îţi mai aminteşti cum funcţionează mecanismul încuietorii? mă iscodi el, iar eu a trebuit să recunosc că nu. Tu ai treaba ta de făcut, iar eu pe a mea. Aşadar, mi se adresă iar, într-o manieră şăgalnică, ai de gând să-mi spui ce trebuie să facem, sau mă obligi să recurg la măsuri mai persuasive?

Mă trase mai aproape, dar cum nu-mi ardea de joacă în clipa de faţă, i-am oferit răspunsul mult aşteptat:

— Odată intraţi în Sala Arhivelor, noi, purtătorii de făclii, trebuie să coborâm frecvenţele flăcării albastre din Sfera din Amenti, care n-au mai circulat prin reţeaua terestră de la prăbuşirea Atlantidei. Prin câmpul bioenergetic combinat al flăcărilor portocalie, albastră şi violetă, vom infuza reţeaua Pământului cu o nouă energie ce va declanşa o expansiune spontană a stării multidimensionale de conştiinţă, memorie şi identitate în acele fiinţe umane de pe Terra care nu se află încă sub controlul frecvenţelor nefilime. Însă numai atunci când purtătoarea făcliei violete va ajunge în deplinătatea puterilor sale, la vârsta de treisprezece ani, reţelele Tarei şi ale Terrei vor începe să fuzioneze, ceea ce va avea drept rezultat deschiderea Culoarelor şi a Sferei din Amenti pentru ca masele de oameni să poate accede înapoi pe Tara.

— Da, înţeleg, îşi dădu Albray ochii peste cap la micul meu discurs. Întrebarea mea era, de fapt, pe *unde* intrăm noi?

— Chiar de aici, i-am zâmbit eu.

— Dar cum rămâne atunci cu spirala Fibonacci?

— O vom folosi ca pe o meditaţie pentru a ne separa trupurile subtile de cele fizice, i-am explicat.

Albray scutură din cap încruntat.

— Nu, am înţeles că trebuia să ne aflăm în punctul semnalizat de centrul spiralei de pe platoul Giseh, pentru a putea găsi accesul în Sala Arhivelor.

— Chiar suntem în centrul spiralei, l-am lămurit, arătând cu degetul în sus. Acel punct de pe suprafaţa terestră se află chiar deasupra noastră. Ştiu, pentru că am văzut locul ăsta în cursul coborârii mele astrale în subterane, când am vizitat Biblioteca Akashică în căutarea Jamilei. Intrarea în Sala Arhivelor se află situată în acelaşi spaţiu în care ne aflăm noi, dar la un alt nivel

astral. Există trei canale ce pornesc din această cameră, i-am arătat cu un gest portalurile. Nu seamănă cu cele descrise de Jamila?

— Pfii!

Albray se arătă impresionat că înaintasem nesperat de mult în misiunea noastră.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Se aşeză pe pardoseală, apoi îşi începu meditaţia de separare astrală.

— Hai să spiralizăm!

REVELAŢIA 29
SALA ARHIVELOR

Ne-am întins pe jos amândoi ca să aplicăm tehnica spiralizării, care să ne elibereze corpurile subtile de cele fizice. Jamila ne prezisese că ne vom trezi într-o sală din granit roşu, ceea ce nici nu prea era de mirare, având în vedere că cea în care ne aflam era construită din acest material. Dar blocurile din pereţii acestei încăperi, în planul astral de conştientizare, erau făcute dintr-un mineral cum nu mai văzusem în viaţa mea. Era luminiscent, aruncând o lumină slabă de o frumoasă culoare perlată. Cele trei portaluri care arătaseră în plan terestru ca albastre cascade de lumină lichidă erau acum vârtejuri clocotitoare de purpură. În colţul camerei se afla un vas, cheia trecerii noastre cu bine prin Sala Arhivelor. Jamila ne precizase că persoana potrivită va şti să citească ce stă scris pe vas şi va alege calea cea dreaptă.

M-am apropiat de vas. Acesta, la fel ca întreaga sală, părea nou-nouţ. M-am aplecat să citesc ce scria pe el. În coşmarurile mele nu fusesem în stare să descifrez mesajul, dar asta era înainte de a lua cunoştinţă de Amenti, înainte de a ajunge s-o cunosc pe Meridon.

— Ce zice? mă întrebă neliniştit Albray.

Privirea mea încurcată nu prea-l încuraja.

— Nu ştii ce scrie?

Puteam să-l descifrez prea bine, dar ce spunea nu ne ajuta prea mult.

— Ne spune că flacăra albastră este cea mai rapidă cale către Amenti. Albray se uită la cele trei volburi clocotitoare cu nedumerire, la fel ca şi mine.

— Nu prea are sens, a spus el, pentru că Amenti este cel mai scurt drum până la flacăra albastră, nu invers. Eşti sigură că asta-i tot ce scrie?

I-am confirmat cu un semn din cap. M-am ridicat în picioare ca să-mi amintesc ce ne spusese Jamila despre acest stadiu al călătoriei noastre.

— În două dintre tunele ne găsim moartea, iar al treilea ne va aspira înăuntru, fără să ne mai dea vreodată drumul.

— Numai dacă nu suntem purtători de făclii.

I-am făcut semn să tacă, apoi m-am întors cu faţa la cele trei treceri:

— Persoana potrivită va ajunge la uşa din capătul străjuitelor tunele şi, la sosirea sa, va produce un anumit sunet, iar sonicitatea asta o va deschide, mi-am amintit eu cu precizie cuvintele Jamilei.

Pe urmă, m-am întors cu faţa la altarul din piatră, unde ştiam că un prag tăinuit ducea în lumea fizică, o uşă ce nu se deschidea decât prin energia flăcării albastre.

— Am sărit peste o etapă a călătoriei noastre, am tras eu concluzia. Nu trebuie să alegem niciun tunel pentru că ne aflăm deja în camera de la capătul lor. Numai adevăraţii purtători de făclii puteau să ajungă aici, pentru că noi şi colegii noştri din Sfat suntem singurii oameni care deţin cunoaşterea sau accesul în Sala Vieţii. Numai noi şi anu ştim că există o uşă în perete, în spatele pietrei de altar.

— Scumpo, mi se adresă Albray cu dragoste, eşti bună!

— Asta nu-i nimic, i-am respins eu lauda, pregătindu-mă pentru următoarea şmecherie. Stai să vezi acum!

M-am poziţionat în faţa altarului şi, ţinându-mi palmele întinse înainte, mi-am îndreptat latenta energie a flăcării albastre din mine prin bătrânul bloc de piatră.

— Sfinte Sisoie!

Albray se dădu câţiva paşi înapoi când un pârâu de energie albastră ţâşni ca un izvor din palmele mele, pătrunzând în altarul de piatră. Peretele de dincolo se dizolvă, iar pasajul secret ieşi la vedere.

— Nu-i de mirare că doar purtătorii de făclii mai pot trece dincolo de punctul ăsta, comentă el. Ce noroc pe noi că suntem singurul canal uman pentru flacăra albastră.

— Chiar aşa, am consimţit, în vreme ce treceam pragul lungului culoar de dincolo.

Era total diferit de echivalentul lui din lumea fizică: pereţii, pardoseala, tavanul emiteau o lumină proprie, numai a lor, până şi aerul era luminiscent.

— Am mai fost aici, constată Albray.

Şi eu am recunoscut locul.

— În drum spre Amenti, am precizat, iar el mă aprobă cu un semn din cap.

De-a lungul unui perete se vedeau în lumină un şir de imagini

ale celor patruzeci şi opt de cromozomi ai conştiinţei lui Hristos, iar în celălalt capăt, culoarul se ramifica în mai multe culoare şi încăperi. Ştiam ce se găseşte în toate: echipamentul de înaltă tehnologie depozitat în beneficiul Statului-Major din Amenti şi al planului său. În prezent, aceste încăperi erau zăvorâte, urmând a rămâne aşa până la deschiderea Sălii Arhivelor.

— Foarte bine, aprecie Albray. Este exact unde trebuie noi să fim.

— Ştiu, i-am spus. Deşi nu mai ştiu precis ce se mai întâmplă de aici încolo.

Albray surâse:

— Este rândul meu să te impresionez.

— Chiar te rog… I-am indicat cu un gest că era timpul să preia comanda, ceea ce şi făcu, foarte sigur pe sine. Jamila ne-a mai spus că printre aceste camere există o scară de aur…

— Aşa-i.

Albray se duse până-n capătul coridorului, apoi se întoarse la dreapta, în direcţia intrării în anticamera din Amenti.

— Zăvorul Sălii Arhivelor se află în anticamera din Amenti? l-am întrebat eu.

— Sigur că da, îmi răspunse el, pe măsură ce ne apropiam de marea peşteră ce adăpostea insula pe care se afla scara de aur la capătul căreia se găsea tărâmul Amenti.

— Atât Portalul Trecerii Arcuite, ce ascunde Sfera din Amenti, cât şi Culoarul din Amorea se găsesc aici. Ele sunt mijloacele prin care vom canaliza datele din sferă înspre epicentrul reţelei localizate în centrul Pământului.

— Poftim? am făcut eu perplexă. Există numai şase portaluri ale Culoarelor din Amenti în anticamera tărâmului. Am mai fost acolo. Am văzut cum sunt aşezate toate.

— Crede-mă, sunt acolo, îmi garantă Albray.

Ne-am apropiat de intrarea în cavernă. Podeţul din calcar se ivi dinaintea noastră, oferindu-ne cale de trecere spre insula din mijloc.

— N-ar trebui să existe o hologramă deasupra scării care să le numească pe cele trei persoane lăsate să intre? l-am întrebat.

Chiar deasupra noastră, tavanul încăperii se compunea din uriaşi ciorchini de cristale sclipitoare. Apa se revărsa de-a

lungul pereţilor interiori în hăul întunecat de jos. Odată ajunşi în insula centrală, podeţul se făcu nevăzut. Albray mă îndemnă să mă uit în sus. Acolo, într-un cristal uriaş aflat deasupra noastră, se reflecta o imagine holografică a trei simboluri. Unul era reprezentat printr-o fiolă, foarte asemănătoare cu cele ascunse odinioară în templul Focului-Stea de pe muntele Serâbit din Sinai. Întâmplător, şi ea fusese concepută tot de Meridon, împreună cu Arcturus. Un altul arăta ca ineluşul de piatră de care fusese legat atâta amar de veacuri sufletul soţului meu. Iar sub imaginea fiicei noastre se vedea un simbol al Graalului, căci ea era ultima din linia noastră genealogică.

Cum contemplam uimiţi acele simboluri, discul de aur de sub picioarele noastre dispăru şi Albray şi cu mine ne-am prăvălit în adâncurile tărâmului Amenti. În coborâre, viteza căderii se micşoră, până când am ajuns să alunecăm doar în jos, apoi să plutim şi să aterizăm, în cele din urmă, foarte lin, în marea sală centrală.

Am fost tare dezamăgită când n-am găsit nimic deosebit aici. Mai erau, totuşi, cele şase portaluri, fără niciun fel de alte treceri sau camere.

— Eşti sigur? l-am întrebat pe Albray.

— Bineînţeles că sunt, îmi confirmă el, ducându-se la bazinul din mijlocul camerei. Vrei să vezi o şmecherie drăguţă? zâmbi el cu gura până la urechi, sărind pe marginea bazinului, apoi călcă peste lichidul de la suprafaţă, păşind practic pe apă.

Am ţipat şi m-am apropiat mirată de bazin.

— Îţi prezint Culoarul din Amorea, îmi arătă el cu un gest bazinul de la picioarele lui, apoi levită în aer, făcându-mi semne cu mâna, înainte să se facă nevăzut într-o pâlnie luminoasă din mijlocul tavanului, chiar deasupra bazinului.

— Albray? l-am strigat, codindu-mă puţin să trec pragul portalului, pentru că nu era un pasaj temporal precum Culoarele din Amenti, ci o poartă interstelară.

Suprafaţa ei licărea în cea mai uluitoare nuanţă de indigo. Când m-am încumetat să-mi trec mâinile peste unda sclipitoare, am simţit-o puţin ca pe un gel fluid. *Spectaculos.* M-am amuzat de faptul că în cursul întregului nostru du-te-vino prin Culoarele din Amenti, niciunul dintre noi nu s-a gândit să-şi ridice privirea către tavanul încăperii. În cel mai înalt punct al lui, dispărea într-o uriaşă pâlnie care-şi arunca razele peste

bazinul central, deşi trebuia să stai chiar în mijlocul bazinului cu apă pentru a-i desluşi sursa de lumină.

— Haide, Mia, mă încurajă Albray. N-ai să păţeşti nimic!

M-am urcat pe marginea bazinului, apoi am alunecat pe suprafaţa apei.

— O fac! am ţipat iar, pe când ajungeam la marginea cercului de lumină emanat de pâlnie deasupra bazinului, iar picioarele mi se ridicară ca un fulg de la pământ.

M-am uitat în sus la soţul meu, care levita nu prea departe de mine în uriaşul tub, şi apoi dincolo de el, în celălalt capăt al pâlniei perpendiculare. Acolo, aruncând raze argintii ca luna pe valurile oceanului, se zărea intrarea spre Portalul Trecerii Arcuite. Acest portal lega Terra de soarele central al sistemului Pleiadelor, unde fusese ascunsă Sfera din Amenti încă dinainte de pieirea Atlantidei.

Acel portal constituia o măsură de urgenţă, încorporat sistemului din Amenti pentru activarea sa, în cazul în care cineva încerca să se folosească de Sferă în scopuri energetice nelegiuite. Astfel, Sfatul din Amenti avea mijloacele de a împiedica să se petreacă pe Terra acelaşi dezastru care avusese loc pe Tara. Iniţial, Sfera din Amenti fusese găzduită de planeta noastră. Dar când Hermes a prevăzut scufundarea Atlantidei, el a intrat în contact cu tăcuţii îngeri păzitori ce supravegheau planul tărâmului Amenti şi le-a cerut ca Sfatul să mute Sfera în Portalul Trecerii Arcuite, să închidă apoi portalul şi să dezactiveze Reţeaua Signet.

Aceste portaluri opuse erau mai mari, versiuni mai impozante ale Culoarelor din Amenti, şi perfect circulare. Portalul Trecerii Arcuite era mărginit cu o bordură din argint, culoarea fundamentală de suprafaţă a scutului său de lumină lichidă. Dincolo de acest scut, Sfera din Amenti tocmai se întorcea pe Pământ, pentru a se afla acolo în clipa alinierii interdimensionale a planetelor[73] din 2012. Această aliniere se va întinde pe o perioadă de cinci ani. Dacă porţile tărâmului Amenti nu rămâneau deschise până la sfârşitul anului 2017, omenirea avea să rămână prinsă în capcana acestui univers armonic inferior timp de douăzeci şi cinci de milenii, până la următoarea aliniere interdimensională a planetelor. Şi cum rezervele de pe Terra se terminau cu rapiditate, era improbabil

---

[73] În original, *SAC period — Stellar Activation Cycle period.*

să supravieţuiască atât cât să mai apuce ziua următoarei alinieri – mai ales dacă nefilimii şi draconienii se amestecaseră în toată această poveste, şi *cu siguranţă* că îşi băgaseră coada.

M-am oprit din plutire lângă soţul meu, iar el se întinse şi mă prinse de o mână. Atingerea trupului său subtil era mai intensă: contactul era mai lucid, ca atunci când ţii de mână pe cineva în vis, dar energia persoanei sale era cu mult mai puternică decât în cazul contactului fizic.

— Iată-ne aici, la întretăierea timpului, spaţiului, şi a dimensiunilor: Marea Staţie Centrală a evoluţiei pe Pământ! mă anunţă el.

— Iată-ne! am repetat ca un ecou, copleşită, în vreme ce mă uitam în jos la portalul de lumină lichidă de culoare indigo de sub noi, iar trupurile noastre suspendate se oglindeau pe suprafaţa lui. Şi acum ce se mai întâmplă?

Albray îmi dădu drumul la mână, apoi întinse un braţ ca să mă tragă mai aproape de el. Îşi întinse mâna liberă peste Culoarul din Amorea. Mă îndemnă să fac acelaşi lucru, dar cu palma în sus.

— Şi acum? l-am întrebat, trăgându-mă puţin mai departe de el, pentru că mai eram oarecum tulburată de toată curtea pe care mi-o făcuse astăzi, iar el se arăta brusc foarte afectuos.

— Tu ai să tragi în jos energia flăcării albastre din Sferă, în vreme ce eu mă voi folosi de flacăra portocalie ca să canalizez datele în miezul Pământului, de unde vor fi distribuite prin întreaga reţea terestră. Asta va ridica fără precedent nivelurile de conştientizare ale omenirii de pe întregul glob, pentru că graniţele dintre universurile fizic şi astral or să înceapă să se şteargă, planeta pregătindu-se astfel să găzduiască iar Sfera.

— Bine.

Până aici l-am înţeles.

— Cu condiţia ca tu şi cu mine, în calitatea noastră de conducte ale acestei energii, să formăm o legătură pentru ca energia flăcării albastre să treacă prin noi în inima Terrei, spuse el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vrei să zici că trebuie să facem sex?

Ideea mă atrăgea destul de tare, deşi nu doream să-i iert atât de uşor indiferenţa de care dăduse dovadă ceva mai devreme.

— Ar fi plăcut, zise el, dar e suficient doar un sărut.

— Nu te cred.

— Ba-i cât se poate de adevărat, insistă soţul meu. Am înscris un sărut în codul de programare al încuietorii. Nu unul oarecare, ci un sărut de dragoste şi înţelegere necondiţionată.

Şi-şi flutură genele cu un aer poznaş.

— Atunci mie nu-mi mai rămâne decât să-ţi iert micile trădări, nu?

— Iar eu am să ţi le iert pe ale tale, replică el.

Am protestat, simţindu-mă acuzată pe nedrept.

— Stai o clipă şi gândeşte-te la vieţile tale trecute pe Pământ, mă îndemnă el, înainte să apuc eu să mă iau la harţă.

Când am făcut ce m-a rugat, mi-am dat seama că şi eu flirtasem cu ceilalţi membri ai Sfatului din Amenti, ca şi el.

— Mi-a lipsit înţelepciunea, i-am cerut eu iertare pentru micile păcate din trecut.

— Şi mie, îşi încheie el argumentaţia cu un surâs pe care m-am trezit că i-l întorc. Iartă-mă! mă rugă bărbatul meu, iar eu mi-am dat seama din tonul său că era extraordinar de important pentru el. Acum îmi dau seama, Meridon!

Faptul că m-a strigat pe numele adevărat îmi deschise zăgazurile inimii, din care se revărsară toată căldura şi compasiunea de care eram în stare:

— Te iubesc, Arcturus, şi te iert. Dar, adu-ţi aminte, Sinclair i-a atras lui Ashlee atenţia că nu au voie să se sărute aici, pe tărâmul Amenti.

Seducătorul zâmbet al lui Albray îi lumină toată faţa, în vreme ce-şi apropia buzele de ale mele.

— Pentru că sărutul în sala asta poate fi ca o explozie.

Pe când mă lăsam absorbită de sărut, întunericul din spatele pleoapelor mele închise irupse în nuanţe de portocaliu, apoi albastru, urmate de o lungă şi intensă tentă de violet care ne făcu trupurile îmbrăţişate să prindă a se roti. Ne-am agăţat unul de celălalt, ca să nu fim măturaţi de pâraiele de lumină şi energie ce se revărsau din lunga pâlnie de deasupra noastră şi în portalul deschis către inima Terrei de sub noi. Sărutul nostru, care la început păru ceva supranatural, începu treptat să capete substanţă, pe măsură ce marele vârtej de energie se scurse. Când ne-am oprit din învârtit, am atins solul în plan fizic.

Zgomotul aplauzelor ne aduse conştiinţele înapoi la realitate. Ne găseam în sala altarului, la marginea complexului din

Amenti, unde ne lăsasem trupurile fizice, iar în jurul nostru se strânsese întregul contingent de femei din Sfatul tărâmului Amenti, împreună cu Sinclair.

— Mi-am închipuit eu c-ai băgat puţin romantism în program, comentă căpitanul.

— Întotdeauna există un timp al iubirii, căpitane, răspunse Ashlee seducătoare, în vreme ce se depărta în urma celorlalte doamne.

— Bravo! ne strigă Lilith, încheind plutonul ce dispărea printr-un coridor în complex.

— Am reuşit? am întrebat, desprinzându-mă de soţul meu.

— Eu, unul, aşa cred, zise vesel căpitanul Sinclair.

— De unde ştii? am replicat, iar el îmi atrase atenţia către coridorul străbătut în acea clipă de suratele mele.

Susan, care o luase înaintea celorlalte, se întoarse grăbită să le cheme.

— Avem totul aici, le strigă ea, armele, instrumentele, sistemele! Sala Arhivelor e deschisă referinţelor, veniţi să vedeţi!

Cu un ţipăt de încântare, dispăru iar prin tunel. Suratele mele se grăbiră s-o urmeze.

Albray şi cu mine ne repezirăm într-acolo, dar căpitanul ni se puse în cale:

— Îmi pare rău, dar amândoi mai aveţi încă destul timp ca să serviţi în cadrul planului terestru, de aceea nu vă e permis să treceţi dincolo de punctul ăsta deocamdată.

— Poftim? protestă Albray, chiar dacă acceptase faptul că permisiunea de a vedea ce-i dincolo de planul fizic ducea la o serioasă breşă în sistemul nostru de securitate. Noi am deschis drăcia aia!

— Este în interesul planului, îl tachină căpitanul pe Albray, la fel cum făcuse soţul meu cu el ceva mai devreme.

Expresia de pe faţa soţului meu mă sperie, şi m-am gândit imediat că o încăierare între ei era iminentă. Dar, spre marea mea uşurare, Albray văzu umorul situaţiei şi amândoi bărbaţii începură să râdă.

— Las' că ne mai vedem noi, căpitane, îl avertiză Albray.

— Am cel puţin un deceniu de zăbavă, amice, îi replică Sinclair. Este timpul să vă întoarceţi amândoi acasă dar, înainte de a pleca, ia asta.

Îmi puse în mână ceea ce nu părea a fi nimic. La început, am crezut că glumea, dar când am închis pumnul am simţit ceva în palmă… un inel.

— A fost înălţat la o frecvenţă dincolo de cea la care să aibă acces draconienii, mă lămuri căpitanul, pentru ca semnalele lui să nu poate fi detectate. Poartă-l până când copila ta va atinge vârsta maturităţii. Atunci să i-l dăruieşti ei. Dacă vreunul dintre voi dă de necaz, voi şti numaidecât.

I-am primit darul cu recunoştinţă, aşa cum orice precauţie luată în numele fiicei mele era bine-venită pentru mine. A fost ultima oară când i-am mai văzut pe căpitanul Sinclair şi pe reginele-dragon.

Sub acest ultim rând erau două cuvinte scrise recent, în grabă: *Până astăzi.*

DIN JURNALUL LUI TAMAR DEVERE

Inima-mi sări din piept când am citit aceste ultime cuvinte. Ştiam, în adâncul fiinţei mele, că mama le scrisese chiar astăzi. Toate evenimentele care avuseseră loc la mall în dimineaţa aceasta căpătată deodată sens. Nu securitatea mallului îi luase în primire pe misterioşii noştri urmăritori, ci reginele-dragon care mă protejau!

— Echipa mea de bodigarzi, proprie şi personală! am strigat, izbind aerul cu pumnul, înveselită, dar, în acelaşi timp, speriată de idee.

Iată de ce mama putea fi atât de sigură că urmăritorii fuseseră trataţi cum se cuvine. Iar inelul acesta invizibil a fost mijlocul prin care m-au găsit reginele-dragon.

M-am simţit mai în siguranţă ştiind acum care era adevărata menire a inelului şi mi-am dat seama că mama ştiuse toate aceste lucruri când mi-l dăruise şi mă lăsase să-i citesc jurnalul. Pe urmă am izbucnit în lacrimi, copleşită de ceea ce mă aştepta.

REVELAŢIA 30
SALA CODURILOR TIMPULUI

Destinul mi se va împlini în această seară, când ultimul dintre codurile timpului va fi integrat în fiinţa mea. Nu este fantezie! Poveştile reginelor-dragon, la care am vrut să contribui atât, n-au făcut altceva decât să graviteze în jurul meu. Căci eu sunt pricina pentru care s-au dus războaiele, au fost plăsmuite religiile, s-au format societăţile secrete, s-au urzit conspiraţiile şi s-au abătut molimele pe Pământ.

Becul lămpii mele de citit se sparse pe neaşteptate pe când scriam în jurnalul meu. M-am speriat de moarte când m-am trezit pe întuneric. M-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse de ora şapte seara. Era chiar mai târziu decât mă aşteptasem. M-am ridicat şi am apăsat butonul comutatorului ca să aprind lampa din tavan, după care becul de acolo se sparse la fel de prompt. M-am trezit iar în beznă.

— Nemaipomenit!

Am decis că era momentul să am o discuţie deschisă cu părinţii mei.

Când am ieşit din cameră, totuşi, am auzit-o pe mama vorbind cu cineva în living. Am rămas locului, ca să aud mai bine. Era tata. Trebuie să fi venit acasă în timp ce eu citeam. Nu m-am încumetat să intru ca să-l salut, pentru că el şi mama vorbeau în şoaptă, ceea ce părea să indice că discutau despre mine.

— Cât de mare-i pericolul în care se află? zicea mama. Ar trebui să-i schimbăm locul chiar din seara asta?

— Nimeni nu vrea să-i schimbe locul până nu-şi termină Kali treaba cu *Cartea Codurilor*, o lămuri tata.

— Cred că cel mai nimerit ar fi s-o întrebăm pe Tamar ce ştie, pentru ca să vedem cât de mult o putem ajuta, propuse mama.

Tata părea să fie de acord cu ea, aşa că m-am întors la mine în cameră, să nu fiu prinsă că trăgeam cu urechea.

În vreme ce îi aşteptam pe părinţii mei în întuneric, întrebându-mă dacă nu era mai bine să ies şi să dau piept cu ei, o minge strălucitoare de lumină sări pe fereastră, apoi se opri

în mijlocul camerei. Privind-o, uimită, mă încercă senzaţia că timpul îşi încetinea zborul. Apoi am conştientizat dintr-odată că nu mă mai puteam mişca în voie.

M-am trezit goală pe o suprafaţă rece, metalică, într-o încăpere în întregime albă, scăldată în lumină. Am simţit cum mă cuprinde panica până-n măduva oaselor văzându-mă atât de vulnerabilă într-un loc cu totul nefamiliar. Făpturi bizare, cenuşii, cu ochi mari şi negri, mă priveau de sus. Îmi aminteau de descrierile extratereștrilor din povestirile despre răpiri de oameni. Asta să mi se fi întâmplat şi mie?

— Bună, iubito, se auzi un glas.

Instinctul îmi spuse că aceasta era o prezenţă malignă. M-am uitat în jur, dar n-am putut vedea pe nimeni dincolo de fiinţele cenuşii, care de-acum se depărtaseră de masă. Pe urmă, am întrezărit o umbră ce se ondula prin mijlocul camerei luminată orbitor.

— Se pare că te-am găsit în ultima clipă, prinţesă. Încă o zi şi ai fi devenit o forţă de temut.

Era Pintar, am ştiut din prima clipă – deloc momentul potrivit ca să-mi dau, în sfârşit, seama care era diferenţa între o premoniţie parapsihologică şi propria mea imaginaţie.

— Îţi aminteşti deci… Sunt mişcat!

— Unde-i Mathu?

Dacă duşmanul meu putea să-mi citească gândurile, mai bine îmi alegeam singură subiectul.

— E mort! se răsti Pintar, supărat de îngrijorarea mea. I-am sfărâmat sufletul între dinţi, după care l-am scuipat.

Nu credeam niciun cuvânt din tot ce-mi spunea. Nu voiam să cred.

— Atunci de ce nu porţi trupul lui Mathu?

— S-a distrus sub presiunea luptei noastre.

Era clar că lui Pintar îi plăcea să se laude.

— Aşa că sufletul lui a fost exclus din plan, la fel ca al meu şi al multor altora.

Durerea se revărsă din mine împotriva voinţei mele, pentru că nu doream ca duşmanul meu să se bucure de lacrimile mele.

— Aşa că vezi tu, n-are niciun rost să mai cauţi tărâmul Amenti, Maiestate, pentru că prinţul tău nu te mai aşteaptă la sosire, îşi arătă încântarea plină de răutate hidoasa făptură. În

vreme ce tu, ultima dintre reginele-dragon, eşti acum cea mai ispititoare văduvă a lumii de sub pământ.

Simţeam în mine atâta ură, încât singura cale prin care mă puteam elibera de ea era să plâng ca o fetiţă fără voinţă, ceea ce şi eram.

— Mai sunt două lucruri de făcut, continuă Pintar. În primul rând, ca să te împiedic să te uneşti cu acea vrăjitoare a anunnakilor, micii mei amici cenuşii de aici te vor coborî sub limita noastră de frecvenţă, împreună cu cincizeci şi cinci la sută din populaţia globului.

Încerca să dea de înţeles faptul că răii câştigau războiul pentru conştiinţa omenirii. Am presupus că limita de frecvenţă de care vorbea el funcţiona în acelaşi fel ca şi alte peceţi artificiale plasate prin benzile de frecvenţă ale corpurilor subtile umane din ambele tabere prinse în războiul intertemporal. Pecetea de frecvenţă avea să acţioneze ca o barieră, pentru a împiedica sufletul să mai avanseze dincolo de o anumită frecvenţă, ceea ce însemna blocarea evoluţiei întregii omeniri până când era ruptă.

— În al doilea rând, după cum observi, încă nu am un trup, grăi Pintar pe un ton şi mai răutăcios. Ca să-mi recapăt corpul fizic în care m-am obişnuit, am nevoie ca o regină-dragon să se împerecheze cu unul dintre războinicii mei draconieni. Ghici cine-i norocoasa doamnă?

N-am mai auzit ce-a spus bestia după aceea, pentru că am început să ţip. În ciuda panicii în care intrasem, totuşi, mintea încă îmi mai lucra. Dacă ar fi fost aici Kali, mă gândeam eu, ea ar fi schimbat situaţia. *Vai, de ce nu-i aici?* Atunci am priceput că tot ce trebuia să fac era să mă cufund într-un somn profund înainte de a fi sedată, iar Kali *avea* să vină.

Am încetat să mai ţip. Am aşteptat tăcută şi cuminte. Atenţia mi s-a focalizat în interior, pentru a mă feri de ispitele răului din jurul meu. M-am concentrat pe ideea de somn, de parcă întreaga mea viaţă depindea de el. Ceea ce era cât se poate de adevărat. Aşa speriată cum eram de situaţia în care mă aflam, eram şi vlăguită, iar trupul nu se lăsă rugat de două ori ca să se cufunde în somn.

DIN JURNALUL MIEI DEVERE

Albray se întorsese acasă mai devreme, ca să-mi alunge

spaimele în legătură cu siguranţa lui Tamar, dar undeva, în cursul conversaţiei noastre, ne-am dat seama că trecuseră, pe nesimţite, mai bine de cinci ore. Observând că ceva nu mai era în regulă cu timpul, primul nostru gând a fost pentru Tamar. Nu mai era în camera ei, aşa cum ne aşteptam, nici oriunde altundeva în casă. Pur şi simplu dispăruse!

Panica îmi strânse inima ca-ntr-un cleşte, ştiind că acest ceas din viaţa ei era crucial pentru maturizarea fiicei noastre. N-aş fi putut alege un moment mai nepotrivit în toţi aceşti treisprezece ani ai existenţei sale ca să dau greş.

Nu voiam să chemăm poliţia, pentru că făcusem tot posibilul s-o ţinem pe Tamar ascunsă, iar o investigaţie extinsă ar fi expus-o faţă de cei împotriva cărora voiam s-o protejăm. Echipa de salvare de care aveam nevoie nu ne mai era la îndemână, pentru că nu mai eram în legătură cu reginele-dragon de vreme ce-i dăruisem inelul lui Tamar. Singura mea speranţă era ca inelul să le ajute pe aliatele noastre să-i dea de urmă, ca s-o ferească de tot ce era mai rău. Desigur, mai aveam o opţiune de conectare la surorile mele pe calea visului, dar starea mea actuală de panică îmi alunga somnul.

Am rămas mâhnită în dormitorul fiicei mele, verificându-l pentru a treia oară, când i-am zărit jurnalul pe pat. Parcă mă implora să-i sparg încuietoarea, ca să-mi destăinuie experienţele prin care fata mea trecuse chiar săptămâna trecută. M-am întins după jurnal, apoi l-am aşezat iar pe pat.

— Ce nu merge? întrebă Albray. N-ai decât să forţezi încuietoarea.

— I-am promis să nu mă uit niciodată în el, i-am explicat.

— Cred că situaţia asta anulează promisiunea ta, se rugă Albray de mine. Când i-am făcut din cap semn că nu, îşi pierdu răbdarea: Mă rog, eu nu i-am făcut niciodată aşa o promisiune!

Se întinse după jurnal, dar fu oprit de un zgomot ce venea din casă.

Amândoi ne-am repezit în hol, ciulindu-ne urechile, ca să reperăm locul din care venea zgomotul. Părea să vină din bibliotecă, unde tocmai căutasem, de două ori! Albray scoase o sabie lată din nenumăratele spade pe care le aveam în panopliile de pe pereţii holului de la intrare. Eu am înşfăcat câteva pumnale, pentru orice eventualitate.

Ne-am furişat până la bibliotecă, pe urmă ne-am lipit urechile

de uşă ca să ne facem o idee despre identitatea intrusului înainte de a păşi în cameră. Un mârâit gutural se auzi în spatele nostru. Întorcându-ne, am dat ochii cu mai mulţi războinici reptilieni care ne împresurară din ambele direcţii. Albray mă împinse în spatele lui şi către uşa bibliotecii, ca să mă apere, în vreme ce încrucişa spada cu reptilienii. Uşa se deschise în spatele meu, iar eu am fost trasă în cameră. După aceea se închise cu zgomot, lăsându-l pe Albray în hol, prins în capcană.

Agresorul meu mă imobiliză prinzându-mă de subsuori şi strângându-mi capul cu ambele mâini, însă braţele îmi rămaseră încă libere.

— Sedeaz-o! îi porunci cel care mă prinsese camaradului său.

Nu speram să reuşesc să ucid un draconian cu un cuţit, decât dacă aveam ocazia să-l înjunghii acolo unde puteam să-i ating măduva spinării. Cu toate acestea, reptilienii, la fel ca oamenii, trebuiau să respire pentru a funcţiona normal. Cum depindeau de muşchii toracelui ca să inspire şi să expire aerul în şi din plămâni, i l-am înfipt în coaste. Ţinta cuţitului meu era mortală după călătoria prin Culoarele din Amenti, căci acolo mi-am adus aminte de dibăcia mea ca *ventilatore,* preoteasă aruncătoare de cuţite din Egiptul antic, unde obişnuiam să jonglez cu tăişurile, prezicând viitorul, aruncându-le cu o precizie aducătoare de moarte, pentru a proteja interesele patriei mele şi pe ale faraonului.

Pumnalul meu îl doborî pe reptilian la pământ, dar nu înainte ca săgeata lui să mă nimerească în picior. Trupul mi se înmuie ca o cârpă.

— Data viitoare să ţinteşti mai iute, îşi bătu joc camaradul său de cel care mă prinsese şi care, în mod clar, era torturat de durere. Trage-ţi singur o doză, nu vrei? Pe urmă ridică-te şi vino să-mi dat o mână de ajutor!

Spre disperarea mea, reptilianul rănit îşi trase singur cuţitul, scoase un ac de la încheietura mâinii, apoi îşi administră o doză infimă de EMRO, din câte am presupus, pentru că rana i se vindecă imediat.

Cel care mă ţinea prizonieră mă azvârli ca pe un sac în ghearele celuilalt.

— Ţine-o bine, îi porunci el.

Draconianul, turbat, mă strânse de un sân, apoi îmi vârî

limba lui lungă şi ascuţită în ureche.

— Termin eu cu ea, mârâi el.

Am zărit o vază grea, aşezată pe unul dintre rafturile bibliotecii. Am aruncat-o prin puterea voinţei mele în capul agresorului meu.

— Au!

Îmi dădu drumul ca să se ocupe de rană, din care se scurgea un lichid verzui.

— N-o să mai ai niciun pic de forţă ca s-o omori dac-ai să te tot laşi rănit la fiecare cinci secunde! spuse războinicul care-l comanda şi întinse mâna către tabloul care acoperea seiful din perete.

După *Cartea Codurilor Timpului* veniseră ei! Ştiam că Tamar nu îşi încheiase încă activările pe care alter egoul său, Kali, le opera în somnul ei. Dacă activările ce i-ar fi atras sinele superior în corpul ei omenesc nu erau complete, nu şi-ar fi realizat niciodată întregul potenţial, preschimbându-se în Kali, şi n-ar mai fi avut cum să deschidă poarta tărâmului Amenti. Iată care era motivul pentru care draconienii erau în căutarea cărţii.

— Ad-o aici! ordonă comandantul.

Cum subordonatul lui şovăia, veni singur şi mă târî după el. Apucându-mă de mână, îmi înfipse degetele în tastatura seifului din perete. Zăvorul seifului se dezactivă, iar uşa se deschise cu un declic, în vreme ce eu mă prăbuşeam la podea.

Prin puterea voinţei, am aruncat în hoţ cu tot felul de obiecte de prin cameră; nu puteam să-i las să ne fure preţioasa moştenire de familie, o comoară ezoterică de o importanţă crucială pentru soarta lumii. Dar draconianul, ferindu-se, pară variatele obiecte ce zburau prin aer în direcţia lui, apoi îşi vârî sub braţ *Cartea Codurilor Timpului.* După aceea activă ţepuşa de metal din brăţara de la încheietura mâinii şi se aplecă spre mine.

— A mea e! ripostă subordonatul său, împingându-l pe atacatorul meu la o parte.

Albray se năpusti pe uşă, cu un cap de reptilian în fiecare mână.

— De fapt e a mea! ripostă el, azvârlind câte un cap în fiecare reptilian rămas în viaţă. Daţi-mi cartea, nu mă obligaţi s-o iau singur!

Dar draconianul se făcu nevăzut din mijlocul nostru. Aş fi urlat, dac-aş mai fi avut control asupra trupului meu. Albray veni să verifice dacă eram teafără, dar nu mai eram în stare nici măcar să clipesc din ochi, ca să-l asigur că eram nevătămată; eram sigură că arătam ca un zombi.

— Dar ce Doamne iartă-mă ţi-au făcut? întrebă soţul meu.

Se auzi o bătaie în uşa din faţă. Albray nu voia să plece de lângă mine, dar, când ciocănitul se repetă mai imperios, se hotărî să se ducă să vadă cine era.

— Mă întorc numaidecât! promise el.

Am auzit uşa deschizându-se şi pe soţul meu întâmpinându-l pe oaspetele nostru cu uimire:

— Căpitane Sinclair!

— Am venit pentru *Cartea Codurilor Timpului,* ne anunţă musafirul nostru neaşteptat, apoi uşa se închise cu zgomot şi amândoi bărbaţii înaintară grăbiţi prin hol.

— Ai ajuns prea târziu, îi spuse Albray, pe când intrau în bibliotecă. Şi unde-i fiica noastră?

— E-n mâinile noastre, îl linişti Sinclair, lăsându-se pe vine lângă mine, ca să vadă starea în care mă găseam. Am recuperat-o înainte ca micii amici cenuşii ai lui Pintar s-o aducă sub controlul limitei lor de frecvenţă.

— E teafără? dori să ştie tatăl îngrijorat.

— E bine, ne asigură pe amândoi căpitanul, dar rămâne vulnerabilă până când va integra ultimele coduri.

Albray puse o mână pe umărul lui Sinclair, aşa încât acesta să vadă cât de sincer era:

— Îţi mulţumesc, căpitane!

— Nu, eu vă mulţumesc vouă, îl surprinse căpitanul pe Albray. Pintar ne doborâse aproape pe toţi cu săgeţile astea, când s-a ivit fiica ta şi ne-a salvat pielea tuturor. Gloanţele astea n-o ating pe ea, atâta timp cât Tamar doarme, iar Kali deţine controlul. Odată ce ultimele coduri vor fi integrate, Kali şi Tamar vor fi unite pe vecie, iar ea nu va mai putea fi oprită.

Căpitanul vorbea pe un ton uşor nesigur.

— Parcă te-ar îngrijora ceva, observă Albray.

— Mă rog… Kali pare să facă puţin exces de zel în îndeplinirea îndatoririlor ei.

Era limpede că Sinclair îşi alegea cu grijă cuvintele, ca să nu-i jignească pe părinţii lui Tamar.

— Astăzi i-a întrebat pe fiecare dintre reptilienii ăia dacă vor s-o urmeze în viaţă sau în moarte. Când toţi au ales moartea, i-a ucis pe toţi fără milă. La întrebarea mea cum s-a simţit după ce a sacrificat atâtea vieţi, mi-a răspuns că numai atunci când fiecare draconian va fi distrus fizic, va fi asigurată evoluţia anunnakilor rătăciţi.

— Are dreptate, consimţi Albray, războinicul. Acum, ce-are Mia?

— Efectele săgeţii vor dispărea curând, îl linişti căpitanul, ridicându-mă în braţe.

— Ei, te rog! obiectă Albray.

— Scuze… Tot timpul te-ai agăţat de soţia mea, aşadar m-am gândit că suntem chit.

Căpitanul mă predă în braţele soţului meu.

— Înţeleg că vreţi s-o vedeţi pe Tamar?

— Fireşte, răspunse Albray.

— Atunci urmaţi-mă!

Căpitanul ne scoase din bibliotecă şi ne duse la uşa din faţă. M-am întrebat unde reuşise să-şi ancoreze corabia în mijlocul metropolei Sydney.

— Taram-pam-pam! ne arătă Sinclair, cu un gest, parcul de peste drum de casa noastră, unde nu se mai vedea nici ţipenie de om la ora aceea târzie. Intrarea noastră-i chiar acolo, lângă coşurile cu gunoi. Veniţi cu mine!

Albray mă purtă în braţe prin parcul pustiu, dar nu se zărea nici urmă de *Clio.*

— Mă rog, acum sper c-ai să ne spui că ţi-ai camuflat nava, sau vreo altă scorneală… au!

Albray se izbise cu capul de ceva tare din metal.

— V-am zis doar să mă urmaţi, spuse Sinclair, subliniind că soţul meu mergea de capul lui. Da, e adevărat, am ascuns-o pe *Clio.*

— Ce bine semeni cu Devere! observă Albray.

— Ce ciudat, nu? zâmbi Sinclair cu gura până la urechi, după care, trecând pe lângă coşurile cu gunoi, se făcu nevăzut.

La bordul lui *Clio* am fost dusă într-o cabină, apoi aşezată pe un pat foarte confortabil, lângă fiica mea, care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

Albray se aşeză la căpătâiul lui Tamar şi o mângâie pe păr,

bucurându-se grozav s-o vadă vie şi nevătămată.

— Doarme?

— Cred că se află într-o adâncă stare de meditaţie, îşi dădu cu părerea căpitanul.

Albray n-o mai tulbură.

— Atunci care-i planul, căpitane?

— Mă rog, dacă muntele nu poate veni la Mahomed, atunci va trebui să-l ducem pe Mahomed până la munte.

— Sala Codurilor Timpului, ghici Albray, înţelegând pe dată la ce se gândea căpitanul.

— E o capcană, grăi Tamar, fără să iasă din starea ei de relaxare.

Vocea îi suna ceva mai senzuală şi mai matură decât în mod obişnuit.

— Ştiu, o asigură Sinclair. Iar acum, c-am aflat de săgeţile paralizante ale duşmanilor noştri, vom lua măsuri să îndepărtăm ameninţarea.

Ştiam că membrii Statul-Major din Amenti, în ciuda expunerii lor la razele binefăcătoare ale flăcării albastre, nu erau cu adevărat nemuritori. Adevărul era că nimeni nu putea fi nemuritor pe oricare dintre planurile Terrei, fiindcă aici timpul avea un început şi un sfârşit. Noi, membrii Sfatului din Amenti, eram de o mie de ori mai robuşti decât un om oarecare, ne vindecam mai rapid şi aveam energie nelimitată, dar mai eram încă afectaţi de orice drog, armă sau maladie, ca toţi cei din specia omenească. Când ne răneam, simţeam durerea la fel ca ei. Aveam doar o şansă mai mare de a supravieţui unui atac.

— Nu trebuie decât să-i ţinem pe draconieni departe cât mai mult timp cu putinţă, pentru ca tu să ai răgazul de a integra şi ultimele coduri, conchise căpitanul.

— Ai dreptate, zâmbi Tamar, cu ochii încă închişi. Oferă-mi această şansă, Polaris, iar eu voi întoarce sorţii acestui război în favoarea voastră.

REVELAŢIA 31
EU SUNT

Până să fie *Clio* ancorată încă o dată în peştera din Mamre, la marginea labirintului care ducea la Sala Codurilor Timpului, am început să-mi recapăt controlul asupra degetelor de la mâini şi asupra capului, nu şi asupra restului corpului.

— Te rog nu mă lăsa aici, l-am implorat pe soţul meu.

Albray se încruntă, cerându-mi iertare din priviri.

— E prea primejdios să te iau cu mine în starea asta, îmi explică el, şi ştiam că are dreptate.

Mi se frângea inima – dădusem ce-am avut mai bun din mine ca s-o cresc pe Tamar, iar acum nu mai puteam fi prezentă la ceea ce urma să fie cel mai important şi mai periculos moment din viaţa ei. Voiam s-o apăr pentru ultima oară, înainte de a-şi trăi viaţa pe propriile picioare. Aşa cum stăteau lucrurile, nici măcar nu-mi puteam ridica braţul, ca să nu mai vorbim de mânuirea unei arme de luptă.

Tamar, ridicându-se din poziţia ei de meditaţie, se aplecă peste mine, cu faţa golită de orice expresie.

— Ne dorim ca mama noastră să fie cu noi, rosti ea, atingându-mi fruntea.

Pe dată, serul care mă slăbise ieşi din mica gaură făcută în piciorul meu de săgeată, acolo unde se înfipsese, şi am fost din nou stăpână pe întregul meu trup. M-am ridicat în picioare plutind în aer, fără niciun efort de voinţă din partea mea, de parcă marea povară a gravităţii îmi fusese luată de pe umeri.

— Slavă zeiţei! am grăit, strângându-mi în braţe fiica. Tamar!

Dar tânăra nu-mi răspunse la îmbrăţişare, nici nu-mi respinse afecţiunea. Era total indiferentă.

— Trebuie să plecăm, mă informă ea, apoi ieşi pe uşă, lăsându-ne pe mine şi pe Albray cu gura căscată în faţa transformării fiicei noastre.

— Trebuie să nu uităm că cea care deţine controlul e Kali. Ea nu s-a integrat încă total cu dulcea noastră fiică, spuse Albray cu speranţă.

Avea dreptate. Nu mai părea să existe nici urmă din personalitatea copilei noastre în comportamentul zeiţei din prezent. Totuşi, Tamar trebuie să fi avut o oarecare influenţă în

inconştientul ei, altfel Kali nu s-ar fi sinchisit să mă vindece.

— Atunci haide să ne asigurăm că se va bucura de şansa asta de unificare, l-am îndemnat eu.

Hainele lui Albray se preschimbară într-un costum negru din cauciuc ce-l acoperea din cap până-n picioare, având rezistenţa oţelului. Gulerul său înalt îi acoperea tot gâtul, formând o barieră de protecţie împotriva fatalelor ace ale draconienilor pentru injectarea dozei de EMRO. Şi hainele mele se prefăcură în aceeaşi uniformă, la dorinţa mea. Pantofii mi se alungiră în sus până la genunchi, iar tocurile mi se aplatizară, transformându-se într-o pereche de cizme groase, de culoare neagră. Albray îmi dădu centura de pumnale, iar eu mi-am legat-o de mijloc, apoi ne-am urmat fiica în caverna de dincolo de corabie.

Căpitanul o luase înainte, în recunoaştere, împreună cu partenerii lui din Statul-Major, care erau împrăştiaţi prin tot labirintul ce ducea în sala codurilor. Ne-am luat după fiica noastră, care începuse să urce scara peşterii către locul unde Ashlee făcea de strajă, cu *labrys*-ul în mână.

— Kali, o întâmpină ea, plecându-şi capul în semn că o recunoştea pe regina anunnakilor, pe când ea pătrundea în sistemul de tunele.

— Solarian, îi întoarse Tamar bineţele.

— Arcturus, îl întâmpină Ashlee pe Albray cu un surâs care căpătă o notă de îngrijorare când îşi întoarse privirea spre mine. Meridon. Nicio urmă de reptile.

Ea se dădu înapoi, ca să ne însoţească în labirint. Următoarea răscruce de drumuri era vegheată de Levi şi de Lillet. Cei doi o recunoscură pe fiica mea în acelaşi fel ca şi Ashlee.

— Thana, o salută Tamar pe Lillet, înclinându-şi capul plină de respect, apoi îi identifică partenerul: Levi!

Numele celest al lui Levi era acelaşi ca şi încarnarea lui ca fiu al lui Ashlee Granville-Devere, iată de ce încă de mic insistase să fie numit aşa în loc de Thomas, chiar dacă nu fusese conştient de acel motiv până când nu străbătuse Culoarele din Amenti.

Odată ce grupul nostru trecu mai departe, Levi şi Lillet porniră în urma noastră, ca s-o ajute pe Ashlee să ne acopere.

În locul unde labirintul se continua într-un lung tunel, prima

dintre reginele-dragon, Lilith, ne aştepta, cu un paloş în mână. Chiar dacă ea crease primul *labrys,* de paloş întotdeauna se servise bine. Împreună cu ea se afla partenerul ei, Akbar.

— Denera, Zalman, îi salută Tamar pe amândoi.

La intrarea în sală, îi găsirăm pe lady Susan împreună cu încarnarea-cheie a soţului ei, James Devere, odinioară numit Arthur.

— Talori, Castor, îi salută Tamar şi pe ei.

— Bine ai venit, Kali, o întâmpină lady Susan bucuroasă, în vreme ce Tamar trecea pe lângă ea şi pătrundea în sală. Am făcut puţină curăţenie în cinstea ta.

Sala Codurilor Timpului fusese integral restaurată exact aşa cum fusese iniţial. Numai plafonul diferea de descrierea rămasă de la Ashlee a sălii aşa cum existase pe Tara. Ferestrele de sticlă din relatarea străbunei mele, care altădată fuseseră inundate de lumina soarelui, erau înlocuite cu uriaşe lespezi scânteietoare de cristal ce aruncau o lumină dulce şi subtilă în întreaga încăpere.

— Nu mai aveţi nevoie de cruci egiptene, deduse Tamar uitându-se în tavan.

Cu multă vreme în urmă, numai crucile egiptene puteau manipula materia fizică atât de perfect. Dar după ce-am stat o perioadă sub flacăra albastră, noi, cei din Statul-Major al tărâmului Amenti, nu mai aveam nevoie de asemenea arme pentru a manipula materia fizică. Constituiam de-acum tuneluri în care circula energia celei de-a cincea dimensiuni.

— Magnific! exclamă Tamar, aprobându-i pe Susan şi perechea ei cu un semn din cap.

După aceea se duse în centrul galeriei, unde Ajalae Koriche aştepta în picioare.

— Vespera, opera ta n-a arătat niciodată mai bine!

Tamar se învârti în cerc de mai multe ori ca să vadă toate vibrantele coduri ale timpului imprimate pe pereţi. Admiraţia i se citea pe faţă. Odată ce Ajalae îşi încheiase periplul prin Culoarele din Amenti, îşi dăduse seama că *Tablele de Smarald ale lui Thot* nu făcuseră nimic altceva decât să-i trezească amintirile. Ştia cum funcţiona fotosonicitatea pentru că, fiind Vespera de pe Tara, concepuse această tehnică împreună cu partenerul ei, Dexter.

Tamar se uită la intrarea de la celălalt capăt al sălii, păzită

de Polaris, Taejax şi Taylor. În vidul care se deschidea dincolo de intrare, se înălţa o barieră solidă de pietre. Odată adunaţi toţi cei care alcătuiau Statul-Major din Amenti în Sala Codurilor Timpului, intrarea dinspre labirint fu şi ea blocată cu bolovani. Satisfăcută că totul era în siguranţă, pe cât mai mult posibil, Tamar se apropie de ultimul dintre codurile timpului pe care-l mai avea de integrat. Atunci, şovăind, îşi întoarse ochii la noi:

— Unul dintre noi lipseşte. Unde-i Mathu?

— Nimeni nu ştie sigur, îi dădu Levi vestea cea tristă.

— Şi bătrânii? mai dori să ştie Tamar.

— Zic că nu s-a mai întors pe Sirius B, o înştiinţă Levi, dar asta nu înseamnă că sufletul lui s-a prăpădit. L-am chemat înapoi din eteruri acum mai bine de un veac, când i-am permis să-mi folosească trupul ca să-şi distrugă *Cartea de Smarald.*

— Încotro s-a îndreptat sufletul lui de-acolo?

Levi ridică din umeri.

— Scribul mi-a zis c-avea obligaţia să-şi îndrepte greşelile din trecut, pentru a i se da voie iar să se mai încarneze într-o fiinţă umană, dar dacă a făcut aşa sau altfel, nu-ţi pot spune.

— Care dintre voi mi-a telefonat nu de mult şi m-a avertizat de primejdia în care mă găseam? îi iscodi Tamar pe toţi cei din Statul-Major al tărâmului Amenti, iar când fiecare dintre noi i-am răspuns că nu, zâmbi atotcunoscător.

— N-a pierit, ne asigură ea pe toţi, pentru că fără Mathu niciunul nu s-ar mai întoarce acasă pe Tara. Prinţul meu ne va găsi la timp pentru deschiderea tărâmului Amenti.

Suratele mele, reginele-dragon, formară împreună cu mine un cerc de protecţie în jurul lui Tamar, iar bărbaţii se instalară lângă intrări, rămânând vigilenţi şi în stare de alertă.

Nu m-am putut împiedica să nu-mi admir fiica, pe când ea se întoarse la codul ei. Fetiţa noastră înaltă şi subţire se transforma rapid în icoana vie a unei zeiţe. Pielea ei măslinie se închisese mult, părul ei întunecat la culoare era negru ca tăciunele, iar ochii de culoarea lemnului de abanos căpătaseră o nuanţă fascinantă de violet, o trăsătură specifică rasei anu. Se preschimbase într-o făptură de o frumuseţe desăvârşită, dar fetiţa mea era pierdută pentru totdeauna. Ştiam că aşa se va întâmpla, dar o să-mi fie dor de vremurile când avea ea nevoie de mine.

Tamar trecuse la ultima activare, când am simţit o prezenţă ce ne deranja, o senzaţie pe care o mai avusesem şi înainte, în Giseh. Ştiam că nu era Molier, întrucât Albray şi cu mine reuşiserăm să scăpăm de el înainte de a se naşte copila noastră.

— Pintar! traseră concluzia într-un singur glas toate reginele-dragon, iar forţa se învârti în jurul nostru, tulburând atmosfera.

— Folosiţi-vă al treilea ochi, oameni buni, ne îndemnă Ashlee, aşa-l veţi vedea desluşit.

Tocmai pe când surprindeam forma gândului ce-o luase energia întunecoasă care era Pintar, acesta ţâşni prin peretele de piatră de la intrarea păzită de Sinclair şi de ceilalţi. Câteva clipe mai târziu, bariera de piatră începu să se unduiască de la mijloc ca un fluid şi din străfundurile hăului ajunse până la noi ecoul unui răcnet. Un uriaş draconian înaripat năvăli în sală prin spărtura din zid şi înşfăcă propulsorul de săgeţi de la Sinclair când trecu pe lângă el.

— Păzea, mi-a luat arma! ne avertiză căpitanul cu un strigăt.

Taylor își păstră concentrarea asupra pragului, încordându-se ca să refacă zidul de piatră prin puterea voinţei.

— Trebuie să fi furat nişte cruci egiptene, presupuse el, fiind singura explicaţie posibilă pentru spărtura din barieră.

Zalman şi cu Levi alergară să-i sară lui Taylor în ajutor, în vreme ce Taejax, având putinţa să se mişte mai iute decât oricare om, nu mai pierdu vremea şi-l fugări pe înaripatul dragon prin cameră. Până să ne dăm seama ce se întâmplă, Taejax se aruncă în calea săgeţii cu azot care fusese lansată direct spre Tamar. Săgeata intră direct în pieptul reptilianului, care îngheţă, apoi se sparse într-o mie de bucăţi când se prăbuşi la pământ.

— Pot s-o ţin aşa toată ziulica, am destulă muniţie, se lăudă Pintar cu o bucurie răutăcioasă.

El se oploşise în trupul draconianului pentru a-şi lansa atacul asupra noastră.

Alţi draconieni înaripaţi năvăliră în cameră. Ne-am trezit, deodată, nevoiţi să-i îndepărtăm pe prădători de fiica mea. Fiecare dintre noi avea o modalitate unică de a se debarasa de reptilieni, folosindu-se de abilităţile războinice şi paranormale dezvoltate în cursul variatelor încarnări din trecut şi viitor.

Lillet lansă cu arbaleta ei o săgeată al cărei vârf era înmuiat

în aceeaşi soluţie de azot. Îl doborî pe ucigaşul lui Taejax la pământ. Cu toate acestea, am putut vedea cu cel de-al treilea ochi că Pintar nu fusese nimicit. Negura gândului său sări doar într-un alt draconian.

Lady Susan recurse la un truc foarte isteţ care aproape că-i aduse moartea, fiind cât pe ce să nimerească într-unul din pumnalele mele. Încarnarea ei cheie era o prinţesă cameleonică, Melusina[74]. Fără ca eu să ştiu, se folosi de îndemânarea ei şi se prefăcu într-un draconian, ca să creeze derută în rândurile duşmanului. Din fericire, luă iar chip uman cu o zecime de secundă înainte ca eu să-mi zvârl pumnalul în ea.

— O greşeală fără intenţie, îmi strigă ea, în vreme ce şfichiuia aerul cu biciul care se înfăşură în jurul mijlocului unui draconian zburător.

Cu o smucitură puternică, jivina se prăbuşi cu zgomot la pământ, oferindu-mi mie prilejul de a-mi înfige cuţitul adânc în şira spinării sale, la baza cefei. Susan aplaudă rezultatul muncii noastre în echipă.

Căpitanul Sinclair alergase să-şi recapete arma după ce Pintar o scăpase din mână, dar un alt demon înaripat ajunse la ea înaintea lui.

— Încă mai eşti aici? îl batjocori un glas mult prea familiar, după care draconianul îşi îndreptă propulsorul de săgeţi spre căpitan.

Tăişul unui topor îi zbură capul fiarei de pe umăr. Corpul i se prăvăli la pământ, iar Ashlee ieşi la iveală în urma loviturii. Ea ridică arma căpitanului, apoi i-o aruncă surâzătoare.

— Pintar sare dintr-un trântor în altul, îl informă ea. Va trebui să distrugem toate reptilele din sală ca să ne debarasăm de el.

Taylor, Zalman şi Levi nu reuşiră să păstreze intact zidul de piatră de la intrare, iar soldaţii pedeştri draconieni începură să se strecoare prin spărtură. Era doar o chestiune de timp până aveam să fim depăşiţi numeric de duşman. Toată forţa noastră supraumană şi capacităţile paranormale nu puteau ţine piept

---

[74] Figură a legendelor şi folclorului european, o zână a apelor dulci. Descrisă de obicei ca fiind pe jumătate femeie, pe jumătate şarpe sau peşte de la brâu în jos, asemenea unei sirene, este folosită frecvent ca motiv în literatura, heraldica şi arta europeană.

acelor hoarde bestiale. Cea mai mare spaimă a noastră era că unul dintre ei avea să ajungă la Tamar, oferindu-i lui Pintar şansa de a-i împiedica transfigurarea.

Tamar, care continua să-şi incanteze încet formulele de activare, ridică dintr-odată vocea. Sunetul ei era atât de tulburător, încât îmi dădură lacrimile, la fel ca şi aliaţilor mei – şi, spre surprinderea mea, am văzut că erau mai mulţi în cameră decât mi-aş fi putut imagina. Angelicul cântec îi băgă pe jumătate dintre draconienii prezenţi într-o stare de frenezie isterică, în special pe fiarele înaripate. Cu toate acestea, mulţi dintre pedeştri luară forme de semi-anu la auzul sunetului, apoi se întoarseră să-şi atace foştii camarazi de arme. Se pare că Taejax le lăsase o moştenire puternică. O fi reuşit Pintar să-l descopere şi să-l distrugă pe dublul nostru agent, dar aveam impresia că erau mult mai mulţi cei care-i călcau pe urme. Dacă aceste fiinţe ar fi putut întrezări o cale de a deveni mai buni, participând la binele general, atunci, poate, Terra ar mai avea o şansă de supravieţuire.

În acel moment de vânzoleală, unul dintre dragonii înaripaţi se strecură prin zidul nostru de apărare şi ateriză lângă Tamar. Îşi activă acul pentru injectarea dozei EMRO de la încheietura mâinii, împinse capul lui Tamar în faţă, apoi îi puse acul la ceafă.

— Singurul meu regret este că Mathu nu-i aici ca să vadă asta, urlă fiara.

Am spintecat gâtul reptilianului care mă ţinea în loc, apoi am alergat la fiica mea, dar am fost doborâtă la pământ de unul dintre zburători. M-am luat la trântă cu mai mulţi soldaţi pedeştri, care intenţionau să mă sfârtece în bucăţi cu lamele lor eterice ce ţâşneau dintre falangele degetelor.

Tamar cântă şi mai tare, ceea ce-i tulbură şi mai mult pe reptilieni, între care se număra şi cel posedat de Pintar. Se pare că frecvenţa era prea înaltă pentru ei, prea pură ca să mai poată rezista. Atunci mi-am dat seama că ceva mai mult decât cântecul lui Tamar întârzia lovitura lui Pintar asupra fiicei mele. Părea că în sinea lui se dădea o luptă.

— Chiar credeai că poţi scăpa de lumina ta? se auzi o voce, iar eu am recunoscut glasul lui Mathu.

Pintar nu reuşise să se scuture pe de-a-ntregul de partea lui bună, aşa cum se lăudase.

— Te accept pe tine, Pintar, ca parte a sufletului meu care are nevoie de dragoste, de căldură şi înţelegere, continuă Mathu.

— Ba nu! strigă panicat Pintar, afundându-şi ghearele jivinei pe care o poseda în propria carne, străduindu-se să scoată din el duhul bun care sălăşluia în acelaşi corp cu el, sfârtecând trupul reptilianului şi rănindu-l de moarte.

Pe măsură ce cântecul lui Tamar se încărca tot mai mult de iubire, draconienii începură s-o ia la goană care încotro, pe picioare sau în zbor, cu noii recruţi, transformaţi în anu, pe urmele lor. Mathu îl ţintui pe Pintar înăuntrul singurei jivine însângerate care mai rămăsese, lăsată în urmă de ceilalţi.

— Îmi retrag cererea de a fi separat de tine, grăi el şi contracară violentul atac al fiarei asupra lui însuşi, încolăcindu-şi braţele în jurul trupului său. Numai prin durerea mea, prin experienţele mele crude, prin greşelile comise, pot înţelege acum cu adevărat ce înseamnă să iubeşti pe altul. Făptura, ridicându-şi ochii, se uită la fata mea. Dinainte-mi stă regina mea în toată gloria ei. Ea îmi e puterea, speranţa şi extazul.

— Opreşte-te!

Dar strigătul lui Pintar pentru îndurare fu slab. Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui Mathu, dar îşi slei rapid forţele.

Tamar vorbi într-un târziu.

— Ştiu c-ai trecut prin multe încercări şi chinuri grele, dar indiferent cât de crunte ţi-au fost păcatele, nu este niciodată prea târziu să te căieşti.

Mathu izbucni în lacrimi:

— Mă iert pe mine însumi. Acum ştiu mai multe. Nu-mi mai e frică de mine, cel din trecut.

Sângele verzui al draconianului înaripat se înroşi. De această dată nu se mai auzi niciun protest din partea lui Pintar.

— Te iubesc, Mathu, alergă Tamar ca să îmbrăţişeze creatura muribundă, în vreme ce se prăbuşea în genunchi. Şi mi-e dor de tine.

— Te-am dezamăgit de atâtea ori… Mathu abia mai putea respira din cauza regretelor şi a durerii. Te-am rănit atât de rău…

Gemu când retrăi violul lui Charlotte din amintirea lui Pintar.

— Dar m-ai iubit atât de profund! sublinie Tamar, după care făptura îşi dădu ultima suflare.

Ea nu dori să-şi cheme prinţul înapoi, făcându-l să intre în trupul zdrobit al fiarei de care abia se eliberase, aşa că lăsă cadavrul să cadă pe pardoseală.

— E ultima dată când îl mai vedem pe Pintar, zise ea. Acum nu-i mai avem decât pe nefilimi împotrivă.

— Şi cum rămâne cu Mathu? întrebă căpitanul Sinclair.

Căci fără prezenţa fizică a lui Mathu, cum am mai putea continua să deschidem tărâmul Amenti?

— Prioritatea noastră e aceea de a activa şi restul staţiilor Signet, decretă Tamar, uitându-se la căpitan.

— Mathu ne va găsi înainte ca matricea să devină operaţională.

— Sunt convins c-ai dreptate, consimţi Sinclair, plecându-şi capul în semn de respect.

Susan se uită în jur, la mocirloasele pete verzui rămase în urma bătăliei.

— Ce se va alege de draconieni, acum când nimeni nu-i mai conduce?

— Fără îndoială că unii vor căuta să intre în slujba nefilimilor, presupuse Lilith.

Levi fu mai optimist:

— Cei care s-au trezit la viaţă spirituală se vor alătura cauzei noastre.

— Iar restul, probabil, se vor întoarce să vâneze în haite prin ţările lumii a treia, fu de părere Taylor, ceva mai realist. Unde niciunul dintre ei nu-şi va mai lăsa victima să-i scape din gheare.

Fiica mea îşi coborî privirea la fărâmele verzui de materie topită care fuseseră odată Taejax.

— Acesta se întoarce pe Sirius B, unde va intra în rândurile strămoşilor săi anu. Până la urmă, va evolua, înălţându-se în următorul univers armonic.

M-am apropiat de fiica mea, dorind s-o strâng în braţe, deşi mă ruşinam. Ea se întoarse şi mă îmbrăţişă:

— Mamă, ai fost *nemaipomenită* astăzi, la fel ca şi tata!

— Ei bine, îţi mulţumesc, iubito!

Se părea că integrarea era completă. Respirându-i parfumul, i-am sărutat obrazul. Nu-i mai puteam ajunge până la frunte, era prea înaltă. De-acum, Tamar îl depăşise în înălţime până şi pe tatăl ei.

— Sunt aşa mândru de tine, prinţesă! se alătură Albray îmbrăţişării noastre.

— Singura cale de a învinge un diavol e dragostea, trase Tamar concluzia, dându-i lui Albray de înţeles că el fusese izvorul inspiraţiei sale.

El se arătă uimit de înţelegerea şi de stăpânirea ei.

— Mă tem că, să fi fost mai aproape de Pintar, n-aş fi adoptat atât de repede propriul meu sfat, mărturisi el. E bine c-ai preluat tu comanda.

Tamar nu se schimbase prea mult, încă mai părea să-i facă plăcere atenţia şi laudele primite de la părinţii ei.

— Eşti bine? am întrebat-o şi m-am dat în spate ca să mă uit mai atent la ea.

Era mai plină de viaţă ca niciodată.

— Sunt bine, mă asigură ea. Kali şi cu mine suntem una în prezent. Ne stă alături întregul Stat-Major pentru a reactiva Reţeaua Signet, ca să-i doborâm pe nefilimi cu limita lor de frecvenţă cu tot!

Ceilalţi din echipa noastră izbucniră în urale. N-o mai văzusem niciodată pe Tamar atât de euforică, iar eu îi împărtăşeam cu adevărat bucuria în legătura că misiunea ce ne aştepta.

— Ce sfârşit apoteotic pentru al doilea roman din trilogia ta, constată ea, strângându-mă de umeri, încântată pentru mine.

Şi aşa a fost.

EU SUNT Tamar.
EU SUNT om.
EU SUNT dragoste, frică şi compasiune.
EU SUNT speranţă.
EU SUNT vise.
EU SUNT sculptorul realităţii.
EU SUNT Kali.
EU SUNT anunnaki.
EU SUNT un lider planetar
şi conştiinţa poporului meu.
N-am uitat de misiunea mea aici, de toate jertfele pe care le-am făcut.

Mathu, cel mai scump tovarăş al meu, a fost preţul suprem

pe care l-am plătit pentru construirea Culoarului meu din Amorea. Ca să mă întâlnesc cu Sfatul din Amenti, mai întâi a trebuit să mă adresez Asociaţiei Interdimensionale a Lumilor Libere a Elohimilor. Pentru a răscumpăra păcatele neamului nostru pe Terra şi pe Tara, prinţului meu şi mie ni s-a poruncit să renunţăm la cea mai de preţ comoară a noastră: a rămâne mereu împreună. În tot acest răstimp, petrecut de prinţul meu şi cu mine revizitând planurile terestre, ne va fi permis să ne încarnăm simultan în corp fizic doar de două ori. În prima noastră încarnare anunnaki, ne vom inspira unul pe celălalt în susţinerea cauzei umane. În ultima noastră încarnare vom forma împreună cheia ce va deschide Culoarele din Amenti pentru întreaga umanitate. Iată cum va fi restabilit echilibrul între speciile umană şi anunnaki: rasa responsabilă pentru involuţia omenirii va purta de asemenea răspunderea înălţării ei spirituale, iar sacrificiul nostru altruist va fi preţul egoismului nostru atotdevorator.

Statul Major din Amenti nu ştie nimic de înţelegerea mea cu Sfatul Elohimilor. Cred că ar fi dispreţuit implicarea anunnakilor în proiectul Amenti, dacă ceres ar fi fost în stare să conceapă un asemenea sentiment.

Înainte de a ne coborî la implicarea noastră în plan terestru, noi, anunnaki, eram atraşi de un intelect care gândea la fel ca noi. Mathu a fost perechea ce mi se potrivea din punct de vedere intelectual. Mă făcea să gândesc, mă inspira, mă amuza, mă povăţuia. Acum, când îmi amintesc tot ce a însemnat el pentru mine cu adevărat, tânjesc după tovărăşia lui de zece ori mai mult şi deplâng veşnicia petrecută de noi pe Pământ, departe unul de altul. Regretele mele sunt omeneşti, dar hotărârea mea de a-mi găsi prinţul este divină.

Ştiu acum ce-i dragostea: dragostea de familie, prietenia şi toate celelalte sfinte sentimente omeneşti nutrite faţă de obiectul dorinţei. Prinţul meu există pe undeva, în corp omenesc, şi probabil fără să-şi cunoască destinul, la fel cum fusesem şi eu.

Îmi voi găsi prinţul adormit şi îl voi trezi cu un sărut. Atunci îşi va aminti el tot ce-a uitat.

Veniţi, demoni, voi care amăgiţi ordinea cosmică, fiţi martori la dragostea noastră, văzând în ea mântuirea şi pieirea voastră.

Căci EU SUNT judecătoarea şi eliberatoarea voastră.
EU SUNT regina şi mântuitoarea voastră.
EU SUNT karma cosmică
a coşmarurilor voastre neîmplinite.
Demoni, luaţi aminte la făgăduiala mea:
dominaţia voastră asupra lumii se va curma.
Sufletele voastre îmi aparţin de drept,
Iar EU SUNT aici
să le adun…
EU SUNT.

GLOSAR DE TERMENI

ADN mitocondrial (mtADN): ADN-ul care nu este localizat în nucleul celulei, ci în mitocondrii. Acest tip de ADN se transmite numai de la mamă, în cursul reproducţiei sexuale, şi nu survin decât modificări neînsemnate în structura lui, de la o generaţie la alta, ceea ce face din el un instrument eficace în trasarea unei genealogii.

Catarii: ordin religios care a fost declarat eretic de Biserica Romano-Catolică. Aceasta a organizat cruciada împotriva albigenzilor pentru a-i nimici. Numele lor de *khatari,* în limba greacă, însemna „cei puri” şi se zvonea că ascundeau multe dintre comorile secrete legate de Sfântul Graal.

Cele şapte corpuri ale omului (în tradiţia ezoterică): corpul fizic, corpul astral, corpul psihic, corpul cauzal, spiritul, esenţa monadică şi conştiinţa divină.

Cele şapte planuri (superioare) ale existenţei (în tradiţia ezoterică): fizic, astral, psihic, cauzal, spiritual, monadic şi al conştiinţei divine.

Centrii de lumină sau sistemul chakrelor (în tradiţia ezoterică): un sistem invizibil, interdimensional, alcătuit din şapte centri în care se concentrează energii, situaţi pe corpul de lumină, de la baza coloanei vertebrale până în vârful capului. Aceştia sunt: chakra rădăcinii, a splinei, a plexului solar, a inimii, a gâtului, a celui de-al treilea ochi şi chakra coroanei. Fiecare dintre aceşti centri este perceput de către clarvăzători ca un fel de corolă sau de roată colorată. Aceşti centri convertesc energia cosmică în energie corporală şi invers.

Câmp morfogenetic (cf. Dicţionarului Keylontic): orice formă de materie şi de conştiinţă, de la corpuri planetare la organisme umane, ce se manifestă printr-o amprentă morfogenetică (ce le păstrează forma), compusă din prototipuri specifice de frecvenţă. Amprenta morfogenetică păstrează în ea regulile şi designul alcătuirii formei. Amprenta morfogenetică a Pământului se găseşte înăuntrul flăcării albastre din Amenti. Formele se manifestă şi evoluează ca prototipuri de frecvenţă, rezultând dintr-un câmp unificat al energiei în care se află câmpul morfogenetic. Această reducere la prototipurile de

frecvenţă din care este format câmpul morfogenetic se extinde treptat, determinând evoluţia formei prin universul pentadimensional.
Codurile timpului (cf. Dicţionarului Keylontic): numite şi „codurile Veca”, programe matematice de manifestare care anulează toate peceţile nefireşti din trupurile omeneşti.
Corpul de lumină (în tradiţia ezoterică): un câmp invizibil de energie electromagnetică, care înconjoară complet o entitate, acţionând ca o amprentă a acelei entităţi, ajustându-şi frecvenţa vibraţională a structurii sale atomice în acord cu nivelul de conştiinţă al entităţii. Se mai numeşte şi **aură.**
Crucea egipteană: numită *ankh,* este un obiect sau imagine asemănătoare cu o cruce, dar cu o buclă în locul capătului de sus, folosit în Egiptul antic ca simbol al vieţii.
Culoarele din Amenti (cf. Dicţionarului Keylontic): pasaje din diferite dimensiuni pe care cineva trebuie să le străbată, părăsind matricea temporară a Pământului, prin intermediul flăcării albastre conţinute în Sfera din Amenti, ca să ajungă acasă, pe planeta Tara.
Densitate (în tradiţie ezoterică): cea de-a opta sferă, cea mai scăzută rată de vibraţii a atomilor. Locuită de suflete prea nou-sosite pe scara evoluţiei ca să priceapă viaţa fizică atâta timp cât s-au aflat într-un corp fizic. Ele doresc să aleagă o cale nedreaptă, clădindu-şi, astfel, propriul iad în care să locuiască.
Dublul eteric (în tradiţia ezoterică): un câmp electromagnetic invizibil care se întrepătrunde cu toate din univers, de la atom până la marele soare din centru. Acest câmp absoarbe emanaţiile de la fiecare lucru, formând un prototip pentru existenţa lui viitoare.
Elemente ale naturii (în tradiţia ezoterică/în basme populare): fiinţe din lumea eterică, înrudite cu cele patru elemente: pământul, aerul, focul şi apa. Variind foarte tare în privinţa nivelului lor de inteligenţă, se ocupă cu evoluţia lumii naturale şi se tem de oameni, ceea ce este de înţeles. Se mai numesc şi **spirite ale naturii.**
EMRO (în alchimie): se mai numeşte şi Ormus, piatra filosofală, elixirul vieţii, pulbere albă din aur, Ma-na sau Manna. Mai este şi un acronim pentru „Elemente Monoatomice Rearanjate Orbital” (a se vedea David Hudson, referinţe Internet). În tradiţia Graalului, EMRO este Piatra de Foc

Coloidală. Pentru Piatra de Foc, a se vedea lucrările lui Laurence Gardner **(Bibliografie,** p. 611).

Flacăra albastră din Amenti (cf. Dicţionarului Keylontic): constituie porţiunea terestră din câmpul morfogenetic al planetei Tara păstrată în Sfera din Amenti. În mod vizual, acest prototip de undă invariabilă arată ca o flacără electrică de culoare albastră cu o nuanţă de verde pal, atingând o înălţime de aproximativ 10 centimetri. Sufletele de pe Terra se pot ridica, părăsind universul cunoscut, prin a cincea dimensiune – flacăra albastră – continuându-şi evoluţia prin Tara.

Focul-Stea: nume arhaic pentru EMRO.

Linia de sânge (mesianică) a Graalului (în tradiţia Graalului): în timpurile medievale, era linia descendenţei mesianice directe, definită prin cuvântul francez *Sangreal,* derivat din două cuvinte, *sang real*, ceea ce însemna „sânge regal”. Acesta era sângele regal al lui Iuda, descendenţa regească a lui David, care a continuat prin Iisus şi urmaşii lui.

MGP-uri – Metale din grupul platinei: printre aceste opt metale se numără: ruteniul, rodiul, paladiul şi argintul (metalele uşoare din grupul platinei), osmiul, iridiul, platina şi aurul (metalele grele din grupul platinei). Aceste metale preţioase pot, într-o stare monoatomică de rotaţie accelerată, să-şi piardă reactivitatea chimică şi natura metalică, intrând într-o stare de superconductibilitate – o condiţie complet rezonantă la câmpurile magnetice Meisner, la perechile Cooper, la electronii care literalmente s-au prefăcut în lumină (fotoni). Aceste metale preţioase au capacitatea unică de a rămâne stabile, într-o formă de EMRO, din care rezultă fenomenul levitaţiei (anulării gravităţii), anumite efecte fundamentale asupra biologiei şi fiziologiei umane, până la aplicaţiile în explorarea energiei punctului zero[75].

Ordinul cavaleresc al Sangrealului (în tradiţia Graalului): Ordinul Suveran al Sangrealului sau al Cavalerilor Sfântului Graal a fost un ordin dinastic al Casei Regale a Scoţiei,

---

[75] Noi surse de energie, care au la baza lor descoperirile din fizica relativităţii şi cea cuantică, potrivit cărora sursa primară de energie este vidul cuantic, adică radiaţia 0 grade Kelvin, sau continuumul spaţiu-timp. Pentru mai multe detalii în privinţa punctului 0 şi a aplicaţiilor EMRO în producerea unor noi modele de microprocesoare, a se vedea Laurence Gardner, *Lost Secrets of the Sacred Ark,* Anexa V, „Towards the Vanishing Point”.

Stewart.

Piatra de Foc (în tradiţia Graalului): echivalentul organic al lui EMRO, oferit regilor aleşi, înainte ca oamenii să utilizeze EMRO pe scară largă – de fapt, sângele menstrual al zeiţelor din rasa anunnaki.

Prioria Sionului (în tradiţia Graalului): *Prieuré de Sion,* un ordin despre care se spune că îşi trage rădăcinile din gândirea hermetică şi gnostică. În 1070, un grup de cavaleri cruciaţi au format baza Ordinului Sionului, înfiinţat oficial de Godfroi de Bouillion. Timp de un secol, cavalerii templieri şi cei ai Sionului au fost unificaţi sub o singură conducere, deşi s-au separat în mod public prin „tăierea ulmului” de la Gisors, în 1188. Ordinul Templierilor a fost, până la urmă, dizolvat de regele Filip cel Frumos al Franţei, în 1307. Prioria Sionului mai este legată şi de numeroase alte şcoli clandestine de gândire: rozicrucienii, francmasoneria, legendele arturiene, cele ale Graalului şi catarii.

Reginele-dragon: fiicele lui Lilith, care se trag din Cain. Fiice spirituale ale lui Enki – Lordul Sama-el – purtătoare ale genei lui Isis, în venele cărora curge sângele Graalului, prin transmiterea ADN-ului mitocondrial.

Reţeaua Signet (cf. Dicţionarului Keylontic): sisteme energetice, interdimensionale, din centrul unei planete, împreună cu inerentele portaluri, vortexuri, linii de forţă şi porţi stelare, prin care o planetă este conectată la multe alte sisteme spaţiu-timp, interstelare şi interdimensionale.

Sangreal (în tradiţia Graalului): în traducere engleză, termenul *Sangreal* devine *San Graal* (Sfântul Graal). De aici provine *Saint Grail;* iar cuvântul *saint* fiind sinonim cu *holy,* s-a ajuns la termenul mai familiar de *Holy Grail* (Sfântul Graal, *n. tr.)* – a se vedea lucrările lui Laurence Gardner **(Bibliografie,** p. 611)

Sfera din Amenti (cf. Dicţionarului Keylontic): câmp morfogenetic al speciei umane, creat pentru a oferi sufletelor fragmentate din Tara şi rătăcite prin dimensiunile existenţei terestre prototipul amprentei de ADN din douăsprezece spirale, necesar pentru a putea evolua înapoi, în forma lor turaneusiamă, originară. Sfera din Amenti serveşte ca matrice gazdă (surogat de câmp morfogenetic), prin care sufletele pierdute de pe Tara pot să evolueze şi să revină pe planeta lor de origine.

Tara (cf. Dicţionarului Keylontic): planeta corespondentă Pământului situată în universul armonic de deasupra celui cunoscut.
Universul eteric (în tradiţie ezoterică): imagine de ansamblu a spaţiului invizibil. Atmosferă ce conţine toate cele şapte niveluri de energie (cele şapte planuri ale existenţei), cu funcţiile şi formele lor de viaţă specifice. Se mai numeşte şi lumea de dincolo.
Ventilatores[76] (aruncători de cuţite): preoţi şi preotese din Egiptul antic, (1994—1781 î.H.) care aruncau cuţite pentru a prevesti viitorul şi a înlătura pericolele – jongleria era o activitate de prim ordin în ritualurile religioase şi mitologice. Contrar a ceea ce se crede îndeobşte, femeile au fost primele care s-au ocupat de jonglerii.

---

[76] Termenul ca atare provine din limba latină. În civilizaţiile antice chineză, japoneză, iraniană şi tibetană, jongleriile jucau un rol proeminent în ritualurile magice şi religioase. În Egiptul antic, jongleriile erau folosite la prezicerea viitorului şi la îndepărtarea pericolelor. Mai târziu şi-au câştigat o largă popularitate la greci şi la romani.

BIBLIOGRAFIE

Baigent, Michael, Leigh, Richard & Lincoln, Henry, *The Holy Blood and the Holy Grail,* Arrow Books, UK, 1996.

Boylan, Patrick, *Thoth or the Hermes of Egypt,* Kessinger Publishing, USA, 1922.

Deane, Ashayana, *Voyagers – the Secrets of Amenti,* Wildflower Press, USA, 2002.

Doreal (traducere şi interpretare), *The Emerald Tablets of Thoth-the-Atlantean,* Sourse Books Inc., Nashville, 2002.

Gardner, Laurence, *Lost Secrets of the Sacred Ark,* HarperCollins, Londra, 2003.

****, Bloodline of the Holy Grail,* MultimediaQuest International, UK, 2001.

****, Realm of the Ring Lords,* MultimediaQuest International, UK, 2000.

****, Genesis of the Grail Kings,* Bantam Press, UK, 1999.

Pool, Daniel, *What Jane Austen Ate and Charles Dickens Knew,* Simon & Schuster, New York, 1993.

Powell, Arthur E., *The Solar System,* Theosophical Publishing House, Londra, 1985.

Stephens, John Lloyd, *Incidents of Travel în Egypt, Arabia, Peatrea and the Holy Land,* Dover Publications, New York, 1970.

CUPRINS